
3 1761 07963248 5

·nec·temere·
·nec·timide·

T. LIVII PATAVINI

HISTORIARUM

LIBRI

QUI SUPERSUNT OMNES.

LH.

TOMUS SECUNDUS.

EDITIO NOVA EMENDATIOR.

HALAE ET BEROLINI,
IMPENSIS ORPHANOTROPHEI.
MDCCCXIX.

Battle of Trennus

T. LIVII PATAVINI
HISTORIARUM
AB URBE CONDITA
TOM. II.

EPITOME LIBRI XXI.

In Italiam belli Punici secundi ortus narratur, et Hannibalis Poenorum ducis contra foedus per Iberum amnem transitus, a quo Saguntum, sociorum populi Romani civitas, obſeſſa octavo menſe capta eſt. De quibus injuriis miſſi legati ad Carthaginienſes, qui quererentur. Cum ſatisfacere nollent, bellum iis indictum eſt. Hannibal, ſuperato Pyrenaeo ſaltu, per Gallias, fuſis Volſcis, qui obſiſtere conati erant, ad Alpes venit; et laborioſo per eas tranſitu (cum montanos quoque Gallos obvios aliquot proeliis repuliſſet) deſcendit in Italiam, et ad Ticinum amnem Romanos equeſtri proelio fudit: in quo vulneratum P. Cornelium Scipionem protexit filius, qui Africani poſtea nomen accepit. Iterumque exercitu Romano ad flumen Trebiam fuſo, Hannibal Apenninum quoque, per magnam militum vexationem propter vim tempeſtatum, tranſiit. Cn. Cornelius Scipio in Hiſpania contra Poenos proſpere pugnavit, duce hoſtium Magone capto.

LIBER XXI.

In parte operis mei licet mihi praefari, quod in principio ſummae totius profeſſi plerique ſunt rerum ſcriptores, bellum maxime omnium memorabile, quae un-

quam gesta sint, me scripturum; quod, Hannibale duce, Carthaginienses cum populo Romano gessere. Nam neque validiores opibus ullae inter se civitates gentesque contulerunt arma, neque his ipsis tantum unquam virium aut roboris fuit: et haud ignotas belli artes inter se, sed expertas primo Punico conferebant bello. et adeo varia belli fortuna ancepsque Mars fuit, ut propius periculum fuerint, qui vicerunt. Odiis etiam prope majoribus certarunt, quam viribus: Romanis indignantibus, quod victoribus victi ultro inferrent arma; Poenis, quod superbe avareque crederent imperitatum victis esse. Fama etiam est, Hannibalem annorum ferme novem, pueriliter blandientem patri Hamilcari, ut duceretur in Hispaniam, quum, perfecto Africo bello, exercitum eo trajecturus sacrificaret, altaribus admotum, tactis sacris jurejurando adactum, se, quum primum posset, hostem fore populo Romano. Angebant ingentis spiritus virum Sicilia Sardiniaque amissae: nam et Siciliam nimis celeri desperatione rerum concessam, et Sardiniam inter motum Africae fraude Romanorum, stipendio etiam insuper imposito, interceptam.

II. His anxius curis ita se Africo bello, quod fuit sub recentem Romanam pacem, per quinque annos, ita deinde novem annis in Hispania augendo Punico imperio gessit, ut appareret, majus eum, quam quod gereret, agitare in animo bellum: et, si diutius vixisset, Hamilcare duce Poenos arma Italiae illaturos fuisse, quae Hannibalis ductu intulerunt. Mors Hamilcaris peropportuna, et pueritia Hannibalis distulerunt bellum. Medius Hasdrubal inter patrem et filium octo ferme annos imperium obtinuit; flore aetatis (uti ferunt) primo Hamilcari conciliatus; gener inde ob altam indolem provecto annis ascitus, et, quia gener erat, factionis Barcinae opibus, quae apud milites plebemque plus quam modicae erant, haud sane voluntate principum, imperio potitus. Is, plura consilio, quam vi, gerens, hospitiis regulorum magis, conciliandisque per amicitiam principum novis gentibus, quam bello aut armis, rem Carthaginiensem auxit. Ceterum nihilo ei pax tutior fuit.

Bar-

Barbarus eum quidam palam, ob iram interfecti ab eo domini, obtruncavit; comprehenſusque ab circumſtantibus haud alio, quam ſi evaſiſſet, vultu, tormentis quoque cum laceraretur, eo fuit habitu oris, ut, ſuperante laetitia dolores, ridentis etiam ſpeciem praebuerit. Cum hoc Hasdrubale, quia mirae artis in ſollicitandis gentibus, imperioque jungendis ſuo fuerat, foedus renovaverat populus Romanus, ut finis utriusque imperii eſſet amnis Iberus, Saguntinisque mediis inter imperia duorum populorum libertas ſervaretur.

III. In Hasdrubalis locum haud dubia res fuit, quin praerogativam militarem, qua extemplo juvenis Hannibal in praetorium delatus, imperatorque ingenti omnium clamore atque aſſenſu appellatus erat, favor etiam plebis ſequeretur. Hunc vixdum puberem Hasdrubal literis ad ſe arceſſierat: actaque res etiam in ſenatu fuerat, Barcinis nitentibus, ut aſſueſceret militiae Hannibal, atque in paternas ſuccederet opes. Hanno, alterius factionis princeps, *Et aequum poſtulare videtur*, inquit, *Hasdrubal; et ego tamen non cenſeo, quod petit, tribuendum.* Cum admiratione tam ancipitis ſententiae in ſe omnes convertiſſet, *Florem aetatis*, inquit, *Hasdrubal, quem ipſe patri Hannibalis fruendum praebuit, juſto jure eum a filio repeti cenſet. nos tamen minime decet juventutem noſtram pro militari rudimento aſſuefacere libidini praetorum. An hoc timemus, ne Hamilcaris filius nimis ſero imperia immodica et regni paterni ſpeciem videat? et, cujus regis genero hereditarii ſint relicti exercitus noſtri, ejus filio parum mature ſerviamus? Ego, iſtum juvenem domi tenendum, ſub legibus, ſed magiſtratibus docendum vivere aequo jure cum ceteris, cenſeo: ne quandoque parvus hic ignis incendium ingens exſuſcitet.*

IV. Pauci, ac ferme optimus quisque, Hannoni aſſentiebantur; ſed (ut plerumque fit) major pars meliorem vicit. Miſſus Hannibal in Hiſpaniam primo ſtatim adventu omnem exercitum in ſe convertit. Hamilcarem juvenem redditum ſibi veteres milites credere; eundem vigorem in vultu, vimque in oculis, habitum oris, lineа-

neamentaque intueri. Dein brevi effecit, ut pater in se minimum momentum ad favorem conciliandum esset. Nunquam ingenium idem ad res diversissimas, parendum atque imperandum, habilius fuit. itaque haud facile decerneres, utrum imperatori, an exercitui carior esset: neque Hasdrubal alium quemquam praeficere malle, ubi quid fortiter ac strenue agendum esset: neque milites alio duce plus confidere, aut audere. Plurimum audaciae ad pericula capessenda, plurimum consilii inter ipsa pericula erat. Nullo labore aut corpus fatigari, aut animus vinci poterat. Caloris ac frigoris patientia par: cibi potionisque desiderio naturali, non voluptate, modus finitus. vigiliarum somnique nec die, nec nocte discriminata tempora. Id, quod gerendis rebus superesset, quieti datum: ea neque molli strato, neque silentio arcessita. Multi saepe militari sagulo opertum, humi jacentem inter custodias stationesque militum, conspexerunt. Vestitus nihil inter aequales excellens: arma atque equi conspiciebantur. Equitum peditumque idem longe primus erat. princeps in proelium ibat; ultimus conserto proelio excedebat. Has tantas viri virtutes ingentia vitia aequabant; inhumana crudelitas, perfidia plus quam Punica, nihil veri, nihil sancti, nullus Deûm metus, nullum jusjurandum, nulla religio. Cum hac indole virtutum atque vitiorum triennio sub Hasdrubale imperatore meruit, nulla re, quae agenda videndaque magno futuro duci esset, praetermissa.

V. Ceterum ex quo die dux est declaratus, velut Italia ei provincia decreta, bellumque Romanum mandatum esset, nihil prolatandum ratus, ne se quoque, ut patrem Hamilcarem, deinde Hasdrubalem, cunctantem casus aliquis opprimeret, Saguntinis inferre bellum statuit. quibus oppugnandis quia haud dubie Romana arma movebantur, in Olcadum fines prius (ultra Iberum ea gens in parte magis, quam in ditione Carthaginiensium erat) induxit exercitum, ut non petisse Saguntinos, sed rerum serie, finitimis domitis gentibus, jungendoque, tractus ad id bellum videri posset. Cartejam, urbem opulentam, caput gentis ejus, expugnat diripit.

ripitque. Quo metu perculsae minores civitates, stipendio imposito, imperium accepere. victor exercitus, opulentusque praeda, Carthaginem novam in hiberna est deductus. Ibi large partiendo praedam, stipendio praeterito cum fide exsolvendo, cunctis civium sociorumque animis in se firmatis, vere primo in Vaccaeos promotum bellum. Hermandica et Arbocala urbes vi captae. Arbocala et virtute et multitudine oppidanorum diu defensa. Ab Hermandica profugi exsulibus Olcadum, priore aestate domitae gentis, cum se junxissent, concitant Carpetanos: adortique Hannibalem, regressum ex Vaccaeis, haud procul Tago flumine agmen grave praeda turbavere. Hannibal proelio abstinuit; castrisque super ripam positis, cum prima quies silentiumque ab hostibus fuit, amnem vado trajecit: valloque ita producto, ut locum ad transgrediendum hostes haberent, invadere eos transeuntes statuit. Equitibus praecepit, ut, cum ingressos aquam viderent, adorirentur. Peditum agmen in ripa, elephantos ante quadraginta disposuit. Carpetanorum cum appendicibus Olcadum Vaccaeorumque censum millia fuere: invicta acies, si aequo dimicaretur campo. Itaque et ingenio feroces, et multitudine freti, et quod metu cessisse credebant hostem, id morari victoriam rati, quod interesset amnis, clamore sublato, passim sine ullius imperio, qua cuique proximum est, in amnem ruunt. Et ex parte altera ripae vis ingens equitum in flumen immissa, medioque alveo haudquaquam pari certamine concursum; quippe ubi pedes instabilis, ac vix vado fidens, vel ab inermi equite, equo temere acto, perverti posset: eques, corpore armisque liber, equo vel per medios gurgites stabili, cominus eminusque rem gereret. Pars magna flumine absumta: quidam, vorticoso amni delati in hostes, ab elephantis obtriti sunt: postremi, quibus regressus in suam ripam tutior fuit, ex varia trepidatione quum in unum colligerentur, priusquam ex tanto pavore reciperent animos, Hannibal, agmine quadrato amnem ingressus, fugam ex ripa fecit: vastatisque agris, intra paucos dies Carpetanos quoque in deditionem accepit. Et jam omnia trans Iberum, praeter Saguntinos, Carthaginiensium erant.

VI. Cum Saguntinis bellum nondum erat: ceterum jam belli causa certamina cum finitimis serebantur, maxime Turdetanis. quibus cum adesset idem, qui litis erat sator, nec certamen juris, sed vim quaeri appareret; legati a Saguntinis Romam missi, auxilium ad bellum jam haud dubie imminens orantes. * Consules tunc Romae erant P. Cornelius Scipio et Ti. Sempronius Longus: qui cum, legatis in senatum introductis, de republica retulissent, placuissetque mitti legatos in Hispaniam, ad res sociorum inspiciendas; quibus si videretur digna causa, et Hannibali denuntiarent, ut ab Saguntinis, sociis populi Romani, abstineret, et Carthaginem in Africam trajicerent, ac sociorum populi Romani querimonias deferrent. Hac legatione decreta, necdum missa, omnium spe celerius Saguntum oppugnari allatum est. Tunc relata ex integro res ad senatum. Alii, provincias consulibus Hispaniam atque Africam decernentes, terra marique rem gerendam censebant: alii totum in Hispaniam Hannibalemque intendebant bellum. Erant, qui non temere movendam rem tantam, exspectandosque ex Hispania legatos censerent. Haec sententia, quae tutissima videbatur, vicit: legatique eo maturius missi, P. Valerius Flaccus et Q. Baebius Tamphilus, Saguntum ad Hannibalem, atque inde Carthaginem, si non absisteretur bello, ad ducem ipsum in poenam foederis rupti deposcendum.

VII. Dum ea Romani parant consultantque, jam Saguntum summa vi oppugnabatur. Civitas ea longe opulentissima ultra Iberum fuit, sita passus mille ferme a mari. Oriundi a Zacyntho insula dicuntur, mixtique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis. ceterum in tantas brevi creverant opes, seu maritimis, seu terrestribus fructibus, seu multitudinis incremento, seu sanctitate disciplinae, qua fidem socialem usque ad perniciem suam coluerunt. Hannibal, infesto exercitu ingressus fines, pervastatis passim agris, urbem tripartito aggreditur. Angulus muri erat in planiorem patentioremque, quam cetera circa, vallem vergens. adversus eum vineas agere instituit, per quas aries moenibus admoveri posset.
Sed

Sed ut locus procul muro ſatis aequus agendis vineis fuit; ita haudquaquam proſpere, poſtquam ad effectum operis ventum eſt, coeptis ſuccedebat. et turris ingens imminebat: et murus, ut in ſuſpecto loco, ſupra ceterae modum altitudinis emunitus erat: et juventus delecta, ubi plurimum periculi ac laboris oſtendebatur, ibi vi majore obſiſtebant. Ac primo miſſilibus ſubmovere hoſtem, nec quidquam ſatis tutum munientibus pati. Deinde jam non pro moenibus modo atque turri tela micare, ſed ad erumpendum etiam in ſtationes operaque hoſtium animus erat, quibus tumultuariis certaminibus haud ferme plures Saguntini cadebant, quam Poeni. Ut vero Hannibal ipſe, dum murum incautius ſubit, adverſum femur tragula graviter ictus cecidit; tanta circa fuga ac trepidatio fuit, ut non multum abeſſet, quin opera ac vineae deſererentur.

VIII. Obſidio deinde per paucos dies magis, quam oppugnatio, fuit, dum vulnus ducis curaretur. per quod tempus ut quies certaminum erat, ita ab apparatu operum ac munitionum nihil ceſſatum. Itaque acrius de integro obortum eſt bellum, pluribusque partibus, vix accipientibus quibusdam opera locis, vineae coeptae agi, admoverique aries. Abundabat multitudine hominum Poenus: ad centum enim quinquaginta millia habuiſſe in armis creditur. Oppidani ad omnia tuenda atque obeunda multifariam distineri coepti ſunt: et non ſufficiebant (jam enim feriebantur arietibus) muri, quaſſataeque multae partes erant. una continentibus ruinis nudaverat urbem: tres deinceps turres, quantumque inter eas muri erat, cum fragore ingenti prociderant; captumque oppidum ea ruina crediderant Poeni; qua, velut ſi pariter utrosque murus texiſſet, ita utrinque in pugnam procurſum eſt. Nihil tumultuariae pugnae ſimile erat, quales in oppugnationibus urbium per occaſionem partis alterius conſeri ſolent: ſed juſtae acies, velut patenti campo, inter ruinas muri tectaque urbis modico diſtantia intervallo conſtiterant. hinc ſpes, hinc deſperatio animos irritat: Poeno cepiſſe jam ſe urbem, ſi paululum annitatur, credente; Saguntinis pro nudata moenibus

nibus patria corpora opponentibus, nec ullo pedem referente, ne in relictum a se locum hostem immitteret. Itaque quo acrius et conferti magis utrinque pugnabant, eo plures vulnerabantur, nullo inter arma corporaque vano intercidente telo. Falarica erat Saguntinis, missile telum hastili abiegno, et cetera tereti, praeterquam ad extremum, unde ferrum exstabat. id, sicut in pilo, quadratum stuppa circumligabant, linebantque pice. Ferrum autem tres longum habebat pedes, ut cum armis transfigere corpus posset. Sed id maxime, etiamsi haesisset in scuto, nec penetrasset in corpus, pavorem faciebat; quod, cum medium accensum mitteretur, conceptumque ipso motu multo majorem ignem ferret, arma omitti cogebat, nudumque militem ad insequentes ictus praebebat.

IX. Cum diu anceps fuisset certamen, et Saguntinis, quia praeter spem resisterent, crevissent animi; Poenus, quia non vicisset, pro victo esset; clamorem repente oppidani tollunt, hostemque in ruinas muri expellunt; inde impeditum trepidantemque exturbant; postremo fusum fugatumque in castra redigunt. Interim ab Roma legatos venisse nuntiatum est. quibus obviam ad mare missi ab Hannibale, qui dicerent, nec tuto eos adituros inter tot tam efferatarum gentium arma; nec Hannibali, in tanto discrimine rerum, operae esse legationes audire. Apparebat, non admissos protinus Carthaginem ituros. literas igitur nuntiosque ad principes factionis Barcinae praemittit, ut praepararent suorum animos, ne quid pars altera gratificari pro Romanis posset.

X. Itaque, praeterquam quod admissi auditique sunt, ea quoque vana atque irrita legatio fuit. Hanno unus adverso senatu causam foederis, magno silentio propter auctoritatem suam, non assensum audientium, egit. *Per Deos, foederum arbitros ac testes, monuisse, praedixisse se, ne Hamilcaris progeniem ad exercitum mitterent. non manes, non stirpem ejus conquiescere viri: nec unquam, donec sanguinis nominisque Barcini quisquam supersit, quietura Romana foedera. Juvenem*

fla-

flagrantem cupidine regni, viamque unam ad id cernentem, si ex bellis bella serendo succinctus armis legionibusque vivat, velut materiam igni praebentes, ad exercitus misistis. aluistis ergo hoc incendium, quo nunc ardetis. Saguntum vestri circumsident exercitus, unde arcentur foedere: mox Carthaginem circumsidebunt Romanae legiones, ducibus iisdem Diis, per quos priore bello rupta foedera sunt ulti. Utrum hostem, an vos, an fortunam utriusque populi ignoratis? Legatos, ab sociis et pro sociis venientes, bonus imperator vester in castra non admisit, jus gentium sustulit. hi tamen, unde ne hostium quidem legati arcentur, pulsi ad vos veniunt, res ex foedere repetunt. publica fraus absit: auctorem culpae et reum criminis deposcunt. Quo lenius agunt, segnius incipiunt; eo, cum coeperint, vereor, ne perseverantius saeviant. Aegates insulas Erycemque ante oculos proponite; quae terra marique per quatuor et viginti annos passi sitis. Nec puer hic dux erat, sed pater ipse Hamilcar, Mars alter, ut isti volunt. sed Tarento, id est, Italia, non abstinueramus ex foedere: sicut nunc Sagunto non abstinemus. Vicerunt ergo Dii hominesque; et, id de quo verbis ambigebatur, uter populus foedus rupisset, eventus belli, velut aequus judex, unde jus stabat, ei victoriam dedit. Carthagini nunc Hannibal vineas turresque admovet: Carthaginis moenia quatit ariete. Sagunti ruinae (falsus utinam vates sim!) nostris capitibus incident: susceptumque cum Saguntinis bellum, habendum cum Romanis est. Dedemus ergo Hannibalem? dicet aliquis. Scio, meam levem esse in eo auctoritatem propter paternas inimicitias. Sed et Hamilcarem eo perisse laetatus sum, quod, si ille viveret, bellum jam cum Romanis haberemus; et hunc juvenem, tanquam furiam facemque hujus belli, odi ac detestor. Nec dedendum solum id piaculum rupti foederis; sed, si nemo deposcat, devehendum in ultimas maris terrarumque oras, ablegandumque eo, unde nec ad nos nomen famaque ejus accedere, neque sollicitare quietae civitatis statum possit. Ego ita censeo, legatos extemplo Romam mittendos, qui senatui satisfaciant: alios, qui Hannibali nuntient, ut exercitum ab Sagunto abducat, ipsumque Hannibalem ex foede-

foedere Romanis dedant: tertiam legationem ad res Saguntinis reddendas decerno.

XI. Cum Hanno peroraſſet, nemini omnium certare oratione cum eo neceſſe fuit; adeo prope omnis ſenatus Hannibalis erat: infeſtiusque locutum arguebant Hannonem, quam Flaccum Valerium, legatum Romanum. Reſponſum inde legatis Romanis eſt, *Bellum ortum ab Saguntinis, non ab Hannibale eſſe. populum Romanum injuſte facere, ſi Saguntinos vetuſtiſſimae Carthaginienſium ſocietati praeponat.* Dum Romani tempus terunt legationibus mittendis, Hannibal, quia feſſum militem proeliis operibusque habebat, paucorum iis dierum quietem dedit, ſtationibus ad cuſtodiam vinearum aliorumque operum diſpoſitis. interim animos eorum nunc ira in hoſtes ſimulando, nunc ſpe praemiorum accendit. Ut vero pro concione praedam captae urbis edixit militum fore, adeo accenſi omnes ſunt, ut, ſi extemplo ſignum datum eſſet, nulla vi reſiſti videretur poſſe. Saguntini ut a proeliis quietem habuerant, nec laceſſentes, nec laceſſiti per aliquot dies; ita non nocte, non die unquam ceſſaverant ab opere, ut novum murum ab ea parte, qua patefactum oppidum ruinis erat, reficerent. Inde oppugnatio eos aliquanto atrocior, quam ante, adorta eſt: nec, qua primum aut potiſſimum parte ferrent opem, (cum omnia variis clamoribus ſtreperent) ſatis ſcire poterant. Ipſe Hannibal, qua turris mobilis, omnia munimenta urbis ſuperans altitudine, agebatur, hortator aderat. quae cum admota, catapultis balliſtisque per omnia tabulata diſpoſitis, muros defenſoribus nudaſſet; tum Hannibal, occaſionem ratus, quingentos ferme Afros cum dolabris ad ſubruendum ab imo murum mittit. nec erat difficile opus, quod caementa non calce durata erant, ſed interlita luto, ſtructurae antiquae genere. Itaque latius, quam caederetur, ruebat: perque patentia ruinis agmina armatorum in urbem vadebant. Locum quoque editum capiunt: collatisque eo catapultis balliſtisque, ut caſtellum in ipſa urbe velut arcem imminentem haberent, muro circumdant: et Saguntini murum interiorem ab nondum

dum capta urbis parte ducunt. Utrinque summa vi et muniunt, et pugnant: sed, interiora tuendo, minorem in dies urbem Saguntini faciunt. Simul crescit inopia omnium longa obsidione, et minuitur exspectatio externae opis; cum tam procul Romani, unica spes, circa omnia hostium essent. Paulisper tamen affectos animos recreavit repentina profectio Hannibalis in Oretanos Carpetanosque. qui duo populi, delectus acerbitate consternati, retentis conquisitoribus, metum defectionis cum praebuissent, oppressi celeritate Hannibalis, omiserunt mota arma.

XII. Nec Sagunti oppugnatio segnior erat, Maharbale, Himilconis filio, (eum praefecerat Hannibal) ita impigre rem agente, ut ducem abesse nec cives, nec hostes sentirent. Is et proelia aliquot secunda fecit, et tribus arietibus aliquantulum muri discussit; strataque omnia recentibus ruinis advenienti Hannibali ostendit. Itaque ad ipsam arcem extemplo ductus exercitus, atroxque proelium cum multorum utrinque caede initum, et pars arcis capta est. Tentata deinde per duos est exigua pacis spes, Alconem Saguntinum, et Alorcum Hispanum. Alcon, insciis Saguntinis, precibus aliquid moturum ratus, quum ad Hannibalem noctu transisset, postquam nihil lacrimae movebant, conditionesque tristes, ut ab irato victore, ferebantur, transfuga ex oratore factus, apud hostem mansit; moriturum affirmans, qui sub conditionibus his de pace ageret. Postulabatur autem, redderent res Turdetanis; traditoque omni auro atque argento, egressi urbe cum singulis vestimentis ibi habitarent, ubi Poenus jussisset. Has pacis leges abnuente Alcone accepturos Saguntinos, Alorcus, vinci animos, ubi alia vincantur, affirmans, se pacis ejus interpretem fore pollicetur. Erat autem tum miles Hannibalis; ceterum publice Saguntinis amicus atque hospes. Tradito palam telo custodibus hostium, transgressus munimenta, ad praetorem Sanguntinum (et ipse ita jubebat) est deductus. quo cum extemplo concursus omnis generis hominum esset factus, submota cetera

multi-

multitudine, senatus Alorco datus est. cujus talis oratio fuit:

XIII. *Si civis vester Alcon, sicut ad pacem petendam ad Hannibalem venit, ita pacis conditiones ab Hannibale ad vos retulisset, supervacaneum hoc mihi fuisset iter, quo nec orator Hannibalis, nec transfuga ad vos venissem. Cum ille, aut vestra, aut sua culpa, manserit apud hostem, (si metum simulavit, sua; vestra, si periculum est apud vos vera referentibus) ego, ne ignoraretis, esse aliquas et salutis et pacis vobis conditiones, pro vetusto hospitio, quod mihi vobiscum est, ad vos veni. Vestra autem causa me, nec ullius alterius loqui, quae loquor apud vos, vel ea fides sit, quod, neque dum vestris viribus restitistis, neque dum auxilia ab Romanis sperastis, pacis unquam apud vos mentionem feci. Postquam nec ab Romanis vobis ulla spes est, nec vestra jam aut arma vos, aut moenia satis defendunt, pacem affero ad vos magis necessariam, quam aequam. cujus ita aliqua spes est, si eam quemadmodum ut victor fert Hannibal, sic vos ut victi audiatis: si non id, quod amittitur, in damno, (cum omnia victoris sint) sed, quidquid relinquitur, pro munere habituri estis. Urbem vobis, quam ex magna jam parte dirutam, captam fere totam habet, adimit, agros relinquit, locum assignaturus, in quo novum oppidum aedificetis: aurum argentumque omne, publicum privatumque ad se jubet deferri: conjugum vestraque corpora ac liberorum vestrorum servat inviolata, si inermes cum binis vestimentis velitis ab Sagunto exire. Haec victor hostis imperat. Haec, quanquam sint gravia atque acerba, fortuna vestra vobis suadet. Equidem haud despero, cum omnium potestas ei facta sit, aliquid ex his rebus remissurum. Sed vel haec patienda censeo potius, quam trucidari corpora vestra, rapi trahique ante ora vestra conjuges ac liberos belli jure sinatis.*

XIV. Ad haec audienda cum, circumfusa paulatim multitudine, permixtum senatui esset populi concilium; repente primores, secessione facta, (priusquam respon-

ſponſum daretur) argentum aurumque omne, ex publico privatoque in forum collatum, in ignem ad id raptim factum conjicientes, eodem plerique ſemet ipſi praecipitaverunt. Cum ex eo pavor ac trepidatio totam urbem pervaſiſſet, alius inſuper tumultus ex arce auditur. Turris diu quaſſata prociderat, perque ruinam ejus cohors Poenorum impetu facto cum ſignum imperatori dediſſet, nudatam ſtationibus cuſtodiisque ſolitis hoſtium eſſe urbem; non cunctandum in tali occaſione ratus Hannibal, totis viribus aggreſſus urbem, momento cepit, ſigno dato, ut omnes puberes interficerentur: quod imperium crudele, ceterum prope neceſſarium cognitum ipſo eventu eſt. Cui enim parci potuit ex iis, qui aut incluſi cum conjugibus ac liberis domos ſuper ſe ipſos concremaverunt, aut armati nullum ante finem pugnae, quam morientes, fecerunt?

XV. Captum oppidum eſt cum ingenti praeda. Quanquam pleraque ab dominis de induſtria corrupta erant, et in caedibus vix ullum diſcrimen aetatis ira fecerat, et captivi militum praeda fuerant; tamen et ex pretio rerum venditarum aliquantum pecuniae redactum eſſe conſtat, et multam pretioſam ſupellectilem veſtemque miſſam Carthaginem. Octavo menſe, quam coeptum oppugnari, captum Saguntum, quidam ſcripſere: inde Carthaginem novam in hiberna Hannibalem conceſſiſſe: quinto deinde menſe, quam ab Carthagine profectus ſit, in Italiam perveniſſe. Quae ſi ita ſunt, fieri non potuit, ut P. Cornelius, Ti. Sempronius conſules fuerint, ad quos et principio oppugnationis legati Saguntini miſſi ſint, et qui in ſuo magiſtratu cum Hannibale, alter ad Ticinum amnem, ambo aliquanto poſt ad Trebiam, pugnaverint. Aut omnia breviora aliquanto fuere: aut Saguntum principio anni, quo P. Cornelius, Ti. Sempronius conſules fuerunt, non coeptum oppugnari eſt, ſed captum. Nam exceſſiſſe pugna ad Trebiam in annum Cn. Servilii et C. Flaminii non poteſt: quia Flaminius Arimini conſulatum iniit, creatus ab Ti. Sempronio conſule; qui, poſt pugnam ad Tre-

Trebiam ad creandos confules Romam cum veniffet, comitiis perfectis ad exercitum in hiberna rediit.

XVI. Sub idem fere tempus et legati, qui redierant a Carthagine, Romam retulerunt, omnia hoftilia effe, et Sagunti excidium nuntiatum eft: tantusque fimul moeror Patres, mifericordiaque fociorum peremtorum indigne, et pudor non lati auxilii, et ira in Carthaginienfes, metusque de fumma rerum cepit, velut fi jam ad portas hoftis effet; ut, tot uno tempore motibus animi turbati, trepidarent magis, quam confulerent. Nam neque hoftem acriorem bellicofioremque fecum congreffum; nec rem Romanam tam defidem unquam fuiffe atque imbellem. Sardos, Corfosque, et Iftros, atque Illyrios, laceffiffe magis, quam exercuiffe Romana arma: et cum Gallis tumultuatum verius, quam belligeratum. Poenum, hoftem veteranum, trium et viginti annorum militia duriffima inter Hifpanas gentes femper victorem, primum Hamilcare, deinde Hasdrubale, nunc Hannibale duce acerrimo affuetum, recentem ab excidio opulentiffimae urbis, Iberum transire: trahere fecum tot excitos Hifpanorum populos: conciturum avidas femper armorum Gallicas gentes. cum orbe terrarum bellum gerendum in Italia ac pro moenibus Romanis effe.

XVII. Nominatae jam antea confulibus provinciae erant; tum fortiri juffi. Cornelio Hifpania, Sempronio Africa cum Sicilia evenit. Sex in eum annum decretae legiones, et fociûm quantum ipfis videretur, et claffis quanta parari poffet. Quatuor et viginti peditum Romanorum millia funt fcripta, et mille octingenti equites: fociorum quadraginta millia peditum, quatuor millia et quadringenti equites: naves ducentae viginti quinqueremes, celoces viginti deductae. Latum inde ad populum, *vellent, juberent, populo Carthaginienfi bellum indici.* Ejusque belli caufa fupplicatio per urbem habita, atque adorati Dii, ut bene ac feliciter eveniret, quod bellum populus Romanus juffiffet. Inter confules ita copiae divifae. Sempronio datae legiones duae, (ea quaterna millia erant peditum, et trecenti equites) et

focio-

ſociorum ſexdecim millia peditum, equites mille octingenti: naves longae centum ſexaginta, celoces duodecim. Cum his terreſtribus maritimisque copiis Ti. Sempronius miſſus in Siciliam, ita in Africam transmiſſurus, ſi ad arcendum Italia Poenum conſul alter ſatis eſſet. Cornelio minus copiarum datum: quia L. Manlius praetor et ipſe cum haud invalido praeſidio in Galliam mittebatur. Navium maxime Cornelio numerus deminutus. ſexaginta quinqueremes datae (neque enim mari venturum, aut ea parte belli dimicaturum hoſtem credebant) et duae Romanae legiones cum ſuo juſto equitatu, et quatuordecim millibus ſociorum peditum, equitibus mille ſexcentis. Duas legiones Romanas, et decem millia ſociorum peditum, mille equites ſocios, ſexcentos Romanos Gallia provincia eodem anno verſa in Punicum bellum habuit.

XVIII. His ita comparatis, ut omnia juſta ante bellum fierent, legatos majores natu, Q. Fabium, M. Livium, L. Aemilium, C. Licinium, Q. Baebium, in Africam mittunt ad percontandos Carthaginienſes, publicone conſilio Hannibal Saguntum oppugnaſſet? et ſi, id quod facturi videbantur, faterentur, ac defenderent publico conſilio factum, ut indicerent populo Carthaginienſi bellum. Romani poſtquam Carthaginem venerunt, cum ſenatus datus eſſet, et Q. Fabius nihil ultra, quam unum, quod mandatum erat, percontatus eſſet; tum ex Carthaginienſibus unus: *Praeceps veſtra, Romani, et prior legatio fuit, cum Hannibalem, tamquam ſuo conſilio Saguntum oppugnantem depoſcebatis: ceterum haec legatio verbis adhuc lenior eſt, re aſperior. Tunc enim Hannibal et inſimulabatur, et depoſcebatur. nunc ab nobis et confeſſio culpae exprimitur: et, ut a confeſſis, res extemplo repetuntur. Ego autem non, privato publicone conſilio Saguntum oppugnatum ſit, quaerendum cenſeam: ſed utrum jure, an injuria. Noſtra enim haec quaeſtio atque animadverſio in civem noſtrum eſt, noſtro, an ſuo fecerit arbitrio. Vobiscum una disceptatio eſt, licueritne per foedus fieri. Itaque, quoniam discerni placet, quid publico conſilio, quid ſua ſponte imperatores faci-*

faciant; nobis vobiscum foedus est a Lutatio consule ictum: in quo cum caveretur utrorumque sociis, nihil de Saguntinis (nec dum enim erant socii vestri) cautum est. At enim eo foedere, quod cum Hasdrubale ictum est, Saguntini excipiuntur: adversus quod nihil ego dicturus sum, nisi quod a vobis didici. Vos enim, quod C. Lutatius consul primo nobiscum foedus icit; quia neque auctoritate Patrum, nec populi jussu ictum erat, negastis vos eo teneri. itaque aliud de integro foedus publico consilio ictum est. Si vos non tenent vestra foedera, nisi ex auctoritate aut jussu vestro icta; ne nos quidem Hasdrubalis foedus, quod nobis insciis icit, obligare potuit. Proinde omittite Sagunti atque Iberi mentionem facere, et, quod diu parturit animus vester, aliquando pariat. Tum Romanus, sinu ex toga facto, *Hic*, inquit, *vobis bellum et pacem portamus; utrum placet, sumite.* Sub hanc vocem haud minus ferociter, *daret*, *utrum vellet*, succlamatum est, et quum is iterum sinu effuso *bellum dare* dixisset, *accipere se* omnes responderunt, *et*, *quibus acciperent animis*, *iisdem se gesturos*.

XIX. Haec directa percontatio ac denuntiatio belli magis ex dignitate populi Romani visa est, quam de foederum jure verbis disceptare, cum ante, tum maxime Sagunto excisa. nam, si verborum disceptationis res esset, quid foedus Hasdrubalis cum Lutatii priore foedere, quod mutatum est, comparandum erat? cum in Lutatii foedere diserte additum esset, *ita id ratum fore, si populus censuisset;* in Hasdrubalis foedere, nec exceptum tale quidquam fuerit, et tot annorum silentio ita vivo eo comprobatum sit foedus, ut ne mortuo quidem auctore quidquam mutaretur. Quamquam, etsi priore foedere staretur, satis cautum erat Saguntinis, sociis utrorumque exceptis: nam neque additum erat, *iis, qui tunc essent:* nec, *ne qui postea assumerentur.* et cum assumere novos liceret socios, quis aequum censeret, aut ob nulla quenquam merita in amicitiam recipi? aut receptos in fidem non defendi? tantum, ne Carthaginiensium socii aut sollicitarentur ad defectionem, aut sua sponte descissentes reciperentur. Legati Roma-

Romani ab Carthagine, ſicut his Romae imperatum erat, in Hiſpaniam, ut adirent civitates, ut in ſocietatem perlicerent, aut averterent a Poenis, trajecerunt. Ad Bargufios primum venerunt: a quibus benigne excepti, quia taedebat imperii Punici, multos trans Iberum populos ad cupidinem novae fortunae erexerunt. Ad Volcianos inde eſt ventum: quorum celebre per Hiſpaniam reſponſum ceteros populos ab ſocietate Romana avertit. ita enim maximus natu ex iis in concilio reſpondit: *Quae verecundia eſt, Romani, poſtulare vos, uti veſtram Carthaginienſium amicitiae praeponamus, cum, qui id fecerunt, Saguntinos crudelius, quam Poenus hoſtis perdidit, vos ſocii prodideritis? ibi quaeratis ſocios, cenſeo, ubi Saguntina clades ignota eſt. Hiſpanis populis, ſicut lugubre, ita inſigne documentum Sagunti ruinae erunt, ne quis fidei Romanae aut ſocietati confidat.* Inde extemplo abire finibus Volcianorum juſſi, ab nullo deinde concilio Hiſpaniae benigniora verba tulere. itaque nequidquam peragrata Hiſpania, in Galliam transeunt.

XX. In his nova terribilisque ſpecies viſa eſt, quod armati (ita mos gentis erat) in concilium venerunt. cum, verbis extollentes gloriam virtutemque populi Romani ac magnitudinem imperii, petiſſent, ne Poeno, bellum Italiae inferenti, per agros urbesque ſuas transitum darent; tantus cum fremitu riſus dicitur ortus, ut vix a magiſtratibus majoribusque natu juventus ſedaretur. Adeo ſtolida impudensque poſtulatio viſa eſt, cenſere, ne in Italiam transmittant Galli bellum, ipſos id avertere in ſe, agrosque ſuos pro alienis populandos objicere. Sedato tandem fremitu, reſponſum legatis eſt: *Neque Romanorum in ſe meritum eſſe, neque Carthaginienſium injuriam, ob quae aut pro Romanis, aut adverſus Poenos ſumant arma. Contra ea audire ſeſe, gentis ſuae homines agris finibusque Italiae pelli a populo Romano, ſtipendiumque pendere, et cetera indigna pati.* Eadem ferme in ceteris Galliae conciliis dicta auditaque: nec hoſpitale quidquam pacatumve ſatis prius auditum, quam Maſſiliam venere. Ibi omnia, ab ſociis inquiſita cum cura ac fide, cognita, *praeoccupatos jam ante ab*

Hannibale Gallorum animos esse. sed ne illi quidem ip- satis mitem gentem fore, (adeo ferocia atque indomit ingenia esse) ni subinde auro, cujus avidissima gens est principum animi concilientur. Ita peragratis Hispaniae et Galliae populis, legati Romam redeunt, haud ita multo post, quam consules in provincias profecti erant. civitatem omnem in exspectationem belli erectam invenerunt, satis constante fama, jam Iberum Poenos transmisisse.

XXI Hannibal, Sagunto capto, Carthaginem novam in hiberna concesserat. Ibique, auditis, quae Romae, quaeque Carthagine acta decretaque forent, seque non ducem solum, sed etiam causam esse belli, partitis divenditisque reliquiis praedae, nihil ultra differendum ratus, Hispani generis milites convocat: *Credo ego vos,* inquit, *socii, et ipsos cernere, pacatis omnibus Hispaniae populis, aut finiendam nobis militiam, exercitusque dimittendos esse: aut in alias terras transferendum bellum: ita enim hae gentes non pacis solum, sed etiam victoriae bonis florebunt, si ex aliis gentibus praedam et gloriam quaeremus. Itaque, cum longinqua ab domo instet militia, incertumque sit, quando domos vestras, et quae cuique ibi cara sunt, visuri sitis, si quis vestrum suos invisere vult, commeatum do. Primo vere, edico, assitis, ut, Diis bene juvantibus, bellum ingentis gloriae praedaeque futurum incipiamus.* Omnibus fere visendi domos oblata ultro potestas grata erat, et jam desiderantibus suos, et longius in futurum providentibus desiderium. Per totum tempus hiemis quies inter labores aut jam exhaustos, aut mox exhauriendos, renovavit corpora animosque ad omnia de integro patienda. Vere primo ad edictum convenere. Hannibal, cum recensuisset omnium auxilia gentium, Gades profectus Herculi vota exsolvit: novisque se obligat votis, si cetera prospera evenissent. Inde partiens curas simul in inferendum atque arcendum bellum, ne, dum ipse terrestri per Hispaniam Galliasque itinere Italiam peteret, nuda apertaque Romanis Africa ab Sicilia esset, valido praesidio firmare eam statuit. Pro eo supplementum ipse

ex

Africa, maxime jaculatorum, levium armis, petiit; Afri in Hifpania, in Africa Hifpani, melior pro- ab domo futurus uterque miles, velut mutuis pi- oribus obligati, ftipendia facerent. Tredecim millia ingentos quinquaginta pedites cetratos mifit in Afri- n, et funditores Baliares octingentos feptuaginta; lites mixtos ex multis gentibus mille ducentos. Has pias partim Charthagini praefidio effe, partim distribui r Africam jubet. fimul conquifitoribus in civitates ffis, quatuor millia confcripta delectae juventutis, aefidium eosdem et obfides, duci Carthaginem jubet.

XXII. Neque Hifpaniam negligendam ratus, (atque eo haud minus, quod haud ignarus erat, circumitam Romanis eam legatis ad follicitandos principum ani- os) Hasdrubali fratri, viro impigro, eam provinciam ftinat, firmatque eum Africis maxime praefidiis, pedi- n Afrorum undecim millibus octingentis quinquagin- , Liguribus trecentis, Baliaribus quingentis: ad haec ditum auxilia additi equites Libyphoenices (mixtum nicum Afris genus) trecenti, et Numidae Maurique colae Oceani ad mille octingentos, et parva Ilergetum anus ex Hifpania, ducenti equites: et, ne quid ter- ftris deeffet auxilii genus, elephanti quatuordecim. affis praeterea data ad tuendam maritimam oram, (quia, a parte belli vicerant, ea tum quoque rem gefturos omanos, credi poterat) quinquaginta quinqueremes, adriremes duae, triremes quinque: fed aptae inftructae- e remigio triginta et duae quinqueremes erant, et tri- mes quinque. Ab Gadibus Carthaginem ad hiberna ercitus rediit: atque inde, profectus praeter Etoviffam bem, ad Iberum maritimamque oram ducit. Ibi, fa- a eft, in quiete vifum ab eo juvenem divina fpecie, i *fe ab Jove* diceret *ducem in Italiam Hannibali mif- m: proinde fequeretur, neque usquam a fe deflecteret ulos.* Pavidum primo, nusquam circumfpicientem t refpicientem, fecutum: deinde, cura humani in- nii, cum, quidnam id effet, quod refpicere vetitus fet, agitaret animo, temperare oculis nequiviffe: tum diffe, poft fefe ferpentem mira magnitudine cum in-

genti arborum ac virgultorum ſtrage ferri, ac poſt inſequi cum fragore coeli nimbum: tum, *quae moles ea, quidve prodigii eſſet*, quaerentem audiſſe: *Vaſtitatem Italiae eſſe, pergeret porro ire, nec ultra inquireret, ſineretque fata in occulto eſſe.*

XXIII. Hoc viſu laetus tripartito Iberum copias trajecit, praemiſſis, qui Gallorum animos, qua traducendus exercitus erat, donis conciliarent, Alpiumque tranſitus ſpecularentur. nonaginta millia peditum, duodecim millia equitum Iberum traduxit. Ilergetes inde, Barguſiosque, et Auſetanos, et Lacetaniam, quae ſubjecta Pyrenaeis montibus eſt, ſubegit: oraeque huic omni praefecit Hannonem, ut fauces, quae Hiſpanias Gallis jungunt, in poteſtate eſſent. Decem millia peditum Hannoni ad praeſidium obtinendae regionis data, et mille equites. Poſtquam per Pyrenaeum ſaltum traduci exercitus eſt coeptus, rumorque per barbaros manavit certior de bello Romano; tria millia inde Carpetanorum peditum iter averterunt. conſtabat, non tam bello motos, quam longinquitate viae inſuperabilique Alpium tranſitu. Hannibal, quia revocare aut vi retinere eos anceps erat, ne ceterorum etiam feroces animi irritarentur, ſupra ſeptem millia hominum domos remiſit, quos et ipſe gravari militia ſenſerat, Carpetanos quoque ab ſe dimiſſos ſimulans.

XXIV. Inde, ne mora atque otium animos ſollicitarent, cum reliquis copiis Pyrenaeum transgreditur, et ad oppidum Illiberi caſtra locat. Galli quamquam Italiae bellum inferri audiebant, tamen, quia vi ſubactos trans Pyrenaeum Hiſpanos fama erat, praeſidiaque valida impoſita, metu ſervitutis ad arma conſternati, Ruſcinonem aliquot populi conveniunt. quod ubi Hannibali nuntiatum eſt, moram magis, quam bellum, metuens, oratores ad regulos eorum miſſit, *colloqui ſemet ipſum velle cum his; et vel illi propius Illiberi accederent, vel ſe Ruſcinonem proceſſurum, ut ex propinquo congreſſus facilior eſſet: nam et accepturum eos in caſtra ſua ſe laetum, nec cunctanter ſe ipſum ad eos venturum. Hoſpitem*

tem enim se Galliae, non hostem, advenisse: nec strictu-rum ante gladium, si per Gallos liceat, quam in Italiam venisset. Et per nuntios quidem haec. Ut vero reguli Gallorum, castris ad Illiberim extemplo motis, haud gravate ad Poenum venerunt; capti donis, cum bona pace exercitum per fines suos praeter Ruscinonem oppidum transmiserunt.

XXV. In Italiam interim nihil ultra, quam Iberum transisse Hannibalem, a Massiliensium legatis Romam perlatum erat: cum perinde, ac si Alpes jam transisset, Boji, sollicitatis Insubribus, defecerunt; nec tam ob veteres in populum Romanum iras, quam quod nuper circa Padum, Placentiam Cremonamque colonias in agrum Gallicum deductas aegre patiebantur. Itaque, armis repente arreptis, in eum ipsum agrum impetu facto, tantum terroris ac tumultus fecerunt, ut non agrestis modo multitudo, sed ipsi triumviri Romani, qui ad agrum venerant assignandum, diffisi Placentiae moenibus, Mutinam confugerint, C. Lutatius, C. Servilius, T. Annius. Lutatii nomen haud dubium est. pro C. Servilio et T. Annio, Q. Acilium et C. Herennium habent quidam annales: alii P. Cornelium Asinam et C. Papirium Masonem. Id quoque dubium est, legati, ad expostulandum missi ad Bojos, violati sint, an in triumviros agrum metantes impetus sit factus. Mutinae cum obsiderentur, et gens, ad oppugnandarum urbium artes rudis, pigerrima eadem ad militaria opera, segnis intactis assideret muris, simulari coeptum de pace agi. evocatique ab Gallorum principibus legati ad colloquium, non contra jus modo gentium, sed violata etiam, quae data in id tempus erat, fide, comprehenduntur; negantibus Gallis, nisi obsides sibi redderentur, eos dimissuros. Cum haec de legatis nuntiata essent, et Mutina praesidiumque in periculo esset, L. Manlius praetor, ira accensus, effusum agmen ad Mutinam ducit. Silvae tunc circa viam erant, plerisque incultis. ibi, inexplorato profectus, in insidias praecipitatus, multaque cum caede suorum aegre in apertos campos emersit. ibi castra communita; et, quia Gallis ad tentanda ea defuit

 spes,

ſpes, refecti ſunt militum animi, quanquam acciſas res ſatis conſtabat. Iter deinde de integro coeptum, nec, dum per patentia loca ducebatur agmen, apparuit hoſtis; ubi rurſus ſilvae intratae, tum poſtremos adorti, cum magna trepidatione ac pavore omnium, octingentos milites occiderunt, ſex ſigna ademere. Finis et Gallis territandi, et pavendi Romanis fuit, ut e ſaltu invio atque impedito evaſere. inde, apertis locis facile tutantes agmen, Romani Tanetum, vicum propinquum Pado, contendēre: ibi ſe munimento ad tempus commeatibusque fluminis et Brixianorum Gallorum auxilio, adverſus creſcentem in dies multitudinem hoſtium, tutabantur.

XXVI. Qui tumultus repens poſtquam eſt Romam perlatus, et Punicum inſuper Gallico bello auctum Patres acceperunt: C. Atilium praetorem cum una legione Romana et quinque millibus ſociorum, delectu novo a conſule conſcriptis, auxilium ferre Manlio jubent: qui ſine ullo certamine (abſceſſerant enim metu hoſtes) Tanetum pervenit. Et P. Cornelius, in locum ejus, quae miſſa cum praetore fuerat, transſcripta legione nova, profectus ab urbe ſexaginta longis navibus, praeter oram Etuſiae Ligurumque, et inde Salyum montes, pervenit Maſſiliam, et ad proximum oſtium Rhodani (pluribus enim diviſus amnis in mare decurrit) caſtra locat: vixdum ſatis credens, Hannibalem ſuperaſſe Pyrenaeos montes. quem ut de Rhodani quoque transitu agitare animadvertit; incertus, quonam ei loco occurreret, necdum ſatis refectis ab jactatione maritima militibus, trecentos interim delectos equites, ducibus Maſſilienſibus et auxiliaribus Gallis, ad exploranda omnia viſendosque ex tuto hoſtes praemittit. Hannibal, ceteris metu aut pretio pacatis, jam in Volcarum pervenerat agrum, gentis validae. Colunt autem circa utramque ripam Rhodani: ſed, diffiſi citeriori agro arceri Poenum poſſe, ut flumen pro munimento haberent, omnibus ferme ſuis trans Rhodanum trajectis, ulteriorem ripam amnis armis obtinebant. Ceteros accolas fluminis Hannibal, et eorum ipſorum quos ſedes tenuerant, ſimul per-

erlicit donis ad naves undique contrahendas fabricanasque: ſimul et ipſi trajici exercitum, levarique quamrimum regionem ſuam tanta urgente hominum turba piebant. Itaque ingens coacta vis navium eſt liniumque temere ad vicinalem uſum paratarum: novasie alias primum Galli inchoantes cavabant ex ſingulis boribus: deinde et ipſi milites, ſimul copia materiae, nul facilitate operis inducti, alveos informes, (nihil, mmodo innare aquae et capere onera poſſent, curantes) ibus ſe ſuaque transveherent, raptim faciebant.

XXVII. Jamque omnibus ſatis comparatis ad trajiendum, terrebant ex adverſo hoſtes, omnem ripam uites virique obtinentes: quos ut averteret, Hannoem, Bomilcaris filium, vigilia prima noctis, cum par- copiarum, maxime Hiſpanis, adverſo flumine ire iter nius diei jubet; et, ubi primum poſſit, quam occulſime trajecto amni, circumducere agmen, ut, cum us facto ſit, adoriatur ab tergo hoſtem. Ad id dati ices Galli edocent, inde millia quinque et viginti ferſupra, parvae inſulae circumfuſum amnem, latiorem, i dividebatur, eoque minus alto alveo, transitum tendere. Ibi raptim caeſa materia, ratesque fabricatae, quibus equi virique et alia onera trajicerentur. Hiani ſine ulla mole, in utres veſtimentis conjectis, ipſi teris ſuppoſitis incubantes, flumen tranavere. Et alius ercitus, ratibus junctis trajectus, caſtris prope flumen ſitis, nocturno itinere atque operis labore feſſus, iete unius diei reficitur, intento duce ad conſilium portune exſequendum. Poſtero die, profecti ex loco, odito fumo ſignificant, ſe tranſiſſe, et haud procul eſſe. Quod ubi accepit Hannibal, ne tempori deeſſet, t ſignum ad trajiciendum. Jam paratas aptatasque habat pedes lintres. Equites fere propter equos nantes vium agmen, ad excipiendum adverſi impetum fluminis parte ſuperiore transmittens, tranquillitatem infra ajicientibus lintribus praebebat. Equorum pars magna ntes loris a puppibus trahebantur, praeter eos, quos ſtructos frenatosque, ut extemplo egreſſo in ripam uiti uſui eſſent, impoſuerant in naves.

XXVIII. Galli occurſant in ripam cum variis ululatibus cantuque moris ſui, quatientes ſcuta ſuper capita, vibrantesque dextris tela; quanquam et ex adverſo terrebat tanta vis navium cum ingenti ſono fluminis et clamore vario nautarum et militum, qui nitebantur perrumpere impetum fluminis, et qui ex altera ripa trajicientes ſuos hortabantur. Jam ſatis paventes adverſo tumultu terribilior ab tergo adortus clamor, caſtris ab Hannone captis. mox et ipſe aderat, ancepsque terror circumſtabat. et e navibus tanta vi armatorum in terram evadente, et ab tergo improviſa premente acie. Galli, poſtquam, ultro vim facere conati, pellebantur, qua patere viſum maxime iter, perrumpunt, trepidique in vicos paſſim ſuos diffugiunt. Hannibal, ceteris copiis per otium trajectis, ſpernens jam Gallicos tumultus, caſtra locat. Elephantorum trajiciendorum varia conſilia fuiſſe credo: certe variata memoria actae rei. quidam, congregatis ad ripam elephantis, tradunt, ferociſſimum ex iis irritatum ab rectore ſuo, cum refugientem in aquam nantem ſequeretur, traxiſſe gregem, ut quemque timentem altitudinem deſtituerat vadum, impetu ipſo fluminis in alteram ripam rapiente. Ceterum magis conſtat, ratibus trajectos: id ut tutius conſilium ante rem foret, ita, acta re, ad fidem pronius eſt. Ratem unam, ducentos longam pedes, quinquaginta latam, a terra in amnem porrexerunt: quam, ne ſecunda aqua deferretur, pluribus validis retinaculis parte ſuperiore ripae religatam, pontis in modum humo injecta conſtraverunt; ut belluae audater velut per ſolum ingrederentur. altera ratis, aeque lata, longa pedes centum, ad trajiciendum flumen apta, huic copulata eſt: et cum elephanti, per ſtabilem ratem, tanquam viam, praegredientibus feminis, acti, in minorem applicatam transgreſſi ſunt; extemplo reſolutis, quibus leviter annexa erat, vinculis, ab actuariis aliquot navibus ad alteram ripam pertrahitur: ita primis expoſitis, alii deinde repetiti ac trajecti ſunt. Nihil ſane trepidabant, donec continenti velut ponte agerentur. primus erat pavor, cum, ſoluta ab ceteris rate, in altum raperentur. ibi, urgentes inter ſe, cedentibus extremis ab aqua, trepidationis aliquantum ede-

edebant; donec quietem ipſe timor circumſpectantibus aquam feciſſet. excidere etiam ſaevientes quidam in flumen: ſed, pondere ipſo ſtabiles, dejectis rectoribus, quaerendis pedetentim vadis, in terram evaſere.

XXIX. Dum elephanti trajiciuntur, interim Hannibal Numidas equites quingentos ad caſtra Romana miſerat ſpeculatum, ubi, et quantae copiae eſſent, et quid pararent. Huic alae equitum miſſi, ut ante dictum eſt, ab oſtio Rhodani trecenti Romanorum equites occurrunt. proelium atrocius, quam pro numero pugnantium, editur. Nam praeter multa vulnera, caedes etiam prope par utrinque fuit: fugaque et pavor Numidarum Romanis, jam admodum feſſis, victoriam dedit. victores ad centum ſexaginta, nec omnes Romani, ſed pars Gallorum: victi amplius ducenti ceciderunt. Hoc principium ſimul omenque belli, ut ſummae rerum proſperum eventum, ita haud ſane incruentam ancipitisque certaminis victoriam, Romanis portendit. Ut, re ita geſta, ad utrumque ducem ſui redierunt, nec Scipioni ſtare ſententia poterat, niſi ut ex conſiliis coeptisque hoſtis et ipſe conatus caperet: et Hannibalem incertum, utrum coeptum in Italiam intenderet iter, an cum eo, qui primus ſe obtuliſſet Romanus exercitus, manus confereret, avertit a praeſenti certamine Bojorum legatorum regulique Magali adventus: qui ſe duces itinerum, ſocios periculi fore, affirmantes, integro bello, nusquam ante libatis viribus, Italiam aggrediendam cenſent. Multitudo timebat quidem hoſtem, nondum obliterata memoria ſuperioris belli: ſed magis iter immenſum Alpesque, rem fama utique inexpertis horrendam, metuebat.

XXX. Itaque Hannibal, poſtquam ipſi ſententia ſtetit pergere ire, atque Italiam petere, advocata concione, varie militum verſat animos caſtigando adhortandoque: *Mirari ſe, quinam pectora ſemper impavida repens terror invaſerit. per tot annos vincentes eos ſtipendia facere; neque ante Hiſpania exceſſiſſe, quam omnes gentesque et terrae eae, quas duo diverſa maria amplectantur, Carthaginienſium eſſent. Indignatos deinde, quod, quicunque Sa-*

Saguntum obsedissent, velut ob noxam, sibi dedi postularet populus Romanus, Iberum trajecisse ad delendum nomen Romanorum, liberandumque orbem terrarum. Tum nemini visum id longum, cum ab occasu solis ad exortus intenderent iter. Nunc, postquam multo majorem partem itineris emensam cernant, Pyrenaeum saltum inter ferocissimas gentes superatum, Rhodanum, tantum amnem, tot millibus Gallorum prohibentibus, domita etiam ipsius fluminis vi, trajectum, in conspectu Alpes habeant, quarum alterum latus Italiae sit; in ipsis portis hostium fatigatos subsistere, quid Alpes aliud esse credentes, quam montium altitudines? Fingerent altiores Pyrenaei jugis, nullas profecto terras coelum contingere, nec inexsuperabiles humano generi esse. Alpes quidem habitari, coli, gignere atque alere animantes. pervias paucis esse, exercitibus invias? eos ipsos, quos cernant, legatos non pennis sublime elatos Alpes transgressos. Ne majores quidem eorum indigenas; sed advenas Italiae cultores, has ipsas Alpes ingentibus saepe agminibus cum liberis ac conjugibus, migrantium modo, tuto transmisisse. Militi quidem armato, nihil secum praeter instrumenta belli portanti, quid invium aut inexsuperabile esse? Saguntum ut caperetur, quid per octo menses periculi, quid laboris exhaustum esse? Romam, orbis terrarum caput, petentibus, quidquam adeo asperum atque arduum videri, quod inceptum moretur? Cepisse quondam Gallos ea, quae adiri posse Poenus desperet? Proinde aut cederent animo atque virtute genti, per eos dies toties ab se victae: aut itineris finem sperent campum interjacentem Tiberi ac moenibus Romanis.

XXXI. His adhortationibus incitatos corpora curare, atque ad iter se parare jubet. Postero die, profectus adversa ripa Rhodani, mediterranea Galliae petit: non quia rectior ad Alpes via esset, sed, quantum a mari recessisset, minus obvium fore Romanum credens: cum quo, priusquam in Italiam ventum foret, non erat in animo manus conserere. Quartis castris ad Insulam pervenit: ibi Arar Rhodanusque amnes, diversis ex Alpibus decurrentes, agri aliquantum amplexi, confluunt in unum.

unum. Mediis campis Inſulae nomen inditum. Incolunt prope Allobroges, gens jam inde nulla Gallica gente opibus aut fama inferior: tum discors erat. Regni certamine ambigebant fratres. Major, et qui prius imperitarat, Brancus nomine, minore ab fratre et coetu juniorum, qui jure minus, vi plus poterant, pellebatur. Hujus ſeditionis peropportuna disceptatio cum ad Hannibalem rejecta eſſet, arbiter regni factus, quod ea ſenatus principumque ſententia fuerat, imperium majori reſtituit. ob id meritum commeatu copiaque rerum omnium, maxime veſtis, eſt adjutus, quam infames frigoribus Alpes praeparari cogebant. Sedatis certaminibus Allobrogum, cum jam Alpes peteret, non recta regione iter inſtituit; ſed ad laevam in Tricaſtinos flexit; inde per extremam oram Vocontiorum agri tetendit in Tricorios: haud usquam impedita via, priusquam ad Druentiam flumen pervenit. Is et ipſe Albinus amnis longe omnium Galliae fluminum difficillimus transitu eſt. nam, cum aquae vim vehat ingentem, non tamen navium patiens eſt: quia nullis coercitus ripis, pluribus ſimul, neque iisdem alveis fluens, nova ſemper vada novosque gurgites faciens, (et ob eadem pediti quoque incerta via eſt) ad haec ſaxa glareoſa volvens, nihil ſtabile nec tutum ingredienti praebet: et tum, forte imbribus auctus, ingentem transgredientibus tumultum fecit, cum ſuper cetera, trepidatione ipſi ſua atque incertis clamoribus turbarentur.

XXXII. P. Cornelius conſul, triduo fere poſt, quam Hannibal ab ripa Rhodani movit, quadrato agmine ad caſtra hoſtium venerat, nullam dimicandi moram facturus. ceterum, ubi deſerta munimenta, nec facile ſe tantum praegreſſos aſſecuturum videt; ad mare ac naves rediit, tutius faciliusque ita deſcendenti ab Alpibus Hannibali occurſurus. Ne tamen nuda auxiliis Romanis Hiſpania eſſet, quam provinciam ſortitus erat, Cn. Scipionem fratrem cum maxima parte copiarum adverſus Hasdrubalem miſit; non ad tuendos tantummodo veteres ſocios conciliandosque novos, ſed etiam ad pellendum Hiſpania Hasdrubalem. Ipſe cum admodum exiguis copiis

piis, Genuam repetit, eo, qui circa Padum erat, exercitu Italiam defensurus. Hannibal ab Druentia campestri maxime itinere cum bona pace ad Alpes incolentium ea loca Gallorum pervenit. Tum, quanquam fama prius (qua incerta in majus vero ferri solent) praecepta res erat, tamen ex propinquo visa montium altitudo, nivesque coelo prope immixtae, tecta informia imposita rupibus, pecora jumentaque torrida frigore, homines intonsi et inculti, animalia inanimaque omnia rigentia gelu, cetera visu, quam dictu, foediora, terrorem renovarunt. Erigentibus in primos agmen clivos apparuerunt imminentes tumulos insidentes montani: qui, si valles occultiores insedissent, coorti in pugnam repente, ingentem fugam stragemque dedissent. Hannibal consistere signa jubet; Gallisque ad visenda loca praemissis, postquam comperit, transitum ea non esse, castra inter confragosa omnia praeruptaque, quam extentissima potest valle, locat. Tum per eosdem Gallos, haud sane multum lingua moribusque abhorrentes, cum se immiscuissent colloquiis montanorum, edoctus interdiu tantum obsideri saltum, nocte in sua quemque dilabi tecta; luce prima subiit tumulos, ut ex aperto atque interdiu viam per angustias facturus. Die deinde simulando aliud, quam quod parabatur, consumto, cum eodem, quo constiterant, loco castra communissent, ubi primum degressos tumulis montanos laxatasque sensit custodias, pluribus ignibus, quam pro numero manentium, in speciem factis, impedimentisque cum equite relictis, et maxima parte peditum: ipse cum expeditis, acerrimo quoque viro, raptim angustias evadit: iisque ipsis tumulis, quos hostes tenuerant, consedit.

XXXIII. Prima deinde luce castra mota, et agmen reliquum incedere coepit. Jam montani signo dato ex castellis ad stationem solitam conveniebant; cum repente conspiciunt alios, arce occupata sua, super caput imminentes, alios via transire hostes. Utraque simul objecta res oculis animisque immobiles parumper eos defixit. deinde ut trepidationem in angustiis, suoque ipsum tumultu misceri agmen videre, equis maxime consternatis,

natis, quidquid adjeciſſent ipſi terroris, ſatis ad perniciem fore rati, perverſis rupibus juxta invia ac devia aſſueti discurrunt. Tum vero ſimul ab hoſtibus, ſimul ab iniquitate locorum Poeni oppugnabantur; plusque inter ipſos, (ſibi quoque tendente, ut periculo prius evaderet) quam cum hoſtibus, certaminis erat. Equi maxime infeſtum agmen faciebant, qui et clamoribus disſonis, quos nemora etiam repercuſſaeque valles augebant, territi trepidabant, et icti forte aut vulnerati adeo conſternabantur, ut ſtragem ingentem ſimul hominum ac ſarcinarum omnis generis facerent: multosque turba, cum praecipites deruptaeque utrinque anguſtiae eſſent, in immenſum altitudinis dejecit; quosdam et armatos. ſed ruinae maximae modo jumenta cum oneribus devolvebantur. Quae quanquam foeda viſu erant, ſtetit parumper tamen Hannibal, ac ſuos continuit, ne tumultum ac trepidationem augeret. deinde poſtquam interrumpi agmen vidit, periculumque eſſe: ne exutum impedimentis exercitum nequidquam incolumen traduxiſſet, decurrit ex ſuperiore loco; et, cum impetu ipſo fudiſſet hoſtem, ſuis quoque tumultum auxit. ſed is tumultus momento temporis, poſtquam liberata itinera fuga montanorum erant, ſedatur: nec per otium modo, ſed prope ſilentio, mox omnes traducti. Caſtellum inde, quod caput ejus regionis erat, viculosque circumjectos capit, et captivorum pecoribus per triduum exercitum aluit. et quia nec montanis primo perculſis, nec loco magnopere impediebantur, aliquantum eo triduo viae confecit.

XXXIV. Perventum inde ad frequentem cultoribus alium, ut inter montana, populum. ibi non bello aperto, ſed ſuis artibus, fraude, deinde inſidiis eſt prope circumventus. Magno natu principes caſtellorum oratores ad Poenum veniunt: *alienis malis, utili exemplo, doctos*, memorantes, *amicitiam malle, quam vim experiri Poenorum. itaque obedienter imperata facturos: commeatum itinerisque duces, et ad fidem promiſſorum obſides acciperet.* Hannibal nec temere credendo, nec aſpernando, ne repudiati aperte hoſtes fierent, benigne cum re-

respondiſſet; obſidibus, quos dabant, acceptis, et commeatu, quem in viam ipſi detulerant, uſus, nequaquam ut inter pacatos, compoſito agmine duces eorum ſequitur. Primum agmen elephanti et equites erant: ipſe poſt cum robore peditum, circumſpectans ſollicitusque omnia, incedebat. Ubi in anguſtiorem viam ex parte altera ſubjectam jugo inſuper imminenti ventum eſt, undique ex inſidiis barbari a fronte, ab tergo coorti, cominus eminus petunt: ſaxa ingentia in agmen devolvunt: maxima ab tergo vis hominum urgebat. in eos verſa peditum acies haud dubium fecit, quin, niſi firmata extrema agminis fuiſſent, ingens in eo ſaltu accipienda clades fuerit. Tunc quoque ad extremum periculi ac prope perniciem ventum eſt: nam, dum cunctatur Hannibal demittere agmen in anguſtias; quia non, ut ipſe equitibus praeſidio erat, ita peditibus quidquam ab tergo auxilii reliquerat; occurſantes per obliqua montani, perrupto medio agmine, viam inſedere; noxque una Hannibali ſine equitibus atque impedimentis acta eſt.

XXXV. Poſtero die, jam ſegnius intercurſantibus barbaris, junctae copiae, ſaltusque haud ſine clade (majore tamen jumentorum, quam hominum, pernicie) ſuperatus. inde montani pauciores jam, et latrocinii magis quam belli more, concurſabant: modo in primum, modo in noviſſimum agmen, utcunque aut locus opportunitatem daret, aut progreſſi morative aliquam occaſionem feciſſent. Elephanti, ſicut praecipites per arctas vias magna mora agebantur, ita tutum ab hoſtibus, quacunque incederent, (quia inſuetis adeundi propius metus erat) agmen praebebant. Nono die in jugum Alpium perventum eſt, per invia pleraque et errores, quos aut ducentium fraus, aut, ubi fides iis non eſſet, temere initae valles a conjectantibus iter, faciebant. Biduum in jugo ſtativa habita: feſſisque labore ac pugnando quies data militibus: jumentaque aliquot, quae prolapſa in rupibus erant, ſequendo veſtigia agminis in caſtra pervenere. Feſſis taedio tot malorum nivis etiam caſus, occidente jam ſidere Vergiliarum, ingentem terrorem adjecit. Per omnia nive oppleta cum, ſignis prima luce

luce motis, segniter agmen incederet, pigritiaque et desperatio in omnium vultu emineret; praegressus signa Hannibal in promontorio quodam, unde longe ac late prospectus erat, consistere jussis militibus Italiam ostentat, subjectosque Alpinis montibus Circumpadanos campos: *moeniaque eos tum transcendere non Italiae modo, sed etiam urbis Romanae. Cetera plana, proclivia fore: uno, aut summum altero proelio arcem et caput Italiae in manu ac potestate habituros.* Procedere inde agmen coepit; jam nihil ne hostibus quidem, praeter parva furta per occasionem, tentantibus. Ceterum iter multo, quam in ascensu fuerat, (ut pleraque Alpium ab Italia sicut breviora, ita arrectiora sunt) difficilius fuit. Omnis enim ferme via praeceps, angusta, lubrica erat: ut neque sustinere se a lapsu possent; nec, qui paululum titubassent, haerere afflicti vestigio suo; aliique super alios, et jumenta et homines, occiderent.

XXXVI. Ventum deinde ad multo angustiorem rupem, atque ita rectis saxis, ut aegre expeditus miles tentabundus, manibusque retinens virgulta ac stirpes circa eminentes, demittere sese posset. Natura locus jam ante praeceps, recenti lapsu terrae, in pedum mille admodum altitudinem abruptus erat. Ibi cum, velut ad finem viae, equites constitissent, miranti Hannibali, quae res moraretur agmen, nuntiatur, rupem inviam esse. digressus deinde ipse ad locum visendum. haud dubia res visa, quin per invia circa nec trita antea, quamvis longo ambitu, circumduceret agmen. Ea vero via insuperabilis fuit. nam cum super veterem nivem intactam nova modicae altitudinis esset, molli nec praealtae nivi facile pedes ingredientium insistebant. ut vero tot hominum jumentorumque incessu dilapsa est, per nudam infra glaciem fluentemque tabem liquescentis nivis ingrediebantur. Tetra ibi luctatio erat, ut a lubrica glacie, non recipiente vestigium, et in prono citius pede se fallente, et, seu manibus in assurgendo, seu genu se adjuvissent, ipsis adminiculis prolapsis, iterum corruissent, nec stirpes circa radicesve, ad quas pede aut manu quisquam eniti posset, erant; ita in levi tantum glacie tabidaque

nive

nive volutabantur. jumenta secabant; interdum etiam, tum infimam ingredientia nivem, et prolapsa jactandis gravius in continendo ungulis, penitus perfringebant: ut pleraque, velut pedica capta, haererent in durata et alte concreta glacie.

XXXVII. Tandem, nequidquam jumentis atque hominibus fatigatis, castra in jugo posita, aegerrime ad id ipsum loco purgato. tantum nivis fodiendum atque egerendum fuit. Inde ad rupem muniendam, per quam unam via esse poterat, milites ducti, cum caedendum esset saxum, arboribus circa immanibus dejectis detruncatisque, struem ingentem lignorum faciunt: eamque (cum et vis venti apta faciendo igni coorta esset) succendunt, ardentiaque saxa infuso aceto putrefaciunt. Ita torridam incendio rupem ferro pandunt, molliuntque anfractibus modicis clivos, ut non jumenta solum, sed elephanti etiam, deduci possent. Quatriduum circa rupem consumtum, jumentis prope fame absumtis: nuda enim fere cacumina sunt, et, si quid est pabuli, obruunt nives. Inferiora valles et apricos quosdam colles habent, rivosque prope silvas, et jam humano cultu digniora loca. Ibi jumenta in pabulum missa, et quies muniendo fessis hominibus data triduo. inde ad planum descensum, etiam locis mollioribus et accolarum ingeniis.

XXXVIII. Hoc maxime modo in Italiam perventum est, quinto mense a Carthagine nova, (ut quidam auctores sunt) quinto decimo die Alpibus superatis. Quantae copiae transgresso in Italiam Hannibali fuerint, nequaquam inter auctores constat. qui plurimum, centum millia peditum, viginti equitum fuisse scribunt; qui minimum, viginti millia peditum, sex equitum. L. Cincius Alimentus, qui captum se ab Hannibale scribit, maxime auctor me moveret, nisi confunderet numerum, Gallis Liguribusque additis: cum his octoginta millia peditum, decem equitum, adducta in Italiam: (magis affluxisse verisimile est, et ita quidam auctores sunt) ex ipso autem audisse Hannibale, postquam Rhodanum transierit, triginta sex millia hominum, ingentemque nu-

numerum equorum et aliorum jumentorum amiſiſſe in Taurinis, quae Gallis proxima gens erat, in Italiam degreſſo. Id cum inter omnes conſtet, eo magis miror ambigi, quanam Alpes transierit: et vulgo credere, Penino, atque inde nomen et jugo Alpium inditum, transgreſſum. Coelius per Cremonis jugum dicit transiſſe: qui ambo ſaltus eum non in Taurinos, ſed per Salaſſos montanos ad Libuos Gallos deduxiſſent. Nec veriſimile eſt, ea tum ad Galliam patuiſſe itinera; utique, quae ad Peninum ferunt, obſepta gentibus ſemigermanis fuiſſent. neque, Hercule, montibus his (ſi quem forte id movet) ab transitu Poenorum ullo Veragri, incolae jugi ejus, norunt nomen inditum; ſed ab eo, quem in ſummo ſacratum vertice, Peninum montani appellant.

XXXIX. Peropportune ad principia rerum Taurinis, proximae genti, adverſus Inſubres motum bellum erat. ſed armare exercitum Hannibal, ut parti alteri auxilio eſſet, (in reficiendo maxime ſentientem contracta ante mala) non poterat. otium etenim ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuvie tabeque, ſqualida et prope efferata corpora varie movebant. Ea P. Cornelio conſuli cauſa fuit, quum Piſas navibus veniſſet, exercitu a Manlio Atilioque accepto tirone, et in novis ignominiis trepido, ad Padum feſtinandi; ut cum hoſte nondum refecto manum confereret. ſed cum Placentiam conſul venit, jam ex ſtativis moverat Hannibal; Taurinorumque unam urbem, caput gentis ejus, quia volentis in amicitiam non veniebant, vi expugnarat: junxiſſetque ſibi, non metu ſolum, ſed etiam voluntate, Gallos accolas Padi; ni eos, circumſpectantes defectionis tempus, ſubito adventus conſulis oppreſſiſſet. Et Hannibal movit ex Taurinis, incertos, quae pars ſequenda eſſet, Gallos praeſentem ſe ſecuturos ratus. Jam prope in conſpectu erant exercitus, convenerantque duces, ſicuti inter ſe nondum ſatis noti, ita jam imbutus uterque quadam admiratione alterius. Nam Hannibalis et apud Romanos, jam ante Sagunti excidium, celeberrimum nomen erat: et Scipionem Hannibal eo ipſo, quod adverſus ſe dux potiſſimum lectus eſſet, praeſtantem virum cre-

credebat. et auxerant inter ſe opinionem; Scipio, quod relictus in Gallia, obvius fuerat in Italiam transgreſſo Hannibali; Hannibal, et conatu tam audaci trajiciendarum Alpium, et effectu. Occupavit tamen Scipio Padum trajicere, et, ad Ticinum amnem motis caſtris, prius quam educeret in aciem, adhortandorum militum cauſa, talem orationem exorſus eſt:

XL. *Si eum exercitum, milites, educerem in aciem, quem in Gallia mecum habui, ſuperſediſſem loqui apud vos. quid enim adhortari referret aut eos equites, qui equitatum hoſtium ad Rhodanum flumen egregie viciſſent, aut eas legiones, cum quibus fugientem hunc ipſum hoſtem ſecutus, confeſſionem cedentis ac detrectantis certamen pro victoria habui? Nunc, quia ille exercitus, Hiſpaniae provinciae ſcriptus, ibi cum fratre Cn. Scipione meis auſpiciis rem gerit, ubi eum gerere ſenatus populusque Romanus voluit; ego, ut conſulem ducem adverſus Hannibalem ac Poenos haberetis, ipſe me huic voluntario certamini obtuli: novo imperatori apud novos milites pauca verba facienda ſunt. Ne genus belli, neve hoſtem ignoretis; cum iis eſt vobis, milites, pugnandum, quos terra marique priore bello viciſtis: a quibus ſtipendium per viginti annos exegiſtis: a quibus capta belli praemia, Siciliam ac Sardiniam, habetis. Erit igitur in hoc certamine is vobis illisque animus, qui victoribus et victis eſſe ſolet. Nec nunc illi, quia audent, ſed quia neceſſe eſt, pugnaturi ſunt: niſi creditis, qui exercitu incolumi pugnam detrectavere, eos, duabus partibus peditum equitumque in transitu Alpium amiſſis, (cum plures paene perierint, quam ſuperſint) plus ſpei nactos eſſe. At enim pauci quidem ſunt, ſed vigentes animis corporibusque, quorum robora ac vires vix ſuſtinere vis ulla poſſit. Effigies, immo umbrae hominum, fame, frigore, illuvie, ſqualore enecti, contuſi ac debilitati inter ſaxa rupesque. ad haec, praeuſti artus, nive rigentes nervi, membra torrida gelu, quaſſata fractaque arma, claudi ac debiles equi. Cum hoc equite, cum hoc pedite pugnaturi eſtis: reliquias extremas hoſtium, non hoſtes, habebitis. Ac nihil magis vereor, quam ne, vos cum pugnaveritis, Alpes viciſſe Hannibalem videantur.*

Sed

Sed ita forsitan decuit, cum foederum ruptore duce ac populo Deos ipsos, sine ulla humana ope, committere ac profligare bellum: nos, qui secundum Deos violati sumus, commissum ac profligatum conficere.

XLI. *Non vereor, ne quis me hoc vestri adhortandi causa magnifice loqui existimet; ipsum aliter animo affectum esse. Licuit in Hispaniam, provinciam meam, quo jam profectus eram, cum exercitu ire meo: ubi et fratrem consilii participem ac periculi socium haberem, et Hasdrubalem potius, quam Hannibalem, hostem, et minorem haud dubie molem belli tamen, cum praeterveherer navibus Galliae oram, ad famam hujus hostis in terram egressus, praemisso equitatu, ad Rhodanum movi castra. Equestri proelio, qua parte copiarum conserendi manum fortuna data est, hostem fudi: peditum agmen, quod in modum fugientium raptim agebatur, quia assequi terra non poteram, regressus ad naves, quanta maxima celeritate potui, tanto maris terrarumque circuitu, in radicibus Alpium obvius fui. Huic timendo hosti utrum, cum declinarem certamen, improvisus incidisse videor, an occurrere in vestigiis ejus? lacessere ac trahere ad decernendum? Experiri juvat, utrum alios repente Carthaginienses per viginti annos terra ediderit: an iidem sint, qui ad Aegates pugnaverunt insulas, et quos ab Eryce duodevicenis denariis aestimatos emisistis: et utrum Hannibal hic sit aemulus itinerum Herculis, ut ipse fert, an vectigalis stipendiariusque et servus populi Romani a patre relictus; quem nisi Saguntinum scelus agitaret, respiceret profecto, si non patriam victam, domum certe, patremque, et foedera Hamilcaris scripta manu. qui, jussus a consule nostro, praesidium deduxit ab Eryce: qui graves impositas victis Carthaginiensibus leges fremens moerensque accepit: qui decedere Sicilia, qui stipendium populo Romano dare pactus est. Itaque vos ego, milites, non eo solum animo, quo adversus alios hostes soletis, pugnare velim; sed cum indignatione quadam atque ira: velut si servos videatis vestros arma repente contra vos ferentes. Licuit, ad Erycem clausos, ultimo supplicio humanorum, fame interficere: licuit victricem classem in Africam tra-*

trajicere, atque intra paucos dies sine ullo certamine Carthaginem delere. Veniam dedimus precantibus: emisimus ex obsidione: pacem cum victis fecimus: tutelae deinde nostrae duximus, quum Africo bello urgerentur. Pro his impertitis, furiosum juvenem sequentes, oppugnatum patriam nostram veniunt. Atque utinam pro decore tantum hoc vobis, et non pro salute, esset certamen. non de possessione Siciliae ac Sardiniae, de quibus quondam agebatur, sed pro Italia vobis est pugnandum: nec est alius ab tergo exercitus, qui, nisi nos vincimus, hosti obsistat; nec Alpes aliae sunt, quas dum superant, comparari nova possint praesidia. hic est obstandum, milites, velut si ante Romana moenia pugnemus. Unusquisque se non corpus suum, sed conjugem ac liberos parvos armis protegere putet; nec domesticas solum agitet curas, sed identidem hoc animo reputet, nostras nunc intueri manus senatum populumque Romanum: qualis nostra vis virtusque fuerit, talem deinde fortunam illius urbis ac Romani imperii fore.

XLII. Haec apud Romanos consul. Hannibal, rebus prius, quam verbis, adhortandos milites ratus, circumdato ad spectaculum exercitu, captivos montanos vinctos in medio statuit; armisque Gallicis ante eorum pedes projectis, interrogare interpretem jussit, ecquis, si vinculis levaretur, armaque et equum victor acciperet, decertare ferro vellet? Quum ad unum omnes ferrum pugnamque poscerent, et dejecta in id sors esset, se quisque eum optabat, quem fortuna in id certamen legeret. Ut cujusque sors exciderat, alacer, inter gratulantes gaudio exsultans, cum sui moris tripudiis arma raptim capiebat. ubi vero dimicarent, is habitus animorum non inter ejusdem modo conditionis homines erat, sed etiam inter spectantes vulgo, ut non vincentium magis, quam bene morientium, fortuna laudaretur.

XLIII. Dum sic aliquot spectatis paribus affectos dimisisset, concione inde advocata, ita apud eos locutus

tus fertur: *Si, quem animum in alienae sortis exemplo paulo ante habuistis, eundem mox in aestimanda fortuna vestra habueritis, vicimus, milites. neque enim spectaculum modo illud, sed quaedam veluti imago vestrae conditionis erat. Ac nescio, an majora vincula majoresque necessitates vobis, quam captivis vestris, fortuna circumdederit. Dextra laevaque duo maria claudunt, nullam, ne ad effugium quidem, navem habentibus. circa Padus amnis, major Padus ac violentior Rhodano; ab tergo Alpes urgent, vix integris vobis ac vigentibus transitae. Hic vicendum aut moriendum, milites, est, ubi primum hosti occurristis. et eadem fortuna, quae necessitatem pugnandi imposuit, praemia vobis ea victoribus proponit, quibus ampliora homines ne ab Diis quidem immortalibus optare solent. Si Siciliam tantum ac Sardiniam, parentibus nostris ereptas, nostra virtute recuperaturi essemus, satis tamen ampla pretia essent. quidquid Romani tot triumphis partum congestumque possident, id omne vestrum cum ipsis dominis futurum est. In hanc tam opimam mercedem, agite, cum Diis bene juvantibus arma capite. Satis adhuc in vastis Lusitaniae Celtiberiaeque montibus, pecora consectando, nullum emolumentum tot laborum periculorumque vestrorum vidistis: tempus est jam, opulenta vos ac ditia stipendia facere, et magna operae pretia mereri, tantum itineris per tot montes fluminaque et tot armatas gentes emensos. Hic vobis terminum laborum fortuna dedit: hic dignam mercedem emeritis stipendiis dabit. Nec, quam magni nominis bellum est, tam difficilem existimaritis victoriam fore. saepe et contemtus hostis cruentum certamen edidit, et incliti populi regesque perlevi momento victi sunt. Nam, demto hoc uno fulgore nominis Romani, quid est, cur illi vobis comparandi sint? Ut viginti annorum militiam vestram cum illa virtute, cum illa fortuna taceam; ab Herculis columnis, ab oceano terminisque ultimis terrarum, per tot ferocissimos Hispaniae et Galliae populos vincentes huc pervenistis: pugnantibus cum exercitu tirone, hac ipsa aestate caeso, victo, circumsesso a Gallis, ignoto adhuc duci suo, ignorantique ducem. An me, in praetorio patris, clarissimi imperatoris, prope natum, certe eductum, domitorem Hispaniae Galliaeque, victorem eundem non Alpinarum modo gentium,*

ſed ipſarum, quod multo majus eſt, Alpium, cum ſemeſtri hoc conferam duce, deſertore exercitus ſui? Cui ſi quis, demtis ſignis, Poenos Romanosque hodie oſtendat, ignoraturum certum habeo, utrius exercitus ſit conſul. Non ego illud parvi aeſtimo, milites, quod nemo veſtrûm eſt, cujus non ante oculos ipſe ſaepe militare aliquod ediderim facinus; cui non idem ego, virtutis ſpectator ac teſtis, notata temporibus locisque referre ſua poſſim decora. Cum laudatis a me millies donatisque, alumnus prius omnium veſtrûm, quam imperator, procedam acie adverſus ignotos inter ſe ignorantesque.

XLIV. *Quocunque circumtuli oculos, plena omnia video animorum ac roboris; veteranum peditem, generoſiſſimarum gentium equites frenatos et infrenatos, vos ſocios fideliſſimos fortiſſimosque, vos Carthaginienſes, cum ob patriam, tum ob iram juſtiſſimam, pugnaturos. Inferimus bellum, infeſtisque ſignis deſcendimus in Italiam, tanto audacius fortiusque pugnaturi, quanto major ſpes, major eſt animus inferentis vim, quam arcentis. Accendit praeterea animos et ſtimulat dolor, injuria, indignitas. ad ſupplicium depopoſcerunt me ducem primum, deinde vos omnes, qui Saguntum oppugnaſſetis; deditos ultimis cruciatibus affecturi fuerunt. Crudeliſſima ac ſuperbiſſima gens ſua omnia ſuique arbitrii facit. cum quibus bellum, cum quibus pacem habeamus, ſe modum imponere aequum cenſet: circumſcribit includitque nos terminis montium fluminumque, quos ne excedamus: neque eos, quos ſtatuit, terminos obſervat. Ne tranſieris Iberum: ne quid rei tibi ſit cum Saguntinis. Ad Iberum eſt Saguntum: nusquam te veſtigio moveris. Parum eſt, quod veterrimas provincias meas Siciliam et Sardiniam adimis. etiam Hiſpanias? et inde ceſſero, in Africam tranſcendes. Tranſcendes autem, dico? duos conſules hujus anni, unum in Africam, alterum in Hiſpaniam miſerunt. nihil usquam nobis relictum eſt, niſi quod armis vindicarimus. Illis timidis et ignavis licet eſſe, qui reſpectum habent, quos ſuus ager, ſua terra, per tuta ac pacata itinera fugientes, accipient: vobis neceſſe eſt fortibus viris eſſe, et, omnibus inter victoriam mortemve certa deſperatione abruptis, aut vincere,*

aut,

aut, ſi fortuna dubitabit, in proelio potius, quam in fuga, mortem oppetere. Si hoc bene fixum omnibus deſtinatumque in animo eſt, iterum dicam, viciſtis: nullum momentum ad vincendum homini ab Diis immortalibus acrius datum eſt.

XLV. His adhortationibus cum utrinque ad certamen accenſi militum animi eſſent, Romani ponte Ticinum jungunt, tutandique pontis cauſa caſtellum inſuper imponunt. Poenus, opere occupatis hoſtibus, Maharbalem cum ala Numidarum, equitibus quingentis, ad depopulandos ſociorum populi Romani agros mittit. Gallis parci quam maxime jubet, principumque animos ſollicitari ad defectionem. Ponte perfecto, traductus Romanus exercitus in agrum Inſubrium, quinque millia paſſuum a Victumviis conſedit. Ibi Hannibal caſtra habebat: revocatoque propere Maharbale atque equitibus, cum inſtare certamen cerneret, nihil unquam ſatis dictum praemonitumque ad cohortandos milites ratus, vocatis ad concionem certa praemia pronunciat, in quorum ſpem pugnarent. *Agrum ſeſe daturum eſſe in Italia, Africa, Hiſpania, ubi quisque velit, immunem ipſi, qui accepiſſet, liberisque: qui pecuniam, quam agrum maluiſſet, ei ſe argento ſatisfacturum: qui ſociorum cives Carthaginienſes fieri vellent, poteſtatem facturum: qui domos redire mallent, daturum ſe operam, ne cujus ſuorum popularium mutatam ſecum fortunam eſſe vellent.* Servis quoque dominos proſecutis libertatem proponit, binaque pro his mancipia dominis ſe redditurum. Eaque ut rata ſcirent fore, agnum laeva manu, dextera ſilicem retinens, ſi falleret, Jovem ceterosque precatus Deos, ita ſe mactarent, quemadmodum ipſe agnum mactaſſet, ſecundum precationem caput pecudis ſaxo eliſit. Tum vero omnes, velut Diis auctoribus in ſpem ſuam quisque acceptis, id morae, quod nondum pugnarent, ad potienda ſperata rati, proelium uno animo et voce una poſcunt.

XLVI. Apud Romanos haudquaquam tanta alacritas erat, ſuper cetera recentibus etiam territos prodigiis.

nam et lupus intraverat caſtra, laniatisque obviis, ipſe intactus evaſerat; et examen apum in arbore praetorio imminente conſederat. Quibus procuratis, Scipio, cum equitatu jaculatoribusque expeditis profectus ad caſtra hoſtium, exque propinquo copias, quantae, et cujus generis eſſent, ſpeculandas, obvius fit Hannibali, et ipſi cum equitibus ad exploranda circa loca progreſſo. neutri alteros primo cernebant: denſior deinde inceſſu tot hominum equorumque oriens pulvis ſignum propinquantium hoſtium fuit. Conſtitit utrumque agmen: et proelio ſeſe expediebant. Scipio jaculatores et Gallos equites in fronte locat; Romanos, ſociorumque quod roboris fuit, in ſubſidiis. Hannibal frenatos equites in medium accipit, cornua Numidis firmat. Vixdum clamore ſublato, jaculatores fugerunt inter ſubſidia ad ſecundam aciem. inde equitum certamen erat aliquamdiu anceps; dein, quia turbabant equos pedites intermixti, multis labentibus ex equis, aut deſilientibus, ubi ſuos premi circumventos vidiſſent, jam magna ex parte ad pedes pugna ierat: donec Numidae, qui in cornibus erant, circumvecti paululum, ab tergo ſe oſtenderunt. Is pavor perculit Romanos, auxitque pavorem conſulis vulnus, periculumque intercurſu tum primum pubeſcentis filii propulſatum. Hic erit juvenis, penes quem perfecti hujusce belli laus eſt, Africanus ob egregiam victoriam de Hannibale Poenisque appellatus. Fuga tamen effuſa jaculatorum maxime fuit, quos primos Numidae invaſerunt. Alius confertus equitatus conſulem in medium acceptum, non armis modo, ſed etiam corporibus ſuis, protegens, in caſtra, nusquam trepide neque effuſe cedendo, reduxit. Servati conſulis decus Coelius ad ſervum natione Ligurem delegat. malim equidem de filio verum eſſe, quod et plures tradidere auctores, et fama obtinuit.

XLVII. Hoc primum cum Hannibale proelium fuit; quo facile apparuit, et equitatu meliorum Poenum eſſe, et ob id campos patentes, quales ſunt inter Padum Alpesque, bello gerendo Romanis aptos non eſſe. Itaque proxima nocte, juſſis militibus vaſa ſilentio colligere, caſtra

castra ab Ticino mota, festinatumque ad Padum est; ut ratibus, quibus junxerat flumen, nondum resolutis, sine tumultu atque insectatione hostis, copias trajiceret. Prius Placentiam pervenere, quam satis sciret Hannibal ab Ticino profectos: tamen ad sexcentos moratorum in citeriore ripa, segniter ratem solventes, cepit. transire non potuit pontem, ut extrema resoluta erant, tota rate in secundam aquam labente. Coelius auctor est, Magonem cum equitatu et Hispanis peditibus flumen extemplo transnasse; ipsum Hannibalem per superiora Padi vada exercitum traduxisse, elephantis in ordinem ad sustinendum impetum fluminis oppositis. Ea peritis amnis ejus vix fidem fecerint. nam neque equites, armis equisque salvis, tantam vim fluminis superasse verisimile est, ut jam Hispanos omnes inflati transvexerint utres: et multorum dierum circuitu Padi vada petenda fuerant, qua exercitus gravis impedimentis traduci posset. Potiores apud me auctores sunt, qui biduo vix locum rate jungendo flumini inventum tradunt; ea cum Magone equites Hispanorum expeditos praemissos. dum Hannibal, circa flumen legationibus Gallorum audiendis moratus, trajicit gravius peditum agmen, interim Mago equitesque ab transitu fluminis diei unius itinere Placentiam ad hostes contendunt. Hannibal paucis post diebus sex millia a Placentia castra communivit, et postero die, in conspectu hostium acie directa, potestatem pugnae fecit.

XLVIII. Insequenti nocte caedes in castris Romanis, tumultu tamen quam re major, ab auxiliaribus Gallis facta est. ad duo millia peditum et ducenti equites, vigilibus ad portas trucidatis, ad Hannibalem transfugiunt: quos Poenus benigne allocutus, et spe ingentium donorum accensos, in civitates quemque suas, ad sollicitandos popularium animos dimisit Scipio, caedem eam signum defectionis omnium Gallorum esse ratus, contactosque eo scelere, velut injecta rabie, ad arma ituros; quanquam gravis adhuc vulnere erat, tamen quarta vigilia noctis insequentis tacito agmine profectus ad Trebiam fluvium, in loca altiora collesque impeditiores

 equi-

equiti caſtra movet. Minus, quam ad Ticinum, fefellit: miſſisque Hannibal primum Numidis, deinde omni equitatu, turbaſſet utique noviſſimum agmen, ni aviditate praedae in vacua Romana caſtra Numidae devertiſſent. Ibi dum, perſcrutantes loca omnia caſtrorum, nulla ſatis digno morae pretio tempus terunt, emiſſus hoſtis de manibus eſt: et quum jam transgreſſos Trebiam Romanos, metantesque caſtra conſpexiſſent, paucos moratorum occiderunt, citra flumen interceptos. Scipio, nec vexationem vulneris in via jactanti ultra patiens, et collegam (jam enim et revocatum ex Sicilia audierat) ratus exſpectandum, locum, qui prope flumen tutiſſimus ſtativis eſt viſus, delectum communiit. Nec procul inde Hannibal cum conſediſſet, quantum victoria equeſtri elatus, tantum anxius inopia, quae per hoſtium agros euntem, nusquam praeparatis commeatibus, major in dies excipiebat, ad Claſtidium vicum, quo magnum frumenti numerum congeſſerant Romani, mittit. ibi cum vim pararent, ſpes facta proditionis: nec ſane magno pretio, nummis aureis quadringentis, Daſio Brunduſino praefecto praeſidii corrupto, traditur Hannibali Claſtidium. id horreum fuit Poenis ſedentibus ad Trebiam. In captivos ex tradito praeſidio, ut fama clementiae in principio rerum colligeretur, nihil ſaevitum eſt.

XLIX. Cum ad Trebiam terreſtre conſtitiſſet bellum, interim circa Siciliam inſulasque Italiae imminentes, et a Sempronio conſule, et ante adventum ejus, terra marique res geſtae. viginti quinqueremes cum mille armatis ad depopulandam oram Italiae a Carthaginienſibus miſſae, novem Liparas, octo inſulam Vulcani tenuerunt, tres in fretum avertit aeſtus. Ad eas conſpectas a Meſſana duodecim naves ab Hierone rege Syracuſanorum miſſae, qui tum forte Meſſanae erat, conſulem Romanum opperiens, nullo repugnante captas naves Meſſanam in portum deduxerunt. Cognitum ex captivis, praeter viginti naves, cujus ipſi claſſis eſſent, in Italiam miſſas, quinque et triginta alias quinqueremes Siciliam petere ad ſollicitandos veteres ſocios. Lilybaei

lybaei occupandi praecipuam curam esse: credere eadem tempestate, qua ipsi disjecti forent, eam quoque classem ad Aegates insulas dejectam. Haec sicut audita erant, rex M. Aemilio praetori, cujus Sicilia erat provincia, perscribit, monetque, Lilybaeum firmo teneret praesidio. Extemplo et circa praetorem ad civitates missi legati tribunique, qui suos ad curam custodiae intenderent: ante omnia Lilybaeum teneri; ad apparatum belli, edicto proposito, ut socii navales decem dierum cocta cibaria ad naves deferrent; ubi signum datum esset, ne quis moram conscendendi faceret; perque omnem oram qui erant, ex speculis prospicerent adventantem hostium classem. Simul itaque (quanquam de industria morati cursum navium erant Carthaginienses, ut ante lucem accederent Lilybaeum) praesensum tamen est, quia et luna pernox erat, et sublatis armamentis veniebant; extemplo datum e speculis signum, et in oppido ad arma conclamatum est, et in naves conscensum: pars militum in muris portarumque in stationibus, pars in navibus erant. Et Carthaginienses, quia rem fore haud cum imparatis cernebant, usque ad lucem portu se abstinuerunt, demendis armamentis eo tempore aptandaque ad pugnam classe absumto. Ubi illuxit, recepere classem in altum, ut spatium pugnae esset, exitumque liberum e portu naves hostium haberent. Nec Romani detrectavere pugnam, et memoria circa ea ipsa loca gestarum rerum freti, et militum multitudine ac virtute.

L. Ubi in altum evecti sunt, Romanus conserere pugnam, et ex propinquo vires conferre velle: contra eludere Poenus, et arte, non vi, rem gerere, naviumque, quam virorum aut armorum, malle certamen facere. nam ut sociis navalibus affatim instructam classem, ita inopem milite habebant: et, sicubi conserta navis esset, haudquaquam par numerus armatorum ex ea pugnabat. Quod ubi animadversum est, et Romanis multitudo sua auxit animum, et paucitas illis minuit. Extemplo septem naves Punicae circumventae; fugam ceterae ceperunt. mille et septingenti fuere in navibus capti, milites nautaeque; in his tres nobiles Carthaginiensium.

Classis

Claſſis Romana incolumis, una tantum perforata navi, ſed ea quoque ipſa reduce, in portum rediit. Secundum hanc pugnam, nondum gnaris ejus, qui Meſſanae erant, Ti. Sempronius conſul Meſſanam venit. Ei fretum intranti rex Hiero claſſem ornatam obviam duxit: transgreſſusque ex regia in praetoriam navem, gratulatus ſoſpitem cum exercitu et navibus adveniſſe, precatusque proſperum ac felicem in Siciliam transitum; ſtatum deinde inſulae et Carthaginienſium conata expoſuit: pollicitusque eſt, quo animo priore bello populum Romanum juvenis adjuviſſet, eo ſenem adjuturum. Frumentum veſtimentaque ſeſe legionibus conſulis ſociisque navalibus gratis praebiturum. grande periculum Lilybaeo maritimisque civitatibus eſſe, et quibusdam volentibus novas res fore. Ob haec conſuli nihil cunctandum viſum, quin Lilybaeum claſſe peteret; et rex regiaque claſſis una profecti. navigantes inde, pugnatum ad Lilybaeum, fuſasque et captas hoſtium naves, accepere.

LI. A Lilybaeo conſul, Hieróne cum claſſe regia dimiſſo, relictoque praetore ad tuendam Siciliae oram, ipſe in inſulam Melitam, quae a Carthaginienſibus tenebatur, trajecit. Advenienti Hamilcar, Gisgonis filius, praefectus praeſidii, cum paulo minus duobus millibus militum, oppidumque cum inſula traditur: inde poſt paucos dies reditum Lilybaeum, captivique et a conſule et a praetore, praeter inſignes nobilitate viros, ſub corona venierunt. Poſtquam ab ea parte ſatis tutam Siciliam cenſebat conſul, ad inſulas Vulcani (quia fama erat, ſtare ibi Punicam claſſem) trajecit. nec quisquam hoſtium circa eas inſulas inventus. Jam forte transmiſerant ad vaſtandam Italiae oram: depopulatoque Vibonenſi agro, urbem etiam terrebant. Repetenti Siciliam conſuli exſcenſio hoſtium in agrum Vibonenſem facta nuntiatur: literaeque ab ſenatu de transitu in Italiam Hannibalis, et, ut primo quoque tempore collegae ferret auxilium, miſſae traduntur. Multis ſimul anxius curis, exercitum, extemplo in naves impoſitum, Ariminum ſupero mari miſit: Sex. Pomponio legato cum viginti

viginti quinque longis navibus Vibonensem agrum maritimamque oram Italiae tuendam attribuit: M. Aemilio praetori quinquaginta navium classem explevit: ipse, compositis Siciliae rebus, decem navibus oram Italiae legens, Ariminum pervenit: inde cum exercitu suo profectus ad Trebiam flumen, collegae conjungitur.

LII. Jam ambo consules, et quidquid Romanarum virium erat, Hannibali oppositum, aut illis copiis defendi posse Romanum imperium, aut spem nullam aliam esse, satis declarabat. Tamen consul alter, equestri proelio uno et vulnere suo minutus, trahi rem malebat: recentis animi alter, eoque ferocior, nullam dilationem patiebatur. Quod inter Trebiam Padumque agri est, Galli tum incolebant; in duorum praepotentium populorum certamine, per ambiguum favorem, haud dubie gratiam victoris spectantes. Id Romani, ne quid modo moverent, aequo satis, Poenus periniquo animo ferebat, ab Gallis accitum se venisse ad liberandos eos, dictitans. Ob eam iram, simul ut praeda militem aleret, duo millia peditum et mille equites, Numidas plerosque, mixtos quosdam et Gallos, populari omnem deinceps agrum usque ad Padi ripas jussit. Egentes ope Galli, quum ad id dubios servassent animos, coacti ab auctoribus injuriae ad vindices futuros declinant: legatisque ad consulem missis, auxilium Romanorum terrae, ob nimiam cultorum fidem in Romanos, laboranti, orant. Cornelio nec causa, nec tempus agendae rei placebat: suspectaque ei gens erat, cum ob infida multa facinora, tum, ut alia vetustate obsolevissent, ob recentem Bojorum perfidiam. Sempronius contra, continendis in fide sociis maximum vinculum esse primos; qui eguissent ope, defensos, censebat. Tum, collega cunctante, equitatum suum, mille peditum jaculatoribus ferme admixtis, ad defendendum Gallicum agrum trans Trebiam mittit. Ii, sparsos et incompositos, ad hoc graves praeda plerosque, cum inopinatos invasissent, ingentem terrorem caedemque ac fugam usque ad castra stationesque hostium fecere: unde multitudine effusa pulsi, rursus subsidio suorum

proe-

proelium reſtituere. Varia inde pugna ſequentes, quanquam ad extremum aequaſſent certamen, major tamen hoſtium Romanis fama victoriae fuit.

LIII. Ceterum nemini omnium major juſtiorque, quam ipſi conſuli, videri; gaudio efferri, *qua parte copiarum alter conſul victus foret, ea ſe viciſſe. reſtitutos ac refectos militibus animos: nec quenquam eſſe, praeter collegam, qui dilatam dimicationem vellet: eum, animo magis, quam corpore, aegrum, memoria vulneris aciem ac tela horrere. Sed non eſſe cum aegro ſeneſcendum. Quid enim ultra differri aut teri tempus? Quem tertium conſulem, quem alium exercitum exſpectari? Caſtra Carthaginienſium in Italia, ac prope in conſpectu urbis eſſe. non Siciliam ac Sardiniam victis ademtas, nec cis Iberum Hiſpaniam peti, ſed ſolo patrio terraque, in qua geniti forent, pelli Romanos. Quantum ingemiſcant*, inquit, *patres noſtri, circa moenia Carthaginis bellare ſoliti, ſi videant nos, progeniem ſuam, duos conſules conſularesque exercitus, in media Italia paventes intra caſtra? Poenum, quod inter Alpes Apenninumque agri ſit, ſuae ditionis feciſſe?* Haec aſſidens aegro collegae, haec in praetorio prope concionabundus agere. Stimulabat et tempus propinquum comitiorum, ne in novos conſules bellum differretur, et occaſio in ſe unum vertendae gloriae, dum aeger collega erat. Itaque, nequidquam diſſentiente Cornelio, parari ad propinquum certamen milites jubet. Hannibal, cum, quid optimum foret hoſti, cerneret, vix ullam ſpem habebat, temere atque improvide quidquam conſules acturos. cum alterius ingenium, fama prius, deinde re cognitum, percitum ac ferox ſciret eſſe, ferociusque factum proſpero cum praedatoribus ſuis certamine crederet; adeſſe gerendae rei fortunam haud diffidebat. cujus ne quod praetermitteret tempus, ſollicitus intentusque erat, dum tiro hoſtium eſſet miles, dum meliorem ex ducibus inutilem vulnus faceret, dum Gallorum animi vigerent: quorum ingentem multitudinem ſciebat ſegnius ſecuturam, quanto longius ab domo traherentur. Cum ob haec taliaque ſperaret propinquum certamen, et facere, ſi ceſſaretur, cuperet; ſpecu-

peculatoresque Galli, ad ea exploranda, quae vellet, utiores, quia in utrisque castris militabant, paratos pugnae esse Romanos retulissent; locum insidiis circumspectare Poenus coepit.

LIV. Erat in medio rivus, praealtis utrinque claussus ripis, et circa oblitus palustribus herbis, et, quibus inculta ferme vestiuntur, virgultis vepribusque. quem ubi ad equites quoque tegendos satis latebrosum ocum circumvectus ipse oculis perlustravit: *Hic erit ocus*, Magoni fratri ait, *quem teneas. Delige centenos viros ex omni pedite atque equite: cum quibus ad me vigilia prima venias. Nunc corpora curare tempus est.* Ita praetorium missum. mox cum delectis Mago aderat. *Robora virorum cerno*, inquit Hannibal, *sed, ut et numero etiam, non animis modo, valeatis, singulis vobis novenos ex turmis manipulisque vestri similes eligite: Mago locum monstrabit, quem insideatis. Hostem caecum ad has belli artes habebitis.* Ita mille equitibus Magoni, mille peditibus dimissis, Hannibal prima luce Numidas equites, transgressos Trebiam flumen, obequitare iubet hostium portis, iaculandoque in stationes elicere ad pugnam hostem: iniecto deinde certamine, cedendo sensim citra flumen pertrahere. Haec mandata Numidis. ceteris ducibus peditum equitumque praeceptum, ut prandere omnes iuberent: armatos deinde, instratisque equis, signum exspectare. Sempronius, ad tumultum Numidarum primum omnem equitatum, ferox ea parte virium, deinde sex millia peditum, postremo omnes copias ad destinatum iam ante consilio, avidus certaminis, eduxit. Erat forte brumae tempus et nivalis dies in locis Alpibus Apenninoque interiectis, propinquitate etiam fluminum ac paludum praegelidis. ad hoc raptim eductis hominibus atque equis, non capto ante cibo, non ope ulla ad arcendum frigus adhibita, nihil caloris inerat: et quidquid aurae fluminis appropinquabant, afflabat acrior frigoris vis. Ut vero refugientes Numidas insequentes aquam ingressi sunt, (et erat pectoribus tenus aucta nocturno imbri) tum utique egressis rigere omnibus corpora, ut vix armorum tenendorum

praeterea

dorum potentia essent, et simul lassitudine, procedente jam die, fame etiam deficere.

LV. Hannibalis interim miles, ignibus ante tentoria factis, oleoque per manipulos, ut mollirent artus, misso, et cibo per otium capto, ubi transgressos flumen hostes nuntiatum est, alacer animis corporibusque arma capit, atque in aciem procedit. Baliares locat ante signa, levem armaturam, octo ferme millia hominum; dein graviorem armis peditem, quod virium, quod roboris erat: in cornibus circumfudit decem millia equitum; et ab cornibus in utramque partem divisos elephantos statuit. Consul effusos sequentes equites, cum ab resistentibus subito Numidis incauti exciperentur, signo receptui dato, revocatos circumdedit peditibus. Duodeviginti millia Romani erant, sociûm nominis Latini viginti; auxilia praeterea Cenomanorum. ea sola in fide manserat Gallica gens. his copiis concursum est. Proelium a Baliaribus ortum est; quibus cum majore robore legiones obsisterent, deductae propere in cornua leves armaturae sunt. quae res effecit, ut equitatus Romanus extemplo urgeretur: nam cum vix jam per se resisterent decem millibus equitum quatuor millia, et fessi plerisque integris, obruti sunt insuper velut nube jaculorum a Baliaribus conjecta. ad hoc elephanti, eminentes ab extremis cornibus, (equis maxime non visu modo, sed odore insolito territis) fugam late faciebant. Pedestris pugna par animis magis, quam viribus, erat; quas recentes Poenus, paulo ante curatis corporibus, in proelium attulerat: contra, jejuna fessaque corpora Romanis et rigentia gelu torpebant. restitissent tamen animis, si cum pedite solum foret pugnatum. Sed et Baliares, pulso equite, jaculabantur in latera, et elephanti jam in mediam peditum aciem sese tulerant: et Mago Numidaeque, simul latebras eorum improvida praeterlata acies est, exorti ab tergo ingentem tumultum ac terrorem fecere. Tamen in tot circumstantibus malis mansit aliquamdiu immota acies; maxime praeter spem omnium adversus elephantos. eos velites, ad id ipsum locati, verutis conjectis et avertere, et insecuti aversos sub caudis

caudis, qua maxime molli cute vulnera accipiunt, fodiebant.

LVI. Trepidantesque prope jam in suos consternatos media acie in extremam, ad sinistrum cornu, adversus Gallos auxiliares agi jussit Hannibal. Extemplo haud dubiam fecere fugam. additus quoque novus terror Romanis, ut fusa auxilia sua viderunt. Itaque, cum jam in orbem pugnarent, decem millia ferme hominum, cum alii evadere nequissent, media Afrorum acie, quae Gallicis auxiliis firmata erat, cum ingenti caede hostium perrupere. et, cum neque in castra reditus esset flumine interclusis, neque prae imbri satis decernere possent, qua suis opem ferrent, Placentiam recto itinere perrexere. Plures deinde in omnes partes eruptiones factae: et, qui flumen petiere, aut gurgitibus absumti sunt, aut inter cunctationem ingrediendi ab hostibus oppressi. qui passim per agros fuga sparsi erant, vestigia cedentis sequentes agminis, Placentiam contendere: aliis timor hostium audaciam ingrediendi flumen fecit, transgressique in castra pervenerunt. Imber nive mixtus, et intoleranda vis frigoris, et homines multos, et jumenta, et elephantos prope omnes absumsit. Finis insequendi hostis Poenis flumen Trebia fuit: et ita torpentes gelu in castra rediere, ut vix laetitiam victoriae sentirent. Itaque nocte insequenti, cum praesidium castrorum, et quod reliquum ex magna parte militum erat, ratibus Trebiam trajicerent, aut nihil sensere Poeni, obstrepente pluvia; aut, quia jam moveri prae lassitudine nequibant ac vulneribus, sentire sese dissimularunt: quietisque Poenis, tacito agmine ab Scipione consule exercitus Placentiam est perductus: inde Pado trajectus Cremonam, ne duorum exercituum hibernis una colonia premeretur.

LVII. Romam tantus terror ex hac clade perlatus est, ut jam ad urbem crederent infestis signis hostem venturum; nec quidquam spei aut auxilii esse, quo portis moenibusque vim arcerent. *Uno consule ad Ticinum victo, altero ex Sicilia revocato, duobus consulibus, duo-*

 bus

bus consularibus exercitibus victis, quos alios duces, quas alias legiones esse, quae arcessantur? Ita territis Sempronius consul advenit, ingenti periculo per effusos passim ad praedandum hostium equites (audacia magis, quam consilio aut spe fallendi resistendive, si non falleret) transgressus. Id quod unum maxime in praesentia desiderabatur, comitiis consularibus habitis, in hiberna rediit. Creati consules Cn. Servilius et C. Flaminius. Ceterum ne hiberna quidem Romanis quieta erant, vagantibus passim Numidis equitibus, et, qua his impeditiora erant, Celtiberis Lusitanisque. Omnes igitur clausi undique commeatus erant, nisi quos Pado naves subveherent. Emporium prope Placentiam fuit, et opere magno munitum, et valido firmatum praesidio. ejus castelli oppugnandi spe cum equitibus ac levi armatura profectus Hannibal, cum plurimum in celando incepto ad effectum spei habuisset, nocte adortus, non fefellit vigiles. Tantus repente clamor est sublatus, ut Placentiae quoque audiretur. Itaque sub lucem cum equitatu consul aderat, jussis quadrato agmine legionibus sequi. Equestre proelium interim commissum: in quo, quia saucius Hannibal pugna excessit, pavore hostibus injecto, defensum egregie praesidium est. Paucorum inde dierum quiete sumta, et vixdum satis percurato vulnere, ad Victumvias ire pergit oppugnandas. Id emporium a Romanis Gallico bello fuerat munitum. inde locum frequentaverant accolae mixti undique ex finitimis populis; et tum terror populationum eo plerosque ex agris compulerat. Hujus generis multitudo, fama impigre defensi ad Placentiam praesidii accensa, armis arreptis obviam Hannibali procedit. Magis agmina, quam acies, in via concurrunt; et, cum ex altera parte nihil, praeter inconditam turbam, esset, in altera et dux militi, et duci fidens miles, ad triginta quinque millia hominum a paucis fusa. Postero die, deditione facta, praesidium intra moenia accepere: jussique arma tradere cum dicto paruissent, signum repente victoribus datur, ut tanquam vi captam urbem diriperent. neque ulla, quae in tali re memorabilis scribentibus videri solet, praetermissa clades est: adeo omnis libidinis, crudelitatisque,

et

et inhumanae ſuperbiae editum in miſero eſt exemplum. Haec fuere hibernae expeditiones Hannibalis.

LVIII. Haud longis inde temporibus, dum intolerabilia frigora erant, quies militi data eſt: et ad prima ac dubia ſigna veris profectus ex hibernis, in Etruriam ducit, eam quoque gentem, ſicut Gallos Liguresque, aut vi aut voluntate adjuncturus. Transeuntem Apenninum adeo atrox adorta tempeſtas eſt, ut Alpium foeditatem prope ſuperaverit. Vento mixtus imber cum ferretur in ipſa ora, primo, quia aut arma omittenda erant, aut contra enitentes vortice intorti affligebantur, conſtitere: dein, cum jam ſpiritum includeret, nec reciprocare animam ſineret, averſi a vento parumper conſedere. Tum vero ingenti ſono coelum ſtrepere, inter horrendos fragores micare ignes. capti auribus et oculis, metu omnes torpere. Tandem, effuſo imbre, cum eo magis accenſa vis venti eſſet, ipſo illo, quo deprehenſi erant, loco caſtra ponere neceſſarium viſum eſt. Id vero laboris velut de integro initium fuit. nam nec explicare quidquam, nec ſtatuere poterant: nec, quod ſtatutum eſſet, manebat, omnia perſcindente vento et rapiente. et mox aqua levata vento, cum ſuper gelida montium juga concreta eſſet, tantum nivoſae grandinis dejecit, ut, omnibus omiſſis, procumberent homines, tegminibus ſuis magis obruti, quam tecti. tantaque vis frigoris inſecuta eſt, ut, ex illa miſerabili hominum jumentorumqne ſtrage cum ſe quisque attollere ac levare vellet, diu nequiret, quia, torpentibus rigore nervis, vix flectere artus poterant. deinde, ut tandem agitando ſeſe movere ac recepere animos, et raris locis ignis fieri eſt coeptus, ad alienam opem quisque inops tendere. Biduum eo loco, velut obſeſſi, manſere. multi homines, multa jumenta, elephanti quoque ex his, qui proelio ad Trebiam facto ſuperfuerant, ſeptem abſumti.

LIX. Degreſſus Apennino retro ad Placentiam caſtra movit, et ad decem millia progreſſus conſedit. poſtero die duodecim millia peditum, quinque equitum

 adver-

adverſus hoſtem ducit. Nec Sempronius conſul (jam enim redierat ab Roma) detrectavit certamen: atque eo die tria millia paſſuum inter bina caſtra fuere. Poſtero die ingentibus animis, vario eventu, pugnatum eſt. primo concurſu adeo res Romana ſuperior fuit, ut non acie vincerent ſolum, ſed pulſos hoſtes in caſtra perſequerentur; mox caſtra quoque oppugnarent. Hannibal, paucis propugnatoribus in vallo portisque poſitis, ceteros confertos in media caſtra recepit, intentosque ſignum ad erumpendum ſpectare jubet. Jam nona ferme diei hora erat, cum Romanus, nequidquam fatigato milite, poſtquam nulla ſpes erat potiundi caſtris, ſignum receptui dedit. Quod ubi Hannibal accepit, laxatamque pugnam et receſſum a caſtris vidit, extemplo equitibus dextra laevaque emiſſis in hoſtem, ipſe cum peditum robore medius caſtris erupit. pugna raro ulla magis ſaeva, et cum utriusque partis pernicie clarior fuiſſet, ſi extendi eam dies in longum ſpatium ſiviſſet. Nox accenſum ingentibus animis proelium diremit. itaque acrior concurſus fuit, quam caedes; et, ſicut aequata ferme pugna erat, ita clade pari diſceſſum eſt. ab neutra parte ſexcentis plus peditibus, et dimidium ejus equitum cecidit. Sed major Romanis, quam pro numero, jactura fuit: quia equeſtris ordinis aliquot, et tribuni militum quinque, et praefecti ſociorum tres, ſunt interfecti. Secundum eam pugnam Hannibal in Ligures, Sempronius Lucam conceſſit. Venienti in Ligures Hannibali per inſidias intercepti duo quaeſtores Romani, C. Fulvius et L. Lucretius, cum duobus tribunis militum, et quinque equeſtris ordinis ſenatorum ferme liberis, quo magis ratam fore cum his pacem ſocietatemque crederet, traduntur.

LX. Dum haec in Italia geruntur, Cn. Cornelius Scipio, in Hiſpaniam cum claſſe et exercitu miſſus, cum, ab oſtio Rhodani profectus, Pyrenaeosque montes circumvectus, Emporiis appuliſſet claſſem, expoſito ibi exercitu, orſus a Lacetanis, omnem oram usque ad Iberum flumen, partim renovandis ſocietatibus, partim novis inſtituendis, Romanae ditionis fecit. Inde conciliata

liata clementiae fama, non ad maritimos modo populos, ſed in mediterraneis quoque ac montanis, ad ferociores jam gentes valuit: nec pax modo apud eos, ſed ſocietas etiam armorum, parata eſt: validaeque aliquot auxiliorum cohortes ex iis conſcriptae ſunt. Hannonis cis Iberum provincia erat: eum reliquerat Hannibal ad regionis ejus praeſidium. itaque prius, quam alienarentur omnia, obviam eundum ratus, caſtris in conſpectu hoſtium poſitis, in aciem eduxit. nec Romano differendum certamen viſum: quippe qui ſciret, cum Hannone et Hasdrubale ſibi dimicandum eſſe; malletque adverſus ſingulos ſeparatim, quam adverſus duos ſimul, rem gerere. Nec magni certaminis ea dimicatio fuit. ſex millia hoſtium caeſa, duo capta cum praeſidio caſtrorum. nam et caſtra expugnata ſunt, atque ipſe dux cum aliquot principibus capiuntur: et Sciſſis, propinquum caſtris oppidum, expugnatur. Ceterum praeda oppidi parvi pretii rerum fuit; ſupellex barbarica, ac vilium mancipiorum. caſtra militem ditavere, non ejus modo exercitus, qui victus erat, ſed et ejus, qui cum Hannibale in Italia militabat, omnibus fere caris rebus (ne gravia impedimenta ferentibus eſſent) citra Pyrenaeum relictis.

LXI. Priusquam certa hujus cladis fama accideret, transgreſſus Iberum Hasdrubal cum octo millibus peditum, mille equitum, tanquam ad primum adventum Romanorum occurſurus, poſtquam perditas res ad Sciſſim amiſſaque caſtra accepit, iter ad mare convertit. Haud procul Tarracone claſſicos milites navalesque ſocios, vagos palantesque per agros (quod ferme fit, ut ſecundae res negligentiam creent) equite paſſim dimiſſo, cum magna caede, majore fuga ad naves compellit. nec diutius circa ea loca morari auſus, ne a Scipione opprimeretur, trans Iberum ſeſe recepit. Et Scipio, raptim ad famam novorum hoſtium agmine acto, cum in paucos praefectos navium animadvertiſſet, praeſidio Tarracone modico relicto, Emporias cum claſſe rediit. Vixdum digreſſo eo, Hasdrubal aderat: et, Ilergetum populo, qui obſides Scipioni dederat, ad defectionem impulſo,

pulſo, cum eorum ipſorum juventute agros fidelium Romanis ſociorum vaſtat. Excito deinde Scipione hibernis, toto cis Iberum rurſus cedit agro. Scipio, relictam ab auctore defectionis Ilergetum gentem cum infeſto exercitu invaſiſſet, compulſis omnibus Athanagiam, urbem (quae caput ejus populi erat) circumſedit: intraque dies paucos, pluribus quam ante obſidibus imperatis, Ilergetes, pecunia etiam mulctatos, in jus ditionemque recepit. Inde in Auſetanos prope Iberum, ſocios et ipſos Poenorum, procedit: atque, urbe eorum obſeſſa, Lacetanos auxilium finitimis ferentes nocte, haud procul jam urbe, cum intrare vellent, excepit inſidiis. Caeſa ad duodecim millia: exuti paene omnes armis, domos paſſim palantes per agros diffugere: nec obſeſſos alia ulla res, quam iniqua oppugnantibus hiems, tutabatur. triginta dies obſidio fuit: per quos raro unquam nix minus quatuor pedes alta jacuit: adeoque pluteos ac vineas Romanorum operuerat, ut ea ſola, ignibus aliquoties conjectis ab hoſte, etiam tutamentum fuerit. Poſtremo cum Amuſitus princeps eorum ad Hasdrubalem profugiſſet, viginti argenti talentis pacti deduntur. Tarraconem in hiberna reditum eſt.

LXII. Romae aut circa urbem multa ea hieme prodigia facta: aut (quod evenire ſolet, motis ſemel in religionem animis) multa nuntiata, et temere credita ſunt: in quîs ingenuum infantem ſemeſtrem in foro olitorio triumphum clamaſſe: et foro boario bovem in tertiam contignationem ſua ſponte eſcendiſſe, atque inde tumultu habitatorum territum ſeſe dejeciſſe: et navium ſpeciem de coelo affulſiſſe: et aedem Spei, quae eſt in foro olitorio, fulmine ictam: et Lanuvii haſtam ſe commoviſſe: et corvum in aedem Junonis devolaſſe, atque in ipſo pulvinario conſediſſe: et in agro Amiternino multis locis hominum ſpecie procul candida veſte viſos, nec cum ullo congreſſos: et in Piceno lapidibus pluiſſe: et Caere ſortes extenuatas: et in Gallia lupum vigili gladium e vagina raptum abstuliſſe. Ob cetera prodigia libros adire decemviri juſſi. quod autem lapidibus pluiſſet in Piceno, novemdiale ſacrum edictum, et ſubinde

aliis

aliis procurandis prope tota civitas operata fuit. Jam primum omnium urbs luſtrata eſt, hoſtiaeque majores, quibus editum eſt, Diis caeſae; et donum ex auri pondo quadraginta Lanuvium ad Junonis portatum eſt; et ſignum aeneum matronae Junoni in Aventino dedicaverunt; et lectiſternium Caere, ubi ſortes attenuatae erant, imperatum; et ſupplicatio Fortunae in Algido; Romae quoque et lectiſternium Juventati, et ſupplicatio ad aedem Herculis nominatim, deinde univerſo populo circa omnia pulvinaria, indicta; et Genio majores hoſtiae caeſae quinque; et C. Atilius Serranus praetor vota ſuscipere juſſus, ſi in decem annos respublica eodem ſtetiſſet ſtatu. Haec procurata votaque ex libris Sibyllinis, magna ex parte levaverant religione animos.

LXIII. Conſulum deſignatorum alter Flaminius, cui eae legiones, quae Placentiae hibernabant, ſorte evenerant, edictum et literas ad conſulem miſit, ut is exercitus Idibus Martiis Arimini adeſſet in caſtris. Huic in provincia conſulatum inire conſilium erat, memori veterum certaminum cum Patribus, quae tribunus plebis, et quae poſtea conſul, prius de conſulatu, qui abrogabatur, dein de triumpho habuerat; inviſus etiam Patribus ob novam legem, quam Q. Claudius tribunus plebis adverſus ſenatum, uno Patrum adjuvante C. Flaminio, tulerat; ne quis ſenator, quive ſenatoris pater fuiſſet, maritimam navem, quae plus quam trecentarum amphorarum eſſet, haberet. Id ſatis habitum ad fructus ex agris vectandos. quaeſtus omnis Patribus indecorus viſus. Res, per ſummam contentionem acta, invidiam apud nobilitatem ſuaſori legis Flaminio, favorem apud plebem, alterumque inde conſulatum, peperit. Ob haec ratus auſpiciis ementiendis, Latinarumque feriarum mora, et conſularibus aliis impedimentis retenturos ſe in urbe, ſimulato itinere privatus clam in provinciam abiit. Ea res, ubi palam facta eſt, novam inſuper iram infeſtis jam ante Patribus movit: *Non cum ſenatu modo, ſed jam cum Diis immortalibus, C. Flaminium bellum gerere. conſulem ante inauſpicato factum revocantibus ex ipſa acie Diis atque hominibus non paruiſſe; et nunc conſcien-*

tia ſpretorum et Capitolium et ſollemnem votorum nuncupationem fugiſſe: ne die initi magiſtratus Jovis optimi maximi templum adiret: ne ſenatum, inviſus ipſe, et ſibi uni inviſum, videret conſuleretque: ne Latinas indiceret, Jovique Latiari ſollemne ſacrum in monte faceret: ne, auſpicato profectus in Capitolium ad vota nuncupanda, paludatus inde cum lictoribus ad provinciam iret. lixae modo ſine inſignibus, ſine lictoribus, profectum clam, furtim, haud aliter quam ſi exſilii cauſa ſolum vertiſſet. magis pro majeſtate videlicet imperii Arimini, quam Romae, magiſtratum initurum, et in deverſorio hoſpitali, quam apud penates ſuos, praetextam ſumturum. Revocandum univerſi retrahendumque cenſuerunt; et cogendum omnibus prius praeſentem in Deos hominesque fungi officiis, quam ad exercitum et in provinciam iret. In eam legationem (legatos enim mitti placuit) Q. Terentius et M. Antiſtius profecti, nihilo magis eum moverunt, quam priori conſulatu literae moverant ab ſenatu miſſae. Paucos poſt dies magiſtratum iniit, immolantique ei vitulus jam ictus, e manibus ſacrificantium ſeſe cum proripuiſſet, multos circumſtantes cruore reſperſit. Fuga procul etiam major apud ignaros, quid trepidaretur, et concurſatio fuit. id a plerisque in omen magni terroris acceptum. Legionibus inde duabus a Sempronio prioris anni conſule, duabus a C. Atilio praetore acceptis, in Etruriam per Apennini tramites exercitus duci eſt coeptus.

EPITOME LIBRI XXII.

Hannibal, per continuas vigilias in paludibus oculo amiſſo, venit in Etruriam: per quas paludes quatriduo et tribus noctibus ſine ulla requie iter fecit. C. Flaminius conſul, homo temerarius, contra auſpicia profectus, ſignis militaribus effoſſis, quae tolli non poterant, et ab equo, quem conſcenderat, per caput devolutus, inſidiis ab Hannibale circumventus, ad Traſimenum lacum cum exer-

exercitu caesus est. Sex millia, quae eruperant, fide ab Maharbale data, perfidia Hannibalis vincta sunt. Cum ad nuntium cladis Romae luctus esset, duae matres, ex insperato receptis filiis, gaudio mortuae sunt. Ob hanc cladem ex Sibyllinis libris ver sacrum votum. Cum deinde Q. Fabius Maximus dictator, adversus Hannibalem missus, nollet acie cum eo confligere, ne, contra ferotem tot victoriis hostem, territum adversis proeliis militem pugnae committeret, et, opponendo se tantummodo, conatus Hannibalis impediret: M. Minucius magister equitum, ferox et temerarius, criminando dictatorem tanquam segnem et timidum, effecit, ut populi jussu aequaretur ei cum dictatore imperium; divisoque exercitu, cum iniquo loco conflixisset, et in maximo discrimine legiones ejus essent, superveniente cum exercitu Fabio Maximo discrimine liberatus est. quo beneficio victus castra cum eo junxit, et patrem *eum salutavit; idemque facere milites jussit. Hannibal, vastata Campania, inter Casilinum oppidum et Calliculam montem a Fabio clausus, sarmentis ad cornua boum alligatis et incensis, praesidium Romanorum, quod Calliculam insidebat, fugavit: et sic transgressus est saltum. idemque Q. Fabii Maximi dictatoris, cum circumposita ureret, agro pepercit, ut illum tanquam proditorem suspectum faceret. Aemilio deinde Paullo et Terentio Varrone consulibus et ducibus, cum maxima clade adversus Hannibalem ad Cannas pugnatum est: caesaque eo proelio Romanorum quadraginta quinque millia, cum Paullo consule et senatoribus octoginta, consularibus atque praetoriis aut aediliciis triginta. Post quam cladem cum a nobilibus adolescentibus propter desperationem consilium de relinquenda Italia iniretur, P. Cornelius Scipio tribunus militum, qui postea Africanus nuncupatus est, stricto super capita deliberantium ferro, juravit, se pro hoste habiturum eum, qui in verba sua non jurasset; effecitque, ut omnes minime relictum iri a se Italiam jurejurando adstringerentur. Praeterea trepidationem urbis et luctum, et res in Hispania meliore eventu gestas continet. Opimia et Floronia, Vestales virgines, incesti damnatae sunt. Propter paucitatem vero militum, servorum octo millia*

 arma-

armata ſunt. captivi, cum poteſtas eſſet redimendi, redemti non ſunt. Varroni obviam itum eſt, et gratiae actae, quod de republica non deſperaſſet.

LIBER XXII.

I. Jam ver appetebat, cum Hannibal ex hibernis movit, et nequidquam ante conatus tranſcendere Apenninum, intolerandis frigoribus, et cum ingenti periculo moratus ac metu. Galli, quos praedae populationumque conciverat ſpes, poſtquam pro eo, ut ipſi ex alieno agro raperent agerentque, ſuas terras ſedem belli eſſe, premique utriusque partis exercituum hibernis viderunt; verterunt retro ad Hannibalem ab Romanis odia: petitusque ſaepe principum inſidiis, ipſorum inter ſe fraude, eadem levitate, qua conſenſerant, conſenſum indicantium, ſervatus erat; et, mutando nunc veſtem, nunc tegumenta capitis, errore etiam ſeſe ab inſidiis munierat. Ceterum hic quoque ei timor cauſa fuit maturius movendi ex hibernis. Per idem tempus Cn. Servilius conſul Romae idibus Martiis magiſtratum iniit. Ibi cum de republica retuliſſet, redintegrata in C. Flaminium invidia eſt. *Duos ſe conſules creaſſe, unum habere. quod enim illi juſtum imperium, quod auſpicium eſſe? Magiſtratus id a domo, publicis privatisque penatibus, Latinis feriis actis, ſacrificio in monte perfecto, votis rite in Capitolio nuncupatis, ſecum ferre: nec privatum auſpicia ſequi, nec ſine auſpiciis profectum, in externo ea ſolo nova atque integra concipere poſſe.* Augebant metum prodigia ex pluribus ſimul locis nuntiata: in Sicilia militibus aliquot ſpicula, in Sardinia autem in muro circumeunti vigilias equiti ſcipionem, quem manu tenuerat, arſiſſe: et litora crebris ignibus fulſiſſe: et ſcuta duo ſanguine ſudaſſe: et milites quosdam ictos fulminibus: et ſolis orbem minui viſum: et Praeneſte ardentes lapides coelo cecidiſſe: et Arpis parmas in coelo viſas, pugnantemque cum luna ſolem: et Capenae duas interdiu lunas ortas: et aquas Caeretes ſanguine mixtas fluxiſſe; fontemque ipſum Herculis cruentis manaſſe ſparſum maculis: et in Antiati metentibus cruen-

cruentas in corbem spicas cecidisse: et Faleriis coelum findi velut magno hiatu visum; quaque patuerit, ingens lumen effulsisse: sortes sua sponte attenuatas, unamque excidisse, ita scriptam: MAVORS TELUM SUUM CONCUTIT: et per idem tempus Romae signum Martis Appia via ad simulacra luporum sudasse: et Capuae speciem coeli ardentis fuisse, lunaeque inter imbrem cadentis. Inde minoribus etiam dictu prodigiis fides habita: capras lanatas quibusdam factas, et gallinam in marem, gallum in feminam sese vertisse. His, sicut erant nuntiata, expositis, auctoribusque in curiam introductis, consul de religione Patres consuluit. Decretum, ut ea prodigia, partim majoribus hostiis, partim lactentibus, procurarentur: et uti supplicatio per triduum ad omnia pulvinaria haberetur. Cetera, cum decemviri libros inspexissent, ut ita fierent, quemadmodum cordi esse Divi carminibus praefarentur. Decemvirorum monitu decretum est, Jovi primum donum fulmen aureum pondo quinquaginta fieret; Junoni Minervaeque ex argento dona derentur; et Junoni Reginae in Aventino, Junonique Sospitae Lanuvii majoribus hostiis sacrificaretur; matronaeque, pecunia collata, quantum conferre cuique commodum esset, donum Junoni Reginae in Aventinum ferrent, lectisterniumque fieret; quin et libertinae ut ipsae, unde Feroniae donum daretur, pecuniam pro facultatibus suis conferrent. Haec ubi facta, decemviri Ardeae in foro majoribus hostiis sacrificarunt. postremo Decembri jam mense ad aedem Saturni Romae immolatum est, lectisterniumque imperatum, (et eum lectum senatores straverunt) et convivium publicum; ac per urbem Saturnalia diem ac noctem clamatum, populusque eum diem festum habere ac servare in perpetuum jussus.

II. Dum consul placandis Romae Diis trahendoque delectu dat operam, Hannibal, profectus ex hibernis, quia jam Flaminium consulem Arretium pervenisse fama erat, cum aliud longius, ceterum commodius, ostenderetur iter, propiorem viam per paludem petit, qua fluvius Arnus per eos dies solito magis inundaverat. Hispanos et Afros, (id omne veterani erat robur exercitus) ad-

admixtis ipsorum impedimentis, necubi consistere coactis necessaria ad usus deessent, primos ire jussit: sequi Gallos, ut id agminis medium esset; novissimos ire equites: Magonem inde cum expeditis Numidis cogere agmen, maxime Gallos, si taedio laboris longaeque viae (ut est mollis ad talia gens) dilaberentur aut subsisterent, cohibentem. Primi, qua modo praeirent duces, per praealtas fluvii ac profundas voragines, hausti paene limo immergentesque se, tamen signa sequebantur. Galli neque sustinere se prolapsi, neque assurgere ex voraginibus poterant; aut corpora animis, aut animos spe sustinebant; alii fessa aegre trahentes membra; alii, ubi semel victis taedio animis procubuissent, inter jumenta, et ipsa jacentia passim, morientes. maximeque omnium vigiliae conficiebant, per quatriduum jam et tres noctes toleratae. Cum, omnia obtinentibus aquis, nihil, ubi in sicco fessa sternerent corpora, inveniri posset, cumulatis in aquas sarcinis insuper incumbebant. jumentorum itinere toto prostratorum passim acervi, tantum, quod exstaret aqua, quaerentibus ad quietem, parvi temporis necessarium cubile dabant. Ipse Hannibal, aeger oculis ex verna primum intemperie variante calores frigoraque, elephanto, qui unus superfuerat, quo altius ab aqua exstaret, vectus; vigiliis tandem et nocturno humore palustrique coelo gravante caput, et quia medendi nec locus nec tempus erat, altero oculo capitur.

III. Multis hominibus jumentisque foede amissis, cum tandem de paludibus emersisset, ubi primum in sicco potuit, castra locat: certumque per praemissos exploratores habuit, exercitum Romanum circa Arretii moenia esse. consulis deinde consilia atque animum, et situm regionum, itineraque, et copias ad commeatus expediendos, et cetera, quae cognosse in rem erat, summa omnia cum cura inquirendo exsequebatur. Regio erat in primis Italiae fertilis, Etrusci campi, qui Faesulas inter Arretiumque jacent, frumenti ac pecoris et omnium copia rerum opulenti. Consul ferox ab consulatu priore, et non modo legum ac Patrum majestatis, sed ne Deorum quidem satis metuens. Hanc insi-

insitam ingenio ejus temeritatem fortuna prospero civilibus bellicisque rebus successu aluerat. Itaque satis apparebat, nec Deos nec homines consulentem, ferociter omnia ac praepropere acturum. quoque pronior esset in vitia sua, agitare eum atque irritare Poenus parat: et, laeva relicto hoste, Faesulas petens, medio Etruriae agro praedatum profectus, quantam maximam vastitatem potest, caedibus incendiisque consuli procul ostendit Flaminius, qui ne quieto quidem hoste ipse quieturus erat, tum vero, postquam res sociorum ante oculos prope suos ferri agique vidit, suum id dedecus ratus, per mediam jam Italiam vagari Poenum, atque, obsistente nullo, ad ipsa Romana moenia ire oppugnanda; ceteris omnibus in consilio salutaria magis, quam speciosa, suadentibus, *collegam exspectandum, ut conjunctis exercitibus, communi animo consilioque rem gererent; interim equitatu auxiliisque levium armorum ab effusa praedandi licentia hostem cohibendum;* iratus se ex consilio proripuit, signumque simul itineris pugnaeque proposuit. *Quin immo Arretii ante moenia sedeamus*, inquit: *hic enim patria et penates sunt. Hannibal emissus e manibus perpopuletur Italiam, vastandoque et urendo omnia, ad Romana moenia perveniat: nec ante nos hinc moverimus, quam, sicut olim Camillum ab Vejis, C. Flaminium ab Arretio Patres acciverint.* Haec simul increpans, cum ocius signa convelli juberet, et ipse in equum insiluisset, equus repente corruit, consulemque lapsum super caput effudit. Territis omnibus, qui circa erant, velut foedo omine incipiendae rei, insuper nuntiatur, signum, omni vi moliente signifero, convelli nequire. Conversus ad nuntium, *Num literas quoque*, inquit, *ab senatu affers, quae me rem gerere vetent? Abi, nuntia, signum effodiant, si ad convellendum manus prae metu obtorpuerint.* Incedere inde agmen coepit; primoribus, super quam quod dissenserant a consilio, territis etiam duplici prodigio; milite in vulgus laeto ferocia ducis, cum spem magis ipsam, quam causam spei, intueretur.

IV. Hannibal, quod agri est inter Cortonam urbem Trasimenumque lacum, omni clade belli pervastat, quo magis

magis iram hoſti ad vindicandas ſociorum injurias acuat. Et jam pervenerant ad loca inſidiis nata, ubi maxime montes Cortonenſes Traſimenus ſubit. via tantum intereſt peranguſta, velut ad id ipſum de induſtria relicto ſpatio: deinde paulo latior pateſcit campus, inde colles aſſurgunt. Ibi caſtra in aperto locat, ubi ipſe cum Afris modo Hiſpanisque conſideret. Baliares ceteramque levem armaturam poſt montes circumducit: equites ad ipſas fauces ſaltus, tumulis apte tegentibus, locat; ut, ubi intraſſent Romani, objecto equitatu, clauſa omnia lacu ac montibus eſſent. Flaminius cum pridie ſolis occaſu ad lacum perveniſſet, inexploratò, poſtero die, vix dum ſatis certa luce, anguſtiis ſuperatis, poſtquam in patentiorem campum pandi agmen coepit, id tantum hoſtium, quod ex adverſo erat, conſpexit: ab tergo et ſuper caput decepere inſidiae. Poenus ubi, id quod petierat, clauſum lacu ac montibus et circumfuſum ſuis copiis habuit hoſtem, ſignum omnibus dat ſimul invadendi. qui ubi, qua cuique proximum fuit, decucurrere, eo magis Romanis ſubita atque improviſa res fuit, quod orta ex lacu nebula campo, quam montibus, denſior ſederat, agminaque hoſtium ex pluribus vallibus ipſa inter ſe ſatis conſpecta, eoque magis pariter decucurrerunt. Romanus clamore prius undique orto, quam ſatis cerneret, ſe circumventum eſſe ſenſit: et ante in frontem lateraque pugnari coeptum eſt, quam ſatis inſtrueretur acies, aut expediri arma, ſtringique gladii poſſent.

V. Conſul, perculſis omnibus, ipſe ſatis, ut in trepida re, impavidus, turbatos ordines, vertente ſe quoque ad diſſonos clamores, inſtruit, ut tempus locusque patitur; et, quacunque adire audirique poteſt, adhortatur, ac ſtare et pugnare jubet; *nec enim inde votis aut imploratione Deûm, ſed vi ac virtute, evadendum eſſe. Per medias acies ferro viam fieri: et, quo timoris minus ſit, eo minus ferme periculi eſſe.* Ceterum prae ſtrepitu ac tumultu nec conſilium nec imperium accipi poterat. tantumque aberat, ut ſua ſigna atque ordinem et locum noſceret miles, ut vix ad arma capienda aptandaque pugnae com-

competeret animus; opprimerenturque quidam, onerati magis his, quam tecti: et erat in tanta caligine major usus aurium, quam oculorum. Ad gemitus vulnerum ictusque corporum aut armorum, et mixtos strepentium paventiumque clamores, circumferebant ora oculosque. Alii fugientes pugnantium globo illati haerebant: alios redeuntes in pugnam avertebat fugientium agmen. Deinde, ubi in omnes partes nequicquam impetus capti, et ab lateribus montes ac lacus, a fronte et ab tergo hostium acies claudebat, apparuitque, nullam, nisi in dextra ferroque, salutis spem esse; tum sibi quisque dux adhortatorque factus ad rem gerendam, et nova de integro pugna exorta est; non illa ordinata per principes hastatosque ac triarios, nec ut pro signis antesignani, post signa alia pugnaret acies; nec, ut in sua legione miles, aut cohorte, aut manipulo esset. Fors conglobat, et animus suus cuique ante aut post pugnandi ordinem dabat: tantusque fuit ardor armorum, adeo intentus pugnae animus, ut eum motum terrae, qui multarum urbium Italiae magnas partes prostravit, avertitque cursu rapido amnes, mare fluminibus invexit, montes lapsu ingenti proruit, nemo pugnantium senserit.

VI. Tres ferme horas pugnatum est, et ubique atrociter. circa consulem tamen acrior infestiorque pugna est. Eum et robora virorum sequebantur, et ipse, quacunque in parte premi ac laborare senserat suos, impigre ferebat opem; insignemque armis et hostes summa vi petebant, et tuebantur cives: donec Insuber eques (Ducario nomen erat) facie quoque noscitans, *Consul*, *en*, inquit, *hic est*, popularibus suis; *qui legiones nostras cecidit*, *agrosque et urbem est depopulatus. Jam ego hanc victimam manibus peremtorum foede civium dabo:* subditisque calcaribus equo, per confertissimam hostium turbam impetum facit: obtruncatoque prius armigero, qui se infesto venienti obviam objecerat, consulem lancea transfixit. spoliare cupientem triarii objectis scutis arcuere. Magnae partis fuga inde primum coepit: et jam nec lacus, nec montes obstabant pavori.

pavori. per omnia arcta praeruptaque velut caeci evadunt: armaque et viri ſuper alium alii praecipitantur. Pars magna, ubi locus fugae deeſt, per prima vada paludis in aquam progreſſi, quoad capitibus humerisque exſtare poſſunt, ſeſe immergunt. fuere, quos inconſultus pavor nando etiam capeſſere fugam impulerit. Quae ubi immenſa ac ſine ſpe erat, aut deficientibus animis hauriebantur gurgitibus, aut nequidquam feſſi vada retro aegerrime repetebant, atque ibi ab ingreſſis aquam hoſtium equitibus paſſim trucidabantur. Sex millia ferme primi agminis, per adverſos hoſtes eruptione impigre facta, ignari omnium, quae poſt ſe agerentur, ex ſaltu evaſere. et, cum in tumulo quodam conſtitiſſent, clamorem modo ac ſonum armorum audientes, quae fortuna pugnae eſſet, neque ſcire, nec perſpicere prae caligine poterant. Inclinata denique re, cum incaleſcente ſole diſpulſa nebula aperuiſſet diem, tum liquida jam luce montes campique perditas res ſtratamque oſtendere foede Romanam aciem. itaque, ne in conſpectos procul immitteretur eques, ſublatis raptim ſignis, quam citatiſſimo poterant agmine, ſeſe abripuerunt. Poſtero die, cum, ſuper cetera, extrema fames etiam inſtaret; fidem dante Maharbale, qui cum omnibus equeſtribus copiis nocte conſecutus erat, ſi arma tradidiſſent, abire cum ſingulis veſtimentis paſſurum, ſeſe dediderunt. quae Punica religione ſervata fides ab Hannibale eſt, atque in vincula omnes conjecit.

VII. Haec eſt nobilis ad Traſimenum pugna, atque inter paucas memorata populi Romani clades. Quindecim millia Romanorum in acie caeſa ſunt; decem millia, ſparſa fuga per omnem Etruriam, diverſis itineribus urbem petiere. Mille quingenti hoſtium in acie, multi poſtea utrinque ex vulneribus periere. Multiplex caedes utrinque facta traditur ab aliis. Ego, praeterquam quod nihil hauſtum ex vano velim, quo nimis inclinant ferme ſcribentium animi, Fabium aequalem temporibus hujusce belli potiſſimum auctorem habui. Hannibal, captivorum qui Latini nominis eſſent, ſine pretio dimiſſis, Romanis in vincula datis, ſegregata ex hoſtium

coa-

coacervatorum cumulis corpora ſuorum cum ſepeliri juſſiſſet, Flaminii quoque corpus, funeris cauſa magna cum cura inquiſitum, non invenit. Romae, ad primum nuntium cladis ejus, cum ingenti terrore ac tumultu concurſus in forum populi eſt factus. Matronae vagae per vias, quae repens clades allata, quaeque fortuna exercitus eſſet, obvios percontantur. et cum frequentis concionis modo turba in comitium et curiam verſa magiſtratus vocaret; tandem haud multo ante ſolis occaſum M Pomponius praetor, *Pugna*, inquit, *magna victi ſumus:* et, quanquam nihil certius ex eo auditum eſt, tamen alius ab alio impleti rumoribus domos referunt, *conſulem cum magna parte copiarum caeſum: ſupereſſe paucos, aut fuga paſſim per Etruriam ſparſos, aut captos ab hoſte.* Quot caſus exercitus victi fuerant, tot in curas dispertiti eorum animi erant, quorum propinqui ſub C. Flaminio conſule meruerant, ignorantium, quae cujusque ſuorum fortuna eſſet. nec quisquam ſatis certum habet, quid aut ſperet, aut timeat. Poſtero, ac deinceps aliquot diebus, ad portas major prope mulierum, quam virorum, multitudo ſtetit, aut ſuorum aliquem, aut nuntios de his opperiens: circumfundebanturque obviis ſciſcitantes; neque avelli, utique ab notis, prius quam ordine omnia inquiſiſſent, poterant. Inde varios vultus digredientium ab nuntiis cerneres, ut cuique aut laeta aut triſtia nuntiabantur: gratulantesque aut conſolantes redeuntibus domos circumfuſos. Feminarum praecipue et gaudia inſignia erant, et luctus. Unam in ipſa porta, ſoſpiti filio repente oblatam, in conſpectu ejus exſpiraſſe ferunt; alteram, cui mors filii falſo nuntiata erat, moeſtam ſedentem domi, ad primum conſpectum redeuntis filii gaudio nimio exanimatam. Senatum praetores per dies aliquot ab orto usque ad occidentem ſolem in curia retinent, conſultantes, quonam duce, aut quibus copiis, reſiſti victoribus Poenis poſſet.

VIII. Priusquam ſatis certa conſilia eſſent, repens alia nuntiatur clades: quatuor millia equitum, cum C. Centenio propraetore miſſa ad collegam ab Servilio conſule, in Umbria, quo poſt pugnam ad Traſimenum au-

ditam averterant iter, ab Hannibale circumventa. Ejus rei fama varie homines affecit. pars, occupatis majore aegritudine animis, levem, ex comparatione priorum, ducere recentem equitum jacturam: pars non id, quod acciderat, per se aestimare, sed, ut in affecto corpore quamvis levis causa magis, quam valido gravior, sentiretur; ita tum aegrae et affectae civitati quodcunque adversi inciderit, non rerum magnitudine, sed viribus extenuatis, quae nihil, quod aggravaret, pati possent, aestimandum esse. Itaque ad remedium, jam diu neque desideratum nec adhibitum, dictatorem dicendum, civitas confugit; et quia et consul aberat, a quo uno dici posse videbatur; nec per occupatam armis Punicis Italiam facile erat aut nuntium, aut literas mitti; nec dictatorem populus creare poterat, quod nunquam ante eam diem factum erat: prodictatorem populus creavit Q. Fabium Maximum, et magistrum equitum M. Minucium Rufum. Hisque negotium ab senatu datum, ut muros turresque urbis firmarent, et praesidia disponerent, quibus locis videretur, pontesque rescinderent fluminum: ad penates pro urbe dimicandum esse, quando Italiam tueri nequissent.

IX. Hannibal recto itinere per Umbriam usque ad Spoletum venit. inde, cum perpopulato agro urbem oppugnare adortus esset, cum magna caede suorum repulsus, conjectans ex unius coloniae haud nimis prospere tentatae viribus, quanta moles Romanae urbis esset, in agrum Picenum avertit iter, non copia solum omnis generis frugum abundantem, sed refertum praeda, quam effuse avidi atque egentes rapiebant. Ibi per dies aliquot stativa habita: refectusque miles, hibernis itineribus ac palustri via proelioque, magis ad eventum secundo, quam levi aut facili, affectus. Ubi satis quieti datum, praeda ac populationibus magis, quam otio aut requie, gaudentibus, profectus, Praetutianum Hadrianumque agrum, Marsos inde Marrucinosque et Pelignos devastat, circaque Arpos et Luceriam proximam Apuliae regionem. Cn. Servilius consul, levibus proeliis cum Gallis actis, et uno oppido ignobili expugnato, postquam

quam de collegae exercituſque caede audivit, jam moenibus patriae metuens, ne abeſſet in discrimine extremo, ad urbem iter intendit. Q. Fabius Maximus dictator iterum, quo die magiſtratum iniit, vocato ſenatu, ab Diis orſus, cum edocuiſſet Patres, plus negligentia caeremoniarum auſpiciorumque, quam temeritate atque inſcitia, peccatum a C. Flaminio conſule eſſe, quaeque piacula irae Deûm eſſent, ipſos Deos conſulendos eſſe; pervicit, ut, quod non ferme decernitur, niſi cum tetra prodigia nuntiata ſunt, decemviri libros Sibyllinos adire juberentur. qui, inſpectis fatalibus libris, retulerunt Patribus, *quod ejus belli cauſa votum Marti foret, id non rite factum, de integro atque amplius faciendum eſſe: et Jovi ludos magnos, et aedes Veneri Erycinae ac Menti, vovendas eſſe, et ſupplicationem lectiſterniumque habendum, et ver ſacrum vovendum, ſi bellatum proſpere eſſet, resque publica in eodem, quo ante bellum fuiſſet, ſtatu permanſiſſet.* Senatus, quoniam Fabium belli cura occupatura eſſet, M. Aemilium praetorem, ex collegii pontificum ſententia, omnia ea ut mature fiant, curare jubet.

X. His ſenatusconſultis perfectis, L. Cornelius Lentulus pontifex maximus, conſulente collegio praetorum, omnium primum populum conſulendum de vere ſacro cenſet: injuſſu populi voveri non poſſe. Rogatus in haec verba populus, *Velitis jubeatisne hoc ſic fieri? ſi res publica populi Romani Quiritium ad quinquennium proximum, ſicut velim eam, ſalva ſervata erit hisce duellis; datum donum duit populus Romanus Quiritium, (quod duellum populo Romano cum Carthaginienſi eſt, quaeque duella cum Gallis ſunt, qui cis Alpes ſunt) quod ver attulerit ex ſuillo, ovillo, caprino, bovillo grege, quaeque profana erunt, Jovi fieri, ex qua die ſenatus populusque juſſerit. Qui faciet, quando volet, quaque lege volet, facito: quo modo faxit, probe factum eſto. Si id moritur, quod fieri oportebit, profanum eſto, neque ſcelus eſto. ſi quis rumpet occidetve inſciens, ne fraus eſto: ſi quis clepſit, ne populo ſcelus eſto, neve cui cleptum erit. ſi atro die faxit inſciens, probe factum eſto. ſi nocte* ... *ſive*

X i.i ſacrificari. XX fraus

ſive luce, ſi ſervus ſive liber faxit, probe factum eſto. ſi ante id ea ſenatus populusque juſſerit fieri, ac faxit, eo populus ſolutus, liber eſto. Ejusdem rei cauſa ludi magni voti aeris trecentis triginta tribus millibus, trecentis triginta tribus, triente: praeterea bubus Jovi trecentis, multis aliis Divis bubus albis, atque ceteris hoſtiis. Votis rite nuncupatis, ſupplicatio edicta: ſupplicatumque iere cum conjugibus ac liberis non urbana multitudo tantum, ſed agreſtium etiam, quos in aliqua ſua fortuna publicae quoque contingebat cura. Tum lectiſternium per triduum habitum, decemviris ſacrorum curantibus. ſex pulvinaria in conſpectu fuere: Jovi ac Junoni unum; alterum Neptuno ac Minervae; tertium Marti ac Veneri; quartum Apollini ac Dianae; quintum Vulcano ac Veſtae; ſextum Mercurio ac Cereri. Tum aedes votae. Veneri Erycinae aedem Q. Fabius Maximus dictator vovit; quia ita ex fatalibus libris editum erat, ut is voveret, cujus maximum imperium in civitate eſſet. Menti eadem T. Otacilius praetor vovit.

XI. Ita rebus divinis peractis, tum de bello reque publica dictator retulit, quibus quotve legionibus victori hoſti obviam eundum eſſe Patres cenſerent. Decretum, *ut ab Cn. Servilio conſule exercitum acciperet: ſcriberet praeterea ex civibus ſociisque, quantum equitum ac peditum videretur: cetera omnia ageret faceretque, ut e re publica duceret.* Fabius duas ſe legiones adjecturum ad Servilianum exercitum dixit. his, per magiſtrum equitum ſcriptis, Tibur diem ad conveniendum edixit. edictoque propoſito, ut, quibus oppida caſtellaque immunita eſſent, ut ii in loca tuta commigrarent; ex agris quoque demigrarent omnes regionis ejus, qua iturus Hannibal eſſet, tectis prius incenſis ac frugibus corruptis, ne cujus rei copia eſſet; ipſe, via Flaminia profectus obviam conſuli exercituique, cum ad Tiberim circa Ocriculum proſpexiſſet agmen, conſulemque cum equitibus ad ſe prodeuntem, viatorem miſit, qui conſuli nuntiaret, ut ſine lictoribus ad dictatorem veniret. Qui cum dicto paruiſſet, congreſſusque eorum ingentem ſpeciem dictaturae apud cives ſociosque, vetuſtate jam

jam prope oblitos ejus imperii, feciſſet; literae ab urbe allatae ſunt, naves onerarias, commeatum ab Oſtia in Hiſpaniam ad exercitum portantes, a claſſe Punica circa portum Coſanum captas eſſe. Itaque extemplo conſul Oſtiam proficiſci juſſus, navibusque, quae ad urbem Romanam aut Oſtiae eſſent, completis milite ac navalibus ſociis, perſequi hoſtium claſſem, ac litora Italiae tutari. Magna vis hominum conſcripta Romae erat: libertini etiam, quibus liberi eſſent, et aetas militaris, in verba juraverant. Ex hoc urbano exercitu, qui minores quinque et triginta annis erant, in naves impoſiti: alii, ut urbi praeſiderent, relicti.

XII. Dictator, exercitu conſulis accepto ac Fulvio Flacco legato, per agrum Sabinum Tibur, quo die ad conveniendum edixerat novis militibus, venit; inde Praeneſte, ac transverſis limitibus in viam Latinam eſt egreſſus: unde, itineribus ſumma cum cura exploratis, ad hoſtem ducit; nullo loco, niſi quantum neceſſitas cogeret, fortunae ſe commiſſurus. Quo primum die haud procul Arpis in conſpectu hoſtium poſuit caſtra, nulla mora facta, quin Poenus educeret in aciem, copiamque pugnandi faceret: ſed ubi quieta omnia apud hoſtes, nec caſtra ullo tumultu mota videt; increpans quidem, victos tandem quoque Martios animos Romanis, debellatumque, et conceſſum propalam de virtute ac gloria eſſe, in caſtra rediit: ceterum tacita cura animum incenſus, quod cum duce, haudquaquam Flaminio Sempronioque ſimili, futura ſibi res eſſet; ac tum demum edocti malis Romani parem Hannibali ducem quaeſiſſent. et prudentiam quidem, non vim, dictatoris extemplo timuit. conſtantiam haud dum expertus, agitare ac tentare animum movendo crebro caſtra, populandoque in oculis ejus agros ſociorum, coepit. et modo citato agmine e conſpectu abibat, modo repente in aliquo flexu viae, ſi excipere degreſſum in aequum poſſet, occultus ſubſiſtebat. Fabius per loca alta agmen ducebat, modico ab hoſte intervallo, ut neque omitteret eum, neque congrederetur. Caſtris, niſi quantum uſus neceſſario cogeret, tenebatur miles. pabulum et ligna nec pauci

petebant, nec paſſim. Equitum levisque armaturae ſtatio, compoſita inſtructaque in ſubitos tumultus, et ſuo militi tuta omnia, et infeſta effuſis hoſtium populatoribus praebebat. neque univerſo periculo ſumma rerum committebatur: et parva momenta levium certaminum ex tuto coeptorum, finitimo receptu, aſſuefaciebant territum priſtinis cladibus militem, minus jam tandem aut virtutis, aut fortunae poenitere ſuae. Sed non Hannibalem magis infeſtum tam ſanis conſiliis habebat, quam magiſtrum equitum: qui nihil aliud, quam quod impar erat imperio, morae ad rempublicam praecipitandam habebat, ferox rapidusque in conſiliis, ac lingua immodicus; primo inter paucos, dein propalam in vulgus, pro cunctatore ſegnem, pro cauto timidum, affingens vicina virtutibus vitia, compellabat: premendorumque ſuperiorum arte (quae peſſima ars nimis proſperis multorum ſucceſſibus crevit) ſeſe extollebat.

XIII. Hannibal ex Hirpinis in Samnium tranſit: Beneventanum depopulatur agrum: Teleſiam urbem capit: irritat etiam de induſtria ducem, ſi forte accenſum tot indignitatibus cladibusque ſociorum detrahere ad aequum certamen poſſit. Inter multitudinem ſociorum Italici generis, qui ad Traſimenum capti ab Hannibale dimiſſique fuerant, tres Campani equites erant, multis jam tum illecti donis promiſſisque Hannibalis ad conciliandos popularium animos. hi nuntiantes, ſi in Campaniam exercitum admoviſſet, Capuae potiendae copiam fore, cum res major, quam auctores, eſſet, dubium Hannibalem, alternisque fidentem ac diffidentem, tamen, ut Campanos ex Samnio peteret, moverunt: monitos, ut etiam atque etiam promiſſa rebus affirmarent, juſſosque, cum pluribus et aliquibus principum redire ad ſe, dimiſit. ipſe imperat duci, ut ſe in agrum Caſinatem ducat: edoctus a peritis regionum, ſi eum ſaltum occupaſſet, exitum Romano ad opem ferendam ſociis intercluſurum. Sed Punicum abhorrens os ab Latinorum nominum [prolatione], pro Caſino Caſilinum dux ut acciperet, fecit; averſusque ab ſuo itinere, per

per Allifanum, Calatinumque, et Calenum agrum, in campum Stellatem descendit: ubi cum montibus fluminibusque clausam regionem circumspexisset, vocatum ducem percontatur, ubi terrarum esset? Cum is Casilini eo die mansurum eum dixisset, tum demum cognitus est error, et Casinum longe inde alia regione esse: virgisque caeso duce, et ad reliquorum terrorem in crucem sublato, castris communitis, Maharbalem cum equitibus in agrum Falernum praedatum dimisit. Usque ad aquas Sinuessanas populatio ea pervenit. ingentem cladem, fugam tamen terroremque latius, Numidae fecerunt. Nec tamen is terror, cum omnia bello flagrarent, fide socios dimovit: videlicet quia justo et moderato regebantur imperio, nec abnuebant, quod unum vinculum fidei est, melioribus parere.

XIV. Ut vero ad Vulturnum flumen castra sunt posita, exurebaturque amoenissimus Italiae ager, villaeque passim incendiis fumabant, per juga Massici montis Fabio ducente, tum prope de integro seditio accensa. quieverant enim per paucos dies; quia, cum celerius solito ductum agmen fuisset, festinari ad prohibendam populationibus Campaniam crediderant. Ut vero in extrema juga Massici montis ventum est, hostesque sub oculis erant, Falerni agri colonorumque Sinuessae tecta urentes, nec ulla erat mentio pugnae, *Spectatumne huc*, inquit Minucius, *ut rem fruendam oculis, sociorum caedes et incendia venimus? nec si nullius alterius nos, ne civium quidem horum pudet, quos Sinuessam colonos patres nostri miserunt, ut ab Samnite hoste tuta haec ora esset: quam nunc non vicinus Samnis urit, sed Poenus advena, ab extremis orbis terrarum terminis, nostra cunctatione et socordia, jam huc progressus. Tantum (pro!) degeneramus a parentibus nostris, ut, praeter quam oram illi Punicas vagari classes, dedecus esse imperii sui duxerint, eam nos nunc plenam hostium Numidarumque ac Maurorum jam factam videamus? Qui modo, Saguntum oppugnari indignando, non homines tantum, sed foedera et Deos, ciebamus, scandentem moenia Romanae coloniae Hannibalem lenti spectamus. Fumus ex incendiis villarum*

rum agrorumque in oculos atque ora venit: ſtrepunt aures clamoribus plorantium ſociorum, ſaepius nos, quam Deorum invocantium opem. nos hic pecorum modo per aeſtivos ſaltus deviasque calles exercitum ducimus, conditi nubibus ſilvisque. Si hoc modo peragrando cacumina ſaltusque M Furius recipere a Gallis urbem voluiſſet, quo hic novus Camillus (nobis dictator unicus in rebus affectis quaeſitus) Italiam ab Hannibale recuperare parat, Gallorum Roma eſſet: quam vereor, ne, ſic cunctantibus nobis, Hannibali ac Poenis toties ſervaverint majores noſtri. ſed vir, ac vere Romanus, quo die, dictatorem eum ex auctoritate Patrum juſſuque populi dictum, Vejos allatum eſt, cum eſſet ſatis altum Janiculum, ubi ſedens proſpectaret hoſtem, deſcendit in aequum: atque illo ipſo die media in urbe, qua nunc buſta Gallica ſunt, et poſtero die citra Gabios cecidit Gallorum legiones. Quid? poſt multos annos, cum ad Furculas Caudinas ab Samnite hoſte ſub jugum miſſi ſumus, utrum tandem L. Papirius Curſor juga Samnii perluſtrando, an Luceriam premendo obſidendoque, et laceſſendo victorem hoſtem, depulſum ab Romanis cervicibus jugum ſuperbo Samniti impoſuit? Modo C. Lutatio quae alia res, quam celeritas, victoriam dedit? quod poſtero die, quam hoſtem vidit, claſſem gravem commeatibus, impeditam ſuomet ipſam inſtrumento atque apparatu, oppreſſit. Stultitia eſt, ſedendo aut votis debellari credere poſſe. armari copias oportet, deducendas in aequum, ut vir cum viro congrediaris. Audendo atque agendo res Romana crevit, non his ſegnibus conſiliis, quae timidi cauta vocant. Haec velut concionanti Minucio circumfundebatur tribunorum equitumque Romanorum multitudo, et ad aures quoque militum dicta ferocia volvebantur: ac, ſi militaris ſuffragii eſſet, haud dubie ferebant, Minucium Fabio duci praelaturos.

XV. Fabius pariter, in ſuos haud minus quam in hoſtes intentus, prius ab illis invictum animum praeſtat. quamquam probe ſcit, non in caſtris modo ſuis, ſed jam etiam Romae infamem ſuam cunctationem eſſe, obſtinatus tamen eodem conſiliorum tenore aeſtatis reliquum ex-

extraxit: ut Hannibal, deſtitutus ab ſpe ſummopere petiti certaminis, jam hibernis locum circumſpectaret; quia ea regio praeſentis erat copiae, non perpetuae, arbuſta vineaeque, et conſita omnia magis amoenis, quam neceſſariis fructibus. Haec per exploratores relata Fabio. Cum ſatis ſciret, per easdem anguſtias, quibus intraverat Falernum agrum, rediturum, Calliculam montem et Caſilinum occupat modicis praeſidiis; quae urbs, Vulturno flumine diremta, Falernum ac Campanum agros dividit: ipſe jugis iisdem exercitum reducit, miſſo exploratum cum quadringentis equitibus ſociorum L. Hoſtilio Mancino: qui ex turba juvenum audientium ſaepe ferociter concionantem magiſtrum equitum, progreſſus primo exploratoris modo, ut ex tuto ſpecularetur hoſtem, ubi vagos paſſim per vicos Numidas vidit, per occaſionem etiam paucos occidit: extemplo occupatus certamine eſt animus, excideruntque praecepta dictatoris: qui, quantum tuto poſſet, progreſſum prius recipere ſeſe juſſerat, quam in conſpectum hoſtium veniret. Numidae, alii atque alii occurſantes refugientesque, ad caſtra prope ipſum cum fatigatione equorum atque hominum pertraxere. inde Carthalo, penes quem ſumma equeſtris imperii erat, concitatis equis invectus, cum prius, quam ad conjectum teli veniret, avertiſſet hoſtem, quinque millia ferme continenti curſu ſecutus eſt fugientes. Mancinus, poſtquam nec hoſtem deſiſtere ſequi, nec ſpem vidit effugiendi eſſe, cohortatus ſuos in proelium rediit, omni parte virium impar. Itaque ipſe, et delecti equitum, circumventi occiduntur. ceteri effuſo rurſus curſu Cales primum, inde prope inviis callibus ad dictatorem perfugerunt. Eo forte die Minucius ſe conjunxerat Fabio, miſſus ad firmandum praeſidio ſaltum, qui ſuper Tarracinam, in arctas coactus fauces, imminet mari, ne, immunito Appiae limite, Poenus pervenire in agrum Romanum poſſet. Conjunctis exercitibus dictator ac magiſter equitum caſtra in viam deferunt, qua Hannibal ducturus erat. duo inde millia hoſtes aberant.

XVI. Poſtero die Poeni, quod viae inter bina caſtra erat, agmine complevere. Cum Romani ſub ipſo conſti-

ſtitiſſent vallo, haud dubie aequiore loco, ſucceſſit tamen Poenus cum expeditis equitibus, atque ad laceſſendum hoſtem carptim et procurſando recipiendoque ſeſe pugnavere. reſtitit ſuo loco Romana acies. lenta pugna et ex dictatoris magis, quam Hannibalis, fuit voluntate. ducenti ab Romanis, octingenti hoſtium cecidere. Incluſus inde videri Hannibal, via ad Caſilinum obſeſſa: cum Capua et Samnium, et tantum ab tergo divitum ſociorum, Romanis commeatus ſubveheret; Poenus contra inter Formiana ſaxa ac Literni arenas ſtagnaque perhorrida ſitu hibernatus eſſet. Nec Hannibalem fefellit, ſuis ſe artibus peti. itaque, cum per Caſilinum evadere non poſſet, petendique montes et jugum Calliculae ſuperandum eſſet, nec ubi Romanus incluſum vallibus agmen aggrederetur; ludibrium oculorum, ſpecie terribile, ad fruſtrandum hoſtem commentus, principio noctis furtim ſuccedere ad montes ſtatuit. Fallacis conſilii talis apparatus fuit. Faces undique ex agris collectae, faſceſque virgarum, atque arida ſarmenta praeligantur cornibus boum, quos domitos indomitoſque multos inter ceteram agreſtem praedam agebat. ad duo millia ferme boum effecta: Hasdrubalique negotium datum, ut primis tenebris noctis id armentum accenſis cornibus ad montes ageret; maxime, ſi poſſet, ſuper ſaltus ab hoſte inſeſſos.

XVII. Primis tenebris ſilentio mota caſtra: boves aliquanto ante ſigna acti. ubi ad radices montium viasque anguſtas ventum eſt, ſignum extemplo datur, ut accenſis cornibus armenta in adverſos concitentur montes. et metus ipſe reclucentis flammae ex capite, calorque, jam ad vivum, ad imaque cornuum adveniens, velut ſtimulatos furore agebat boves. quo repente diſcurſu, haud ſecus quam ſilvis montibusque accenſis, omnia circum virgulta ardere: capitumque irrita quaſſatio, excitans flammam, hominum paſſim diſcurrentium ſpeciem praebebat. Qui ad tranſitum ſaltus inſidendum locati erant, ubi in ſummis montibus ac ſuper ſe quosdam ignes conſpexerunt, circumventos ſe eſſe rati, praeſidio exceſſere; qua minime denſae micabant flammae, velut tutiſſi-

tutiſſimum iter, petentes ſumma montium juga. tamen in quosdam boves palatos ab ſuis gregibus inciderunt. Et primo, cum procul cernerent, veluti flammas ſpirantium miraculo attoniti conſtiterunt: deinde, ut humana apparuit fraus, tum vero inſidias rati eſſe, dum majore metu concitant ſe in fugam, levi quoque armaturae hoſtium incurrere. ceterum nox aequato timore neutros pugnam incipientes ad lucem tenuit. Interea, toto agmine Hannibal transducto per ſaltum, et quibusdam in ipſo ſaltu hoſtium oppreſſis, in agro Allifano poſuit caſtra.

XVIII. Hunc tumultum ſenſit Fabius. ceterum et inſidias eſſe ratus, et ab nocturno utique abhorrens certamine,' ſuos munimentis tenuit. Luce prima ſub jugo montis proelium fuit: quo interclufam ab ſuis levem armaturam facile (etenim numero aliquantum praeſtabant) Romani ſuperaſſent, niſi Hiſpanorum cohors, ad id ipſum remiſſa ab Hannibale, perveniſſet. ea aſſuetior montibus, et ad concurſandum inter ſaxa rupesque aptior ac levior, cum velocitate corporum, tum armorum habitu, campeſtrem hoſtem, gravem armis ſtatariumque, pugnae genere facile eluſit. Ita haudquaquam pari certamine digreſſi, Hiſpani fere omnes incolumes, Romani, aliquot ſuis amiſſis, in caſtra contenderunt. Fabius quoque movit caſtra: transgreſſusque ſaltum ſuper Allifas, loco alto ac munito conſedit. Tum, per Samnium Romam ſe petere ſimulans, Hannibal usque in Pelignos pupulabundus rediit. Fabius medius inter hoſtium agmen urbemque Romam jugis ducebat; nec abſiſtens, nec congrediens. Ex Pelignis Poenus flexit iter, retroque Apuliam repetens, Geronium pervenit, urbem metu, quia collapſa ruinis pars moenium erat, ab ſuis deſertam. Dictator in Larinate agro caſtra communiit. inde ſacrorum cauſa Romam revocatus, non imperio modo, ſed conſilio etiam, ac prope precibus agens cum magiſtro equitum, *ut plus conſilio, quam fortunae, confidat: et ſe potius ducem, quam Sempronium Flaminiumque imitetur. ne nihil actum cenſeret, extracta prope aeſtate per ludificationem hoſtis. medicos quoque plus interdum quiete, quam movendo atque*

-que

que agendo, proficere. Haud parvam rem esse, ab toties victore hoste vinci desisse, et ab continuis cladibus respirasse. Haec nequidquam praemonito magistro equitum, Romam est profectus.

XIX. Principio aestatis, qua haec gerebantur, in Hispania quoque terra marique coeptum bellum est. Hasdrubal ad eum navium numerum, quem a fratre instructum paratumque acceperat, decem adjecit: quadraginta navium classem Himilconi tradidit: atque ita Carthagine profectus navibus prope terram, exercitum in litore ducebat, paratus confligere, quacunque parte copiarum hostis occurrisset. Cn. Scipioni, postquam movisse ex hibernis hostem audivit, primo idem consilii fuit: deinde, minus terra, propter ingentem famam novorum auxiliorum, concurrere ausus, delecto milite ad naves imposito, quinque et triginta navium classe ire obviam hosti pergit. Altero ab Tarracone die ad stationem, decem millia passuum distantem ab ostio Iberi amnis, pervenit. inde duae Massiliensium speculatoriae praemissae retulerunt, classem Punicam stare in ostio fluminis, castraque in ripa posita. Itaque, ut improvidos incautosque universo simul effuso terrore opprimeret, sublatis ancoris ad hostem vadit. Multas et locis altis positas turres Hispania habet, quibus et speculis et propugnaculis adversus latrones utuntur. inde primo, conspectis hostium navibus, datum signum Hasdrubali est; tumultusque prius in terra et castris, quam ad mare et ad naves, est ortus, nondum aut pulsu remorum strepituque alio nautico exaudito, aut aperientibus classem promontoriis: cum repente eques, alius super alium ab Hasdrubale missus, vagos in litore quietosque in tentoriis suis, nihil minus quam hostem aut proelium eo die exspectantes, conscendere naves propere atque arma capere jubet. classem Romanam jam haud procul portu esse. Haec equites dimissi passim imperabant. mox Hasdrubal ipse cum omni exercitu aderat: varioque omnia tumultu strepunt, ruentibus in naves simul remigibus militibusque, fugientium magis e terra, quam in pugnam euntium modo. Vixdum omnes conscenderant, cum

cum alii resolutis oris in ancoras evehuntur; alii, ne quid teneat, ancoralia incidunt; raptimque omnia praepropere agendo, militum apparatu nautica ministeria impediuntur, trepidatione nautarum capere et aptare arma iniles prohibetur. Et jam Romanus non appropinquabat modo, sed direxerat etiam in pugnam naves. itaque non ab hoste et proelio magis Poeni, quam suomet ipsi tumultu turbati, tentata verius pugna, quam inita, in fugam averterunt classem. et cum adverti amnis os lato agmine ac tam multis simul venientibus haud sane intrabile esset, in litus passim naves egerunt: atque alii vadis, alii sicco litore excepti, partim armati, partim inermes, ad instructam per litus aciem suorum perfugere. Duae tamen primo concursu captae erant Punicae naves, quatuor suppressae.

XX. Romani, quanquam terra hostium erat, armatamque aciem toto praetentam in litore cernebant, haud cunctanter insecuti trepidam hostium classem, naves omnes, quae non aut perfregerant proras litore illisas, aut carinas fixerant vadis, religatas puppibus in altum extraxere. ad quinque et viginti naves ex quadraginta cepere. Neque id pulcherrimum ejus victoriae fuit, sed quod una levi pugna toto ejus orae mari potiti erant. itaque ad Honoscam classe provecti, exscensione ab navibus in terram facta, cum urbem vi cepissent, captamque diripuissent, Carthaginem inde petunt: atque, omnem agrum circa depopulati, postremo tecta quoque conjuncta muro portisque incenderunt. Inde jam praeda gravis ad Longunticam pervenit classis: ubi vis magna sparti ad rem nauticam congesta ab Hasdrubale. quod satis in usum fuit, sublato, ceterum omne incensum est. Nec continentis modo projectas oras praetervecta, sed in Ebusum insulam transmissum. ubi urbe, quae caput insulae est, biduum nequidquam summo labore oppugnata, ubi in spem irritam frustra teri tempus animadversum est, ad populationem agri versi, direptis aliquot incensisque vicis, majore, quam ex continenti, praeda parta, cum in naves se recepissent, ex Baliaribus insulis legati pacem petentes ad Scipionem venerunt.

Inde

Inde flexa retro classis, reditumque in citeriora provinciae: quo omnium populorum, qui Iberum incolunt, multorum et ultimae Hispaniae legati concurrerunt. Sed, qui vere ditionis imperiique Romani facti sunt, obsidibus datis, populi amplius fuerunt centum viginti. Igitur terrestribus quoque copiis satis fidens Romanus, usque ad saltum Castulonensem est progressus. Hasdrubal in Lusitaniam ac propius Oceanum concessit.

XXI. Quietum inde fore videbatur reliquum aestatis tempus, fuissetque per Poenum hostem; sed, praeterquam quod ipsorum Hispanorum inquieta avidaque in novas res sunt ingenia, Mandonius, Indibilisque, qui antea Ilergetum regulus fuerat, postquam Romani ab saltu recessere ad maritimam oram, concitis popularibus, in agrum pacatum sociorum Romanorum ad populandum venerant. Adversus eos tribunus militum cum expeditis auxiliis, a Scipione missi, levi certamine, ut tumultuariam manum, fudere omnes; occisis quibusdam captisque, magna pars armis exuta. Hic tamen tumultus cedentem ad Oceanum Hasdrubalem cis Iberum ad socios tutandos retraxit. Castra Punica in agro Ilercaonensium, castra Romana ad novam classem erant, cum fama repens alio avertit bellum. Celtiberi, qui principes regionis suae legatos miserant, obsidesque dederant Romanis, nuntio misso a Scipione exciti, arma capiunt, provinciamque Carthaginiensium valido exercitu invadunt: tria oppida vi expugnant. inde, cum ipso Hasdrubale duobus proeliis egregie pugnantes, quindecim millia hostium occiderunt, quatuor millia cum multis militaribus signis capiunt.

XXII. Hoc statu rerum in Hispania, P. Scipio in provinciam venit, prorogato post consulatum imperio ab senatu missus, cum triginta longis navibus, et octo millibus militum, magnoque commeatu advecto. Ea classis ingens agmine onerariarum procul visa, cum magna laetitia civium sociorumque, portum Tarraconis ex alto tenuit. ibi milite exposito, profectus Scipio fratri se conjungit: ac deinde communi animo consilioque

que gerebant bellum. Occupatis igitur Carthaginienſibus Celtiberico bello, haud cunctanter Iberum transgrediuntur, nec ullo viſo hoſte, Saguntum pergunt ire, quod ibi obſides totius Hiſpaniae cuſtodiae traditos ab Hannibale fama erat modico in arce cuſtodiri praeſidio. id unum pignus inclinatos ad Romanam ſocietatem omnium Hiſpaniae populorum animos morabatur, ne ſanguine liberûm ſuorum culpa defectionis lueretur. Eo vinculo Hiſpaniam vir unus, ſolerti magis quam fideli conſilio, exſolvit. Abelux erat Sagunti nobilis Hiſpanus, fidus ante Poënis: tum (qualia plerumque ſunt barbarorum ingenia) cum fortuna mutaverat fidem. ceterum, transfugam, ſine magnae rei proditione venientem ad hoſtes, nihil aliud quam unum vile atque infame corpus eſſe ratus, id agebat, ut quam maximum emolumentum novis ſociis eſſet. Circumſpectis igitur omnibus, quae fortuna poteſtatis ejus poterat facere, obſidibus potiſſimum tradendis animum adjecit: eam unam rem maxime ratus conciliaturam Romanis principum Hiſpaniae amicitiam. Sed cum, injuſſu Boſtaris praefecti, ſatis ſciret, nihil obſidum cuſtodes facturos eſſe, Boſtarem ipſum arte aggreditur. Caſtra extra urbem in ipſo litore habebat Boſtar, ut aditum ex portu intercluderet Romanis. ibi eum in ſecretum abductum, velut ignorantem, monet, quo ſtatu ſit res. *Metum continuiſſe ad eam diem Hiſpanorum animos, quia procul Romani abeſſent: nunc cis Iberum caſtra Romana eſſe, arcem tutam perfugiumque novas volentibus res. itaque, quos metus non teneat, beneficio et gratia devinciendos eſſe.* Miranti Boſtari precontantique, quodnam id ſubitum tantae rei donum poſſit eſſe? *Obſides*, inquit, *in civitates remitte. id et privatim parentibus, quorum maximum nomen in civitatibus eſt ſuis, et publice populis gratum erit. Vult ſibi quisque credi, et habita fides ipſam plerumque obligat fidem. Miniſterium reſtituendorum domos obſidum mihimet depoſco ipſe, ut opera quoque impenſa conſilium adjuvem meum, et rei ſuapte natura gratae, quantam inſuper gratiam poſſim, adjiciam.* Homini, non ad cetera Punica ingenia callido, ut perſuaſit, nocte clam progreſſus ad hoſtium ſtationes,

com

conventis quibusdam auxiliaribus Hiſpanis, et ab iis ad Scipionem perductus, quid afferret, expromit. Fide accepta dataque, ac loco et tempore conſtituto ad obſides tradendos, Saguntum redit: diem inſequentem abſumſit cum Boſtare, mandatis ad rem agendam accipiendis. dimiſſus, cum ſe nocte iturum, ut cuſtodias hoſtium falleret, conſtituiſſet, ad compoſitam cum iis horam excitatis cuſtodibus puerorum profectus, veluti ignarus in praeparatas ſua fraude inſidias ducit. In caſtra Romana perducti. cetera omnia de reddendis obſidibus, ſicut cum Boſtare conſtitutum erat, acta per eundem ordinem, quaſi Carthaginienſium nomine ſic ageretur. Major aliquanto Romanorum gratia fuit in re pari, quam quanta futura Carthaginienſium fuerat. illos enim, graves ſuperbosque in rebus ſecundis expertos, fortuna et timor mitigaſſe videri poterat. Romanus primo adventu, incognitus ante, ab re clementi liberalique initium fecerat: et Abelux, vir prudens, haud fruſtra videbatur ſocios mutaſſe. itaque ingenti conſenſu defectionem omnes ſpectare: armaque extemplo mota forent, ni hiems, quae Romanos quoque et Carthaginienſes concedere in tecta coëgit, interveniſſet.

XXIII. Haec in Hiſpania quoque ſecunda aeſtate Punici belli geſta, cum in Italia paulum intervalli cladibus Romanis ſolers cunctatio Fabii feciſſet: quae ut Hannibalem non mediocri ſollicitum cura habebat, tandem eum militiae magiſtrum delegiſſe Romanos cernentem, qui bellum ratione, non fortuna, gereret; ita contemta erat inter cives, armatos pariter togatosque: utique poſtquam, abſente eo, temeritate magiſtri equitum, laeto verius dixerim, quam proſpero eventu, pugnatum fuerat. Acceſſerant duae res ad augendam invidiam dictatoris: una fraude ac dolo Hannibalis, quod, cum a perfugis ei monſtratus ager dictatoris eſſet, omnibus circa ſolo aequatis, ab uno eo ferrum ignemque et vim omnem hoſtium abſtineri juſſit, ut occulti alicujus pacti ea merces videri poſſet: altera ipſius facto, primo forſitan dubio, quia non exſpectata in eo ſenatus auctoritas eſt; ad extremum haud ambigue in maximam laudem

verſo,

verſo, in permutandis captivis: quod, ſicut primo Punico bello factum erat, convenerat inter duces Romanum Poenumque, ut, quae pars plus reciperet, quam daret, argenti pondo bina et ſelibras in militem praeſtaret. Ducentos quadraginta ſeptem cum plures Romanus, quam Poenus, recepiſſet, argentumque pro eis debitum, ſaepe jactata in ſenatu re, quoniam non conſuluiſſet Patres, tardius erogaretur: inviolatum ab hoſte agrum, miſſo Romam Quinto filio, vendidit, fidemque publicam impendio privato exſolvit. Hannibal pro Geronii moenibus, cujus urbis, captae atque incenſae ab ſe, in uſum horreorum pauca reliquerat tecta, in ſtativis erat. inde frumentatum duas exercitus partes mittebat: cum tertia ipſe expedita in ſtatione erat, ſimul caſtris praeſidio, et circumſpectans, necunde impetus in frumentatores fieret.

XXIV. Romanus tunc exercitus in agro Larinati erat. praeerat Minucius magiſter equitum, profecto, ſicut ante dictum eſt, ad urbem dictatore. Ceterum caſtra, quae in monte alto, ac tuto loco poſita fuerant, jam in planum deferuntur: agitabanturque pro ingenio ducis conſilia calidiora, ut impetus aut in frumentatores palatos, aut in caſtra, relicta cum levi praeſidio, fieret. Nec Hannibalem fefellit, cum duce mutatam eſſe belli rationem, et ferocius, quam conſultius, rem hostes geſturos. Ipſe autem, (quod minime quis crederet) cum hoſtis propius eſſet, tertiam partem militum frumentatum, duabus in caſtris retentis, dimiſit: dein caſtra ipſa propius hoſtem movit, duo ferme a Geronio millia, in tumulum hoſti conſpectum; ut intentum ſciret eſſe ad frumentatores, ſi qua vis fieret, tutandos. Propior inde ei, atque ipſis imminens Romanorum caſtris tumulus apparuit: ad quem capiendum ſi luce palam iretur, quia haud dubie hoſtis breviore via praeventurus erat, nocte clam miſſi Numidae ceperunt. quos tenentes locum, contemta paucitate, Romani poſtero die cum ejeciſſent, ipſi eo transferunt caſtra. Tum itaque, ut exiguum ſpatii vallum a vallo aberat, et id ipſum totum prope compleverat Romana acies, ſimul et per averſa

caſtra a caſtris Hannibalis equitatus, cum levi armatura emiſſus in frumentatores, late caedem fugamque hoſtium palatorum fecit. nec acie certare Hannibal auſus; quia tanta paucitate vix caſtra, ſi oppugnarentur, tutari poterat. Jamque artibus Fabii, (pars exercitus aberat) jam ferme ſedendo et cunctando bellum gerebat, receperatque ſuos in priora caſtra, quae pro Geronii moenibus erant. Juſta quoque acie et collatis ſignis dimicatum, quidam auctores ſunt. primo concurſu Poenum usque ad caſtra fuſum, inde eruptione facta repente verſum terrorem in Romanos; Numerii Decimii Samnitis deinde interventu proelium reſtitutum. Hunc, principem genere ac divitiis non Boviani modo, unde erat, ſed toto Samnio, juſſu dictatoris octo millia peditum, et equites quingentos ducentem in caſtra, ab tergo cum apparuiſſet Hannibali, ſpeciem parti utrique praebuiſſe novi praeſidii, cum Q. Fabio a Roma venientis: Hannibalem inſidiarum quoque aliquid timentem recepiſſe ſuos: Romanum inſecutum, adjuvante Samnite, duo caſtella eo die expugnaſſe: ſex millia hoſtium caeſa, quinque admodum Romanorum: tamen in tam pari prope clade famam egregiae victoriae cum vanioribus literis magiſtri equitum Romam perlatam.

XXV. De his rebus perſaepe et in ſenatu et in concione actum eſt. Cum, laeta civitate, dictator unus nihil nec famae, nec literis crederet; ut vera omnia eſſent, ſecunda ſe magis, quam adverſa, timere diceret: tum M. Metilius tribunus plebis, *id enim ferendum eſſe* negat. *Non praeſentem ſolum dictatorem obſtitiſſe rei bene gerendae, ſed abſentem etiam geſtae obſtare: et in ducendo bello ſedulo tempus terere, quo diutius in magiſtratu ſit, ſolusque et Romae et in exercitu imperium habeat. Quippe conſulum alterum in acie cecidiſſe; alterum, ſpecie claſſis Punicae perſequendae, procul ab Italia ablegatum. Duos praetores Sicilia atque Sardinia occupatos, quorum neutra hoc tempore provincia praetore egeat. M. Minucium magiſtrum equitum, ne hoſtem videret, ne quid rei bellicae gereret, prope in cuſtodiam habitum. Itaque, Hercule, non Samnium modo, quo jam,*

jam, tanquam trans Iberum agro, Poenis concessum sit, et Campanum, Calenumque, et Falernum agros pervastatos esse, sedente Casilini dictatore, et legionibus populi Romani agrum suum tutante. exercitum cupientem pugnare, et magistrum equitum, clausos prope intra vallum retentos; tanquam hostibus captivis arma ademta. tandem ut abscesserit inde dictator, ut obsidione liberatos, extra vallum egressos fudisse ac fugasse hostes. Quas ob res, si antiquus animus plebi Romanae esset, audaciter se laturum fuisse de abrogando Q. Fabii imperio: nunc modicam rogationem promulgaturum de aequando magistri equitum et dictatoris jure: nec tamen ne ita quidem prius mittendum ad exercitum Q. Fabium, quam consulem in locum C. Flaminii suffecisset. Dictator concionibus se abstinuit, in actione minime popularis. ne in senatu quidem satis aequis auribus audiebatur, tunc, cum hostem verbis extolleret, bienniique clades per temeritatem atque inscientiam ducum acceptas referret: *magistroque equitum, quod contra dictum suum pugnasset, rationem* diceret *reddendam esse. Si penes se summa imperii consiliique sit, propediem effecturum, ut sciant homines; bono imperatori haud magni fortunam momenti esse: mentem rationemque dominari. Se in tempore et sine ignominia servasse exercitum, quam multa millia hostium occidisse, majorem gloriam esse.* Huius generis orationibus frustra habitis, et consule creato M. Atilio Regulo, ne praesens de jure imperii dimicaret, pridie quam rogationis ferendae dies adesset, nocte ad exercitum abiit. Luce orta, cum plebis concilium esset, magis tacita invidia dictatoris favorque magistri equitum animos versabat, quam satis audebant homines ad suadendum, quod vulgo placebat, prodire: et, favore superante, auctoritas tamen rogationi deerat. Unus inventus est suasor legis C. Terentius Varro, qui priore anno praetor fuerat, loco non humili solum, sed etiam sordido, ortus. patrem lanium fuisse ferunt, ipsum institorem mercis, filioque hoc ipso in servilia ejus artis ministeria usum.

XXVI. Is juvenis, ubi ex eo genere quaeſtus pecunia a patre relicta animos ad ſpem liberalioris fortunae fecit, togaque et forum placuere, proclamando pro ſordidis hominibus cauſisque adverſus rem et famam bonorum, primum in notitiam populi, deinde ad honores pervenit. quaeſtura quoque et duabus aedilitatibus, plebeja et curuli, poſtremo et praetura perfunctus, jam ad conſulatus ſpem cum attolleret animos, haud parum callide auram favoris popularis ex dictatoris invidia petiit, ſcitique plebis unus gratiam tulit. Omnes eam rogationem, quique Romae, quique in exercitu erant, aequi atque iniqui, praeter ipſum dictatorem, in contumeliam ejus latam acceperunt. ipſe, qua gravitate animi criminantes ſe ad multitudinem inimicos tulerat, eadem et populi in ſe ſaevientis injuriam tulit: acceptisque in ipſo itinere literis ſenatusconſulti de aequato imperio, ſatis fidens, haudquaquam cum imperii jure artem imperandi aequatam, cumque invicto a civibus hoſtibusque animo ad exercitum rediit.

XXVII. Minucius vero, cum jam ante vix tolerabilis fuiſſet ſecundis rebus ac favore vulgi, tum utique immodice immodeſteque, non Hannibale magis victo ab ſe, quam Q. Fabio, gloriari: *Illum in rebus aſperis unicum ducem ac parem quaeſitum Hannibali, majorem minori, dictatorem magiſtro equitum, quod nulla memoria habeat annalium, juſſu populi aequatum in eadem civitate, in qua magiſtri equitum virgas ac ſecures dictatoris tremere atque horrere ſoliti ſint. In tantum ſuam felicitatem virtutemque enituiſſe. Ergo ſecuturum ſe fortunam ſuam, ſi dictator in cunctatione ac ſegnitie, Deorum hominumque judicio damnata, perſtaret.* Itaque, quo die primum congreſſus eſt cum Q. Fabio, *ſtatuendum omnium primum*, ait, *eſſe, quemadmodum imperio aequato utantur. Se optimum ducere, aut diebus alternis, aut, ſi majora intervalla placerent, partitis temporibus, alterius ſummum jus imperiumque eſſe: ut par hoſti non ſolum conſilio, ſed viribus etiam eſſet, ſi quam occaſionem rei gerendae habuiſſet.* Q. Fabio haudquaquam id placere: *omnia enim fortunam habituram,*

quae-

quaecunque temeritas collegae habuisset. Sibi communicatum cum illo, non ademtum imperium esse. Itaque se nunquam volentem parte, qua posset, rerum consilio gerendarum cessurum: nec se tempora aut dies imperii cum eo, exercitus divisurum, suisque consiliis, quoniam omnia non liceret, quae posset, servaturum. Ita obtinuit, uti legiones, sicut consulibus mos esset, inter se dividerent. prima et quarta Minucio, secunda et tertia Fabio evenerunt. Item equites pari numero, sociûmque et Latini nominis auxilia diviserunt: castris se quoque separari magister equitum voluit.

XXVIII. Duplex inde Hannibali gaudium fuit: neque enim quidquam eorum, quae apud hostes agerentur, eum fallebat, et perfugis multa indicantibus, et per suos explorantem. nam et liberam Minucii temeritatem se suo modo captaturum, et solertiae Fabii dimidium virium decessisse. Tumulus erat inter castra Minucii Poenorumque. eum qui occupasset, haud dubie iniquiorem erat hosti locum facturus. eum non tam capere sine certamine volebat Hannibal, (quamquam id operae pretium erat) quam causam certaminis cum Minucio, quem semper occursurum ad obsistendum satis sciebat, contrahere. Ager omnis medius erat prima specie inutilis insidiatori, quia non modo silvestre quidquam, sed ne vepribus quidem vestitum habebat; re ipsa natus tegendis insidiis, eo magis quod in nuda valle nulla talis fraus timeri poterat. et erant in anfractibus cavae rupes, ut quaedam earum ducenos armatos possent capere. In has latebras, quot quemque locum apte insidere poterant, quinque millia conduntur peditum equitumque. necubi tamen aut motus alicujus temere egressi, aut fulgor armorum fraudem in valle tam aperta detegeret; missis paucis prima luce ad capiendum, quem ante diximus, tumulum, avertit oculos hostium. Primo statim conspectu contemta paucitas: ac sibi quisque deposcere pellendos inde hostes. ad locum capiendum dux ipse inter stolidissimos ferocissimosque ad arma vocat, et vanis animis et minis increpat hostem. Principio levem armaturam dimittit, deinde conferto agmine

 mittit

mittit equites: poſtremo, cum hoſtibus quoque ſubſidia mitti videret, inſtructis legionibus procedit. Et Hannibal, laborantibus ſuis alia atque alia, creſcente certamine, mittens auxilia peditum equitumque, jam juſtam expleverat aciem, ac totis utrinque viribus certabatur. Prima levis armatura Romanorum, praeoccupatum inferiore loco ſuccedens tumulum, pulſa detruſaque terrorem in ſuccedentem intulit equitem, et ad ſigna legionum refugit. peditum acies inter perculſos impavida sola erat, videbaturque, ſi juſta aut ſi recta pugna eſſet, haudquaquam impar futura. tantum animorum fecerat proſpere ante paucos dies res geſta. Sed exorti repente inſidiatores eum tumultum terroremque, in latera utrimque ab tergoque incurſantes, fecerunt, ut neque animus ad pugnam, neque ad fugam ſpes cuiquam ſupereſſet.

XXIX. Tum Fabius, primo clamore paventium audito, dein conſpecta procul turbata acie, *Ita eſt*, inquit, *non celerius, quam timui, deprehendit fortuna temeritatem. Fabio aequatus imperio Hannibalem et virtute et fortuna ſuperiorem videt. Sed aliud jurgandi ſuccenſendique tempus erit. nunc ſigna extra vallum proferte. Victoriam hoſti extorqueamus, confeſſionem erroris civibus.* Jam magna ex parte caeſis aliis, aliis circumſpectantibus fugam, Fabiana ſe acies repente, velut coelo demiſſa, ad auxilium oſtendit. Itaque, priusquam ad conjectum teli veniret, aut manum confereret, et ſuos a fuga effuſa, et ab nimis feroci pugna hoſtes continuit. qui ſolutis ordinibus vage diſſipati erant, undique confugerunt ad integram aciem; qui plures ſimul terga dederant, converſi in hoſtem, volventesque orbem, nunc ſenſim referre pedem, nunc conglobati reſtare. ac jam prope una acies facta erat victi atque integri exercitus, inferebantque ſigna in hoſtem; cum Poenus receptui cecinit, palam ferente Hannibale, ab ſe Minucium, ſe a Fabio victum. Ita per variam fortunam diei majore parte exacta, cum in caſtra reditum eſſet, Minucius, convocatis militibus, *Saepe ego*, inquit, *audivi, milites, eum primum eſſe virum, qui ipſe conſulat, quid in rem*

ſit;

fit: ſecundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipſe conſulere, nec alteri parere ſciat, eum extremi ingenii eſſe. Nobis quoniam prima animi ingeniique negata ſors eſt, ſecundam ac mediam teneamus: et, dum imperare diſcimus, parere prudenti in animum inducamus. Caſtra cum Fabio jungamus: ad praetorium ejus ſigna cum tulerimus, ubi ego eum parentem *appellavero, quod beneficio ejus erga nos ac majeſtate ejus dignum eſt; vos, milites, eos, quorum vos modo arma dexteraeque texerunt,* patronos *ſalutabitis: et, ſi nihil aliud, gratorum certe nobis animorum gloriam dies haec dederit.*

XXX. Signo dato, conclamatur inde, ut colligantur vaſa. profecti et agmine incedentes ad dictatoris caſtra in admirationem et ipſum, et omnes, qui circa erant, converterunt. Ut conſtituta ſunt ante tribunal ſigna, progreſſus ante alios magiſter equitum, cum *patrem* Fabium appellaſſet, circumfuſosque militum ejus totum agmen *patronos* conſalutaſſet, *Parentibus, inquit, meis, dictator, (quibus te modo nomine, quo fando poſſum, aequavi) vitam tantum debeo: tibi cum meam ſalutem, tum omnium horum. Itaque plebeiſcitum, quo oneratus magis, quam honoratus ſum, primus antiquo abrogoque: et, quod tibi mihique, quod exercitibusque his tuis, ſervato ac conſervatori, ſit felix, ſub imperium auſpiciumque tuum redeo, et ſigna haec legionesque reſtituo. Tu, quaeſo, placatus me magiſterium equitum, hos ordines ſuos quemque tenere jubeas.* Tum dextrae interjunctae, militesque, concione dimiſſa, a notis ignotisque benigne atque hoſpitaliter invitati: laetusque dies, ex admodum triſti paulo ante ac prope exſecrabili, factus. Romae, ut eſt perlata fama rei geſtae, dein literis non magis ipſorum imperatorum, quam vulgo militum ex utroque exercitu affirmata, pro ſe quisque Maximum laudibus od coelum ferre. Par gloria apud Hannibalem hoſtesque Poenos erat: ac tum demum ſentire, cum Romanis atque in Italia bellum eſſe. Nam biennio ante adeo et duces Romanos et milites ſpreverant, ut vix cum eadem gente bellum eſſe crederent, cujus terribilem eam famam a patribus accepiſſent.

Hannibalem quoque ex acie redeuntem dixisse ferunt, *tandem eam nubem, quae sedere in jugis montium solita sit, cum procella imbrem dedisse.*

XXXI. Dum haec geruntur in Italia, Cn. Servilius Geminus consul cum classe centum viginti navium, circumvectus Sardiniae et Corsicae oram, et obsidibus utrinque acceptis in Africam transmisit: et, priusquam in continentem exscensiones faceret, Menige insula vastata, et ab incolentibus Cercinam, ne et ipsorum ureretur diripereturque ager, decem talentis argenti acceptis, ad litora Africae accessit, copiasque exposuit. Inde ad populandum agrum ducti milites, navalesque socii juxta effusi, ac si insulis cultorum egentibus praedarentur. itaque in insidias temere illati, cum a frequentibus palantes, ab locorum gnaris ignari circumvenirentur, cum multa caede ac foeda fuga retro ad naves compulsi sunt. Ad mille hominum, cum his Sempronio Blaeso quaestore, amissum: classis, a litoribus hostium plenis trepide soluta, in Siciliam cursum tenuit: traditaque Lilybaei T. Otacilio praetori, ut ab legato ejus P. Sura Romam reduceretur; ipse, per Siciliam pedibus profectus, freto in Italiam trajecit, literis Q. Fabii accitus et ipse, et collega ejus M. Atilius, ut exercitus ab se, exacto jam prope semestri imperio, acciperent. Omnium prope annales Fabium dictatorem adversus Hannibalem rem gessisse tradunt. Coelius etiam eum primum a populo creatum dictatorem scribit. Sed et Coelium et ceteros fugit, uni consuli Cn. Servilio, qui tum procul in Gallica provincia aberat, jus fuisse dicendi dictatoris: quam moram quia exspectare territa jam clade civitas non poterat, eo decursum esse, ut a populo crearetur, qui pro dictatore esset: res inde gestas gloriamque insignem ducis et augentes titulum imaginis posteros, ut, qui pro dictatore, dictator diceretur, facile obtinuisse.

XXXII. Consules, Atilius Fabiano, Geminus Servilius Minuciano exercitu accepto, hibernaculis mature communitis, (extremum autumni erat) Fabii artibus cum summa inter se concordia bellum gesserunt. Frumen-

mentatum exeunti Hannibali diverſis locis opportuni aderant, carpentes agmen, palatosque excipientes. in caſum univerſae dimicationis, quam omnibus artibus petebat hoſtis, non veniebant. adeoque inopia eſt coactus Hannibal, ut, niſi tum fugae ſpeciem abeundo timuiſſet, Galliam repetiturus fuerit, nulla relicta ſpe alendi exercitus in eis locis, ſi inſequentes conſules eisdem artibus bellum gererent. Cum ad Geronium jam hieme impediente conſtitiſſet bellum, Neapolitani legati Romam venere. ab iis quadraginta paterae aureae magni ponderis in curiam illatae, atque ita verba facta, ut dicerent: *Scire ſeſe, Romani populi aerarium bello exhauriri: et, cum juxta pro urbibus agrisque ſociorum, ac pro capite atque arce Italiae, urbe Romana atque imperio geratur, aequum cenſuiſſe Neapolitanos, quod auri ſibi cum ad templorum ornatum, tum ad ſubſidium fortunae a majoribus relictum foret, eo juvare populum Romanum. Si quam opem in ſeſe crederent, eodem ſtudio fuiſſe oblaturos. gratum ſibi Patres Romanos populumque facturum, ſi omnes res Neapolitanorum ſuas duxiſſent; dignosque judicaverint, ab quibus donum, animo ac voluntate eorum, qui libentes darent, quam re, majus ampliusque, acciperent.* Legatis gratiae actae pro munificentia curaque. patera, quae ponderis minimi fuit, accepta.

XXXIII. Per eosdem dies ſpeculator Carthaginienſis, qui per biennium fefellerat, Romae deprehenſus, praeciſisque manibus dimiſſus: et ſervi quinque et viginti in crucem acti, quod in campo Martio conjuraſſent. indici data libertas et aeris gravis viginti millia. Legati et ad Philippum Macedonum regem miſſi ad depoſcendum Demetrium Pharium, qui, bello victus, ad eum fugiſſet: et alii in Ligures ad expoſtulandum, quod Poenum opibus auxiliisque ſuis juviſſent: ſimul ad viſendum ex propinquo, quae in Bojis atque Inſubribus gererentur. Ad Pineum quoque regem in Illyrios legati miſſi ad ſtipendium, cujus dies exierat, poſcendum; aut, ſi diem proferre vellet, obſides accipiendos. adeo, etſi bellum ingens in cervicibus erat, nullius usquam terrarum rei cura Romanos, ne longinqua quidem, effugiebat. In

religionem etiam venit, aedem Concordiae, quam per ſeditionem militarem biennio ante L. Manlius praetor in Gallia voviſſet, locatam ad id tempus non eſſe. itaque duumviri ad eam rem creati a M. Aemilio praetore urbis, Cn. Pupius et Caeſo Quinctius Flaminius, aedem in arce faciendam locaverunt. Ab eodem praetore ex ſenatusconſulto literae ad conſules miſſae, ut, ſi iis videretur, alter eorum ad conſules creandos Romam veniret: ſe in eam diem, quam juſſiſſent, comitia edicturum. Ad haec a conſulibus reſcriptum, *Sine detrimento reipublicae abscedi non poſſe ab hoſte. itaque per interregem comitia habenda eſſe potius, quam conſulum alter a bello avocaretur.* Patribus rectius viſum eſt, dictatorem a conſule dici comitiorum habendorum cauſa. dictus L. Veturius Philo, M'. Pomponium Mathonem magiſtrum equitum dixit. His vitio creatis, juſſisque die quartodecimo ſe magiſtratu abdicare, ad interregnum res rediit.

XXXIV. *Conſulibus prorogatum in annum imperium. interreges proditi a Patribus C. Claudius, Appii filius, Centho; inde P. Cornelius Aſina. In ejus interregno comitia habita magno certamine Patrum ac plebis. C. Terentio Varroni, quem, ſui generis hominem, plebei inſectatione principum popularibusque artibus conciliatum, ab Q. Fabii opibus et dictatorio imperio concuſſis, aliena invidia ſplendentem, vulgus et extrahere ad conſulatum nitebatur, Patres ſumma ope obſtabant, ne ſe inſectando ſibi aequari aſſueſcerent homines. Q. Baebius Herennius tribunus plebis, cognatus C. Terentii, criminando non ſenatum modo, ſed etiam augures, quod dictatorem prohibuiſſent comitia perficere, per invidiam eorum favorem candidato ſuo conciliabat. *Ab hominibus nobilibus, per multos annos bellum quaerentibus, Hannibalem in Italiam adductum: ab iisdem, cum debellari poſſit, fraude id bellum trahi. cum quatuor militum legionibus univerſis pugnari poſſe apparuiſſe eo, quod M. Minucius, abſente Fabio, proſpere pugnaſſet; duas legiones hoſti ad caedem objectas, deinde ex ipſa caede ereptas,* ut pater patronusque *appellaretur, qui prius vincere prohibuiſſet Romanos, quam vinci. Conſules deinde*

Fabianis

Fabianis artibus, cum debellare possent, bellum traxisse. Id foedus inter omnes nobiles ictum: nec finem ante belli habituros, quam consulem vere plebejum, id est, hominem novum, fecissent. nam plebejos nobiles jam eisdem initiatos esse sacris, et contemnere plebem, ex quo contemni desierint a Patribus, coepisse. Cui non id apparere, id actum et quaesitum esse, ut interregnum iniretur, ut in Patrum potestate comitia essent? Id consules ambos ad exercitum morando quaesisse: id postea, quia invitis iis dictator esset dictus comitiorum causa, expugnatum esse, ut vitiosus dictator per augures fieret. Habere igitur interregnum eos: consulatum unum certe plebis Romanae esse; populum liberum habiturum ac daturum ei, qui magis vere vincere, quam diu imperare, malit.

XXXV. Cum his orationibus accensa plebs esset, tribus patriciis petentibus, P. Cornelio Merenda, L. Manlio Vulsone, M. Aemilio Lepido, duobus nobilibus jam familiarum plebei, C. Atilio Serrano et Q. Aelio Paeto, quorum alter pontifex, alter augur erat, C. Terentius consul unus creatur, ut in manu ejus essent comitia rogando collegae. Tum experta nobilitas, parum fuisse virium in competitoribus, L. Aemilium Paullum, qui cum M. Livio consul fuerat, et damnatione collegae, et sua prope, ambustus evaserat, infestum plebei, diu ac multum recusantem, ad petitionem compellit. is proximo comitiali die, concedentibus omnibus, qui cum Varrone certaverant, par magis in adversandum, quam collega, datur consuli. Inde praetoria comitia habita. Creati Manius Pomponius Matho et P. Furius Philus. Romae juri dicundo urbana sors Pomponio, inter cives Romanos et peregrinos P. Furio Philo evenit. Additi duo praetores, M. Claudius Marcellus in Siciliam, L. Postumius Albinus in Galliam. Omnes absentes creati sunt, nec cuiquam eorum, praeter Terentium consulem, mandatus honos, quem jam non antea gessisset, praeteritis aliquot fortibus ac strenuis viris; quia in tali tempore nulli novus magistratus videbatur mandandus.

XXXVI. Exercitus quoque multiplicati sunt. Quantae autem peditum equitumque additae sint copiae, adeo et nu-

numero et genere copiarum variant auctores, ut vix quidquam ſatis certum affirmare auſim. Decem millia novorum militum alii ſcripta in ſupplementum; alii novas quatuor legiones, ut octo legionibus rem gererent: numero quoque peditum equitumque legiones auctas, millibus peditum et centenis equitibus in ſingulas adjectis, ut quina millia peditum, treceni equites eſſent; ſocii duplicem numerum equitum darent, pedites aequarent. Septem et octoginta millia armatorum et ducentos in caſtris Romanis, cum pugnatum ad Cannas eſt, quidam auctores ſunt. Illud haudquaquam discrepat, majore conatu atque impetu rem actam, quam prioribus annis; quia ſpem, poſſe vinci hoſtem, dictator praebuerat. Ceterum, priusquam ſigna ab urbe novae legiones moverent, decemviri libros adire atque inſpicere juſſi propter territos vulgo homines novis prodigiis. nam, et Romae in Aventino et Ariciae, nuntiatum erat, ſub idem tempus lapidibus pluiſſe: et multo cruore ſigna in Sabinis caedis, aquas e fonte calidas manaſſe. Id quidem etiam, quod ſaepius acciderat, magis terrebat: et in via Fornicata, quae ad Campum erat, aliquot homines de coelo tacti exanimatique fuerant. Ea prodigia ex libris procurata. Legati a Paeſto pateras aureas Romam attulerunt. iis, ſicut Neapolitanis, gratiae actae, aurum non acceptum.

XXXVII. Per eosdem dies ab Hierone claſſis Oſtiam cum magno commeatu acceſſit. Legati Syracuſani in ſenatum introducti nuntiarunt: *Caedem C. Flaminii conſulis exercitusque allatam adeo aegre tuliſſe regem Hieronem, ut nulla ſua propria regnique ſui clade moveri magis potuerit. Itaque, quanquam probe ſciat, magnitudinem populi Romani admirabiliorem prope adverſis rebus, quam ſecundis, eſſe; tamen ſe omnia, quibus a bonis fidelibusque ſociis bella juvari ſoleant, miſiſſe: quae ne accipere abnuant, magno opere ſe Patres conſcriptos orare. Jam omnium primum ominis cauſa Victoriam auream pondo trecentum viginti afferre ſeſe. acciperent eam, tenerentque, et haberent propriam et perpetuam. Advexiſſe etiam trecenta millia modiûm tritici, ducenta hordei, ne commeatus deeſſent: et, quantum praeterea opus*

opus esset, quo jussissent, subvecturos. Milite atque equite scire, nisi Romano Latinique nominis, non uti populum Romanum: levium armatorum auxilia etiam externa vidisse in castris Romanis. Itaque misisse mille sagittariorum ac funditorum, aptam manum adversus Baliares ac Mauros, pugnacesque alias missili telo gentes. Ad ea dona consilium quoque addebant, *Ut praetor, cui provincia Sicilia evenisset, classem in Africam trajiceret; ut et hostes in terra sua bellum haberent, minusque laxamenti daretur iis ad auxilia Hannibali submittenda.* Ab senatu ita responsum regi est: *Virum bonum egregiumque socium Hieronem esse, atque uno tenore, ex quo in amicitiam populi Romani venerit, fidem coluisse, ac rem Romanam omni tempore ac loco munifice adjuvisse. id, perinde ac deberet, gratum populo Romano esse. Aurum et a civitatibus quibusdam allatum, gratia rei accepta, non accepisse populum Romanum. Victoriam omenque accipere; sedemque ei se Divae dare, dicare Capitolium, templum Jovis Optimi Maximi. in ea arce urbis Romanae sacratam, volentem propitiamque, firmam ac stabilem fore populo Romano.* Funditores, sagittariique, et frumentum traditum consulibus. Quinqueremes ad navium classem, quae cum T. Octacilio propraetore in Sicilia erant, quinque et viginti additae, permissumque est, ut, si e republica censeret esse, in Africam trajiceret.

XXXVIII. Delectu perfecto, consules paucos morati dies, dum socii ab nomine Latino venirent. Milites tunc, quod nunquam antea factum erat, jurejurando ab tribunis militum adacti, jussu consulum conventuros, neque injussu abituros. nam ad eam diem nihil praeter sacramentum fuerat; et, ubi ad decuriatum aut centuriatum convenissent, sua voluntate ipsi inter se equites decuriati, centuriati pedites conjurabant, sese fugae atque formidinis ergo non abituros, neque ex ordine recessuros, nisi teli sumendi, aut petendi, et aut hostis feriendi, aut civis servandi causa. id ex voluntario inter ipsos foedere a tribunis ad legitimam jurisjurandi adactionem translatum. Conciones, priusquam ab urbe signa moverentur, consulis

Var-

Varronis multae ac feroces fuere, denuntiantes, *bellum arcessitum in Italiam ab nobilibus, mansurumque in visceribus reipublicae, si plures Fabios imperatores haberet; se, quo die hostem vidisset, perfecturum.* Collegae ejus Paulli una, pridie quam ex urbe proficiscerentur, concio fuit verior, quam gratior populo, qua nihil inclementer in Varronem dictum, nisi id modo: *Mirari se, quomodo quis dux, priusquam aut suum, aut hostium exercitum, locorum situm, naturam regionis nosset, jam nunc locatus in urbe sciret, quae sibi agenda armato forent; et diem quoque praedicere posset, qua cum hoste signis collatis esset dimicaturus. Se, quae consilia magis res dent hominibus, quam homines rebus, ea ante tempus immatura non praecepturum. optare, ut, quae caute atque consulte gesta essent, satis prospere evenirent. Temeritatem, praeterquam quod stulta sit, infelicem etiam ad id locorum fuisse.* Id sua sponte apparebat, tuta celeribus consiliis praepositurum: et, quo id constantius perseveraret, Q. Fabius Maximus sic eum proficiscentem allocutus fertur:

XXXIX. *Si aut collegam (id quod mallem) tui similem, L. Aemili, haberes, aut tu collegae tui similis esses, supervacanea esset oratio mea. nam et duo boni consules, etiam me indicente, omnia e republica fide vestra faceretis; et mali nec mea verba auribus vestris, nec consilia animis acciperetis. nunc et collegam tuum et te talem virum intuenti mihi tecum omnis oratio est: quem video nequidquam et virum bonum et civem fore, si altera parte claudicet respublica. malis consiliis idem ac bonis juris et potestatis erit. Erras enim, L. Paulle, si tibi minus certaminis cum C. Terentio, quam cum Hannibale, futurum censes. nescio, an infestior hic adversarius, quam ille hostis, maneat. cum illo in acie tantum, cum hoc omnibus locis ac temporibus certaturus es: et adversus Hannibalem legionesque ejus tuis equitibus ac peditibus pugnandum tibi est; Varro dux, tuis militibus te est oppugnaturus. Ominis etiam tibi causa absit C. Flaminii memoria. tamen ille consul demum, et in provincia, et ad exercitum, coepit furere: hic, priusquam peteret consula-*

ſulatum, deinde in petendo conſulatu, nunc quoque conſul, priusquam caſtra videat aut hoſtem, inſanit. et, qui tantas jam nunc procellas, proelia atque acies jactando inter togatos ciet, quid inter armatam juventutem cenſes facturum, et ubi extemplo verba res ſequitur? Atqui ſi hic, quod facturum ſe denuntiat, extemplo pugnaverit; aut ego rem militarem, belli hoc genus, hoſtem hunc ignoro, aut nobilior alius Traſimeno locus noſtris cladibus erit. Nec gloriandi tempus adverſus unum eſt; ut ego, contemnendo potius, quam appetendo gloriam, modum exceſſerim. Sed ita res habet. una ratio belli gerendi adverſus Hannibalem eſt, qua ego geſſi. nec eventus modo hoc docet, (ſtultorum iſte magiſter eſt) ſed eadem ratio, quae fuit, futuraque, donec res eaedem manebunt, immutabilis eſt. In Italia bellum gerimus, in ſede ac ſolo noſtro. omnia circa plena civium ac ſociorum ſunt. armis, viris, equis, commeatibus juvant, juvabuntque. id jam fidei documentum in adverſis rebus noſtris dederunt. meliores, prudentiores, conſtantiores nos tempus diesque facit. Hannibal contra in aliena, in hoſtili eſt terra, inter omnia inimica infeſtaque, procul ab domo, procul ab patria. neque illi terra, neque mari eſt pax: nullae eum urbes accipiunt, nulla moenia: nihil usquam ſui vides: in diem rapto vivit. partem vix tertiam exercitus ejus habet, quem Iberum amnem trajecit. plures fames, quam ferrum, abſumſit: nec his paucis jam victus ſuppeditat. Dubitas ergo, quin ſedendo ſuperaturi ſimus eum, qui ſeneſcat in dies? non commeatus, non ſupplementum, non pecuniam habeat? Quamdiu pro Geronii, caſtelli Apuliae inopis, tanquam pro Carthaginis moenibus? Sed ne adverſus te quidem ego gloriabor. Cn. Servilius atque Atilius, proximi conſules, vide, quemadmodum eum ludificati ſint. Haec una ſalutis eſt via, L. Paulle, quam difficilem infeſtamque cives ſibi magis, quam hoſtes, facient. Idem enim tui, quod hoſtium milites, volent: idem Varro, conſul Romanus, quod Hannibal, Poenus imperator, cupiet. duobus ducibus unus reſiſtas, oportet: reſiſtes autem, adverſus famam rumoresque hominum ſi ſatis firmus ſteteris: ſi te neque collegae vana gloria, neque tua falſa infamia moverit. Veritatem laborare nimis ſaepe, ajunt, exſtingui

nun-

nunquam. Gloriam qui spreverit, veram habebit. Sine, timidum pro cauto, tardum pro considerato, imbellem pro perito belli vocent. malo te sapiens hostis metuat, quam stulti cives laudent. Omnia audentem contemnet Hannibal; nil temere agentem metuet. Nec ego, ut nihil agatur, moneo; sed ut agentem te ratio ducat, non fortuna: tuae potestatis semper, tuaque omnia sint. armatus intentusque sis, neque occasioni tuae desis, neque suam occasionem hosti des. Omnia non properanti clara certaque erunt. festinatio improvida est et caeca.

XL. Adversus ea oratio consulis haud sane laeta fuit, magis fatentis, ea, quae diceret, vera, quam facilia factu esse. *Dictatori magistrum equitum intolerabilem fuisse; quid consuli adversus collegam seditiosum ac temerarium virium atque auctoritatis fore? Se populare incendium priore consulatu semiustum effugisse: optare, ut omnia prospere evenirent. at, si quid adversi caderet, hostium se telis potius, quam suffragiis iratorum civium, caput objecturum.* Ab hoc sermone profectum Paullum tradunt, prosequentibus primoribus Patrum. Plebejum consulem sua plebes prosecuta, turba, quam dignitate, conspectior. Ut in castra venerunt, permixto novo exercitu ac vetere, castris bifariam factis, ut nova minora essent propius Hannibalem, in veteribus major pars et omne robur virium esset: tum consulum anni prioris M. Atilium, aetatem excusantem, Romam miserunt; Geminum Servilium in minoribus castris legioni Romanae et sociûm peditum equitumque duobus millibus praeficiunt. Hannibal, quanquam parte dimidia auctas hostium copias cernebat, tamen adventu consulum mire gaudere. non solum enim nihil ex raptis in diem commeatibus superabat, sed ne, unde raperet, quidem quidquam reliqui erat, omni undique frumento, postquam ager parum tutus erat, in urbes munitas convecto: ut vix decem dierum (quod compertum postea est) frumentum superesset, Hispanorumque ob inopiam transitio parata fuerit, si maturitas temporum exspectata foret.

XLI. Ceterum temeritati consulis ac praepropero ingenio materiam etiam fortuna dedit: quod in prohibendis praedatoribus tumultuario proelio, ac procursu magis militum, quam ex praeparato aut jussu imperatorum, orto, haudquaquam par Poenis dimicatio fuit. ad mille et septingenti caesi, non plus centum Romanorum sociorumque occisis. ceterum victoribus effuse sequentibus metu insidiarum obstitit Paullus consul; cujus eo die (nam alternis imperitabant) imperium erat, Varrone indignante ac vociferante, emissum hostem e manibus; debellarique, ni cessatum foret, potuisse. Hannibal id damnum haud aegerrime pati: quin potius credere, velut inescatam temeritatem ferocioris consulis ac novorum maxime militum esse. et omnia ei hostium, haud secus quam sua, nota erant: dissimiles discordesque imperitare, duas prope partes tironum militum in exercitu esse. Itaque, locum et tempus insidiis aptum se habere ratus, nocte proxima nihil praeter arma ferentes secum milites ducens, castra plena omnis fortunae publicae privataeque relinquit; transque proximos montes laeva pedites instructos condit, dextra equites, impedimenta per convallem, medium agmen, traducit: ut diripiendis velut desertis fuga dominorum castris occupatum impeditumque hostem opprimeret. Crebri relicti in castris ignes, ut fides fieret, dum ipse longius spatium fuga praeciperet, falsa imagine castrorum (sicut Fabium priore anno frustratus esset) tenere in locis consules voluisse.

XLII. Ubi illuxit, subductae primo stationes, deinde propius adeuntibus insolitum silentium admirationem fecit. Jam satis comperta solitudine, in castris concursus fit ad praetoria consulum, nuntiantium fugam hostium adeo trepidam, ut, tabernaculis stantibus, castra reliquerint: quoque fuga obscurior esset, crebros etiam relictos ignes. Clamor inde ortus, ut signa proferri juberent, ducerentque ad persequendos hostes, ac protinus castra diripienda. Et consul alter velut unus turbae militaris erat. Paullus etiam atque etiam dicere, providendum praecavendumque esse. postremo, cum

aliter neque ſeditionem neque ducem ſeditionis ſuſtinere poſſet, Marium Statilium praefectum cum turma Lucana exploratum mittit. qui, ubi adequitavit portis, ſubſiſtere extra munimenta ceteris juſſis, ipſe cum duobus equitibus vallum intravit: ſpeculatusque omnia cum cura renuntiat, inſidias profecto eſſe: ignes in parte caſtrorum, quae vergat in hoſtem, relictos: tabernacula aperta, et omnia cara in promtu relicta: argentum quibusdam locis temere per vias, velut objectum ad praedam, vidiſſe. Quae ad deterrendos a cupiditate animos nuntiata erant, ea accenderunt; et, clamore orto a militibus, *ni ſignum detur, ſine ducibus ituros*, haudquaquam dux defuit. nam extemplo Varro ſignum dedit proficiscendi. Paullus, cum ei ſua ſponte cunctanti pulli quoque auſpicio non addixiſſent, obnuntiari jam efferenti porta ſigna collegae juſſit. quod quanquam Varro aegre eſt paſſus, Flaminii tamen recens caſus, Claudiique conſulis primo Punico bello memorata navalis clades, religionem animo incuſſit. Dii prope ipſi eo die magis distulere, quam prohibuere, imminentem peſtem Romanis. nam forte ita evenit, ut, cum referri ſigna in caſtra jubenti conſuli milites non parerent: ſervi duo, Formiani unus, alter Sidicini equitis, qui, Servilio atque Atilio conſulibus, inter pabulatores excepti a Numidis fuerant, profugerent eo die ad dominos: qui deducti ad conſules nuntiant, omnem exercitum Hannibalis trans proximos montes ſedere in inſidiis. Horum opportunus adventus conſules imperii potentes fecit, cum ambitio alterius ſuam primum apud eos prava indulgentia majeſtatem ſolviſſet.

XLIII. Hannibal, poſtquam motos magis inconſulte Romanos, quam ad ultimum temere evectos, vidit; nequidquam, detecta fraude, in caſtra rediit. Ibi plures dies propter inopiam frumenti manere nequibat; novaque conſilia in dies non apud milites ſolum, mixtos ex colluvione omnium gentium, ſed etiam apud ipſum ducem, oriebantur. Nam cum initio fremitus, deinde aperta vociferatio fuiſſet expoſcentium ſtipendium debitum, querentiumque annonam primo, poſtremo famem;

et

et mercenarios milites, maxime Hispani generis, de transitione cepisse consilium fama esset: ipse etiam interdum Hannibal de fuga in Galliam dicitur agitasse, ita ut, relicto peditatu omni, cum equitibus se proriperet. Cum haec consilia atque hic habitus animorum esset in castris, movere inde statuit, in calidiora atque eo maturiora messibus Apuliae loca: simul ut, quo longius ab hoste recessisset, transfugia impeditiora levibus ingeniis essent. Profectus est nocte, ignibus similiter factis, tabernaculisque paucis in speciem relictis, ut insidiarum par priori metus contineret Romanos Sed, per eundem Lucanum Statilium, omnibus ultra castra transque montes exploratis, cum relatum esset, visum procul hostium agmen; tum de insequendo eo consilia agitari coepta. Cum utriusque consulis eadem, quae semper ante, fuisset sententia: ceterum Varroni fere omnes, Paullo nemo, praeter Servilium prioris anni consulem, assentiretur; majoris partis sententia ad nobilitandas clade Romana Cannas, urgente fato, profecti sunt. Prope eum vicum Hannibal castra posuerat aversa a Vulturno vento, qui campis torridis siccitate nubes pulveris vehit. id cum ipsis castris percommodum fuit; tum salutare praecipue futurum erat, cum aciem dirigerent, ipsi aversi, terga tantum afflante vento, in obcaecatum pulvere effuso hostem pugnaturi.

XLIV. Consules, satis exploratis itineribus, sequentes Poenum, ut ventum ad Cannas est, ubi in conspectu Poenum habebant, bina castra communiunt, eodem ferme intervallo, quo ad Geronium, sicut ante, copiis divisis. Aufidus amnis, utrisque castris affluens, aditum aquatoribus ex sua cujusque opportunitate haud sine certamine dabat. ex minoribus tamen castris, quae posita trans Aufidum erant, liberius aquabantur Romani, quia ripa ulterior nullum habebat hostium praesidium. Hannibal spem nactus, locis natis ad equestrem pugnam, qua parte virium invictus erat, facturos copiam pugnandi consules, dirigit aciem, lacessitque Numidarum procursatione hostes. Inde rursus sollicitari seditione militari ac discordia consulum Romana ca-

ſtra: cum Paullus Semproniique et Flaminii temeritatem Varroni, Varro ſpecioſum timidis ac ſegnibus ducibus exemplum, Fabium objiceret: teſtareturque Deos hominesque hic, *nullam penes ſe culpam eſſe, quod Hannibal jam velut uſucepiſſet Italiam; ſe conſtrictum a collega teneri; ferrum atque arma iratis et pugnare cupientibus adimi militibus:* ille, *ſi quid projectis ac proditis ad inconſultam atque improvidam pugnam legionibus accideret, ſe omnis culpae exſortem, omnis eventus participem fore* diceret. *videret, ut quibus lingua tam promta ac temeraria, aeque in pugna vigerent manus.*

XLV. Dum altercationibus magis, quam conſiliis, tempus teritur, Hannibal ex acie, quam ad multum diei tenuerat inſtructam, cum in caſtra ceteras reciperet copias, Numidas ad invadendos ex minoribus caſtris Romanorum aquatores trans flumen mittit. quam inconditam turbam cum vixdum in ripam egreſſi clamore ac tumultu fugaſſent, in ſtationem quoque pro vallo locatam atque ipſas prope portas evecti ſunt. Id vero indignum viſum, ab tumultuario auxilio jam etiam caſtra Romana terreri: ut ea modo una cauſſa, ne extemplo transirent flumen, dirigerentque aciem, tenuerit Romanos, quod ſumma imperii eo die penes Paullum fuerit. Itaque Varro poſtero die, cui ſors ejus diei imperii erat, nihil conſulto collega, ſignum pugnae propoſuit, inſtructasque copias flumen traduxit, ſequente Paullo; quia magis non probare, quam non adjuvare conſilium poterat. Transgreſſi flumen, eas quoque, quas in caſtris minoribus habuerant, copias ſuis adjungunt: atque ita inſtructa acie, in dextro cornu (id erat flumini propius) Romanos equites locant, deinde pedites: laevum cornu extremi equites ſociorum, intra pedites, ad medium juncti legionibus Romanis tenuerunt jaculatores. ex ceteris levium armorum auxiliis prima acies facta. Conſulas cornua tenuerunt; Terentius laevum, Aemilius dextrum. Gemino Servilio media pugna tuenda data.

XLVI.

XLVI. Hannibal luce prima, Balearibus levique alia armatura praemiſſa, transgreſſus flumen, ut quosque traduxerat, ita in acie locabat. Gallos Hiſpanosque equites prope ripam laevo in cornu adverſus Romanum equitatum: dextrum cornu Numidis equitibus datum, media acie peditibus firmata; ita, ut Afrorum utraque cornua eſſent, interponerentur his medii Galli atque Hiſpani. Afros Romanam magna ex parte crederes aciem: ita armati erant, armis et ad Trebiam, ceterum magna ex parte ad Traſimenum captis. Gallis Hiſpanisque ſcuta ejusdem formae fere erant: dispares ac disſimiles gladii: Gallis praelongi ac ſine mucronibus: Hiſpano, punctim magis, quam caeſim asſueto petere hoſtem, brevitate habiles et cum mucronibus. ante ceteros habitus gentium harum tum magnitudine corporum, tum ſpecie terribilis erat. Galli ſuper umbilicum erant nudi: Hiſpani linteis praetextis purpura tunicis, candore miro fulgentibus, conſtiterant. Numerus omnium peditum, qui tum ſteterunt in acie, millium fuit quadraginta, decem equitum. Duces cornibus praeerant: ſiniſtro Hasdrubal, dextro Maharbal: mediam aciem Hannibal ipſe cum fratre Magone tenuit. Sol, ſeu de induſtria ita locatis, ſeu quod forte ita ſtarent, peropportune utrique parti obliquus erat, Romanis in meridiem, Poenis in ſeptentrionem verſis. ventus, (Vulturnum incolae regionis vocant) adverſus Romanis coortus, multo pulvere in ipſa ora volvendo proſpectum ademit.

XLVII. Clamore ſublato, procurſum ab auxiliis, et pugna levibus primum armis commiſſa: deinde equitum Gallorum Hiſpanorumque laevum cornu cum dextro Romano concurrit, minime equeſtris more pugnae: frontibus enim adverſis concurrendum erat, quia, nullo circa ad evagandum relicto ſpatio, hinc amnis, hinc peditum acies claudebant in directum utrinque nitentes. Stantibus ac confertis poſtremo turba equis, vir virum amplexus detrahebat equo. pedeſtre magna jam ex parte certamen factum erat: acrius tamen, quam diutius, pugnatum eſt; pulſique Romani equites terga vertunt.

Sub equestris finem certaminis coorta est peditum pugna. primo et viribus et animis pares constabant ordines Gallis Hispanisque: tandem Romani, diu ac saepe connisi, aequa fronte acieque densa impulere hostium cuneum nimis tenuem, eoque parum validum, a cetera prominentem acie. impulsis deinde ac trepide referentibus pedem insistere: ac tenore uno per praeceps pavore fugientium agmen in mediam primum aciem illati, postremo, nullo resistente, ad subsidia Afrorum pervenerunt: qui utrinque reductis alis constiterant, media, qua Galli Hispanique steterant, aliquantum prominente acie: qui cuneus ut pulsus aequavit frontem primum, deinde nitendo etiam sinum in medio dedit, Afri circa jam cornua fecerant; irruentibusque incaute in medium Romanis, circumdedere alas: mox, cornua extendendo, clausere et ab tergo hostes. Hinc Romani, defuncti nequidquam proelio uno, omissis Gallis Hispanisque, quorum terga ceciderant, etiam adversus Afros integram pugnam ineunt, non tantum eo iniquam, quod inclusi adversus circumfusos, sed etiam quod fessi cum recentibus ac vegetis pugnabant.

XLVIII. Jam et in sinistro cornu Romano, ubi sociorum equites adversus Numidas steterant, consertum proelium erat: segne primo, et a Punica coeptum fraude. Quingenti ferme Numidae, praeter solita arma telaque, gladios occultos sub loricis habentes, specie transfugarum cum ab suis, parmas post terga habentes, adequitassent, repente ex equis desiliunt; parmisque et jaculis ante pedes hostium projectis, in mediam aciem accepti, ductique ad ultimos, considere ab tergo jubentur; ac, dum proelium ab omni parte conseritur, quieti manserunt. postquam omnium animos oculosque occupaverat certamen, tum, arreptis scutis, quae passim inter acervos caesorum corporum strata erant, aversam adoriuntur Romanam aciem; tergaque ferientes ac poplites caedentes, stragem ingentem, ac majorem aliquanto pavorem ac tumultum, fecerunt. Cum alibi terror ac fuga, alibi pertinax in mala jam spe proelium esset; Hasdrubal, qui ea parte praeerat, subductos ex media acie

acie Numidas, quia segnis eorum cum adversis pugna erat, ad persequendos passim fugientes mittit: Hispanos et Gallos pedites, jam Afris prope fessis, caede magis quam pugna, adjungit.

XLIX Parte altera pugnae Paullus, quanquam primo statim proelio funda graviter ictus fuerat, tamen et occurrit saepe cum confertis Hannibali, et aliquot locis proelium restituit, protegentibus eum equitibus Romanis; omissis postremo equis, quia consulem et ad regendum equum vires deficiebant, tum denuntianti cuidam, jussisse consulem ad pedes descendere equites, dixisse Hannibalem ferunt: *Quam mallem, vinctos mihi traderet!* Equitum pedestre proelium, quale jam haud dubia hostium victoria, fuit; cum victi mori in vestigio mallent, quam fugere; victores, morantibus victoriam irati, trucidarent, quos pellere non poterant. pepulerunt tamen jam paucos superantes, et labore ac vulneribus fessos. Inde dissipati omnes sunt, equosque ad fugam qui poterant, repetebant. Cn. Lentulus tribunus militum, cum, praetervehens equo, sedentem in saxo cruore oppletum consulem vidisset: *L. Aemili*, inquit, *quem unum insontem culpae cladis hodiernae Dii respicere debent, cape hunc equum, dum et tibi virium aliquid superest: comes ego te tollere possum ac protegere, ne funestam hanc pugnam morte consulis feceris. Etiam sine hoc lacrimarum satis luctusque est.* Ad ea consul: *Tu quidem, Cn. Corneli, macte virtute esto! Sed cave, frustra miserando exiguum tempus e manibus hostium evadendi absumas. Abi, nuntia publice Patribus, urbem Romanam muniant, ac prius, quam hostis victor adveniat, praesidiis firment: privatimque Q. Fabio, L. Aemilium praeceptorum ejus memorem et vixisse, et adhuc mori. Me in hac strage militum meorum patere exspirare, ne aut reus iterum e consulatu sim, aut accusator collegae existam, ut alieno crimine innocentiam meam protegam.* Haec exigentes prius turba fugientium civium, deinde hostes, oppressere: consulem, ignorantes quis esset, obruere telis: Lentulum inter tumultum abripuit equus. tum inde effuse fugiunt. Septem millia hominum in minora castra, decem in ma-

jora, duo ferme in vicum ipfum Cannas perfugerunt: qui extemplo a Carthalone atque equitibus, nullo munimento tegente vicum, circumventi funt. Conful alter, feu forte, feu confilio, nulli fugientium infeftus agmini, cum feptuaginta fere equitibus Venufiam perfugit. Quadraginta millia peditum, duo millia feptingenti equites, et tanta prope civium fociorumque pars, caefi dicuntur; in his ambo confulum quaeftores L. Atilius et L. Furius Bibaculus: unus et viginti tribuni militum; confulares quidam praetoriique et aedilicii: inter eos Cn. Servilium Geminum et M. Minucium numerant, qui magifter equitum priore anno, aliquot ante conful fuerat: octoginta praeterea aut fenatores, aut qui eos magiftratus gefliffent, unde in fenatum legi deberent, cum fua voluntate milites in legionibus facti effent. Capta eo proelio tria millia peditum et equites trecenti dicuntur.

L. Haec eft pugna Cannenfis, Allienfi cladi nobilitate par: ceterum ut illis, quae poft pugnam accidere, levior, quia ab hofte ceffatum eft; fic ftrage exercitus gravior foediorque. fuga namque ad Alliam ficut urbem prodidit, ita exercitum fervavit: ad Cannas fugientem confulem vix feptuaginta fecuti funt: alterius morientis prope totus exercitus fuit. Binis in caftris cum multitudo femiermis fine ducibus effet, nuntium, qui in majoribus erant, mittunt; *dum proelio, deinde ex laetitia epulis fatigatos quies nocturna hoftes premeret, ut ad fe tranfirent: uno agmine Canufiam abituros effe.* Eam fententiam alii totam afpernari: *Cur enim illos, qui fe arceffant, ipfos non venire, quum aeque conjungi poffent? quia videlicet plena hoftium omnia in medio effent: et aliorum, quam fua, corpora tanto periculo mallent objicere.* Aliis non tam fententia displicere, quam animus deeffe. P. Sempronius Tuditanus tribunus militum, *Capi ergo mavultis,* inquit, *ab avariffimo et crudeliffimo hofte, aeftimarique capita veftra, et exquiri pretia ab interrogantibus, Romanus civis fis, an Latinus focius, ut ex tua contumelia et miferia alteri honos quaeratur?* *Non tu: fi quidem L. Aemilii confulis, qui fe*

se bene mori, quam turpiter vivere, maluit, et tot fortissimorum virorum, qui circa eum cumulati jacent, cives estis. Sed antequam opprimit lux, majoraque hostium agmina obsepiunt iter, per hos, qui inordinati atque incompositi obstrepunt portis, erumpamus. Ferro atque audacia via fit, quamvis per confertos hostes. cuneo quidem hoc laxum atque solutum agmen, ut si nihil obstet, transibimus. Itaque ite mecum, qui et vosmetipsos et rempublicam salvam vultis. Haec ubi dicta dedit, stringit gladium, cuneoque facto per medios vadit hostes. et, cum in latus dextrum, quod patebat, Numidae jacularentur, translatis in dextrum scutis, in majora castra ad sexcentos evaserunt: atque inde protinus, alio magno agmine adjuncto, Canusium incolumes perveniunt. Haec apud victos magis impetu animorum, quod ingenium suum cuique aut sors dabat, quam ex consilio ipsorum, aut imperio cujusquam, agebantur.

LI. Hannibali victori cum ceteri circumfusi gratularentur, suaderentque, ut, tanto perfunctus bello, diei quod reliquum esset, noctisque insequentis, quietem et ipse sibi sumeret, et fessis daret militibus; Maharbal, praefectus equitum, minime cessandum ratus, *Immo, ut, quid hac pugna sit actum, scias, die quinto,* inquit, *victor in Capitolio epulaberis. Sequere: cum equite, ut prius venisse, quam venturum, sciant, praecedam.* Hannibali nimis laeta res est visa, majorque, quam ut eam statim capere animo posset. Itaque, *voluntatem se laudare Maharbalis,* ait: *ad consilium pensandum temporis opus esse.* Tum Maharbal, *Non omnia, nimirum, eidem Dii dedere. vincere scis, Hannibal: victoria uti nescis.* Mora ejus diei satis creditur saluti fuisse urbi atque imperio. Postero die ubi primum illuxit, ad spolia legenda foedamque etiam hostibus spectandam stragem insistunt. Jacebant tot Romanorum millia, pedites passim equitesque, ut quem cuique fors aut pugna junxerat, aut fuga. assurgentes quidam ex strage media cruenti, quos stricta matutino frigore excitaverant vulnera, ab hoste oppressi sunt. Quosdam et jacentes vivos succisis feminibus poplitibusque invenerunt, nudantes cervicem

jugulumque, et reliquum sanguinem profundentes haurire. Inventi sunt quidam mersis in effossam terram capitibus, quos sibi ipsos fecisse foveas, obruentesque ora superjecta humo interclusisse spiritum apparebat. Praecipue convertit omnes substratus Numida mortuo superincubanti Romano vivus, naso auribusque laceratis; cum, manibus ad capiendum telum inutilibus, in rabiem ira versus, laniando dentibus hostem, exspirasset.

LII. Spoliis ad multum diei lectis, Hannibal ad minora ducit castra oppugnanda, et omnium primum, brachio objecto, flumine eos excludit. Ceterum ab omnibus, labore, vigiliis, vulneribus etiam fessis, maturior ipsius spe deditio est facta. pacti, ut arma atque equos traderent, in capita Romana trecenis nummis quadrigatis, in socios ducenis, in servos centenis, et ut, eo pretio persoluto, cum singulis abirent vestimentis, in castra hostes acceperunt; traditique in custodiam omnes sunt, seorsum cives sociique. Dum ibi tempus teritur, interea cum ex majoribus castris, quibus satis virium aut animi fuit, ad quatuor millia hominum et ducenti equites, alii agmine, alii palati passim per agros, quod haud minus tutum erat, Canusium perfugissent, castra ipsa ab sauciis timidisque eadem conditione, qua altera, tradita hosti. Praeda ingens parta est: et, praeter equos virosque, et si quid argenti, (quod plurimum in phaleris equorum erat; nam ad vescendum facto perexiguo, utique militantes, utebantur) omnis cetera praeda diripienda data est. Tum sepeliendi caussa conferri in unum corpora suorum jussit. Ad octo millia fuisse dicuntur fortissimorum virorum. Consulem quoque Romanum conquisitum sepultumque, quidam auctores sunt. Eos, qui Canusium perfugerant, mulier Apula, nomine Busa, genere clara ac divitiis, moenibus tantum tectisque a Canusinis acceptos, frumento, veste, viatico etiam juvit; pro qua ei munificentia postea, bello perfecto, ab senatu honores habiti sunt.

LIII. Ceterum, cum ibi tribuni militum quatuor essent, Fabius Maximus de legione prima, cujus pater prio-

priore anno dictator fuerat, et de legione ſecunda L. Publicius Bibulus et P. Cornelius Scipio, et de legione tertia Ap. Claudius Pulcher, qui proxime aedilis fuerat; omnium conſenſu ad P. Scipionem, admodum adoleſcentem, et ad Ap. Claudium ſumma imperii delata eſt. quibus conſulantibus inter paucos de ſumma rerum nuntiat P. Furius Philus, conſularis viri filius, *Nequidquam eos perditam ſpem fovere: deſperatam comploratamque rem eſſe publicam. Nobiles juvenes quosdam, quorum principem L. Caecilium Metellum, mare ac naves ſpectare, ut, deſerta Italia, ad regem aliquem transfugiant.* Quod malum, praeterquam atrox, ſuper tot clades etiam novum, cum ſtupore ac miraculo torpidos defixiſſet, et, qui aderant, conſilium advocandum de eo cenſerent; negat conſilii rem eſſe Scipio juvenis, fatalis dux hujusce belli. *Audendum atque agendum, non conſultandum,* ait, *in tanto malo eſſe. Irent ſecum extemplo armati, qui rempublicam ſalvam vellent. nullo verius, quam ubi ea cogitentur, hoſtium caſtra eſſe.* Pergit ire, ſequentibus paucis, in hoſpitium Metelli. et, cum concilium ibi juvenum, de quibus allatum erat, inveniſſet, ſtricto ſuper capita conſultantium gladio, *Ex mei animi ſententia,* inquit, *ut ego rempublicam populi Romani non deſeram, neque alium civem Romanum deſerere patiar. Si ſciens fallo, tum me, Jupiter optime maxime, domum, familiam, remque meam peſſimo leto afficias. In haec verba, L. Caecili, jures, poſtulo, ceterique! qui adeſtis: qui non juraverit, in ſe hunc gladium ſtrictum eſſe ſciat.* Haud ſecus pavidi, quam ſi victorem Hannibalem cernerent, jurant omnes: cuſtodiendosque ſemet ipſos Scipioni tradunt.

LIV. Eo tempore, quo haec Canuſii agebantur, Venuſiam ad conſulem ad quatuor millia peditum equitumque, qui ſparſi fuga per agros fuerant, pervenere. Eos omnes Venuſini per familias benigne accipiendos curandosque quum diviſiſſent, in ſingulos equites togas et tunicas et quadrigatos nummos quinos vicenos, et peditibus denos, et arma, quibus deerant, dederunt: ceteraque publice ac privatim hoſpitaliter facta: certatumque, ne

ne a muliere Canuſina populus Venuſinus officiis vinceretur. Sed gravius onus Buſae multitudo faciebat, et jam ad decem millia hominum erant. Appiusque et Scipio, poſtquam incolumem eſſe alterum conſulem acceperunt, nuntium extemplo mittunt, quantae ſecum peditum equitumque copiae eſſent: ſciſcitatumque ſimul, utrum Venuſiam adduci exercitum, an manere juberet Canuſii? Varro ipſe Canuſium copias traduxit. et jam aliqua ſpecies conſularis exercitus erat; moenibusque ſe certe, ſi non armis, ab hoſte videbantur defenſuri. Romam, ne has quidem reliquias ſupereſſe civium ſociorumque, ſed occidione occiſos cum duobus exercitibus conſules, deletasque omnes copias, allatum fuerat. Nunquam, ſalva urbe, tantum pavoris tumultusque intra moenia Romana fuit. itaque ſuccumbam oneri, neque aggrediar narrare, quae edisſertando minora vero fecero. Conſule exercituque ad Traſimenum priore anno amiſſo, non vulnus ſuper vulnus, ſed multiplex clades, cum duobus conſulibus duo conſulares exercitus amiſſi nuntiabantur: nec ulla jam caſtra Romana, nec ducem, nec militem eſſe: Hannibalis Apuliam, Samnium, ac jam prope totam Italiam factam. Nulla profecto alia gens tanta mole cladis non obruta eſſet. Comparem cladem ad Aegates inſulas Carthaginienſium proelio navali acceptam, qua fracti Sicilia ac Sardinia ceſſere, hinc vectigales ac ſtipendiarios fieri ſe paſſi ſunt? aut pugnam adverſam in Africa, cui poſtea hic ipſe Hannibal ſuccubuit? nulla ex parte comparandae ſunt, niſi quod minore animo latae ſunt.

LV. P. Furius Philus et Man. Pomponius praetores ſenatum in curiam Hoſtiliam vocaverunt, ut de urbis cuſtodia conſulerent. neque enim dubitabant, deletis exercitibus, hoſtem ad oppugnandam Romam, quod unum opus belli reſtaret, venturum. Cum in malis, ſicut ingentibus, ita ignotis, ne conſilium quidem ſatis expedirent, obſtreperetque clamor lamentantium mulierum, et, nondum palam facto, vivi mortuique per omnes pene domos promiſcue complorarentur; tum Q. Fabius Maximus cenſuit, *equites expeditos et Appia*

et

et Latina via mittendos, qui, obvios percontando aliquos profectos ex fuga, passim dissipatos, forte referant, quae fortuna consulum atque exercituum sit; et si quid Dii immortales, miseriti imperii, reliquum Romano nomini fecerint: ubi eae copiae sint: quo se Hannibal post proelium contulerit: quid paret, quid agat, acturusque sit. Haec exploranda noscendaque per impigros juvenes esse. illud per Patres ipsos agendum, quoniam magistratuum parum sit, ut tumultum ac trepidationem in urbe tollant, matronas publico arceant, contineríque intra suum quamque limen cogant: comploratus familiarum coerceant: silentium per urbem faciant: nuntios rerum omnium ad praetores deducendos curent: suae quisque fortunae domi auctorem exspectent, custodesque praeterea ad portas ponant, qui prohibeant, quemquam egredi urbem; cogantque homines, nullam, nisi urbe ac moenibus salvis, salutem sperare. Ubi conticuerit tumultus, recte tum in curiam Patres revocandos, consulendumque de urbis custodia esse.

LVI. Quum in hanc sententiam pedibus omnes issent, submotaque foro per magistratus turba, Patres diversi ad sedandos tumultus discessissent; tum demum literae a Terentio consule allatae sunt: *L. Aemilium consulem exercitumque caesum; sese Canusii esse, reliquias tantae cladis velut ex naufragio colligentem. ad decem millia militum ferme esse incompositorum inordinatorumque. Poenum sedere ad Cannas, in captivorum pretiis praedaque alia, nec victoris animo, nec magni ducis more, nundinantem.* Tum privatae quoque per domos clades vulgatae sunt: adeoque totam urbem opplevit luctus, ut sacrum anniversarium Cereris intermissum sit; quia nec lugentibus id facere est fas, nec ulla in illa tempestate matrona expers luctus fuerat. Itaque, ne ob eandem caussam alia quoque sacra publica aut privata desererentur, senatusconsulto diebus triginta luctus est finitus. Ceterum cum sedato urbis tumultu, revocati in curiam Patres essent, aliae insuper ex Sicilia literae allatae sunt ab T. Otacilio propraetore, *Regnum Hieronis classe Punica vastari: cui cum opem imploranti ferre*

 vel-

vellet, nuntiatum sibi esse, aliam classem ad Aegates insulas stare, paratam instructamque; ut, ubi se versum ad tuendam Syracusanam oram Poeni sensissent, Lilybaeum extemplo provinciamque aliam Romanam aggrederentur. itaque classe opus esse, si regem socium Siciliamque tueri vellent.

LVII. Literis consulis propraetorisque lectis, M. Claudium, qui classi ad Ostiam stanti praeesset, Canusium ad exercitum mittendum, scribendumque consuli, ut, cum praetori exercitum tradidisset, primo quoque tempore, quantum per commodum reipublicae fieri posset, Romam veniret. Territi etiam super tantas clades, cum ceteris prodigiis, tum quod duae Vestales eo anno, Opimia atque Floronia, stupri compertae, et altera sub terram, ut mos est, ad portam Collinam necata fuerat, altera sibimet ipsa mortem consciverat. L. Cantilius, scriba pontificis, quos nunc minores pontifices appellant, qui cum Floronia stuprum fecerat, a pontifice maximo eo usque virgis in comitio caesus erat, ut inter verbera exspiraret. Hoc nefas cum inter tot, ut fit, clades in prodigium versum esset, decemviri libros adire jussi sunt. Et Q. Fabius Pictor Delphos ad oraculum missus est, sciscitatum, quibus precibus suppliciisque Deos possent placare, et quaenam futura finis tantis cladibus foret. Interim ex fatalibus libris sacrificia aliquot extraordinaria facta; inter quae Gallus et Galla, Graecus et Graeca, in foro boario sub terra vivi demissi sunt in locum saxo conseptum, jam ante hostiis humanis, minime Romano sacro, imbutum. Placatis satis, ut rebantur, Deis, M. Claudius Marcellus ab Ostia mille et quingentos milites, quos in classem scriptos habebat, Romam, ut urbi praesidio essent, mittit; ipse, legione classis (ea tertia legio erat) cum tribunis militum Teanum Sidicinum praemissa, classe tradita P. Furio Philo collegae, paucos post dies Canusium magnis itineribus contendit. Dictator ex auctoritate Patrum dictus M. Junius, et Ti. Sempronius magister equitum, delectu edicto, juniores ab annis septemdecim, et quosdam praetextatos, scribunt. quatuor ex his legiones et mille equi-

tes

tes effecti. Item ad focios Latinumque nomen, ad milites ex formula accipiendos, mittunt. arma, tela, alia parari jubent: et vetera hoftium fpolia detrahunt templis porticibusque. Et aliam formam novi delectus inopia liberorum capitum ac neceffitas dedit: octo millia juvenum validorum ex fervitiis, prius fcifcitantes fingulos, vellentne militare, emta publice armaverunt. Hic miles magis placuit, cum pretio minore redimendi captivos copia fieret.

LVIII. Namque Hannibal, fecundum tam profperam ad Cannas pugnam, victoris magis, quam bellum gerentis, intentus curis, cum, captivis productis fegregatisque, focis, ficut ante ad Trebiam Trafimenumque lacum, benigne allocutus, fine pretio dimififfet; Romanos quoque vocatos (quod nunquam alias antea) fatis miti fermone alloquitur: *Non internecinum fibi effe cum Romanis bellum: de dignitate atque imperio certare. Et patres virtuti Romanae ceffiffe: et fe id anniti, ut fuae invicem fimul felicitati et virtuti cedatur. Itaque redimendi fe captivis copiam facere. pretium fore in capita, equiti quingenos quadrigatos nummos, trecenos pediti, fervo centum.* Quanquam aliquantum adjiciebatur equitibus ad id pretium, quod pepigerant dedentes fe; laeti tamen quamcunque conditionem pacifcendi acceperunt. Placuit fuffragio ipforum decem deligi, qui Romam ad fenatum irent: nec pignus aliud fidei, quam ut jurarent fe redituros, acceptum. Miffus cum his Carthalo nobilis Carthaginienfis: qui, fi forte ad pacem inclinarent animos, conditiones ferret. Cum egreffi caftris effent, unus ex iis, minime Romani ingenii homo, velut aliquid oblitus, jurisjurandi folvendi cauffa cum in caftra rediffet, ante noctem comites affequitur. Ubi eos Romam venire nuntiatum eft, Carthaloni obviam lictor miffus, qui dictatoris verbis nuntiaret, ut ante noctem excederet finibus Romanis.

LIX. Legatis captivorum fenatus ab dictatore datus eft. Quorum princeps M. Junius, *Patres confcripti,* inquit, *nemo noftrum ignorat, nulli unquam civitati vilio-*

liores fuisse captivos, quam nostrae. Ceterum, nisi nobis plus justo nostra placet caussa, non alii unquam minus negligendi vobis, quam nos, in hostium potestatem venerunt. non enim in acie per timorem arma tradidimus; sed, quum prope ad noctem superstantes cumulis caesorum corporum proelium extraxissemus, in castra recepimus nos. Diei reliquum ac noctem insequentem, fessi labore ac vulneribus, vallum sumus tutati. Postero die, quum circumsessi ab exercitu victore aqua arceremur, nec ulla jam per confertos hostes erumpendi spes esset, nec esse nefas duceremus, quinquaginta millibus hominum ex acie nostra trucidatis, aliquem ex Cannensi pugna Romanum militem restare; tum demum pacti sumus pretium, quo redemti dimitteremur: arma, in quibus nihil jam auxilii erat, hosti tradidimus. Majores quoque acceperamus se a Gallis auro redemisse: et patres vestros, asperrimos illos ad conditionem pacis, legatos tamen captivorum redimendorum gratia Tarentum misisse. atqui, et ad Alliam cum Gallis, et ad Heracleam cum Pyrrho, utraque non tam clade infamis, quam pavore ac fuga, pugna fuit. Cannenses campos acervi Romanorum corporum tegunt; nec superfumus pugnae, nisi in quibus trucidandis et ferrum et vires hostem defecerunt. Sunt etiam de nostris quidam, qui ne in acie quidem refugerunt: sed, praesidio castris relicti, quum castra traderentur, in potestatem hostium venerunt. Haud equidem ullius civis et commilitonis fortunae aut conditioni invideo, nec premendo alium me extulisse velim: ne illi quidem, (nisi pernicitatis pedum et cursus aliquid praemium est) qui plerique inermes ex acie fugientes non prius, quam Venusiae aut Canusii, constiterunt, se nobis merito praetulerint, gloriatique sint, in se plus, quam in nobis, praesidii reipublicae esse. Sed illis et bonis ac fortibus militibus utemini: et nobis etiam promtioribus pro patria, quod beneficio vestro redemti atque in patriam restituti fuerimus. Delectum ex omni aetate et fortuna habetis: octo millia servorum audio armari. non minor numerus noster est, nec majore pretio redimi possumus, quam hi emuntur. nam si conferam nos cum illis, injuriam nomini Romano faciam. Illud etiam in tali consilio animadvertendum vobis cen-

censeam, Patres conscripti, (si tamen duriores esse velitis, quod nullo nostro merito faciatis) cui nos hosti relicturi sitis. Pyrrho videlicet, qui nos hospitum numero habuit captivos, an barbaro ac Poeno, qui utrum avarior an crudelior sit, vix existimari potest. Si videati catenas, squalorem, deformitatem civium vestrorum, non minus profecto vos ea species moveat, quam si ex altera parte cernatis stratas Cannensibus campis legiones vestras. Intueri potestis sollicitudinem et lacrimas in vestibulo curiae stantium cognatorum nostrorum, exspectantiumque responsum vestrum. cum ii pro nobis proque iis, qui absunt, ita suspensi ac solliciti sint; quem censetis animum ipsorum esse, quorum in discrimine vita libertasque est? Si, me Dius fidius, ipse in nos mitis Hannibal contra naturam suam esse velit, nihil tamen nobis vita opus esse censeamus, cum indigni, ut a vobis redimeremur, visi sumus. Rediere Romam quondam remissi a Pyrrho sine pretio capti: sed rediere cum legatis, primoribus civitatis, ad redimendos sese missis. Redeam ego in patriam, trecentis nummis non aestimatus civis? Suum quisque habet animum, Patres conscripti. Scio in discrimine esse vitam corpusque meum. Magis me famae periculum movet, ne a vobis damnati ac repulsi abeamus. neque enim vos pretio pepercisse homines credent.

LX. Ubi is finem fecit, extemplo ab ea turba, quae in comitio erat, clamor flebilis est sublatus, manusque ad curiam tendebant orantes, ut sibi liberos, fratres, cognatos redderent. Feminas quoque metus ac necessitas in foro turbae huic virorum immiscuerat. Senatus, submotis arbitris, consuli coeptus. Ibi cum sententiis variaretur, et alii redimendos de publico, alii nullam publice impensam faciendam, nec prohibendos ex privato redimi; si quibus argentum in praesentia deesset, dandam ex aerario pecuniam mutuam, praedibusque ac praediis cavendum populo, censerent; tum T. Manlius Torquatus, priscae ac nimis durae, ut plerisque videbatur, severitatis, interrogatus sententiam, ita locutus fertur: *Si tantummodo postulassent legati pro*

ii, qui in hostium potestate sunt, ut redimerentur, sine ullius insectatione eorum, brevi sententiam peregissem. Quid enim aliud quam admonendi essetis, ut morem traditum a patribus, necessario ad rem militarem exemplo, servaretis? Nunc autem cum prope gloriati sint, quod se hostibus dediderint, praeferrique non captis modo in acie ab hostibus, sed etiam iis, qui Venusiam Canusiumque pervenerunt, atque ipsi C. Terentio consuli, aequum censuerint; nihil vos eorum, Patres conscripti, quae illic acta sunt, ignorare patiar. Atque utinam haec, quae apud vos acturus sum, Canusii apud ipsum exercitum agerem, optimum testem ignaviae cujusque et virtutis: aut unus hic saltem adesset P. Sempronius, quem si isti ducem secuti essent, milites hodie in castris Romanis, non captivi in hostium potestate essent. Sed cum, fessis pugnando hostibus, tum victoria laetis, et ipsis plerisque regressis in castra sua, noctem ad erumpendum liberam habuissent, et septem armatorum hominum millia perrumpere etiam confertos hostes potuissent; neque per se ipsi id facere conati sunt, neque alium sequi voluerunt. Nocte prope tota P. Sempronius Tuditanus non destitit monere adhortarique eos, dum paucitas hostium circa castra, dum quies ac silentium esset, dum nox inceptum tegeret, se ducem sequerentur: ante lucem pervenire in tuta loca, in sociorum urbes posse. Sicut avorum memoria P. Decius tribunus militum in Samnio; sicut, nobis adolescentibus, priore Punico bello Calpurnius Flamma trecentis voluntariis, cum ad tumulum eos capiendum, situm inter medios hostes, duceret, dixit: Moriamur, milites, et morte nostra eripiamus ex obsidione circumventas legiones. *Si hoc P. Sempronius diceret; nec viros quidem, nec Romanos vos duceret, si nemo tantae virtutis exstitisset comes. Viam non ad gloriam magis, quam ad salutem, ferentem demonstrat; reduces in patriam, ad parentes, ad conjuges ac liberos facit. Ut servemini, deest vobis animus? quid, si moriendum pro patria esset, faceretis? Quinquaginta millia civium sociorumque circa vos eo ipso die caesa jacent. si tot exempla virtutis non movent, nihil unquam movebit: si tanta clades vilem vitam non fecit, nulla*

faciet. Liberi atque incolumes desiderate patriam: immo desiderate, dum patria est, dum cives ejus estis. sero nunc desideratis, deminuti capite, abalienati jure civium, servi Carthaginiensium facti. Pretio redituri estis eo, unde ignavia ac nequitia abistis? P. Sempronium, civem vestrum, non audistis, arma capere ac sequi se jubentem: Hannibalem post paullo audistis, castra prodi et arma tradi jubentem. Quam ego ignaviam istorum accuso, cum scelus possim accusare? Non enim modo sequi recusarunt bene monentem, sed obsistere ac retinere conati sunt, ni strictis gladiis viri fortissimi inertes submovissent. prius, inquam, P. Sempronio per civium agmen, quam per hostium, fuit erumpendum. Hos cives patria desideret? quorum si ceteri similes fuissent, neminem hodie ex iis, qui ad Cannas pugnaverunt, civem haberet. Ex millibus septem armatorum sexcenti exstiterunt, qui erumpere auderent, qui in patriam liberi atque armati redirent: neque iis quadraginta millia hostium obstitere. Quam tutum iter duarum prope legionum agmini futurum censetis fuisse? Haberetis hodie viginti millia armatorum Canusii, fortia, fidelia, Patres conscripti. nunc autem quemadmodum hi boni fidelesque (nam fortes ne ipsi quidem dixerint) cives esse possunt? nisi quis credere potest fuisse, aut erumpentibus, quin erumperent, obsistere conati sunt: aut non invidere eos, cum incolumitati, tum gloriae illorum per virtutem partae, cum sibi timorem ignaviamque servitutis ignominiosae caussam esse sciant. Maluerunt in tentoriis latentes simul lucem atque hostem exspectare, cum silentio noctis erumpendi occasio esset. At enim ad erumpendum e castris defuit animus; ad tutanda fortiter castra animum habuerunt. Dies noctesque aliquot obsessi, vallum armis, se ipsi tutati vallo sunt: tandem ultima ausi passique, cum omnia subsidia vitae abessent, affectisque fame viribus, arma jam sustinere nequirent, necessitatibus magis humanis, quam armis, victi sunt. Orto sole hostis ad vallum accessit: ante secundam horam, nullam fortunam certaminis experti, tradiderunt arma ac se ipsos. Haec vobis ipsorum per biduum militia fuit. cum in acie stare ac pugnare decuerat, tum in castra refugerunt: cum pro vallo pugnandum erat,

 castra

castra tradiderunt, neque in acie neque in castris utiles. Vos redimam? cum erumpere castris oportet, cunctamini ac manetis: cum manere, castra tutari armis necesse est; et castra et arma et vos ipsos traditis hosti. Ego non magis istos redimendos, Patres conscripti, censeo, quam illos dedendos Hannibali, qui per medios hostes e castris eruperunt, ac per summam virtutem se patriae restituerunt.

LXI. Posteaquam Manlius dixit, quanquam Patrum quoque plerosque captivi cognatione attingebant, praeter exemplum civitatis minime in captivos jam inde antiquitus indulgentis, pecuniae quoque summa homines movit: quia nec aerarium exhauriri, magna jam summa erogata in servos ad militiam emendos armandosque, nec Hannibalem maxime hujusce rei, ut fama erat, egentem locupletari volebant. Cum triste responsum, *non redimi captivos*, redditum esset, novusque super veterem luctus tot jactura civium adjectus esset, cum magnis fletibus questibusque legatos ad portam prosecuti sunt. Unus ex iis domum abiit, quod fallaci reditu in castra jurejurando se exsolvisset. Quod ubi innotuit, relatumque ad senatum est, omnes censuerunt, comprehendendum et custodibus publice datis deducendum ad Hannibalem esse. Est et alia de captivis fama, decem primos venisse. de eis cum dubitatum in senatu esset, admitterentur in urbem, nec ne; ita admissos esse, ne tamen iis senatus daretur. Morantibus deinde longius omnium spe, alios tres insuper legatos venisse, L. Scribonium, et C. Calpurnium, et L. Manlium. tum demum ab cognato Scribonii tribuno plebis de redimendis captivis relatum esse, nec censuisse redimendos senatum: et novos legatos tres ad Hannibalem revertisse, decem veteres remansisse; quod, per causam recognoscendi nomina captivorum ad Hannibalem ex itinere regressi, religione sese exsolvissent. de iis dedendis magna contentione actum in senatu esse: victosque paucis sententiis, qui dedendos censuerint. ceterum proximis censoribus adeo omnibus notis ignominiisque confectos esse, ut quidam eorum mortem sibi ipsi extemplo consci-

ſciverint: ceteri non foro ſolum omni deinde vita, ſed prope luce ac publico, caruerint. Mirari magis, adeo discrepare inter auctores, quam, quid veri ſit, discernere queas. Quanto autem major ea clades ſuperioribus cladibus fuerit, vel ea res indicio eſt, quod, qui ſociorum ad eam diem firmi ſteterant, tum labare coeperunt, nulla profecto alia de re, quam quod deſperaverant de imperio. Defecere autem ad Poenos hi populi: Atellani, Calatini, Hirpini, Apulorum pars, Samnites praeter Pentros, Brutii omnes, Lucani. praeter hos Surrentini, et Graecorum omnis ferme ora, Tarentini, Metapontini, Crotonienſes, Locrique, et Cisalpini omnes Galli. Nec tamen hae clades defectionesque ſociorum moverunt, ut pacis unquam mentio apud Romanos fieret; neque ante conſulis Romam adventum, nec poſtquam is rediit, renovavitque memoriam acceptae cladis. quo in tempore ipſo adeo magno animo civitas fuit, ut conſuli, ex tanta clade, cujus ipſe cauſa maxima fuiſſet, redeunti, et obviam itum frequenter ab omnibus ordinibus ſit, et gratiae actae, quod de republica non deſperaſſet: cui, ſi Carthaginienſium ductor fuiſſet, nihil recuſandum ſupplicii foret.

EPITOME LIBRI XXIII.

Campani ad Hannibalem defecerunt. Nuntius Cannenſis victoriae Mago Carthaginem miſſus, annulos aureos, a digitis occiſorum Romanorum detractos, in veſtibulo curiae effudit: quos exceſſiſſe modii menſuram traditur. Poſt quem nuntium Hanno, vir ex Poenis nobiliſſimus, ſuadebat ſenatui Carthaginienſium, ut pacem a populo Romano peterent: nec tenuit, obſtrepente Barcina factione. Claudius Marcellus praetor ad Nolam, eruptione adverſus Hannibalem ex oppido facta, proſpere pugnavit. Exercitus Hannibalis per hiberna Capuae ita luxuriatus eſt, ut corporum viribus atque animorum enervaretur. Caſilinum a Poenis ob-

 ſeſſum,

fessum, ita fame vexatum est, ut lora et pelles scutis detractas, item mures, essent; et nucibus, per Vulturnum amnem a Romanis missis, vixerint Senatus ex equestri ordine hominibus centum nonaginta septem suppletus est. L. Postumius praetor a Gallis cum exercitu caesus est. Cn. et P. Scipiones in Hispania Hasdrubalem vicerunt, et Hispaniam suam fecerunt. Reliquiae Cannensis exercitus in Siciliam relegatae sunt, ne recederent inde, nisi finito bello. Inter Philippum Macedonum regem et Hannibalem societas juncta est. Sempronius Gracchus consul Campanos cecidit. Praeterea in Sardinia feliciter a T. Manlio praetore adversus Poenos Sardosque res gestas continet: a quo Hasdrubal dux, et Mago, et Hanno capti. Claudius Marcellus praetor, Hannibalis exercitum ad Nolam proelio fudit et vicit: primusque tot cladibus fessis Romanis meliorem spem belli dedit.

LIBER XXIII.

Hannibal, post Cannensem pugnam, castra capta ac direpta, confestim ex Apulia in Samnium moverat: accitus in Hirpinos a Statio, pollicente se Compsam traditurum. Compsanus erat Trebius nobilis inter suos: sed premebat eum Mopsiorum factio, familiae per gratiam Romanorum potentis. Post famam Cannensis pugnae, vulgatumque Trebii sermonibus adventum Hannibalis, cum Mopsiani urbe excessissent; sine certamine tradita urbs Poeno, praesidiumque acceptum est. Ibi praeda omni atque impedimentis relictis, exercitu partito, Magonem regionis ejus urbes, aut deficientes ab Romanis accipere, aut detrectantes cogere ad defectionem jubet. ipse per agrum Campanum mare inferum petit, oppugnaturus Neapolim, ut urbem maritimam haberet. Ubi fines Neapolitanorum intravit, Numidas partim in insidiis, (et pleraeque cavae sunt viae, sinusque occulti) quacunque apte poterat, disposuit: alios, prae se actam praedam ex agris ostentantes, obequitare portis jussit. in quos, quia nec multi, et incompositi videbantur, cum turma equitum erupisset, ab

ab cedentibus consulto tracta in insidias, circumventa est: nec evasisset quisquam, ni mare propinquum, et haud procul litore naves piscatoriae pleraeque conspectae peritis nandi dedissent effugium. Aliquot tamen eo proelio nobiles juvenes capti caesique sunt: inter quos et Hegeas praefectus equitum, intemperantius cedentes secutus, cecidit. Ab urbe oppugnanda Poenum absterruere conspecta moenia, haudquaquam promta oppugnanti.

II. Inde Capuam flectit iter, luxuriantem longa felicitate atque indulgentia fortunae, maxime tamen, inter corrupta omnia, licentia plebis sine modo libertatem exercentis. Senatum et sibi et plebi obnoxium Pacuvius Calavius fecerat; nobilis idem ac popularis homo, ceterum malis artibus nactus opes. is cum eo forte anno, quo res male gesta ad Trasimenum est, in summo magistratu esset, jam diu infestam senatui plebem, ratus, per occasionem novandi res, magnum ausuram facinus, ut, si in ea loca Hannibal cum victore exercitu venisset, trucidato senatu traderet Capuam Poenis; improbus homo, sed non ad extremum perditus, cum mallet incolumi, quam eversa, republica dominari, nullam autem incolumem esse orbatam publico consilio crederet: rationem iniit, qua et senatum servaret, et obnoxium sibi ac plebi faceret. Vocato senatu, cum, sibi defectionis ab Romanis consilium placiturum nullo modo, nisi necessarium fuisset, praefatus esset; *quippe qui liberos ex Ap. Claudii filia haberet, filiamque Romam nuptum Livio dedisset; ceterum majorem multo rem magisque timendam instare. Non enim per defectionem ad tollendum ex civitate senatum plebem spectare, sed per caedem senatus vacuam rempublicam tradere Hannibali ac Poenis velle. Eo se periculo posse liberare eos, si se permittant sibi, et, certaminum in republica obliti, credant.* Cum omnes victi metu permitterent; *Claudam in curia vos*, inquit, *et tanquam et ipse cogitati facinoris particeps, approbando consilia, quibus nequidquam adversarer, viam saluti vestrae inveniam. In hoc fidem, quam vultis ipsi, accipite.* Fide data egressus, claudi curiam jubet, praesidiumque in

 vesti-

vestibulo reliquit; ne quis adire curiam injussu suo, neve inde egredi possit.

III. Tunc vocato ad concionem populo, *Quod saepe*, inquit, *optastis, Campani, ut supplicii sumendi vobis ex improbo ac detestabili senatu potestas esset; eam nunc, non per tumultum expugnantes domos singulorum, quas praesidiis clientium servorumque tuentur, cum summo vestro periculo, sed tutam habetis ac liberam. Clausos omnes in curiam accipite, solos, inermes: nec quidquam raptim, aut forte temere egeritis. de singulorum capite vobis jus sententiae dicendae faciam, ut, quas quisque meritus est, poenas pendat. Sed ante omnia ita vos irae indulgere oportet, ut potiorem ira salutem atque utilitatem vestram habeatis. etenim hos (ut opinor) odistis senatores; non senatum omnino habere non vultis. quippe aut rex, (quod abominandum) aut, quod unum liberae civitatis consilium est, senatus habendus est. Itaque duae res simul agendae sunt vobis, ut et veterem senatum tollatis, et novum cooptetis. Citari singulos senatores jubebo, de quorum capite vos consulam. quod de quoque censueritis, fiet. Sed prius in ejus locum virum fortem ac strenuum novum senatorem cooptabitis, quam de noxio supplicium sumatur.* Inde consedit, et, nominibus in urnam conjectis, citari, quod primum sorte nomen excidit, ipsumque e curia produci, jussit. Ubi auditum est nomen, malum et improbum pro se quisque clamare, et supplicio dignum. Tum Pacuvius, *Video, quae de hoc sententia sit data. Eligite pro malo atque improbo bonum senatorem et justum.* Primo silentium erat inopia potioris subjiciundi; deinde, cum aliquis, omissa verecundia, quempiam nominasset, multo major extemplo clamor oriebatur, cum alii negarent nosse, alii nunc probra, nunc humilitatem sordidamque inopiam, et pudendae artis aut quaestus genus, objicerent. Hoc multo magis in secundo ac tertio citato senatore est factum: ut ipsius poenitere homines appareret; quem autem in ejus substituerent locum, deesse; quia nec eosdem nominari attinebat, nihil aliud quam ad audienda probra nominatos, et multo humiliores obscurioresque

que ceteri erant eis, qui primi memoriae occurrebant. Ita dilabi homines, notiſſimum quodque malum maxime tolerabile dicentes eſſe, jubentesque ſenatum ex cuſtodia dimitti.

IV. Hoc modo Pacuvius cum obnoxium vitae beneficio ſenatum multo ſibi magis, quam plebi, feciſſet, ſine armis, jam omnibus concedentibus, dominabatur. Hinc ſenatores, omiſſa dignitatis libertatisque memoria, plebem adulari, ſalutare, benigne invitare, apparatis accipere epulis, eas cauſas ſuſcipere, ei ſemper parti adeſſe, ſecundum eam litem judices dare, quae magis popularis aptiorque in vulgus favori conciliando eſſet. Jam vero nihil in ſenatu actum aliter, quam ſi plebis ibi eſſet concilium. Prona ſemper civitas in luxuriam, non ingeniorum modo vitio, ſed affluenti copia voluptatum, et illecebris omnis amoenitatis maritimae terreſtrisque; tum vero ita obſequio principum et licentia plebei laſcivire, ut nec libidini nec ſumtibus modus eſſet. ad contemtum legum, magiſtratuum, ſenatus, acceſſit tum poſt Cannenſem cladem, ut, cujus aliqua erat verecundia, Romanum quoque imperium ſpernerent. id modo erat in mora, ne extemplo deficerent, quod connubium vetuſtum multas familias claras ac potentes Romanis miſcuerat: et quod, cum militarent aliquot apud Romanos, maximum vinculum erant trecenti equites, nobiliſſimus quisque Campanorum, in praeſidia Sicularum urbium delecti ab Romanis ac miſſi.

V. Horum parentes cognatique aegre pervicerunt, ut legati ad conſulem Romanum mitterentur. Ii, nondum Canuſium profectum, ſed Venuſiae cum paucis ac ſemiermibus conſulem invenerunt, quam poterat maxime miſerabilem bonis ſociis; ſuperbis atque infidelibus, ut erant Campani, ſpernendum. Et auxit rerum ſuarum ſuique contemtum conſul nimis detegendo cladem nudandoque. Nam cum legati, aegre ferre ſenatum populumque Campanum, adverſi quidquam eveniſſe Romanis, nuntiaſſent, pollicerenturque omnia, quae ad bellum opus eſſent; *Morem magis*, inquit, *loquendi*

 cum

cum sociis servastis, Campani, jubentes, quae opus essent ad bellum, imperare, quam convenienter ad praesentem fortunae nostrae statum locuti estis. Quid enim nobis ad Cannas relictum est, ut, quasi aliquid habeamus, id, quod deest, expleri ab sociis velimus? Pedites vobis imperemus, tanquam equites habeamus? pecuniam deesse dicamus, tanquam ea tantum desit? Nihil, ne quod suppleremus quidem, nobis reliquit fortuna. legiones, equitatus, arma, signa, equi virique, pecunia, commeatus, aut in acie, aut binis postero die amissis castris perierunt. Itaque non juvetis nos in bello oportet, Campani, sed paene bellum pro nobis suscipiatis. Veniat in mentem, ut trepidos quondam majores vestros intra moenia compulsos, nec Samnitem modo hostem, sed etiam Sidicinum paventes, receptos in fidem apud Saticulam defenderimus, coeptumque propter vos cum Samnitibus bellum per centum prope annos, variante fortuna eventum, tulerimus. Adjicite ad haec, quod foedus aequum deditis, quod leges vestras, quod ad extremum (id quod ante Cannensem certe cladem maximum fuit) civitatem nostram magnae parti vestrûm dedimus, communicavimusque vobiscum. Itaque communem vos hanc cladem, quae accepta est, credere, Campani, oportet, communem patriam tuendam arbitrari esse. Non cum Samnite aut Etrusco res est, ut, quod a nobis ablatum sit, in Italia tamen imperium maneat. Poenus hostis, ne Africae quidem indigenam, ab ultimis terrarum oris, freto Oceani Herculisque columnis, expertem omnis juris et conditionis et linguae prope humanae, militem trahit. Hunc, natura et moribus immitem ferumque, insuper dux ipse efferavit, pontibus ac molibus ex humanorum corporum strue faciendis, et (quod proloqui etiam piget) vesci humanis corporibus docendo. Hos, infandis pastos epulis, quos contingere etiam nefas sit, videre atque habere dominos, et ex Africa a Carthagine jura petere, et Italiam Numidarum ac Maurorum pati provinciam esse, cui non, genito modo in Italia, detestabile sit? Pulchrum erit, Campani, prolapsum clade Romanum imperium vestra fide, vestris viribus retentum ac recuperatum esse. Triginta millia peditum, quatuor equitum arbitror ex Campania scribi posse. jam pecuniae affatim est, frumentique. Si parem fortunae

vestrae

vestrae fidem habetis, nec Hannibal se vicisse sentiet, nec Romani victos esse.

VI. Hac oratione consulis dimissis redeuntibusque domum legatis, unus ex iis, Vibius Virrius, *Tempus venisse*, ait, *quo Campani non agrum solum, ab Romanis quondam per injuriam ademtum, recuperare, sed imperio etiam Italiae potiri possint. Foedus enim cum Hannibale, quibus velint legibus, facturos. neque controversiam fore, quin, cum ipse confecto bello Hannibal victor in Africam decedat, exercitumque deportet, Italiae imperium Campanis relinquatur.* Haec Virrio loquenti assensi omnes, ita renuntiant legationem, uti deletum omnibus videretur nomen Romanum. Extemplo plebes ad defectionem ac pars major senatus spectare. extracta tamen, auctoritatibus seniorum, per paucos dies est res: postremo vicit sententia plurium, ut iidem legati, qui ad consulem Romanum ierant, ad Hannibalem mitterentur. Quo priusquam iretur, certumque defectionis consilium esset, Romam legatos missos a Campanis, in quibusdam annalibus invenio, postulantes, ut alter consul Campanus fieret, si rem Romanam adjuvari vellent. indignatione orta, submoveri a curia jussos esse: missumque lictorem, qui ex urbe educeret eos, atque eo die manere extra fines Romanos juberet. Quia nimis compar Latinorum quondam postulatio erat, Coeliusque et alii id haud sine causa praetermiserant scriptores, ponere pro certo sum veritus.

VII. Legati ad Hannibalem venerunt, pacemque cum eo conditionibus fecerunt: *Ne quis imperator magistratusve Poenorum jus ullum in civem Campanum haberet, neve civis Campanus invitus militaret, munusve faceret. ut suae leges, sui magistratus Capuae essent. ut trecentos ex Romanis captivis Poenus daret Campanis, quos ipsi elegissent; cum quibus equitum Campanorum, qui in Sicilia stipendia facerent, permutatio fieret.* Haec pacta: illa insuper, quam quae pacta erant, facinora Campani ediderunt. nam praefectos sociûm civesque Romanos alios, partim aliquo militiae munere occupatos,

tos, partim privatis negotiis implicitos, plebs repente omnes comprehenſos, velut cuſtodiae cauſa, balneis includi juſſit: ubi, fervore atque aeſtu anima intercluſa, foedum in modum exſpirarent. Ea ne fierent, neu legatio mitteretur ad Poenum, ſumma ope Decius Magius, vir, cui ad ſummam auctoritatem nihil, praeter ſanam civium mentem, defuit, reſtiterat./ut vero praeſidium mitti ab Hannibale audivit, Pyrrhi ſuperbam dominationem, miſerabilemque Tarentinorum ſervitutem, exempla referens, primo, ne reciperetur praeſidium, palam vociferatus eſt: deinde, ut receptum aut ejiceretur, aut, ſi malum facinus, quod a vetuſtiſſimis ſociis conſanguineisque defeciſſent, forti ac memorabili facinore purgare vellent, ut, interfecto Punico praeſidio, reſtituerent ſe Romanis. Haec (neque enim occulte agebantur) cum relata Hannibali eſſent, primo miſit, qui vocarent Magium ad ſeſe in caſtra: deinde, cum is ferociter negaſſet ſe iturum, (nec enim Hannibali jus eſſe in civem Campanum) concitatus ira Poenus, comprehendi hominem, vinctumque attrahi ad ſe juſſit. veritus deinde, ne quid inter vim tumultus, atque ex concitatione animorum inconſulti certaminis oriretur, ipſe, praemiſſo nuntio ad Marium Bloſium praetorem Campanum, poſtero die ſe Capuae futurum, proficiſcitur e caſtris cum modico praeſidio. Marius concione advocata edicit, ut frequentes cum conjugibus ac liberis obviam irent Hannibali. Ab univerſis id non obedienter modo, ſed enixe, favore etiam vulgi, et ſtudio viſendi tot jam victoriis clarum imperatorem, factum eſt. Decius Magius nec obviam egreſſus eſt, nec, quo timorem aliquem ex conſcientia ſignificare poſſet, privatim ſe tenuit; in foro cum filio clientibusque paucis otioſe inambulavit, trepidante tota civitate ad excipiendum Poenum viſendumque. Hannibal, ingreſſus urbem, ſenatum extemplo poſtulat, precantibusque inde primoribus Campanorum, ne quid eo die ſeriae rei gereret, diemque ut ipſe adventu ſuo feſtum laetus ac libens celebraret; quanquam praeceps ingenio in iram erat, tamen, ne quid in principio negaret, viſenda urbe magnam diei partem conſumſit.

VIII.

VIII. Deverſatus eſt apud Ninnios Celeres, Stenium Pacuviumque, inclitos nobilitate ac divitiis. Eo Pacuvius Calavius, de quo ante dictum eſt, princeps factionis ejus, quae traxerat rem ad Poenos, filium juvenem adduxit, abstractum ab Decii Magii latere, cum quo ferociſſime pro Romana ſocietate adverſus Punicum foedus ſteterat; nec eum aut inclinata in partem alteram civitas, aut patria majeſtas ſententia depulerat. Huic tum pater juveni Hannibalem deprecando magis, quam purgando, placavit, victusque patris precibus lacrimisque etiam ad coenam eum cum patre vocari juſſit: cui convivio neminem Campanum, praeterquam hoſpites, Jubelliumque Tauream, inſignem bello virum, adhibiturus erat. Coeperunt epulari de die, et convivium non ex more Punico, aut militari diſciplina eſſe; ſed, ut in civitate atque etiam domo luxurioſa, omnibus voluptatum inlecebris inſtructum. Unus nec dominorum invitatione, nec ipſius interdum Hannibalis, Calavii filius Perolla vinci potuit; ipſe valetudinem excuſans, patre animi quoque ejus haud mirabilem interturbationem cauſante. Solis ferme occaſu patrem Calavinum, ex convivio egreſſum, ſecutus filius, ubi in ſecretum (hortus erat poſticis aedium partibus) pervenerunt, *Conſilium*, inquit, *affero, pater, quo non veniam ſolum peccati, quod defecimus ad Hannibalem, impetraturi ab Romanis, ſed in multo majore dignitate et gratia ſimus Campani, quam umquam fuimus.* Cum mirabundus pater, *quidnam id eſſet conſilii*, quaereret; toga rejecta ab humero, latus ſuccinctum gladio nudat: *Jam ego*, inquit, *ſanguine Hannibalis ſanciam Romanum foedus. te id prius ſcire volui, ſi forte abeſſe, dum facinus patratur, malles.*

IX. Quae ubi vidit audivitque ſenex, velut ſi jam agendis, quae audiebat, intereſſet, amens metu, *Per ego te*, inquit, *fili, quaecunque jura liberos jungunt parentibus, precor quaeſoque, ne ante oculos patris facere et pati omnia infanda velis. Paucae horae ſunt, intra quas jurantes per quidquid Deorum eſt, dextrae dextras jungentes, fidem obſtrinximus, ut ſacratas fide manus, digreſſi*

digressi ab colloquio, extemplo in eum armaremus? Ab hospitali mensa surgis, ad quam tertius Campanorum adhibitus es ab Hannibale, ut eam ipsam mensam cruentares hospitis sanguine? Hannibalem pater filio meo potui placare, filium Hannibali non possum? Sed sit nihil sancti, non fides, non religio, non pietas: audeantur infanda, si non perniciem nobis cum scelere afferunt. Unus aggressurus es Hannibalem? quid illa turba tot liberorum servorumque? quid in unum intenti omnium oculi? quid tot dextrae? torpescentne in amentia illa? Vultum ipsius Hannibalis, quem armati exercitus sustinere nequeunt, quem horret populus Romanus, tu sustinebis? et, alia auxilia desint, me ipsum ferire, corpus meum opponentem pro corpore Hannibalis, sustinebis? Atqui per meum pectus petendus ille tibi, transfigendusque est. deterreri hic sine te potius, quam illic vinci. Valeant preces apud te meae, sicut pro te hodie valuerunt. Lacrimantem inde juvenem cernens, medium complectitur, atque, osculo haerens, non ante precibus abstitit, quam pervicit, ut gladium poneret, fidemque daret, nihil facturum tale. Tum juvenis, *Ego quidem*, inquit, *quam patriae debeo, pietatem exsolvam patri. tuam doleo vicem, cui ter proditae patriae sustinendum est crimen: semel, cum defectionis ab Romanis; iterum, cum pacis cum Hannibale fuisti auctor: tertio hodie, cum restituendae Romanis Capuae mora atque impedimentum es. Tu, patria, ferrum, quo pro te armatus hanc arcem defendere volebam, hosti minime parcens, quando parens extorquet, recipe.* Haec cum dixisset, gladium in publicum trans maceriam horti abjecit: et, quo minus res suspecta esset, se ipse convivio reddidit.

X. Postero die senatus frequens datus Hannibali. ubi prima ejus oratio perblanda ac benigna fuit, qua gratias egit Campanis, quod amicitiam suam Romanae societati praeposuissent: et inter cetera magnifica promissa pollicitus, brevi caput Italiae omni Capuam fore, juraque inde cum ceteris populis Romanum etiam petiturum. Unum esse exsortem Punicae amicitiae foederisque secum facti, quem neque esse Campanum, neque dici debe-

debere, Magium Decium. eum poſtulare, ut ſibi dedatur, ac ſe praeſente de eo referatur, ſenatusque conſultum fiat. Omnes in eam ſententiam ierunt: quanquam magnae parti et vir indignus ea calamitate, et haud parvo initio minui videbatur jus libertatis. Egreſſus curia, in templo magiſtratus conſedit; comprehendique Decium Magium, atque ante pedes deſtitutum cauſam dicere juſſit. Qui cum, manente ferocia animi, negaret lege foederis id cogi poſſe, tum injectae catenae, ducique ante lictorem in caſtra eſt juſſus. Quoad capite aperto eſt ductus, concionabundus inceſſit, ad circumfuſam undique multitudinem vociferans: *Habetis libertatem, Campani, quam petiſtis. foro medio, luce clara, videntibus vobis, nulli Campanorum ſecundus, vinctus ad mortem rapior. Quid violentius Capua capta fieret? Ite obviam Hannibali, exornate urbem, diemque adventus ejus conſecrate, ut hunc triumphum de cive veſtro ſpectetis.* Haec vociferanti, cum moveri vulgus videretur, obvolutum caput eſt, ociusque rapi extra portam juſſus. ita in caſtra perducitur: extemploque impoſitus in navim, et Carthaginem miſſus; ne, motu aliquo Capuae ex indignitate rei orto, ſenatum quoque poeniteret dediti principis: et, legatione miſſa ad repetendum eum, ne aut negando rem, quam primum peterent, offendendi ſibi novi ſocii; aut tribuendo, habendus Capuae eſſet ſeditionis ac turbarum auctor. Navem Cyrenas detulit tempeſtas, quae tum in ditione regum erant. ibi cum Magius ad ſtatuam Ptolemaei regis confugiſſet, deportatus a cuſtodibus Alexandriam ad Ptolemaeum, cum eum docuiſſet, contra jus foederis vinctum ſe ab Hannibale eſſe, vinculis liberatur; permiſſumque, ut rediret, ſeu Romam, ſeu Capuam mallet. Nec Magius *Capuam ſibi tutam* dicere; *et Romam eo tempore, quo inter Romanos Campanosque bellum ſit, transfugae magis, quam hoſpitis, fore domicilium. nusquam malle, quam in regno ejus, vivere, quem vindicem atque auctorem habeat libertatis.*

XI. Dum haec geruntur, Q. Fabius Pictor legatus a Delphis Romam rediit, reſponſumque ex ſcripto recitavit: Divi quoque in eo erant, quibus quoque modo

ſup-

ſupplicaretur. tum, *Si ita faxitis, Romani, veſtrae res meliores facilioresque erunt: magisque ex ſententia respublica veſtra vobis procedet, victoriaque duelli populi Romani erit. Pythio Apollini, republica veſtra bene geſta ſervataque, lucris meritis donum mittitote, deque praeda, manubiis, ſpoliisque honorem habetote: laſciviam a vobis prohibetote.* Haec ubi ex Graeco carmine interpretata recitavit, tum dixit, *ſe oraculo egreſſum extemplo his omnibus Divis rem divinam ture ac vino feciſſe: juſſumque ab templi antiſtite, ſicut coronatus laurea corona et oraculum adiſſet, et rem divinam feciſſet; ita coronatum navim aſcendere, nec ante deponere eam, quam Romam perveniſſet. Se, quaecunque imperata ſint, cum ſumma religione ac diligentia exſecutum; coronam Romae in ara Apollinis depoſuiſſe.* Senatus decrevit, ut eae res divinae ſupplicationesque primo quoque tempore cum cura fierent. Dum haec Romae atque in Italia geruntur, nuntius victoriae ad Cannas Carthaginem venerat Mago Hamilcaris filius: non ex ipſa acie a fratre miſſus, ſed retentus aliquot dies in recipiendis civitatibus Bruttiorum, quaeque deficiebant. Is, cum ei ſenatus datus eſſet, res geſtas in Italia a fratre exponit: *Cum ſex imperatoribus eum, quorum quatuor conſules, duo dictator ac magiſter equitum fuerint, cum ſex conſularibus exercitibus acie conflixiſſe: occidiſſe ſupra ducenta millia hoſtium: ſupra quinquaginta millia cepiſſe. Ex quatuor conſulibus duos occidiſſe; ex duobus ſaucium alterum, alterum, toto exercitu amiſſo, vix cum quinquaginta hominibus effugiſſe. Magiſtrum equitum, quae conſularis poteſtas ſit, fuſum fugatumque: dictatorem, quia ſe in aciem nunquam commiſerit, unicum haberi imperatorem. Bruttios Apulosque, partim Samnitium ac Lucanorum defeciſſe ad Poenos. Capuam, quod caput, non Campaniae modo, ſed, poſt afflictam rem Romanam Cannenſi pugna, Italiae ſit, Hannibali ſe tradidiſſe. Pro his tantis totque victoriis, verum eſſe, grates Deis immortalibus agi haberique.*

XII. Ad fidem deinde tam laetarum rerum, effundi in veſtibulo curiae juſſit annulos aureos, qui tantus acer-

vus

vus fuit, ut, metientibus dimidium super tres modios explesse, sint quidam auctores. Fama tenuit, quae propior vero est, haud plus fuisse modio. Adjecit deinde verbis, quo majoris cladis indicium esset, neminem, nisi equitem, atque eorum ipsorum primores, id gerere insigne. Summa fuit orationis, *Quo propius spem belli perficiendi sit, eo magis omni ope juvandum Hannibalem esse. procul enim ab domo militiam esse, in media hostium terra. magnam vim frumenti, pecuniae, absumi: et tot acies, ut hostium exercitus delesse; ita victoris etiam copias parte aliqua minuisse. Mittendum igitur supplementum esse, mittendam in stipendium pecuniam frumentumque tam bene meritis de nomine Punico militibus.* Secundum haec dicta Magonis laetis omnibus, Himilco, vir factionis Barcinae, locum Hannonis increpandi esse ratus, *Quid est, Hanno?* inquit. *etiam nunc poenitet belli suscepti adversus Romanos? Jube dedi Hannibalem: veta in tam prosperis rebus grates Diis immortalibus agi. audiamus Romanum senatorem in Carthaginiensium curia.* Tum Hanno: *Tacuissem hodie, Patres conscripti, ne quid in communi omnium gaudio, minus laetum quod esset vobis, loquerer. nunc interroganti senatori, poeniteatne me adhuc suscepti adversus Romanos belli, si reticeam, aut superbus, aut obnoxius videar: quorum alterum est hominis alienae libertatis obliti; alterum suae. Respondeam igitur Himilconi, non desisse poenitere me belli, neque desiturum ante invictum vestrum imperatorem incusare, quam finitum aliqua tolerabili conditione bellum videro: nec mihi pacis antiquae desiderium ulla alia res, quam pax nova finiet. Itaque ista, quae modo Mago jactavit, Himilconi ceterisque Hannibalis satellitibus jam laeta sunt. mihi possunt laeta esse, quia res bello bene gestae, si volumus fortuna uti, pacem nobis aequiorem dabunt. nam si praetermittimus hoc tempus, quo magis dare, quam accipere, possumus videri pacem, vereor, ne haec quoque laetitia luxuriet nobis, ac vana evadat. Quae tamen nunc quoque qualis est? Occidi exercitus hostium: mittite milites mihi. quid aliud rogares, si esses victus? Hostium cepi bina castra, praedae videlicet plena et commeatuum: frumen-*

tum et pecuniam date. quid aliud, si spoliatus, si exutus castris esses, peteres? Et, *ne omnia ipse mirer, (mihi quoque enim, quoniam respondi Himilconi, interrogare jus fasque est) velim seu Himilco, seu Mago respondeat; cum ad internecionem Romani imperii pugnatum ad Cannas sit, constetque in defectione totam Italiam esse; primum ecquis Latini nominis populus defecerit ad nos? deinde ecquis homo, ex quinque et triginta tribubus, ad Hannibalem transfugerit?* Cum utrumque Mago negasset: *Hostium quidem ergo,* inquit, *adhuc nimis multum superest. sed, multitudo ea quid animorum, quidve spei habeat, scire velim.*

XIII. Cum, id nescire, Mago diceret; *Nihil facilius scitu est,* inquit. *Ecquos legatos ad Hannibalem Romani miserunt de pace? ecquam denique mentionem pacis Romae factam esse, allatum ad vos est?* Cum id quoque negasset, *Bellum igitur,* inquit, *tam integrum habemus, quam habuimus, qua die Hannibal in Italiam est transgressus. Quam varia victoria priore Punico bello fuerit, plerique, qui meminerimus, superfumus. nunquam terra marique magis prosperae res nostrae visae sunt, quam ante consules C. Lutatium et A. Postumium fuerunt. Lutatio et Postumio consulibus, devicti ad Aegates insulas sumus. Quodsi (id quod Dii omen avertant) nunc quoque fortuna aliquid variaverit; tum pacem speratis, cum vincemur, quam nunc, cum vincimus, dat nemo? Ego, si quis de pace consulet, seu deferenda hostibus, seu accipienda, habeo, quid sententiae dicam: si de iis, quae Mago postulat, refertis, nec victoribus mitti attinere puto, et frustrantibus nos falsa atque inani spe multo minus censeo mittenda esse.* Haud multos movit Hannonis oratio. nam et simultas cum familia Barcina leviorem auctorem faciebat, et occupati animi praesenti laetitia, nihil, quo vanius fieret gaudium suum, auribus admittebant: debellatumque mox fore, si anniti paululum voluissent, rebantur. Itaque ingenti consensu fit senatusconsultum, ut Hannibali quatuor Numidarum millia in supplementum mitterentur, et quadraginta elephanti, et argenti multa talenta. Dicta-

tor-

torque cum Magone in Hispaniam praemissus est, ad conducenda viginti millia peditum, quatuor equitum, quibus exercitus, qui in Italia, quique in Hispania erant, supplerentur.

XIV. Ceterum haec, ut in secundis rebus, segniter otioseque gesta. Romanos, praeter insitam industriam animis, fortuna etiam cunctari prohibebat. nam nec consul ulli rei, quae per eum agenda esset, deerat: et dictator M. Junius Pera, rebus divinis perfectis, latoque, ut solet, ad populum, ut equum escendere liceret, praeter duas urbanas legiones, quae principio anni a consulibus conscriptae fuerant, et servorum delectum, cohortesque ex agro Piceno et Gallico collectas, ad ultimum prope desperatae reipublicae auxilium, cum honesta utilibus cedunt, descendit, edixitque: *Qui capitalem fraudem ausi, quique pecuniae judicati in vinculis essent, qui eorum apud se milites fierent, eos noxa pecuniaque sese exsolvi jussurum.* Ea sex millia hominum Gallicis spoliis, quae triumpho C. Flaminii translata erant, armavit. itaque cum viginti quinque millibus armatorum ab urbe proficiscitur. Hannibal, Capua recepta, cum iterum Neapolitanorum animos, partim spe, partim metu, nequidquam tentasset, in agrum Nolanum exercitum traducit: et, ut non hostiliter statim, quia non desperabat voluntariam deditionem; ita, si morarentur spem, nihil eorum, quae pati aut timere possent, praetermissurus. Senatus, ac maxime primores ejus, in societate Romana cum fide perstare; plebs novarum, ut solet, rerum atque Hannibalis tota esse; metumque agrorum populationis, et patienda in obsidione multa gravia indignaque proponere animo. neque auctores defectionis deerant. Itaque ubi senatum metus cepit, si propalam tenderent, resisti multitudini concitatae non posse; clam simulando dilationem mali inveniunt. placere enim sibi defectionem ad Hannibalem simulant: quibus autem conditionibus in foedus amicitiamque novam transeant, parum constare. Ita spatio sumto, legatos propere ad praetorem Romanum Marcellum Claudium, qui Casilini cum exercitu erat, mittunt,

 docent-

docentque, quanto in discrimine ſit Nolana res: agrum Hannibalis eſſe et Poenorum, urbem extemplo futuram, ni ſubveniatur. concedendo plebei ſenatum, ubi velint, defecturos ſe, ne deficere praefeſtinarent, effeciſſe. Marcellus, collaudatis Nolanis, eadem ſimulatione extrahi rem in ſuum adventum juſſit: interim celari, quae ſecum acta eſſent, ſpemque omnem auxilii Romani. Ipſe a Caſilino Calatiam petit: atque inde, Vulturno amni trajecto, perque agrum Saticulanum Trebulanumque ſuper Sueſſulam per montes Nolam pervenit.

XV. Sub adventum praetoris Romani Poenus agro Nolano exceſſit, et ad mare proxime Neapolim deſcendit, cupidus maritimi oppidi potiundi, quo curſus navibus tutus ex Africa eſſet. Ceterum, poſtquam Neapolim a praefecto Romano teneri accepit, (M. Junius Silanus erat, ab ipſis Neapolitanis accitus) Neapoli quoque, ſicut Nola, omiſſa, petit Nuceriam. eam cum aliquamdiu circumſediſſet, ſaepe vi, ſaepe ſollicitandis nequidquam nunc plebe nunc principibus, fame demum in deditionem accepit, pactus, ut inermes cum ſingulis abirent veſtimentis. deinde, ut qui a principio mitis omnibus Italicis, praeter Romanos, videri vellet, praemia atque honores, qui remanerent, ac militare ſecum voluiſſent, propoſuit. Nec ea ſpe quenquam tenuit. dilapſi omnes, quocunque hoſpitia aut fortuitus animi impetus tulit, per Campaniae urbes, maxime Nolam Neapolimque. Cum ferme triginta ſenatores, ac forte primus quisque, Capuam petiſſent; excluſi inde, quod portas Hannibali clauſiſſent, Cumas ſe contulerunt. Nuceriae praeda militi data eſt, urbs direpta atque incenſa. Nolam Marcellus non ſui magis fiducia praeſidii, quam voluntate principum, habebat. plebes timebatur, et ante omnes L. Bantius, quem conſenſus attentatae defectionis, ac metus a praetore Romano, nunc ad proditionem patriae, nunc, ſi ad id fortuna defuiſſet, ad transfugiendum ſtimulabat. Erat juvenis acer, et ſociorum ea tempeſtate prope nobiliſſimus eques. ſeminecem eum ad Cannas in acervo caeſorum corporum inventum, curatumque benigne, etiam cum donis Hannibal domum

re-

remiſerat. ob ejus gratiam meriti rem Nolanam in jus ditionemque dare voluerat Poeno: anxiumque eum et ſollicitum cura novandi res praetor cernebat. Ceterum, cum aut poena cohibendus eſſet, aut beneficio conciliandus, ſibi aſſumſiſſe, quam hoſti ademiſſe, fortem ac ſtrenuum maluit ſocium, accitumque ad ſe benigne appellat: *Multos eum invidos inter populares habere; inde exiſtimatu facile eſſe, quod nemo civis Nolanus ſibi indicaverit, quam multa ejus egregia facinora militaria eſſent. Sed, qui in Romanis militaverit caſtris, non poſſe obſcuram ejus virtutem eſſe. multos ſibi, qui cum eo ſtipendia fecerint, referre, qui vir eſſet ille, quaeque et quoties pericula pro ſalute ac dignitate populi Romani adiſſet; utique Cannenſi proelio non prius pugna abſtiterit, quam prope exſanguis ruina ſuperincidentium virorum, equorum, armorumque ſit oppreſſus. Itaque macte virtute eſto*, inquit. *apud me tibi omnis honos atque omne praemium erit: et, quo frequentior mecum fueris, ſenties eam rem tibi dignitati atque emolumento eſſe.* laetoque juveni promiſſis, equum eximium dono dat, bigatosque quingentos quaeſtorem numerare jubet: lictoribus imperat, ut eum ſe adire, quoties velit, patiantur.

XVI. Hac comitate Marcelli ferocis juvenis animus adeo eſt mollitus, ut nemo inde ſociorum rem Romanam fortius ac fidelius juverit. Cum Hannibal ad portas eſſet, (Nolam enim rurſus a Nuceria moverat caſtra) plebesque Nolana de integro ad defectionem ſpectaret, Marcellus ſub adventum hoſtium intra muros ſe recepit; non caſtris metuens, ſed ne prodendae urbis occaſionem nimis multis in eam imminentibus daret. Inſtrui deinde utrinque acies coeptae, Romanorum pro moenibus Nolae, Poenorum ante caſtra ſua. proelia hinc parva inter urbem caſtraque, et vario eventu fiebant: quia duces nec prohibere paucos temere provocantes, nec dare ſignum univerſae pugnae volebant. In hac quotidiana duorum exercituum ſtatione principes Nolanorum nuntiant Marcello, *Nocturna colloquia inter plebem ac Poenos fieri; ſtatutumque eſſe, ut, cum Romana*

acies egressa portis iret, impedimenta eorum ac sarcinas diriperent, clauderent deinde portas, murosque occuparent, ut, potentes rerum suarum atque urbis, Poenum inde pro Romano acciperent. Haec ubi nuntiata sunt Marcello, collaudatis senatoribus Nolanis, priusquam aliquis motus intus oriretur, fortunam pugnae experiri statuit. Ad tres portas in hostes versas tripartito exercitum instruxit: impedimenta subsequi jussit: calones lixasque et invalidos milites vallum ferre. media porta robora legionum et Romanos equites, duabus circa portis novos milites levemque armaturam ac sociorum equites statuit. Nolani muros portasque adire vetiti; subsidiaque destinata impedimentis data, ne, occupatis proelio legionibus, in ea impetus fieret. ita instructi intra portas stabant. Hannibali, sub signis (id quod per aliquot dies fecerat) ad multum diei in acie stanti, primo miraculo esse, quod nec exercitus Romanus porta egrederetur, nec armatus quisquam in muris esset. ratus deinde prodita colloquia esse, metuque resides factos, partem militum in castra remittit, jussos propere apparatum omnem oppugnandae urbis in primam aciem afferre; satis fidens, si cunctantibus instaret, tumultum aliquem in urbe plebem moturam. Dum in sua quisque ministeria discursu trepidat ad prima signa, succeditque ad muros acies, patefacta repente porta, Marcellus signa canere, clamoremque tolli, ac pedites primum, deinde equites, quanto maximo possent impetu, in hostem erumpere jubet. Satis terroris tumultusque in aciem mediam intulerant, cum duabus circa portis P. Valerius Flaccus et C. Aurelius legati in cornua hostium erupere. Addidere clamorem lixae calonesque, et alia turba custodiae impedimentorum apposita, ut paucitatem maxime spernentibus Poenis ingentis repente exercitus speciem fecerint. Vix equidem ausim affirmare, quod quidam auctores sunt, duo millia et octingentos hostium caesos: non plus quingentos Romanum amisisse. Sive tanta, sive minor victoria fuit, ingens eo die res, ac nescio, an maxima illo bello gesta sit. non vinci enim ab Hannibale vincentibus difficilius fuit, quam postea vincere.

XVII.

XVII. Hannibal, spe potiundae Nolae ademta, cum Acerras recessisset; Marcellus extemplo, clausis portis custodibusque dispositis, ne quis egrederetur, quaestionem in foro de iis, qui clam in colloquiis hostium fuerant, habuit: supra septuaginta damnatos proditionis securi percussit, bonaque eorum jussit publica populi Romani esse: et, summa rerum senatui tradita, cum exercitu omni profectus, supra Suessulam castris positis consedit. Poenus, Acerras primum ad voluntariam deditionem conatus perlicere, postquam obstinatos vidit, obsidere inde atque oppugnare parat. ceterum Acerranis plus animi, quam virium, erat. itaque, desperata tutela urbis, ut cicumvallari moenia viderunt, priusquam continuarentur hostium opera; per intermissa munimenta neglectasque custodias silentio noctis dilapsi, per vias inviaque, qua quemque aut consilium aut error tulit, in urbes Campaniae, quas satis certum erat non mutasse fidem, perfugerunt. Hannibal, Acerris direptis atque incensis, cum a Casilino dictatorem Romanum legionesque novas acciri nuntiassent, ne quis tam propinquis hostium castris Capuam quoque recurrat, exercitum ad Casilinum ducit. Casilinum eo tempore quingenti Praenestini habebant, cum paucis Romanis Latinique nominis, quos eodem audita Cannensis clades contulerat. hi, non confecto Praeneste ad diem delectu, serius profecti domo, cum Casilinum ante adversae pugnae famam venissent, et aliis aggregarent sese Romanis sociisque, profecti a Casilino cum satis magno agmine irent; avertit eos retro Casilinum nuntius Cannensis pugnae. ibi cum dies aliquot, suspecti Campanis timentesque, cavendis ac struendis invicem insidiis traduxissent, jamque de Capuae defectione agi, accipique Hannibalem satis pro certo habuere, interfectis nocte oppidanis, partem urbis, quae cis Vulturnum est, (eo enim dividitur amni) occupavere. idque praesidium Casilini habebant Romani. Additur et Perusina cohors, homines quadringenti sexaginta, eodem nuntio, quo Praenestini paucos ante dies, Casilinum compulsi. et satis ferme armatorum ad tam exigua moenia, et flumine

altera parte cincta, tuenda erat. penuria frumenti, nimium etiam ut videretur hominum, efficiebat.

XVIII. Hannibal cum jam inde haud procul esset, Gaetulos cum praefecto, nomine Isalca, praemittit: ac primo, si fiat colloquii copia, verbis benignis ad portas aperiendas praesidiumque accipiendum perlicere jubet: si in pertinacia perstent, rem gerere ac tentare, si qua parte invadere urbem possit. Ubi ad moenia accessere, quia silentium erat, solitudo visa; metuque concessum barbarus ratus, moliri portas et claustra refringere parat: cum, patefactis repente portis, cohortes duae, ad id ipsum instructae intus, ingenti cum tumultu erumpunt, stragemque hostium faciunt. Ita primis repulsis, Maharbal, cum majore robore virorum missus, nec ipse eruptionem cohortium sustinuit. postremo Hannibal, castris ante ipsa moenia oppositis, parvam urbem parvumque praesidium summa vi atque omnibus copiis oppugnare parat. ac, dum instat lacessitque, corona undique circumdatis moenibus, aliquot milites et promtissimum quemque, e muro turribusque ictos, amisit. Semel ultro erumpentes agmine elephantorum opposito prope interclusit, trepidosque compulit in urbem, satis multis, ut ex tanta paucitate, interfectis. plures cecidissent, ni nox proelio intervenisset. Postero die omnium animi ad oppugnandum accenduntur; utique postquam corona aurea muralis proposita est, atque ipse dux castelli, plano loco positi, segnem oppugnationem Sagunti expugnatoribus exprobrabat, Cannarum Trasimenique et Trebiae singulos admonens universosque. Inde vineae quoque coeptae agi, cuniculique: nec ad varios conatus hostium aut vis ulla, aut ars deerat. Socii Romanorum propugnacula adversus vineas statuere, transversis cuniculis hostium cuniculos excipere, et palam et clam coeptis obviam ire; donec pudor etiam Hannibalem ab incepto avertit: castrisque communitis, ac praesidio modico imposito, ne omissa res videretur, in hiberna Capuam concessit. Ibi partem majorem hiemis exercitum in tectis habuit, adversus omnia humana mala saepe ac diu duratum, bonis inexpertum atque insuetum. itaque

que, quos nulla mali vicerat vis, perdidere nimia bona ac voluptates immodicae; et eo impenſius, quo avidius ex inſolentia in eas ſe merſerant. Somnus enim, et vinum, et epulae, et ſcorta, balineaque, et otium, conſuetudine in dies blandius, ita enervaverunt corpora animosque, ut magis deinde praeteritae victoriae eos, quam praeſentes tutarentur vires; majusque id peccatum ducis apud peritos artium militarium haberetur, quam quod non ex Cannenſi acie protinus ad urbem Romanam duxiſſet. Illa enim cunctatio distuliſſe modo victoriam videri potuit; hic error vires ademiſſe ad vincendum. Itaque, Hercule, velut ſi cum alio exercitu a Capua exiret, nihil usquam priſtinae disciplinae tenuit. nam et redierunt plerique ſcortis impliciti: et, ubi primum ſub pellibus haberi coepti ſunt, viaque et alius militaris labor excepit, tironum modo corporibus animisque deficiebant: et deinde per omne aeſtivorum tempus magna pars ſine commeatibus ab ſignis dilabebantur: neque aliae latebrae, quam Capua, deſertoribus erant.

XIX. Ceterum, miteſcente jam hieme, educto ex hibernis milite, Caſilinum redit. ubi, quanquam ab oppugnatione ceſſatum erat, obſidio tamen continuata oppidanos praeſidiumque ad ultimum inopiae adduxerat. Caſtris Romanis Ti. Sempronius praeerat, dictatore auſpiciorum repetendorum cauſſa profecto Romam. Marcellum, et ipſum cupientem ferre auxilium obſeſſis, et Vulturnus amnis inflatus aquis, et preces Nolanorum atque Acerranorum, tenebant, Campanos timentium, ſi praeſidium Romanum abſceſſiſſet. Gracchus, aſſidens tantum Caſilino, quia praedictum erat dictatoris, ne quid abſente eo rei gereret, nihil movebat: quanquam, quae facile omnem patientiam vincerent, nuntiabantur a Caſilino. nam et, praecipitaſſe ſe quosdam non tolerantes famem, conſtabat; et ſtare inermes in muris, nuda corpora ad miſſilium telorum ictus praebentes. Ea aegre patiens Gracchus, cum neque pugnam conſerere dictatoris injuſſu auderet, (pugnandum autem eſſe, ſi palam frumentum importaret, videbat) neque clam im-

portandi ſpes eſſet, farre, ex agris circa undique convecto, cum complura dolia compleſſet, nuntium ad magiſtratum Caſilinum miſit, ut exciperent dolia, quae amnis deferret. Inſequenti nocte, intentis omnibus in flumen ac ſpem ab nuntio Romano factam, dolia medio miſſa amni defluxerunt: aequaliter inter omnes frumentum diviſum. Id poſtero quoque die ac tertio factum eſt. nocte et mittebantur et perveniebant: eo cuſtodias hoſtium fallebant. Imbribus deinde continuis citatior ſolito amnis transverſo vortice dolia inpulit ad ripam quam hoſtes ſervabant. ibi haerentia inter obnata ripis ſalicta conſpiciuntur: nuntiatumque Hannibali eſt, et deinde intentiore cuſtodia cautum, ne quid falleret Vulturno ad urbem miſſum. Nuces tamen fuſae ab Romanis caſtris, cum medio amni ad Caſilinum defluerent, cratibus excipiebantur. Poſtremo ad id ventum inopiae eſt, ut lora detractasque ſcutis pelles, ubi fervida molliſſent aqua, mandere conarentur, nec muribus aliove animali abſtinerent, et omne herbarum radicumque genus aggeribus infimis muri eruerent; et, cum hoſtes obaráſſent, quidquid herbidi terreni extra murum erat, raporum ſemen injecerunt, ut Hannibal, *Eone usque, dum ea naſcuntur, ad Caſilinum ſeſſurus ſum?* exclamaret: et, qui nullam antea pactionem auribus admiſerat, tum demum agi ſecum eſt paſſus de redemtione liberorum capitum. Septunces auri in ſingulos pretium convenit. Fide accepta, ſeſe tradiderunt: donec omne aurum perſolutum eſt, in vinculis habiti: tum remiſſi Cumas cum fide. Id verius eſt quam ab equite in abeuntes immiſſo interfectos. Praeneſtini maxima pars fuere. ex quingentis ſeptuaginta, qui in praeſidio fuerunt, minus dimidium ferrum famesque abſumſit: ceteri incolumes Praeneſte cum praetore ſuo Manicio (ſcriba is antea fuerat) redierunt. Statua ejus indicio fuit, Praeneſte in foro ſtatuta, loricata, amicta toga, velato capite; et tria ſigna cum titulo lamnae aeneae inſcripto, *Manicium pro militibus, qui Caſilini in praeſidio fuerint, votum voviſſe.* Idem titulus tribus ſignis in aede Fortunae poſitis fuit ſubjectus.

XX.

XX. Casilinum oppidum redditum Campanis est, firmatum septingentorum militum de exercitu Hannibalis praesidio; ne, ubi Poenus inde abscessisset, Romani oppugnarent. Praenestinis militibus senatus Romanus duplex stipendium et quinquennii militiae vacationem decrevit. civitate cum donarentur ob virtutem, non mutaverunt. Perusinorum casus obscurior fama est; quia nec ipsorum monumento ullo est illustratus, nec decreto Romanorum. Eodem tempore Petelinos, qui uni ex Bruttiis manserant in amicitia Romana, non Carthaginienses modo, qui regionem obtinebant, sed Bruttii quoque ceteri, ob separata ab se consilia, oppugnabant. Quibus cum obsistere malis nequirent Petelini, legatos Romam ad praesidium petendum miserunt. quorum preces lacrimaeque (in questus enim flebiles, cum sibimet ipsi consulere jussi sunt, sese in vestibulo curiae profuderunt) ingentem misericordiam Patribus ac populo moverunt. consultique iterum a M'. Pomponio praetore Patres, circumspectis omnibus imperii viribus, fateri coacti, nihil jam longinquis sociis in se praesidii esse, redire domum, fideque ad ultimum expleta, consulere sibimet ipsos in reliquum praesenti fortuna jusserunt. Haec postquam renuntiata legatio Petelinis est, tantus repente moeror pavorque senatum eorum cepit, ut pars profugiendi, qua quisque posset, ac deserendae urbis auctores essent; pars, quando deserti a veteribus sociis essent, adjungendi se ceteris Bruttiis, ac per eos dedendi Hannibali. Vicit tamen ea pars, quae nihil raptim nec temere agendum, consulendumque de integro censuit. Re laxata postero die per minorem trepidationem tenuerunt optimates, ut, convectis omnibus ex agris, urbem ac muros firmarent.

XXI. Per idem fere tempus literae ex Sicilia Sardiniaque Romam allatae. Priores ex Sicilia T. Otacilii propraetoris in senatu recitatae sunt: *L. Furium praetorem cum classe ex Africa Lilybaeum venisse: ipsum graviter saucium in discrimine ultimo vitae esse. militi et navalibus sociis neque stipendium, neque frumentum ad diem dari; neque, unde detur, esse. Magnopere suadere, ut quam primum ea mittantur; sibique, si ita videatur,*

ex

ex novis praetoribus successorem mittunt. Eademque ferme de stipendio frumentoque ab A. Cornelio Mammula propraetore ex Sardinia scripta. Responsum utrisque, non esse, unde mitteretur: jussique ipsi classibus atque exercitibus suis consulere. T. Otacilius, ad unicum subsidium populi Romani Hieronem legatos cum misisset, in stipendium, quanti argenti opus fuit, et sex mensium frumentum accepit. Cornelio in Sardinia civitates sociae benigne contulerunt. Et Romae quoque, propter penuriam argenti triumviri mensarii, rogatione M. Minucii tribuni plebis, facti, L. Aemilius Papus, qui consul censorque fuerat, et M. Atilius Regulus, qui bis consul fuerat, et L. Scribonius Libo, qui tum tribunus plebis erat. Et duumviri creati, M. et C. Atilii, aedem Concordiae, quam L. Manlius praetor voverat, dedicaverunt. Et tres pontifices creati, Q. Caecilius Metellus, et Q. Fabius Maximus, et Q. Fulvius Flaccus, in locum P. Scantinii demortui, et L. Aemilii Paulli consulis, et Q. Aelii Paeti, qui ceciderant pugna Cannensi.

XXII. Cum cetera, quae continuis cladibus fortuna minuerat, quantum consiliis humanis assequi poterant, Patres explessent; tandem se quoque et solitudinem curiae, paucitatemque convenientium ad publicum consilium respexerunt. neque enim post L. Aemilium et C. Flaminium censores senatus lectus fuerat, cum tantum senatorum adversae pugnae, ad hoc sui quemque casus per quinquennium absumsissent. Cum de ea re Manius Pomponius praetor, dictatore post Casilinum amissum profecto jam ad exercitum, exposcentibus cunctis retulisset: tum Sp. Carvilius, cum longa oratione non solum inopiam, sed paucitatem etiam civium, e quibus in Patres legerentur, conquestus esset, explendi senatus causa, et jungendi arctius Latini nominis, pro magna re se suadere dixit, ut ex singulis populis Latinorum, binis senatoribus, si Patres Romani censuissent, civitas daretur, atque in demortuorum locum in senatum legerentur. Eam sententiam haud aequioribus animis, quam ipsorum quondam postulatum Latinorum, Patres audierunt: et, cum fremitus indignantium tota curia esset,

et

et praecipue Manlius, *esse etiam nunc stirpis ejus virum*, diceret, *ex qua quondam in Capitolio consul minatus esset, quem Latinum in curia vidisset, eum sua manu se interfecturum;* Q. Fabius Maximus, *Nunquam rei ullius alieniore tempore mentionem factam in senatu*, dixit, *quam inter tam suspensos sociorum animos incertamque fidem id tactum, quod insuper sollicitaret eos. eam unius hominis temerariam vocem silentio omnium exstinguendam esse: et, si quid unquam arcani sanctive ad silendum in curia fuerit, id omnium maxime tegendum, occulendum, obliviscendum, pro non dicto habendum esse.* ita ejus rei oppressa mentio est. Dictatorem, qui censor ante fuisset, vetustissimusque ex eis, qui viverent, censoriis esset, creari placuit, qui senatum legeret: accirique C. Terentium consulem ad dictatorem dicendum jusserunt. qui, cum ex Apulia, relicto ibi praesidio, magnis itineribus Romam redisset, nocte proxima, ut mos erat, M. Fabium Buteonem ex senatusconsulto sine magistro equitum dictatorem in sex menses dixit.

XXIII. Is, ubi cum lictoribus in Rostra escendit, *neque duos dictatores tempore uno, quod nunquam antea factum esset, probare se*, dixit: *neque dictatorem se sine magistro equitum: nec censoriam vim uni permissam, et eidem iterum: nec dictatori, nisi rei gerendae causa creato, in sex menses datum imperium. Quae immoderata fors, tempus ac necessitas fecerint, iis se modum impositurum. nam neque senatu quemquam moturum ex iis, quos C. Flaminius, L. Aemilius censores in senatum legissent: transscribi tantum recitarique eos jussurum; ne penes unum hominem judicium arbitriumque de fama ac moribus senatoris fuerit; et ita in demortuorum locum sublecturum, ut ordo ordini, non homo homini praelatus videretur.* Recitato vetere senatu, inde primos in demortuorum locum legit, qui post L. Aemilium et C. Flaminium censores curulem magistratum cepissent, necdum in senatum lecti essent, ut quisque eorum primus creatus erat: tum legit, qui aediles, tribuni plebei, quaestoresve fuerant: tum ex iis, qui magistratus non cepissent, qui spolia ex hoste fixa domi haberent, aut civicam coronam accepissent.

ſent. Ita centum ſeptuaginta ſeptem cum ingenti approbatione hominum in ſenatum lectis, extemplo ſe magiſtratu abdicavit, privatusque de Roſtris deſcendit lictoribus abire juſſis. turbaeque ſe immiſcuit privatas agentium res, tempus hoc ſedulo terens, ne deducendi ſui cauſa populum de foro abduceret: neque tamen elanguit cura hominum ea mora, frequentesque eum domum deduxerunt. Conſul nocte inſequenti ad exercitum rediit, non facto certiore ſenatu, ne comitiorum cauſa in urbe retineretur.

XXIV. Poſtero die conſultus a Manio Pomponio praetore ſenatus decrevit, dictatori ſcribendum, uti, ſi e republica cenſeret eſſe, ad conſules ſubrogandos veniret cum magiſtro equitum et praetore M. Marcello, ut ex iis praeſentibus noſcere Patres poſſent, quo ſtatu respublica eſſet, conſiliaque ex rebus caperent. Qui acciti erant, omnes venerunt, relictis legatis, qui legionibus praeeſſent. Dictator, de ſe pauca ac modice locutus, in magiſtrum equitum, Ti. Sempronium Gracchum, magnam partem gloriae vertit; comitiaque edixit, quibus L. Poſtumius tertium abſens, qui tum Galliam provinciam obtinebat, et Ti. Sempronius Gracchus, qui tum magiſter equitum et aedilis curulis erat, conſules crearentur. Praetores inde creati, M. Valerius Laevinus, Ap. Claudius Pulcher, Q. Fulvius Flaccus, Q. Mutius Scaevola. Dictator, creatis magiſtratibus, Teanum in hiberna ad exercitum rediit, relicto magiſtro equitum Romae: qui, cum poſt paucos dies magiſtratum initurus eſſet, de exercitibus ſcribendis comparandisque in annum Patres conſuleret. Cum eae res maxime agerentur, nova clades nuntiata, aliam ſuper aliam cumulante in eum annum fortuna; L. Poſtumium, conſulem deſignatum, in Gallia ipſum atque exercitum deletos. Silva erat vaſta, (Litanam Galli vocabant) qua exercitum traducturus erat. ejus ſilvae dextra laevaque circa viam Galli arbores ita inciderant, ut immotae ſtarent, momento levi impulſae occiderent. Legiones duas Romanas habebat Poſtumius, ſociûmque ab ſupero mari tantum conſcripſerat, ut viginti quinque millia armatorum in agros ho-

hostium induxerit. Galli oram extremam silvae cum circumsedissent, ubi intravit agmen saltum, tum extremas arborum succisarum impellunt. quae, alia in aliam, instabilem per se ac male haerentem, incidentes, ancipiti strage arma, viros, equos obruerunt, ut vix decem homines effugerent. Nam cum exanimati plerique essent arborum truncis fragmentisque ramorum, ceteram quoque multitudinem, inopinato malo trepidam, Galli, saltum omnem armati circumsedentes, interfecerunt; paucis e tanto numero captis, qui, fluminis pontem petentes, obsesso ante ab hostibus ponte interclusi sunt. Ibi Postumius, omni vi, ne caperetur, dimicans, occubuit. spolia corporis caputque ducis praecisum Boji ovantes templo, quod sanctissimum est apud eos, intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere. idque sacrum vas iis erat, quo solemnibus libarent: poculumque idem sacerdoti esse, ac templi antistitibus. Praeda quoque haud minor Gallis, quam victoria, fuit. nam etsi magna pars animalium strage silvae oppressa erat, tamen ceterae res, quia nihil dissipatum fuga est, stratae per omnem jacentis agminis ordinem inventae sunt.

XXV. Hac nuntiata clade, cum per dies multos in tanto pavore fuisset civitas, ut tabernis clausis, velut nocturna solitudine per urbem acta, senatus aedilibus negotium daret, ut urbem circumirent, aperirique tabernas, et moestitiae publicae speciem urbi demi juberent; tum Ti. Sempronius senatum habuit, consolatusque Patres est, et adhortatus, *ne, qui Cannensi ruinae non succubuissent, ad minores calamitates animos submitterent. quod ad Carthaginienses hostes Hannibalemque attinet, prospera modo essent, sicut speraret futura, Gallicum bellum et omitti tuto et differri posse: ultionemque eam fraudis in Deorum ac populi Romani potestate fore. De hoste Poeno exercitibusque, per quos id bellum gereretur, consultandum atque agitandum.* Ipse primum, quid peditum equitumque, quid civium, quid sociorum in exercitu esset dictatoris, disseruit. Tum Marcellus suarum copiarum summam exposuit. Quid in Apulia cum C. Terentio consule esset, a peritis quaesitum est, nec,

unde

unde consulares exercitus satis firmi ad tantum bellum efficerentur, inibatur ratio. itaque Galliam, quanquam stimulabat justa ira, omitti eo anno placuit. Exercitus dictatoris consuli decretus est. De exercitu Marcelli, qui eorum ex fuga Cannensi essent, in Siciliam eos traduci, atque ibi militare, donec in Italia bellum esset, placuit. eodem ex dictatoris legionibus rejici militem minimi quemque roboris, nullo praestituto militiae tempore, nisi qui stipendiorum legitimorum esset. Duae legiones urbanae alteri consuli, qui in locum L. Postumii suffectus esset, decretae sunt: eumque, cum primum salvis auspiciis posset, creari placuit. legiones praeterea duas primo quoque tempore ex Sicilia acciri: atque inde consul, cui legiones urbanae evenissent, militum sumeret quantum opus esset. C Terentio consuli propagari in annum imperium: neque de eo exercitu, quem ad praesidium Apuliae haberet, quidquam minui.

XXVI. Dum haec in Italia geruntur apparanturque, nihilo segnius in Hispania bellum erat: sed ad eam diem magis prosperum Romanis. P. et Cn. Scipionibus inter se partitis copias, ut Cnaeus terra, Publius navibus rem gereret; Hasdrubal Poenorum imperator, neutri parti virium satis fidens, procul ab hoste, intervallo ac locis tutus, tenebat se: quoad multum ac diu obtestanti quatuor millia peditum, et quingenti equites in supplementum missi ex Africa sunt. Tum, refecta tandem spe, castra propius hostem movit: classemque et ipse instrui pararique jubet, ad insulas maritimamque oram tutandam. In ipso impetu movendarum de integro rerum, perculit eum praefectorum navium transitio: qui, post classem ad Iberum per pavorem desertam graviter increpiti, nunquam deinde satis fidi aut duci, aut Carthaginiensium rebus fuerant. Fecerant hi transfugae motum in Carpesiorum gente, desciverantque iis auctoribus urbes aliquot: una etiam ab ipsis vi capta fuerat. In eam gentem versum ab Romanis bellum est; infestoque exercitu Hasdrubal ingressus agrum hostium, pro captae ante dies paucos urbis moenibus, Galbum, nobilem Carpesiorum ducem, cum valido exercitu castris sese tenentem, agre-

gredi ſtatuit. Praemiſſa igitur levi armatura, quae eliceret hoſtes ad certamen, peditum partem ad depopulandum per agros paſſim dimiſit, ut palantes exciperent. Simul et ad caſtra tumultus erat, et per agros fugaque et caedes; deinde undique diverſis itineribus cum in caſtra ſe recepiſſent, adeo repente deceſſit animis pavor, ut non ad munimenta modo defendenda ſatis animorum eſſet, ſed etiam ad laceſſendum hoſtem proelio. Erumpunt igitur agmine e caſtris, tripudiantes more ſuo; repentinaque eorum audacia terrorem hoſti, paulo ante ultro laceſſenti, incuſſit. itaque et ipſe Hasdrubal in collem ſatis arduum, tutum flumine etiam objecto, tum copias ſubducit, et praemiſſam levem armaturam equitesque palatos eodem recipit: nec aut colli aut flumini ſatis fidens, vallo caſtra permunit. In hoc alterno pavore certamina aliquot ſunt contracta. nec Numida Hispano eques par fuit; nec jaculator Maurus cetrato; velocitate pari, robore animi viriumque aliquantum praeſtanti.

XXVII. Poſtquam neque elicere Poenum ad certamen obverſati caſtris poterant, neque caſtrorum oppugnatio facilis erat; urbem Aſcuam, quo, fines hoſtium ingrediens, Hasdrubal frumentum commeatusque alios convexerat, vi capiunt, omnique circa agro potiuntur. nec jam, aut in agmine, aut in caſtris, ullo imperio contineri. Quam ubi negligentiam ex re (ut fit) bene geſta oriri ſenſerat Hasdrubal, cohortatus milites, ut palatos ſine ſignis hoſtes aggrederentur, degreſſus colle, pergit ire acie inſtructa ad caſtra. quem ut adeſſe tumultuoſe nuntiavere fugientes ex ſpeculis ſtationibusque, ad arma conclamatum eſt. Ut quisque arma ceperat, ſine imperio, ſine ſigno, incompoſiti, inordinati in proelium ruunt. Jam primi conſeruerant manus, cum alii catervatim currerent, alii nondum e caſtris exiſſent. tamen primo ipſa audacia terruere hoſtem. deinde, rari in confertos illati, cum paucitas parum tuta eſſet, reſpicere alii alios, et undique pulſi coire in orbem; et dum corporibus applicantur, armaque armis jungunt, in arctum compulſi, cum vix movendis armis ſatis ſpatii eſſet, corona hoſtium cincti, ad multum diei caeduntur. Exi-

gua pars, eruptione facta, ſilvas ac montes petit: parique terrore et caſtra ſunt deſerta, et univerſa gens poſtero die in deditionem venit Nec diu in pacato manſit. nam ſubinde ab Carthagine allatum eſt, ut Hasdrubal primo quoque tempore in Italiam exercitum duceret. quae vulgata res per Hispaniam omnium ferme animos ad Romanos avertit. Itaque Hasdrubal extemplo literas Carthaginem mittit, indicans, quanto fama profectionis ſuae damno fuiſſet. *Si vero inde pergeret, priusquam Iberum transiret, Romanorum Hiſpaniam fore. Nam, praeterquam quod nec praeſidium, nec ducem haberet, quem relinqueret pro ſe; eos imperatores eſſe Romanos, quibus vix aequis viribus reſiſti poſſit. Itaque ſi ulla Hispaniae cura eſſet, ſucceſſorem ſibi cum valido exercitu mitterent: cui, ut omnia proſpere evenirent, non tamen otioſam provinciam fore.*

XXVIII. Hae literae quanquam primo admodum moverunt ſenatum; tamen, quia Italiae cura prior potiorque erat, nihil de Hasdrubale, neque de copiis ejus mutatum eſt. Himilco, cum exercitu juſto et aucta claſſe, ad retinendam terra marique ac tuendam Hispaniam, eſt miſſus; qui, ut pedeſtres navalesque copias trajecit, caſtris communitis, navibusque ſubductis et vallo circumdatis, cum equitibus delectis ipſe, quantum maxime accelerare poterat, per dubios infeſtosque populos juxta intentus ad Hasdrubalem pervenit. Cum decreta ſenatus mandataque expoſuiſſet, atque edidiciſſet ipſe invicem, quemadmodum tractandum bellum in Hispania foret, retro in ſua caſtra rediit; nulla re, quam celeritate, tutior, quod undique abierat, antequam conſentirent. Hasdrubal, priusquam moveret caſtra, pecunias imperat populis omnibus ſuae ditionis, ſatis gnarus, Hannibalem transitus quosdam pretio mercatum: nec auxilia Gallica aliter, quam conducta, habuiſſe; inopem, tantum iter ingreſſum, vix penetraturum ad Alpes fuiſſe. pecuniis igitur raptim exactis, ad Iberum deſcendit. Decreta Carthaginienſium et Hasdrubalis iter ubi ad Romanos ſunt perlata, omnibus omiſſis rebus, ambo duces, junctis copiis, ire obviam coeptis atque obſiſtere parant;

rati

rati, si Hannibali, vix per se ipsi tolerando Italiae hosti, Hasdrubal dux atque Hispaniensis exercitus esset junctus, illum Romani finem imperii fore. His anxii curis ad Iberum contrahunt copias; et, transito amne, cum diu consultassent, utrum castra castris conferrent, an satis haberent, sociis Carthaginiensium oppugnandis, morari ab itinere proposito hostem, urbem a propinquo flumine Iberam appellatam, opulentissimam ea tempestate regionis ejus, oppugnare parant. quod ubi sensit Hasdrubal, pro ope ferenda sociis, pergit ipse ire ad urbem, deditam nuper in fidem Romanorum, oppugnandam. ita jam coepta obsidio omissa ab Romanis est, et in ipsum Hasdrubalem versum bellum.

XXIX. Quinque millium intervallo castra distantia habuere paucos dies: nec sine levibus proeliis, nec ut in aciem exirent. tandem uno eodemque die velut ex composito utrinque signum pugnae propositum est, atque omnibus copiis in campum descensum. Triplex stetit Romana acies. velitum pars inter antesignanos locata, pars post signa accepta, equites cornua cinxere. Hasdrubal mediam aciem Hispanis firmat: in cornibus, dextro Poenos locat, laevo Afros mercenariorumque auxilia: equitum Numidas Poenorum peditibus, ceteros Afris pro cornibus opponit. nec omnes Numidae in dextro locati cornu, sed quibus, desultorum in modum, binos trahentibus equos inter acerrimam saepe pugnam in recentem equum ex fesso armatis transsultare mos erat: tanta velocitas ipsis, tamque docile equorum genus est. Cum hoc modo instructi starent, imperatorum utriusque partis haud ferme dispares spes erant. nam ne multum quidem, aut numero, aut genere militum, hi aut illi praestabant. Militibus longe dispar animus erat. Romanis enim, quanquam procul a patria pugnarent, facile persuaserant duces, pro Italia atque urbe Roma eos pugnare. itaque, velut quibus reditus in patriam eo discrimine pugnae verteretur, obstinaverant animis, vincere aut mori. Minus pertinaces viros habebat altera acies. nam maxima pars Hispani erant: qui vinci in Hispania, quam victores in Italiam trahi malebant. Primo

igitur concurſu, cum vix pila conjecta eſſent, retulit pedem media acies, inferentibusque ſeſe magno impetu Romanis terga vertit. Nihilo ſegnius in cornibus proelium fuit. hinc Poenus, hinc Afer urget: et velut in circumventos proelio ancipiti pugnant. Sed cum in medium tota jam coiſſet Romana acies, ſatis virium ad dimovenda hoſtium cornua habuit. itaque duo diverſa proelia erant: utroque Romani, ut qui, pulſis tandem mediis, et numero et robore virorum praeſtarent, haud dubie ſuperarunt. Magna vis hominum ibi occiſa. et, niſi Hispani vixdum conſerto proelio tam effuſe fugiſſent, perpauci ex tota ſuperfuiſſent acie. Equeſtris pugna nulla admodum fuit: quia, ſimul inclinatam mediam aciem Mauri Numidaeque viderunt, extemplo fuga effuſa nuda cornua, elephantis quoque prae ſe actis, deſeruere. Et Hasdrubal, usque ad ultimum eventum pugnae moratus, e media caede cum paucis effugit. Caſtra Romani cepere, atque diripuere. Ea pugna, ſi qua dubia in Hispania erant, Romanis adjunxit: Hasdrubalique non modo in Italiam traducendi exercitus, ſed ne manendi quidem ſatis tuto in Hispania, ſpem reliquit. Quae poſtquam literis Scipionum Romae vulgata ſunt, non tam victoria, quam prohibito Hasdrubalis in Italiam transitu, laetabantur.

XXX. Dum haec in Hispania geruntur, Petelia in Bruttiis, aliquot poſt menſibus, quam coepta oppugnari erat, ab Himilcone, praefecto Hannibalis, expugnata eſt. Multo ſanguine ac vulneribus ea Poenis victoria ſtetit: nec ulla magis vis obſeſſos, quam fames, expugnavit. abſumtis enim frugum alimentis, carnisque omnis generis quadrupedum; ſutrinae poſtremo coriis, herbisque et radicibus, et corticibus teneris, ſtrictisque rubis vixere; nec, antequam vires ad ſtandum in muris ferendaque arma deerant, expugnati ſunt. Recepta Petelia, Poenus ad Conſentiam copias traducit: quam, minus pertinaciter defenſam, intra paucos dies in deditionem accepit. Iisdem ferme diebus et Bruttiorum exercitus Crotonem, Graecam urbem, circumſedit, opulentam quondam armis virisque, tum jam adeo multis magnisque

que cladibus afflictam, ut omnis aetatis minus viginti millia civium supereſſent. itaque urbe a defenſoribus vaſta facile potiti ſunt hoſtes: arx tantum retenta, in quam inter tumultum captae urbis e media caede quidam effugere. Et Locrenſes deſcivere ad Bruttios Poenosque, prodita multitudine a principibus. Rhegini tantummodo regionis ejus, et in fide erga Romanos, et poteſtatis ſuae ad ultimum manſerunt. In Siciliam quoque eadem inclinatio animorum pervenit: et ne domus quidem Hieronis tota ab defectione abstinuit. namque Gelo maximus ſtirpis, contemta ſimul ſenectute patris, ſimul poſt Cannenſem cladem Romana ſocietate, ad Poenos deſecit: moviſſetque in Sicilia res, niſi mors adeo opportuna, ut patrem quoque ſuſpicione aſpergeret, armantem eum multitudinem, ſollicitantemque ſocios abſumſiſſet. Haec eo anno in Italia, in Africa, in Sicilia, in Hispania vario eventu acta. Exitu anni Q. Fabius Maximus a ſenatu poſtulavit, ut aedem Veneris Erycinae, quam dictator voviſſet, dedicare liceret. Senatus decrevit, ut Ti. Sempronius conſul deſignatus, cum primum honorem iniſſet, ad populum ferret, ut Q. Fabium duumvirum eſſe juberent aedis dedicandae cauſa. Et M. Aemilio Lepido, qui bis conſul augurque fuerat, filii tres, Lucius, Marcus, Quintus, ludos funebres per triduum, et gladiatorum paria duo et viginti per triduum in foro dederunt. Aediles curules C. Laetorius, et Ti. Sempronius Gracchus, conſul deſignatus, qui in aedilitate magiſter equitum fuerat, ludos Romanos fecerunt, qui per triduum inſtaurati ſunt. Plebeji ludi aedilium M. Aurelii Cottae et M. Claudii Marcelli ter inſtaurati. Circumacto tertio anno Punici belli, *Ti. Sempronius conſul Idibus Martiis magiſtratum iniit. Praetores Q. Fulvius Flaccus, qui antea conſul cenſorque fuerat, urbanam; M. Valerius Laevinus peregrinam ſortem in jurisdictione habuit. Ap. Claudius Pulcher Siciliam, Q. Mucius Scaevola Sardiniam ſortiti ſunt. M. Marcello pro conſule imperium eſſe populus juſſit, quod poſt Cannenſem cladem unus Romanorum imperatorum in Italia proſpere rem geſſiſſet.

XXXI. Senatus, quo die primum est in Capitolio consultus, decrevit, ut, quo eo anno duplex tributum imperaretur, simplex confestim exigeretur, ex quo stipendium praesens omnibus militibus daretur, praeterquam qui milites ad Cannas fuissent. De exercitibus ita decreverunt, ut duabus legionibus urbanis Ti. Sempronius consul Cales ad conveniendum diem ediceret; inde sex legiones in castra Claudiana supra Suessulam deducerentur, quae ibi legiones essent, (erant autem Cannensis maxime exercitus) eas Ap. Claudius Pulcher praetor in Siciliam trajiceret; quaeque in Sicilia essent, Romam deportarentur. Ad exercitum, cui ad conveniendum Cales edicta dies erat, M. Claudius Marcellus missus: isque jussus in castra Claudiana deducere urbanas legiones. Ad veterem exercitum accipiendum deducendumque inde in Siciliam, T. Metilius Croto legatus ab Ap. Claudio est missus. Taciti primo exspectaverant homines, uti consul comitia collegae creando haberet. deinde, ubi ablegatum, velut de industria, M. Marcellum viderunt, quem maxime consulem in eum annum ob egregie in praetura res gestas creari volebant, fremitus in curia est ortus. Quod ubi sensit consul, *Utrumque*, inquit, *e republica fuit, Patres conscripti, et M. Claudium ad permutandos exercitus in Campaniam proficisci, et comitia non prius edici, quam is inde, confecto, quod mandatum est, negotio, revertisset; ut vos consulem, quem tempus reipublicae postularet, quem maxime vultis, haberetis.* Ita de comitiis, donec rediit Marcellus, silentium fuit. Interea duumviri creati sunt Q. Fabius Maximus et T. Otacilius Crassus, aedibus dedicandis, Menti Otacilius, Fabius Veneri Erycinae. Utraque in Capitolio est; canali uno discretae. Et de trecentis equitibus Campanis, qui, in Sicilia cum fide stipendiis emeritis, Romam venerant, dein latum ad populum, ut cives Romani essent: item, uti municipes Cumani essent, pridie quam populus Campanus a populo Romano defecisset. Maxime, ut hoc ferretur, moverat, quod, quorum hominum essent, scire se ipsi negabant; vetere patria relicta, in eam, in quam redierant, nondum adsciti. Postquam Marcellus ab exercitu rediit, comitia uni consuli ro-

rogando in locum L. Poſtumii edicuntur. Creatur ingenti conſenſu Marcellus, qui extemplo magiſtratum occiperet. cui ineunti conſulatum cum tonuiſſet, vocati augures vitio creatum videri pronuntiaverunt; vulgoque Patres ita fama ferebant, quod tum primum duo plebeji conſules facti eſſent, id Deis cordi non eſſe. In locum Marcelli, ubi is ſe magiſtratu abdicavit, ſuffectus Fabius Maximus tertium. Mare arſit eo anno: ad Sinueſſam bos equuleum peperit: ſigna Lanuvii ad Junonis Sospitae cruore manavere, lapidibusque circa id templum pluit. ob quem imbrem novemdiale, ut aſſolet, ſacrum fuit: ceteraque prodigia cum cura expiata.

XXXII. Conſules exercitus inter ſeſe diviſerunt. Fabio exercitus, cui M. Junius dictator praefuerat, evenit; Sempronio volones, qui fierent, et ſociorum viginti quinque millia; M. Valerio praetori legiones, quae ex Sicilia rediſſent, decretae; M. Claudius proconſul ad eum exercitum, qui ſupra Sueſſulam Nolae praeſideret, miſſus. Praetores in Siciliam ac Sardiniam profecti. Conſules edixerunt, quoties in ſenatum vocaſſent, uti ſenatores, quibusque in ſenatu dicere ſententiam liceret, ad portam Capenam convenirent. Praetores, quorum jurisdictio erat, tribunalia ad Piſcinam publicam poſuerunt. eo vadimonia fieri juſſerunt: ibique eo anno jus dictum eſt. Interim Carthaginem, unde Mago frater Hannibalis duodecim millia peditum, et mille quingentos equitos, viginti elephantos, mille argenti talenta in Italiam transmiſſurus erat, cum praeſidio ſexaginta navium longarum, nuntius affertur, in Hispania rem male geſtam, omnesque ferme ejus provinciae populos ad Romanos defeciſſe. Erant, qui Magonem cum claſſe ea copiisque, omiſſa Italia, in Hispaniam averterent; cum Sardiniae recipiendae repentina ſpes affulſit. *Parvum ibi exercitum Romanum eſſe: veterem praetorem inde A. Cornelium provinciae peritum decedere, novum exſpectari. Ad hoc, feſſos jam animos Sardorum eſſe diuturnitate imperii: et proximo iis anno acerbe atque avare imperatum. Gravi tributo et collatione iniqua frumenti preſſos. nihil deeſſe aliud, quam auctorem, ad quem deficerent.* Haec clan-

destina legatio per principes missa erat, maxime eam rem moliente Hampsicora, qui tum auctoritate atque opibus longe primus erat. His nuntiis prope uno tempore turbati, erectique, Magonem cum classe sua copiisque in Hispaniam mittunt. in Sardiniam Hasdrubalem deligunt ducem: et tantum ferme copiarum, quantum Magoni, decernunt. Et Romae consules, transactis rebus, quae in urbe agendae erant, movebant jam sese ad bellum. Ti. Sempronius militibus Sinuessam diem ad conveniendum edixit; et Q. Fabius, consulto prius senatu, ut frumenta omnes ex agris, ante Calendas Junias primas, in urbes munitas conveherent. *Qui non invexisset, ejus se agrum populaturum, servos sub hasta venditurum, villas incensurum.* Ne praetoribus quidem, qui ad jus dicendum creati erant, vacatio ab belli administratione data est. Valerium praetorem in Apuliam ire placuit, ad exercitum a Terentio accipiendum: cum ex Sicilia legiones venissent, iis potissimum uti ad regionis ejus praesidium: Terentianum mitti cum aliquo legatorum. Et viginti quinque naves M. Valerio datae sunt, quibus oram maritimam inter Brundisium ac Tarentum tutari posset. Par navium numerus Q. Fulvio praetori urbano decretus ad urbana litora tutanda. C. Terentio proconsuli negotium datum, ut in Piceno agro conquisitionem militum haberet, locisque iis praesidio esset. Et T. Otacilius Crassus, postquam aedem Mentis in Capitolio dedicavit, in Siciliam cum imperio, qui classi praeesset, missus.

XXXIII. In hanc dimicationem duorum opulentissimorum in terris populorum omnes reges gentesque animos intenderant. Inter quos Philippus Macedonum rex, eo magis, quod propior Italiae, ac mari tantum Jonio discretus erat. Is ubi primum fama accepit, Hannibalem Alpes transgressum, ut bello inter Romanos Poenumque orto laetatus erat, ita, utrius populi mallet victoriam esse, incertis adhuc viribus, fluctuatus animo fuerat. Postquam tertia jam pugna, tertia victoria cum Poenis erat, ad fortunam inclinavit, legatosque ad Hannibalem misit: qui, vitantes portus Brundisinum Tarentinum-

numque, quia cuſtodiis navium Romanarum tenebantur, ad Laciniae Junonis templum in terram egreſſi ſunt. Inde per Apuliam petentes Capuam, media in praeſidia Romana illati ſunt: deductique ad M. Valerium Laevinum praetorem, circa Nuceriam caſtra habentem. Ibi intrepide Xenophanes, legationis princeps, a Philippo rege ſe miſſum, ait, ad amicitiam ſocietatemque jungendam cum populo Romano; mandata habere ad conſules ac ſenatum populumque Romanum. Inter defectiones veterum ſociorum, Valerius, nova ſocietate tam clari regis laetus admodum, hoſtes pro hoſpitibus comiter accepit. dat, qui proſequantur, itinera cum cura demonſtrent, quae loca, quosque ſaltus, aut Romanus, aut hoſtes teneant. Xenophanes per praeſidia Romana in Campaniam, inde, qua proximum fuit, in caſtra Hannibalis pervenit, foedusque cum eo atque amicitiam junxit legibus his: *ut Philippus rex quam maxima claſſe (ducentas autem naves videbatur effecturus) in Italiam trajiceret, et vaſtaret maritimam oram: bellum pro parte ſua terra marique gereret. ubi debellatum eſſet, Italia omnis cum ipſa urbe Roma Carthaginienſium atque Hannibalis eſſet, praedaque omnis Hannibali cederet. Perdomita Italia, navigarent in Graeciam, bellumque, cum quibus regibus placeret, gererent. quae civitates continentis, quae inſulae ad Macedoniam vergunt, eae Philippi regnique ejus eſſent,*

XXXIV. In has ferme leges inter Poenum ducem legatosque Macedonum ictum foedus, miſſique cum iis ad regis ipſius firmandam fidem legati, Giſgo, et Boſtar, et Mago, eodem ad Junonis Laciniae, ubi navis occulta in ſtatione erat, perveniunt: inde profecti, cum jam altum tenerent, conſpecti a claſſe Romana ſunt, quae praeſidio erat Calabriae litoribus. P. Valerius Flaccus cercuros ad perſequendam retrahendamque navem cum miſiſſet, primo fugere regii conati: deinde, ubi celeritate vinci ſenſerunt, tradunt ſe Romanis, et ad praefectum claſſis adducti, cum quaereret, *qui, et unde, et quo tenderent curſum?* Xenophanes primo, ſatis jam ſemel felix, mendacium ſtruere, *a Philippo ſe ad Romanos miſſum, ad M. Valerium, ad quem unum iter tutum*

 fuerit,

fuerit, perveniſſe. Campaniam ſuperare nequiſſe, ſeptam hoſtium praeſidiis. Deinde, ut Punicus cultus habi usque ſuſpectos legatos fecit Hannibalis, interrogatosque ſermo prodidit: tum, comitibus eorum ſeductis, ac metu territis, literae quoque ab Hannibale ad Philippum inventae, et pacta inter regem Macedonum Poenumque ducem. Quibus ſatis cognitis, optimum viſum eſt, captivos comitesque eorum Romam ad ſenatum, aut ad conſules, ubicunque eſſent, quam primum deportare. ad id celerrimae quinque naves delectae, ac L. Valerius Antias, qui praeeſſet, miſſus: eique mandatum, ut in omnes naves legatos ſeparatim cuſtodiendos divideret, daretque operam, ne quod iis colloquium inter ſe, neve quae communicatio conſilii eſſet. Per idem tempus Romae cum A. Cornelius Mammula, ex Sardinia provincia decedens, retuliſſet, qui ſtatus rerum in inſula eſſet, bellum ac defectionem omnes ſpectare; Q. Mucium, qui ſucceſſiſſet ſibi, gravitate coeli aquarumque advenientem exceptum, non tam in periculoſum, quam longum morbum implicitum, diu ad belli vim ſustinendam inutilem fore; exercitumque ibi ut ſatis firmum pacatae provinciae praeſidio eſſe, ita parum bello, quod motum iri videretur: decreverunt Patres, ut Q. Fulvius Flaccus quinque millia peditum, quadringentos equites ſcriberet, eamque legionem primo quoque tempore in Sardiniam trajiciendam curaret, mitteretque cum imperio, quem ipſi videretur, qui rem gereret, quoad Mucius convaluiſſet. Ad eam rem miſſus eſt T. Manlius Torquatus, qui bis conſul cenſorque fuerat, ſubegeratque in conſulatu Sardos. Sub idem fere tempus et a Carthagine in Sardiniam claſſis miſſa, duce Hasdrubale, cui Calvo cognomen erat, foeda tempeſtate vexata, ad Baliares inſulas dejicitur: ibique (adeo non armamenta modo, ſed etiam alvei navium quaſſati erant) ſubductae naves dum reficiuntur, aliquantum temporis triverunt.

XXXV. In Italia cum poſt Cannenſem pugnam, fractis partis alterius viribus, alterius mollitis animis, ſegnius bellum eſſet: Campani per ſe adorti ſunt rem Cumanam ſuae ditionis facere; primo ſollicitantes, ut ab Ro-

Romanis deficerent, ubi id parum processit, dolum ad capiendos eos comparant. Campanis omnibus statum sacrificium ad Hamas. eo senatum Campanum venturum certiores Cumanos fecerunt: petieruntque, ut et Cumanus eo senatus veniret ad consultandum communiter, ut eosdem uterque populus socios hostesque haberet: praesidium ibi armatum sese habituros, ne quid ab Romano Poenove periculi esset. Cumani (quanquam suspecta fraus erat) nihil abnuere; ita tegi fallax consilium posse rati. Interim T. Sempronius consul Romanus Sinuessae, quo ad conveniendum diem edixerat, exercitu lustrato, transgressus Vulturnum flumen, circa Liternum castra posuit. Ibi, quia otiosa stativa erant, crebro decurrere milites cogebat, ut tirones (ea maxima pars volonum erat) assuescerent signa sequi, et in acie agnoscere ordines suos. inter quae concordiae maxima inerat cura duci, itaque legatis tribunisque praeceperat, *ne qua exprobratio cuiquam veteris fortunae discordiam inter ordines sereret: vetus miles tironi, liber voloni sese exaequari sineret. omnes satis honestos generososque ducerent, quibus arma sua signaque populus Romanus commisisset. quae fortuna coëgisset ita fieri, eandem cogere tueri factum.* Ea non majore cura praecepta ab ducibus sunt, quam a militibus observata, brevique tanta concordia coaluerant omnium animi, ut prope in oblivionem veniret, qua ex conditione quisque esset miles factus. Haec agenti Graccho legati Cumani nuntiarunt, quae a Campanis legatio paucos ante dies venisset, et quid iis ipsi respondissent. Triduum post eum diem festum esse: non senatum solum omnem ibi futurum, sed castra etiam et exercitum Campanum. Gracchus, jussis Cumanis omnia ex agris in urbem convehere, et manere intra muros, ipse pridie, quam statum sacrificium Campanis esset, Cumas movet castra. Hamae inde tria millia passuum absunt. Jam Campani eo frequentes ex composito convenerant, nec procul inde in occulto Marius Alfius Medixtuticus (summus magistratus erat Campanis) cum quatuordecim millibus armatorum habebat castra; sacrificio apparando, et inter id instruendae fraudi aliquanto intentior, quam muniendis castris, aut ulli militari operi. Triduum sacri-

fica-

catum ad Hamas. Nocturnum erat ſacrum, ita ut ante mediam noctem compleretur. Huic Gracchus inſidiandum tempori ratus, cuſtodibus ad portas poſitis, ne quis enuntiare poſſet coepta, et ab decima diei hora coactis militibus corpora curare, ſomnoque operam dare, ut primis tenebris convenire ad ſignum poſſent, vigilia ferme prima tolli juſſit ſigna; ſilentique profectus agmine, cum ad Hamas media nocte perveniſſet, caſtra Campana, ut in pervigilio neglecta, ſimul omnibus portis invadit; alios ſomno ſtratos, alios perpetrato ſacro inermes redeuntes obtruncat. hominum eo tumultu nocturno caeſa plus duo millia, cum ipſo duce Mario Alfio. capta ſunt ſigna militaria quatuor et triginta.

XXXVI. Gracchus, minus centum militum jactura caſtris hoſtium potitus, Cumas ſe propere recepit, ab Hannibale metuens, qui ſuper Capuam in Tifatis habebat caſtra. Nec eum provida futuri fefellit opinio. nam ſimul Capuam ea clades eſt nuntiata, ratus Hannibal, ab re bene geſta inſolenter laetum exercitum tironum, magna ex parte, ſervorumque, ſpoliantem victos, praedasque agentem, ad Hamas ſe inventurum, citatum agmen praeter Capuam rapit, obviosque ex fuga Campanorum, dato praeſidio, Capuam duci, ſaucios vehiculis portari jubet. ipſe Hamis vacua ab hoſtibus caſtra, nec quidquam praeter recentis veſtigia caedis, ſtrataque paſſim corpora ſociorum invenit. Auctores erant quidam, ut protinus inde Cumas duceret, urbemque oppugnaret. Id quanquam haud modice Hannibal cupiebat, ut, quia Neapolim non potuerat, Cumas ſaltem, maritimam urbem, haberet; tamen, quia praeter arma nihil ſecum miles, raptim acto agmine, extulerat, retro in caſtra ſupra Tifata ſe recepit. inde, fatigatus Campanorum precibus, ſequenti die cum omni apparatu oppugnandae urbis Cumas redit; perpopulatoque agro Cumano, mille paſſus ab urbe caſtra locat; cum Gracchus magis verecundia in tali neceſſitate deſerendi ſocios, implorantes fidem ſuam populique Romani, ſubſtitiſſet, quam ſatis fidens exercitui. Nec alter conſul Fabius, qui ad Cales caſtra habebat, Vulturnum flumen traducere audebat exercitum;

tum: occupatus primo auſpiciis repetendis, dein prodigiis, quae alia ſuper alia nuntiabantur, expiantique ea haud facile litari haruſpices reſpondebant.

XXXVII. Hae cauſae cum Fabium tenerent, Sempronius in obſidione erat; et jam operibus oppugnabatur. adverſus ligneam ingentem admotam urbi, aliam turrem ex ipſo muro excitavit conſul Romanus, aliquanto altiorem: quia muro ſatis per ſe alto ſubjectis validis ſublicis pro ſolo uſus erat. inde primum ſaxis, ſudibusque, et ceteris miſſilibus propugnatores moenia atque urbem tuebantur; poſtremo, ubi promovendo adjunctam muro viderunt turrem, facibus ardentibus plurimum ſimul ignem conjecerunt. quo incendio trepida armatorum multitudo cum de turre ſeſe praecipitaret, eruptio ex oppido ſimul duabus portis ſtationes hoſtium fudit, fugavitque in caſtra; ut eo die obſeſſo, quam obſidenti, ſimilior eſſet Poenus. Ad mille trecenti Carthaginienſium caeſi, et undeſexaginta vivi capti; qui, circa muros et in ſtationibus ſolute ac negligenter agentes, cum nihil minus, quam eruptionem timuiſſent, ex improviſo oppreſſi fuerant. Gracchus, priusquam ſe hoſtes ab repentino pavore colligerent, receptui ſignum dedit, ac ſuos intra muros recepit. Poſtero die Hannibal, laetum ſecunda re conſulem juſto proelio ratus certaturum, aciem inter caſtra atque urbem inſtruxit. ceterum poſtquam neminem moveri ab ſolita cuſtodia urbis vidit, nec committi quidquam temerariae ſpei, ad Tifata redit infecta re. Quibus diebus Cumae liberatae ſunt obſidione, iisdem diebus et in Lucanis ad Grumentum Ti. Sempronius, cui Longo cognomen erat, cum Hannone Poeno proſpere pugnat. Supra duo millia hoſtium occidit, et ducentos octoginta milites amiſit: ſigna militaria ad quadraginta unum cepit. Pulſus finibus Lucanis Hanno retro in Bruttios ſeſe recepit. Et ex Hirpinis oppida tria, quae a populo Romano defecerant, vi recepta per M. Valerium praetorem. Vercellius Siciliusque, auctores defectionis, ſecuri percuſſi. ſupra mille captivorum ſub haſta venierunt: praeda alia militi conceſſa, exercitus Luceriam reductus.

XXXVIII.

XXXVIII. Dum haec in Lucanis atque in Hirpinis geruntur, quinque naves, quae Macedonum atque Poenorum captos legatos Romam portabant, ab supero mari ad inferum circumvectae prope omnem Italiae oram, cum praeter Cumas velis ferrentur, neque, hostium an sociorum essent, satis sciretur, Gracchus obviam ex classe sua naves misit. Cum percontando invicem cognitum esset, consulem Cumis esse; naves Cumas appulsae, captivique ad consulem deducti, et literae datae. Consul, literis Philippi atque Hannibalis perlectis, consignata omnia ad senatum itinere terrestri misit: navibus devehi legatos jussit. Cum eodem fere die literae legatique Romam venissent, et, percontatione facta, dicta cum scriptis congruerent; primo gravis cura Patres incessit, cernentes, quanta vix tolerantibus Punicum bellum Macedonici belli moles instaret. cui tamen adeo non succubuerunt, ut extemplo agitaretur, quemadmodum ultro inferendo bello averterent ab Italia hostem. Captivis in vincula condi jussis, comitibusque eorum sub hasta venditis, ad naves viginti quinque, quibus P. Valerius Flaccus praefectus praeerat, viginti paratas alias decernunt. His comparatis deductisque, et additis quinque navibus, quae advexerant captivos legatos, triginta naves ab Ostia Tarentum profectae: jussusque P. Valerius, militibus Varronianis, quibus L. Apustius legatus Tarenti praeerat, in naves impositis, quinquaginta navium classe non tueri modo Italiae oram, sed explorare de Macedonico bello. si congruentia literis legatorumque indiciis Philippi consilia essent, ut M. Valerium praetorem literis certiorem faceret: isque, L. Apustio legato exercitui praeposito, Tarentum ad classem profectus, primo quoque tempore in Macedoniam transmitteret: daretque operam, ut Philippum in regno contineret. Pecunia ad classem tuendam bellumque Macedonicum ea decreta est, quae Ap. Claudio in Siciliam missa erat, ut redderetur Hieroni regi: ea per L. Apustium legatum Tarentum est devecta. simul ab Hierone missa ducenta millia modiûm tritici, et hordei centum.

XXXIX. Dum haec Romani parant aguntque, ad Philippum captiva navis, una ex iis, quae Romam missae erant,

erant, ex curſu refugit: inde ſcitum, legatos cum literis captos. Itaque ignarus de iis, quae cum Hannibale legatis ſuis conveniſſent, quaeque legati ejus ad ſe allaturi fuiſſent, legationem aliam cum eisdem mandatis mittit. Legati ad Hannibalem miſſi, Heraclitus, cui Scotino cognomen erat, et Crito Beroeaeus, et Solitheus Magnes. Hi proſpere tulerunt ac retulerunt mandata. ſed prius ſe aeſtas circumegit, quam movere ac moliri quidquam rex poſſet: tantum navis una capta cum legatis momenti fecit, ad dilationem imminentis Romanis belli. Et circa Capuam, transgreſſo Vulturnum Fabio, poſt expiata tandem prodigia, ambo conſules rem gerebant. Compulteriam, et Trebulam, et Saticulam, urbes, quae ad Poenum defecerant, Fabius vi cepit; praeſidiaque in iis Hannibalis, Campanique permulti capti. Et Nolae, ſicut priore anno, ſenatus Romanorum, plebs Hannibalis erat; conſiliaque occulta de caede principum et proditione urbis inibantur. Quibus ne incepta procederent, inter Capuam caſtraque Hannibalis, quae in Tifatis erant, traducto exercitu, Fabius ſuper Veſuvium in caſtris Claudianis conſedit, inde M. Marcellum proconſulem cum iis copiis, quas habebat, Nolam in praeſidium miſit.

XL. Et in Sardinia res per T. Manlium praetorem adminiſtrari coeptae, quae omiſſae erant, poſtquam Q. Mucius praetor gravi morbo eſt implicitus. Manlius, navibus longis ad Carales ſubductis, navalibus ſociis armatis, ut terra rem gereret, et a praetore exercitu accepto, duo et viginti millia peditum, mille et ducentos equites confecit. Cum his equitum peditumque copiis profectus in agrum hoſtium, haud procul ab Hampſicorae caſtris caſtra poſuit. Hampſicora tum forte profectus erat in Pellitos Sardos, ad juventutem armandam, qua copias augeret. Filius ejus, nomine Hioſtus, caſtris praeerat: is, adoleſcentia ferox, temere proelio inito fuſus fugatusque. ad tria millia Sardorum eo proelio caeſa, octingenti ferme vivi capti. Alius exercitus primo per agros ſilvasque fuga palatus; dein, quo ducem fugiſſe fama erat, ad urbem nomine Cornum, caput ejus regionis,

nis, confugit. debellatumque eo proelio in Sardinia esset, ni classis Punica cum duce Hasdrubale, quae tempestate dejecta ad Baliares erat, in tempore ad spem rebellandi advenisset. Manlius post famam appulsae Punicae classis, Carales se recepit. ea occasio Hampsicorae data Poeno se jungendi. Hasdrubal, copiis in terram expositis, et classe remissa Carthaginem, duce Hampsicora ad sociorum populi Romani agrum populandum profectus, Carales perventurus erat, ni Manlius obvio exercitu ab effusa eum populatione continuisset. Primo castra castris modico intervallo sunt objecta, deinde procursationes leviaque certamina vario eventu inita: postremo descensum in aciem, signisque collatis, justo proelio per quatuor horas pugnatum. Diu pugnam ancipitem Poeni, Sardis facile vinci assuetis, fecerunt: postremo et ipsi, cum omnia circa strage ac fuga Sardorum repleta essent, fusi. ceterum terga dantes, circumducto cornu, quo pepulerat Sardos, inclusit Romanus. caedes inde magis, quam pugna, fuit. Duodecim millia hostium caesa Sardorum simul Poenorumque, ferme tria millia et septingenti capti, et signa militaria septem et viginti.

XLI. Ante omnia claram et memorabilem pugnam fecit Hasdrubal imperator captus, et Hanno, et Mago, nobiles Carthaginienses: Mago ex gente Barcina, propinqua cognatione Hannibali junctus; Hanno auctor rebellionis Sardis, bellique ejus haud dubie concitor. Nec Sardorum duces minus nobilem eam pugnam cladibus suis fecerunt. nam et filius Hampsicorae Hiostus in acie cecidit: et Hampsicora, cum paucis equitibus fugiens, ut super afflictas res necem quoque filii audivit, nocte, ne cujusquam interventus coepta impediret, mortem sibi conscivit. Ceteris urbs Cornus eadem, quae ante, fugae receptaculum fuit. quam Manlius, victore exercitu aggressus, intra paucos dies recepit. Deinde aliae quoque civitates, quae ad Hampsicoram Poenosque defecerant, obsidibus datis, dediderunt sese. quibus stipendio frumentoque imperato, pro cujusque aut viribus aut delicto, Carales exercitum reduxit. Ibi navibus longis deductis, impositoque, quem secum advexerat, milite, Romam

na-

navigat, Sardiniamque perdomitam nuntiat Patribus; et ſtipendium quaeſtoribus, frumentum aedilibus captivosque Fulvio praetori tradidit. Per idem tempus T. Otacilius praetor, quinquaginta navium ab Lilybaeo claſſe in Africam transvectus, depopulatusque agrum Carthaginienſem, cum Sardiniam inde peteret, quo fama erat Hasdrubalem a Baliaribus nuper trajeciſſe, claſſi Africam repetenti occurrit, levique certamine in alto commiſſo, ſeptem inde naves cum ſociis navalibus cepit: ceteras metus haud ſecus, quam tempeſtas, paſſim disjecit. Per eosdem forte dies et Bomilcar cum militibus, ad ſupplementum Carthagine miſſis, elephantisque, et commeatu, Locros acceſſit. quem ut incautum opprimeret Ap. Claudius, per ſimulationem provinciae circumeundae Meſſanam raptim exercitu ducto, aeſtu ſecundo Locros trajecit. Jam inde Bomilcar ad Hannonem in Bruttios profectus erat; et Locrenſes portas Romanis clauſerunt. Appius magno conatu nulla re geſta, Meſſanam repetit. Eadem aeſtate Marcellus ab Nola, quam praeſidio obtinebat, crebras excurſiones in agrum Hirpinum et Samnites Caudinos fecit: adeoque omnia ferro atque igni vaſtavit, ut antiquarum cladium Samnio memoriam renovaret.

XLII. Itaque extemplo legati, ad Hannibalem miſſi ſimul ex utraque gente, ita Poenum allocuti ſunt: *Hoſtes populi Romani, Hannibal, fuimus primum per nos ipſi, quoad noſtra arma, noſtrae vires nos tutari poterant. poſtquam iis parum fidebamus, Pyrrho regi nos adjunximus; a quo relicti pacem neceſſariam accepimus, fuimusque in ea per annos prope quinquaginta, ad id tempus, quo in Italiam veniſti. Tua nos non magis virtus fortunaque, quam unica comitas ac benignitas erga cives noſtros, quos captos nobis remiſiſti, ita conciliavit tibi, ut, te ſalvo atque incolumi amico, non modo populum Romanum, ſed ne Deos quidem iratos (ſi dici fas eſt) timeremus. At, Hercule, non ſolum incolumi et victore, ſed praeſente te, (comploratum prope conjugum ac liberorum noſtrorum exaudire, et flagrantia tecta poſſes conſpicere) ita ſumus aliquoties hac aeſtate devaſtati, ut*

M. Marcellus, non Hannibal, vicisse ad Cannas videatur; glorienturque Romani, te, ad unum modo ictum vigentem, velut aculeo emisso, torpere. Per centum prope annos cum populo Romano bellum gessimus, nullo externo adjuti nec duce, nec exercitu: nisi quod per biennium Pyrrhus nostro magis milite suas auxit vires, quam suis viribus nos defendit. Non ego secundis rebus nostris gloriabor, duos consules, ac duos consulares exercitus a nobis sub jugum missos, et si qua alia aut laeta aut gloriosa nobis evenerunt. quae aspera adversaque tunc acciderunt, minore indignatione referre possumus, quam quae hodie eveniunt. Magni dictatores cum magistris equitum, bini consules cum binis consularibus exercitibus ingrediebantur fines nostros; ante explorato, et subsidiis positis, et sub signis ad populandum ducebant. nunc proprii unius et parvi ad tuendam Nolam praesidii praeda sumus. Jam ne manipulatim quidem, sed latronum modo, percursant totis finibus nostris negligentius, quam si in Romano vagarentur agro. Causa autem haec est, quod neque tu defendis, et nostra juventus, quae, si domi esset, tutaretur, omnis sub signis militat tuis. Nec te, nec exercitum tuum norim, nisi, a quo tot Romanas acies fusas stratasque esse sciam, ei facile esse ducam opprimere populatores nostros vagos, sine signis, palatos, quo quemque trahit, quamvis vana, praedae spes. Numidarum paucorum illi quidem praeda erunt, praesidiumque missum nobis et Nolae ademeris: si modo, quos, ut socios haberes, dignos duxisti, haud indignos judicas, quos in fidem receptos tuearis.

XLIII. Ad ea Hannibal respondit: *Omnia simul facere Hirpinos Samnitesque: et indicare clades suas, et petere praesidium, et queri indefensos se neglectosque. Indicandum autem fuisse primum, dein petendum praesidium: postremo, ni impetraretur, tum denique querendum, frustra opem imploratam. Exercitum sese non in agrum Hirpinum Samnitemve, ne et ipse oneri esset, sed in proxima loca sociorum populi Romani adducturum. iis populandis et militem suum repleturum se, et metu procul ab iis submoturum hostes. Quod ad bellum Romanum*

num attineret, si Trasimeni quam Trebiae, si Cannarum quam Trasimeni pugna nobilior esset: Cannarum se quoque memoriam obscuram majore et clariore victoria facturum. Cum hoc responso muneribusque amplis legatos dimisit. ipse, praesidio modico relicto in Tifatis, profectus cetero exercitu ire Nolam pergit. Eodem Hanno ex Bruttiis, cum supplemento Carthagine advecto atque elephantis, venit. castris haud procul positis, longe alia omnia inquirenti comperta sunt, quam quae a legatis sociorum audierat. nihil enim Marcellus ita gerebat, ut aut fortunae, aut temere hosti commissum dici posset; explorato, cum firmisque praesidiis, tuto receptu praedatum ierat: omniaque, velut adversus praesentem Hannibalem, cauta provisaque fuerunt. Tum, ubi sensit hostem adventare, copias intra moenia tenuit: per muros inambulare senatores Nolanos jussit, et omnia circa explorare, quae apud hostes fierent. Ex iis Hanno, cum ad murum successisset, Herennium Bassum et Herium Petrium, ad colloquium evocatos, permissuque Marcelli egressos, per interpretem alloquitur. Hannibalis virtutem fortunamque extollit: populi Romani obterit senescentem cum viribus majestatem. *Quae si paria essent, ut quondam fuissent, tamen expertis, quam grave Romanum imperium sociis, quanta indulgentia Hannibalis etiam in captivos omnes Italici nominis fuisset. Punicam Romanae societatem atque amicitiam praeoptandam esse. Si ambo consules cum suis exercitibus ad Nolam essent; tamen non magis pares Hannibali futuros, quam ad Cannas fuissent: nedum praetor unus, cum paucis et novis militibus, Nolam tutari possit. ipsorum magis, quam Hannibalis, interesse, capta an tradita Nola potiretur. potiturum enim, ut Capua Nuceriaque potitus esset: sed, quid inter Capuae Nuceriaeque fortunam interesset, ipsos prope in medio sitos Nolanos scire. Nolle ominari, quae captae urbi cessura forent: sed potius spondere, si Marcellum cum praesidio ac Nolam tradidissent, neminem alium, quam ipsos, legem, qua in societatem amicitiamque Hannibalis venirent, dicturum.*

XLIV. Ad ea Herennius Baſſus reſpondit: *Multos annos jam inter Romanum Nolanumque populum amicitiam eſſe, cujus neutros ad eam diem poenitere; et ſibi ſi cum fortuna mutanda fides fuerat, ſero jam eſſe mutare eam. dedituris ſe Hannibali non fuiſſe arceſſendum Romanum praeſidium: cum iis, qui ad ſe tuendos veniſſent, omnia ſibi et eſſe conſociata, et ad ultimum fore.* Hoc colloquium abſtulit ſpem Hannibali per proditionem recipiendae Nolae. itaque oppidum corona circumdedit, ut ſimul ab omni parte moenia aggrederetur. Quem ut ſucceſſiſſe muris Marcellus vidit, inſtructa intra portam acie, cum magno tumulto erupit. aliquot primo impetu perculſi caeſique ſunt; dein, concurſu ad pugnam facto, aequatisque viribus, atrox coepit eſſe pugna: memorabilisque inter paucas fuiſſet, ni ingentibus procellis effuſus imber diremiſſet pugnantes. Eo die commiſſo modico certamine, atque irritatis animis, in urbem Romani, Poeni in caſtra ſeſe receperunt. tamen Poenorum prima eruptione perculſi ceciderunt haud plus quam triginta, Romanorum nullus. Imber continens per noctem totam usque ad horam tertiam diei inſequentis tenuit: itaque, quanquam utraque pars avidi certaminis erant, eo die tenuerunt ſeſe tamen munimentis. tertio die Hannibal partem copiarum praedatum in agrum Nolanum miſit. Quod ubi animadvertit Marcellus, extemplo in aciem copias eduxit: neque Hannibal detrectavit. Mille fere paſſuum inter urbem erant caſtraque. eo ſpatio (et ſunt omnia campi circa Nolam) concurrerunt. Clamor, ex parte utraque ſublatus, proximos ex cohortibus iis, quae in agros praedatum exierant, ad proelium jam commiſſum revocavit. Et Nolani aciem Romanam auxerunt: quos collaudatos Marcellus in ſubſidiis ſtare, et ſaucios ex acie efferre juſſit; pugna abſtinere, ni ab ſe ſignum accepiſſent.

XLV. Proelium erat anceps: ſumma vi et duces hortabantur, et milites pugnabant. Marcellus victis ante diem tertium, fugatis ante paucos dies a Cumis, pulſis priore anno ab Nola ab eodem ſe duce, milite alio, inſtare jubet. *Non omnes eſſe in acie: praedantes vagari*

in

in agro: ſed, qui pugnent, marcere Campana luxuria, vino et ſcortis, omnibusque luſtris per totam hiemem confectos. Abiſſe illam vim vigoremque, dilapſa eſſe robora corporum animorumque, quibus Pyrenaei Alpiumque ſuperata ſint juga. reliquias illorum virorum, vix arma membraque ſustinentes, pugnare. Capuam Hannibali Cannas fuiſſe. ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam; ibi ſpem futuri exſtinctam. Cum haec exprobrando hoſti Marcellus ſuorum militum animos erigeret, Hannibal multo gravioribus probris increpabat: *Arma ſignaque eadem ſe noſcere, quae ad Trebiam Traſimenumque, poſtremo ad Cannas viderit habueritque. militem alium profecto ſe in hiberna Capuam duxiſſe, alium inde eduxiſſe. Legatumne Romanum et legionis unius atque alae magno certamine vix toleratis pugnam, quos binae acies conſulares nunquam ſustinuerunt? Marcellus, tirone milite ac Nolanis ſubſidiis, inultus nos jam iterum laceſſit? Ubi ille meus miles eſt, qui erepto ex equo C. Flaminio conſuli caput abstulit? ubi, qui L. Paullum ad Cannas occidit? Ferrum nunc hebet? an dextrae torpent? an quid prodigii eſt aliud? Qui pauci plures vincere ſoliti eſtis, nunc paucis plures vix reſtatis. Romam vos expugnaturos, ſi quis duceret, fortes lingua, jactabatis. En nunc minor eſt res. hic experiri vim virtutemque volo. Expugnate Nolam, campeſtrem urbem, non flumine, non mari ſeptam. hinc vos ex tam opulenta urbe praeda ſpoliisque onuſtos vel ducem, quo voletis, vel ſequar.*

XLVI. Nec bene, nec male dicta profuerunt ad confirmandos animos. Cum omni parte pellerentur, Romanisque creſcerent animi, non duce ſolum adhortante, ſed Nolanis etiam per clamorem, favoris indicem, accendentibus ardorem pugnae, terga Poeni dederunt, atque in caſtra compulſi ſunt. quae oppugnare cupientes milites Romanos Marcellus Nolam reduxit, cum magno gaudio et gratulatione etiam plebis, quae ante inclinatior ad Poenos fuerat. Hoſtium plus quinque millia caeſa eo die, vivi capti ſexcenti, et ligna militaria undeviginti, et duo elephanti: quatuor in acie occiſi. Romanorum

minus

minus mille interfecti. posterum diem, induciis tacitis, sepeliendo utrinque caesos in acie, consumserunt. Spolia hostium Marcellus, Vulcano votum, cremavit. Tertio post die (ob iram credo aliquam, aut spem liberalioris militiae) mille ducenti septuaginta duo equites, mixti Numidae Hispanique, ad Marcellum transfugerunt. eorum forti fidelique opera in eo bello usi sunt saepe Romani. Ager Hispanis in Hispania, Numidis in Africa post bellum, virtutis causa, latus datus est. Hannibal, ab Nola remisso in Bruttios Hannone, cum quibus venerat copiis, ipse Apuliae hiberna petit, circaque Arpos consedit. Q. Fabius, ut profectum in Apuliam Hannibalem audivit, frumento ab Nola Neapolique in ea castra convecto, quae super Suessulam erant, munimentisque firmatis, et praesidio, quod per hiberna ad tutandum locum satis esset, relicto, ipse Capuam propius movit castra, agrumque Campanum ferro ignique est depopulatus: donec coacti sunt Campani, nihil admodum viribus suis fidentes, egredi portis, et castra ante urbem in aperto communire. Sex millia armatorum habebant, peditem imbellem: equitatu plus poterant. itaque equestribus proeliis lacessebant hostem. Inter multos nobiles equites Campanos Cerrinus Jubellius erat, cognomine Taurea. civis indidem erat, longe omnium Campanorum fortissimus eques: adeo ut, cum apud Romanos militaret, unus eum Romanus Claudius Asellus gloria equestri aequaret. Hunc Taurea cum diu perlustrans oculis obequitasset hostium turmis, tandem facto silentio, *ubi esset Claudius Asellus?* quaesivit: *et, quoniam verbis secum de virtute ambigere solitus esset, cur non ferro decerneret; daretque opima spolia victus, aut victor caperet?*

XLVII. Haec ubi Asello nuntiata sunt in castra, id modo moratus, ut consulem percontaretur, liceretne extra ordinem in provocantem hostem pugnare? permissu ejus arma extemplo cepit: provectusque ante stationes equo, Tauream nomine compellavit, congredique, ubi vellet, jussit. Jam Romani ad spectaculum pugnae ejus frequentes exierant: et Campani, non vallum modo castrorum, sed moenia etiam urbis prospectantes repleverant.

rant. Cum jam ante ferocibus dictis rem nobilitassent, infestis hastis concitarunt equos. dein libero spatio inter se ludificantes, sine vulnere pugnam extrahebant. Tum Campanus Romano, *Equorum*, inquit, *hoc, non equitum, erit certamen, nisi e campo in cavam hanc viam demittimus equos. ibi nullo ad evagandum spatio cominus conserentur manus.* Dicto prope citius equum in viam Claudius dejecit. Taurea, verbis ferocior, quam re, *Minime sis*, inquit, *cantherium in fossa.* quae vox in rusticum inde proverbium prodita. Claudius, cum ex via longe perequitasset, nullo obvio hoste in campum rursum evectus, increpans ignaviam hostis, cum magno gaudio et gratulatione victor in castra redit. Huic pugnae equestri rem (quam satis certam, communis existimatio est) mirabilem certe, adjiciunt quidam annales: cum refugientem ad urbem Tauream Claudius sequeretur, patenti hostium portae invectum, per alteram, stupentibus miraculo hostibus, intactum evasisse.

XLVIII. Quieta inde stativa fuere, ac retro etiam consul movit castra, ut sementem Campani facerent: nec ante violavit agrum Campanum, quam jam altae in segetibus herbae pabulum praebere poterant. id convexit in Claudiana castra super Suessulam; ibique hiberna aedificavit. M. Claudio proconsuli imperavit, ut, retento Nolae necessario ad tuendam urbem praesidio, ceteros milites dimitteret Romam, ne oneri sociis, et sumtui reipublicae essent. Et Ti. Gracchus a Cumis Luceriam in Apuliam legiones cum duxisset, M. Valerium inde praetorem Brundisium, cum eo, quem Luceriae habuerat, exercitu misit, tuerique oram agri Sallentini, et providere, quod ad Philippum bellumque Macedonicum attineret, jussit. Exitu aestatis ejus, qua haec gesta perscripsimus, literae a P. et Cn. Scipionibus venerunt, quantas, quamque prosperas in Hispania res gessissent: sed pecuniam in stipendium, vestimentaque, et frumentum exercitui, et sociis navalibus omnia deesse. Quod ad stipendium attineat, si aerarium inops esset, se aliquam rationem inituros, quo modo ab Hispanis sumant. cetera utique ab Roma mittenda esse: nec aliter aut exercitum

aut provinciam retineri posse. Literis recitatis, nemo omnium erat, quin, et vera scribi, et postulari aequa, fateretur: sed occurrebat animis, quantos exercitus terrestres navalesque tuerentur; quantaque nova classis mox paranda esset, si bellum Macedonicum moveretur. *Siciliam ac Sardiniam, quae ante bellum vectigales fuissent, vix praesides provinciarum exercitus alere: tributo sumtus suppeditari. eum ipsum tributum conferentium numerum tantis exercituum stragibus, et ad Trasimenum lacum, et ad Cannas, imminutum; tum, qui superessent pauci, si multiplici gravarentur stipendio, alia perituros peste. Itaque, nisi fide staret respublica, opibus non staturam. Prodeundum in concionem Fulvio praetori esse, indicandas populo publicas necessitates, cohortandosque, qui redemturis auxissent patrimonia, ut reipublicae, ex qua crevissent, ad tempus commodarent: conducerentque ea lege praebenda, quae ad exercitum Hispaniensem opus essent, ut, cum pecunia in aerario esset, iis primis solveretur.* Haec praetor in concione edixit, qua die vestimenta, frumentum, Hispaniensi exercitui praebenda, quaeque alia opus essent navalibus sociis, esset locaturus.

XLIX. Ubi ea dies venit, ad conducendum tres societates aderant hominum undeviginti, quorum duo postulata fuere: unum, ut militia vacarent, dum in eo publico essent: alterum, ut, quae in naves imposuissent, ab hostium tempestatisque vi publico periculo essent. Utroque impetrato, conduxerunt: privataque pecunia respublica administrata est. Hi mores, eaque caritas patriae per omnes ordines velut tenore uno pertinebat. Quemadmodum conducta omnia magno animo sunt, sic summa fide praebita, nec secus quam si ex opulento aerario, ut quondam, alerentur. Cum hi commeatus venerunt, Illiturgi oppidum ab Hasdrubale, ac Magone, et Hamilcare Bomilcaris filio, ob defectionem ad Romanos oppugnabatur. Inter haec trina castra hostium Sciones, cum in urbem sociorum magno certamine ac strage obsistentium pervenissent, frumentum, cujus inopia erat, advexerunt: cohortatique oppidanos, ut eodem ani-

animo moenia tutarentur, quo pro ſe pugnantem Romanum exercitum vidiſſent, ad caſtra maxima oppugnanda, quibus Hasdrubal praeerat, ducunt. Eodem et duo duces, et duo exercitus Carthaginienſium, ibi rem ſummam agi cernentes, convenerunt. Itaque eruptione e caſtris pugnatum eſt. ſexaginta hoſtium millia eo die in pugna fuerunt, ſexdecim circiter Romanis. tamen adeo haud dubia victoria fuit, ut plures numero, quam ipſi erant, Romani hoſtium occiderint: ceperint amplius tria millia hominum, paulo minus mille equorum, undeſexaginta militaria ſigna, elephantis quinque in proelio occiſis. triniſque caſtris eo die potiti ſunt. Illiturgi obſidione liberato, ad Intibili oppugnandum Punici exercitus traducti, ſuppletis copiis ex provincia, ut quae maxime omnium belli avida, modo praeda aut merces eſſet, et tum juventute abundante. Iterum ſignis collatis, eadem fortuna utriusque partis pugnatum. ſupra tredecim millia hoſtium caeſa, ſupra duo capta, cum ſignis duobus et quadraginta, et novem elephantis. Tum vero omnes prope Hispaniae populi ad Romanos defecerunt: multoque majores ea aeſtate in Hispania, quam in Italia, res geſtae.

EPITOME LIBRI XXIV.

Hieronymus, Syracuſanorum rex, cujus avus Hiero amicus populi Romani fuerat, ad Carthaginienſes defecit; et propter crudelitatem ſuperbiamque a ſuis interfectus eſt. Ti. Sempronius Gracchus proconſul proſpere adverſus Poenos et Hannonem ducem ad Beneventum pugnavit, ſervorum maxime opera, quos liberos eſſe juſſit. Claudius Marcellus conſul, in Sicilia, quae prope tota ad Poenos defecerat, Syracuſas obſedit. Philippo Macedonum regi bellum indictum eſt; qui, ad Apolloniam nocturno proelio oppreſſus fugatusque, in Macedoniam cum prope inermi exercitu perfugit. ad id bellum gerendum

Valerius praetor missus est. Res praeterea in Hispania a P. et Cn. Scipionibus adversus Carthaginienses gestas continet. Syphax, rex Numidarum, in amicitiam adscitus, et a Masinissa, rege Massylorum, pro Carthaginiensibus pugnante, victus, in Maurusios cum magna manu transiit contra Gades; ubi angusto freto Africa et Hispania dirimuntur. Celtiberi quoque in amicitiam recepti sunt: quorum auxiliis adscitis, tunc primum mercenarium militem Romana castra habuerunt.

LIBER XXIV.

Ut ex Campania in Bruttios reditum est, Hanno, adjutoribus et ducibus Bruttiis, Graecas urbes tentavit, eo facilius in societate manentes Romana, quod Bruttios, quos et oderant, et metuebant, Carthaginiensium partis factos cernebant. Rhegium primum tentatum est, diesque aliquot ibi nequidquam absumti. Interim Locrenses frumentum, lignaque, et cetera necessaria usibus ex agris in urbem rapere, etiam ne quid relictum praedae hostibus esset: et in dies major omnibus portis multitudo effundi. postremo ii modo relicti in urbe erant, qui reficere muros ac portas, telaque in propugnacula congerere cogebantur. In permixtam omnium aetatum ordinumque multitudinem, et vagantem in agris magna ex parte inermem, Hamilcar Poenus equites emisit; qui, violare quenquam vetiti, tantum, ut excluderent ab urbe fuga dissipatos, turmas objecere. Dux ipse, loco superiore capto, unde agros urbemque posset conspicere, Bruttiorum cohortem adire muros, atque evocare principes Locrensium ad colloquium jussit, et, pollicentes amicitiam Hannibalis, adhortari ad urbem tradendam. Bruttiis in colloquio nullius rei primo fides est: deinde ut Poenus apparuit in collibus, et refugientes pauci aliam omnem multitudinem in potestate hostium esse afferebant; tum, metu victi, consulturos se populum responderunt. advocataque extemplo concione, cum et levissimus quisque novas res novamque societatem mallent, et, quorum propinqui extra urbem interclusi ab hostibus erant, velut obsidibus datis, pigneratos haberent ani-

animos, pauci magis taciti probarent constantem fidem, quam probatam tueri auderent; haud dubio in speciem consensu fit ad Poenos deditio. L. Atilio praefecto praesidii, quique cum eo milites Romani erant, clam in portum deductis, atque impositis in naves, ut Rhegium deveherentur, Hamilcarem Poenosque ea conditione, ut foedus extemplo aequis legibus fieret, in urbem acceperunt. cujus rei prope non servata fides deditis est, cum Poenus dolo dimissum Romanum incusaret; Locrenses profugisse ipsum causarentur. Insecuti etiam equites sunt, si quo casu in freto aestus morari, aut deferre naves in terram posset. et eos quidem, quos sequebantur, non sunt adepti: alias a Messana trajicientes freto Rhegium naves conspexerunt. Milites erant Romani a Claudio praetore missi ad obtinendam urbem praesidio. itaque Rhegio extemplo abscessum est. Locrensibus jussu Hannibalis data pax, *ut liberi suis legibus viverent: urbs pateret Poenis, portus in potestate Locrensium esset: societas eo jure staret, ut Poenus Locrensem, Locrensisque Poenum pace ac bello juvaret.*

II. Sic a freto Poeni reducti, frementibus Bruttiis, quod Rhegium ac Locros, quas urbes direpturos se destinaverant, intactas reliquissent. Itaque per se ipsi, conscriptis armatisque juventutis suae quindecim millibus, ad Crotonem oppugnandum pergunt ire, Graecam et ipsam urbem, et maritimam; plurimum accessurum opibus, si in ora maris urbem portu ac moenibus validam tenuissent, credentes. Ea cura angebat, quod neque non arcessere ad auxilium Poenos satis audebant, ne quid non pro sociis egisse viderentur: et, si Poenus rursus magis arbiter pacis, quam adjutor belli, fuisset, ne in libertatem Crotonis, sicut ante Locrorum, frustra pugnaretur. Itaque optimum visum est, ad Hannibalem mitti legatos, caverique ab eo, ut receptus Croto Bruttiorum esset. Hannibal cum praesentium eam consultationem esse respondisset, et ad Hannonem eos rejecisset, ab Hannone nihil certi ablatum. Nec enim diripi volebant nobilem atque opulentam urbem: et sperabant, cum Bruttius oppugnaret, Poenos nec probare, nec juvare

juvare eam oppugnationem appareret, eo maturius ad se defecturos. Cotrone nec consilium unum inter populares, nec voluntas erat. unus velut morbus invaserat omnes Italiae civitates, ut plebes ab optimatibus dissentirent: senatus Romanis faveret, plebs ad Poenos rem traheret. Eam dissensionem in urbe perfuga nuntiat Bruttiis; Aristomachum esse principem plebis; tradendaeque auctorem urbis: et in vasta urbe lateque omnibus disjectis moenibus, raras et stationes custodiasque senatorum esse. quacunque custodiant plebis homines, ea patere aditum. Auctore ac duce perfuga, Bruttii corona cinxerunt urbem: acceptique a plebe primo impetu locos omnes, praeter arcem, cepere. Arcem optimates tenebant, praeparato jam ante ad talem casum perfugio. Eodem Aristomachus perfugit; tanquam Poenis, non Bruttiis, auctor urbis tradendae fuisset.

III. Urbs Croto murum in circuitu patentem duodecim millia passuum habuit ante Pyrrhi in Italiam adventum. post vastitatem eo bello factam vix pars dimidia habitabatur: flumen, quod medio oppido fluxerat, extra frequentia tectis loca praeterfluebat: et arx procul iis, quae habitabantur. Sex millia aberat ab urbe nobili templum (ipsa urbe erat nobilius), Laciniae Junonis, sanctum omnibus circa populis. Lucus ibi, frequenti silva et proceris abietis arboribus septus, laeta in medio pascua habuit, ubi omnis generis sacrum Deae pascebatur pecus sine ullo pastore; separatimque egressi cujusque generis greges nocte remeabant ad stabula, nunquam insidiis ferarum, non fraude violati hominum. Magni igitur fructus ex eo pecore capti, columnaque inde aurea solida facta, et sacrata est: inclitumque templum, divitiis etiam, non tantum sanctitate, fuit. Ac miracula aliqua affinguntur plerumque tam insignibus locis. Fama est, aram esse in vestibulo templi, cujus cinerem nullo unquam moveri vento. Sed arx Crotonis, una parte imminens mari, altera, vergente in agrum, situ tantum naturali quondam munita, postea et muro cincta est, qua per aversas rupes ab Dionysio Siciliae tyranno per dolum fuerat capta. Eam tum arcem, satis, ut videbatur, tutam,

tam, Crotoniatum optimates tenebant, circumſedente cum Bruttiis eos etiam plebe ſua. Poſtremo Bruttii, cum ſuis viribus inexpugnabilem viderent arcem, coacti neceſſitate, Hannonis auxilium implorant. Is, conditionibus ad deditionem compellere Crotoniatas conatus, ut coloniam Bruttiorum eo deduci, antiquamque frequentiam eorum recipere vaſtam ac deſertam bellis urbem paterentur, omnium neminem, praeter Ariſtomachum, movit. morituros ſe affirmabant citius, quam, immixti Bruttiis, in alienos ritus, mores, legesque, ac mox linguam etiam verterentur. Ariſtomachus unus, quando nec ſuadendo ad deditionem ſatis valebat, nec, ſicut urbem prodiderat, locum prodendae arcis inveniebat, transfugit ad Hannonem. Locrenſes brevi poſt legati, cum permiſſu Hannonis arcem intraſſent, perſuadent, ut traduci ſe in Locros paterentur, nec ultima experiri vellent. Jam hoc ut ſibi liceret, impetraverant et ab Hannibale, miſſis ad ipſum legatis. ita Crotone exceſſum eſt, deductique Crotoniatae ad mare naves conſcendunt. Locros omnis multitudo abeunt. In Apulia ne hiems quidem quieta inter Romanos atque Hannibalem erat. Luceriae Sempronius conſul, Hannibal haud procul Arpis hibernabat. Inter eos levia proelia, ex occaſione aut opportunitate hujus aut illius partis, oriebantur: meliorque eis Romanus, et in dies cautior tutiorque ab inſidiis fiebat.

IV. In Sicilia Romanis omnia mutaverat mors Hieronis, regnumque ad Hieronymum nepotem ejus translatum: puerum, vixdum libertatem, nedum dominationem, modice laturum. Laete id ingenium tutores atque amici ad praecipitandum in omnia vitia acceperunt: quae ita futura cernens Hiero, ultima ſenecta voluiſſe dicitur liberas Syracuſas relinquere, ne ſub dominatu puerili, per ludibrium, bonis artibus partum firmatumque interiret regnum. Huic conſilio ejus ſumma ope obſtitere filiae, nomen regium penes puerum futurum ratae, regimen rerum omnium penes ſe viroſque ſuos, Andranodorum et Zoïppum: nam ii tutorum primi relinquebantur. Non facile erat nonageſimum jam agenti annum, cir-

circumſeſſo dies noctesque muliebribus blanditiis, liberare animum, et convertere ad publicam privata curam. Itaque tutores modo quindecim puero reliquit: quos precatus eſt moriens, ut fidem erga populum Romanum, quinquaginta annos ab ſe cultam, inviolatam ſervarent, juvenemque ſuis potiſſimum veſtigiis inſiſtere vellent diſciplinaeque, in qua edoctus eſſet. Haec mandata. Cum exſpiraſſet, per tutores teſtamento prolato, pueroque in concionem producto, (erat autem quindecim tunc ferme annorum) paucis, qui per concionem ad excitandos clamores diſpoſiti erant, approbantibus teſtamentum, ceteris velut patre amiſſo in orba civitate omnia timentibus, funus fit regium, magis amore civium et caritate, quam cura ſuorum, celebre. Deinde ceteros tutores ſubmovet Andrandorus, juvenem jam eſſe dictitans Hieronymum, ac regni potentem: deponendoque tutelam ipſe, quae cum pluribus communis erat, in ſe unum omnium vires convertit.

V. Vix quidem ulli bono moderatoque regi facilis erat favor apud Syracuſanos, ſuccedenti tantae caritati Hieronis. verum enimvero Hieronymus, velut ſuis vitiis deſiderabilem efficere vellet avum, primo ſtatim conſpectu, omnia quam disparia eſſent, oſtendit. nam qui per tot annos Hieronem filiumque ejus Gelonem, nec veſtis habitu, nec alio ullo inſigni differentes a ceteris civibus vidiſſent, conſpexere purpuram, ac diadema, ac ſatellites armatos; quadrigisque etiam alborum equorum interdum ex regia procedentem, more Dionyſii tyranni. Hunc tam ſuperbum apparatum habitumque convenientes ſequebantur contemtus omnium hominum, ſuperbae aures, contumelioſa dicta, rari aditus, non alienis modo, ſed tutoribus etiam, libidines novae, inhumana crudelitas. Itaque tantus omnes terror invaſerat, ut quidam ex tutoribus aut morte voluntaria, aut fuga praeverterent metum ſuppliciorum. Tres ex iis, quibus ſolis aditus in domum familiarior erat, Andranodorus et Zoïppus, generi Hieronis, et Thraſo quidam, de aliis quidem rebus haud magnopere audiebantur: tendendo autem duo ad Carthaginienſes, Thraſo ad ſocietatem Romanam,

cer-

certamine ac ſtudiis interdum in ſe convertebant animum adoleſcentis: cum conjuratio, in tyranni caput facta, indicatur per calonem quendam, aequalem Hieronymi, et jam inde a puero in omnia familiaria jura aſſuetum. Index unum ex conjuratis Theodotum, a quo ipſe appellatus erat, nominare potuit. qui comprehenſus extemplo, traditusque Andranodoro torquendus, de ſe ipſe haud cunctanter faſſus, conſcios celabat. Poſtremo, cum omnibus intolerandis patientiae humanae cruciatibus laceraretur, victum malis ſe ſimulans, avertit ab conſciis in inſontes indicium (Thraſonem eſſe auctorem conſilii mentitus, nec, niſi tam potenti duce confiſos, rem tantam auſuros) ab latere tyranni, quorum capita viliſſima fingenti inter dolores gemitusque occurrere. Maxime animo tyranni credibile indicium Thraſo nominatus fecit. Ita extemplo traditur ad ſupplicium: adjecique poenae ceteri juxta inſontes. Conſciorum nemo, cum diu ſocius conſilii torqueretur, aut latuit, aut fugit. tantum illis in virtute ac fide Theodoti fiduciae fuit: tantumque ipſi Theodoto virium ad arcana occultanda.

VI. Ita, quod unum vinculum cum Romanis ſocietatis erat, Thraſone ſublato e medio, extemplo haud dubie ad defectionem res ſpectabat. legatique ad Hannibalem miſſi, ac remiſſi ab eo cum Hannibale nobili adoleſcente Hippocrates et Epicydes, nati Carthagine, ſed oriundi ab Syracuſis exſule avo, Poeni ipſi materno genere. Per hos juncta ſocietas Hannibali ac Syracuſano tyranno: nec invito Hannibale apud tyrannum manſerunt. Appius Claudius praetor, cujus Sicilia provincia erat, ubi ea accepit, extemplo legatos ad Hieronymum miſit: qui, cum ſeſe ad renovandam ſocietatem, quae cum avo fuiſſet, veniſſe dicerent, per ludibrium auditi dimiſſique ſunt ab quaerente per jocum Hieronymo, *quae fortuna eis pugnae ad Cannas fuiſſet? vix credibilia enim legatos Hannibalis narrare. Velle, quid veri ſit, ſcire, ut ex eo, utram ſpem ſequatur, conſilium capiat.* Romani, cum ſerio legationes audire coepiſſet, redituros ſe ad eum dicentes eſſe, monito magis eo, quam rogato, ne fidem temere mutaret, proficiſcuntur. Hierony-

ronymus legatos Carthaginem misit, ad foedus ex societate cum Hannibale faciendum. Pacto convenit, ut, cum Romanos Sicilia expulissent, (id autem brevi fore, si naves atque exercitum misissent) Himera amnis, qui ferme insulam dividit, finis regni Syracusani ac Punici imperii esset. Aliam deinde, inflatus assentationibus eorum, qui eum non Hieronis tantum, sed Pyrrhi etiam regis, materni avi, jubebant meminisse, legationem misit, qua aequum censebat, Sicilia sibi omni cedi: Italiae imperium proprium quaeri Carthaginiensi populo. Hanc levitatem ac jactationem animi neque mirabantur in juvene furioso, neque arguebant, dummodo averterent eum ab Romanis.

VII. Sed omnia in eo praecipitia ad exitium fuerunt. nam cum, praemissis Hippocrate atque Epicyde cum binis millibus armatorum ad tentandas urbes, quae praesidiis tenebantur Romanis, et ipse in Leontinos cum cetero omni exercitu (erant autem ad quindecim millia peditum equitumque) profectus esset; liberas aedes conjurati (et omnes forte militabant) imminentes viae angustiae, qua descendere ad forum rex solebat, sumserunt. ibi, cum instructi armatique ceteri transitum exspectantes starent, uni ex eis, (Dinomeni fuit nomen) quia custos corporis erat, partes datae sunt, ut, cum appropinquaret januae rex, per causam aliquam in angustiis sustineret ab tergo agmen. Ita, ut convenerat, factum est. tanquam laxaret elatum pedem ab stricto nodo, moratus turbam Dinomenes, tantum intervalli fecit, ut, cum in praetereuntem sine armatis regem impetus fieret, confoderetur aliquot prius vulneribus, quam succurri posset. Clamore et tumultu audito, in Dinomenem, jam haud dubie obstantem, tela conjiciuntur: inter quae tamen, duobus acceptis vulneribus, evasit. Fuga satellitum, ut jacentem videre regem, facta est. interfectores pars in forum ad multitudinem laetam libertate, pars Syracusas pergunt, ad praeoccupanda Andranodori regiorumque aliorum consilia. Incerto rerum statu, Ap. Claudius, bellum oriens ex propinquo cum cerneret, senatum literis certiorem fecit, Siciliam Carthagi-

niensi

nienſi populo et Hannibali conciliari. ipſe adverſus Syracuſana conſilia, provinciam, regnique fines omnia convertit praeſidia. Exitu anni ejus, Q. Fabius ex auctoritate ſenatus Puteolos, per bellum coeptum frequentari emporium, communiit, praeſidiumque impoſuit. inde Romam comitiorum cauſa veniens, in eum, quem primum diem comitialem habuit, comitia edixit; atque ex itinere praeter urbem in campum deſcendit. Eo die cum ſors praerogativae Anienſi juniorum exiſſet, eaque T. Otacilium, M. Aemilium Regillum conſules diceret, tum Q. Fabius, ſilentio facto, tali oratione eſt uſus:

VIII. *Si aut pacem in Italia, aut bellum cum eo hoſte haberemus, in quo negligentiae laxior locus eſſet; qui veſtris ſtudiis, quae in campum ad mandandos, quibus velitis, honores affertis, moram ullam offerret, is mihi parum meminiſſe videretur veſtrae libertatis. ſed cum in hoc bello, in hoc hoſte, nunquam ab ullo duce ſine ingenti noſtra clade erratum ſit, eadem vos cura, qua in aciem armati deſcenditis, inire ſuffragium ad creandos conſules decet, et ſibi ſic quemque dicere: Hannibali imperatori parem conſulem nomino. Hoc anno ad Capuam Jubellio Taureae Campano ſummo equiti provocanti ſummus Romanus eques Aſellus Claudius eſt oppoſitus. Adverſus Gallum, quondam provocantem in ponte Anienis, T. Manlium, fidentem et animo et viribus, miſere majores noſtri. Ob eandem cauſam haud multis annis poſt fuiſſe non negaverim, cur M. Valerio non diffideretur, adverſus ſimiliter provocantem arma capienti Gallum ad certamen. Quemadmodum pedites equitesque optamus, ut validiores, ſi minus, ut pares hoſti habeamus; ita duci hoſtium parem imperatorem quaeramus. Cum, qui eſt ſummus in civitate dux, eum legerimus; tamen repente lectus, in annum creatus, adverſus veterem ac perpetuum imperatorem comparabitur; nullis neque temporis, neque juris incluſum anguſtiis, quo minus ita omnia gerat adminiſtretque, ut tempora poſtulabunt belli. nobis autem in apparatu ipſo, ac tantum inchoantibus res, annus circumagitur. Quoniam, quales viros creare vos conſules deceat, ſatis eſt dictum; reſtat, ut*

pauca de eis, in quos praerogativae favor inclinavit, dicam. M. Aemilius Regillus flamen est Quirinalis, quem neque mittere ab sacris, neque retinere possumus, ut non Deûm aut belli deseramus curam. Otacilius sororis meae filiam uxorem, atque ex ea liberos, habet. ceterum non ea vestra in me majoresque meos merita sunt, ut non potiorem privatis necessitudinibus rempublicam habeam. Quilibet nautarum vectorumque tranquillo mari gubernare potest: ubi saeva orta tempestas est, ac turbato mari rapitur vento navis, tum viro et gubernatore opus est. Non tranquillo navigamus, sed jam aliquot procellis submersi paene sumus. itaque, quis ad gubernacula sedeat, summa cura providendum ac praecavendum vobis est. In minore te experti, T. Otacili, re sumus. haud sane, cur ad majora tibi fidamus, documenti quidquam dedisti. Classem hoc anno, cui tu praefuisti, trium rerum causa paravimus: ut Africae oram popularetur; ut tuta nobis Italiae litora essent; ante omnia ne supplementum cum stipendio commeatuque ab Carthagine Hannibali transportaretur. Create consulem T. Otacilium, non dico, si omnia haec, sed si aliquid eorum reipublicae praestitit. Sin autem, te classem obtinente, etiam, velut pacato mari, quaelibet Hannibali tuta atque integra ab domo venerunt; si ora Italiae infestior hoc anno, quam Africae, fuit; quid dicere potes, cur te potissimum ducem Hannibali hosti opponant? Si consul esses, dictatorem dicendum exemplo majorum nostrorum censeremus; nec tu id indignari posses, aliquem in civitate Romana meliorem bello haberi, quam te. magis nullius interest, quam tua, T. Otacili, non imponi cervicibus tuis onus, sub quo concidas. Ego magnopere suadeo, eodem animo, quo, si stantibus vobis in aciem armatis repente deligendi duo imperatores essent, quorum ductu atque auspicio dimicaretis, hodie quoque consules creetis: quibus sacramento liberi vestri dicant, ad quorum edictum conveniant, sub quorum tutela atque cura militent. Lacus Trasimenus et Cannae tristia ad recordationem exempla, sed ad praecavendum simile utili documento sunt. Praeco, Aniensem juniorum in suffragium revoca.

IX.

IX. Cum T. Otacilius ferociter, eum continuare consulatum velle, vociferaretur atque obstreperet, lictores ad eum accedere consul jussit. et, quia in urbem non inierat, protinus in campum ex itinere profectus, admonuit, cum securibus sibi fasces praeferri. Iterum praerogativa suffragium init; creatique in ea consules Q. Fabius Maximus quartum, M. Marcellus tertium. eosdem consules ceterae centuriae sine variatione ulla dixerunt. Et praetor unus refectus Q. Fulvius Flaccus: novi alii creati, T. Otacilius Crassus iterum, Q. Fabius consulis filius, qui tum aedilis curulis erat, P. Cornelius Lentulus. Comitiis praetorum perfectis, senatusconsultum factum est, *ut Q. Fulvio extra ordinem urbana provincia esset: isque potissimum, consulibus ad bellum profectis, urbi praeesset.* Aquae magnae bis eo anno fuerunt: Tiberisque agros inundavit cum magna strage tectorum, pecorumque et hominum pernicie. Quinto anno secundi Punici belli, Q. Fabius Maximus quartum, M. Claudius Marcellus tertium, consulatum ineuntes, plus solito converterant in se civitatis animos. multis enim annis tale consulum par non fuerat. Referebant senes, sic Maximum Rullum cum P. Decio ad bellum Gallicum, sic postea Papirium Carviliumque adversus Samnites, Bruttiosque, et Lucanum cum Tarentino populum, consules declaratos. Absens Marcellus consul creatus, cum ad exercitum esset; praesenti Fabio, atque ipso comitia habente, consulatus continuatus. Tempus ac necessitas belli, ac discrimen summae rerum faciebant, ne quis aut in exemplum exquireret, aut suspectum cupiditatis imperii consulem haberet. quin laudabant potius magnitudinem animi, quod, cum summo imperatore esse opus reipublicae sciret, seque eum haud dubie esse, minoris invidiam suam, si qua ex re oriretur, quam utilitatem reipublicae, fecisset.

X. Quo die magistratum inierunt consules, senatus in Capitolio est habitus: decretumque omnium primum, ut consules sortirentur, compararentve inter se, uter censoribus creandis comitia haberet, priusquam ad exercitum proficisceretur. Prorogatum deinde impe-

 rium

rium omnibus, qui ad exercitus erant, juſſique in provinciis manere, Ti. Gracchus Luceriae, ubi cum volonum exercitu erat, C. Terentius Varro in agro Piceno, Manius Pomponius in Gallico. ex praetoribus prioris anni pro praetore Q. Mucius obtineret Sardiniam, M. Valerius ad Brundiſium orae maritimae, intentus adverſus omnes motus Philippi Macedonum regis, praeeſſet. P. Cornelio Lentulo praetori Sicilia decreta provincia; T. Otacilio claſſis eadem, quam adverſus Carthaginienſes priore anno habuiſſet. Prodigia eo anno multa nuntiata ſunt. quae quo magis credebant ſimplices ac religioſi homines, eo plura nuntiabantur: Lanuvii in aede intus Soſpitae Junonis corvos nidum feciſſe: in Apulia palmam viridem arſiſſe: Mantuae ſtagnum effuſum Mincio amni cruentum viſum: et Calibus creta, et Romae in foro boario ſanguine pluiſſe: et in vico Iſtrico fontem ſub terra tanta vi aquarum fluxiſſe, ut ſerias doliaque, quae in eo loco erant, provoluta velut impetus torrentis tulerit: tacta de coelo atrium publicum in Capitolio, aedem in campo Vulcani, nucem in Sabinis publicamque viam, murum ac portam Gabiis. Jam alia vulgata miracula erant: haſtam Martis Praeneſte ſua ſponte promotam: bovem in Sicilia locutum: infantem in utero matris in Marrucinis, *Io triumphe!* clamaſſe: ex muliere Spoleti virum factum: Hadriae aram in coelo, ſpeciesque hominum circum eam, cum candida veſte, viſas eſſe. Quin Romae quoque in ipſa urbe, ſecundum apum examen in foro viſum, affirmantes quidam legiones ſe armatas in Janiculo videre, concitaverunt civitatem ad arma: qui tum in Janiculo eſſent, negarunt, quemquam ibi, praeter aſſuetos collis ejus cultores, apparuiſſe. Haec prodigia hoſtiis majoribus procurata ſunt ex haruſpicum reſponſo: et ſupplicatio omnibus Deis, quorum pulvinaria Romae eſſent, indicta eſt.

XI. Perpetratis, quae ad pacem Deûm pertinebant, de republica belloque gerendo, et quantum copiarum, et ubi quaeque eſſent, conſules ad ſenatum retulerunt. Duodeviginti legionibus bellum geri placuit: binas conſules ſibi ſumere: binis Galliam, Siciliamque, ac

Sardi-

Sardiniam obtineri: duabusque Q. Fabium praetorem Apuliae, duabus volonum Ti. Gracchum circa Luceriam praeesse: singulas C. Terentio proconsuli ad Picenum, et M. Valerio ad classem circa Brundisium relinqui, et duas urbi praesidio esse. Hic ut numerus legionum expleretur, sex novae legiones erant scribendae: eas primo quoque tempore consules scribere jussi, et classem parare: ut cum eis navibus, quae pro Calabriae litoribus in statione essent, centum quinquaginta longarum navium classis eo anno expleretur. Delectu habito, et centum navibus novis deductis, Q. Fabius comitia censoribus creandis habuit: creati M. Atilius Regulus et P. Furius Philus. Cum increbresceret rumor, bellum in Sicilia esse, T. Otacilius eo cum classe proficisci jussus est. Cum deessent nautae, consules ex senatusconsulto edixerunt, *ut, qui, L. Aemilio, C. Flaminio censoribus, millibus aeris quinquaginta ipse aut pater ejus census fuisset, usque ad centum millia, aut cui postea res tanta esset facta, nautam unum cum sex mensium stipendio daret: qui supra centum millia, usque ad trecenta millia, tres nautas cum stipendio annuo: qui supra trecenta millia, usque ad decies aeris, quinque nautas: qui supra decies, septem: senatores octo nautas cum annuo stipendio darent.* Ex hoc edicto dati nautae, armati instructique ab dominis, cum triginta dierum coctis cibariis naves conscenderunt. Tum primum est factum, ut classis Romana sociis navalibus privata impensa paratis compleretur.

XII. Hic major solito apparatus praecipue conterruit Campanos, ne ab obsidione Capuae bellum ejus anni Romani inciperent. itaque legatos Hannibalem oratum miserunt, ut Capuam exercitum admoveret. *ad eam oppugnandam novos exercitus scribi Romae; nec ullius urbis defectioni magis infensos eorum animos esse.* Id quia tam trepidi nuntiabant, maturandum Hannibal ratus, ne praevenirent Romani, profectus Arpis, ad Tifata in veteribus castris super Capuam consedit. inde, Numidis Hispanisque ad praesidium simul castrorum simul Capuae relictis, cum cetero exercitu ad-

lacum Averni per ſpeciem ſacrificandi, re ipſa ut tentaret Puteolos, quodque ibi praeſidii erat, deſcendit. Maximus, poſtquam Hannibalem Arpis profectum, et regredi in Campaniam, allatum eſt, nec die nec nocte intermiſſo itinere, ad exercitum redit: et Ti. Gracchum ab Luceria Beneventum copias admovere, Q. Fabium praetorem (is filius conſulis erat) Luceriam Graccho ſuccedere jubet. In Siciliam eodem tempore duo praetores profecti, P. Cornelius ad exercitum, Otacilius, qui maritimae orae reique navali praeeſſet; et ceteri in ſuas quisque provincias profecti. et, quibus prorogatum imperium erat, easdem, quas priore anno, regiones obtinuerunt.

XIII. Ad Hannibalem, cum ad lacum Averni eſſet, quinque nobiles juvenes ab Tarento venerunt, partim ad Traſimenum lacum, partim ad Cannas capti, dimiſſique domos cum eadem comitate, qua uſus adverſus omnes Romanorum ſocios Poenus fuerat. Ii, *memores beneficiorum ejus perpuliſſe magnam partem ſe juventutis Tarentinae*, referunt, *ut Hannibalis amicitiam ac ſocietatem, quam populi Romani, mallent; legatosque ab ſuis miſſos rogare Hannibalem, ut exercitum propius Tarentum admoveat. Si ſigna ejus, ſi caſtra conſpecta à Tarento ſint, haud ullam interceſſuram moram, quin urbs dedatur. In poteſtate juniorum plebem, in manu plebis rem Tarentinam eſſe.* Hannibal collaudatos eos, oneratosque ingentibus promiſſis, domum ad coepta maturanda redire jubet: ſe in tempore affuturum eſſe. Hac cum ſpe dimiſſi Tarentini. Ipſum ingens cupido inceſſerat Tarenti potiundi. Urbem eſſe videbat, cum opulentam nobilemque, tum maritimam, et in Macedoniam opportune verſam: regemque Philippum hunc portum, ſi transiret in Italiam, cum Brundiſium Romani haberent, petiturum. Sacro inde perpetrato, ad quod venerat, et, dum ibi moratur, pervaſtato agro Cumano usque ad Miſeni promontorium, Puteolos repente agmen convertit, ad opprimendum praeſidium Romanum. Sex millia hominum erant, et locus munimento quoque, non natura modo, tutus. Triduum

ibi

ibi moratus Poenus, ab omni parte tentato praesidio, deinde, ut nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum, magis ira quam potiundae urbis spe, processit. Adventu ejus in propinquum agrum Nolana mota est plebs, jam diu aversa ab Romanis, et infesta senatui suo. itaque legati ad arcessendum Hannibalem, cum haud dubio promisso tradendae urbis, venerunt. Praevenit inceptum eorum Marcellus consul, a primoribus accitus. Die uno Suessulam a Calibus, cum Vulturnus amnis trajicientem moratus esset, contenderat. inde proxima nocte sex millia peditum, equitesque trecentos, qui praesidio senatui essent, Nolam intromisit: et uti a consule omnia impigre facta sunt ad praeoccupandam Nolam, ita Hannibal tempus terebat; bis jam ante nequidquam tentata re, segnior ad credendum Nolanis factus.

XIV. Iisdem diebus et Q. Fabius consul ad Casilinum tentandum, quod praesidio Punico tenebatur, venit; et ad Beneventum, velut ex composito, parte altera Hanno ex Bruttiis cum magna peditum equitumque manu, altera Ti. Gracchus ab Luceria accessit: qui primo oppidum intravit. Deinde, ut Hannonem tria millia ferme ab urbe ad Calorem fluvium castra posuisse, et inde agrum populari audivit; et ipse, egressus moenibus, mille ferme passus ab hoste castra locat, ibique concionem militum habuit. Legiones magna ex parte volonum habebat; qui jam alterum annum libertatem tacite mereri, quam postulare palam, maluerant. Senserat tamen hibernis egrediens murmur in agmine esse quaerentium, *en unquam liberi militaturi essent?* scripseratque senatui, non tam quid desiderarent, quam quid meruissent: *bona fortique opera eorum se ad eam diem usum: neque ad exemplum justi militis quidquam eis, praeter libertatem, deesse.* De eo permissum ipsi erat, faceret, quod e republica duceret esse. Itaque prius, quam cum hoste manum consereret, pronuntiat: *tempus venisse eis libertatis, quam diu sperassent, potiundae. postero die signis collatis dimicaturum puro ac patenti campo, ubi sine ullo insidiarum metu vera virtute geri*

 res

res posset. Qui caput hostis retulisset, eum se extemplo liberum jussurum esse: qui loco cessisset, in eum servili supplicio animadversurum. Suam cuique fortunam in manu esse: libertatis auctorem eis non se fore solum, sed consulem M. Marcellum, sed universos Patres, quos, consultos ab se de libertate eorum, sibi permisisse. Literas inde consulis ac senatusconsultum recitavit. Ad quae clamor cum ingenti assensu est sublatus. pugnam poscebant, signumque ut daret extemplo, ferociter instabant. Gracchus, proelio in posterum diem pronuntiato, concionem dimisit. Milites laeti, praecipue quibus merces navatae in unum diem operae libertas futura erat, armis expediendis quod reliquum consumunt.

XV. Postero die, ubi signa coeperunt canere, primi omnium parati instructique ad praetorium conveniunt. Sole orto, Gracchus in aciem copias educit. nec hostes moram dimicandi fecerunt. Decem et septem millia peditum erant, maxima ex parte Bruttii ac Lucani: equites mille ducenti; inter quos pauci admodum Italici, ceteri Numidae fere omnes Maurique. Pugnatum est et acriter, et diu. quatuor horis neutro inclinata est pugna: nec alia magis Romanum impediebat res, quam capita hostium pretia libertati facta. Nam ut quisque hostem impigre occiderat, primum capite aegre inter turbam tumultumque abscidendo tempus terebat; deinde, occupata dextra tenendo caput, fortissimus quisque pugnator esse desierat; segnibus ac timidis tradita pugna erat. Quod ubi tribuni militum Graccho nuntiaverunt, *neminem stantem jam vulnerari hostem, carnificari jacentes, et in dextris militum pro gladiis humana capita esse:* signum dari propere jussit, *projicerent capita, invaderentque hostem. Claram satis et insignem virtutem esse. nec dubiam libertatem futuram strenuis viris.* Tum redintegrata pugna est, et eques etiam in hostem emissus. Quibus cum impigre Numidae concurrissent, nec segnior equitum, quam peditum pugna esset, iterum in dubium adducta res. Cum utrinque duces, Romanus Bruttium Lucanumque, toties a majoribus suis victos subactosque; Poenus mancipia

pia Romana et ex ergaſtulo militem, verbis obtereret; poſtremo pronuntiat Gracchus, *eſſe nihil, quod de libertate ſperarent, niſi ea die fuſi fugatique hoſtes eſſent.*

XVI. Ea demum vox ita animos accendit, atque renovato clamore, velut alii repente facti, tanta vi ſe in hoſtem intulerunt, ut ſuſtineri ultra non poſſent. Primo antelignani Poenorum, deinde ſigna perturbata, poſtremo tota impulſa acies: inde haud dubie terga data, ruuntque fugientes in caſtra, adeo pavidi trepidique, ut ne in portis quidem aut vallo quisquam reſtiterit, ac prope continenti agmine Romani inſecuti, novum de integro proelium incluſi hoſtium vallo ediderint. Ibi ſicut pugna impeditior in anguſtiis, ita caedes atrocior fuit: et adjuvere captivi, qui, rapto inter tumultum ferro, conglobati et ab tergo ceciderunt Poenos, et fugam impedierunt. Itaque minus duo millia hominum ex tanto exercitu, et ea major pars equitum, cum ipſo duce effugerunt: alii omnes caeſi aut capti, capta et ſigna duodequadraginta. Ex victoribus duo millia ferme cecidere. praeda omnis (praeterquam hominum captorum) militi conceſſa eſt: et pecus exceptum eſt, quod intra dies triginta domini cognoviſſent. Cum praeda onuſti in caſtra rediſſent, quatuor millia ferme volonum militum, qui pugnaverant ſegnius, nec in caſtra irruperant ſimul, metu poenae collem haud procul caſtris ceperunt. poſtero die per tribunos militum inde deducti, concione militum advocata a Graccho, ſuperveniunt. Ubi cum proconſul veteres milites primum, prout cujusque virtus atque opera in ea pugna fuerat, militaribus donis donaſſet, tunc quod ad volones attineret, *omnes*, ait, *malle laudatos a ſe, dignos indignosque, quam quemquam eo die caſtigatum eſſe. Quod bonum, fauſtum, felixque reipublicae ipſisque eſſet, omnes eos liberos eſſe jubere.* Ad quam vocem cum clamor ingenti alacritate ſublatus eſſet, ac nunc complexi inter ſe gratulantesque, nunc manus ad coelum tollentes, bona omnia populo Romano Gracchoque ipſi precarentur; tum Gracchus: *Priusquam omnes jure libertatis aequaſſem*, inquit, *neminem nota ſtrenui aut ignavi militis no-*

 taſſe

tasse volui. Nunc, exsoluta jam fide publica, ne discrimen omne virtutis ignaviaeque pereat, nomina eorum, qui detrectatae pugnae memores, secessionem paullo ante fecerunt, referri ad me jubebo: citatosque singulos jurejurando adigam, nisi queis morbus causa erit, non aliter, quam stantes, cibum potionemque, quoad stipendia facient, capturos esse. Hanc multam ita aequo animo feretis, si reputabitis, nulla ignaviae nota leviore vos designari potuisse. Signum deinde colligendi vasa dedit: milites que praedam portantes agentesque, per lasciviam ac jocum, ita ludibundi Beneventum rediere, ut ab epulis per celebrem festumque diem actis, non ex acie, reverti viderentur. Beneventani omnes turba effusa cum obviam ad portas exissent, complecti milites, gratulari, vocare in hospitium. Apparata convivia omnibus in propatulo aedium fuerant: ad ea invitabant, Gracchumque orabant, ut epulari permitteret militibus. Et Gracchus ita permisit, in publico epularentur omnes. Ante suas quibusque fores prolata omnia. pileati, aut lana alba velatis capitibus volones epulati sunt; alii accubantes, alii stantes, qui simul ministrabant vescebanturque. Digna res visa, ut simulacrum celebrati ejus diei Gracchus, postquam Romam rediit, pingi juberet in aede Libertatis, quam pater ejus in Aventino ex mulctaticia pecunia faciendam curavit dedicavitque.

XVII. Dum haec ad Beneventum geruntur, Hannibal, depopulatus agrum Neapolitanum, ad Nolam castra movet. quem ubi adventare consul sensit, Pomponio propraetore cum eo exercitu, qui semper Suessulam in castris erat, accito, ire obviam hosti parat, nec moram dimicandi facere. C. Claudium Neronem cum robore equitum silentio noctis per aversam maxime ab hoste portam emittit: circumvectumque occulte subsequi sensim agmen hostium jubet, et, cum coortum proelium videret, ab tergo se objicere. Id errore viarum, an exiguitate temporis, Nero exsequi non potuerit, incertum est. Absente eo cum proelium commissum esset, superior quidem haud dubie Romanus erat: sed, quia equites non affuere in tempore, ratio compositae

rei

rei turbata eſt. non auſus inſequi cedentes Marcellus, vincentibus ſuis ſignum receptui dedit. Plus tamen duo millia hoſtium eo die caeſa traduntur: Romani minus quadringentis. Solis fere occaſu Nero, diem noctemque nequidquam fatigatis equis hominibusque, ne viſo quidem hoſte rediens, adeo graviter eſt ab conſule increpitus, ut per eum ſtetiſſe diceret, quo minus accepta ad Cannas redderetur hoſti clades. Poſtero die Romanus in aciem deſcendit: Poenus, tacita etiam confeſſione victus, caſtris ſe tenuit. Tertio die ſilentio noctis, omiſſa ſpe Nolae potiundae, rei nunquam proſpere tentatae, Tarentum ad certiorem ſpem proditionis proficiſcitur.

XVIII. Nec minore animo res Romana domi, quam militiae, gerebatur. Cenſores, vacui ab operum locandorum cura, propter inopiam aerarii, ad mores hominum regendos animum adverterunt, caſtigandaque vitia, quae, velut diutinis morbis aegra corpora ex ſe gignunt, nata bello erant. Primum eos citaverunt, qui poſt Cannenſem pugnam rempublicam deſeruiſſe, Italiaque exceſſiſſe velle dicebantur. princeps eorum L. Caecilius Metellus quaeſtor tum forte erat. Juſſo deinde eo ceterisque ejusdem noxae reis cauſſam dicere, cum purgari nequiſſent, pronuntiarunt, verba orationemque eos adverſus rempublicam habuiſſe, quo conjuratio deſerendae Italiae cauſa fieret. Secundum eos citati nimis callidi exſolvendi jurisjurandi interpretes: qui captivorum, ex itinere regreſſi clam in caſtra Hannibalis, ſolutum, quod juraverant redituros, rebantur. His ſuperioribusque illis equi ademti, qui publicum equum habebant: tribuque moti, aerarii omnes facti. Neque ſenatu modo aut equeſtri ordine regendo cura ſe cenſorum tenuit. nomina omnium ex juniorum tabulis excerpſerunt, qui quadriennio non militaſſent, quibus neque vacatio juſta militiae, neque morbus cauſa fuiſſet. Et ea ſupra duo millia nominum in aerarios relata, tribuque omnes moti. Additumque inerti cenſoriae notae triſte ſenatusconſultum: ut ii omnes, quos cenſores notaſſent, pedibus mererent, mitterenturque in Siciliam ad Cannenſis exercitus

ercitus reliquias, cui militum generi non prius, quam pulsus Italia hostis esset, finitum stipendiorum tempus erat. Cum censores, ob inopiam aerarii, se jam locationibus abstinerent aedium sacrarum tuendarum curuliumque equorum praebendorum, ac similium his rerum; convenere ad eos frequentes, qui hastae hujus generis assueverant: hortatique censores, ut omnia perinde agerent, locarent, ac si pecunia in aerario esset. Neminem, nisi bello confecto, pecuniam ab aerario petiturum esse. Convenere deinde domini eorum, quos Ti. Sempronius ad Beneventum manu emiserat: arcessitosque se ab triumviris mensariis esse dixerunt, ut pretia servorum acciperent. ceterum non ante, quam bello confecto, accepturos esse. Cum haec inclinatio animorum plebis ad sustinendam inopiam aerarii fieret; pecuniae quoque pupillares primo, deinde viduarum, coeptae conferri: nusquam eas tutius sanctiusque deponere credentibus, qui deferebant, quam in publica fide. inde, si quid emtum paratumque pupillis ac viduis foret, a quaestore perscribebatur. Manavit ea privatorum benignitas ex urbe etiam in castra, ut non eques, non centurio stipendium acciperent, mercenariumque increpantes vocarent, qui accepisset.

XIX. Q. Fabius Consul ad Casilinum castra habebat, quod duum millium Campanorum, et septingentorum militum Hannibalis tenebatur praesidio. Praeerat Statius Metius, missus ab Cn. Magio Atellano: qui eo anno Medixtuticus erat, servitiaque et plebem promiscue armabat, ut castra Romana invaderet, intento consule ad Casilinum oppugnandum. Nihil eorum Fabium fefellit. Itaque Nolam ad collegam mittit, *altero exercitu, dum Casilinum oppugnatur, opus esse, qui Campanis opponatur. Vel ipse, relicto Nolae praesidio modico, veniret: vel, si eum Nola teneret, et necdum securae res ab Hannibale essent, se Ti. Gracchum proconsulem a Benevento acciturum.* Hoc nuntio Marcellus, duobus militum millibus Nolae in praesidio relictis, cum cetero exercitu Casilinum venit, adventuque ejus Campani, jam moventes sese, quieverunt. Ita a duobus consulibus Casilinum

num oppugnari coeptum. ubi cum multa, succedentes temere moenibus, Romani milites acciperent vulnera, neque satis inceptis succederet; Fabius, omittendam rem parvam ac juxta magnis difficilem, abscedendumque inde censebat, cum res majores instarent. Marcellus, multa magnis ducibus sicut non aggredienda, ita semel aggressis non dimittenda esse, dicendo, quia magna famae momenta in utramque partem fierent; tenuit, ne irrito incepto abiretur. Vineae inde omniaque alia operum machinationumque genera cum admoverentur, Campanique Fabium orarent, ut abire Capuam tuto liceret; paucis egressis, Marcellus portam qua egrediebantur, occupavit, caedesque promiscue, omnium circa portam primo, deinde, irruptione facta, etiam in urbe fieri coepta est. Quinquaginta fere primo egressi Campanorum, cum ad Fabium confugissent, praesidio ejus Capuam pervenerunt. Casilinum, inter colloquia cunctationemque petentium fidem, per occasionem captum est. captivi, quique Campanorum, quique Hannibalis militum erant, Romam missi, atque ibi in carcere inclusi sunt: oppidanorum turba per finitimos populos in custodiam divisa.

XX. Quibus diebus a Casilino, re bene gesta, recessum est, eis Gracchus in Lucanis aliquot cohortes, in ea regione conscriptas, cum praefecto sociorum in agros hostium praedatum misit. eos effuse palatos Hanno adortus, haud multo minorem, quam ad Beneventum acceperat, reddidit hosti cladem, atque in Bruttios raptim, ne Gracchus assequeretur, concessit. Consules, Marcellus retro, unde venerat, Nolam redit; Fabius in Samnium ad populandos agros recipiendasque armis, quae defecerant, urbes processit. Caudinus Samnis gravius devastatus; perusti late agri; praedae pecudum hominumque actae. oppida vi capta, Compulteria, Telesia, Compsa, Melae, Fulsulae et Orbitanium. ex Lucanis Blandae. Apulorum Aecae oppugnatae. Millia hostium in his urbibus viginti quinque capta, aut occisa; et recepti perfugae trecenti septuaginta: quos cum Romam misisset consul, virgis in comitio caesi omnes, ac de

ratam habuit: *Servitudinis indignitatisque homines expertos, adversus notum malum irritatos esse. Discordia civilis quas importet clades, audisse magis a patribus Syracusanos, quam ipsos vidisse. Arma quod impigre ceperint, laudare: magis laudaturum, si non utantur, nisi ultima necessitate coacti. In praesentia legatos ad Andranodorum mitti placere, qui denuntient, ut in potestate senatus ac populi sit: portae Insulae pateant; recedat praesidium. Si tutelam alieni regni suum regnum velit facere, eundem se censere, multo acrius ab Andranodoro, quam ab Hieronymo, repeti libertatem.* Ab hac concione legati missi sunt. senatus inde haberi coeptus est. quod sicut, regnante Hierone, manserat publicum consilium, ita post mortem ejus, ante eam diem, nulla de re neque convocati, neque consulti fuerant. Ut ventum ad Andranodorum est, ipsum quidem movebat et civium consensus, et cum aliae occupatae urbis partes, tum pars Insulae, velut munitissima, prodita atque alienata. Sed evocatum eum ab legatis Damarata uxor, filia Hieronis, inflata adhuc regiis animis ac muliebri spiritu, admonet saepe usurpatae Dionysii tyranni vocis: qua, *pedibus tractum, non insidentem equo, relinquere tyrannidem,* dixerit, *debere. Facile esse momento, quo quis velit, cedere possessione magnae fortunae: facere et parare eam, difficile atque arduum esse. Paulum sumeret spatii ad consultandum ab legatis. eo uteretur ad arcessendos ex Leontinis milites: quibus si pecuniam regiam pollicitus esset, omnia in potestate ejus futura.* Haec muliebria consilia Andranodorus neque tota aspernatus est, neque extemplo accepit: tutiorem ad opes affectandas ratus esse viam, si in praesentia tempori cessisset. Itaque legatos renuntiare jussit, futurum se in senatus ac populi potestate. Postero die luce prima, patefactis Insulae portis, in forum Achradinae venit. ibi in aram Concordiae, ex qua pridie Polyaenus concionatus erat, escendit: orationemque eam orsus est, qua primum cunctationis suae veniam petivit. *Se enim clausas habuisse portas, non separantem suas res a publicis, sed strictis semel gladiis timentem, qui finis caedibus esset futurus: utrum, quod satis libertati foret, contenti nece tyranni essent,* an,

an, quicunque aut propinquitate, aut affinitate, aut aliquibus ministeriis regiam contigissent, alienae culpae rei trucidarentur. Postquam animadvertit, eos, qui liberassent patriam, servare etiam libertatem velle, atque undique consuli in medium; non dubitasse, quin et corpus suum, et cetera omnia, quae suae fidei tutelaeque essent, quoniam eum, qui mandasset, suus furor absumsisset, patriae restitueret. Conversus deinde ad interfectores tyranni, ac nomine appellans Theodotum ac Sosim: *Facinus*, inquit, *memorabile fecistis. Sed mihi credite, inchoata vestra gloria, nondum perfecta, est; periculumque ingens manet, nisi paci et concordiae consulitis, ne libera efferatur respublica.*

XXIII. Post hanc orationem claves portarum pecuniaeque regiae ante pedes eorum posuit. atque illo quidem die dimissi ex concione laeti, circa omnia fana Deûm supplicaverunt cum conjugibus ac liberis: postero die comitia praetoribus creandis habita. Creatus in primis Andranodorus; ceteri magna ex parte interfectores tyranni. duos etiam absentes, Sopatrum ac Dinomenem, fecerunt. Qui, auditis, quae Syracusis acta erant, pecuniam regiam, quae in Leontinis erat, Syracusas devectam, quaestoribus ad id ipsum creatis tradiderunt: et ea, quae in Insula erat et Achradina, tradita est; murique ea pars, quae ab cetera urbe nimis firmo munimento intersepiebat Insulam, consensu omnium dejecta est. secutae et ceterae res hanc inclinationem animorum ad libertatem. Hippocrates atque Epicydes, audita morte tyranni, quam Hippocrates, etiam nuntio interfecto, celare voluerat, deserti a militibus, quia id tutissimum ex praesentibus videbatur, Syracusas rediere. ubi ne suspecti observarentur, tanquam novandi res aliquam occasionem quaerentes, praetores primum, dein per eos senatum adeunt. *Ab Hannibale se missos* praedicant *ad Hieronymum, tamquam amicum ac socium. paruisse imperio ejus, cujus imperator suus voluerit. velle ad Hannibalem redire. ceterum, cum iter tutum non sit, vagantibus passim per totam Siciliam Romanis armis, petere, ut praesidii dent aliquid, quo Locros in Italiam perducantur.*

cantur. gratiam magnam eos parva opera apud Hannibalem inituros. Facile res impetrata: abire enim duces regios, cum peritos militiae, tum egentes eosdem atque audaces, cupiebant: ſed, quod volebant, non, quam maturato opus erat, ſnaviter expediebant. Interim juvenes militares et aſſueti militibus, nunc apud eos ipſos, nunc apud transfugas, quorum maxima pars ex navalibus ſociis Romanorum erat, nunc etiam apud infimae plebis homines, crimina ſerebant in ſenatum optimatesque: *id moliri clam eos atque ſtruere, ut Syracuſae per ſpeciem reconciliatae ſocietatis in ditione Romanorum ſint; dein factio et pauci auctores foederis renovati dominentur.*

XXIV. His audiendis credendisque opportuna multitudo, major in dies, Syracuſas confluebat: nec Epicydi ſolum ſpem novandarum rerum, ſed Andranodoro etiam, praebebat. Qui, feſſus tandem uxoris vocibus, monentis, *Nunc illud eſſe tempus occupandi res, dum turbata omnia nova atque incondita libertate eſſent, dum regiis ſtipendiis paſtus obverſaretur miles, dum ab Hannibale miſſi duces aſſueti militibus juvare poſſent incepta*, cum Themiſto, cui Gelonis filia nupta, rem conſociatam paucos poſt dies Ariſtoni cuidam tragico actori, cui et alia arcana committere aſſueverat, incaute aperit. Huic et genus et fortuna honeſta erant; nec ars, quia nihil tale apud Graecos pudori eſt, ea deformabat. itaque, fidem potiorem ratus, quam patriae debebat, indicium ad praetores defert. Qui, ubi rem haud vanam eſſe certis indiciis compererunt, conſultis ſenioribus, et auctoritate eorum praeſidio ad fores poſito, ingreſſos curiam Themiſtum atque Andranodorum interfecerunt: et, cum tumultus ab re in ſpeciem atrociore, cauſam aliis ignorantibus, ortus eſſet; ſilentio tandem facto, indicem in curiam introduxerunt. Qui cum ordine omnia edocuiſſet, et principium conjurationis factum ab Harmoniae Gelonis filiae nuptiis, quibus Themiſto juncta eſſet; Afrorum Hispanorumque auxiliares inſtructos ad caedem praetorum principumque aliorum; bonaque eorum praedae futura interfectoribus pronuntiatum; jam mer-

mercenariorum manum assuetam imperiis Andranodori paratam fuisse ad Insulam rursus occupandam; singula deinde, quae per quosque agerentur, totamque viris armisque instructam conjurationem ante oculos posuissent; senatui quidem tam jure caesi, quam Hieronymus, videbantur. Ante curiam variae atque incertae rerum multitudinis clamor erat. quam, ferociter minitantem in vestibulo curiae, corpora conjuratorum eo metu compresserunt, ut silentes integram plebem in concionem sequerentur. Sopatro mandatum ab senatu et ab collegis, ut verba faceret.

XXV. Is, tanquam reos ageret, ab anteacta vita orsus, quaecunque post Hieronis mortem scelefte atque impie facta essent, Andranodorum ac Themistum arguit fecisse. *Quid enim sua sponte fecisse Hieronymum puerum, ac vixdum pubescentem facere potuisse? Tutores ac magistros ejus sub aliena invidia regnasse. itaque aut ante Hieronymum, aut certe cum Hieronymo perire eos debuisse. At illos, debitos jam morti destinatosque, alia nova scelera post mortem tyranni molitos; palam primo, cum clausis Andranodorus Insulae portis hereditatem regni creverit, quaeque procurator tenuerat, pro domino possederit; proditus deinde ab eis, qui in Insula erant, circumsessus ab universa civitate, quae Achradinam tenuerit, nequidquam palam atque aperte petitum regnum, clam et dolo affectare conatus sit, et ne beneficio quidem atque honore potuerit vinci, cum inter liberatores patriae insidiator ipse libertatis creatus esset praetor. Sed animos eis regios conjuges regias fecisse, alteri Hieronis, alteri Gelonis, filias nuptas.* Sub hanc vocem ex omnibus partibus concionis clamor oritur, nullam earum vivere debere, nec quenquam superesse tyrannorum stirpis. Haec natura multitudinis est; aut servit humiliter, aut superbe dominatur: libertatem, quae media est, nec spernere modice, nec habere sciunt: et non ferme desunt irarum indulgentes ministri, qui avidos atque intemperantes plebejorum animos ad sanguinem et caedes irritent. Sicut tum extemplo praetores rogationem promulgarunt: acceptaque paene prius, quam

promulgata eſt, ut omnis regia ſtirps interficeretur. miſſique a praetoribus Damaratam Hieronis, et Harmoniam Gelonis filias, conjuges Andranodori et Themiſti, interfecerunt.

XXVI. Heraclea erat filia Hieronis, uxor Zoïppi; qui, legatus ab Hieronymo ad regem Ptolemaeum miſſus, voluntarium conſciverat exſilium. Ea cum ad ſe quoque venire praeſciſſet, in ſacrarium ad penates confugit, cum duabus filiabus virginibus, reſolutis crinibus, miſerabilique alio habitu; et ad ea addidit preces, *nunc per memoriam Hieronis patris, Gelonisque fratris, ne ſe innoxiam invidia Hieronymi conflagrare ſinerent. Nihil ſe ex regno illius, praeter exſilium viri, habere: neque fortunam ſuam eandem vivo Hieronymo fuiſſe, quam ſororis; neque interfecto eo cauſam eandem eſſe. Quid? quod, ſi Andranodoro conſilia proceſſiſſent, illa cum viro fuerit regnatura; ſibi cum ceteris ſerviendum. Si quis Zoïppo nuntiet, interfectum Hieronymum, ac liberatas Syracuſas, cui dubium eſſe, quin extemplo conſcenſurus ſit navim, atque in patriam rediturus? Quantum ſpes hominum fallit! In liberata patria conjugem ejus ac liberos de vita dimicare; quid obſtantes libertati, aut legibus? Quod ab ſe cuiquam periculum, a ſola ac prope vidua, et puellis in orbitate degentibus, eſſe? At enim periculi quidem nihil ab ſe timeri: inviſam tamen regiam ſtirpem eſſe. Ablegarent ergo procul ab Syracuſis Siciliaque, et asportari Alexandriam juberent, ad virum uxorem, ad patrem filias.* Averſis auribus animisque, caſſe ne tempus tereretur, (ferrum quosdam expedientes cernebat) tum, omiſſis pro ſe precibus, *puellis ut ſaltem parcerent*, orare inſtitit: *a qua aetate etiam hoſtes iratos abstinere, ne, tyrannos ulciſcendo, quae odiſſent, ſcelera imitarentur.* Inter haec abstractam a penetralibus jugulant: in virgines deinde, reſperſas matris cruore, impetum faciunt. quae, alienata mente ſimul luctu metuque, velut captae furore, eo curſu ſe ex ſacrario proripuerunt, ut, ſi effugium patuiſſet in publicum, impleturae urbem tumultu fuerint. Tum quoque haud magno aedium ſpatio, inter medios tot armatos,

ali-

aliquoties integro corpore evaserunt: tenentibusque, cum tot ac tam validae eluctandae manus essent, sese eripuerunt. tandem, vulneribus confectae, cum omnia replessent sanguine, exanimes corruerunt; caedemque per se miserabilem miserabiliorem casus fecit, quod paulo post nuntius venit, mutatis repente ad misericordiam animis, ne interficerentur. Ira deinde ex misericordia orta, quod adeo festinatum ad supplicium, neque locus poenitendi, aut regressus ab ira relictus esset. itaque fremere multitudo, et in locum Andranodori ac Themisti (nam ambo praetores fuerant) comitia poscere: quae nequaquam ex sententia praetorum futura essent.

XXVII. Statutus est comitiis dies: quo, nec opinantibus omnibus, unus ex ultima turba Epicydem nominavit, tum inde alius Hippocratem. crebriores deinde eae voces, et cum haud dubio assensu multitudinis esse. Et erat confusa concio, non populari modo, sed militari quoque turba, magna ex parte etiam perfugis, qui omnia novare cupiebant, permixtis. Praetores dissimulare primo, et trahenda re esse; postremo victi consensu; et seditionem metuentes, pronuntiant eos praetores. Nec illi primo statim creati nudare, quid vellent: quanquam aegre ferebant, et de induciis dierum decem legatos isse ad Ap. Claudium, et, impetratis eis, alios, qui de foedere antiquo renovando agerent, missos. Ad Murgantiam tum classem navium centum Romanus habebat, quonam evaderent motus ex caedibus tyrannorum orti Syracusis, quove eos ageret nova atque insolita libertas, opperiens. Per eosdem dies cum ad Marcellum, venientem in Siciliam, legati Syracusani missi ab Appio essent, auditis conditionibus pacis, Marcellus, posse rem convenire ratus, et ipse legatos Syracusas, qui coram cum praetoribus de renovando foedere agerent, misit. Et jam ibi nequaquam eadem quies et tranquillitas erat. postquam Punicam classem accessisse Pachynum allatum est, demto timore Hippocrates et Epicydes, nunc apud mercenarios milites, nunc apud transfugas, prodi Romano Syracusas, criminabantur. Ut vero Appius naves ad ostium portus, quo

 aliae

aliae partis hominibus animus accederet, in ſtatione habere coepit; ingens in ſpeciem criminibus vanis acceſſerat fides. ac primo etiam tumultuoſe decurrerat multitudo ad prohibendos, ſi in terram egrederentur.

XXVIII. In hac turbatione rerum in concionem vocari placuit. ubi cum alii alio tenderent, nec procul ſeditione res eſſet, Apollonides principum unus orationem ſalutarem, ut in tali tempore, habuit: *nec ſpem ſalutis, nec perniciem propiorem unquam civitati ulli fuiſſe. Si enim uno animo omnes vel ad Romanos, vel ad Carthaginienſes inclinent, nullius civitatis ſtatum fortunatiorem beatioremve fore. ſi alii alio trahant res, non inter Poenos Romanosque bellum atrocius fore, quam inter ipſos Syracuſanos: cum intra eosdem muros pars utraque ſuos exercitus, ſua arma, ſuos habitura ſit duces. Itaque, ut omnes idem ſentiant, ſumma vi agendum eſſe: utra ſocietas ſit utilior, eam longe minorem ac levioris momenti conſultationem eſſe. ſed tamen Hieronis potius, quam Hieronymi, auctoritatem ſequendam in ſociis legendis, vel quinquaginta annis feliciter expertam amicitiam nunc incognitae, quondam infideli, praeferendam. Eſſe etiam momenti aliquid ad conſilium, quod Carthaginienſibus ita pax negari poſſit, ut non utique in praeſentia bellum cum iis geratur: cum Romanis extemplo aut pacem, aut bellum habendum.* Quo minus cupiditatis ac ſtudii viſa eſt oratio habere, eo plus auctoritatis habuit. Adjectum eſt praetoribus ac delectis ſenatorum militare etiam conſilium. juſſi et duces ordinum praefectique auxiliorum ſimul conſulere. Cum ſaepe acta res eſſet magnis certaminibus, poſtremo, quia belli cum Romanis gerendi ratio nulla apparebat, pacem fieri placuit, mittique cum eis legatos ad rem confirmandam.

XXIX. Dies haud ita multi interceſſerunt, cum ex Leontinis legati, praeſidium finibus ſuis orantes, venerunt: quae legatio peropportuna viſa ad multitudinem inconditam ac tumultuoſam exonerandam, ducesque ejus ablegandos. Hippocrates praetor ducere eo transfugas juſſus:

juſſus: ſecuti multi ex mercenariis auxiliis, quatuor millia armatorum effecerunt. Et mittentibus et miſſis ea laeta expeditio fuit. nam et illis, quod jam diu cupiebant, novandi res occaſio data eſt; et hi, ſentinam quandam urbis rati exhauſtam, laetabantur. ceterum levaverunt modo in praeſentia velut corpus aegrum, quo mox in graviorem morbum recideret. Hippocrates enim finitima provinciae Romanae primo furtivis excurſionibus vaſtare coepit: deinde, cum ad tuendos ſociorum agros miſſum ab Appio praeſidium eſſet, omnibus copiis impetum in oppoſitam ſtationem cum caede multorum fecit. Quae cum eſſent nuntiata Marcello, legatos extemplo Syracuſas miſit, qui pacis fidem ruptam eſſe dicerent: nec belli defuturam unquam cauſam, niſi Hippocrates atque Epicydes non ab Syracuſis modo, ſed tota procul Sicilia, ablegarentur. Epicydes, ne aut reus criminis abſentis fratris praeſens eſſet, aut deeſſet pro parte ſua concitando bello, profectus et ipſe in Leontinos, quia ſatis eos adverſus populum Romanum concitatos cernebat, avertere etiam ab Syracuſis coepit. *Nam ita eas pacem pepigiſſe cum Romanis, ut, quicunque populi ſub regibus fuiſſent, et ſuae ditionis eſſent; nec jam libertate contentos eſſe, niſi etiam regnent ac dominentur. Renuntiandum igitur eis eſſe, Leontinos quoque aequum cenſere liberos eſſe; vel quod in ſolo urbis ſuae tyrannus ceciderit, vel quod ibi primum conclamatum ad libertatem, relictisque regiis ducibus Syracuſas ſit concurſum. Itaque aut eximendum id de foedere eſſe, aut legem eam foederis non accipiendam.* Facile multitudini perſuaſum: legatisque Syracuſanorum, et de caede ſtationis Romanae querentibus, et Hippocratem atque Epicydem abire ſeu Locros, ſeu quo alio mallent, dummodo Sicilia cederent, jubentibus, ferociter reſponſum eſt: *Neque mandaſſe ſeſe Syracuſanis, ut pacem pro ſe cum Romanis facerent: neque teneri alienis foederibus.* Haec ad Romanos Syracuſani detulerunt, abnuentes *Leontinos in ſua poteſtate eſſe. itaque integro ſecum foedere bellum Romanos cum iis geſturos. neque ſeſe defuturos ei bello; ita ut in poteſtatem redacti ſuae rurſus ditionis eſſent, ſicut pax conveniſſet.*

 XXX.

XXX. Marcellus cum omni exercitu profectus in Leontinos, Appio quoque accito, ut altera parte aggrederetur, tanto ardore militum est usus ab ira inter conditiones pacis interfectae stationis, ut primo impetu urbem expugnarent. Hippocrates atque Epicydes, postquam capi muros refringique portas videre, in arcem sese cum paucis recepere. inde clam nocte Herbessum perfugiunt. Syracusanis, octo millium armatorum agmine profectis domo, ad Mylam flumen nuntius occurrit, captam urbem esse; cetera falsa mixta veris ferens: caedem promiscuam militum atque oppidanorum factam, nec quenquam puberem arbitrari superesse: direptam urbem; bona locupletium donata. Ad nuntium tam atrocem constitit agmen; concitatisque omnibus, duces, (erant autem Sosis ac Dinomenes) quid agerent, consultabant. Terroris speciem haud vanam mendacio praebuerant verberati ac securi percussi transfugae ad duo millia hominum. ceterum Leontinorum militumque aliorum nemo, post captam urbem, violatus fuerat: suaque omnia eis, nisi quae primus tumultus captae urbis absumserat, restituebantur. Nec ut Leontinos irent, proditos ad caedem commilitones querentes, perpelli potuere, nec ut eodem loco certiorem nuntium exspectarent. Cum ad defectionem inclinatos animos cernerent praetores, sed eum motum haud diuturnum fore, si duces amentiae sublati essent: exercitum ducunt Megaram. ipsi cum paucis equitibus Herbessum proficiscuntur, spe, territis omnibus, per proditionem urbis potiundae. quod ubi frustra eis fuit inceptum, vi agendum rati, postero die Megaris castra movent, ut Herbessum omnibus copiis oppugnarent. Hippocrates et Epicydes, non tam tutum prima specie, quam unum, spe undique abscissa, consilium esse rati, ut se militibus permitterent, et assuetis magna ex parte sibi, et tum fama caedis commilitonum accensis, obviam agmini procedunt. Prima forte signa sexcentorum Cretensium erant, qui apud Hieronymum meruerant sub eis, et Hannibalis beneficium habebant, capti ad Trasimenum inter Romanorum auxilia, dimissique. quos ubi ex signis armorumque habitu cognovere Hippocrates atque Epicydes,

ramos

ramos oleae ac velamenta alia ſupplicum porrigentes, orare, *ut reciperent ſeſe, receptosque tutarentur, neu proderent Syracuſanis, a quibus mox ipſi trucidandi populo Romano dederentur.*

XXXI. *Enimvero*, conclamant, *bonum ut animum haberent: omnem ſe cum illis fortunam ſubituros.* Inter hoc colloquium ſigna conſtiterant, tenebaturque agmen: necdum, quae morae cauſa foret, pervenerat ad duces. poſtquam Hippocraten atque Epicyden adeſſe pervaſit rumor, fremitusque toto agmine erat haud dubie approbantium adventum eorum; extemplo praetores citatis equis ad prima ſigna perrexerunt. *Qui mos ille, quae licentia Cretenſium eſſet*, rogitantes, *colloquia ferendi cum hoſte, injuſſuque praetorum miſcendi eos agmini ſuo?* Comprehendi injicique catenas juſſerunt Hippocrati. ad quam vocem tantus extemplo primum a Cretenſibus clamor eſt ortus, deinde exceptus ab aliis, ut facile, ſi ultra tenderent, appareret, eis timendum eſſe. Solliciti incertique rerum ſuarum Megaram, unde profecti erant, referri ſigna jubent, nuntiosque de ſtatu praeſenti Syracuſas mittunt. Fraudem quoque Hippocrates addit, inclinatis ad omnem ſuſpicionem animis: et, Cretenſium quibusdam ad itinera inſidenda miſſis, velut interceptas literas, quas ipſe compoſuerat, recitat: *Praetores Syracuſani conſuli Marcello.* ſecundum ſalutem, ut aſſolet, ſcriptum erat: *Recte eum atque ordine feciſſe, quod in Leontinis nulli peperciſſet. Sed omnium mercenariorum militum eandem eſſe cauſam, nec unquam Syracuſas quieturas, donec quidquam externorum auxiliorum, aut in urbe, aut in exercitu ſuo, eſſet. itaque daret operam, ut eos, qui cum ſuis praetoribus caſtra ad Megaram haberent, in ſuam poteſtatem redigeret, ac ſupplicio eorum liberaret tandem Syracuſas.* Haec cum recitata eſſent, cum tanto clamore ad arma diſcurſum eſt, ut praetores inter tumultum pavidi adequitaverint Syracuſas: et ne fuga quidem eorum ſeditio compreſſa eſt, impetusque in Syracuſanos milites fiebant. nec ab ullo temperatum foret, ni Epicydes atque Hippocrates irae multitudinis obviam iſſent: non a miſericordia aut

humano consilio, sed ne spem reditus praeciderent sibi, et cum ipsos simul milites fidos haberent, simul obsides, tum cognatos quoque eorum atque amicos tanto merito primum, dein pignore sibi conciliarent: expertique, quam vana aut levi aura mobile vulgus esset, militem nacti ex eo numero, qui in Leontinis circumsessi erant, subornant, ut Syracusas perferret nuntium convenientem eis, quae ad Mylam falso nuntiata erant; auctoremque se exhibendo, ac velut visa, quae dubia erant, narrando, concitaret iras hominum.

XXXII. Huic non apud vulgum modo fides fuit, sed senatum quoque in curiam introductus movit. haud vani quidam homines palam ferre, *perbene detectam in Leontinis esse avaritiam et crudelitatem Romanorum. eadem, si intrassent Syracusas, aut foediora etiam, quo majus ibi avaritiae praemium esset, facturos fuisse.* Itaque claudendas cuncti portas, et custodiendam urbem censere. sed non ab eisdem omnes timere, nec eosdem odisse. ad militare genus omne partemque magnam plebis invisum esse nomen Romanum. Praetores optimatiumque pauci, quanquam inflammati vano nuntio erant, tamen ad propius praesentiusque malum cautiores esse. Et jam ad Hexapylum erant Hippocrates atque Epicydes: serebanturque colloquia per propinquos popularium, qui in exercitu erant, ut portas aperirent, sinerentque communem patriam defendi ab impetu Romanorum. Jam, unis foribus Hexapyli apertis, coepti erant recipi, cum praetores intervenerunt. et primo imperio minisque, deinde auctoritate, deterrendo, postremo, ut omnia vania erant, obliti majestatis, precibus agebant, ne proderent patriam tyranni ante satellitibus, et tum corruptoribus exercitus. Sed surdae ad haec omnia aures concitatae multitudinis erant, nec minore intus vi, quam foris, portae effringebantur: effractisque omnibus, tuto in Hexapylo agmen receptum est. Praetores in Achradinam cum juventute popularium confugiunt. mercenarii milites perfugaeque, et quidquid regiorum militum Syracusis erat, agmen hostium augent. Ita Achradina quoque primo impetu capitur, praetorumque

que (nisi qui inter tumultum effugerunt) omnes interficiuntur. nox caedibus finem fecit. Postero die servi ad pileum vocati, et carcere vincti emissi: confusaque haec omnis multitudo Hippocratem atque Epicydem creant praetores: Syracusaeque cum breve tempus libertas affulsisset, in antiquam servitutem reciderunt.

XXXIII. Haec nuntiata cum essent Romanis, ex Leontinis mota sunt extemplo castra ad Syracusas. Et ab Appio legati per portum missi forte in quinqueremi erant. praemissa quadriremis, cum intrasset fauces portus; capitur: legati aegre effugerunt. Et jam non modo pacis, sed ne belli quidem jura relicta erant: cum Romanus exercitus ad Olympium (Jovis id templum est) mille et quingentis passibus ab urbe castra posuit. Inde quoque legatos praemitti placuit: quibus, ne intrarent urbem, extra portam Hippocrates atque Epicydes obviam cum suis processerunt. Romanus orator *non bellum se Syracusanis, sed opem auxiliumque afferre*, ait, *et eis, qui, ex media caede elapsi, perfugerint ad se, et eis qui, metu oppressi, foediorem, non exsilio solum, sed etiam morte, servitutem patiantur. Nec caedem nefandam sociorum inultam Romanos passuros. Itaque si eis, qui ad se perfugerunt, tutus in patriam reditus pateret, caedis auctores dedantur, et libertas legesque Syracusanis restituantur, nihil armis opus esse. si ea non fiant, quicunque in mora sit, bello persecuturos.* Ad ea Epicydes, *Si qua ad se mandata haberent, responsum eis*, ait, *se daturos fuisse: cum in eorum, ad quos venerint, manu res Syracusana esset, tum reverterentur. Si bello lacessant, ipsa re intellecturos, nequaquam idem esse Syracusas ac Leontinos oppugnare.* Ita legatis relictis, portas clausit. Inde terra marique simul coeptae oppugnari Syracusae: terra ab Hexapylo, mari ab Achradina, cujus murus fluctu alluitur. et, quia, sicut Leontinos terrore ac primo impetu ceperant, non diffidebant, vastam disjectamque spatio urbem parte aliqua se invasuros, omnem apparatum oppugnandarum urbium muris admoverunt.

XXXIV.

XXXIV. Et habuiſſet tanto impetu coepta res fortunam, niſi unus homo Syracuſis ea tempeſtate fuiſſet. Archimedes is erat, unicus ſpectator coeli ſiderumque; mirabilior tamen inventor ac machinator bellicorum tormentorum operumque, quibus ea, quae hoſtes ingenti mole agerent, ipſe perlevi momento ludificaretur. Murum per inaequales ductum colles, (pleraque alta et difficilia aditu, ſubmiſſa quaedam, et quae planis vallibus adiri poſſent) ut cuique aptum viſum eſt loco, ita omni genere tormentorum inſtruxit. Achradinae murum, qui, ut ante dictum eſt, mari alluitur, ex quinqueremibus Marcellus oppugnabat. Ex ceteris navibus ſagittarii funditoresque, et velites etiam, quorum telum inhabile ad remittendum imperitis eſt, vix quenquam ſine vulnere conſiſtere in muro patiebantur. Hi, quia ſpatio miſſilibus opus eſt, procul muro tenebant naves. junctae aliae binae ad quinqueremes, demtis interioribus remis, ut latus lateri applicaretur, cum exteriore ordine remorum velut naves agerentur, turres contabulatas machinamentaque alia quatiendis muris portabant. Adverſus hunc navalem apparatum Achimedes variae magnitudinis tormenta in muris diſpoſuit. in eas, quae procul erant, naves ſaxa ingenti pondere emittebat: propiores levioribus, eoque magis crebris, petebat telis: poſtremo, ut ſui vulnere intacti tela in hoſtem ingererent, murum ab imo ad ſummum crebris cubitalibus fere cavis aperuit; per quae cava pars ſagittis, pars ſcorpionibus modicis ex occulto petebant hoſtem. Quae propius quaedam ſubibant naves, quo interiores ictibus tormentorum eſſent, in eas tollenone ſuper murum eminente ferrea manus firmae catenae illigata cum injecta prorae eſſet, gravi libramento plumbi recellente ad ſolum, ſuſpenſa prora, navim in puppim ſtatuebat: dein, remiſſa ſubito, velut ex muro cadentem navim cum ingenti trepidatione nautarum ita undae affligebant, ut, etiamſi recta reciderat, aliquantum aquae acciperet. Ita maritima oppugnatio eſt eluſa, omniſque vis eſt eo verſa, ut totis viribus terra aggrederentur. Sed ea quoque pars eodem omni apparatu tormentorum inſtructa erat, Hieronis impenſis curaque per multos annos, Archimedis unica arte. natura etiam juva-

juvabat loci, quod ſaxum, cui impoſita muri fundamenta ſunt, magna ex parte ita proclive eſt, ut non ſolum miſſa tormento, ſed etiam quae pondere ſuo provoluta eſſent, graviter in hoſtem inciderent. eadem cauſa ad ſubeundum arduum aditum inſtabilemque ingreſſum praebebat. Ita, conſilio habito, cum omnis conatus ludibrio eſſet, abſiſtere oppugnatione, atque obſidendo tantum arcere terra marique commeatibus hoſtem placuit.

XXXV. Interim Marcellus, cum tertia fere parte exercitus ad recipiendas urbes profectus, quae in motu rerum ad Carthaginienſes defecerant, Helorum atque Herbeſſum, dedentibus ipſis, recipit. Megara vi capta diruit ac diripuit, ad reliquorum, ac maxime Syracuſanorum, terrorem. Per idem fere tempus et Himilco, qui ad Pachyni promontorium claſſem diu tenuerat, ad Heracleam, quam vocant Minoam, quinque et viginti millia peditum, tria equitum, duodecim elephantos expoſuit: nequaquam cum quantis copiis ante tenuerat ad Pachynum claſſem. Sed, poſtquam ab Hippocrate occupatae Syracuſae erant, profectus Carthaginem, adjutusque ibi et ab legatis Hippocratis, literisque Hannibalis, qui veniſſe tempus ajebat Siciliae per ſummum decus repetendae, et ipſe haud vanus praeſens monitor facile perpulerat, ut, quantae maximae poſſent, peditum equitumque copiae in Siciliam trajicerentur. Adveniens Heracleam, intra paucos dies inde Agrigentum recipit: aliarumque civitatum, quae partis Carthaginienſium erant, adeo accenſae ſunt ſpes ad pellendos Sicilia Romanos, ut poſtremo etiam, qui obſidebantur Syracuſis, animos ſuſtulerint; et, parte copiarum ſatis defendi urbem poſſe rati, ita inter ſe munera belli partiti ſint, ut Epicydes praeeſſet cuſtodiae urbis, Hippocrates, Himilconi conjunctus, bellum adverſus conſulem Romanum gereret. Cum decem millibus peditum, quingentis equitibus, nocte per intermiſſa cuſtodiis loca profectus, caſtra circa Acrillas urbem ponebat. Munientibus ſupervenit Marcellus, ab Agrigento jam occupato, cum fruſtra eo praevenire hoſtem feſtinans tetendiſſet, rediens; nihil minus ratus, quam illo tem-

tempore ac loco Syracuſanum ſibi exercitum obviam fore; ſed tamen metu Himilconis Poenorumque (ut quibus nequaquam eis copiis, quas habebat, par eſſet) quam poterat maxime intentus, atque agmine ad omnes caſus compoſito ibat.

XXXVI. Forte ea cura, quae erat adverſus Poenos praeparata, adverſus Siculos uſui fuit. Caſtris ponendis incompoſitos ac diſperſos nactus eos et pleroſque inermes, quod peditum fuit, circumvenit; eques, levi certamine inito, cum Hippocrate Acras perfugit. Ea pugna deficientes ab Romanis cum cohibuiſſet Siculos, Marcellus Syracuſas rediit: et poſt paucos dies Himilco, adjuncto Hippocrate, ad flumen Anapum, octo ferme inde millia, caſtra poſuit. Sub idem fere tempus et naves longae quinque et quinquaginta Carthaginienſium cum Bomilcare claſſis praefecto in magnum portum Syracuſas ex alto decurrere; et Romana item claſſis, triginta quinqueremes, legionem primam Panormi expoſuere; verſumque ab Italia bellum (adeo uterque populus in Siciliam intentus) fuiſſe videri poterat. Legionem Romanam, quae expoſita Panormi erat, venientem Syracuſas, praedae haud dubie ſibi futuram Himilco ratus, via decipitur. mediterraneo namque Poenus itinere duxit; legio maritimis locis, claſſe proſequente, ad Ap. Claudium, Pachynum cum parte copiarum obviam progreſſum pervenit. Nec diutius Poeni ad Syracuſas morati ſunt, et Bomilcar, ſimul parum fidens navibus ſuis, duplici facile numero claſſem habentibus Romanis, ſimul inutili mora cernens nihil aliud ab ſuis quam inopia aggravari ſocios; velis in altum datis, in Africam tranſmiſit. Et Himilco, ſecutus nequidquam Marcellum Syracuſas, ſi qua, priusquam majoribus copiis jungeretur, occaſio pugnandi eſſet, poſtquam ea nulla contigerat, tutumque ad Syracuſas et munimento et viribus hoſtem cernebat, ne fruſtra aſſidendo ſpectandoque obſidionem ſociorum tempus tereret, caſtra inde movit: ut, quocunque vocaſſet defectionis ab Romanis ſpes, admoveret exercitum, ac praeſens ſuas res foventibus adderet animos. Murgantiam primum, prodito ab ipſis prae-

praeſidio Romano, recepit: ubi frumenti magna vis commeatusque omnis generis convecti erant Romanis.

XXXVII. Ad hanc defectionem erecti ſunt et aliarum civitatum animi: praeſidiaque Romana aut pellebantur arcibus, aut prodita per fraudem opprimebantur. Henna, excelſo loco ac praerupto undique ſita, cum loco inexpugnabilis erat, tum praeſidium in arce validum, praefectumque praeſidii haud ſane opportunum inſidiantibus habebat. L. Pinarius erat vir acer, et qui plus in eo, ne poſſet decipi, quam in fide Siculorum, reponeret. et tum intenderant eum ad cavendi omnia curam tot auditae proditiones defectionesque urbium, et clades praeſidiorum. Itaque nocte dieque juxta parata inſtructaque omnia cuſtodiis ac vigiliis erant: nec ab armis aut loco ſuo miles abscedebat. Quod ubi Hennenſium principes, jam pacti cum Himilcone de proditione praeſidii, animadverterunt, nulli occaſioni fraudis Romanum patere, palam rentur agendum. *Urbem arcemque ſuae poteſtatis*, ajunt, *debere eſſe, ſi liberi in ſocietatem, non ſervi in cuſtodiam, traditi eſſent Romanis. itaque claves portarum reddi ſibi* aequum cenſent. *Bonis ſociis fidem ſuam maximum vinculum eſſe: et ita ſibi populum Romanum ſenatumque gratias habiturum, ſi volentes, ac non coacti, manſiſſent in amicitia.* Ad ea Romanus, *Se in praeſidio impoſitum eſſe*, dicere, *ab imperatore ſuo: clavesque portarum et cuſtodiam arcis ab eo accepiſſe, quae nec ſuo nec Hennenſium arbitrio haberet, ſed ejus, qui commiſiſſet. praeſidio decedere apud Romanos capitale eſſe: et nece liberorum etiam ſuorum eam legem parentes ſanxiſſe. Conſulem Marcellum haud procul eſſe: ad eum mitterent legatos, cujus juris atque arbitrii eſſet.* Se vero negare illi miſſuros: teſtarique, ſi verbis nihil agerent, vindictam aliquam libertatis ſuae quaeſituros. Tum Pinarius: *at illi, ſi ad conſulem gravarentur mittere, ſibi ſaltem darent populi concilium: ut ſciretur, utrum paucorum ea denuntiata, an univerſae civitatis, eſſent.* Conſenſu in poſterum diem concio edicitur.

XXXVIII.

tempore ac loco Syracuſanum ſibi exercitum obviam fore; ſed tamen metu Himilconis Poenorumque (ut quibus nequaquam eis copiis, quas habebat, par eſſet) quam poterat maxime intentus, atque agmine ad omnes caſus compoſito ibat.

XXXVI. Forte ea cura, quae erat adverſus Poenos praeparata, adverſus Siculos uſui fuit. Caſtris ponendis incompoſitos ac diſperſos nactus eos et pleroſque inermes, quod peditum fuit, circumvenit; eques, levi certamine inito, cum Hippocrate Acras perfugit. Ea pugna deficientes ab Romanis cum cohibuiſſet Siculos, Marcellus Syracuſas rediit: et poſt paucos dies Himilco, adjuncto Hippocrate, ad flumen Anapum, octo ferme inde millia, caſtra poſuit. Sub idem fere tempus et naves longae quinque et quinquaginta Carthaginienſium cum Bomilcare claſſis praefecto in magnum portum Syracuſas ex alto decurrere; et Romana item claſſis, triginta quinqueremes, legionem primam Panormi expoſuere; verſumque ab Italia bellum (adeo uterque populus in Siciliam intentus) fuiſſe videri poterat. Legionem Romanam, quae expoſita Panormi erat, venientem Syracuſas, praedae haud dubie ſibi futuram Himilco ratus, via decipitur. mediterraneo namque Poenus itinere duxit; legio maritimis locis, claſſe proſequente, ad Ap. Claudium, Pachynum cum parte copiarum obviam progreſſum pervenit. Nec diutius Poeni ad Syracuſas morati ſunt, et Bomilcar, ſimul parum fidens navibus ſuis, duplici facile numero claſſem habentibus Romanis, ſimul inutili mora cernens nihil aliud ab ſuis quam inopia aggravari ſocios; velis in altum datis, in Africam tranſmiſit. Et Himilco, ſecutus nequidquam Marcellum Syracuſas, ſi qua, priusquam majoribus copiis jungeretur, occaſio pugnandi eſſet, poſtquam ea nulla contigerat, tutumque ad Syracuſas et munimento et viribus hoſtem cernebat, ne fruſtra aſſidendo ſpectandoque obſidionem ſociorum tempus tereret, caſtra inde movit: ut, quocunque vocaſſet defectionis ab Romanis ſpes, admoveret exercitum, ac praeſens ſuas res foventibus adderet animos. Murgantiam primum, prodito ab ipſis prae-

praesidio Romano, recepit: ubi frumenti magna vis commeatusque omnis generis convecti erant Romanis.

XXXVII. Ad hanc defectionem erecti sunt et aliarum civitatum animi: praesidiaque Romana aut pellebantur arcibus, aut prodita per fraudem opprimebantur. Henna, excelso loco ac praerupto undique sita, cum loco inexpugnabilis erat, tum praesidium in arce validum, praefectumque praesidii haud sane opportunum insidiantibus habebat. L. Pinarius erat vir acer, et qui plus in eo, ne posset decipi, quam in fide Siculorum, reponeret. et tum intenderant eum ad cavendi omnia curam tot auditae proditiones defectionesque urbium, et clades praesidiorum. Itaque nocte dieque juxta parata instructaque omnia custodiis ac vigiliis erant: nec ab armis aut loco suo miles abscedebat. Quod ubi Hennensium principes, jam pacti cum Himilcone de proditione praesidii, animadverterunt, nulli occasioni fraudis Romanum patere, palam rentur agendum. *Urbem arcemque suae potestatis*, ajunt, *debere esse*, *si liberi in societatem*, *non servi in custodiam*, *traditi essent Romanis.* *itaque claves portarum reddi sibi* aequum censent. *Bonis sociis fidem suam maximum vinculum esse: et ita sibi populum Romanum senatumque gratias habiturum, si volentes, ac non coacti, mansissent in amicitia.* Ad ea Romanus, *Se in praesidio impositum esse*, dicere, *ab imperatore suo: clavesque portarum et custodiam arcis ab eo accepisse, quae nec suo nec Hennensium arbitrio haberet, sed ejus, qui commisisset. praesidio decedere apud Romanos capitale esse: et nece liberorum etiam suorum eam legem parentes sanxisse. Consulem Marcellum haud procul esse: ad eum mitterent legatos, cujus juris atque arbitrii esset.* Se vero negare illi missuros: testarique, si verbis nihil agerent, vindictam aliquam libertatis suae quaesituros. Tum Pinarius: *at illi*, *si ad consulem gravarentur mittere*, *sibi saltem darent populi concilium: ut sciretur*, *utrum paucorum ea denuntiata*, *an universae civitatis*, *essent.* Consensu in posterum diem concio edicitur.

XXXVIII. Poſtquam ab eo colloquio in arcem ſeſe recepit, convocatis militibus, *Credo ego vos audiſſe, milites,* inquit, *quemadmodum praeſidia Romana ab Siculis circumventa et oppreſſa ſint per hos dies. Eam vos fraudem, Deûm primo benignitate, dein veſtra ipſi virtute, dies noctesque perſtando ac pervigilando in armis, vitaſtis. utinam reliquum tempus nec patiendo infanda, nec faciendo, traduci poſſit! Haec occulta in fraude cautio eſt, qua uſi adhuc ſumus: cui quoniam parum ſuccedit, aperte ac propalam claves portarum repoſcunt; quas ſimul tradiderimus, Carthaginienſium extemplo Henna erit, foediusque hic trucidabimur, quam Murgantiae praeſidium interfectum eſt. Noctem unam aegre ad conſultandum ſumſi, qua vos certiores periculi inſtantis facerem. Orta luce concionem habituri ſunt, ad criminandum me, concitandumque in vos populum. itaque craſtino die, aut veſtro, aut Hennenſium ſanguine Henna inundabitur. nec praeoccupati ſpem ullam, nec occupantes periculi quidquam habebitis. qui prior ſtrinxerit ferrum, ejus victoria erit. Intenti ergo omnes armatique ſignum exſpectabitis. ego in concione ero: et tempus, quoad omnia inſtructa ſint, loquendo altercandoque traham. Cum toga ſignum dedero, tum mihi undique clamore ſublato turbam invadite, ac ſternite omnia ferro: et cavete, quisquam ſuperſit, a quibus aut vis, aut fraus timeri poſſit. Vos, Ceres mater ac Proſerpina, precor, ceteri ſuperi infernique Dii, qui hanc urbem, hos ſacratos lacus lucosque colitis, ut ita nobis volentes propitii adſitis, ſi vitandae, non ferendae, fraudis cauſa hoc conſilii capimus. Pluribus vos, milites, hortarer, ſi cum armatis dimicatio futura eſſet. inermes, incautos ad ſatietatem trucidabitis. Et conſulis caſtra in propinquo ſunt, ne quid ab Himilcone et Carthaginienſibus timeri poſſit.*

XXXIX. Ab hac adhortatione dimiſſi corpora curant. Poſtero die alii aliis locis, ad obſidenda itinera claudendosque oppidanis exitus, pars maxima ſuper theatrum circaque, aſſueti et ante ſpectaculis concionum, conſiſtunt. Productus ad populum a magiſtratibus praefectus Romanus, cum conſulis ea de re jus

ac poteſtatem eſſe, non ſuam, et pleraque eadem, quae pridie, dixiſſet; primo ſenſim, ac plures, reddere claves, dein jam una voce id omnes juberent, cunctantique ac differenti ferociter minitarentur, nec viderentur ultra vim ultimam dilaturi; tum praefectus toga ſignum, ut convenerat, dedit. militesque intenti dudum ac parati, alii ſuperne in averſam concionem clamore ſublato decurrunt, alii ad exitus theatri conferti obſiſtunt. Caeduntur Hennenſes cavea incluſi, coacervanturque, non caede ſolum, ſed etiam fuga; cum alii ſuper aliorum capita ruerent, atque integri ſauciis, vivi mortuis incidentes, cumularentur. Inde paſſim discurritur, et urbis captae modo fugaque et caedes omnia tenet: nihilo remiſſiore militum ira, quod turbam inermem caedebant, quam ſi periculum par et ardor certaminis eos irritaret. Ita Henna, aut malo, aut neceſſario facinore retenta. Marcellus nec factum improbavit, et praedam Hennenſium militibus conceſſit, ratus, timore deterritos temperaturos proditionibus praeſidiorum Siculos. Atque ea clades, ut urbis in media Sicilia ſitae, claraeque vel ob inſignem munimento naturali locum, vel ob ſacrata omnia veſtigiis raptae quondam Proſerpinae, prope uno die omnem Siciliam pervaſit. Et quia caede infanda rebantur, non hominum tantum, ſed etiam Deorum ſedem violatam eſſe, tum vero, qui etiam ante dubii fuerant, defecere ad Poenos. Hippocrates inde Murgantiam, Himilco Agrigentum ſeſe recepit: cum acciti a proditoribus nequicquam ad Hennam exercitum admoviſſent. Marcellus retro in Leontinos redit: frumentoque et commeatibus aliis in caſtra convectis, praeſidio modico ibi relicto, ad Syracuſas obſidendas venit, inde Ap. Claudio Romam ad conſulatum petendum miſſo, T. Quinctium Criſpinum in ejus locum claſſi caſtrisque praefecit veteribus. ipſe hibernacula quinque millia paſſuum Hexapylo (Leonta vocant locum) communiit, aedificavitque. Haec in Sicilia usque ad principium hiemis geſta.

XL. Eadem aeſtate et cum Philippo rege, quod jam ante ſuſpectum fuerat, motum bellum eſt. Legati

ab Orico ad M. Valerium praetorem venerunt, praesidentem classi Brundisio Calabriaeque circa litoribus, nuntiantes, Philippum primum Apolloniam tentasse, lembis biremibus centum viginti flumine adverso subvectum: deinde, ut ea res tardior spe fuerit, ad Oricum clam nocte exercitum admovisse: eamque urbem, sitam in plano, neque moenibus, neque viris atque armis validam, primo impetu oppressam esse. Haec nuntiantes orabant, ut opem ferret, hostemque haud dubium Romanis, terra aut maritimis viribus arceret; qui ob nullam aliam causam, nisi quod imminerent Italiae, peterentur. M. Valerius, praesidio loci ejus relicto P. Valerio legato, cum classe instructa parataque, et, quod longae naves militum capere non poterant, in onerarias impositis, altero die Oricum pervenit: urbemque eam, levi tenente praesidio, quod recedens inde reliquerat Philippus, haud magno certamine recepit. Legati eo ab Apollonia venerunt, nuntiantes, in obsidione sese, quod deficere ab Romanis nollent, esse: neque sustinere ultra vim Macedonum posse, nisi praesidium mittatur Romanum. Facturum se, quae vellent, pollicitus, duo millia delectorum militum navibus longis mittit ad ostium fluminis, cum praefecto sociûm, Q. Naevio Crista, viro impigro et perito militiae. Is, expositis in terram militibus, navibusque Oricum retro, unde venerat, ad ceteram classem remissis, milites procul a flumine per viam minime ab regiis obsessam duxit, et nocte, ita ut nemo hostium sentiret, urbem est ingressus. Die insequenti quievere, dum praefectus juventutem Apolloniatium, armaque et urbis vires inspiceret. ubi ea visa inspectaque satis animorum fecere, simulque ab exploratoribus comperit, quanta socordia ac negligentia apud hostes esset; silentio noctis ab urbe sine ullo tumultu egressus, castra hostium adeo neglecta atque aperta intravit, ut satis constaret, prius mille hominum vallum intrasse, quam quisquam sentiret: ac, si caede abstinuissent, pervenire ad tabernaculum regium potuisse. Caedes proximorum portae excitavit hostes. inde tantus terror pavorque omnes occupavit, ut non modo alius quisquam arma caperet, aut castris pellere hostem conaretur; sed

etiam

etiam ipſe rex, ſicut ſomno excitus erat, prope ſeminudus fugiens, militi quoque, nedum regi, vix decoro habitu, ad flumen navesque perfugerit. eodem et alia turba effuſa eſt. Paulo minus tria millia militum in caſtris aut capta, aut occiſa. plus tamen hominum aliquanto captum, quam caeſum eſt. Caſtris direptis, Apolloniatae catapultas, balliſtas, tormentaque alia, quae oppugnandae urbi comparata erant, ad tuenda moenia, ſi quando ſimilis fortuna veniſſet, Apolloniam devexere: cetera omnis praeda caſtrorum Romanis conceſſa eſt. Haec cum Oricum eſſent nuntiata, M. Valerius claſſem extemplo ad oſtium fluminis duxit, ne navibus capeſſere fugam rex poſſet. Itaque Philippus, neque terreſtri, neque navali certamine ſatis fore parem ſe fidens, ſubductis aut incenſis navibus, terra Macedoniam petiit, magna ex parte inermi exercitu ſpoliatoque. Romana claſſis cum M. Valerio Orici hibernavit.

XLI. Eodem anno in Hiſpania varie res geſtae. nam, priusquam Romani amnem Iberum tranſirent. ingentes copias Hiſpanorum Mago et Hasdrubal fuderunt. defeciſſetque ab Romanis ulterior Hiſpania, ni P. Cornelius, raptim traducto exercitu Iberum, dubiis ſociorum animis in tempore adveniſſet. primo ad Caſtrum Altum (locus eſt inſignis caede magni Hamilcaris) caſtra Romani habuere. Arx erat munita, et convexerant ante frumentum. tamen, quia omnia circa hoſtium plena erant, agmenque Romanum impune incurſatum ab equitibus hoſtium fuerat, et ad duo millia, aut moratorum aut palantium per agros, interfecta, ceſſere inde Romani propius pacata loca, et ad montem Victoriae caſtra communivere. Eo Cn. Scipio cum omnibus copiis, et Hasdrubal Giſgonis filius, tertius Carthaginienſium dux, cum exercitu juſto advenit: contraque caſtra Romana trans fluvium omnes conſedere. P. Scipio, cum expeditis clam profectus ad loca circa viſenda, haud fefellit hoſtes: oppreſſiſſentque eum in patentibus campis, ni tumulum in propinquo cepiſſet. ibi quoque circumſeſſus adventu fratris obſidione eximitur. Caſtulo urbs Hiſpaniae valida ac nobilis, et adeo con-

 juncta

juncta ſocietate Poenis, ut uxor inde Hannibali eſſet, ad Romanos defecit. Carthaginienſes Illiturgin oppugnare adorti, quia praeſidium ibi Romanum erat: videbanturque inopia eum locum maxime oppugnaturi. Cn. Scipio, ut ſociis praeſidioque ferret opem, cum legione expedita profectus, inter bina caſtra cum magna caede hoſtium urbem eſt ingreſſus, et poſtero die eruptiōne aeque felici pugnavit. Supra duodecim millia hominum caeſa duobus proeliis: plus mille capti, cum ſex et triginta militaribus ſignis. ita ab Illiturgi receſſum eſt. Bigerra inde urbs (ſocia et haec Romanorum erat) a Carthaginienſibus oppugnari coepta eſt. Eam obſidionem ſine certamine adveniens Cn. Scipio ſolvit.

XLII. Ad Mundam exinde caſtra Punica mota: et Romani eo confeſtim ſecuti ſunt. Ibi ſignis collatis pugnatum per quatuor ferme horas: egregieque vincentibus Romanis ſignum receptui eſt datum, quod Cn. Scipionis femur tragula confixum erat: pavorque circa eum ceperat milites, ne mortiferum eſſet vulnus. Ceterum haud dubium fuit, quin, niſi ea mora interveniſſet, caſtra eo die Punica capi potuerint. jam non milites ſolum, ſed elephanti etiam usque ad vallum acti erant, ſuperque ipſo novem et triginta elephanti pilis confixi. Hoc quoque proelio ad duodecim millia hominum dicuntur caeſa, prope tria capta, cum ſignis militaribus ſeptem et quinquaginta. Ad Auringen inde urbem Poeni receſſere; et, ut territis inſtaret, ſecutus Romanus. Ibi iterum Scipio lecticula in aciem illatus conflixit: nec dubia victoria fuit: minus tamen dimidio hoſtium, quam antea, quia pauciores ſuperfuerant, qui pugnarent, occiſum. Sed gens nata inſtaurandis reparandisque bellis, Magone ad conquiſitionem militum fratre miſſo, brevi replevit exercitum, animosque ad tentandum de integro certamen fecit. Alii plerique milites, ſicut pro parte toties intra paucos dies victa, iisdem animis, quibus prius, eodemque eventu pugnavere. plus octo millia hominum caeſa: haud multo minus quam mille captum, et ſigna militaria quinquaginta octo; et ſpolia plurima Gallica fuere, aurei torques, armillaeque, magnus

magnus numerus. duo etiam insignes reguli Gallorum (Moenicapto et Civismaro nomina erant) eo proelio ceciderunt: octo elephanti capti, tres occisi. Cum jam res prosperae in Hispania essent, verecundia Romanos tandem cepit, Saguntum oppidum, quod caussa belli esset, octavum jam annum sub hostium potestate esse. Itaque id oppidum, vi pulso praesidio Punico, receperunt, cultoribusque antiquis, quos vis reliquerat belli, restituerunt: et Turdetanos, qui contraxerant eis cum Carthaginiensibus bellum, in potestatem redactos sub corona vendiderunt, urbemque eorum delevere.

XLIII. Haec in Hispania, Q. Fabio, M. Claudio consulibus, gesta. Romae cum tribuni plebis novi magistratum inissent, extemplo censoribus, P. Furio et M. Atilio, a L. Metello tribuno plebis dies dicta ad populum est. quaestorem eum proximo anno, ademto equo, tribu moverant, atque aerarium fecerant, propter conjurationem deserendae Italiae ad Cannas factam. sed novem tribunorum auxilio vetiti caussam in magistratu dicere, dimissique fuerant. Ne lustrum perficerent, mors prohibuit P. Furii. M. Atilius magistratu se abdicavit. Consularia comitia habita a Q. Fabio Maximo consule. creati consules ambo absentes, Q. Fabius Maximus consulis filius, et T. Sempronius Gracchus iterum. Praetores fiunt M. Atilius, et, qui tum aediles curules erant, P. Sempronius Tuditanus, et Cn. Fulvius Centumalus, et M. Aemilius Lepidus. Ludos scenicos per quatriduum eo anno primum factos ab curulibus aedilibus, memoriae proditur. Aedilis Tuditanus hic erat, qui ad Cannas, pavore aliis in tanta clade torpentibus, per medios hostes evasit. Comitiis perfectis, auctore Q. Fabio consule, designati consules Romam arcessiti magistratum inierunt: senatumque de bello ac provinciis suis praetorumque, et de exercitibus, quibus quinque praeessent, consuluerunt.

XLIV. Itaque provinciae atque exercitus divisi. Bellum cum Hannibale consulibus mandatum, et exercituum unus, quem ipse Sempronius habuerat; alter, quem Fabius consul. eae binae erant legiones. M. Aemilius

praetor, cujus peregrina fors erat, jurisdictione M. Atilio collegae praetori urbano mandata, Luceriam provinciam haberet, legionesque duas, quibus Q. Fabius, qui tum conful erat, praetor praefuerat. P. Sempronio provincia Ariminum, Cn. Fulvio Sueffula, cum binis item legionibus, evenerunt: ut Fulvius urbanas legiones duceret, Tuditanus a Manio Pomponio acciperet. Prorogata imperia provinciaeque, M. Claudio Sicilia finibus eis, quibus regnum Hieronis fuiffet; Lentulo propraetori provincia vetus: T. Otacilio claffis. exercitus nulli additi novi. M. Valerio Graecia Macedoniaque cum legione et claffe, quam haberet: Q. Mucio cum vetere exercitu (duae autem legiones erant) Sardinia: C. Terentio legio una, cui jam praeerat, et Picenum. Scribi praeterea duae legiones urbanae juffae, et viginti millia fociorum. His ducibus, his copiis, adverfus multa fimul, aut mota aut fufpecta bella, munierunt Romanum imperium. Confules, duabus urbanis legionibus fcriptis, fupplementoque in alias lecto, priusquam ab urbe moverent, prodigia procurarunt, quae nuntiata erant. Murus ac portae tactae, et Ariciae etiam Jovis aedes de coelo tacta fuerat. Et alia ludibria oculorum auriumque credita pro veris. navium longarum fpecies in flumine Tarracinae, quae nullae erant, vifae; et in Jovis Vicilini templo, quod in Compfano agro eft, arma concrepuiffe: et flumen Amiterni cruentum fluxiffe. His procuratis ex decreto pontificum, profecti confules, Sempronius in Lucanos, in Apuliam Fabius. Pater filio legatus ad Sueffulam in caftra venit. cum obviam filius progrederetur, lictoresque verecundia majeftatis ejus taciti anteirent; praeter undecim fafces equo praevectus fenex, ut conful animadvertere proximum lictorem juffit, et is, ut defcenderet ex equo, inclamavit; tum demum defiliens, *Experiri*, inquit, *volui, fili, fatin' fcires, confulem te effe.*

XLV. In ea caftra Dafius Altinius Arpinus clam nocte cum tribus fervis venit, promittens, fi fibi praemio foret, fe Arpos proditurum effe. Cum eam rem ad confilium retuliffet Fabius, aliis *pro transfuga verbe-*

berandus necandusque videri, *ancipitis animi communis hostis, qui post Cannensem cladem, tanquam cum fortuna fidem stare oporteret, ad Hannibalem discessisset, traxissetque ad defectionem Arpos: cumque res Romana contra spem votaque ejus velut resurgeret, turpius videatur novam referre proditionem proditis olim; qui aliunde stet semper, aliunde sentiat, infidus socius, vanus hostis; ad Faleriorum Pyrrhive proditorem tertium transfugis documentum esset.* Contra ea consulis pater Fabius, *temporum oblitos homines, in medio ardore belli, tanquam in pace, libera de quoque arbitria agere,* ajebat: *qui, cum illud potius agendum atque eis cogitandum sit, si quo modo fieri possit, ne qui socii a populo Romano desciscant, id non cogitent: documentum autem dicant statui oportere, si quis resipiscat, et antiquam societatem respiciat. Quod si abire ab Romanis liceat, redire ad eos non liceat; cui dubium esse, quin brevi deserta ab sociis Romana res, foederibus Punicis omnia in Italia juncta visura sit? Se tamen non eum esse, qui Altinio fidei quidquam censeat habendum, sed mediam consecuturum consilii viam. neque eum pro hoste, neque pro socio in praesentia habitum, libera custodia haud procul a castris placere in aliqua fida civitate servari per belli tempus; perpetrato bello, tum consultandum, utrum defectio prior plus merita sit poenae, an hic reditus veniae.* Fabio assensum est. catenisque ligatus, traditur et ipse et comites: et auri satis magnum pondus, quod secum tum attulerat, ei servari jussum. Calibus eum interdiu solutum custodes sequebantur: nocte clausum asservabant. Arpis domi primum desiderari quaerique est coeptus: dein fama, per totam urbem vulgata, tumultum, ut principe amisso, fecit: metuque rerum novarum extemplo nuntii ad Hannibalem missi. Quibus nequaquam offensus Poenus, quia et ipsum, ut ambiguae fidei virum, suspectum jam pridem habebat, et causam nactus erat tam ditis hominis bona possidendi vendendique; ceterum ut irae magis, quam avaritiae, datum crederent homines, crudelitati quoque gravitatem addidit: conjugemque ejus ac liberos in castra accitos, quaestione prius habita, primum de fuga Altinii, dein quan-

tum auri argentique domi relictum esset, satis cognitis omnibus, vivos combussit.

XLVI. Fabius, ab Suessula profectus, Arpos primum instituit oppugnare. ubi cum a quingentis fere passibus castra posuisset, contemplatus ex propinquo situm urbis moeniaque, quae pars tutissima moenibus erat, qua maxime neglectam custodiam vidit, ea potissimum aggredi statuit. Comparatis omnibus, quae ad urbes oppugnandas usui sunt, centurionum robora ex toto exercitu delegit, tribunosque viros fortes eis praefecit, et milites sexcentos, quantum satis visum est, attribuit: eosque, ubi quartae vigiliae signum cecinisset, ad eum locum scalas jussit ferre. Porta ibi humilis et angusta erat, via infrequenti per desertam partem urbis: eam portam scalis prius transgressos ad murum pergere, et ex interiore parte vi claustra refringere jubet, et tenentes partem urbis cornu signum dare, ut ceterae copiae admoverentur: parata omnia atque instructa sese habiturum. Ea impigre facta: et, quod impedimentum agentibus fore videbatur, id maxime ad fallendum adjuvit. imber, ab nocte media coortus, custodes vigilesque, dilapsos e stationibus, suffugere in tecta coëgit: sonituque primo largioris procellae strepitum molientium portam exaudiri prohibuit; lentior deinde aequaliorque accidens auribus magnam partem hominum sopivit. Postquam portam tenuerunt, cornicines in via paribus intervallis dispositos canere jubent, ut consulem excirent. Id ubi factum ex composito est, signa efferri consul jubet, ac paulo ante lucem per effractam portam urbem ingreditur.

XLVII. Tum demum hostes excitati sunt, jam et imbre conquiescente, et propinqua luce. Praesidium in urbe erat Hannibalis, quinque millia ferme armatorum: et ipsi Arpini tria millia hominum armabant. eos primos Poeni, ne quid ab tergo fraudis esset, hosti opposuerunt. Pugnatum primo in tenebris angustisque viis est: cum Romani non vias tantum, sed tecta etiam proxima portae, occupassent, ne peti superne ac vul-

vulnerari possent. Cogniti inter se quidam Arpinique et Romani: atque inde colloquia coepta fieri, percontantibus Romanis, quid sibi vellent Arpini? quam ob noxam Romanorum, quod aut meritum Poenorum, pro alienigenis ac barbaris, Italici adversus veteres socios Romanos bellum gererent, et vectigalem ac stipendiariam Italiam Africae facerent? Arpinis purgantibus, ignaros omnium se venum a principibus datos Poeno, captos oppressosque a paucis esse. Initio orto, plures cum pluribus colloqui. postremo praetor Arpinus ab suis ad consulem deductus; fideque data inter signa aciesque, Arpini repente pro Romanis adversus Carthaginiensem arma verterunt. Hispani quoque, paulo minus mille homines, nihil praeterea cum consule pacti, quam ut sine fraude Punicum emitteretur praesidium, ad consulem transtulerunt signa. Carthaginiensibus portae patefactae, emissique cum fide incolumes ad Hannibalem Salapiam venerunt. Arpi sine clade ullius, praeterquam unius veteris proditoris, novi perfugae, restituti ad Romanos. Hispanis duplicia cibaria dari jussa: operaque eorum forti ac fideli persaepe respublica usa est. Cum consul alter in Apulia, alter in Lucanis esset; equites centum duodecim nobiles Campani, per speciem praedandi ex hostium agro, permissu magistratuum ab Capua profecti, ad castra Romana, quae super Suessulam erant, venerunt. stationi militum, qui essent, dixerunt; colloqui sese cum praetore velle. Cn. Fulvius castris praeerat: cui ubi nuntiatum est, decem ex eo numero jussis inermibus deduci ad se, ubi, quae postularent, audivit, (nihil autem aliud tenebant, quam ut: Capua recepta, bona sibi restituerentur) in fidem omnes accepti. Et ab altero praetore Sempronio Tuditano oppidum Aternum expugnatum. amplius septem millia hominum capta, et aeris argentique signati aliquantum. Romae foedum incendium per duas noctes ac diem unum tenuit: solo aequata omnia inter Salinas ac portam Carmentalem, cum Aequimelio Jugarioque vico. in templis Fortunae ac matris Matutae et Spei extra portam, late vagatus ignis sacra profanaque multa absumsit.

XLVIII. Eodem anno P. et Cn. Cornelii, cum in Hispania res prosperae essent, multosque et veteres reciperent socios, et novos adjicerent, in Africam quoque spem extenderunt. Syphax erat rex Numidarum, subito Carthaginiensibus hostis factus: ad eum centuriones tres legatos miserunt, qui cum eo amicitiam societatemque facerent; et pollicerentur, si perseveraret urgere bello Carthaginienses, gratam eam rem fore senatui populoque Romano, et annisuros, ut in tempore, et bene cumulatam gratiam referant. Grata ea legatio barbaro fuit: collocutusque cum legatis de ratione belli gerundi, ut veterum militum verba audivit, quam multarum rerum ipse ignarus esset, ex comparatione tam ordinatae disciplinae, animum advertit. Tum, primum ut pro bonis ac fidelibus sociis facerent, oravit, *ut duo legationem referrent ad imperatores suos; unus apud sese magister rei militaris remaneret. rudem ad pedestria bella Numidarum gentem esse, equis tantum habilem. Ita jam inde a principiis gentis majores suos bella gessisse, ita se a pueris insuetos. Sed habere hostem pedestri fidentem Marte: cui si aequari robore virium velit, et sibi pedites comparandos esse; et ad id multitudine hominum regnum abundare: sed armandi, ornandique et instruendi eos artem ignorare. omnia, velut forte congregata turba, vasta ac temeraria esse.* Facturos se in praesentia, quod vellet, legati responderunt: fide accepta, ut remitteret extemplo eum, si imperatores sui non comprobassent factum. Q. Statorio nomen fuit, qui ad regem remansit. Cum duobus Romanis reliquis Numida legatos in Hispaniam misit ad accipiendam fidem ab imperatoribus Romanis. iisdem mandavit, ut protinus Numidas, qui intra praesidia Carthaginiensium auxiliares essent, ad transitionem perlicerent. Et Statorius ex multa juventute regi pedites conscripsit: ordinatosque proxime morem Romanum, instruendo et decurrendo signa sequi, et servare ordines docuit: et operi aliisque justis militaribus ita assuefecit, ut brevi rex non equiti magis fideret, quam pediti; collatisque aequo campo signis, justo proelio Carthaginiensem hostem superaret. Romanis quoque in Hispania legatorum regis adventus

magno

magno emolumento fuit. namque ad famam eorum transitiones crebrae ab Numidis coeptae fieri. Ita cum Syphace Romanis juncta amicitia est. Quod ubi Carthaginienses acceperunt, extemplo ad Galam, in parte altera Numidiae (Massyli ea gens vocatur) regnantem, legatos mittunt.

XLIX. Filium Gala Masinissam habebat, septem et decem annos natum, ceterum juvenem ea indole, ut jam tum appareret, latius regnum opulentiusque, quam accepisset, facturum. Legati, *quoniam Syphax se Romanis junxisset, ut potentior societate eorum adversus reges populosque Africae esset*, docent: *melius fore Galae quoque, Carthaginiensibus jungi quam primum, antequam Syphax in Hispaniam, aut Romani in Africam transeant; opprimi Syphacem, nihildum praeter nomen ex foedere Romano habentem, posse.* Facile persuasum Galae, filio deposcente id bellum, ut exercitum mitteret: qui, Carthaginiensium legionibus conjunctis, magno proelio Syphacem devicit. Triginta millia eo proelio hominum caesa dicuntur. Syphax cum paucis equitibus in Maurusios ex acie Numidas (extremi prope oceanum adversus Gades colunt) refugit: affluentibusque ad famam ejus undique barbaris, ingentes brevi copias armavit. cum quibus antequam in Hispaniam angusto diremtam freto trajiceret, Masinissa cum victore exercitu advenit: isque ibi cum Syphace ingenti gloria per se, sine ullis Carthaginiensium opibus, gessit bellum. In Hispania nihil memorabile gestum, praeterquam quod Celtiberûm juventutem eadem mercede, qua pacta cum Carthaginiensibus erat, imperatores Romani ad se perduxerunt: et nobilissimos Hispanos supra trecentos in Italiam ad sollicitandos populares, qui inter auxilia Hannibalis erant, miserunt. Id modo ejus anni in Hispania ad memoriam insigne est, quod mercenarium militem in castris neminem ante, quam tum Celtiberos, Romani habuerunt.

EPITO-

EPITOME LIBRI XXV.

P. Cornelius Scipio, postea Africanus, ante annos aedilis factus est. Hannibal urbem Tarentum, praeter arcem, in quam praesidium Romanorum fugerat, per Tarentinos juvenes, qui se noctu venatum ire simulaverant, cepit. Ludi Apollinares ex Marcii carminibus, quibus Cannensis clades praedicta fuerat, instituti sunt. A. Q. Fulvio et Ap. Claudio consulibus adversus Hannonem Poenorum ducem prospere pugnatum est. Ti. Sempronius Gracchus proconsul, ab hospite suo Lucano in insidias deductus, a Magone interfectus est. Centenius Penula, qui centurio militaverat, cum petisset a senatu, ut sibi exercitus daretur, pollicitusque esset, si hoc impetrasset, de Hannibale victoriam, octo millibus acceptis, militum dux factus, conflixit acie cum Hannibale, et cum exercitu caesus est. Cn. Fulvius praetor male adversus Hannibalem pugnavit. in quo proelio hominum sexdecim millia ceciderunt: ipse cum equitibus ducentis effugit. Capua obsessa est a Q. Fulvio et Ap. Claudio consulibus. Claudius Marcellus Syracusas expugnavit anno tertio, et ingentem se virum gessit. in eo tumultu urbis captae Archimedes, intentus formis, quas in pulvere descripserat, interfectus est. P. et Cn. Scipiones in Hispania tot tantarumque rerum feliciter gestarum tristem exitum tulerunt: prope cum totis exercitibus caesi anno octavo, quam in Hispaniam iverant. amissaque ejus provinciae possessio foret, nisi L. Marcii equitis Romani virtute et industria, contractis exercituum reliquiis, ejusdem hortatu, bina castra hostium expugnata essent. Ad triginta septem millia caesa, ad mille octingentos triginta capti, praeda ingens parta. Dux Marcius appellatus est.

LIBER XXV.

Dum haec in Africa atque in Hispania geruntur, Hannibal in agro Tarentino aeſtatem conſumſit, ſpe per proditionem urbis Tarentinorum potiundae. ipſorum interim Sallentinorum ignobiles urbes ad eum defecerunt. Eodem tempore in Bruttiis ex duodecim populis, qui anno priore ad Poenos deſciverant, Conſentini et Thurini in fidem populi Romani redierunt. Et plures rediiſſent, ni T. Pomponius Vejentanus praefectus ſociûm, proſperis aliquot populationibus in agro Bruttio juſti ducis ſpeciem nactus, tumultuario exercitu coacto, cum Hannone conflixiſſet. Magna ibi vis hominum, ſed inconditae turbae agreſtium ſervorumque, caeſa aut capta eſt: minimumque jacturae fuit, quod praefectus inter ceteros eſt captus, et tum temerariae pugnae auctor, et ante publicanus, omnibus malis artibus et reipublicae et ſocietatibus infidus damnoſusque. Sempronius conſul in Lucanis multa proelia parva, haud ullum dignum memoratu, fecit: et ignobilia oppida Lucanorum aliquot expugnavit. Quo diutius trahebatur bellum, et variabant ſecundae adverſaeque res non fortunam magis, quam animos, hominum; tanta religio, et ea magna ex parte externa, civitatem inceſſit, ut aut homines, aut Dii, repente alii viderentur facti. nec jam in ſecreto modo atque intra parietes abolebantur Romani ritus; ſed in publico etiam ac foro Capitolioque mulierum turba erat, nec ſacrificantium, nec precantium Deos patrio more. Sacrificuli ac vates ceperant hominum mentes: quorum numerum auxit ruſtica plebs, ex incultis diutino bello infeſtisque agris egeſtate et metu in urbem compulſa; et quaeſtus ex alieno errore facilis, quem velut ex conceſſae artis uſu exercebant. Primo ſecretae bonorum indignationes exaudiebantur, deinde ad Patres etiam et ad publicam querimoniam exceſſit res. Incuſati graviter ab ſenatu aediles triumvirique capitales, quod non prohiberent, cum emovere eam multitudinem e foro, ac disjicere apparatus ſacrorum conati eſſent, haud procul abfuit, quin violarentur. Ubi potentius

tius jam esse id malum apparuit, quam ut minores per magistratus sedaretur, M. Atilio praetori urbis negotium ab senatu datum est, ut his religionibus populum liberaret. Is et in concione senatusconsultum recitavit, et edixit: *Ut, quicunque libros vaticinos precationesve, aut artem sacrificandi conscriptam haberet, eos libros omnes literasque ad se ante Kalendas Apriles deferret: neu quis, in publico sacrove loco, novo aut externo ritu sacrificaret.*

II. Et aliquot publici sacerdotes mortui eo anno sunt: L. Cornelius Lentulus pontifex maximus, et C. Papirius C. F. Maso pontifex, et P. Furius Philus augur, et C. Papirius L. F. Maso decemvir sacrorum. In Lentuli locum M. Cornelius Cethegus, in Papirii Cn. Servilius Caepio, pontifices suffecti sunt. augur creatus L. Quinctius Flamininus, decemvir sacrorum L. Cornelius Lentulus. Comitiorum consularium jam appetebat tempus: sed, quia consules a bello intentos avocare non placebat, Ti. Sempronius consul comitiorum causa dictatorem dixit C. Claudium Centhonem. ab eo magister equitum est dictus Q. Fulvius Flaccus. Dictator primo comitiali die creavit consules Q. Fulvium Flaccum, magistrum equitum, et Ap. Claudium Pulchrum, cui Sicilia provincia in praetura fuerat. Tum praetores creati Cn. Fulvius Flaccus, C. Claudius Nero M. Junius Silanus, P. Cornelius Sulla. Comitiis perfectis, dictator magistratu abiit. Aedilis curulis fuit eo anno cum M. Cornelio Cethego P. Cornelius Scipio, cui post Africano fuit cognomen. huic petenti aedilitatem cum obsisterent tribuni plebis, negantes rationem ejus habendam esse, quod nondum ad petendum legitima aetas esset: *Si me*, inquit, *omnes Quirites aedilem facere volunt, satis annorum habeo.* Tanto inde favore ad suffragium ferendum in tribus discursum est, ut tribuni repente incepto destiterint. Aedilitia largitio haec fuit. Ludi Romani pro temporis illius copiis magnifice facti, et diem unum instaurati, et congii olei in vicos singulos dati. L. Villius Tappulus et M. Fundanius Fundulus, aediles plebeji, aliquot matronas apud populum probri accusarunt: quasdam ex eis damnatas in exsilium egerunt. Ludi plebeji

plebeji per biduum inſtaurati; et Jovis epulum fuit ludorum cauſa.

III. Q. Fulvius Flaccus tertium, Ap. Claudius conſulatum ineunt. Et praetores provincias ſortiti ſunt; P. Cornelius Sulla urbanam et peregrinam, quae duorum ante ſors fuerat, Cn. Fulvius Flaccus Apuliam, C. Claudius Nero Sueſſulam, M. Junius Silanus Tuſcos. Conſulibus bellum cum Hannibale et binae legiones decretae; alter a. Q. Fabio ſuperioris anni conſule, alter a Fulvio Centumalo acciperet. Praetorum, Fulvii Flacci, quae Luceriae ſub Aemilio praetore; Neronis Claudii, quae in Piceno ſub C. Terentio fuiſſent, legiones eſſent. ſupplementum in eas quisque ſcriberet ſibi. M. Junio in Tuſcos legiones urbanae prioris anni datae. Ti. Sempronio Graccho et P. Sempronio Tuditano imperium provinciaeque Lucani et Galliae cum ſuis exercitibus prorogatae: item P. Lentulo, qua vetus provincia in Sicilia eſſet; M. Marcello Syracuſae, et qua Hieronis regnum fuiſſet: T. Otacilio claſſis: Graecia M. Valerio: Sardinia Q. Mucio Scaevolae: Hispaniae P. et Cn. Corneliis. Ad veteres exercitus duae urbanae legiones a conſulibus ſcriptae, ſummaque trium et viginti legionum eo anno effecta eſt. Delectum conſulum M. Poſtumii Pyrgenſis cum magno prope motu rerum factum impediit. Publicanus erat Poſtumius, qui multis annis parem fraude avaritiaque neminem in civitate habuerat, praeter T. Pomponium Vejentanum, quem, populantem temere agros in Lucanis, ductu Hannonis priore anno ceperant Carthaginienſes. Hi, quia publicum periculum erat a vi tempeſtatis in iis, quae portarentur ad exercitus, et ementiti erant falſa naufragia, et ea ipſa, quae vera renuntiaverant, fraude ipſorum facta erant, non caſu. in veteres quaſſatasque naves paucis et parvi pretii rebus impoſitis, cum merſiſſent eas in alto, exceptis in praeparatas ſcaphas nautis, multiplices fuiſſe merces ementiebantur. Ea fraus indicata M. Atilio praetori priore anno fuerat, ac per eum ad ſenatum delata, nec tamen ullo ſenatusconſulto notata: quia Patres ordinem publicanorum in tali tempore offenſum nolebant. Populus ſeverior vindex fraudis erat, excita-

tique

tatique tandem duo tribuni plebis Sp. et L. Carvilii, cum rem invifam infamemque cernerent, ducentûm millium aeris multam M. Poftumio dixerunt. cui certandae cum dies advenisfet, conciliumque tam frequens plebis adesfet, ut multitudinem area Capitolii vix caperet; perorata cauſa, ſpes una videbatur eſſe, ſi C. Servilius Caſca tribunus plebis, qui propinquus cognatusque Poſtumio erat, prius, quam ad ſuffragium tribus vocarentur, interceſſiſſet. Teſtibus datis, tribuni populum ſummoverunt; ſitellaque allata eſt, ut ſortirentur, ubi Latini ſuffragium ferrent. Interim publicani Caſcae inſtare, ut concilio diem eximeret. populus reclamare; et forte in cornu primus ſedebat Caſca, cui ſimul metus pudorque animum verſabat. Cum in eo parum praeſidii eſſet, turbandae rei cauſa publicani per vacuum in ſubmoto locum cuneo irruperunt, jurgantes ſimul cum populo tribunisque. Nec procul dimicatione res erat, cum Fulvius conſul tribunis, *Nonne videtis*, inquit, *vos in ordinem coactos eſſe, et rem ad ſeditionem ſpectare, ni propere dimittitis plebis concilium?*

IV. Plebe dimiſſa, ſenatus vocatur, et conſules referunt de concilio plebis turbato vi atque audacia publicanorum. *M. Furium Camillum, cujus exſilium ruina urbis ſecuta fuerit, damnari ſe ab iratis civibus paſſum eſſe. Decemviros ante eum, quorum legibus ad eam diem viverent, multos poſtea principes civitatis, judicium de ſe populi paſſos. Poſtumium Pyrgenſem ſuffragium populo Romano extorſiſſe, concilium plebis ſuſtuliſſe, tribunos in ordinem coëgiſſe, contra populum Romanum aciem inſtruxiſſe, locum occupaſſe, ut tribunos a plebe intercluderet, tribus in ſuffragium vocari prohiberet. Nihil aliud a caede ac dimicatione continuiſſe homines, niſi patientiam magiſtratuum, quod ceſſerint in praeſentia furori atque audaciae paucorum, vincique ſe ac populum Romanum paſſi ſint: et comitia, quae reus vi atque armis prohibiturus erat, ne cauſa quaerentibus dimicationem daretur, voluntate ipſius ſuſtulerint.* Haec cum ab optimo quoque pro atrocitate rei acta eſſent, vimque eam contra rempublicam et pernicioſo ex-

exemplo factam, ſenatus decreſſet; confeſtim Carvilii tribuni plebis, omiſſa mulctae certatione, rei capitalis diem Poſtumio dixerunt: ac, ni vades daret, prehendi a viatore, atque in carcerem duci juſſerunt. Poſtumius, vadibus datis, non affuit. Tribuni plebem rogaverunt, plebesque ita ſcivit: *Si M. Poſtumius ante Kalendas Majas non prodiſſet, citatusque eo die non reſpondiſſet, neque excuſatus eſſet, videri eum in exſilio eſſe: bonaque ejus venire, ipſi aqua et igni placere interdici.* Singulis deinde eorum, qui turbae ac tumultus concitatores fuerant, rei capitalis diem dicere, ac vades poſcere coeperunt. Primo non dantes, deinde etiam eos, qui dare poſſent, in carcerem conjiciebant: cujus rei periculum vitantes plerique in exſilium abierunt.

V. Hunc fraus publicanorum, deinde fraudem audacia protegens, exitum habuit. Comitia inde pontifici maximo creando ſunt habita. Ea comitia novus pontifex M. Cornelius Cethegus habuit. Tres ingenti certamine petierunt: Q. Fulvius Flaccus conſul, qui et ante bis conſul et cenſor fuerat: et T. Manlius Torquatus, et ipſe duobus conſulatibus et cenſura inſignis: et P. Licinius Craſſus, qui et aedilitatem curulem petiturus erat. hic ſenes honoratosque juvenis in eo certamine vicit. Ante hunc, intra centum annos et viginti, nemo praeter P. Cornelium Caluſſam, pontifex maximus creatus fuerat, qui ſella curuli non ſediſſet. Conſules cum aegre delectum conficerent, quod inopia juniorum non facile in utrumque, ut et novae urbanae legiones, et ſupplementum veteribus ſcriberetur, ſufficiebat; ſenatus *abſiſtere eos incepto* vetuit, *et triumviros binos creari* juſſit: *alteros, qui citra, alteros, qui ultra quinquageſimum lapidem in pagis, forisque, et conciliabulis omnem copiam ingenuorum inſpicerent: et, ſi qui roboris ſatis ad ferenda arma habere viderentur, etiamſi nondum militari aetate eſſent, milites facerent. Tribuni plebis, ſi iis videretur, ad populum ferrent, ut, qui minores ſeptem et decem annis ſacramento dixiſſent, iis perinde ſtipendia procederent, ac ſi ſeptem et decem annorum, aut majores, milites facti eſſent.* Ex hoc ſenatus-

consulto creati triumviri bini conquisitionem ingenuorum per agros habuerunt. Eodem tempore ex Sicilia literae M. Marcelli de postulatis militum, qui cum P. Lentulo militabant, in senatu recitatae sunt. Cannensis reliquiae cladis hic exercitus erat, relegatus in Siciliam, sicut ante dictum est, ne ante Punici belli finem in Italiam reportaretur.

VI. Hi permissu Lentuli primores equitum centurionumque, et robora ex legionibus peditum, legatos in hiberna ad M. Marcellum miserunt, e quibus unus, potestate dicendi facta, *Consulem*, inquit, *te*, *M. Marcelle*, *in Italiam adissemus*, *cum primum de nobis*, *etsi non iniquum*, *certe triste senatusconsultum factum est; nisi hoc sperassemus*, *in provinciam nos morte regum turbatam ad grave bellum adversus Siculos simul Poenosque mitti: et sanguine nostro vulneribusque nos senatui satisfacturos esse: sicut patrum memoria*, *qui capti a Pyrrho ad Heracleam erant*, *adversus Pyrrhum ipsum pugnantes satisfecerunt. Quanquam quod ob meritum nostrum succensuistis*, *Patres conscripti*, *nobis*, *aut succensetis? Ambo mihi consules et universum senatum intueri videor*, *cum te*, *M. Marcelle*, *intueor: quem si ad Cannas consulem habuissemus*, *melior et reipublicae et nostra fortuna esset. Sine*, *quaeso*, *priusquam de conditione nostra queror*, *noxam*, *cujus arguimur*, *nos purgare. Si non Deûm ira*, *nec fato*, *cujus lege immobilis rerum humanarum ordo seritur*, *sed culpa periimus ad Cannas*, *cujus tandem ea culpa fuit? militum*, *an imperatorum? Equidem miles nihil unquam dicam de imperatore meo*, *cui praesertim gratias sciam ab senatu actas*, *quod non desperaverit de republica; cui post fugam ab Cannis per omnes annos prorogatum imperium. Ceteros item ex reliquiis cladis ejus*, *quos tribunos militum habuimus*, *honores petere et gerere*, *et provincias obtinere audivimus. An vobis vestrisque liberis ignoscitis facile*, *Patres conscripti*, *in haec vilia capita saevi? et consuli primoribusque aliis civitatis fugere*, *cum spes alia nulla esset*, *turpe non fuit; milites utique morituros in aciem misistis? Ad Alliam prope omnis exercitus fugit: ad Furculas Cau-*

dinas, ne expertus quidem certamen, arma tradidit hosti, ut alias pudendas clades exercituum taceam: tamen tantum abfuit ab eo, ut ulla ignominia iis exercitibus quaereretur, ut et urbs Roma per eum exercitum, qui ab Allia Vejos transfugerat, recuperaretur; et Caudinae legiones, quae sine armis redierant Romam, armatae remissae in Samnium, eundem illum hostem sub jugum miserint, qui hac sua ignominia laetatus fuerat. Cannensem vero quisquam exercitum fugae aut pavoris insimulare potest, ubi plus quinquaginta millia hominum ceciderunt? unde consul cum equitibus septuaginta fugit? unde nemo superest, nisi quem hostis caedendo fessus reliquit? Cum captivis redemtio negabatur. nos vulgo homines laudabant, quod reipublicae nos reservassemus: quod ad consulem Venusiam redissemus, et speciem justi exercitus fecissemus. Nunc deteriore conditione sumus, quam apud patres nostros fuerant captivi. quippe illis arma tantum atque ordo militandi, locusque, in quo tenderent in castris, est mutatus: quae tamen, semel navata reipublicae opera, et uno felici proelio, recuperarunt. Nemo eorum relegatus in exsilium est: nemini spes emerendi stipendia ademta: hostis denique est datus, cum quo dimicantes, aut vitam semel, aut ignominiam finirent. Nos, quibus (nisi quod commisimus, ut quisquam ex Cannensi acie miles Romanus superesset) nihil objici potest, non solum a patria procul Italiaque, sed ab hoste etiam, relegati sumus: ubi senescamus in exsilio, ne qua spes, ne qua occasio abolendae ignominiae, ne qua placandae civium irae, ne qua denique bene moriendi sit. Neque ignominiae finem, nec virtutis praemium petimus; modo experiri animum, et virtutem exercere liceat. laborem et periculum petimus, ut virorum, ut militum officio fungamur. Bellum in Sicilia jam alterum annum ingenti dimicatione geritur: urbes alias Poenus, alias Romanus expugnat: peditum et equitum acies concurrunt; ad Syracusas terra marique res geritur: clamorem pugnantium crepitumque armorum exaudimus resides ipsi ac segnes, tamquam nec manus, nec arma habeamus. Servorum legionibus Ti. Sempronius consul toties jam cum hoste signis collatis pugnavit. Operae pretium habent, libertatem civitatemque.

que. Pro servis saltem ad hoc bellum emtis vobis simus. congredi cum hoste liceat, et pugnando quaerere libertatem. Vis tu mari, vis terra, vis acie, vis urbibus oppugnandis experiri virtutem? asperrima quaeque ad laborem periculumque deposcimus, ut, quod ad Cannas faciundum fuit, quamprimum fiat; quoniam, quidquid postea viximus, id omne destinatum ignominiae est.

VII. Sub haec dicta ad genua Marcelli procubuerunt. Marcellus id nec juris, nec potestatis suae esse dixit. senatui scripturum se, omniaque de sententia Patrum facturum esse. Hae literae ad novos consules allatae, ac per eos in senatu recitatae sunt: consultusque de his literis ita decrevit senatus: *Militibus, qui ad Cannas commilitones suos pugnantes deseruissent, senatum nihil videre, cur respublica committenda sit. Si M. Claudio proconsuli aliter videretur, faceret, quod e republica fideque sua duceret: dum ne quis eorum munere vacaret, neu dono militari virtutis ergo donaretur, neu in Italiam reportaretur, donec hostis in terra Italia esset.* Comitia deinde a praetore urbano de senatus sententia plebisque scitu sunt habita: quibus creati sunt quinqueviri muris turribusque reficiendis: et triumviri bini; uni sacris conquirendis, donisque persignandis; alteri reficiendis aedibus Fortunae et matris Matutae intra portam Carmentalem, sed et Spei extra portam, quae priore anno incendio consumtae fuerant. Tempestates foedae fuere. In Albano monte biduum continenter lapidibus pluit. tacta de coelo multa: duae in Capitolio aedes: vallum in castris multis locis supra Suessulam, et duo vigiles exanimati. murus turresque quaedam Cumis non ictae modo fulminibus, sed etiam decussae. Reate saxum ingens visum volitare: sol rubere solito magis, sanguineoque similis. Horum prodigiorum causa diem unum supplicatio fuit, et per aliquot dies consules rebus divinis operam dederunt; et per eosdem dies sacrum novemdiale fuit. Cum Tarentinorum defectio jam diu et in spe Hannibali, et in suspicione Romanis esset, causa forte extrinsecus maturandae ejus intervenit: Phileas Tarentinus, diu jam per speciem legationis Romae cum

cum esset, vir inquieti animi, et minime otium, quo tum diutino senescere videbatur, patientis, aditum sibi ad obsides Tarentinos invenit. Custodiebantur in atrio Libertatis minore cura, quia nec ipsis, nec civitati eorum fallere Romanos expediebat. Hos, crebris colloquiis sollicitatos, corruptis aedituis duobus, cum primis tenebris custodia eduxisset, ipse comes occulti itineris factus profugit. Luce prima vulgata per urbem fuga est: missique, qui sequerentur, ab Tarracina comprehensos omnes retraxerunt. deducti in comitio, virgisque, approbante populo, caesi de saxo dejiciuntur.

VIII. Hujus atrocitas poenae duarum nobilissimarum in Italia Graecarum civitatum animos irritavit, cum publice, tum etiam singulos privatim, ut quisque tam foede interemtos aut propinquitate, aut amicitia contingebat. Ex iis tredecim fere nobiles juvenes Tarentini conjuraverunt, quorum principes Nico et Philemenus erant. Hi prius, qum aliquid moverent, colloquendum cum Hannibale rati, nocte per speciem venandi urbem egressi, ad eum proficiscuntur. et, cum haud procul castris abessent, ceteri silva prope viam sese occuluerunt: Nico et Philemenus, progressi ad stationes comprehensique, ultro id petentes, ad Hannibalem deducti sunt. Qui cum et causas consilii sui, et quid pararent, exposuissent; collaudati, oneratique promissis, jubentur, ut fidem popularibus facerent, praedandi causa se urbe egressos, pecora Carthaginiensium, quae pastum propulsa essent, ad urbem agere. tuto ac sine certamine id facturos, promissum est. Conspecta ea praeda juvenum est: minusque, iterum ac saepius id eos audere, miraculo fuit. Congressi cum Hannibale rursus, fides sanxerunt, liberos Tarentinos leges suaque omnia habituros, neque ullum vectigal Poeno pensuros, praesidiumve invitos recepturos: prodita praesidia Carthaginiensium fore. Haec ubi convenerunt, tunc vero Philemenus consuetudinem nocte egrediundi redeundique in urbem frequentiorem facere: (et erat venandi studio insignis) canesque et alius apparatus sequebatur; captumque ferme aliquid, aut ab hoste ex praeparato ablatum

 repor-

reportando, donabat aut praefecto, aut custodibus portarum. nocte maxime commeare, propter metum hostium, credebant. Ubi jam eo consuetudinis adducta res est, ut, quocunque noctis tempore sibilo dedisset signum, porta aperiretur; tempus agendae rei Hannibali visum est. Tridui viam aberat: ubi, quo minus mirum esset, uno eodemque loco stativa eum tamdiu habere, aegrum simulabat. Romanis quoque, qui in praesidio Tarenti erant, suspecta esse jam segnis mora ejus desierat.

IX. Ceterum postquam Tarentum ire constituit, decem millibus peditum atque equitum, quos in expeditione velocitate corporum ac levitate armorum aptissimos esse ratus est, electis, quarta vigilia noctis signa movit. praemissisque octoginta fere Numidis equitibus praecepit, ut discurrerent circa vias, perlustrarentque omnia oculis, ne quis agrestium procul spectator agminis falleret; praegressos retraherent, obvios occiderent, ut praedonum magis, quam exercitus, accolis species esset. ipse, raptim agmine acto, quindecim ferme millium spatio castra ab Tarento posuit: et, ne ibi quidem nuntiato, quo pergerent, tantum convocatos milites monuit, via omnes irent; nec diverti quemquam, aut excedere ordinem agminis paterentur, et in primis intenti ad imperia accipienda essent; neu quid nisi ducum jussu facerent: se in tempore editurum, quae vellet agi. Eadem ferme hora Tarentum fama pervenerat, Numidas equites paucos populari agros, terroremque late agrestibus injecisse. Ad quem nuntium nihil ultra motus praefectus Romanus, quam ut partem equitum postero die luce prima juberet exire ad arcendum populationibus hostem. in cetera adeo nihil ob id intenta cura est, ut contra pro argumento fuerit illa procursatio Numidarum, Hannibalem exercitumque castris non movisse. Hannibal concubia nocte movit. dux Philemenus erat, cum solito captae venationis onere. ceteri proditores ea, quae composita erant, exspectabant. Convenerat autem, ut Philemenus, portula assueta venationem inferens, armatos induceret: parte alia portam Temenida adiret Hanni-

Hannibal. Ea mediterranea regione orientem ſpectabat. aliquantum intra moenia includuntur. Cum portae appropinquaret, editus ex compoſito ignis ab Hannibale eſt, refulſitque. idem redditum ab Nicone ſignum: exſtinctae deinde utrinque flammae ſunt. Hannibal ſilentio ducebat ad portam. Nico ex improviſo adortus ſopitos vigiles in cubilibus ſuis obtruncat, portamque aperit. Hannibal cum peditum agmine ingreditur, equites ſubſiſtere jubet: ut, quo res poſtulet, occurrere libero campo poſſent. Et Philemenus portulae parte alia, qua commeare aſſuerat, appropinquabat. nota vox ejus et familiare jam ſignum cum excitaſſet vigilem, dicentis, vix ſustinere grandis beſtiae onus, portula aperitur. inferentes aprum duos juvenes ſecutus ipſe cum expedito venatore, vigilem, incautius miraculo magnitudinis in eos, qui ferebant, verſum, venabulo trajicit. ingreſſi deinde triginta fere armati, ceteros vigiles obtruncant, refringuntque portam proximam: et agmen ſub ſignis confeſtim irrupit. inde cum ſilentio in forum ducti, Hannibali ſeſe conjunxerunt. Cum duobus millibus Gallorum Poenus, in tres diviſis partes, per urbem dimittit Tarentinos, et itinera quam maxime frequentia occupare jubet: tumultu orto, Romanos paſſim caedi, oppidanis parci. ſed, ut fieri id poſſet, praecipit juvenibus Tarentinis, ut, ubi quem ſuorum procul vidiſſent, quieſcere et ſilere, ac bono animo eſſe juberent.

X. Jam tumultus erat clamorque, qualis eſſe in capta urbe ſolet: ſed, quid rei eſſet, nemo ſatis pro certo ſcire. Tarentini Romanos ad diripiendam urbem credere coortos: Romanis ſeditio aliqua cum fraude videri ab oppidanis mota. Praefectus primo excitatus tumultu, in portum effugit: inde, acceptus ſcapha, in arcem circumvehitur. Terrorem et tuba audita ex theatro faciebat. nam et Romana erat, a proditoribus ad hoc ipſum praeparata; et inſcienter a Graeco inflata, quis, aut quibus ſignum daret, incertum efficiebat. Ubi illuxit, et Romanis Punica et Gallica arma cognita, tum dubitationem exemerunt: et Graeci, Romanos paſſim caede ſtratos cernentes, ab Hannibale captam urbem ſenſerunt.

Poſtquam lux certior erat, et Romani, qui caedibus ſuperfuerant, in arcem confugerant, conticeſcebatque paulatim tumultus, tum Hannibal Tarentinos ſine armis convocare jubet. Convenere omnes, praeterquam qui, cedentes in arcem, Romanos ad omnem adeundam ſimul fortunam proſecuti fuerant. Ibi Hannibal, benigne allocutus Tarentinos, teſtatusque, quae praeſtitiſſet civibus eorum, quos ad Traſimenum aut ad Cannas cepiſſet, ſimul in dominationem ſuperbam Romanorum invectus, recipere ſe in domos ſuas quemque juſſit, et foribus nomen ſuum inſcribere: ſe domos eas, quae inſcriptae non eſſent, ſigno extemplo dato, diripi juſſurum. Si quis in hoſpitio civis Romani (vacuas autem tenebant domos) nomen inſcripſiſſet, eum ſe pro hoſte habiturum. Concione dimiſſa, cum titulis notatae fores discrimen pacatae ab hoſtili domo feciſſent, ſigno dato, ad diripienda hoſpitia Romana paſſim discurſum eſt. et fuit praedae aliquantum.

XI. Poſtero die ad oppugnandam arcem ducit: quam cum et mari, quo in peninſulae modum pars major circumluitur, praealtis rupibus, et ab ipſa urbe muro et foſſa ingenti ſeptam videret, eoque nec vi, nec operibus expugnabilem eſſe; ne aut ſe ipſum cura tuendi Tarentinos a majoribus rebus moraretur, aut in relictos ſine valido praeſidio Tarentinos impetum ex arce, cum vellent, Romani facerent, vallo urbem ab arce interſepire ſtatuit: non ſine illa etiam ſpe, cum prohibentibus opus Romanis manum poſſe conſeri; et, ſi ferocius procucurriſſent, magna caede ita attenuari praeſidii vires, ut facile per ſe ipſi Tarentini urbem ab iis tueri poſſent. Ubi coeptum opus eſt, patefacta repente porta, in munientes impetum fecerunt Romani: pellique ſe ſtatio paſſa eſt, quae pro opere erat, ut ſucceſſu creſceret audacia, pluresque et longius pulſos perſequerentur. Tum ſigno dato coorti undique Poeni ſunt, quos inſtructos ad hoc Hannibal tenuerat; nec ſuſtinere impetum Romani, ſed ab effuſa fuga loci anguſtiae eos, impeditaque alia opere jam coepto, alia apparatu operis, morabantur. plurimi in foſſam praecipitavere,

tavere, occiſique ſunt plures in fuga, quam in pugna. Inde et opus nullo prohibente fieri coeptum. Foſſa ingens ducta, et vallum intra eam erigitur: modicoque poſt intervallo murum etiam eadem regione addere parat, ut vel ſine praeſidio tueri ſe adverſus Romanos poſſent. Reliquit tamen modicum praeſidium, ut ſimul in faciendo muro adjuvaret. ipſe, profectus cum ceteris copiis, ad Galaeſum flumen (quinque millia ab urbe abeſt) poſuit caſtra. Ex iis ſtativis regreſſus ad inſpiciendum opus (quod aliquantum opinione ejus celerius creverat) ſpem cepit, etiam arcem expugnari poſſe. Et eſt non altitudine, ut cetera, tuta, ſed loco plano poſita, et ab urbe muro tantum ac foſſa diviſa. Cum jam machinationum omni genere et operibus oppugnaretur, miſſum a Metaponto praeſidium Romanis fecit animum, ut nocte ex improviſo opera hoſtium invaderent. Alia disjecerunt, alia igni corruperunt. isque finis Hannibali fuit ea parte arcem oppugnandi. Reliqua erat in obſidione ſpes, nec ea ſatis efficax, quia arcem tenentes, quae in peninſula poſita imminet faucibus portus, mare liberum habebant: urbs contra excluſa maritimis commeatibus, propiusque inopiam erant obſidentes, quam obſeſſi. Hannibal, convocatis principibus Tarentinorum, omnes praeſentes difficultates expoſuit: *neque arcis tam munitae expugnandae viam cernere, neque in obſidione quidquam habere ſpei, donec mari potiantur hoſtes. Quod ſi naves ſint, quibus commeatus invehi prohibeant, extemplo aut abſceſſuros, aut dedituros ſe hoſtes.* Aſſentiebantur Tarentini; ceterum ei, qui conſilium afferret, opem quoque in eam rem afferendam eſſe, cenſebant. *Punicas enim naves ex Sicilia accitas id poſſe facere; ſuas, quae ſinu exiguo intus incluſae eſſent, cum clauſtra portus hoſtis haberet, ecquem ad modum inde in apertum mare evaſuras? Evadent*, inquit Hannibal. *Multa, quae impedita natura ſunt, conſilio expediuntur. Urbem in campo ſitam habetis. planae et ſatis latae viae patent in omnes partes. Via, quae in portum per mediam urbem ad mare transmiſſa eſt, plauſtris transveham naves haud magna mole. et mare noſtrum erit, quo nunc hoſtes potiuntur:*

et illinc mari, hinc terra circumſidebimus arcem. immo brevi, aut relictam ab hoſtibus, aut cum ipſis hoſtibus capiemus. Haec oratio non ſpem modo effectus, ſed ingentem etiam ducis admirationem fecit. Contracta extemplo undique plauſtra, junctaque inter ſe: et machinae ad ſubducendas naves admotae, munitumque iter, quo faciliora plauſtra minorque moles in transitu eſſet. Jumenta inde et homines contracti, et opus impigre coeptum: paucosque poſt dies claſſis inſtructa ac parata circumvehitur arcem, et ante os ipſum portus anchoras jacit. Hunc ſtatum rerum Hannibal Tarenti reliquit, regreſſus ipſe in hiberna. Ceterum, defectio Tarentinorum utrum priore anno, an hoc, facta ſit, in diverſum auctores trahunt. plures propioresque aetate memoriae rerum hoc anno tradunt factum.

XII. Romae conſules praetoresque usque ante diem quintum Calendas Majas Latinae tenuerunt. eo die perpetrato ſacro in monte, in ſuas quisque provincias proficiſcuntur. Religio deinde nova objecta eſt ex carminibus Marcianis. Vates hic Marcius illuſtris fuerat, et cum conquiſitio priore anno ex ſenatusconſulto talium librorum fieret, in M. Atilii praetoris urbani, qui eam rem agebat, manus venerant. is protinus novo praetori Sullae tradiderat. Ex hujus Marcii duobus carminibus, alterius poſt rem actam editi cum rato auctoritas eventu, alteri quoque, cujus nondum tempus venerat, afferebat fidem. Priore carmine Cannenſis praedicta clades in haec ferme verba erat: *Amnem Trojugena Cannam Romane fuge: ne te alienigenae cogant in campo Diomedis conſerere manus. Sed neque credes tu mihi: donec compleris ſanguine campum; multaque millia occiſa tua deferet amnis in pontum magnum ex terra frugifera; piſcibus atque avibus feriſque, quae incolunt terras, iis fuat eſca caro tua. nam mihi ita Jupiter fatus eſt.* Et Diomedis Argivi campos et Cannam flumen, qui militaverant in iis locis, juxta atque ipſam cladem agnoſcebant. Tum alterum carmen recitatum, non eo tantum obſcurius, quia incertiora futura praeteritis ſunt, ſed perplexius etiam ſcripturae genere. *Hoſtem, Romani, ſi expellere*

pellere vultis, vomicamque, quae gentium venit longe, Apollini vovendos censeo ludos, qui quotannis comiter Apollini fiant: cum populus dederit ex publico partem, privati uti conferant pro se suisque. Iis ludis faciendis praeerit praetor is, qui jus populo plebeique dabit summum. Decemviri Graeco ritu hostiis sacra faciant. Haec si recte faxitis, gaudebitis semper, fietque res vestra melior. nam is Divus exstinguet perduelles vestros, qui vestros campos pascunt placide. Ad id carmen explanandum diem unum sumserunt, postero die senatusconsultum factum est, ut decemviri libros, de ludis Apollini reque divina faciunda, inspicerent. Ea cum inspecta relataque ad senatum essent, censuerunt Patres: *Apollini ludos vovendos faciundosque: et, quando ludi facti essent, duodecim millia aeris praetori ad rem divinam et duas hostias majores dandas.* Alterum senatusconsultum factum est, *Ut decemviri sacra Graeco ritu facerent, iisque hostiis: Apollini bove aurato et capris duabus albis auratis, Latonae bove femina aurata.* Ludos praetor in circo maximo cum facturus esset, edixit, ut populus per eos ludos stipem Apollini, quantam commodum esset, conferret. Haec est origo ludorum Apollinarium, victoriae, non valetudinis, ergo, ut plerique rentur, votorum factorumque. populus coronatus spectavit: matronae supplicavere: vulgo apertis januis in propatulis epulati sunt, celeberque dies omni caeremoniarum genere fuit.

XIII. Cum Hannibal circa Tarentum, consules ambo in Samnio essent, sed circumsessuri Capuam viderentur; quod malum diuturnae obsidionis esse solet, jam famem Campani sentiebant; quia sementem facere prohibuerant eos Romani exercitus. Itaque legatos ad Hannibalem miserunt, orantes, ut prius, quam consules in agros suos educerent legiones, viaeque omnes hostium praesidiis insiderentur, frumentum ex propinquis locis convehi juberet Capuam. Hannibal, Hannonem ex Bruttiis cum exercitu in Campaniam transire, et dare operam, ut frumenti copia fieret Campanis, jussit. Hanno, ex Bruttiis profectus cum exercitu, vitabundus castra

castra hostium consulesque, qui in Samnio erant, cum Benevento jam appropinquaret, tria passuum millia ab ipsa urbe loco edito castra posuit. inde ex sociis circa populis, quo aestate comportatum erat, devehi frumentum in castra jussit; praesidiis datis, quae commeatus eos prosequerentur. Capuam inde nuntium misit, qua die in castris ad accipiendum frumentum praesto essent, omni undique genere vehiculorum jumentorumque ex agris contracto. Id pro cetera socordia negligentiaque a Campanis actum. paulo plus quadraginta vehicula missa; et pauca praeterea jumenta. ob id castigatis ab Hannone, quod ne fames quidem, quae mutas accenderet bestias, curam eorum stimulare posset, alia prodita dies ad frumentum majore apparatu petendum. Ea omnia, sicut acta erant, cum enuntiata Beneventanis essent, legatos decem extemplo ad consules (circa Bovianum castra Romanorum erant) miserunt. Qui cum, auditis, quae ad Capuam agerentur, inter se comparassent, ut alter in Campaniam exercitum duceret; Fulvius, cui ea provincia obvenerat, profectus, nocte Beneventi moenia est ingressus. Ex propinquo cognoscit, Hannonem cum exercitus parte profectum frumentatum: per quaestorem Campanis datum frumentum: duo millia plaustrorum, inconditam inermemque aliam turbam, advenisse: per tumultum ac trepidationem omnia agi, castrorumque formam et militarem ordinem, immixtis agrestibus iis ex terris sublatum. His satis compertis, consul militibus edicit, signa tantum armaque in proximam noctem expedirent: castra Punica oppugnanda esse. Quarta vigilia profecti, sarcinis omnibus impedimentisque Beneventi relictis, paulo ante lucem cum ad castra pervenissent, tantum pavoris injecerunt, ut, si in plano castra posita essent, haud dubie primo impetu capi potuerint. altitudo loci et munimenta defenderunt, quae nulla ex parte adiri, nisi arduo ac difficili ascensu, poterant. Luce prima proelium ingens accensum est; nec vallum modo tutantur Poeni, sed, ut quibus locus aequior esset, deturbant nitentes per ardua hostes.

XIV.

XIV. Vicit tamen omnia pertinax virtus, et aliquot ſimul partibus ad vallum ac foſſas perventum eſt; ſed cum multis vulneribus ac militum pernicie. Itaque convocatis tribunis militum conſul, *abſiſtendum temerario incepto*, ait: *tutius ſibi videri, reduci eo die exercitum Beneventum: dein poſtero caſtris ſe hoſtium jungi, ne exire inde Campani, neve Hanno regredi poſſet. Id quo facilius obtineatur, collegum quoque et exercitum ejus ſe acciturum, totumque eo verſuros bellum.* haec conſilia ducis, cum jam receptui caneret, clamor militum aſpernantium tam ſegne imperium disjecit. Proxima portae hoſtium erat cohors Peligna: cujus praefectus Vibius Accuaeus arreptum vexillum trans vallum hoſtium trajecit. Exſecratus inde ſeque et cohortem, ſi ejus vexilii hoſtes potiti eſſent, princeps ipſe per foſſam vallumque in caſtra irrumpit. Jamque intra vallum Peligni pugnabant, cum altera parte, Valerio Flacco tribuno militum tertiae legionis exprobrante Romanis ignaviam, qui ſociis captorum caſtrorum concēderent decus, T. Pedanius, princeps primus centurio, cum ſignifero ſignum ademiſſet, *Jam hoc ſignum, et hic centurio*, inquit, *intra vallum hoſtium erit. Sequantur, qui capi ſignum ab hoſte prohibituri ſunt.* Manipulares ſui primum transſcendentem foſſam, dein legio tota ſecuta eſt. Jam et conſul, ad conſpectum transgredientium vallum mutato conſilio, ab revocando ad incitandos hortandosque verſus milites, oſtendere, in quanto discrimine ac periculo fortiſſima cohors ſociorum et civium legio eſſet. Itaque pro ſe quisque omnes per aequa atqua iniqua loca, cum undique tela conjicerentur, armaque et corpora hoſtes objicerent, pervadunt, irrumpuntque. multi vulnerati, etiam quos vires ſanguisque deſereret, ut intra vallum hoſtium caderent, nitebantur. Capta itaque momento temporis, velut in plano ſita, nec permunita caſtra. Caedes inde, non jam pugna erat, omnibus intra vallum permixtis. ſupra ſex millia hoſtium occiſa, ſupra ſeptem millia capitum, cum frumentatoribus Campanis omnique plauſtrorum et jumentorum apparatu, capta. et alia ingens praeda fuit, quam Hanno,

no, populabundus passim cum isset, ex sociorum populi Romani agris traxerat. Inde, dejectis hostium castris, Beneventum reditum est, praedamque ibi ambo consules (nam et Ap. Claudius eo post paucos dies venit) vendiderunt, diviseruntque. et donati, quorum opera castra hostium capta erant: ante alios Accnaeus Pelignus, et T. Pedanius princeps tertiae legionis. Hanno ab Cominio Cerito, quo nuntiata castrorum clades est, cum paucis frumentatoribus, quos forte secum habuerat, fugae magis, quam itineris, modo in Bruttios rediit.

XV. Et Campani, audita sua pariter sociorumque clade, legatos ad Hannibalem miserunt, qui nuntiarent, *duos consules ad Beneventum esse, diei iter a Capua; tantum non ad portas et muros bellum esse. ni propere subveniat, celerius Capuam, quam Arpos, in potestatem hostium venturam. Ne Tarentum quidem, non modo arcem, tanti debere esse, ut Capuam, quam Carthagini aequare sit solitus, desertam indefensamque populo Romano tradat.* Hannibal, curae sibi fore rem Campanam pollicitus, in praesentia duo millia equitum cum legatis mittit, quo praesidio agros populationibus possent prohibere. Romanis interim, sicut aliarum rerum, arcis Tarentinae, praesidiique, quod ibi obsideretur, cura esse. C. Servilius legatus, ex auctoritate Patrum a P. Cornelio praetore in Etruriam ad frumentum coëmendum missus, cum aliquot navibus onustis in portum Tarentinum inter hostium custodias pervenit. Cujus adventu, qui ante, in exigua spe, vocati saepe ad transitionem ab hostibus per colloquia erant, ultro ad transeundum hostes vocabant sollicitabantque, et erat satis validum praesidium, traductis ad arcem Tarenti tuendam, qui Metaponti erant, militibus. Itaque Metapontini extemplo, metu, quo tenebantur, liberati, ad Hannibalem defecere. Hoc idem eadem ora maris et Thurini fecerunt. movit eos non Tarentinorum magis defectio Metapontinorumque, quibus, indidem ex Achaja oriundi, etiam cognatione juncti erant, quam ira in Romanos propter obsides nuper interfectos. Eorum amici cognatique literas ac nuntios ad Hannonem Magonemque,

qui

qui in propinquo in Bruttiis erant, miserunt, *si exercitum ad moenia admovissent, se in potestatem eorum urbem tradituros esse.* M. Atinius Thuriis cum modico praesidio praeerat. quem facile elici ad certamen temere ineundum rebantur posse; non militum, quos perpaucos habebat, fiducia, quam juventutis Thurinae. eam ex industria centuriaverat armaveratque ad tales casus. Divisis copiis inter se, duces Poeni cum agrum Thurinum ingressi essent, Hanno cum peditum agmine infestis signis ire ad urbem pergit. Mago cum equitatu, tectus collibus, ad tegendas insidias oppositis, subsistit. Atinius, peditum tantum agmine per exploratores comperto, in aciem copias educit, et fraudis intestinae, et hostium insidiarum ignarus. Pedestre proelium fuit persegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis; Thurinis exspectantibus magis, quam adjuvantibus, eventum: et Carthaginiensium acies de industria pedem referebat, ut ad terga collis ab equite suo insessi hostem incautum pertraheret. Quo ubi ventum est, coorti cum clamore equites, propere inconditam Thurinorum turbam, nec satis fido animo, unde pugnabat, stantem, extemplo in fugam averterunt. Romani, quanquam circumventos hinc pedes, hinc eques urgebat, tamen aliquamdiu pugnam traxere. postremo et ipsi terga vertunt, atque ad urbem fugiunt. Ibi proditores conglobati, cum popularium agmen patentibus portis accepissent, ubi Romanos fusos ad urbem ferri viderunt, conclamant, *instare Poenum, permixtosque et hostes urbem invasuros, ni propere portas claudant.* Ita exclusos Romanos praebuere hosti ad caedem. Atinius tamen cum paucis receptus. Seditio inde paulisper tenuit; cum alii urbem tuendam, inde alii cedendum fortunae, et tradendam urbem victoribus censerent. ceterum, ut plerumque, fortuna et consilia mala vicerunt: Atinio cum suis ad mare ac naves deducto, magis quia ipsi, ob imperium in se mite ac justum, consultum volebant, quam respectu Romanorum, Carthaginienses in urbem accipiunt. Consules a Benevento in Campanum agrum legiones ducunt, non ad frumenta modo, quae jam in hibernis erant, corrumpenda, sed ad Capuam oppugnandam;

dam; nobilem ſe conſulatum tam opulentae urbis excidio rati facturos, ſimul et ingens flagitium imperio demturos, quod urbi tam propinquae tertium annum impunita defectio eſſet. Ceterum, ne Beneventum ſine praeſidio eſſet, et ut ad ſubita belli, ſi Hannibal (quod facturum haud dubitàbant) ad opem ferendam ſociis Capuam veniſſet, equites vim ſuſtinere poſſent, Ti. Gracchum ex Lucanis cum equitatu ac levi armatura Beneventum venire jubent: legionibus ſtativisque ad obtinendas res in Lucanis aliquem praeficeret.

XVI. Graccho, priusquam ex Lucànis moveret, ſacrificanti triſte prodigium factum eſt. ad exta, ſacrificio perpetrato, angues duo ex occulto allapſi, edere jecur, conſpectique repente ex oculis abierunt. id cum haruſpicum monitu ſacrificium inſtauraretur, atque intentius exta reſerata ſervarentur: iterum ac tertium veniſſe tradunt, libatoque jecinore intactos angues abiiſſe. Cum haruſpices, ad imperatorem id pertinere prodigium, praemonuiſſent, et ab occultis cavendum hominibus conſultisque; nulla tamen providentia fatum imminens moveri potuit. Flavius Lucanus fuit, caput partis ejus Lucanorum, cum pars ad Hannibalem defeciſſet, quae cum Romanis ſtabat: et jam anno in magiſtratu erat, ab eisdem illis creatus praetor. Is, mutata repente voluntate, locum gratiae apud Poenum quaerens, neque tranſire ipſe, neque trahere ad defectionem Lucanos ſatis habuit, niſi imperatoris et ejusdem hoſpitis proditi capite ac ſanguine foedus cum hoſtibus ſanxiſſet. ad Magonem, qui in Bruttiis praeerat, clam in colloquium venit: fideque ab eo accepta, ſi Romanum ſibi imperatorem tradidiſſet, liberos cum ſuis legibus venturos in amicitiam Lucanos; deducit Poenum in locum, quo erat cum paucis Gracchum adducturus. Magonem ibi pedites equitesque armare, et capere eas latebras, ubi ingentem numerum occuleret, jubet. Loco ſatis inſpecto atque undique explorato, dies compoſita gerendae rei eſt. Flavius ad Romanum imperatorem venit: *Rem ſe*, ait, *magnam inchoaſſe, ad quam perficiendam ipſius Gracchi opera opus eſſe. omnium populorum praetoribus, qui ad Poenum in illo communi*

Italiae

Italiae motu desciissent, persuasisse, ut redirent in amicitiam Romanorum: quando res quoque Romana, quae prope exitium clade Cannensi venisset, in dies melior atque auctior fieret; Hannibalis vis senesceret, ac prope ad nihilum venisset. Veteri delicto haud implacabiles fore Romanos: nullam unquam gentem magis exorabilem promtioremque veniae dandae fuisse. quoties rebellioni etiam majorum suorum ignotum? Haec ab se, ait, *dicta: ceterum ab ipso Graccho eadem haec audire malle eos, praesentisque contingere dextram: id pignus fidei secum ferre. Locum se consciis dixisse a conspectu amotum, haud procul a castris Romanis. Ibi paucis verbis transigi rem posse, ut omne nomen Lucanum in fide ac societate Romana sit.* Gracchus, fraudem et sermoni et rei abesse ratus, ac similitudine veri captus, cum lictoribus ac turma equitum e castris profectus, duce hospite in insidias praecipitatur. Hostes subito exorti: et, ne dubia proditio esset, Flavius his se adjungit. tela undique in Gracchum atque equites conjiciuntur. Gracchus ex equo desilit. idem ceteros facere jubet, hortaturque, *Ut, quod unum reliquum fortuna fecerit, id cohonestent virtute. Reliquum autem quid esse paucis, a multitudine in valle silva ac montibus septa circumventis, praeter mortem? id referre, utrum praebentes corpora pecorum modo inulti trucidentur, an, toto animo a patiendo exspectandoque eventu in impetum atque iram verso, agentes audentesque, perfusi hostium cruore, inter exspirantium inimicorum cumulata armaque et corpora cadent. Lucanum proditorem ac transfugam omnes peterent. qui eam victimam prae se ad inferos misisset, eum decus eximium egregiumque solatium suae morti inventurum.* Inter haec dicta, paludamento circum laevum brachium intorto, (nam ne scuta quidem secum extulerant) in hostes impetum fecit. Major, quam pro numero hominum, editur pugna. jaculis maxime aperta corpora Romanorum, et cum undique ex altioribus locis in cavam vallem conjectus esset, transfiguntur. Gracchum, jam nudatum praesidio, vivum capere Poeni nituntur. ceterum ille, conspicatus Lucanum hospitem inter hostes, adeo infestus confertos invasit, ut parci ei sine

ſine multorum pernicie non poſſet. Exanimem eum Mago extemplo ad Hannibalem miſit, ponique cum captis ſimul faſcibus ante tribunal imperatoris juſſit. Haec vera fama eſt. Gracchus in Lucanis ad campos, qui Veteres vocantur, periit.

XVII. Sunt, qui in agro Beneventano, prope Calorem fluvium, oſtendant, a caſtris cum lictoribus ac tribus ſervis lavandi cauſa progreſſum, cum forte inter ſalicta innata ripis laterent hoſtes, nudum atque inermem, ſaxisque, quae volvit amnis, propugnantem, interfectum. Sunt, qui haruſpicum monitu quingentos paſſus a caſtris progreſſum, uti loco puro ea, quae ante dicta prodigia ſunt, procuraret, ab inſidentibus forte locum duabus turmis Numidarum circumventum ſcribant. adeo nec locus, nec ratio mortis in viro tam claro et inſigni conſtat. Funeris quoque Gracchi varia eſt fama. Alii in caſtris Romanis ſepultum ab ſuis, alii ab Hannibale (et ea vulgatior fama eſt) tradunt in veſtibulo Punicorum caſtrorum rogum exſtructum eſſe. armatum exercitum decucurriſſe cum tripudiis Hiſpanorum, motibusque armorum et corporum ſuae cuique genti aſſuetis, ipſo Hannibale omni rerum verborumque honore exſequias celebrante. Haec tradunt, qui in Lucanis rei geſtae auctores ſunt. Si illis, qui ad Calorem fluvium interfectum memorant, credere velis, capitis tantum Gracchi hoſtes potiti ſunt. eo delato ad Hannibalem, miſſus ab eo confeſtim Carthalo, qui in caſtra Romana ad Cn. Cornelium quaeſtorem deferret. is funus imperatoris in caſtris, celebrantibus cum exercitu Beneventanis, fecit.

XVIII. Conſules, agrum Campanum ingreſſi, cum paſſim popularentur, eruptione oppidanorum et Magonis cum equitatu territi et trepidi, ad ſigna milites palatos paſſim revocarunt: et, vixdum inſtructa acie fuſi, ſupra mille et quingentos milites amiſerunt. Inde ingens ferocia ſuperbae ſuopte ingenio genti crevit, multisque proeliis laceſſebant Romanos: ſed intentiores ad cavendum conſules una pugna fecerat, incaute atque

in-

inconsulte inita. Restituit tamen his animos, et illis minuit audaciam, parva una res sed in bello nihil tam leve est, quod non magnae interdum rei momentum faciat. T. Quinctio Crispino Badius Campanus hospes erat, perfamiliari hospitio junctus. creverat consuetudo, quod aeger Romae apud Crispinum Badius ante defectionem Campanam liberaliter comiterque curatus fuerat. Tum Badius, progressus ante stationes, quae pro porta stabant, vocari Crispinum jussit. quod ubi est Crispino nuntiatum, ratus colloquium amicum ac familiare quaeri, manente memoria, etiam in discidio publicorum foederum, privati juris, paulum a ceteris processit. Postquam in conspectum venere, *Provoco te*, inquit, *ad pugnam, Crispine*, Badius: *conscendamus equos, summotisque aliis, uter bello melior sit, decernamus.* Ad ea Crispinus, *nec sibi, nec illi*, ait, *hostes deesse, in quibus virtutem ostendant: se, etiamsi in acie occurrat, declinaturum, ne hospitali caede dextram violet.* conversusque abibat. Enimvero ferocius tum Campanus increpare mollitiem ignaviamque, et se digna probra in insontem jacere, *hospitalem hostem* appellans, *simulantemque parcere, cui sciat parem se non esse. si parum publicis foederibus ruptis diremta simul et privata jura esse putet, Badium Campanum T. Quinctio Crispino Romano palam, duobus exercitibus audientibus, renuntiare hospitium. Nihil sibi cum eo consociatum, nihil foederatum hosti cum hoste, cujus patriam ac penates publicos privatosque oppugnatum venisset. Si vir esset, congrederetur.* Diu cunctantem Crispinum perpulere turmales, ne impune insultare Campanum pateretur. itaque tantum moratus, dum imperatores consuleret, permitterentne sibi extra ordinem in provocantem hostem pugnare, permissu eorum arma cepit, equumque conscendit, et Badium, nomine compellans, ad pugnam evocavit. Nulla mora a Campano facta est. infestis equis concurrerunt. Crispinus supra scutum sinistrum humerum Badio hasta transfixit, superque delapsum cum vulnere ex equo desiluit, ut pedes jacentem conficeret. Badius, priusquam opprimeretur, parma atque equo relicto, ad suos aufugit. Crispinus, equum, armaque capta, et

cruentam cuſpidem inſignis ſpoliis oſtentans, cum magna laude et gratulatione militum, ad conſules eſt deductus, laudatusque ibi magnifice, et donis donatus.

XIX. Hannibal ex agro Beneventano caſtra ad Capuam cum moviſſet, tertio poſt die, quam venit, copias in aciem eduxit: haudquaquam dubius, quod Campanis, abſente ſe, paucos ante dies ſecunda fuiſſet pugna, quin multo minus ſe ſuumque toties victorem exercitum ſuſtinere Romani poſſent. Ceterum, poſtquam pugnari coeptum eſt, equitum maxime incurſu, cum jaculis obrueretur, laborabat Romana acies: donec ſignum equitibus datum eſt, ut in hoſtem admitterent equos. ita equeſtre proelium erat, cum procul viſus Sempronianus exercitus, cui Cn. Cornelius quaeſtor praeerat, utrique parti parem metum praebuit, ne hoſtes novi adventarent. Velut ex compoſito utrinque ſignum receptui datum: reductique in caſtra prope aequo Marte diſceſſerunt. plures tamen ab Romanis primo incurſu equitum ceciderunt. Inde conſules, ut averterent Capua Hannibalem, nocte, quae ſecuta eſt, diverſi, Fulvius in agrum Cumanum, Claudius in Lucanos abierunt. Poſtero die, cum vacua caſtra eſſe Romanorum nuntiatum Hannibali eſſet, et duobus agminibus diverſos abiiſſe; incertus primo, utrum ſequeretur, Appium inſtitit ſequi. Ille, circumducto hoſte, qua voluit, alio itinere ad Capuam rediit. Hannibali alia in his locis bene gerendae rei fortuna oblata eſt. M. Centenius fuit cognomine Penula, inſignis inter primipili centuriones et magnitudine corporis et animo. is, perfunctus militia, per P. Cornelium Sullam praetorem in ſenatum introductus, petit a Patribus, uti ſibi quinque millia militum darentur. *Se, peritum et hoſtis et regionum, brevi operae pretium facturum; et, quibus artibus ad id locorum noſtri et duces et exercitus capti forent, iis adverſus inventorem uſurum.* Id non promiſſum magis ſtolide, quam ſtolide creditum: tanquam eaedem militares et imperatoriae artes eſſent. data, pro quinque, octo millia militum; pars dimidia cives, pars ſocii: et ipſe aliquantum voluntariorum itinere in agris concivit,

ac,

ac, prope duplicato exercitu, in Lucanos pervenit, ubi Hannibal, nequidquam ſecutus Claudium, ſubſtiterat. Haud dubia res eſt, quippe inter Hannibalem ducem et centurionem, exercitusque, alterum vincendo veteranum, alterum novum totum, magna ex parte etiam tumultuarium ac ſemiermem. Ut conſpecta inter ſe agmina ſunt, et neutra pars detrectavit pugnam, extemplo inſtructae acies. pugnatum tamen, ut in nulla pari re, duas amplius horas, concitata et, donec dux ſtetiſſet, Romana acie. Poſtquam is, non pro vetere fama ſolum, ſed etiam metu futuri dedecoris, ſi ſua temeritate contractae cladi ſupereſſet, objectans ſe hoſtium telis, cecidit: fuſa extemplo eſt Romana acies. ſed adeo ne fugae quidem iter patuit, omnibus viis ab equite inſeſſis, ut ex tanta multitudine vix mille evaſerint; ceteri paſſim, alii alia peſte, abſumti ſint.

XX. Capua a conſulibus iterum ſumma vi obſideri coepta eſt: quaeque in eam rem opus erant, comportabantur parabanturque. Caſilinum frumentum convectum: ad Vulturni oſtium, ubi nunc urbs eſt, caſtellum communitum: (ante Fabius Maximus munierat) praeſidium impoſitum, ut mare proximum et flumen in poteſtate eſſent. In ea duo maritima caſtella frumentum, quod ex Sardinia nuper miſſum erat, quodque M. Junius praetor ex Etruria coëmerat, ab Oſtia convectum eſt, ut exercitui per hiemem copia eſſet. Ceterum ſuper eam cladem, quae in Lucanis accepta erat, volonum quoque exercitus, qui, vivo Graccho, ſumma fide ſtipendia fecerat, velut exauctoratus morte ducis, ab ſignis disceſſit. Hannibal non Capuam neglectam, neque, ut tanto discrimine, deſertos volebat ſocios: ſed, proſpero ex temeritate unius Romani ducis ſucceſſu, in alterius ducis exercitusque opprimendi occaſionem imminebat. Cn. Fulvium praetorem Apuli legati nuntiabant, primo, dum urbes quasdam Apulorum, quae ad Hannibalem deſciviſſent, oppugnaret, intentius rem egiſſe: poſtea nimio ſucceſſu et ipſum et milites, praeda impletos, in tantam licentiam ſocordiamque effuſos, ut nulla diſciplina militiae eſſet. Cum ſaepe alias, tum paucis diebus

bus ante expertus, qualis fub infcio duce exercitus effet, in Apuliam caftra movit.

XXI. Circa Herdoniam Romanae legiones et praetor Fulvius erant. quo ubi allatum eft, hoftes adventare, prope eft factum, ut injuffu praetoris fignis convulfis in aciem exirent. nec res ulla magis tenuit, quam fpes haud dubia, fuo id arbitrio, ubi vellent, acturos. Nocte infequenti Hannibal, cum tumultuatum in caftris et plerosque ferociter, fignum ut daret, inftitiffe duci ad arma vocantes fciret, haud dubius profperae pugnae occafionem dari, tria millia expeditorum militum in villis circa, vepribusque, et filvis disponit; qui, figno dato, fimul omnes e latebris exfifterent: et Magonem ac duo ferme millia equitum, qua fugam inclinaturam credebat, omnia itinera infidere jubet. his nocte praeparatis, prima luce in aciem copias educit. Nec Fulvius eft cunctatus; non tam fua ulla fpe, quam militum impetu fortuito tractus. itaque eadem temeritate, qua proceffum in aciem eft, inftruitur ipfa acies ad libidinem militum forte procurrentium confiftentiumque, quo loco ipforum tuliffet animus, deinde per libidinem aut metum deferentium locum. prima legio et finiftra ala in primo inftructae, et in longitudinem porrecta acies. clamantibus tribunis, *nihil introrfus roboris ac virium effe, et, quacunque impetum feciffet hoftis, perrupturos;* nihil, quod falutare effet, non modo ad animum, fed ne ad aures quidem admittebant. Et Hannibal, haudquaquam fimilis dux, neque fimili exercitu, neque ita inftructo aderat. ergo ne clamorem quidem atque impetum primum eorum Romani fuftinuere. Dux, ftultitia et temeritate Centenio par, animo nequaquam comparandus, ubi rem inclinatam ac trepidantes fuos vidit, equo arrepto cum ducentis ferme equitibus effugit: cetera a fronte pulfa, a tergo atque alis circumventa acies, eo usque eft caefa, ut ex duodeviginti millibus hominum, duo millia haud amplius evaferint. caftris hoftes potiti funt.

XXII.

XXII. Hae clades, ſuper aliam alia, Romam cum eſſent nuntiatae, ingens quidem et luctus et pavor civitatem cepit. ſed tamen, quia conſules, ubi ſumma rerum eſſet, ad id locorum proſpere rem gererent, minus his cladibus commovebantur. Legatos ad conſules mittunt C. Laetorium, M. Metilium, qui nuntiarent, ut reliquias duorum exercituum cum cura colligerent: darentque operam, ne per metum ac deſperationem hoſti ſe dederent, (id quod poſt Cannenſem accidiſſet cladem) et ut deſertores de exercitu volonum conquirerent. Idem negotii P. Cornelio datum, cui et delectus mandatus erat: isque per fora conciliabulaque edixit, ut conquiſitio volonum fieret, iique ad ſigna reducerentur. Haec omnia intentiſſima cura acta. Ap. Claudius conſul, D. Junio ad oſtium Vulturni, M Aurelio Cotta Puteolis praepoſito, qui, ut quaeque naves ex Etruria ac Sardinia acceſſiſſent, extemplo in caſtra mitterent frumentum, ipſe ad Capuam regreſſus, Q. Fulvium collegam invenit Caſilini, omnia inde portantem molientemque ad oppugnandam Capuam. Tum ambo circumſederunt urbem, et Claudium Neronem praetorem ab Sueſſula ex Claudianis caſtris exciverunt. Is quoque, modico ibi praeſidio ad tenendum locum relicto, ceteris omnibus copiis ad Capuam deſcendit. ita tria praetoria circa Capuam erecta, tres et exercitus diverſis partibus opus aggreſſi, foſſa valloque circumdare urbem parant, et caſtella excitant modicis intervallis: multisque ſimul locis cum prohibentibus opera Campanis eo eventu pugnant, ut poſtremo portis muroque ſe contineret Campanus. Prius tamen, quam haec continuarentur opera, legati ad Hannibalem miſſi, qui quererentur, deſertam ab eo Capuam, ac prope redditam Romanis: obteſtarenturque, ut tunc ſaltem opem non circumſeſſis modo, ſed etiam circumvallatis, ferret. Conſulibus literae a P. Cornelio praetore miſſae, *Ut priusquam clauderent Capuam operibus, poteſtatem Campanis facerent, ut, qui eorum vellent, exirent ab Capua, ſuasque res ſecum auferrent. Liberos fore, ſuaque omnia habituros, qui ante Idus Martias exiſſent. poſt eam diem quique exiſſent, quique ibi manſiſſent, hoſtium futuros numero.* ea pronuntiata Cam-

panis, atque ita ſpreta, ut ultro dicerent contumelias, minarenturque. Hannibal ab Herdonia Tarentum duxerat legiones; ſpe, aut vi, aut dolo[1], arcis Tarentinae potiundae. Quod ubi parum proceſſit, ad Brundiſium flexit iter, prodi id oppidum ratus. ibi quoque cum fruſtra tereret tempus, legati Campani ad eum venerunt, querentes ſimul, orantesque. quibus Hannibal magnifice reſpondit, et antea ſolviſſe obſidionem, et nunc adventum ſuum conſules non laturos. Cum hac ſpe dimiſſi legati, vix regredi Capuam, jam duplici foſſa valloque cinctam, potuerunt.

XXIII. Cum maxime Capua circumvallaretur, Syracuſarum oppugnatio ad finem venit, praeterquam vi ac virtute ducis exercitusque, inteſtina etiam proditione adjuta. Namque Marcellus initio veris incertus, utrum Agrigentum ad Himilconem et Hippocratem verteret bellum, an obſidione Syracuſas premeret, quanquam nec vi capi videbat poſſe inexpugnabilem terreſtri ac maritimo ſitu urbem, nec fame, quam prope liberi ab Carthagine commeatus alerent, tamen, ne quid inexpertum relinqueret, transfugas Syracuſanos (erant autem apud Romanos aliqui nobiliſſimi viri, inter defectionem ab Romanis, quia ab novis conſiliis abhorrebant, pulſi) colloquiis ſuae partis tentare hominum animos juſſit, et fidem dare, ſi traditae forent Syracuſae, liberos eos ac ſuis legibus victuros eſſe. Non erat colloquii copia, quia multorum animi ſuſpecti omnium curam oculosque converterant, ne quid falleret tale admiſſum. Servus unus exſulum, pro transfuga intromiſſus in urbem, conventis paucis, initium colloquendi de tali re fecit. deinde in piſcatoria quidam navi, retibus operti, circumvectique ita ad caſtra Romana, collocutique cum transfugis: et idem ſaepius eodem modo alii atque alii. poſtremo ad octoginta facti. Et, cum jam compoſita omnia ad proditionem eſſent, indicio delato ad Epicyden per Attalum quendam, indignantem ſibi rem creditam non eſſe, necati omnes cum cruciatu ſunt. Alia ſubinde ſpes, poſtquam haec vana evaſerat, excepit. Damippus quidam Lacedaemonius, miſſus ab Syracuſis ad Philip-

Philippum regem, captus ab Romanis navibus erat. hujus utique redimendi et Epicydae cura erat ingens; nec abnuit Marcellus, jam tum Aetolorum, cujus gentis socii Lacedaemonii erant, amicitiam affectantibus Romanis. Ad colloquium de redemtione ejus missis, medius maxime atque utrisque opportunus locus, ad portum Trogiliorum, propter turrim, quam vocant Galeagram, est visus. quo cum saepius commearent, unus ex Romanis, ex propinquo murum contemplatus, numerando lapides, aestimandoque ipse secum, quid in fronte paterent singuli, altitudinem muri, quantum proxime conjectura poterat, permensus, humilioremque aliquanto pristina opinione sua et ceterorum omnium ratus esse, et vel mediocribus scalis superabilem, ad Marcellum rem defert. Haud spernenda visa. sed, cum adiri locus, qui ob id ipsum intentius custodiebatur, non posset, occasio quaerebatur: quam obtulit transfuga, nuntians, diem festum Dianae per triduum agi, et, quia alia in obsidione desint, vino largius epulas celebrari, et ab Epicyde praebito universae plebei, et per tribus a principibus diviso. Id ubi accepit Marcellus, cum paucis tribunorum militum collocutus, electisque per eos ad rem tantam agendam audendamque idoneis centurionibus militibusque, et scalis in occulto comparatis, ceteris signum dari jubet, ut mature corpora curarent, quietique darent; nocte in expeditionem eundum esse. Inde ubi id temporis visum, quo de die epulatis jam vini satias principiumque somni esset, signi unius milites ferre scalas jussit; et ad mille fere armati tenui agmine per silentium eo deducti. Ubi sine strepitu ac tumultu primi evaserunt in murum, secuti ordine alii, cum priorum audacia dubiis etiam animum faceret.

XXIV. Jam mille armatorum ceperant partem, cum ceterae admotae, pluribusque scalis in murum evadebant, signo ab Hexapylo dato; quo per ingentem solitudinem erat perventum, quia magna pars, in turribus epulati, aut sopiti vino erant, aut semigraves potabant. paucos tamen eorum oppressos in cubilibus interfecerunt. Prope Hexapylon est portula magna vi refringi coepta;

coepta; et e muro ex compoſito tuba datum ſignum erat. Et jam undique, non furtim, ſed vi aperta, gerebatur res. quippe ad Epipolas, frequentem cuſtodiis locum, perventum erat, terrendique magis hoſtes erant, quam fallendi; ſicut territi ſunt. nam ſimul ac tubarum eſt auditus cantus, clamorque tenentium muros partemque urbis; omnia teneri cuſtodes rati, alii per murum fugere, alii ſalire de muro, praecipitarique turba paventium. Magna pars tamen ignara tanti mali erat, et gravatis omnibus vino ſomnoque, et, in vaſtae magnitudinis urbe, partium ſenſu non ſatis pertinente in omnia. Sub luce, Hexapylo effracto, Marcellus, omnibus copiis urbem ingreſſus, excitavit convertitque omnes ad arma capienda, opemque, ſi quam poſſent, jam captae prope urbi ferendam. Epicydes, ab Inſula, quam ipſi Naſon vocant, citato profectus agmine, haud dubius, quin paucos, per negligentiam cuſtodum transgreſſos murum, expulſurus foret, occurrentibus pavidis, tumultum augere eos, dictitans, et majora ac terribiliora vero afferre, poſtquam conſpexit omnia circa Epipolas armis completa, laceſſito tantum hoſte paucis miſſilibus, retro in Achradinam agmen convertit, non tam vim multitudinemque hoſtium metuens, quam ne qua inteſtina fraus per occaſionem oriretur, clauſasque inter tumultum Achradinae atque Inſulae inveniret portas. Marcellus, ut, moenia ingreſſus, ex ſuperioribus locis urbem, omnium ferme illa tempeſtate pulcherrimam, ſubjectam oculis vidit, illacrimaſſe dicitur, partim gaudio tantae perpetratae rei, partim vetuſta gloria urbis. Athenienſium claſſes demerſae, et duo ingentes exercitus cum duobus clariſſimis ducibus deleti, occurrebant, et tot bella cum Carthaginienſibus tanto cum discrimine geſta; tot tam opulenti tyranni regesque; praeter ceteros Hiero, cum recentiſſimae memoriae rex, tum ante omnia, quae virtus ei fortunaque ſua dederat, beneficiis in populum Romanum inſignis. ea eum univerſa occurrerent animo, ſubiretque cogitatio, jam illa momento horae arſura omnia, et ad cineres reditura: priusquam ſigna Achradinam admoveret, praemittit Syracuſanos, qui intra praeſidia Romana, ut ante di-

ctum est, fuerant, ut alloquio leni perlicerent hostes ad dedendam urbem.

XXV. Tenebant Achradinae portas murosque maxime transfugae, quibus nulla erat per conditiones veniae spes: ii nec adire muros, nec alloqui quemquam passi. itaque Marcellus, postquam id inceptum irritum fuit, ad Euryalum signa referri jussit. tumulus est in extrema parte urbis versus a mari, viaeque imminens ferenti in agros mediterraneaque insulae, percommode situs ad commeatus excipiendos. Praeerat huic arci Philodemus Argivus, ab Epicyde impositus, ad quem missus a Marcello Sosis, unus ex interfectoribus tyranni, cum, longo sermone habito, dilatus per frustrationem esset, retulit Marcello, tempus eum ad deliberandum sumsisse. Cum is diem de die differret, dum Hippocrates atque Himilco admoverent castra legionesque, haud dubius, si in arcem accepisset eos, deleri Romanum exercitum inclusum muris posse: Marcellus, ut Euryalum neque tradi, neque capi vidit posse, inter Neapolim et Tycham (nomina partium urbis, et instar urbium sunt) posuit castra, timens, ne, si frequentia intrasset loca, contineri ab discursu miles avidus praedae non posset. Legati eo ab Tycha et Neapoli cum infulis et velamentis venerunt, precantes, ut a caedibus et ab incendiis parceretur. De quorum precibus, quam postulatis, magis consilio habito, Marcellus ex omnium sententia edixit militibus, *ne quis liberum corpus violaret. cetera praedae futura.* castraque tectis parietum pro muro septa, portis regione platearum patentibus stationes praesidiaque disposuit, ne quis in discursu militum impetus in castra fieri posset. Inde, signo dato, milites discurrerunt: refractisque foribus, cum omnia terrore ac tumultu streperent, a caedibus tamen temperatum est. rapinis nullus ante modus fuit, quam omnia diuturna felicitate cumulata bona egessere. Inter haec et Philodemus, cum spes auxilii nulla esset, fide accepta, ut inviolatus ad Epicyden rediret, deducto praesidio, tradidit tumulum Romanis. Aversis omnibus ad tumultum ex parte captae urbis, Bomilcar, noctem eam nactus, qua

propter

propter vim tempeſtatis ſtare ad anchoram in ſalo Romana claſſis non poſſet, cum triginta quinque navibus ex portu Syracuſano profectus, libero mari vela in altum dedit, quinque et quinquaginta navibus Epicydae et Syracuſanis relictis: edoctisque Carthaginienſibus, in quanto res Syracuſana diſcrimine eſſet, cum centum navibus poſt paucos dies redit, multis (ut fama eſt) donis ex Hieronis gaza ab Epicyde donatus.

XXVI. Marcellus, Euryalo recepto praeſidioque addito, una cura erat liber, ne qua ab tergo vis hoſtium in arcem accepta incluſos impeditosque moenibus ſuos turbaret. Achradinam inde, trinis caſtris per idonea dispoſitis loca, ſpe ad inopiam omnium rerum incluſos redacturum, circumſedit. Cum per aliquot dies quietae ſtationes utrinque fuiſſent, repente adventus Hippocratis et Himilconis, ut ultro undique oppugnarentur Romani, fecit. nam et Hippocrates, caſtris ad magnum portum communitis, ſignoque iis dato, qui Achradinam tenebant, caſtra vetera Romanorum adortus eſt, quibus Criſpinus praeerat; et Epicydes eruptionem in ſtationes Marcelli fecit: et claſſis Punica litori, quod inter urbem et caſtra Romana erat, appulſa eſt; ne quid praeſidii Criſpino ſubmitti a Marcello poſſet. Tumultum tamen majorem hoſtes praebuerunt, quam certamen, nam et Criſpinus Hippocratem non repulit tantum munimentis, ſed inſecutus etiam eſt trepide fugientem: et Epicyden Marcellus in urbem compulit. ſatisque jam etiam in poſterum videbatur proviſum, ne quid ab repentinis eorum excurſionibus periculi foret. Acceſſit et peſtilentia, commune malum, quod facile utrorumque animos averteret a belli conſiliis. nam tempore autumni, et locis natura gravibus, multo tamen magis extra urbem, quam in urbe, intoleranda vis aeſtus per utraque caſtra omnium ferme corpora movit. Et primo temporis ac loci vitio et aegri erant, et moriebantur: poſtea curatio ipſa et contactus aegrorum vulgabat morbos: ut aut neglecti deſertique, qui incidiſſent, morerentur, aut aſſidentes curantesque eadem vi morbi repletos ſecum traherent: quotidianaque funera et mors ob oculos eſſet, et undique

dies

dies noctesque ploratus audirentur. Postremo ita assuetudine mali efferaverant animos, ut non modo lacrimis justoque comploratu prosequerentur mortuos, sed ne efferrent quidem, aut sepelirent, jacerentque strata exanima corpora in conspectu similem mortem exspectantium; mortuique aegros, aegri validos, cum metu, tum tabe ac pestifero odore corporum, conficerent. et, ut ferro potius morerentur, quidam invadebant soli hostium stationes. Multo tamen vis major pestis Poenorum castra, quam Romana, (diu circumsedendo Syracusas, coelo aquisque assuerant magis) affecerat. Ex hostium exercitu Siculi, ut primum videre ex gravitate loci vulgari morbos, in suas quisque propinquas urbes dilapsi sunt. at Carthaginienses, quibus nusquam receptus erat, cum ipsis ducibus Hippocrate atque Himilcone, ad internecionem omnes perierunt. Marcellus, ut tanta vis ingruebat mali, traduxerat in urbem suos: infirmaque corpora tecta et umbrae recreaverunt. Multi tamen ex Romano exercitu eadem peste absumti sunt.

XXVII. Deleto terrestri Punico exercitu, Siculi, qui Hippocratis milites fuerant, in haud magna oppida, ceterum et situ et munimentis tuta, (tria millia alterum ab Syracusis, alterum quindecim abest) eo et commeatus e civitatibus suis comportabant, et auxilia arcessebant. Interea Bomilcar, iterum cum classe profectus Carthaginem, ita exposita fortuna sociorum, ut spem faceret, non ipsis modo salutarem opem ferri posse, sed Romanos quoque in capta quodammodo urbe capi, perpulit, ut onerarias naves quam plurimas omni copia rerum onustas secum mitterent, classemque suam augerent. igitur, centum triginta navibus longis et septingentis onerariis profectus a Carthagine, satis prosperos ventos ad trajiciendum in Siciliam habuit. sed iidem venti superare eum Pachynum prohibebant. Bomilcaris adventus, fama primo, dein praeter spem mora, cum gaudium et metum invicem Romanis Syracusanisque praebuisset; Epicydes metuens, ne, si pergerent iidem, qui tum tenebant, ab ortu solis flare per dies plures venti, classis Punica Africam repeteret, tradita Achradina mercena-

mercenariorum militum ducibus, ad Bomilcarem navigat. classem in statione versa in Africam habentem, atque timentem navale proelium, non tam quod impar viribus aut numero navium esset, (quippe etiam plures habebat) quam quod venti aptiores Romanae, quam suae, classi flarent, perpulit tandem, ut fortunam navalis certaminis experiri vellet. Et Marcellus, cum et Siculum exercitum ex tota insula conciri videret, et cum ingenti commeatu classem Punicam adventare, ne simul terra marique inclusus urbe hostium urgeretur, quamquam impar numero navium erat, prohibere aditu Syracusarum Bomilcarem constituit. Duae classes infestae circa promontorium Pachynum stabant, ubi prima tranquillitas maris in altum evexisset, concursurae. Itaque, cadente jam Euro, qui per dies aliquot saevierat, prior Bomilcar movit: cujus prima classis petere altum visa est, quo facilius superaret promontorium. ceterum, postquam tendere ad se Romanas naves vidit, incertum qua subita territus re, Bomilcar vela in altum dedit, missisque nuntiis Heracleam, qui onerarias retro in Africam repetere juberent, ipse, Siciliam praetervectus, Tarentum petit. Epicydes, a tanta repente destitutus spe, ne in obsidionem magna ex parte captae urbis rediret, Agrigentum navigat, exspectaturus magis eventum, quam inde quidquam moturus.

XXVIII. Quae ubi in castra Siculorum sunt nuntiata, Epicyden Syracusis excessisse, a Carthaginiensibus relictam insulam, et prope iterum Romanis traditam; legatos de conditionibus dedendae urbis, explorata prius per colloquia voluntate eorum, qui obsidebantur, ad Marcellum mittunt. Cum haud ferme discreparet, quin, quae ubique regum fuissent, Romanorum essent; Siculis cetera cum libertate ac legibus suis servarentur; evocatis ad colloquium his, quibus ab Epicyde creditae res erant, *missos se simul ad Marcellum, simul ad eos ab exercitu Siculorum*, ajunt, *ut una omnium, qui obsiderentur, quique extra obsidionem essent, fortuna esset; neve alteri proprie sibi pacifcerentur quidquam.* Recepti deinde ab iis, ut necessarios hospitesque alloqueren-

tur,

tur, expolitis, quae pacta jam cum Marcello haberent, oblata spe salutis perpulere eos, ut secum praefectos Epicydis, Polyclitum, et Philistionem, et Epicydem, cui Sindon cognomen erat, aggrederentur. interfectis iis, et multitudine ad concionem vocata, et inopiam, qua ipsi inter se fremere occulte soliti erant, conquesti, *quanquam tot mala urgerent*, negarunt, *fortunam accusandam esse, quod in ipsorum esset potestate, quamdiu ea paterentur. Romanis causam oppugnandi Syracusas fuisse caritatem Syracusanorum, non odium: nam, ut occupatas res ab satellitibus Hannibalis, deinde Hieronymi, Hippocrate atque Epicyde audierint, tum bellum movisse, et obsidere urbem coepisse, ut crudeles tyrannos ejus, non ut ipsam urbem, expugnarent. Hippocrate vero interemto, Epicyde intercluso ab Syracusis, et praefectis ejus occisis, Carthaginiensibus omni possessione Siciliae terra marique pulsis, quam superesse causam Romanis, cur non, perinde ac si Hiero ipse viveret, unius Romanae amicitiae cultor, incolumes Syracusas esse velint? Itaque nec urbi nec hominibus aliud periculum, quam ab semet ipsis, esse, si occasionem reconciliandi se Romanis praetermisissent. eam autem, qualis illo momento horae sit, nullam deinde fore, simul liberatos ab impotentibus tyrannis apparuisset.*

XXIX. Omnium ingenti assensu audita ea oratio est. Praetores tamen prius creari, quam legatos nominari, placuit. ex ipsorum deinde praetorum numero missi oratores ad Marcellum. quorum princeps, *Neque primo,* inquit, *Syracusani a vobis defecimus, sed Hieronymus, nequaquam tam in vos impius, quam in nos: nec postea pacem, tyranni caede compositam, Syracusanus quisquam, sed satellites regii Hippocrates atque Epicydes, oppressis nobis hinc metu, hinc fraude, turbaverunt. nec quisquam dicere potest, aliquando nobis libertatis tempus fuisse, quod pacis vobiscum non fuerit. Nunc certe caede eorum, qui oppressas tenebant Syracusas, cum primum nostri arbitrii esse coepimus, extemplo venimus ad tradenda arma; dedendos nos, urbem, moenia: nullam recusandam fortunam, quae imposita a vobis fuerit. Gloriam*

riam captae nobilissimae pulcherrimaeque urbis Graecarum Dei tibi dederunt, Marcelle. quidquid unquam terra marique memorandum gessimus, id tui triumphi titulo accedit. Famaene credi velis, quanta urbs a te capta sit, quam posteris quoque eam spectaculo esse, (quo quisque terra, quisque mari venerit, nunc nostra de Atheniensibus Carthaginiensibusque tropaea, nunc tua de nobis ostendat) incolumesque Syracusas familiae vestrae sub clientela nominis Marcellorum tutelaque habendas tradas? Ne plus apud vos Hieronymi, quam Hieronis, memoria momenti faciat. diutius ille multo amicus fuit, quam hic hostis: et illius etiam benefacta persensistis: hujus amentia ad perniciem tantum ipsius valuit. Omnia et impetrabilia et tuta erant apud Romanos. inter ipsos plus belli ac periculi erat. Namque transfugae, tradi se Romanis rati, mercenariorum quoque militum auxilia in eundem compulere metum: arreptisque armis praetores primum obtruncant, inde ad caedem Syracusanorum discurrunt: quosque fors obtulit, irati interfecere, atque omnia, quae in promtu erant, diripuerunt. tum, ne sine ducibus essent, sex praefectos creavere ut terni Achradinae ac Naso praeessent. Sedato tandem tumultu, exsequentibus sciscitando mercenariis, quae acta cum Romanis essent, dilucere, id quod erat, coepit, aliam suam ac perfugarum causam esse.

XXX. In tempore legati a Marcello redierunt, falsa eos suspicione incitatos memorantes, nec causam expetendae poenae eorum ullam Romanis esse. Erat ex tribus Achradinae praefectis Hispanus, Mericus nomine. ad eum inter comites legatorum de industria unus ex Hispanorum auxiliaribus est missus: qui, sine arbitris Mericum nactus, primum, quo in statu reliquisset Hispaniam, (et nuper inde venerat) exponit. *Omnia Romanis ibi obtineri armis. posse eum, si operae pretium faciat, principem popularium esse: seu militare cum Romanis, seu in patriam reverti libeat. Contra, si malle obsideri pergat, quam spem esse terra marique clauso?* Motus his Mericus, cum legatos ad Marcellum mitti placuisset, fratrem inter eos mittit: qui, per eundem illum

Hispa-

Hispanum secretus ab aliis ad Marcellum deductus, cum fidem accepisset, composuissetque agendae rei ordinem, Achradinam redit. Tum Mericus, ut ab suspicione proditionis averteret omnium animos, negat *sibi placere, legatos commeare ultro citroque, neque recipiendum quenquam, neque mittendum: et, quo intentius custodiae serventur, opportuna loca dividenda praefectis esse, ut suae quisque partis tutandae reus sit.* Omnes assensi sunt partibus dividundis: ipsi regio evenit ab Arethusa fonte usque ad ostium magni portus. id ut scirent Romani, fecit. Itaque Marcellus nocte navem onerariam cum armatis remulco quadriremis trahi ad Achradinam jussit, exponique milites regione portae, quae prope fontem Arethusam est. Hoc cum quarta vigilia factum esset, expositosque milites porta, ut convenerat, recepisset Mericus; luce prima Marcellus omnibus copiis moenia Achradinae aggreditur: ita ut non eos solum, qui Achradinam tenebant, in se converteret, sed ab Naso etiam agmina armatorum concurrerent, relictis stationibus suis, ad vim et impetum Romanorum arcendum. In hoc tumultu actuariae naves, instructae jam ante circumvectaeque, ad Nasum armatos exponunt, qui, improviso adorti semiplenas stationes et adapertas fores portae, qua paulo ante excurrerant armati, haud magno certamine Nasum cepere, desertam trepidatione et fuga custodum. neque ullis minus praesidii aut pertinaciae ad manendum, quam transfugis, fuit: quia, ne suis quidem satis credentes se, medio certamine effugerunt. Marcellus ut captam esse Nasum didicit, et Achradinae regionem unam teneri, Mericumque cum praesidio suis adjunctum, receptui cecinit: ne regiae opes, quarum fama major, quam res, erat, diriperentur.

XXXI. Suppresso impetu militum, et iis, qui in Achradina erant, transfugis spatium locusque fugae datus est; et Syracusani, tandem liberi metu, portis Achradinae apertis, oratores ad Marcellum mittunt, nihil petentes aliud, quam incolumitatem sibi liberisque suis. Marcellus, consilio advocato, et adhibitis etiam Syracusanis, qui per seditiones pulsi ab domo intra praesidia Romana erant, respondit: *Non plura per annos quinquaginta*

ginta benefacta Hieronis, quam paucis his annis maleficia eorum, qui Syracusas tenuerint, erga populum Romanum esse. sed pleraque eorum, quo debuerint, recidisse; foederumque ruptorum ipsos ab se graviores multo, quam populus Romanus voluerit, poenas exegisse. Se quidem tertium annum circumsedere Syracusas: non ut populus Romanus servam civitatem haberet, sed ne transfugarum duces captam et oppressam tenerent. Quod potuerint Syracusani facere, exemplo vel eos Syracusanorum esse, qui intra praesidia Romana fuerint, vel Hispanum ducem Mericum, qui praesidium tradiderit, vel ipsorum Syracusanorum postremo, serum quidem, sed forte consilium. Omnium sibi laborum periculorumque, circa moenia Syracusana terra marique tam diu exhaustorum, nequaquam tantum fructum esse, quam capere Syracusas potuisse. Inde quaestor cum praesidio ad Nasum ad accipiendam pecuniam regiam custodiendamque missus. urbs diripienda militi data est, custodibus divisis per domos eorum, qui intra praesidia Romana fuerant. Cum multa irae, multa avaritiae, foeda exempla ederentur; Archimeden, memoriae proditum est, in tanto tumultu, quantum capta urbs in discursu diripientium militum ciere poterat, intentum formis, quas in pulvere descripserat, ab ignaro milite, quis esset, interfectum. aegre id Marcellum tulisse, sepulturaeque curam habitam: et propinquis etiam inquisitis honori praesidioque nomen ac memoriam ejus fuisse. Hoc maxime modo Syracusae captae: in quibus praedae tantum fuit, quantum vix capta Carthagine tum fuisset, cum qua viribus aequis certabatur. Paucis ante diebus, quam Syracusae caperentur, T. Otacilius cum quinqueremibus octoginta Uticam ab Lilybaeo transmisit: et, cum ante lucem portum intrasset, onerarias frumento onustas cepit: egressusque in terram, depopulatus est aliquantum agri circa Uticam, praedamque omnis generis retro ad naves egit. Lilybaeum tertio die, quam inde profectus erat, cum centum triginta onerariis navibus frumento praedaque onustis rediit: idque frumentum extemplo Syracusas misit. quod ni tam in tempore subvenisset, victoribus victisque pariter perniciosa fames instabat.

XXXII.

XXXII. Eadem aeſtate in Hiſpania, cum biennio ferme nihil admodum memorabile factum eſſet, conſiliisque magis, quam armis, bellum gereretur, Romani imperatores egreſſi hibernis copias conjunxerunt. ibi conſilium advocatum, omniumque in unum congruerunt ſententiae; quando ad id locorum id modo actum eſſet, ut Hasdrubalem tendentem in Italiam retinerent, tempus eſſe id jam agi, ut bellum in Hiſpania finiretur: et ſatis ad id virium credebant acceſſiſſe, viginti millia Celtiberorum ea hieme ad arma excitata. Tres exercitus erant. Hasdrubal, Gisgonis filius, et Mago, conjunctis caſtris, quinque ferme dierum iter ab Romanis aberant. Propior erat Hamilcaris filius Hasdrubal, vetus in Hiſpania imperator. ad urbem nomine Anitorgin exercitum habebat. Eum volebant prius opprimi duces Romani: et ſpes erat ſatis ſuperque ad id virium eſſe. illa reſtabat cura, ne, fuſo eo perculſi, alter Hasdrubal et Mago, in avios ſaltus monteſque recipientes ſeſe, bellum extraherent. Optimum igitur rati, diviſis bifariam copiis, totius ſimul Hiſpaniae amplecti bellum, ita inter ſe diviſerunt, ut P. Cornelius duas partes exercitus Romanorum ſociorumque adverſus Magonem duceret atque Hasdrubalem; Cn. Cornelius cum tertia parte veteris exercitus, Celtiberis adjunctis, cum Hasdrubale Barcino bellum gereret. Una profecti ambo duces exercitusque, Celtiberis praegredientibus, ad urbem Anitorgin in conſpectu hoſtium, dirimente amni, ponunt caſtra. Ibi Cn. Scipio, cum quibus ante dictum eſt copiis, ſubſtitit, et P. Scipio profectus ad deſtinatam belli partem.

XXXIII. Hasdrubal poſtquam animadvertit, exiguum Romanum exercitum in caſtris, et ſpem omnem in Celtiberorum auxiliis eſſe; peritus omnis barbaricae, et praecipue omnium earum gentium, in quibus per tot annos militabat, perfidiae, facili linguae commercio, cum utraque caſtra plena Hiſpanorum eſſent, per occulta colloquia paciſcitur magna mercede cum Celtiberorum principibus, ut copias inde abducant. Nec atrox viſum facinus. Non enim, ut in Romanos verterent arma, agebatur: et merces, quanta vel pro bello ſatis

 eſſet

eſſet, dabatur, ne bellum gererent: et cum quies ipſa, tum reditus domum fructusque videndi ſuos ſuaque, grata vulgo erant. Itaque non ducibus facilius, quam multitudini, perſuaſum eſt: ſimul ne metus quidem ab Romanis erat, quippe tam paucis, ſi vi retinerent. Id quidem cavendum ſemper Romanis ducibus erit, exemplaque haec vere pro documentis habenda, ne ita externis credant auxiliis, ut non plus ſui roboris ſuarumque proprie virium in caſtris habeant. Signis repente ſublatis, Celtiberi abeunt, nihil aliud quaerentibus cauſam obteſtantibusque, ut manerent, Romanis reſpondentes, quam domeſtico ſe avocari bello. Scipio, poſtquam ſocii nec precibus, nec vi retineri poterant, nec ſe aut parem ſine illis hoſti eſſe, aut fratri rurſus conjungi vidit poſſe, nec ullum aliud ſalutare conſilium in promtu eſſe, retro, quantum poſſet, cedere ſtatuit; in id omni cura intentus, necubi hoſti aequo ſe committeret loco; qui, transgreſſus flumen, prope veſtigiis abeuntium inſiſtebat.

XXXIV. Per eosdem dies P. Scipionem par terror, periculum majus ab novo hoſte, urgebat. Maſiniſſa erat juvenis, eo tempore ſocius Carthaginienſium, quem deinde clarum potentemque Romana fecit amicitia. is tum cum equitatu Numidarum et advenienti P. Scipioni occurrit, et deinde aſſidue dies noctesque infeſtus aderat, ut non vagos tantum, procul a caſtris lignatum pabulatumque progreſſos, exciperet, ſed ipſis obequitaret caſtris, invectusque in medias ſaepe ſtationes, omnia ingenti tumultu turbaret. noctibus quoque ſaepe incurſu repentino in portis valloque trepidatum eſt: nec aut locus, aut tempus ullum vacuum a metu ac ſollicitudine erat Romanis: compulſisque intra vallum, ademto rerum omnium uſu, cum prope juſta obſidio eſſet, futuramque arctiorem eam appareret, ſi ſe Indibilis, quem cum ſeptem millibus et quingentis Sueſſetanorum adventare fama erat, Poenis conjunxiſſet; dux cautus et providens Scipio, victus neceſſitatibus, temerarium capit conſilium, ut nocte Indibili obviam iret: et, quocunque occurriſſet loco, proelium
conſereret. Relicto igitur

igitur modico praeſidio in caſtris, praepoſitoque T Fontejo legato, media nocte profectus, cum obviis hoſtibus manus conſeruit. Agmina magis, quam acies, pugnabant: ſuperior tamen, ut in tumultuaria pugna, Romanus erat. ceterum et equites Numidae repente, quos ſefelliſſe ſe dux ratus erat, ab lateribus circumfuſi, magnum terrorem intulere. Contracto adverſus Numidas certamine novo, tertius inſuper advenit hoſtis, duces Poeni aſſecuti ab tergo jam pugnantes: ancepsque proelium Romanos circumſteterat, incertos in quem potiſſimum hoſtem, quamve in partem conferti eruptionem facerent. Pugnanti hortantique imperatori et offerenti ſe, ubi plurimus labor erat, latus dextrum lancea trajicitur: cuneusque is hoſtium, qui in confertos circa ducem impetum fecerat, ut exanimem labentem ex equo Scipionem vidit, alacres gaudio cum clamore per totam aciem nuntiantes discurrunt, imperatorem Romanum cecidiſſe. Haec pervagata paſſim vox, ut et hoſtes haud dubie pro victoribus, et Romani pro victis eſſent, fecit. Fuga confeſtim ex acie, duce amiſſo, fieri coepta eſt. ceterum ut ad erumpendum inter Numidas leviumque armorum alia auxilia haud difficilis res erat; ita effugere tantum equitum, aequantiumque equos velocitate peditum, vix poterant: caeſique prope plures in fuga, quam in pugna, ſunt. nec ſuperfuiſſet quisquam, ni praecipiti jam ad veſperum die nox interveniſſet.

XXXV. Haud ſegniter inde duces Poeni fortuna uſi, confeſtim e proelio, vix neceſſaria quiete data militibus, ad Hasdrubalem Hamilcaris citatum agmen rapiunt, non dubia ſpe, cum juncti eſſent, debellari poſſe. Quo ubi eſt ventum, inter exercitus ducesque, victoria recenti laetos, gratulatio ingens facta, imperatore tanto cum omni exercitu deleto, et alteram pro haud dubia parem victoriam exſpectantes. Ad Romanos nondum quidem fama tantae cladis pervenerat, ſed moeſtum quoddam ſilentium erat, et tacita divinatio; qualis jam praeſagientibus animis imminentis mali eſſe ſolet. Imperator ipſe, praeterquam quod ab ſociis ſe deſertum, hoſtium tantum auctas copias ſentiebat, conjectura etiam

et

et ratione ad ſuſpicionem acceptae cladis, quam ad ullam bonam ſpem, pronior erat. *Quonam modo enim Hasdrubalem ac Magonem, niſi defunctos ſuo bello, ſine certamine adducere exercitum potuiſſe? Quomodo autem non obſtitiſſe, aut ab tergo ſecutum fratrem? ut, ſi prohibere, quo minus in unum coirent et duces et exercitus hoſtium, non poſſet, ipſe certe cum fratre conjungeret copias.* His anxius curis id modo eſſe ſalutare in praeſens credebat, cedere inde, quantum poſſet: et inde una nocte, ignaris hoſtibus, et ob id quietis, aliquantum emenſus eſt iter. Luce, ut ſenſerunt profectos hoſtes, praemiſſis Numidis, quam poterant maxime citato agmine ſequi coeperunt: ante noctem aſſecuti Numidae, nunc ab tergo, nunc in latera incurſantes. Conſiſtere coeperunt, ac tutari agmen, quantum poſſent; tamen, tuto ut ſimul pugnarent procederentque, Scipio hortabatur, priusquam pedeſtres copiae aſſequerentur.

XXXVI. Ceterum nunc agendo, nunc ſuſtinendo agmen, cum aliquandiu haud multum procederetur, et nox jam inſtaret, revocat e proelio ſuos Scipio: et collectos in tumulum quendam, non quidem ſatis tutum, (praeſertim agmini perculſo) editiorem tamen, quam cetera circa erant, ſubducit. Ibi primo, impedimentis et equitatu in medium receptis, circumdati pedites haud difficulter impetus incurſantium Numidarum arcebant: dein, poſtquam toto agmine tres imperatores cum tribus juſtis exercitibus aderant, apparebatque, parum armis ad tuendum locum ſine munimento valituras eſſe; circumſpectare atque agitare dux coepit, ſi quo modo poſſet vallum circuminjicere. ſed erat adeo nudus tumulus et aſperi ſoli, ut nec virgulta vallo caedendo, nec terra ceſpiti faciendo, aut ducendae foſſae, aliive ulli operi apta inveniri poſſet: nec natura quidquam ſatis arduum aut abſciſum erat, quod hoſti aditum aſcenſumve difficilem praeberet; omnia faſtigio leni ſubvexa. Ut tamen aliquam imaginem valli objicerent, clitellas illigatas oneribus, velut ſtruentes ad altitudinem ſolitam, circumdabant: cumulo ſarcinarum omnis generis objecto, ubi ad moliendum clitellae defuerant.

Punici

Punici exercitus poſtquam advenere, in tumulum quidem perfacile agmen erexere: munitionis vero facies nova primo eos velut miraculo quodam tenuit, cum duces undique vociferarentur, *Quid ſtarent? et non ludibrium illud, vix feminis puerisve morandis ſatis validum, distraherent diriperentque? Captum hoſtem teneri latentem poſt ſarcinas.* Haec contemtim duces increpabant. ceterum, neque transſilire, neque moliri onera objecta, nec caedere ſtipatas clitellas, ipſisque obrutas ſarcinis, facile erat. Tardatis diu cum amolita objecta onera armatis dediſſent viam, pluribusque idem partibus fieret, capta jam undique caſtra erant: pauci ab multis, perculſique a victoribus paſſim caedebantur. Magna pars tamen militum, cum in propinquas refugiſſet ſilvas, in caſtra P. Scipionis, quibus T. Fontejus legatus praeerat, perfugerunt. Cn. Scipionem alii in tumulo primo impetu hoſtium caeſum tradunt: alii cum paucis in propinquam caſtris turrim perfugiſſe. hanc igni circumdatam, atque ita exuſtis foribus, quas nulla moliri potuerunt vi, captam; omnesque intus cum ipſo imperatore occiſos. Anno octavo, poſtquam in Hispaniam venerat, Cn. Scipio, undetrigeſimo die poſt fratris mortem, eſt interfectus. Luctus ex morte eorum non Romae major, quam per totam Hispaniam, fuit. Quin apud cives partem doloris et exercitus amiſſi, et alienata provincia, et publica trahebat clades. Hispaniae ipſos lugebant deſiderabantque duces: Cnaeum tamen magis, quo diutius praefuerat iis, priorque et favorem occupaverat, et ſpecimen juſtitiae temperantiaeque Romanae primus dederat.

XXXVII. Cum deletus exercitus amiſſaeque Hispaniae viderentur, vir unus res perditas reſtituit. Erat in exercitu L. Marcius Septimi filius, eques Romanus, impiger juvenis, animique et ingenii aliquanto, quam pro fortuna, in qua erat natus, majoris. ad ſummam indolem acceſſerat Cn. Scipionis diſciplina: ſub qua per tot annos omnes militiae artes edoctus fuerat. Hic, et ex fuga collectis militibus, et quibusdam de praeſidiis deductis, haud contemnendum exercitum fecerat, jun-

 xerat-

xeratque cum T. Fontejo P. Scipionis legato. Sed tantum praeſtitit eques Romanus auctoritate inter milites atque honore, ut, caſtris citra Iberum communitis, cum ducem exercituum comitiis militaribus creari placuiſſet, ſubeuntes alii aliis in cuſtodiam valli ſtationesque, donec per omnes ſuffragium iret, ad L. Marcium cuncti ſummam imperii detulerint. Omne inde tempus (exiguum id fuit) muniendis caſtris convehendisque commeatibus conſumtum: et omnia imperia milites, cum impigre, tum haudquaquam abjecto animo, exſequebantur. Ceterum poſtquam Hasdrubalem Gisgonis, venientem ad reliquias belli delendas, transiſſe Iberum, et appropinquare allatum eſt, ſignumque pugnae propoſitum ab novo duce milites viderunt; recordati, quos paulo ante imperatores habuiſſent, quibusque et ducibus et copiis freti prodire ad pugnam ſoliti eſſent, flere omnes repente et offenſare capita: et alii manus ad coelum tendere, Deos incuſantes: alii, ſtrati humi, ſuum quisque nominatim ducem implorare. neque ſedari lamentatio poterat, excitantibus centurionibus manipulares, et ipſo mulcente et increpante Marcio, *quid in muliebres et inutiles ſe projeciſſent fletus potius, quam ad tutandos ſemet ipſos et rempublicam ſecum acuerent animos, et ne inultos imperatores ſuos jacere ſinerent?* Cum ſubito clamor tubarumque ſonus (jam enim prope vallum hoſtes erant) exauditur, inde, verſo repente in iram luctu, discurrere ad arma: ac, velut accenſi rabie, discurrunt ad portas, et in hoſtem, negligenter atque incompoſite venientem, incurrunt. Extemplo improviſa res pavorem incutit Poenis: mirabundique unde tot hoſtes tam ſubito exorti prope deleto exercitu forent, unde tanta audacia, tanta fiducia ſui victis ac fugatis, quis imperator duobus Scipionibus caeſis exſtitiſſet, quis caſtris praeeſſet, quis ſignum dediſſet pugnae, ad haec tot tam necopinata, primo omnium incerti ſtupentesque referunt pedem: dein, valida impreſſione pulſi, terga vertunt. Et aut fugientium caedes foeda fuiſſet, aut temerarius periculoſusque ſequentium impetus, ni Marcius propere receptui dediſſet ſignum, obſiſtensque ad prima ſigna, quosdam et ipſe reti-

retinens, concitatam repreſſiſſet aciem. inde in caſtra avidos adhuc caedisque et ſanguinis reduxit. Carthagi-nienſes, trepide primo ab hoſtium vallo acti, poſt-quam neminem inſequi viderunt, metu ſubſtitiſſe rati, contemtim rurſus et ſedato gradu in caſtra abeunt. Par negligentia in caſtris cuſtodiendis fuit. nam, etſi pro-pinquus hoſtis erat, tamen reliquias eum eſſe duorum exercituum ante paucos dies deletorum ſuccurrebat. Ob hoc cum omnia neglecta apud hoſtes eſſent, exploratis iis, Marcius ad conſilium, prima ſpecie temerarium magis, quam audax, animum adjecit, ut ultro caſtra hoſtium oppugnaret: facilius eſſe ratus, unius Hasdru-balis expugnari caſtra, quam, ſi ſe rurſus tres exerci-tus ac tres duces junxiſſent, ſua defendi: ſimul aut, ſi ſucceſſiſſet coeptis, recepturum ſe afflictas res: aut, ſi pulſus eſſet, tamen ultro inferendo arma, contemtum ſui demturum.

XXXVIII. Ne tamen ſubita res et nocturnus terror etiam non ſuae fortunae conſilium perturbaret, allo-quendos adhortandosque ſibi milites ratus, concione ad-vocata ita diſſeruit: *Vel mea erga imperatores noſtros vivos mortuosque pietas, vel praeſens omnium noſtrûm, milites, fortuna fidem cuivis facere poteſt, mihi hoc impe-rium, ut amplum judicio veſtro, ita re ipſa grave ac ſolli-citum eſſe. Quo enim tempore, niſi metus moerorem ob-ſtupefaceret, vix ita compos mei eſſem, ut aliqua ſolatia invenire aegro animo poſſem; cogor veſtram omnium vicem (quod difficillimum in luctu eſt) unus conſulere. et ne tum quidem, ubi, quonam modo has reliquias duorum exercituum patriae conſervare poſſim, cogitandum eſt, avertere animum ab aſſiduo moerore libet. Praeſto eſt enim acerba memoria, et Scipiones me ambo dies noctes-que curis inſomniisque agitant, et excitant ſaepe ſomno; neu ſe, neu invictos per octo annos in his terris milites ſuos, commilitones veſtros, neu rempublicam patiar inul-tam, et ſuam diſcipliniam ſuaque inſtituta ſequi jubent: et, ut imperiis vivorum nemo obedientior me uno fuerit, ita poſt mortem ſuam, quod quaque in re facturos illos fuiſſe maxime cenſeam, id optimum ducere. Vos quoque*

velim, milites, non lamentis lacrimisque tanquam exstinctos prosequi, (vivunt vigentque fama rerum gestarum) sed, quotiescunque occurret memoria illorum, velut si adhortantes signumquè dantes videatis eos, ita proelia inire. Nec alia profecto species, hesterno die oculis animisque vestris oblata, memorabile illud edidit proelium: quo documentum dedistis hostibus, non cum Scipionibus exstinctum esse nomen Romanum: et, cujus populi vis atque virtus non obruta sit Cannensi clade, ex omni profecto saevitia fortunae emersuram esse. Nunc, quia tantum ausi estis sponte vestra, experiri libet, quantum audeatis duce vestro auctore. non enim hesterno die, cum signum receptui dedi sequentibus effuse vobis turbatum hostem, frangere audaciam vestram, sed differre in majorem gloriam atque opportunitatem, volui: ut postmodo praeparati incautos, armati inermes, atque etiam sopitos, per occasionem aggredi possetis. Nec hujus occasionis spem, milites, forte temere, sed ex re ipsa conceptam habeo. A vobis quoque profecto si quis quaerat, quonam modo pauci a multis, victi a victoribus castra tutati sitis; nihil aliud respondeatis, quam id ipsum timentes vos omnia et operibus firmata habuisse, et ipsos paratos instructosque fuisse. Et ita se res habet. ad id, quod, ne timeatur, fortuna facit, minime tuti sunt homines: quia, quod neglexeris, incautum atque apertum habeas. Nihil omnium nunc minus metuunt hostes, quam ne obsessi modo ipsi atque oppugnati castra sua ultro oppugnemus. Audeamus, quod credi non potest ausuros nos. eo ipso, quod difficillimum videtur, facillimum erit. Tertia vigilia noctis silenti agmine ducam vos. exploratum habeo, non vigiliarum ordinem, non stationes justas esse. Clamor in portis auditus et primus impetus castra ceperit. tum inter torpidos somno, paventesque ad necopinatum tumultum, et inermes in cubilibus suis oppressos, illa caedes èdatur, a qua vos hesterno die revocatos aegre ferebatis. Scio, audax videri consilium: sed in rebus asperis et tenui spe fortissima quaeque consilia tutissima sunt. quia, si in occasionis momento, cujus praetervolat opportunitas, cunctatus paulum fueris, nequidquam mox omissam quaeras. Unus exercitus in propinquo est:

duo

duo haud procul abſunt. nunc aggredientibus ſpes aliqua eſt: et jam tentaſtis veſtras atque illorum vires. Si diem proferimus, et heſternae eruptionis fama contemni deſierimus; periculum eſt, ne omnes duces, omnes copiae conveniant. Tres deinde duces, tres exercitus ſuſtinebimus hoſtium, quos Cn. Scipio incolumi exercitu non ſuſtinuit? Ut dividendo copias periere duces noſtri, ita ſeparati ac diviſi opprimi poſſunt hoſtes. alia belli gerendi via nulla eſt. proinde nihil, praeter noctis proximae opportunitatem, exſpectemus. Ite, Deis bene juvantibus, corpora curate, ut integri vigentesque eodem animo in caſtra hoſtium irrumpatis, quo veſtra tutati eſtis. Laeti et audiere ab novo duce novum conſilium, et, quo audacius erat, magis placebat. reliquum diei expediendis armis et curatione corporum conſumtum: et major pars noctis quieti data eſt. quarta vigilia movere.

XXXIX. Erant ultra proxima caſtra ſex millium intervallo diſtantes aliae copiae Poenorum. Vallis cava intererat, condenſa arboribus. in hujus ſilvae medio ferme ſpatio cohors Romana arte Punica abditur, et equites. Ita medio itinere intercepto, ceterae copiae ſilenti agmine ad proximos hoſtes ductae. et, cum ſtatio nulla pro portis, neque in vallo cuſtodiae eſſent, velut in ſua caſtra nullo usquam obſiſtente, penetravere. Inde ſigna canunt, et tollitur clamor. Pars ſemiſomnos hoſtes caedunt: pars ignes caſis, ſtramento arido tectis, injiciunt: pars portas occupant, ut fugam intercludant. Hoſtes ſimul ignis, clamor, caedes, velut alienatos ſenſibus, nec audire, nec providere quidquam ſinunt. incidunt inermes inter catervas armatorum; alii ruunt ad portas, alii obſeptis itineribus ſuper vallum ſaliunt: et, ut quisque evaſerat, protinus ad caſtra altera fugiunt: ubi ab cohorte et equitibus ex oculto procurrentibus circumventi, caeſique ad unum omnes ſunt. quanquam, etiam ſi quis ex ea caede effugiſſet, adeo raptim captis propioribus caſtris in altera transcurſum caſtra ab Romanis eſt, ut praevenire nuntius cladis non poſſet. Ibi vero, quo longius ab hoſte aberant, et quia ſub lucem pabulatum, lignatum, et praedatum quidam dilapſi fuerant, neglecta

magis

magis omnia ac ſoluta invenere: arma tantum in ſtationibus poſita: milites inermes, aut humi ſedentes accubantesque, aut obambulantes ante vallum portasque. Cum his tam ſecuris ſolutisque Romani, calentes adhuc ab recenti pugna, feroceſque victoria, proelium ineunt. Itaque nequaquam reſiſti in portis potuit. intra portas, concurſu ex totis caſtris ad primum clamorem et tumultum facto, atrox proelium oritur: diuque tenuiſſet, ni cruenta ſcuta Romanorum viſa, indicium alterius cladis Poenis, atque inde pavorem injeciſſent. Hic terror in fugam avertit omnes: effuſique, qua iter eſt, niſi quos caedes oppreſſit, exuuntur caſtris. Ita nocte ac die bina caſtra hoſtium expugnata ductu L. Marcii. Ad triginta ſeptem millia hoſtium caeſa, auctor eſt Claudius, qui annales Acilianos ex Graeco in Latinum ſermonem vertit: captos ad mille octingentos triginta: praedam ingentem partam. in ea fuiſſe clypeum argenteum pondo centum triginta octo, cum imagine Barcini Hasdrubalis. Valerius Antias una caſtra Magonis capta tradit, ſeptem millia caeſa hoſtium: altero proelio, eruptione pugnatum cum Hasdrubale: decem millia occiſa, quatuor millia trecentos triginta captos. Piſo quinque millia hominum, cum Mago cedentes noſtros effuſe ſequeretur, caeſa ex inſidiis ſcribit. Apud omnes magnum nomen Marcii ducis eſt. et verae gloriae ejus etiam miracula addunt: flammam ei concionanti fuſam e capite, ſine ipſius ſenſu, cum magno pavore circumſtantium militum. monumentumque victoriae ejus de Poenis, usque ad incenſum Capitolium, fuiſſe in templo clypeum, Marcium appellatum, cum imagine Hasdrubalis. Quietae deinde aliquamdiu in Hispania res fuere, utrisque, poſt tantas acceptas invicem illatasque clades, cunctantibus periculum ſummae rerum facere.

XL. Dum haec in Hispania geruntur, Marcellus captis Syracuſis, cum cetera in Sicilia tanta fide atque integritate compoſuiſſet, ut non modo ſuam gloriam, ſed etiam majeſtatem populi Romani, augeret; ornamenta urbis, ligna, tabulasque, quibus abundabant Syracuſae, Romam devexit. Hoſtium quidem illa ſpolia, et

et parta belli jure: ceterum inde primum initium mirandi Graecarum artium opera, licentiaeque huic sacra profanaque omnia vulgo spoliandi factum est: quae postremo in Romanos Deos, templum id ipsum primum, quod a Marcello eximie ornatum est, vertit. Visebantur enim ab externis ad portam Capenam dedicata a Marcello templa, propter excellentia ejus generis ornamenta, quorum perexigua pars comparet. Legationes omnium ferme civitatum Siciliae ad eum conveniebant. Dispar ut causa earum, ita conditio erat. qui ante captas Syracusas aut non desciverant, aut redierant in amicitiam, ut socii fideles accepti cultique; quos metus post captas Syracusas dediderat, ut victi a victore leges acceperunt. Erant tamen haud parvae reliquiae belli circa Agrigentum Romanis: Epicydes et Hanno duces reliqui prioris belli, et tertius novus ab Hannibale in locum Hippocratis missus, Libyphoenicum generis Hipponiates, (Mutinem populares vocabant) vir impiger, et sub Hannibale magistro omnes belli artes edoctus. Huic ab Epicyde et Hannone Numidae dati auxiliares: cum quibus ita pervagatus est hostium agros, ita socios ad retinendos in fide animos eorum, ferendoque in tempore cuique auxilium, adiit, ut brevi tempore totam Siciliam impleret nominis sui, ne spes alia major apud faventes rebus Carthaginiensium esset. Itaque inclusi ad tempus moenibus Agrigenti dux Poenus Syracusanusque, non consilio Mutinis, quam fiducia magis ausi egredi extra muros, ad Himeram amnem posuerunt castra. Quod ubi perlatum ad Marcellum est, extemplo copias movit; et ab hoste quatuor ferme millium intervallo consedit, quid agerent pararentve exspectaturus. Sed nullum neque locum, neque tempus cunctationi consiliove dedit Mutines, transgressus amnem, ac stationibus hostium cum ingenti terrore ac tumultu invectus. Postero die prope justo proelio compulit hostem intra munimenta. inde revocatus seditione Numidarum in castris facta, cum trecenti ferme eorum Heracleam Minoam concessissent, ad mitigandos revocandosque eos profectus, magnopere monuisse duces dicitur, ne absente se cum hoste manus consererent. Id ambo aegre passi duces,

magis

magis Hanno, jam ante anxius gloria ejus: *Mutinem sibi modum facere, degenerem Afrum imperatori Carthaginiensi, misso ab senatu populoque.* Is perpulit cunctantem Epicyden, ut, transgressi flumen, in aciem exirent. nam si Mutinem opperirentur, et secunda pugnae fortuna evenisset, haud dubie Mutinis gloriam fore.

XLI. Enimvero indignum ratus Marcellus se, qui Hannibalem subnisum victoria Cannensi ab Nola repulisset, his terra marique victis ab se hostibus cedere, arma propere capere milites, et efferri signa jubet. Instruenti exercitum decem effusis equis advolant ex hostium acie Numidae, nuntiantes, populares suos, primum ea seditione motos, qua trecenti ex numero suo concesserint Heracleam, dein quod praefectum suum ab obtrectantibus ducibus gloriae ejus, sub ipsam certaminis diem, allegatum videant, quieturos in pugna. Gens fallax promissi fidem praestitit. itaque et Romanis crevit animus, nuntio celeri per ordines misso, destitutum ab equite hostem esse, quem maxime timuerant: et territi hostes, praeterquam quod maxima parte virium suarum non juvabantur, timore etiam incusso, ne ab suo et ipsi equite oppugnarentur. Itaque haud magni certaminis fuit. primus clamor atque impetus rem decrevit. Numidae, cum in concursu quieti stetissent in cornibus, ut terga dantes suos viderunt, fugae tantum parumper comites facti, postquam omnes Agrigentum trepido agmine petentes viderunt, ipsi metu obsidionis passim in civitates proximas dilapsi. Multa millia hominum caesa captaque, et octo elephanti. Haec ultima in Sicilia Marcelli pugna fuit. victor inde Syracusas rediit. Jam ferme in exitu annus erat. itaque senatus Romae decrevit, ut P. Cornelius praetor literas Capuam ad consules mitteret; dum Hannibal procul abesset, nec ulla magni discriminis res ad Capuam gereretur, alter eorum, si ita videretur, ad magistratus subrogandos Romam veniret. Literis acceptis, inter se consules compararunt, ut Claudius comitia perficeret, Fulvius ad Capuam maneret. Consules Claudius creavit Cn. Fulvium Centumalum et P. Sulpicium Servii filium Galbam, qui nullam antea curulem

lem magiſtratum geſſiſſet. Praetores deinde creati L. Cornelius Lentulus, M. Cornelius Cethegus, C. Sulpicius, C. Calpurnius Piſo. Piſoni jurisdictio urbana, Sulpicio Sicilia, Cethego Apulia, Lentulo Sardinia evenit. Conſulibus prorogatum in annum imperium eſt.

EPITOME LIBRI XXVI.

Hannibal ad tertium ab urbe Roma lapidem ſuper Anionem caſtra poſuit. ipſe vero cum duobus millibus equitum usque ad ipſam Capenam portam, ut urbis ſitum exploraret, obequitavit. et cum per triduum in aciem utrinque exercitus omnis deſcendiſſet, certamen tempeſtas diremit: nam cum in caſtra rediiſſent, ſtatim ſerenitas erat. Capua capta eſt a Q. Fulvio et Ap. Claudio conſulibus. Principes Campanorum veneno ſibi conſciverunt mortem. Cum ſenatus Campanorum deligatus eſſet ad palos, ut ſecuri feriretur; literas a ſenatu miſſas Q. Fulvius conſul, quibus jubebatur parcere, antequam legeret, in ſinu poſuit, et lege agi juſſit, et ſupplicium peregit. Cum in comitiis apud populum quaereretur, cui mandaretur Hiſpaniarum imperium; nullo id volente ſuscipere, P. Scipio, P. filius, qui in Hiſpania ceciderat, profeſſus eſt ſe iturum: et, ſuffragio populi conſenſuque omnium miſſus, Novam Carthaginem uno die expugnavit, cum ageret viceſimum quartum annum, videreturque divina ſtirpe creatus; quoniam et ipſe poſtquam togam acceperat, quotidie in Capitolio erat; et in cubiculo matris ejus anguis ſaepenumero videbatur. Res praeterea in Sicilia geſtas continet, et amicitiam cum Aetolis junctam, bellumque geſtum adverſus Acarnanas et Philippum Macedoniae regem.

LIBER

LIBER XXVI.

Cn. Fulvius Centumalus, P. Sulpicius Galba consules, cum Idibus Martiis magistratum inissent, senatu in Capitolium vocato, de republica, de administratione belli, de provinciis exercitibusque Patres consuluerunt. Q. Fulvio, Ap. Claudio, prioris anni consulibus, prorogatum imperium est; atque exercitus, quos habebant, decreti, adjectumque, ne a Capua, quam obsidebant, abscederent, priusquam expugnassent. Ea tum cura maxime intentos habebat Romanos: non ab ira tantum, quae in nullam unquam civitatem justior fuit, quam quod urbs tam nobilis ac potens, sicut defectione sua traxerat aliquot populos, ita recepta inclinatura rursus animos videbatur ad veteris imperii respectum. Et praetoribus prioris anni, M. Junio in Etruria, P. Sempronio in Gallia, cum binis legionibus, quas habuerant, prorogatum est imperium. prorogatum et M. Marcello, ut pro consule in Sicilia reliqua belli perficeret eo exercitu, quem haberet. si supplemento opus esset, suppleret de legionibus, quibus P. Cornelius propraetor in Sicilia praeesset: dum ne quem militem legeret ex eo numero, quibus senatus missionem reditumque in patriam negasset ante belli finem. C. Sulpicio, cui Sicilia evenerat, duae legiones, quas P. Cornelius habuisset, decretae: et supplementum de exercitu Cn. Fulvii, qui priore anno in Apulia foede caesus fugatusque erat. Huic generi militum senatus eundem, quem Cannensibus, finem statuerat militiae: additum etiam utrorumque ignominiae est, ne in oppidis hibernarent, neve hiberna propius ullam urbem decem millibus passuum aedificarent. L. Cornelio in Sardinia duae legiones datae, quibus Q. Mucius praefuerat. supplementum, si opus esset, consules scribere jussi. T. Otacilio et M. Valerio Siciliae Graeciaeque ora cum legionibus classibusque, quibus praeerant, decretae. Quinquaginta Graeci cum legione una, centum Siculi cum duabus legionibus habebant naves. Tribus

et

et viginti legionibus Romanis eo anno bellum terra marique eſt geſtum.

II. Principio ejus anni cum de literis L. Marcii referretur, res geſtae magnificae ſenatui viſae: titulus honoris (quod imperio, non populi juſſu, non ex auctoritate Patrum dato, *Propraetor ſenatui*, ſcripſerat) magnam partem hominum offendebat. *Rem mali exempli eſſe, imperatores legi ab exercitibus: et ſollemne auſpicatorum comitiorum in caſtra et provincias, procul ab legibus magiſtratibusque, ad militarem temeritatem transferri.* et, cum quidam referendum ad ſenatum cenſerent, melius viſum differri eam conſultationem, donec proficiſcerentur equites, qui ab Marcio literas attulerant. Reſcribi de frumento et veſtimentis exercitus placuit: *eam utramque rem curae fore ſenatui.* adſcribi autem, *Propraetori L. Marcio*, non placuit: ne id ipſum, quod conſultationi reliquerant, pro praejudicato ferret. Dimiſſis equitibus, de nulla re prius conſules retulerunt, omniumque in unum ſententiae congruebant, agendum cum tribunis plebis eſſe, primo quoque tempore ad plebem ferrent, quem cum imperio mitti placeret in Hiſpaniam ad eum exercitum, cui Cn. Scipio imperator praefuiſſet. Ea res cum tribunis acta promulgataque eſt. Sed aliud certamen occupaverat animos. C. Sempronius Blaeſus die dicta Cn. Fulvium, ob exercitum in Apulia amiſſum, in concionibus vexabat: *multos imperatores temeritate atque inſcientia exercitum in locum praecipitem perduxiſſe* dictitans: *neminem, praeter Cn. Fulvium, ante corrupiſſe omnibus vitiis legiones ſuas, quam proderet. itaque vere dici poſſe, prius eos periſſe, quam viderent hoſtem; nec ab Hannibale, ſed ab imperatore ſuo, victos eſſe. Neminem, cum ſuffragium ineat, ſatis cernere, cui imperium, cui exercitum permittat. Quid interfuiſſe inter Ti. Sempronium? Cum ei ſervorum exercitus datus eſſet, brevi effeciſſe disciplina atque imperio, ut nemo eorum generis ac ſanguinis ſui memor in acie eſſet, praeſidio ſociis, hoſtibus terrori eſſent: Cumas, Beneventum, aliasque urbes eos velut e faucibus Hannibalis ereptas populo Romano reſtituiſſe. Cn. Fulvium Quiritium*

tium Romanorum exercitum, honeſte genitos, liberaliter educatos, ſervilibus vitiis imbuiſſe. ergo effeciſſe, ut feroces et inquieti inter ſocios, ignavi et imbelles inter hoſtes eſſent, nec impetum modo Poenorum, ſed ne clamorem quidem ſustinere poſſent. Nec, Hercule, mirum eſſe, milites in acie non ſtetiſſe, cum primus omnium imperator fugeret: magis mirari ſe, aliquos ſtantes cecidiſſe, et non omnes comites Cn. Fulvii fuiſſe pavoris ac fugae. C. Flaminium, L. Paullum, L. Poſtumium, Cn. ac P. Scipiones cadere in acie maluiſſe, quam deſerere circumventos exercitus. Cn. Fulvium prope unum nuntium deleti exercitus Romam rediſſe. Facinus indignum eſſe, Cannenſem exercitum, quod ex acie fugerit, in Siciliam deportatum, ne prius inde dimittatur, quam hoſtis ex Italia deceſſerit, et hoc idem in Cn. Fulvii legionibus nuper decretum: Cn. Fulvio fugam ex proelio, ipſius temeritate commiſſo, impunitam eſſe; et eum in ganea luſtrisque, ubi juventam egerit, ſenectutem acturum: milites, qui nihil aliud peccaverint, quam quod imperatoris ſimiles fuerint, relegatos prope in exſilium, ignominioſam pati militiam. adeo imparem libertatem Romae diti ac pauperi, honorato atque inhonorato eſſe.

III. Reus ab ſe culpam in milites transferebat: *Eos ferociter pugnam poſcentes productos in aciem, non eo, quo voluerint, (quia ſerum diei fuerit) ſed poſtero die, et tempore et loco aequo inſtructos, ſeu famam, ſeu vim hoſtium non ſustinuiſſe. Cum effuſe omnes fugerent, ſe quoque turba ablatum; ut Varronem Cannenſi pugna, ut multos alios imperatores. Qui autem ſolum ſe reſtantem prodeſſe reipublicae, niſi ſi mors ſua remedio publicis cladibus futura eſſet, potuiſſe? Non ſe inopia commeatus, non in loca iniqua incaute deductum, non agmine inexplorato euntem inſidiis circumventum. vi aperta, armis, acie victum: nec ſuorum animos, nec hoſtium, in poteſtate habuiſſe; ſuum cuique ingenium audaciam aut pavorem facere.* Bis eſt accuſatus, pecuniaque anquiſitum. tertio, teſtibus datis, cum, praeterquam quod omnibus probris onerabatur, jurati permulti dicerent, *fugae pavorisque initium a praetore ortum; ab eo deſer-*

deſertos milites, cum haud vanum timorem ducis crederent, terga dediſſe; tanta ira accenſa eſt, ut capite anquirendum concio ſucclamaret. De eo quoque novum certamen ortum. nam, cum tribunis bis pecunia anquiſiſſet, tertio capitis ſe anquirere diceret; tribuni plebis appellati, *collegae*, negarunt, *ſe in mora eſſe, quo minus, quod ei more majorum permiſſum eſſet, ſeu legibus, ſeu moribus mallet, anquireret, quoad vel capitis, vel pecuniae judicaſſet privato.* Tum Sempronius, *perduellionis ſe judicare Cn. Fulvio*, dixit, diemque comitiis ab C. Calpurnio praetore urbis petit. Inde alia ſpes ab reo tentata eſt: ſi adeſſe in judicio Q. Fulvius frater poſſet, florens tum et fama rerum geſtarum, et propinqua ſpe Capuae potiundae. Id cum per literas miſerabiliter pro fratris capite ſcriptas petiſſet Fulvius, negaſſentque Patres e republica eſſe, abscedi a Capua; poſtquam dies comitiorum aderat, Cn. Fulvius exſulatum Tarquinios abiit. id ei juſtum exſilium eſſe, ſcivit plebs.

IV. Inter haec vis omnis belli verſa in Capuam erat. obſidebatur tamen acrius, quam oppugnabatur: nec aut famem tolerare ſervitia ac plebs poterant, aut mittere nuntios ad Hannibalem per cuſtodias tam artas. Inventus eſt Numida, qui, acceptis literis, evaſurum ſe profeſſus, ut promiſſum praeſtaret, per media Romana caſtra nocte egreſſus, ſpem accendit Campanis, dum aliquid virium ſupereſſet, ab omni parte eruptionem tentandi. Ceterum in multis certaminibus equeſtria proelia ferme proſpera faciebant: pedites ſuperabantur. ſed nequaquam tam laetum vincere, quam triſte vinci ulla parte erat ab obſeſſo et prope expugnato hoſte. Inita tandem ratio eſt, ut, quod viribus deerat, arte aequaretur. ex omnibus legionibus electi ſunt juvenes, maxime vigore ac levitate corporum veloces: eis parmae breviores, quam equeſtres, et ſeptena jacula quaternos longa pedes data, praefixo ferro, quale haſtis velitaribus ineſt. eos ſingulos in equos ſuos accipientes equites aſſuefecerunt, et vehi poſt ſeſe, et deſilire perniciter, ubi ſignum datum eſſet. Poſtquam aſſuetudine quotidiana ſatis intrepide viſum eſt

 fieri,

fieri, in campum, qui medius inter caſtra murumque erat, adverſus inſtructos Campanorum equites proceſſerunt, et, ubi ad conjectum teli ventum eſt, ſigno dato velites deſiliunt. pedeſtris inde acies ex equitatu repente in hoſtium equites incurrit: jaculaque cum impetu alia ſuper alia emittunt. Quibus plurimis in equos viroſque paſſim conjectis permultos vulneraverunt: pavoris tamen plus ex re nova atque inopinata injectum eſt: et in perculſum hoſtem equites invecti, fugam ſtragemque eorum usque ad portas fecerunt. Inde equitatu quoque ſuperior Romana res fuit. Inſtitutum, ut velites in legionibus eſſent. Auctorem peditum equiti immiſcendorum centurionem Q. Navium ferunt, honorique id ei apud imperatorem fuiſſe.

V. Cum in hoc ſtatu ad Capuam res eſſent, Hannibalem diverſum Tarentinae arcis potiundae Capuaeque retinendae trahebant curae. vicit tamen reſpectus Capuae, in quam omnium ſociorum hoſtiumque converſos videbat animos; documento futurae, qualemcunque eventum defectio ab Romanis habuiſſet. Igitur, magna parte impedimentorum relicta in Bruttiis, et omni graviore armatu, cum delectis peditum equitumque, quam poterat aptiſſimis ad maturandum iter, in Campaniam contendit. ſecuti tamen tam raptim euntem tres et triginta elephanti. In valle occulta poſt Tifata montem imminentem Capuae conſedit. Adveniens cum caſtellum Galatiam, praeſidio vi pulſo, cepiſſet, in circumſedentes Capuam ſe vertit. praemiſſis ante nuntiis Capuam, quo tempore caſtra Romana aggreſſurus eſſet, ut eodem et illi, ad eruptionem parati, portis omnibus ſeſe effunderent, ingentem praebuit terrorem. nam alia parte ipſe adortus eſt; alia Campani omnes, pedites equiteſque, et cum iis Punicum praeſidium, cui Boſtar et Hanno praeerant, erupit. Romani, ut in re trepida, ne ad unam concurrendo partem aliquid indefenſi relinquerent, ita inter ſe copias partiti ſunt. Ap. Claudius Campanis, Fulvius Hannibali eſt oppoſitus. C. Nero propraetor cum equitibus ſextae legionis via, quae Sueſſulam fert; C. Fulvius Flaccus legatus cum ſociali equitatu conſtitit e regione

gione Vulturni amnis. Proelium non ſolito modo clamore ac tumultu eſt coeptum, ſed, ad alium virorum, equorum, armorumque ſonum, diſpoſita in muris Campanorum imbellis multitudo tantum cum aeris crepitu, qualis in defectu lunae ſilenti nocte cieri ſolet, edidit clamorem, ut averteret etiam pugnantium animos. Campanos facile a vallo Appius arcebat. Major vis ab altera parte Fulvium, Hannibal et Poeni, urgebant. legio ibi ſexta loco ceſſit: qua pulſa, cohors Hiſpanorum cum tribus elephantis usque ad vallum pervaſit: ruperatque mediam aciem Romanorum, et in ancipiti ſpe ac periculo erat, utrum in caſtra perrumperet, an intercluderetur a ſuis. Quem pavorem legionis periculumque caſtrorum Fulvius ubi vidit, Q. Navium primoresque alios centurionum hortatur, *ut cohortem hoſtium ſub vallo pugnantem invadant. in ſummo discrimine rem verti: aut viam dandam iis eſſe, et minore conatu, quam condenſam aciem irrupiſſent, in caſtra irrupturos; aut conficiendos ſub vallo eſſe. Nec magni certaminis rem fore: paucos eſſe, et ab ſuis interclusos; et quae, dum paveat Romanus, interrupta acies videatur, eam, ſi ſe utrinque in hoſtem vertat, ancipiti pugna medios circumventuram.* Navius ubi haec imperatoris dicta accepit, ſecundi haſtati ſignum ademtum ſignifero in hoſtes infert; jacturum in medios eos minitans, ni ſe propere ſequantur milites, et partem capeſſant pugnae. Ingens corpus erat, et arma honeſtabant; et ſublatum alte ſignum converterat ad ſpectaculum cives hoſtesque. ceterum, poſtquam jam ad ſigna pervenerat Hiſpanorum, tum undique in eum tragulae conjectae, et prope tota in unum acies verſa: ſed neque hoſtium multitudo, neque telorum vis arcere impetum ejus viri potuerunt.

VI. Et M. Atilius legatus, primi principis ex eadem legione ſignum inferri in cohortem Hiſpanorum coëgit. Et, qui caſtris praeerant, L. Porcius Licinus et T. Popilius legati pro vallo acriter propugnant, elephantosque transgredientes in ipſo vallo conficiunt. quorum corporibus cum oppleta eſſet foſſa, velut aggere aut ponte injecto, transitum hoſtibus dedit.

 Ibi

Ibi per ſtragem jacentium elephantorum atrox edita caedes. Altera in parte caſtrorum jam impulſi erant Campani Punicumque praeſidium, et ſub ipſa porta Capuae, quae Vulturnum fert, pugnabatur: neque tam armati irrumpentibus Romanis reſiſtebant, quam quod porta, balliſtis ſcorpionibusque inſtructa, miſſilibus procul hoſtes arcebat. et ſuppreſſit impetum Romanorum vulnus imperatoris Ap. Claudii: cui, ſuos ante prima ſigna adhortanti, ſub laevo humero ſummum pectus gaeſo ictum eſt. Magna tamen vis hoſtium ante portam eſt caeſa: ceteri trepidi in urbem compulſi. Et Hannibal, poſtquam cohortis Hiſpanorum ſtragem vidit, ſummaque vi caſtra hoſtium defendi, omiſſa oppugnatione, recipere ſigna, et convertere agmen peditum, objecto a tergo equitatu, ne hoſtis inſtaret, coepit. Legionum ardor ingens ad hoſtem inſequendum fuit: ſed Flaccus receptui cani juſſit; ſatis ad utrumque profectum ratus, ut et Campani, quam haud multum in Hannibale praeſidii eſſet, et ipſe Hannibal ſentiret. Caeſa eo die, qui hujus pugnae auctores ſunt, octo millia hominum de Hannibalis exercitu, tria ex Campanis tradunt: ſignaque Carthagnienſibus quindecim ademta, duodeviginti Campanis. Apud alios nequaquam tantam molem pugnae inveni, pluſque pavoris, quam certaminis, fuiſſe: cum inopinato in caſtra Romana Numidae Hiſpanique cum elephantis irrupiſſent; elephanti, per media caſtra vadentes, ſtragem tabernaculorum ingenti ſonitu ac fugam abrumpentium vincula jumentorum facerent; fraudem quoque ſuper tumultum adjectam, immiſſis ab Hannibale, qui (habuit aliquot) gnari Latinae linguae juberent conſulum verbis, quoniam amiſſa caſtra eſſent, pro ſe quemque militum in proximos montes fugere: ſed eam celeriter cognitam fraudem, oppreſſamque magna caede hoſtium: elephantos igni e caſtris exactos. Hoc ultimum (utcunque initum finitumque eſt) ante deditionem Capuae proelium fuit. Medixtuticus, qui ſummus magiſtratus apud Campanos eſt, eo anno Seppius Leſius erat, loco obſcuro tenuique fortuna ortus. Matrem ejus quondam, pro pupillo eo procurantem familiare oſtentum, cum reſpondiſſet haruſpex, ſummum quod eſſet im-

imperium Capuae, perventurum ad eum puerum, nihil ad eam spem agnoscentem, dixisse ferunt, *Nae tu perditas res Campanorum narras, ubi summus honos ad filium meum perveniet!* Ea ludificatio veri, et ipsa in verum vertit. nam cum fame ferroque urgerentur, nec spes ulla superesset, iis, qui nati in spem honorum erant, honores detrectantibus; Lesius, querendo desertam ac proditam a primoribus Capuam, summum magistratum ultimus omnium Campanorum cepit.

VII. Ceterum Hannibal, ut nec hostes elici amplius ad pugnam vidit, nec per castra eorum perrumpi ad Capuam posse, ne suos quoque commeatus intercluderent novi consules, abscedere irrito incepto, et movere a Capua statuit castra. Multa secum, quonam inde ire pergeret, volventi subiit animum impetus, caput ipsum belli Romam petendi: cujus rei semper cupitae praetermissam occasionem post Cannensem pugnam et alii vulgo fremebant, et ipse non dissimulabat. *necopinato pavore ac tumultu, non esse desperandum, aliquam partem urbis occupari posse: et, si Roma in discrimine esset, Capuam extemplo omissuros aut ambo imperatores Romanos, aut alterum ex iis: et, si divisissent copias, utrumque infirmiorem factum aut sibi, aut Campanis, bene gerendae rei fortunam daturos esse.* Una ea cura angebat, ne, ubi abscessisset, extemplo dederentur Campani. Numidam promtum ad omnia audenda donis perlicit, ut, literis acceptis, specie transfugae castra Romana ingressus, altera parte Capuam clam pervadat. Literae autem erant adhortatione plenae. *Profectionem suam, quae salutaris illis foret, abstracturam ad defendendam Romam ab oppugnanda Capua duces atque exercitus Romanos. Ne desponderent animos: tolerando paucos dies, totam soluturos obsidionem.* Inde naves in flumine Vulturno comprehensas subigi ad id, quod jam ante praesidii causa fecerat, castellum jussit. Quarum ubi tantam copiam esse, ut una nocte trajici posset exercitus, allatum est, cibariis decem dierum praeparatis, deductas nocte ad fluvium legiones ante lucem trajecit.

VIII. Id priusquam fieret, ita futurum compertum ex transfugis, Fulvius Flaccus senatui Romam cum scripsisset, varie hominum animi pro cujusque ingenio affecti sunt. Ut in re tam trepida, senatu extemplo vocato, P. Cornelius, cui Asinae cognomen erat, omnes duces exercitusque ex tota Italia, neque Capuae, neque ullius alterius rei memor, ad urbis praesidium revocabat. Fabius Maximus, abscedi a Capua, terrerique et circumagi ad nutus comminationesque Hannibalis, flagitiosum ducebat. *Qui ad Cannas victor ire tamen ad urbem ausus non esset, eum, a Capua repulsum, spem potiundae urbis cepisse? Non ad Romam obsidendam, sed ad Capuae liberandam obsidionem, ire. Romam cum eo exercitu, qui ad urbem esset, Jovem, foederum ruptorum ob Hannibale testem, Deosque alios defensuros esse.* Has diversas sententias media sententia P. Falerii Flacci vicit: qui, utriusque rei memor, imperatoribus, qui ad Capuam essent, scribendum censuit, *Quid ad urbem praesidii esset, quantas autem Hannibal copias duceret, aut quanto exercitu ad Capuam obsidendum opus esset, ipsos scire. Si et Romam e ducibus alter, et exercitus pars mitti posset, ut ab reliquo et duce et exercitu Capua recte obsideretur; inter se compararent Claudius Fulviusque, utri obsidenda Capua, utri, ad prohibendam obsidione patriam, Romam veniundum esset.* Hoc senatusconsulto Capuam perlato, Q. Fulvius proconsul, cui, collega ex vulnere aegro, eundum Romam erat, e tribus exercitibus milite electo, ad quindecim millia peditum, mille equites, Vulturnum traducit. inde cum Hannibalem Latina via iturum satis comperisset, ipse per Appiae municipia, quaeque propter eam viam sunt, Setiam, Coram, Lanuvium praemisit, ut commeatus paratos et in urbibus haberent, et ex agris deviis in viam proferrent, praesidiaque in urbes contraherent, ut sua cuique respublica in manu esset.

IX. Hannibal, quo die Vulturnum est transgressus, haud procul a flumine castra posuit. Postero die praeter Cales in agrum Sidicinum pervenit. ibi diem unum populando moratus per Suessulam Allifanumque et Casina-

ſinatem agrum via Latina ducit. ſub Caſinum biduo ſtativa habita et paſſim populationes factae. Inde, praeter Interamnam Aquinumque, in Fregellanum agrum ad Lirim fluvium ventum. ubi interciſum pontem a Fregellanis morandi itineris cauſa invenit. Et Fulvium Vulturnus tenuerat amnis, navibus ab Hannibale incenſis, rates ad trajiciendum exercitum, in magna inopia materiae, aegre comparantem. Trajecto ratibus exercitu, reliquum Fulvio expeditum iter, non per urbes modo, ſed circa viam, expoſitis benigne commeatibus, erat: alacresque milites alius alium, ut adderet gradum, memor ad defendendam ire patriam, hortabantur. Romam Fregellanus nuntius, diem noctemque itinere continuato, ingentem attulit terrorem. tumultuoſius, quam allatum erat, curſus hominum, affingentium vana auditis, totam urbem conciverat. ploratus mulierum non ex privatis ſolum domibus exaudiebatur; ſed undique matronae, in publicum effuſae, circa Deûm delubra discurrunt, crinibus paſſis aras verrentes, nixae genibus, ſupinas manus ad coelum ac Deos tendentes, orantesque, ut urbem Romanam e manibus hoſtium eriperent: matresque Romanas et liberos parvos inviolatos ſervarent. Senatus magiſtratibus in foro praeſto eſt, ſi quid conſulere velint. Alii accipiunt imperia, disceduntque ad ſuas quisque officiorum partes: alii offerunt ſe, ſi quo uſus operae ſit. praeſidia in arce, in Capitolio, in muris, circa urbem in monte etiam Albano atque arce Aeſulana ponuntur. Inter hunc tumultum, Q. Fulvium proconſulem profectum cum exercitu a Capua affertur; cui ne minueretur imperium, ſi in urbem veniſſet, decernit ſenatus, ut Q. Fulvio par cum conſulibus imperium eſſet. Hannibal, infeſtius perpopulato agro Fregellano propter interciſos pontes, per Fruſinatem Ferentinatemque et Anagninum agrum in Lavicanum venit. inde Algido Tuſculum petiit: nec receptus moenibus, infra Tuſculum dextrorſus Gabios deſcendit. inde in Pupiniam exercitu demiſſo, octo millia paſſuum ab Roma poſuit caſtra. Quo propius hoſtis accedebat, eo major caedes fiebat fugientium, praecedentibus Numidis: pluresque omnium generum atque aetatum capiebantur.

X. In hoc tumultu Fulvius Flaccus, porta Capena cum exercitu Romam ingreſſus, media urbe per Carinas Esquilias contendit. inde egreſſus, inter Esquilinam Collinamque portam poſuit caſtra. Aediles plebis commeatum eo comportarunt. Conſules ſenatusque in caſtra venerunt. ibi de ſumma república conſultatum. Placuit, conſules circa portas Collinam Esquilinamque ponere caſtra: C. Calpurnium praetorem urbanum Capitolio atque arci praeeſſe: et ſenatum frequentem in foro contineri, ſi quid in tam ſubitis rebus conſulto opus eſſet. Inter haec Hannibal ad Anienem fluvium, tria millia paſſuum ab urbe, caſtra admovit. ibi ſtativis poſitis, ipſe cum duobus millibus equitum a porta Collina usque ad Herculis templum eſt progreſſus; atque, unde proxime poterat, moenia ſitumque urbis obequitans contemplabatur. Id eum tam licenter atque otioſe facere, Flacco indignum viſum eſt. itaque immiſit equites, ſubmoverique atque in caſtra redigi hoſtium equitatum juſſit. Cum commiſſum proelium eſſet, conſules transfugas Numidarum, qui tum in Aventino ad mille et ducentos erant, media urbe transire Esquilias juſſerunt: nullos aptiores, inter convalles tectaque hortorum et ſepulcra aut cavas undique vias, ad pugnandum futuros rati. quos cum ex arce Capitolioque clivo publico in equis decurrentes quidam vidiſſent, captum Aventinum conclamaverunt. Ea res tantum tumultum ac fugam praebuit, ut, niſi caſtra Punica extra urbem fuiſſent, effuſura ſe omnis pavida multitudo fuerit. tunc in domos atque in tecta refugiebant, vagosque in viis ſuos pro hoſtibus lapidibus telisque inceſſebant. Nec comprimi tumultus aperirique error poterat, refertis itineribus agreſtium turba pecorumque, quae repentinus pavor in urbem compulerat. Equeſtre proelium ſecundum fuit, ſummotique hoſtes ſunt: et, quia multis locis comprimendi tumultus erant, qui temere oriebantur, placuit, omnes, qui dictatores, conſules, cenſoresve fuiſſent, cum imperio eſſe, donec receſſiſſet a muris hoſtis. Et diei quod reliquum fuit, et nocte inſequenti, multi temere excitati tumultus ſunt, compreſſique.

XI. Poſtero die transgreſſus Anienem Hannibal in aciem omnes copias eduxit: nec Flaccus conſulesque certamen detrectavere. Inſtructis utrinque exercitibus in ejus pugnae caſum, in qua urbs Roma victori praemium eſſet, imber ingens grandine mixtus ita utramque aciem turbavit, ut vix armis retentis in caſtra ſeſe receperint, nullius rei minore, quam hoſtium, metu. Et poſtero die eodem loco acies inſtructas eadem tempeſtas diremit. ubi recepiſſent ſe in caſtra, mira ſerenitas cum tranquillitate oriebatur. In religionem ea res apud Poenos verſa eſt: auditaque vox Hannibalis fertur, *Potiundae ſibi urbis Romae modo mentem non dari, modo fortunam.* Minuere etiam ſpem ejus et aliae, parva magnaque, res: magna illa, quod, cum ipſe ad moenia urbis Romae armatus ſederet, milites ſub vexillis in ſupplementum Hiſpaniae profectos audivit: parva autem, quod per eos dies eum forte agrum, in quo ipſe caſtra haberet, veniſſe, nihil ob id deminuto pretio, cognitum ex quodam captivo eſt. Id vero adeo ſuperbum atque indignum viſum, ejus ſoli, quod ipſe bello captum poſſideret haberetque, inventum Romae emtorem, ut, extemplo vocato praecone, tabernas argentarias, quae circa forum Romanum tunc eſſent, juſſerit venire. His motus ad Tutiam fluvium caſtra retulit, ſex millia paſſuum ab urbe. inde ad lucum Feroniae pergit ire, templum ea tempeſtate inclitum divitiis. Capenates aliqui accolae ejus erant; primitias frugum eo donaque alia pro copia portantes multo auro argentoque id exornatum habebant. His omnibus donis tum ſpoliatum templum. aeris acervi, cum rudera milites religione inducti jacerent, poſt profectionem Hannibalis magni inventi. Hujus populatio templi haud dubia inter ſcriptores eſt. Coelius, Romam euntem ab Ereto divertiſſe eo Hannibalem, tradit: iterque ejus ab Reate, Cutiliisque, et ab Amiterno orditur. ex Campania in Samnium, inde in Pelignos perveniſſe; praeterque oppidum Sulmonem in Marrucinos transiſſe; inde Albenſi agro in Marſos, hinc Amiternum, Foruloſque vicum veniſſe. Neque ibi error eſt, quod tanti exercitus veſtigia intra tam brevis aevi memoriam potuerint confundi. iſſe enim ea conſtat. Tan-

Tantum id intereſt, veneritne eo itinere ad urbem, an ab urbe in Campaniam redierit.

XII. Ceterum non quantum pertinaciae ad premendam obſidione Capuam Romanis fuit, tantum ad defendendam Hannibali. namque ex Lucanis in Bruttium agrum, ad fretum vero ac Rhegium eo curſu contendit, ut prope repentino adventu incautos oppreſſerit. Capua etſi nihilo ſegnius obſeſſa per eos dies fuerat, tamen adventum Flacci ſenſit: et admiratio orta eſt, non ſimul regreſſum Hannibalem. Inde per colloquia intellexerunt, relictos ſe deſertosque, et ſpem Capuae retinendae deploratam apud Poenos eſſe. Acceſſit edictum proconſulis ex ſenatusconſulto propoſitum, vulgatumque apud hoſtes: *ut, qui civis Campanus ante certam diem tranſiſſet, ſine fraude eſſet.* Nec ulla facta eſt tranſitio, metu magis eos, quam fide, continente; quia majora in defectione deliquerant, quam quibus ignoſci poſſet. Ceterum quemadmodum nemo privato conſilio ad hoſtem tranſibat, ita nihil ſalutare in medium conſulebatur. Nobilitas rempublicam deſeruerat, neque in ſenatum cogi poterant. in magiſtratu autem erat, qui non ſibi honorem adjeciſſet, ſed indignitate ſua vim ac jus magiſtratui, quem gerebat, demſiſſet. Jam ne in foro quidem, aut publico loco, principum quisquam apparebat: domibus incluſi patriae occaſum cum ſuo exitio in dies exſpectabant. ſumma curae omnis in Boſtarem Hannonemque praefectos praeſidii Punici verſa erat, ſuo, non ſociorum, periculo ſollicitos. Hi, conſcriptis ad Hannibalem literis, non libere modo, ſed etiam aſpere, quibus, *non Capuam ſolam traditam in manum hoſtibus, ſed ſe quoque et praeſidium in omnes cruciatus proditos,* incuſabant: *abiiſſe eum in Bruttios, velut avertentem ſeſe, ne Capua in oculis ejus caperetur. at, Hercule, Romanos ne oppugnatione quidem urbis Romanae abstrahi ab Capua obſidenda potuiſſe. tanto conſtantiorem inimicum Romanum, quam amicum Poenum eſſe. Si redeat Capuam, bellumque omne eo vertat, et ſe et Campanos paratos eruptioni fore. Non cum Rheginis, neque Taren-*

Tarentinis bellum gesturos transisse Alpes. ubi Romanae legiones sint, ibi et Carthaginiensium exercitus debere esse. Sic ad Cannas, sic ad Trasimenum rem bene gestam; coëundo, conferendo cum hoste castra, fortunam tentando. In hanc sententiam literae conscriptae Numidis, proposita mercede jam professis operam, dantur. Hi specie transfugarum cum ad Flaccum in castra venissent, ut inde tempore capto abirent; famesque, quae tam diu Capuae erat, nulli non probabilem caussam transitionis faceret, mulier repente Campana in castra venit, scortum transfugarum unius, indicatque imperatori Romano, Numidas fraude composita transisse, literasque ad Hannibalem ferre. id unum ex iis, qui sibi rem aperuisset, arguere sese paratam esse. Productus primo satis constanter ignorare se mulierem simulabat: paulatim dein convictus veris, cum tormenta posci et parari videret, fassus id ita esse: literaeque prolatae; et additum etiam indicio, quod celabatur, et alios specie transfugarum Numidas vagari in castris Romanis. hi supra septuaginta comprehensi, et cum transfugis novis mulcati virgis, manibusque praecisis, Capuam rediguntur. Conspectum tam triste supplicium fregit animos Campanorum.

XIII. Concursus ad curiam populi factus coëgit Lesium senatum vocare: et primoribus, qui jam diu publicis consiliis aberant, propalam minabantur, nisi venirent in senatum, circa domos eorum ituros se, et in publicum omnes vi extracturos esse. Is timor frequentem senatum magistratui praebuit. Ibi cum ceteri de legatis mittendis ad imperatores Romanos agerent, Vibius Virrius, qui defectionis ab Romanis auctor fuerat, interrogatus sententiam, negat, *eos, qui de legatis et de pace ac deditione loquantur, meminisse, nec quid facturi fuerint, si Romanos in potestate habuissent; nec quid ipsis patiendum sit. Quid vos*, inquit, *eam deditionem fore censetis, qua quondam, ut adversus Samnites auxilium impetraremus, nos nostraque omnia Romanis dedidimus? Jam e memoria excessit, quo tempore, et in qua fortuna a populo Romano defecerimus? jam,*

quemi-

quemadmodum in defectione praesidium, quod poterat emitti, per cruciatum et ad contumeliam necarimus? quoties in obsidentes, quam inimice eruperimus, castra oppugnarimus? Hannibalem vocaverimus ad opprimendos eos? hoc quod recentissimum est, ad oppugnandam Romam hinc eum miserimus? Age contra, quae illi infeste in nos fecerint, repetite; ut ex eo, quid speretis, habeatis. Cum hostis alienigena in Italia esset, et Hannibal hostis, et cuncta bello arderent, omissis omnibus, omisso ipso Hannibale, ambo consules et duo consulares exercitus ad Capuam oppugnandam miserunt. Alterum annum circumvallatos inclusosque nos fame macerant, et ipsi nobiscum ultima pericula ac gravissimos labores perpessi, circa vallum ac fossas saepe trucidati, et prope ad extremum castris exuti. Sed omitto haec. vetus atque usitata res est, in oppugnanda hostium urbe labores ac pericula pati. illud irae atque odii exsecrabilis indicium est. Hannibal ingentibus copiis peditum equitumque castra oppugnavit, et ex parte cepit: tanto periculo nihil moti sunt ab obsidione. Profectus trans Vulturnum, perussit Calenum agrum: nihil tanta sociorum clade avocati sunt. Ad ipsam urbem Romam infesta signa ferri jussit. eam quoque tempestatem imminentem spreverunt. Transgressus Anienem, tria millia passuum ab urbe castra posuit: postremo ad moenia ipsa et ad portas accessit. Romam se ademturum eis, nisi omitterent Capuam, ostendit. non omiserunt. Feras bestias, caeco impetu ac rabie concitatas, si ad cubilia et catulos earum ire pergas, ad opem suis ferendam avertas. Romanos Roma circumsessa, conjuges, liberi, quorum ploratus hinc prope exaudiebantur, arae, foci, Deûm delubra, sepulcra majorum temerata ac violata, a Capua non averterunt. tanta aviditas supplicii expetendi, tanta sanguinis nostri hauriendi est sitis. Nec injuria forsitan. nos quoque idem fecissemus, si data fortuna esset. Itaque quando aliter Diis immortalibus visum est, cum mortem ne recusare quidem debeam; cruciatus contumeliasque, quas sperat hostis, dum liber, dum mei potens sum, effugere morte, praeterquam honesta, etiam leni, possum. Non videbo Ap. Claudium et Q. Fulvium, victoria

victoria insolenti submissos, neque vinctus per urbem Romanam triumphi spectaculum trahar, ut deinde in carcere aut ad palum deligatus, lacerato virgis tergo, cervicem securi Romanae subjiciam: nec dirui incendique patriam videbo: nec rapi ad stuprum matres Campanas, virginesque, et ingenuos pueros. Albam, unde ipsi oriundi erant, a fundamentis proruerunt, ne stirpis, ne memoria originum suarum exstaret: nedum eos Capuae parsuros credam, cui infestiores, quam Carthagini, sunt. Itaque quibus vestrûm ante fato cedere, quam haec tot tam acerba videant, in animo est; iis apud me hodie epulae instructae parataeque sunt. Satiatis vino ciboque poculum idem, quod mihi datum fuerit, circumferetur: ea potio corpus ab cruciatu, animum a contumeliis, oculos, aures, a videndis audiendisque omnibus acerbis indignisque, quae manent victos, vindicabit. parati erunt, qui magno rogo in propatulo aedium accenso corpora exanima injiciant. Haec una via et honesta et libera ad mortem. et ipsi virtutem mirabuntur hostes, et Hannibal fortes socios sciet ab se desertos ac proditos esse.

XIV. Hanc orationem Virrii plures audierunt cum assensu, quam forti animo id, quod probabant, exsequi potuerunt. Major pars senatus, multis saepe bellis expertam populi Romani clementiam haud diffidentes sibi quoque placabilem fore, legatos ad dedendam Romanis Capuam decreverunt, miseruntque. Vibium Virrium septem et viginti ferme senatores domum secuti sunt, epulatique cum eo: et, quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino ab imminentis sensu mali, venenum omnes sumserunt: inde misso convivio, dextris inter se datis, ultimoque complexu, collacrimantes suum patriaeque casum, alii, ut eodem rogo cremarentur, manserunt; alii domos digressi sunt. Impletae cibis vinoque venae minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. itaque noctem totam plerique eorum, et diei insequentis partem cum animam egissent; omnes tamen, priusquam aperirentur hostibus portae, exspirarunt. Postero die porta Jovis, quae adversus castra Romana erat, jussu proconsulis aperta est. ea intromissa legio

legio una et duae alae, cum C. Fulvio legato. Is, cum omnium primum arma telaque, quae Capuae erant, ad ſe conferenda curaſſet, cuſtodiis ad omnes portas diſpoſitis, ne quis exire aut emitti poſſet, praeſidium Punicum comprehendit, ſenatum Campanum ire in caſtra ad imperatores Romanos juſſit. quo cum veniſſent, extemplo his omnibus catenae injectae, juſſique ad quaeſtores deferre, quod auri argentique haberent. auri pondo ſeptuaginta fuit, argenti tria millia pondo et ducenta. ſenatores quinque et viginti Cales in cuſtodiam, duodetriginta Teanum miſſi: quorum de ſententia maxime deſcitum ab Romanis conſtabat.

XV. De ſupplicio Campani ſenatus haudquaquam inter Fulvium Claudiumque conveniebat. Facilis impetrandae veniae Claudius, Fulvio durior ſententia erat. Itaque Appius Romam ad ſenatum arbitrium ejus rei totum rejiciebat: percontandi etiam aequum eſſe poteſtatem fieri Patribus, num communicaſſent conſilia cum aliquibus ſociorum Latini nominis municipiorum: et num ope eorum in bello forent et municipiorum adjuti. *Id vero minime committendum eſſe*, Fulvius dicere, *ut ſollicitarentur criminibus dubiis ſociorum fidelium animi: et ſubjicerentur indicibus, queis, neque quid facerent, neque quid dicerent, quidquam unquam penſi fuiſſet. itaque ſe eam quaeſtionem oppreſſurum exſtincturumque.* Ab hoc ſermone cum digreſſi eſſent, et Appius, quamvis falsociter loquentem, collegam, non dubitaret, tamen literas ſuper tanta re ab Roma exſpectaturum; Fulvius, ne id ipſum impedimentum incepto foret, dimittens praetorium, tribunis militum ac praefectis ſociûm imperavit, uti duobus millibus equitum delectis denuntiarent, ut ad tertiam buccinam praeſto eſſent. Cum hoc equitatu nocte Teanum profectus, prima luce portam intravit, atque in forum perrexit: concurſuque ad primum equitum ingreſſum facto, magiſtratum Sidicinum citari juſſit, imperavitque, ut produceret Campanos, quos in cuſtodia haberet. Producti omnes, virgisque caeſi, ac ſecuri percuſſi. Inde citato equo Cales percurrit: ubi cum in tribunali conſediſſet, productique Campani deligarentur

tur ad palum, eques citus ab Roma venit, literasque a C. Calpurnio praetore Fulvio et ſenatusconſultum tradidit. murmur ab tribunali totam concionem pervaſit, differri rem integram ad Patres de Campanis. et Fulvius, id ita eſſe ratus, acceptas literas, neque reſolutas, cum in gremio repoſuiſſet, praeconi imperavit, ut lictorem lege agere juberet. Ita de iis quoque, qui Calibus erant, ſumtum ſupplicium. Tum literae lectae ſenatusque conſultum, ſerum ad impediendam rem actam; quae ſumma ope approperata erat, ne impediri poſſet. Conſurgentem jam Fulvium Taurea Jubellius Campanus, per mediam vadens urbem turbamque, nomine inclamavit: et, cum, mirabundus quidnam ſeſe vellet, reſediſſet Flaccus, *Me quoque*, inquit, *jube occidi*, *ut gloriari poſſis*, *multo fortiorem*, *quam ipſe es*, *virum abs te occiſum eſſe.* Cum Flaccus negaret, *profecto ſatis compotem mentis eſſe:* modo, *prohiberi etiam ſe*, *ſi id vellet*, *ſenatusconſulto*, diceret: tum Jubellius, *Quandoquidem*, inquit, *capta patria*, *propinquis amicisque amiſſis*, *cum ipſe manu mea conjugem liberosque interfecerim*, *nè quid indigni paterentur*, *mihi ne mortis quidem copia eadem eſt*, *quae his civibus meis; petatur a virtute inviſae hujus vitae vindicta.* atque ita gladio, quem veſte texerat, per adverſum pectus transfixus, ante pedes imperatoris moribundus procubuit.

XVI. Quia, et quod ad ſupplicium attinet Campanorum, et pleraque alia, de Flacci unius ſententia acta erant; mortuum Ap. Claudium ſub deditionem Capuae, quidam tradunt. hunc quoque ipſum Tauream neque ſua ſponte veniſſe Cales, neque ſua manu interfectum: ſed, dum inter ceteros ad palum deligatur, quia parum inter ſtrepitus exaudiri poſſent, quae vociferabatur, ſilentium fieri Flaccum juſſiſſe: tum Tauream illa, quae ante memorata ſunt, dixiſſe, *virum ſe fortiſſimum ab nequaquam pari ad virtutem occidi.* Sub haec dicta, juſſu proconſulis praeconem ita pronuntiaſſe: *Lictor*, *viro forti adde virgas*, *et in eum primum lege age.* Lectum quoque ſenatusconſultum, priusquam ſecuri feriret, quidam auctores ſunt. ſed, quia adſcriptum in

 ſena-

ſenatusconſulto fuerit, *ſi ei videretur, integram rem ad ſenatum rejiceret*, interpretatum eſſe, quid magis e republica duceret, aeſtimationem ſibi permiſſam. Capuam a Calibus reditum eſt, Atellaque et Calatia in deditionem acceptae. ibi quoque in eos, qui capita rerum erant, animadverſum. Ita ad ſeptuaginta principes ſenatus interfecti; trecenti ferme nobiles Campani in carcerem conditi: alii, per ſociorum Latini nomines urbes in cuſtodias dati, variis caſibus interierunt: multitudo alia civium Campanorum venundata. De urbe agroque reliqua conſultatio fuit, quibusdam delendam cenſentibus urbem praevalidam, propinquam, inimicam. Ceterum praeſens utilitas vicit. nam propter agrum, quem omni fertilitate terrae ſatis conſtabat primum in Italia eſſe, urbs ſervata eſt, ut eſſet aliqua aratorum ſedes. urbi frequentandae multitudo incolarum libertinorumque et inſtitorum opificumque retenta: ager omnis et tecta publica populi Romani facta. Ceterum habitari tantum, tanquam urbem, Capuam, frequentarique placuit: corpus nullum civitatis, nec ſenatus, nec plebis concilium, nec magiſtratus eſſe. ſine conſilio publico, ſine imperio multitudinem, nullius rei inter ſe ſociam, ad conſenſum inhabilem fore. praefectum ad jura reddenda ab Roma quotannis miſſuros. Ita ad Capuam res compoſitae, conſilio ab omni parte laudabili. ſevere et celeriter in maxime noxios animadverſum: multitudo civium diſſipata in nullam ſpem reditus: non ſaevitum incendiis ruinisque in tecta innoxia murosque: et cum emolumento quaeſita etiam apud ſocios lenitatis ſpecies, incolumitate urbis nobiliſſimae opulentiſſimaeque, cujus ruinis omnis Campania, omnes, qui Campaniam circa accolunt, populi ingemuiſſent: confeſſio expreſſa hoſti, quanta vis in Romanis ad expetendas poenas ab infidelibus ſociis, et quam nihil in Hannibale auxilii ad receptos in fidem tuendos eſſet.

XVII. Romani Patres, perfuncti, quod ad Capuam attinebat, cura, C. Neroni ex iis duabus legionibus, quas ad Capuam habuerat, ſex millia peditum, et trecentos equites, quos ipſe legiſſet, et ſociûm Latini nominis

minis peditúm numerum parem, et octingentos equites decernunt. eum exercitum Puteolis in naves impositum Nero in Hispaniam transportavit. Cum Tarraconem navibus venisset, expositisque ibi copiis, et navibus subductis, socios quoque navales multitudinis augendae causa armasset; profectus ad Iberum flumen, exercitum ab T. Fonteio et L. Marcio accepit. inde pergit ad hostes ire. Hasdrubal Hamilcaris ad Lapides atros castra habebat in Ausetanis. is locus est inter oppida Illiturgin et Mentissam. Hujus saltus fauces Nero occupavit. Hasdrubal, ne in arcto res esset, caduceatorem misit, qui promitteret, si inde missus foret, se omnem exercitum ex Hispania deportaturum. Quam rem cum laeto animo Romanus accepisset, diem posterum Hasdrubal colloquio petivit, ut Romani leges conscriberent de tradendis arcibus urbium, dieque statuenda, ad quam praesidia deducerentur, suaque omnia sine fraude Poeni deportarent. Quod ubi impetravit, extemplo primis tenebris, atque inde tota nocte, quod gravissimum exercitus erat, Hasdrubal, quacunque posset, evadere e saltu jussit. data sedulo opera est, ne multi ea nocte exirent, ut ipsa paucitas, cum ad hostem silentio fallendum aptior, tum ad evadendum per arctas semitas ac difficiles esset. Ventum insequenti die ad colloquium est: sed loquendo plura scribendoque, dedita opera, quae in rem essent, die consumto, in posterum dilatum est. Addita insequens nox spatium dedit et alios emittendi: nec postero die res finem invenit. ita aliquot dies disceptando palam de legibus, noctesque emittendis clam e castris Carthaginiensibus, absumtae: et, postquam major pars emissa exercitus erat, jam ne iis quidem, quae ultro dicta erant, stabatur: minusque ac minus (cum timore simul fide decrescente) conveniebat. Jam ferme pedestres omnes copiae evaserant e saltu: cum prima luce densa nebula saltum omnem camposque circa intexit. quod ubi sensit Hasdrubal, mittit ad Neronem, qui in posterum diem colloquium differret. illum diem religiosum Carthaginiensibus ad agendum quidquam rei seriae esse. Ne tum quidem suspecta fraus. cum data esset venia ejus diei, extemplo Hasdrubal, cum equitatu ele-

phantisque castris egressus, sine ullo tumultu in tutum evasit. Hora ferme quarta dispulsa sole nebula aperuit diem, vacuaque hostium castra conspexerunt Romani. Tum demum Claudius, Punicam fraudem agnoscens, ut se dolo captum sensit, proficiscentem instituit sequi, paratus confligere acie: sed hostis detrectabat pugnam, levia tamen proelia inter extremum Punicum agmen praecursoresque Romanorum fiebant.

XVIII. Inter haec Hispaniae populi, nec qui post cladem acceptam defecerant, redibant ad Romanos, nec ulli novi deficiebant. Et Romae senatui populoque, post receptam Capuam, non Italiae jam major, quam Hispaniae, cura erat: et exercitum augeri, et imperatorem mitti placebat. nec tamen, quem mitterent, satis constabat, quam illud, ubi duo summi imperatores intra dies triginta cecidissent, qui in locum duorum succederet, extraordinaria cura deligendum esse. Cum alii alium nominarent, postremum eo decursum est, ut populus proconsuli creando in Hispaniam comitia haberet; diemque comitiis consules edixerunt. Primo exspectaverant, ut, qui se tanto imperio dignos crederent, nomina profiterentur. quae ut destituta exspectatio est, redintegratus luctus acceptae cladis, desideriumque imperatorum amissorum. Moesta itaque civitas, prope inops consilii, comitiorum die tamen in campum descendit: atque in magistratus versi circumspectant ora principum, aliorum alios intuentium, fremuntque, adeo perditas res desperatumque de republica esse, ut nemo audeat in Hispaniam imperium accipere. Cum subito P. Cornelius, Publii, qui in Hispania ceciderat, filius, quatuor et viginti ferme annos natus, professus se petere, in superiore, unde conspici posset, loco constitit. In quem postquam omnium ora conversa sunt, clamore ac favore ominati extemplo sunt felix faustumque imperium. jussi deinde inire suffragium, ad unum omnes non centuriae modo, sed etiam homines, P. Scipioni imperium esse in Hispania jusserunt. Ceterum post rem actam, ut jam resederat impetus animorum ardorque, silentium subito ortum et tacita cogitatio, quidnam egissent,

num

num favor plus valuiſſet, quam ratio; aetatis maxime poenitebat: quidam fortunam etiam domus horrebant nomenque ex funeſtis duabus familiis, in eas provincias, ubi inter ſepulcra patris patruique res gerendae eſſent, proficiſcentis.

XIX. Quam ubi ab re tanto impetu acta ſollicitudinem curamque hominum animadvertit, advocata concione, ita de aetate ſua imperioque mandato, et bello, quod gerundum eſſet, magno elatoque animo diſſeruit, ut ardorem eum, qui reſederat, excitaret rurſus novaretque: et impleret homines certioris ſpei, quam quantam fides promiſſi humani, aut ratio ex fiducia rerum ſubjicere ſolet. Fuit enim Scipio non veris tantum virtutibus mirabilis, ſed arte quoque quadam ab juventa in oſtentationem earum compoſitus: pleraque apud multitudinem, aut per nocturnas viſa ſpecies, aut velut divinitus mente monita, agens: ſive et ipſe capti quadam ſuperſtitione animi, ſive ut imperia conſiliaque, velut ſorte oraculi miſſa, ſine cunctatione exſequerentur. Ad hoc jam inde ab initio praeparans animos, ex quo togam virilem ſumſit, nullo die prius ullam publicam privatamque rem egit, quam in Capitolium iret, ingreſſusque aedem conſideret, et plerumque ſolus in ſecreto ibi tempus tereret. Hic mos, qui per omnem vitam ſervabatur, ſeu conſulto, ſeu temere, vulgatae opinioni fidem apud quosdam fecit, ſtirpis eum divinae virum eſſe; retulitque famam, in Alexandro magno prius vulgatam, et vanitate et fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, et in cubiculo matris ejus perſaepe viſam prodigii ejus ſpeciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapſam. His miraculis nunquam ab ipſo eluſa fides eſt: quin potius aucta arte quadam, nec abnuendi tale quidquam, nec palam affirmandi. Multa alia ejusdem generis, alia vera, alia aſſimulata, admirationis humanae in eo juvene exceſſerant modum: quibus freta tunc civitas, aetati haudquaquam maturae tantam molem rerum, tantumque imperium permiſit. Ad eas copias, quas ex vetere exercitu Hiſpania habebat, quaeque a Puteolis cum C. Ne-

rone trajectae erant, decem millia militum et mille equites adduntur. et M. Junius Silanus propraetor adjutor ad res gerendas datus eſt. Ita cum triginta navium claſſe (omnes autem quinqueremes erant) oſtiis Tiberinis profectus praeter oram Tuſci maris, Alpes atque Gallicum ſinum, et deinde Pyrenei circumvectus promontorium, Emporiis urbe Graeca (oriundi et ipſi a Phocaea ſunt) copias expoſuit: inde ſequi navibus juſſis, Tarraconem pedibus profectus, conventum omnium ſociorum (etenim legationes ad famam adventus ejus ex omni ſe provincia effuderant) habuit. naves ibi ſubduci juſſit, remiſſis quatuor triremibus Maſſilienſium, quae officii cauſa ab domo proſecutae fuerant. Reſponſa inde legationibus ſuſpenſis varietate tot caſuum dare coepit, ita elato ab ingenti virtutum ſuarum fiducia animo, ut nullum ferox verbum excideret; ingensque omnibus quae diceret, cum majeſtas ineſſet, tum fides.

XX. Profectus ab Tarracone, et civitatem ſociorum et hiberna exercitus adiit: collaudavitque milites, quod, duabus tantis cladibus deinceps icti, provinciam obtinuiſſent: nec fructum ſecundarum rerum ſentire hoſtes paſſi, omni cis Iberum agro eos arcuiſſent, ſociosque cum fide tutati eſſent. Marcium ſecum habebat cum tanto honore, ut facile appareret, nihil minus, quam vereri, ne quis obſtaret gloriae ſuae. Succeſſit inde Neroni Silanus, et in hiberna novi milites deducti. Scipio, omnibus, quae adeunda agendaque erant, mature aditis peractisque, Tarraconem conceſſit. Nihilo minor fama apud hoſtes Scipionis erat, quam apud cives ſociosque, et divinatio quaedam futuri; quo minus ratio timoris reddi poterat oborti temere, majorem inferens metum. In hiberna diverſi conceſſerant: Hasdrubal Gisgonis usque ad Oceanum et Gades: Mago in mediterranea, maxime ſupra Caſtulonenſem ſaltum: Hasdrubal Hamilcaris filius proximus Ibero circa Saguntum hibernavit. Aeſtatis ejus extremo, quo capta eſt Capua, et Scipio in Hispaniam venit, Punica claſſis, ex Sicilia Tarentum accita ad arcendos commeatus praeſidii Romani, quod in arce Tarentina erat, clauſerat quidem omnes ad

ad arcem a mari aditus; ſed aſſidendo diutius arctiorem annonam ſociis, quam hoſti, faciebat. non enim tantum ſubvehi oppidanis per pacta litora apertosque portus praeſidio navium Punicarum poterat, quantum frumenti claſſis ipſa turba navali mixta ex omni genere hominum abſumebat: ut arcis praeſidium etiam ſine invecto (quia pauci erant) ex ante praeparato ſuſtentari poſſet; Tarentinis claſſique ne invectum quidem ſufficeret. Tandem majore gratia, quam venerat, claſſis dimiſſa eſt. annona haud multum laxaverat: quia, remoto maritimo praeſidio, ſubvehi frumentum non poterat.

XXI. Ejusdem aeſtatis exitu, M. Marcellus ex Sicilia provincia cum ad urbem veniſſet, a C. Calpurnio praetore ſenatus ei ad aedem Bellonae datus eſt. ibi cum de rebus a ſe geſtis diſſeruiſſet, queſtus leniter non ſuam magis, quam militum, vicem, quod provincia confecta exercitum deportare non licuiſſet, poſtulavit, ut triumphanti urbem inire liceret. id non impetravit. Cum multis verbis actum eſſet, utrum minus conveniret, cujus nomine abſentis, ob res proſpere ductu ejus geſtas, ſupplicatio decreta foret, et Diis immortalibus habitus honos, ei praeſenti negare triumphum: an, quem tradere exercitum ſucceſſori juſſiſſent, (quod, niſi manente in provincia bello, non decerneretur) eum quaſi debellato triumphare, cum exercitus, teſtis meriti atque immeriti triumphi, abeſſet; medium viſum, ut ovans urbem iniret. Tribuni plebis ex auctoritate ſenatus ad populum tulerunt, ut M. Marcello, quo die urbem ovans iniret, imperium eſſet. Pridie, quam urbem iniret, in monte Albano triumphavit. inde ovans multam prae ſe praedam in urbem intulit. Cum ſimulacro captarum Syracuſarum, catapultae balliſtaeque, et alia omnia inſtrumenta belli lata, et pacis diuturnae regiaeque opulentiae ornamenta, argenti aerisque fabrefacti vis, alia ſupellex, pretioſaque veſtis, et multa nobilia ſigna, quibus inter primas Graeciae urbes Syracuſae ornatae fuerant. Punicae quoque victoriae ſignum, octo ducti elephanti. Et non minimum fuit ſpectaculum cum coronis aureis praecedentes Soſis Syracuſanus, et Mericus Hiſpanus: quorum altero duce nocturno Syra-

cusas introitum erat; alter Nasum, quodque ibi praesidii erat, prodiderat. His ambobus civitas data, et quingena jugera agri. Sosidi in agro Syracusano, qui aut regius, aut hostium populi Romani fuisset, et aedes Syracusis, cujus vellet eorum, in quos belli jure animadversum esset: Merico Hispanisque, qui cum eo transierant, urbs agerque in Sicilia ex iis, qui a populo Romano defecissent, jussa dari. Id M. Cornelio mandatum, ut, ubi ei videretur, urbem agrumque eis assignaret. In eodem agro Belligeni, per quem illectus ad transitionem Mericus erat, quadringenta jugera agri decreta. Post profectionem ex Sicilia Marcelli, Punica classis octo millia peditum, tria Numidarum equitum exposuit. Ad eos Murgantinae desciverunt terrae. secutae defectionem earum Hybla et Macella sunt, et ignobiliores quaedam aliae. Et Numidae, praefecto Mutine, vagi per totam Siciliam, sociorum populi Romani agros urebant. Super haec exercitus Romanus iratus, partim quod cum imperatore non devectus ex provincia esset, partim quod in oppidis hibernare vetiti erant, segni fungebantur militia: magisque eis auctor ad seditionem, quam animus, deerat. inter has difficultates M. Cornelius praetor et militum animos, nunc consolando, nunc castigando, sedavit, et civitates omnes, quae defecerant, in ditionem redegit: atque ex his Murgantiam Hispanis, quibus urbs agerque debebatur, ex senatusconsulto attribuit.

XXII. Consules, cum ambo Apuliam provinciam haberent, minusque jam terroris a Poenis et Hannibale esset, sortiri jussi Apuliam Macedoniamque provincias. Sulpicio Macedonia evenit, isque Laevino successit. Fulvius, Romam comitiorum causa arcessitus, cum comitia consulibus rogandis haberet, praerogativa Veturia juniorum declaravit T. Manlium Torquatum et T. Otacilium. Manlius, qui praesens erat, gratulandi causa cum turba coiret, nec dubius esset consensus populi, magna circumfusus turba ad tribunal consulis venit, petitque, ut pauca sua verba audiret, centuriamque, quae tulisset suffragium, revocari juberet. Erectis omnibus exspectatione, quidnam postulaturus esset, oculorum valetudinem excusavit.

Impu-

Impudentem et gubernatorem et imperatorem esse, qui, cum alienis oculis ei omnia agenda sint, postulet sibi aliorum capita ac fortunas committi. proinde, si videretur, et redire in suffragium Veturiam juniorum juberet, et meminisset in consulibus creandis belli, quod in Italia sit, temporumque reipublicae. Vixdum requiesse aures a strepitu et tumultu hostili, quo paucos ante menses assederint prope moenia Romana. Post haec cum centuria frequens succlamasset, *nihil se mutare sententiae, eosdemque consules dicturos esse;* tum Torquatus, *Neque ego vestros,* inquit, *mores consul ferre potero, neque vos imperium meum. Redite in suffragium, et cogitate bellum Punicum in Italia, et hostium ducem Hannibalem esse.* Tum centuria, et auctoritate mota viri, et admirantium circa fremitu, petit a consule, ut Veturiam seniorum citaret: *Velle se cum majoribus natu colloqui, et ex auctoritate eorum consules dicere.* Citatis Veturiae senioribus, datum secreto in Ovili cum his colloquendi tempus. Seniores de tribus consulendum dixerunt esse, duobus jam plenis honorum, Q. Fabio et M. Marcello, et, si utique novum aliquem adversus Poenos consulem creari vellent, M. Valerium Laevinum egregie adversus Philippum regem terra marique res gessisse. Ita de tribus consultatione data, senioribus dimissis, juniores suffragium ineunt. M. Claudium Marcellum, fulgentem tum Sicilia domita, et M. Valerium absentes consules dixerunt. auctoritatem praerogativae omnes centuriae secutae sunt. Eludant nunc antiqua mirantes. non equidem, si qua sit sapientium civitas, quam docti fingunt magis, quam norunt, aut principes graviores temperantioresque a cupidine imperii, aut multitudinem melius moratam censeam fieri posse. Centuriam vero juniorum seniores consulere voluisse, quibus imperium suffragio mandaret, vix ut verisimile sit, parentum quoque hoc seculo vilis levisque apud liberos auctoritas fecit.

XXIII. Praetoria inde comitia habita. P. Manlius Vulso, et L. Manlius Acidinus, et C. Laetorius, et L. Cincius Alimentus creati sunt. Forte ita incidit, ut

comitiis perfectis nuntiaretur, T. Otacilium, quem T. Manlio, nisi interpellatus ordo comitiorum esset, collegam absentem daturus fuisse videbatur populus, mortuum in Sicilia esse. Ludi Apollinares et priore anno fuerant, et, eo anno ut fierent, referente Calpurnio praetore, senatus decrevit, ut in perpetuum voverentur. Eodem anno prodigia aliquot visa nuntiataque sunt. in aede Concordiae Victoria, quae in culmine erat, fulmine icta decussaque, ad Victorias, quae in antefixis erant, haesit, neque inde procidit. Et Anagnia et Fregellis nuntiatum est, murum portasque de coelo tactas: et in foro Sudertano sanguinis rivos per diem totum fluxisse, et Ereti lapidibus pluisse, et Reate mulam peperisse. Ea prodigia hostiis majoribus sunt procurata, et obsecratio in unum diem populo indicta, et novemdiale sacrum. Sacerdotes publici aliquot eo anno demortui sunt, novique suffecti: in locum Manii Aemilii Numidae decemviri sacrorum M. Aemilius Lepidus: in locum Manii Pomponii Mathonis pontificis C. Livius: in locum Sp. Carvilii Maximi auguris M. Servilius. T. Otacilius Crassus pontifex, quia exacto anno mortuus erat, ideo nominatio in locum ejus non est facta. C. Claudius flamen Dialis, quod exta perperam dederat, flaminio abiit.

XXIV. Per idem tempus M. Valerius Laevinus, tentatis prius per secreta colloquia principum animis, ad indictum ante ad id ipsum concilium Aetolorum classe expedita venit. Ubi cum Syracusas Capuamque captam, in fidem in Sicilia Italiaque rerum secundarum, ostentasset, adjecissetque, *jam inde a majoribus traditum morem Romanis colendi socios, ex quibus alios in civitatem atque aequum secum jus accepissent, alios in ea fortuna haberent, ut socii esse, quam cives, mallent. Aetolos eo in majore futuros honore, quod gentium transmarinarum in amicitiam primi venissent. Philippum eis et Macedonas graves accolas esse; quorum se vim ac spiritus et jam fregisse, et eo redacturum esse, ut non his modo urbibus, quas per vim ademissent Aetolis, excedant, sed ipsam Macedoniam infestam habeant.*

beant. Et Acarnanas, quos aegre ferrent Aetoli a corpore ſuo diremtos, reſtituturum ſe in antiquam formulam jurisque ac ditionis eorum. Haec, dicta promiſſaque ab Romano imperatore, Scopas, qui tum praetor gentis erat, et Dorymachus, princeps Aetolorum, affirmaverunt auctoritate ſua, minore cum verecundia et majore cum fide vim majeſtatemque populi Romani extollentes. maxime tamen ſpes potiundae movebat Acarnaniae. Igitur conſcriptae conditiones, quibus in amicitiam ſocietatemque populi Romani venirent: additumque, *ut, ſi placeret vellentque, eodem jure amicitiae Elei, Lacedaemoniique, et Attalus, et Pleuratus, et Scerdilaedus eſſent.* (Aſiae Attalus, hi Thracum et Illyriorum reges.) *Bellum ut extemplo Aetoli cum Philippo terra gererent. Navibus ne minus viginti quinqueremibus adjuvaret Romanus. Urbium Corcyrae tenus ab Aetolia incipienti ſolum tectaque, et muri cum agris, Aetolorum; alia omnis praeda populi Romani eſſet. Darentque operam Romani, ut Acarnaniam Aetoli haberent. Si Aetoli pacem cum Philippo facerent; foederi adſcriberent, ita ratam eorum pacem, ſi Philippus arma ab Romanis ſociisque, quique eorum ditionis eſſent, abſtinuiſſet. Item ſi populus Romanus foedere jungeretur regi, ut caveret, ne jus ei belli inferendi Aetolis ſociisque eorum eſſet.* Haec convenerunt, conſcriptaque biennio poſt Olympiae ab Aetolis, in Capitolio ab Romanis, ut teſtata ſacratis monumentis eſſent, ſunt poſita. Morae cauſa fuerant retenti Romae diutius legati Aetolorum. Nec tamen impedimento id rebus gerendis fuit. et Aetoli extemplo moverunt adverſus Philippum bellum, et Laevinus Zacynthum (parva inſula eſt propinqua Aetoliae: urbem unam eodem, quo ipſa eſt, nomine habet; eam praeter arcem vi cepit) et Oeniadas Naſumque Acarnanum captas Aetolis contribuit. Philippum quoque ſatis implicatum bello finitimo ratus, ne Italiam Poenosque et pacta cum Hannibale poſſet reſpicere, Corcyram ipſe ſe recepit.

XXV. Philippo Aetolorum defectio Pellae hibernanti allata eſt. itaque, quia primo vere moturus exercitum

in

in Graeciam erat, Illyrios finitimasque eis urbes alterno metu quietas ut Macedonia haberet, expeditionem subitam in Oricinorum atque Apolloniatium fines fecit: egressosque Apolloniatas, cum magno terrore atque pavore, compulit intra muros. Vastatis proximis Illyrici, in Pelagoniam eadem celeritate vertit iter: inde Dardanorum urbem, sitam in Macedonia, transitum Dardanis facturam, cepit. His raptim actis, memor Aetolici junctique cum eo Romani belli, per Pelagoniam, et Lyncum, et Bottiaeam, in Thessaliam descendit. Ad bellum secum adversus Aetolos capessendum incitari posse homines credebat: et, relicto ad fauces Thessaliae Perseo cum quatuor millibus armatorum ad arcendos aditu Aetolos, ipse, priusquam majoribus occuparetur rebus, in Macedoniam, atque inde in Thraciam exercitum ac Maedos duxit. Incurrere ea gens in Macedoniam solita erat; ubi regem occupatum externo bello, ac sine praesidio esse regnum sensisset. Ad Phragandas igitur vastare agros, et urbem Jamphorinam, caput arcemque Maedicae, oppugnare coepit. Scopas, ubi profectum in Thraciam regem, occupatumque ibi bello audivit, armata omni juventute Aetolorum, bellum inferre Acarnaniae parat. Adversus quod[5] Acarnanum gens et viribus impar, et jam Oeniadas Nasumque amissa cernens, Romanaque insuper arma ingruere, ira magis instruit, quam consilio, bellum. Conjugibus liberisque et senioribus supra sexaginta annos in propinquam Epirum missis, ab quindecim ad sexaginta annos conjurant, nisi victores, se non redituros. Qui victus acie excessisset, eum ne quis urbe, tecto, mensa, lare reciperet, diram exsecrationem in populares, obtestationem quam sanctissimam potuerunt adversus hospites, composuerunt. precatique simul Epirotas sunt, ut, qui suorum in acie cecidissent, eos uno tumulo contegerent, adhiberentque humatis titulum: HIC SITI SUNT ACARNANES, QUI, ADVERSUS VIM ATQUE INJURIAM AETOLORUM PRO PATRIA PUGNANTES, MORTEM OCCUBUERUNT. Per haec incitatis animis, castra in extremis finibus suis obvia hosti posuerunt. nuntiis ad Philippum missis, quanto res in discrimine esset, omittere Philip-

Philippum, id quod in manibus erat, coëgerunt bellum, Jamphorina per deditionem recepta, et prospero alio successu rerum. Aetolorum impetum tardaverat primo conjurationis fama Acarnanicae: deinde auditus Philippi adventus, regredi etiam in intimos coëgit fines. Nec Philippus, quanquam, ne opprimerentur Acarnanes, itineribus magnis ierat, ultra Dium est progressus. inde, cum audisset reditum Aetolorum ex Acarnania, et ipse Pellam rediit.

XXVI. Laevinus, veris principio a Corcyra profectus navibus, superato Leucata promontorio, cum venisset Naupactum, Anticyram inde se petiturum edixit, ut praesto ibi Scopas Aetolique essent. Sita Anticyra est in Locride laeva parte sinum Corinthiacum intrantibus. breve terra iter eo, brevis navigatio ab Naupacto est. Tertio ferme post die utrinque oppugnari coepta est. Gravior a mari oppugnatio erat; quia et tormenta machinaeque omnis generis in navibus erant, et Romani inde oppugnabant. Itaque intra paucos dies recepta urbs per deditionem Aetolis traditur, praeda ex pacto Romanis cessit. Literae Laevino redditae, consulem eum absentem declaratum, et successorem venire P. Sulpicium. ceterum, diuturno ibi morbo implicitus, serius spe omnium Romam venit. M. Marcellus, cum Idibus Martiis consulatum inisset, senatum eo die, moris modo causa, habuit: professus, *nihil se, absente collega, neque de republica, neque de provinciis, acturum. Scire se, frequentes Siculos prope urbem in villis obtrectatorum suorum esse. quibus, tantum abesse, ut per se non liceat palam Romae crimina edita fictaque ab inimicis vulgare, ut, ni simularent, aliquem sibi timorem, absente collega, dicendi de consule esse, ipse eis extemplo daturus senatum fuerit. Ubi quidem collega venisset, non passurum quidquam prius agi, quam ut Siculi in senatum introducantur. Delectum prope a M. Cornelio per totam Siciliam habitum, ut quamplurimi questum de se Romam venirent. eundem literis falsis urbem implesse, bellum in Sicilia esse, ut suam laudem minuat.* Moderati animi gloriam eo die adeptus consul, senatum dimisit;

ac

ac prope juſtitium omnium rerum futurum videbatur, donec alter conſul ad urbem veniſſet. Otium, ut ſolet, excitavit plebis rumores: *belli diuturnitate, et vaſtatos agros circa urbem, qua infeſto agmine iſſet Hannibal, et exhauſtam delectibus Italiam, et prope quotannis exercitus caeſos* querebantur; *et conſules bellicoſos ambo, viros acres nimis et feroces, creatos, qui vel in pace tranquilla bellum excitare poſſent, nedum in bello reſpirare civitatem forent paſſuri.*

XXVII. Interrupit hos ſermones nocte, quae pridie Quinquatrus fuit, pluribus ſimul locis circa forum incendium ortum. eodem tempore ſeptem tabernae, quae poſtea quinque, et argentariae, quae nunc novae appellantur, arſere. Comprehenſa poſtea privata aedificia; neque enim tum baſilicae erant: comprehenſae lautumiae, forumque piſcatorium, et atrium regium. Aedes Veſtae vix defenſa eſt tredecim maxime ſervorum opera, qui in publicum redemti ac manumiſſi ſunt. nocte ac die continuatum incendium fuit. Nec ulli dubium erat, humana id fraude factum eſſe, quod pluribus ſimul locis, et iis diverſis, ignes coorti eſſent. Itaque conſul ex auctoritate ſenatus pro concione edixit, qui, quorum opera id conflatum incendium, profiteretur, praemium fore, libero pecuniam, ſervo libertatem. Eo praemio inductus Campanorum Calaviorum ſervus (Mannus ei nomen erat) indicavit, *dominos et quinque praeterea juvenes nobiles Campanos, quorum parentes a Q. Fulvio ſecuri percuſſi erant, id incendium feciſſe; vulgoque facturos alia, ni comprehendantur.* Comprehenſi ipſi familiaeque eorum. et primo elevabatur index indiciumque: *pridie eum verberibus caſtigatum ab dominis diſceſſiſſe, per iram ac levitatem ex re fortuita crimen commentum.* ceterum ut coram coarguebantur, et quaeſtio ex miniſtris facinoris foro medio haberi coepta eſt, faſſi omnes, atque in dominos ſervosque conſcios animadverſum eſt. indici libertas data, et viginti millia aeris. Conſuli Laevino Capuam praetereunti circumfuſa multitudo Campanorum eſt, obſecrantium cum lacrimis, ut ſibi Romam ad ſenatum ire liceret, oratum, ſi qua miſe-

misericordia tandem flecti possent, ne se ad ultimum perditum irent, nomenque Campanorum a Q. Flacco deleri sinerent. Flaccus, *sibi privatam simultatem cum Campanis*, negare, *ullam esse: publicas inimicitias et hostiles esse, et futuras, quoad eo animo esse erga populum Romanum sciret. nullam enim in terris gentem esse, nullum infestiorem populum nomini Romano. Ideo se moenibus inclusos tenere eos: quia, si qui evasissent aliqua, velut feras bestias per agros vagari, et laniare, et trucidare, quodcunque obvium detur. Alios ad Hannibalem transfugisse, alios ad Romam incendendam profectos. inventurum in semiusto foro consulem vestigia sceleris Campanorum. Vestae aedem petitam, et aeternos ignes, et conditum in penetrali fatale pignus imperii Romani. Se minime censere tutum esse, Campanis potestatem intrandi Romana moenia fieri.* Laevinus Campanos, jurejurando a Flacco adactos, quinto die, quam ab senatu responsum accepissent, Capuam redituros, sequi se Romam jussit. Hac circumfusus multitudine, simul Siculis obviam egressis Aetolisque Romam praeivit, clarissimarum urbium excidio celeberrimis viris victos bello accusatores in urbem adducens. De republica tamen primum ac de provinciis ambo consules ad senatum retulere.

XXVIII. Ibi Laevinus, quo statu Macedonia et Graecia, Aetoli, Acarnanes Locrique essent, quasque ibi res ipse egisset terra marique, exposuit. *Philippum, inferentem bellum Aetolis, in Macedoniam retro ab se compulsum, ad intima penitus regni abisse, legionemque inde deduci posse. classem satis esse ad arcendum Italia regem.* Haec de se deque provincia, cui praefuerat. Consulum de provinciis communis relatio fuit. decrevere Patres, *Ut alteri consulum Italia bellumque cum Hannibale provincia esset: alter classem, cui T. Otacilius praefuisset, Siciliamque provinciam cum L. Cincio praetore obtineret.* Exercitus eis duo decreti, qui in Etruria Galliaque essent. eae quatuor erant legiones. urbanae duae superioris anni in Etruriam: duae, quibus Sulpicius consul praefuisset, in Galliam mitterentur. Galliae

et

et legionibus praeesset, quem consul, cujus Italia provincia esset, praefecisset. In Etruriam C. Calpurnius, post praeturam prorogato in annum imperio, missus; et Q. Fulvio Capua provincia decreta, prorogatumque in annum imperium. Exercitus civium sociorumque minui jussus, ut ex duabus legionibus una legio, quinque millia peditum et trecenti equites essent; dimissis, qui plurima stipendia haberent: et sociorum septem millia peditum et trecenti equites relinquerentur, eadem ratione stipendiorum habita in veteribus militibus dimittendis. Cn. Fulvio consuli superioris anni, nec de provincia Apulia, nec de exercitu, quem habuerat, quidquam mutatum. tantum in annum prorogatum imperium est. P. Sulpicius collega ejus, omnem exercitum, praeter socios navales, jussus dimittere est. Item ex Sicilia exercitus, cui M. Cornelius praeesset, ubi consul in provinciam venisset, dimitti jussus. L. Cincio praetori ad obtinendam Siciliam Cannensem milites dati, duarum instar legionum. Totidem legiones in Sardiniam P. Manlio Vulsoni praetori decretae, quibus L. Cornelius in eadem provincia priore anno praefuerat. Urbanas legiones ita scribere consules jussi, ne quem militem facerent, qui in exercitu M. Claudii, M. Valerii, Q. Fulvii, fuissent; neve eo anno plures, quam una et viginti, Romanae legiones essent.

XXIX. His senatusconsultis perfectis, sortiti provincias consules. Sicilia et classis Marcello, Italia cum bello adversus Hannibalem Laevino evenit. Quae sors, velut iterum captis Syracusis, ita exanimavit Siculos, exspectatione sortis in consulum conspectu stantes, ut comploratio eorum flebilesque voces et extemplo oculos hominum converterent, et postmodo sermones praebuerint. Circumibant enim senatum cum veste sordida, affirmantes, *se non modo suam quisque patriam, sed totam Siciliam, relicturos, si eo Marcellus iterum cum imperio redisset. Nullo suo merito eum ante implacabilem in se fuisse: quid iratum, quod Romam de se questum venisse Siculos sciat, facturum? Obrui Aetnae ignibus, aut mergi freto, satius illi insulae esse, quam velut*

dedi

dedi noxae inimico. Hae Siculorum querelae, domos primum nobilium circumlatae, celebrataeque ſermonibus, quos partim miſericordia Siculorum, partim invidia Marcelli excitabat, in ſenatum etiam pervenerunt. Poſtulatum a conſulibus eſt, ut de permutandis provinciis ſenatum conſulerent. Marcellus, *ſi jam auditi ab ſenatu Siculi eſſent, aliam forſitan futuram fuiſſe ſententiam ſuam*, dicere. *nunc, ne quis timore frenari eos dicere poſſet, quo minus de eo libere querantur, in cujus poteſtate mox futuri ſint; ſi collegae nihil interſit, mutare ſe provinciam paratum eſſe. deprecari ſenatus praejudicium. nam, cum extra ſortem collegae optionem dari provinciae iniquum fuerit, quanto majorem injuriam, immo contumeliam eſſe, ſortem ſuam ad eum transferri?* Ita ſenatus, cum, quid placeret, magis oſtendiſſet, quam decreſſet, dimittitur. inter ipſos conſules permutatio provinciarum, rapiente fato Marcellum ad Hannibalem, facta eſt: ut, ex quo primus adverſae pugnae gloriam ceperat, in ejus laudem poſtremus Romanorum imperatorum, proſperis tum maxime bellicis rebus, caderet.

XXX. Permutatis provinciis, Siculi, in ſenatum introducti, multa de Hieronis regis fide perpetua erga populum Romanum verba fecerunt, in gratiam publicam avertentes, *Hieronymum ac poſtea Hippocratem et Epicyden tyrannos, cum ob alia, tum propter defectionem ab Romanis ad Hannibalem, inviſos fuiſſe ſibi. ob eam cauſam et Hieronymum a principibus juventutis prope publico conſilio interfectum; et in Epicydis Hippocratisque caedem ſeptuaginta nobiliſſimorum juvenum conjurationem factam; quos, Marcelli mora deſtitutos, quia ad praedictum tempus exercitum ad Syracuſas non admoviſſet, indicio facto, omnes ab tyrannis interfectos. Eam quoque Hippocratis atque Epicydis tyrannidem Marcellum excitaſſe, Leontinis crudeliter direptis. Nunquam deinde principes Syracuſanorum deſiſſe ad Marcellum tranſire, pollicerique, ſe urbem, cum vellet, ei tradituros. ſed eum primo vi capere maluiſſe. dein, cum id neque terra, neque mari, omnia expertus, potuiſſet, auctores traditarum Syracuſarum fabrum aera-*

rium Sosim, et Mericum Hispanum, quam principes Syracusanorum habere, toties id nequidquam ultro offerentes, praeoptasse: quo scilicet justiore de causa vetustissimos socios populi Romani trucidaret, ac diriperet. Si non Hieronymus ad Hannibalem defecisset, sed populus Syracusanus et senatus; si portas Marcello Syracusani publice, et non, oppressis Syracusanis, tyranni eorum Hippocrates et Epicydes, clausissent; si Carthaginiensium animis bellum cum populo Romano gessissent; quid ultra, quam quod fecerit, nisi ut deleret Syracusas, facere hostiliter Marcellum potuisse? Certe praeter moenia et tecta exhausta urbis, et refracta ac spoliata Deûm delubra, Diis ipsis ornamentisque eorum ablatis, nihil relictum Syracusis esse. Bona quoque multis ademta, ita ut ne nudo quidem solo, reliquiis direptae fortunae, alere sese ac suos possent. Orare se Patres conscriptos, ut, si nequeant omnia, saltem, quae compareant cognoscique possint, restitui dominis jubeant. Talia conquestos cum excedere ex templo, ut de postulatis eorum Patres consuli possent, Laevinus jussisset, *Maneant immo*, inquit Marcellus, *ut coram his respondeam, quando ea conditione pro vobis, Patres conscripti, bella gerimus, ut victos armis accusatores habeamus. Duae captae hoc anno urbes Capua Fulvium reum, Marcellum Syracusae habeant.*

XXXI. Reductis in curiam legatis, tum consul, *Non adeo majestatis*, inquit, *populi Romani imperiique hujus oblitus sum, Patres conscripti, ut, si de meo crimine ambigeretur, consul dicturus causam, accusantibus Graecis, fuerim. sed non, quid ego fecerim, in disquisitionem venit, quam quid isti pati debuerint. qui si non fuerunt hostes, nihil interest, nunc, an vivo Hierone, Syracusas violaverim. Sin autem desciverunt, legatos nostros ferro atque armis petierunt, urbem ac moenia clauserunt, exercituque Carthaginiensium adversus nos tutati sunt; quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur? Tradentes urbem principes Syracusanorum aversatus sum: Sosim et Mericum Hispanum, quibus tantum crederem, potiores habui. Non estis extremi Syracusanorum, quippe qui aliis humilitatem objiciatis. Quis est vestrûm, qui se mihi*

mihi portas aperturum, qui armatos milites meos in urbem accepturum promiserit? Odistis et exsecramini eos, qui fecerunt, et ne hic quidem contumeliis in eos dicendis parcitis: tantum abest, ut et ipsi tale quidquam facturi fueritis. Ipsa humilitas eorum, Patres conscripti, quam isti objiciunt, maximo argumento est, me neminem, qui navatam operam reipublicae nostrae velit, aversatum esse. Et, antequam obsiderem Syracusas, nunc legatis mittendis, nunc ad colloquium eundo, tentavi pacem: et, postquam neque legatos violandi verecundia erat, nec mihi ipsi congresso ad portas cum principibus responsum dabatur, multis terra marique exhaustis laboribus, tandem vi atque armis Syracusas cepi. Quae captis acciderint, apud Hannibalem et Carthaginienses victosque justius, quam apud victoris populi senatum, quererentur. Ego, Patres conscripti, Syracusas spoliatas si negaturus essem, nunquam spoliis earum urbem Romam exornarem. Quae autem singulis victor aut ademi, aut dedi; cum belli jure, tum ex cujusque merito, satis scio me fecisse. Ea vos rata habeatis, Patres conscripti, nae magis reipublicae interest, quam mea. Mea quippe fides exsoluta est: ad rempublicam pertinet, ne acta mea rescindendo, alios in posterum segniores duces faciatis. Et quoniam coram et Siculorum et mea verba audistis, Patres conscripti, simul templo excedemus, ut, me absente, liberius consuli senatus possit. Ita dimissis Siculis, et ipse in Capitolium ad delectum discessit.

XXXII. Consul alter de postulatis Siculorum ad Patres retulit. Ibi cum diu de sententiis certatum esset, et magna pars senatus, principe ejus sententiae T. Manlio Torquato, *cum tyrannis bellum gerendum fuisse,* censerent, *hostibus et Syracusanorum et populi Romani: et urbem recipi, non capi: et receptam legibus antiquis et libertate stabiliri; non fessam miseranda servitute bello affligi. Inter tyrannorum et ducis Romani certamina, praemium victoris in medio positam urbem pulcherrimam ac nobilissimam periisse, horreum atque aerarium quondam populi Romani: cujus munificentia ac donis, multis tempestatibus, hoc denique ipso Punico bello, adjuta or-*

 nata-

nataque respublica esset. Si ab inferis existat rex Hiero, fidissimus imperii Romani cultor, quo ore aut Syracusas, aut Romam ei ostendi posse? cum, ubi semirutam ac spoliatam patriam respexisset, ingrediens Romam, in vestibulo urbis, prope in porta, spolia patriae suae visurus sit? Haec taliaque cum ad invidiam consulis miserationemque Siculorum dicerentur, mitius tamen decreverunt Patres causa Marcelli: *Quae is gerens bellum victorque egisset, rata habenda esse. in reliquum curae senatui fore rem Syracusanam, mandaturosque consuli Laevino, quod sine jactura reipublicae fieri posset, fortunis ejus civitatis consuleret.* Missis duobus senatoribus in Capitolium ad consulem, uti rediret in curiam, et introductis Siculis, senatusconsultum recitatum est: legatique, benigne appellati ac dimissi, ad genua se Marcelli consulis projecerunt, obsecrantes, *ut, quae deplorandae ac levandae calamitatis causa dixissent, veniam eis daret, et in fidem clientelamque se urbemque Syracusas acciperet.* post haec consul clementer appellatos dimisit.

XXXIII. Campanis deinde senatus datus est, quorum oratio miserabilior, causa durior erat. neque enim meritas poenas negare poterant, nec tyranni erant, in quos culpam conferrent: sed satis pensum poenarum, tot veneno absumtis, tot securi percussis senatoribus, credebant. *Paucos nobilium superstites esse, quos nec sua conscientia, ut quidquam de se gravius consulerent, impulerit, nec victoris ira capitis damnaverit; eos libertatem sibi suisque, et bonorum aliquam partem orare, cives Romanos, affinitatibus plerosque et propinquis jam cognationibus ex connubio vetusto junctos.* Submotis deinde e templo, paulisper dubitatum, an arcessendus a Capua Q. Fulvius esset, (mortuus enim post captam Claudius consul erat) ut coram imperatore, qui res gessisset, sicut inter Marcellum Siculosque disceptatum fuerat, disceptaretur: dein, cum M. Atilium, C. Fulvium fratrem Flacci, legatos ejus, ac Q. Minucium et L. Veturium Philonem, item Claudii legatos, qui omnibus gerendis rebus affuerant, in senatu viderent, nec Fulvium avocari a Capua, nec differri Campanos vellent; inter-

interrogatus ſententiam M. Atilius Regulus, cujus ex iis, qui ad Capuam fuerant, maxima auctoritas erat, *In conſilio*, inquit, *arbitror me fuiſſe conſulibus, Capua capta, cum quaereretur, ecquis Campanorum de republica noſtra bene meritus eſſet: duas mulieres compertum eſt, Veſtiam Oppiam Atellanam Capuae habitantem, et Fauculam Cluviam, quae quondam quaeſtum corpore feciſſet: illam quotidie ſacrificaſſe pro ſalute et victoria populi Romani; hanc captivis egentibus alimenta clam ſuppeditaſſe. Ceterorum omnium Campanorum eundem erga nos animum, quem Carthaginienſium, fuiſſe: ſecurique percuſſos a Q. Fulvio eſſe magis, quorum dignitas inter alios, quam quorum culpa eminebat. Per ſenatum agi de Campanis, qui cives Romani ſunt, injuſſu populi non video poſſe. idque et apud majores noſtros in Satricanis factum eſt, cum defeciſſent, ut M. Antiſtius tribunus plebis prius rogationem ferret, ſciretque plebs, uti ſenatui de Satricanis ſententiae dicendae jus eſſet. Itaque cenſeo, cum tribunis plebis agendum eſſe, ut eorum unus pluresve rogationem ferant ad plebem, qua nobis ſtatuendi de Campanis jus fiat.* L. Atilius tribunus plebis ex auctoritate ſenatus plebem in haec verba rogavit: *Omnes Campani, Atellani, Calatini, Sabatini, qui ſe dediderunt in arbitrium ditionemque populi Romani Fulvio proconſuli, quaeque una ſecum dediderunt, agrum urbemque, divina, humanaque, utenſiliaque, ſive quid aliud dediderunt; de iis rebus quid fieri velitis, vos rogo, Quirites.* Plebes ſic juſſit: *Quod ſenatus juratus, maxima pars, cenſeat, qui aſſidetis, id volumus jubemusque.*

XXXIV. Ex hoc plebeiſcito ſenatus conſultus, *Oppiae Cluviaeque primum bona ac libertatem reſtituit. ſi qua alia praemia petere ab ſenatu vellent, venire eas Romam.* Campanis in familias ſingulas decreta facta, quae non operae pretium eſt omnia enumerare. *Aliorum bona publicanda: ipſos liberosque eorum et conjuges vendendas, extra filias, quae enupſiſſent prius, quam in populi Romani poteſtatem venirent. Alios in vincula condendos, ac de his poſterius conſulendum.* Aliorum Cam-

 pano-

panorum ſummam etiam cenſus diſtinxerunt, publicanda necne bona eſſent; *pecua captiva, praeter equos, et mancipia, praeter puberes virilis ſexus, et omnia, quae ſolo non continerentur, reſtituenda*, cenſuerunt, *dominis. Campanos omnes, Atellanos, Calatinos, Sabatinos, extra quam, qui eorum, aut ipſi aut parentes eorum, apud hoſtes eſſent, liberos eſſe*, juſſerunt, *ita ut nemo eorum civis Romanus, aut Latini nominis eſſet: neve quis eorum, qui Capuae fuiſſent, dum portae clauſae eſſent, in urbe agrove Campano intra certam diem maneret. Locus, ubi habitarent, trans Tiberim, qui non contingeret Tiberim, daretur. qui nec Capuae, nec in urbe Campana, quae a populo Romano defeciſſet, per bellum fuiſſent, eos cis Lirim amnem Romam verſus; qui ad Romanos transiſſent prius, quam Hannibal Capuam veniret, cis Vulturnum emovendos*, cenſuerunt. *ne quis eorum propius mare quindecim millibus paſſuum agrum aedificiumve haberet. Qui eorum trans Tiberim emoti eſſent, ne ipſi poſterive eorum uspiam pararent haberentve, niſi in Vejente, aut Sutrino, Nepeſinove agro: dum ne cui major, quam quinquaginta jugerum, agri modus eſſet. Senatorum omnium, quique magiſtratus Capuae, Atellae, Calatiae geſſiſſent, bona venire Capuae*, juſſerunt; *libera corpora, quae venundari placuerat, Romam mitti, ac Romae venire. Signa, ſtatuas aeneas, quae capta de hoſtibus dicerentur, quae eorum ſacra ac profana eſſent, ad pontificum collegium* rejecerunt. Ob haec decreta moeſtiores aliquanto, quam Romam venerant, Campanos dimiſerunt. nec jam Q. Fulvii ſaevitiam in ſeſe, ſed iniquitatem Deûm atque exſecrabilem fortunam ſuam incuſabant.

XXXV. Dimiſſis Siculis Campanisque, delectus habitus. ſcripto deinde exercitu, de remigum ſupplemento agi coeptum. in quam rem cum neque hominum ſatis, nec, ex qua pararentur, ſtipendiumque acciperent, pecuniae quidquam ea tempeſtate in publico eſſet, edixerunt conſules, ut privati ex cenſu ordinibusque, ſicut antea, remiges darent cum ſtipendio cibariisque dierum triginta. Ad id edictum tantus fremitus hominum,

tanta

tanta indignatio fuit, ut magis dux, quam materia, seditioni deesset. *Secundum Siculos Campanosque plebem Romanam perdendam lacerandamque sibi consules sumsisse. per tot annos tributo exhaustos nil reliqui, praeter terram nudam ac vastam, habere. Tecta hostes incendisse, servos agri cultores rempublicam abduxisse, nunc ad militiam parvo aere emendo, nunc remiges imperando. Si quid cui argenti aerisve fuerit, stipendio remigum et tributis annuis ablatum. Se, ut dent, quod non habeant, nulla vi, nullo imperio cogi posse. Bona sua venderent: in corpora, quae reliqua essent, saevirent. Ne unde redimantur quidem, quidquam superesse.* Haec non in occulto, sed propalam in foro atque oculis ipsorum consulum ingens turba circumfusi fremebant: nec eos sedare consules, nunc castigando, nunc consolando, poterant. Spatium deinde his tridui se dare ad cogitandum dixerunt: quo ipsi ad rem inspiciendam expediendamque usi sunt. Senatum postero die habuerunt de remigum supplemento: ubi cum multa disseruissent, cur aequa plebis recusatio esset, verterunt orationem eo, ut dicerent, *Privatis id, seu aequum, seu iniquum, onus injungendum esse. Nam unde, cum pecunia in aerario non esset, paraturos navales socios? Quomodo autem sine classibus aut Siciliam obtineri, aut Italia Philippum arceri posse, aut tuta Italiae litora esse?*

XXXVI. Cum in hac difficultate rerum consilium haereret, ac prope torpor quidam occupasset hominum mentes, tum Laevinus consul, *Magistratus senatui, et senatum populo, sicut honore praestent, ita ad omnia, quae dura atque aspera essent, subeunda duces debere esse. Si quid injungere inferiori velis, id prius in te ac tuos si ipse juris statueris, facilius omnes obedientes habeas. nec impensa gravis est, cum ex ea plus quam pro virili parte sibi quemque capere principum vident. Itaque classes habere atque ornare volumus populum Romanum? privatos sine recusatione remiges dare? nobismet ipsis primum imperemus. Aurum, argentum, aes signatum omne senatores crastino die in publicum conferamus: ita ut annulos sibi quisque, et conjugi, et libe-*

 ris

ris, et filio bullam, et, quibus uxor filiaeve sunt, singulas uncias pondo auri relinquant; argenti, qui curuli sella sederunt, equi ornamenta et libras pondo, ut salinum patellamque Deorum causa habere possint. ceteri senatores libram argenti tantum, aeris signati quina millia in singulos patres familiae relinquamus. Ceterum omne aurum, argentum, aes signatum, ad triumviros mensarios extemplo deferamus, nullo ante senatusconsulto facto: ut voluntaria collatio, et certamen adjuvandae reipublicae excitet ad aemulandum animos primum equestris ordinis; dein reliquae plebis. hanc unam viam, multa inter nos collocuti, consules invenimus. Ingredimini, Diis bene juvantibus. Respublica incolumis et privatas res facile salvas praestat. publica prodendo, tua nequidquam serves. In haec tanto animo consensum est, ut gratiae ultro consulibus agerentur. senatu inde misso, pro se quisque aurum, argentum et aes in publicum conferunt, tanto certamine injecto, ut prima inter primos nomina sua vellent in publicis tabulis esse; ut nec triumviri accipiundo, nec scribae referundo sufficerent. Hunc consensum senatus equester ordo est secutus: equestris ordinis, plebes. Ita sine edicto, sine coërcitione magistratus, nec remige in supplementum, nec stipendio respublica eguit: paratisque omnibus ad bellum, consules in provincias profecti sunt.

XXXVII. Neque aliud magis tempus belli fuit, quo Carthaginienses Romanique pariter variis casibus immixtis magis in ancipiti spe ac metu fuerint. Nam Romanis et in provinciis, hinc in Hispania adversae res, hinc prosperae in Sicilia, luctum et laetitiam miscuerant: et in Italia, cum Tarentum amissum damno et dolori, tum arx cum praesidio retenta praeter spem gaudio fuit: et terrorem subitum pavoremque urbis Romae obsessae et oppugnatae Capua post dies paucos capta in laetitiam vertit. Transmarinae quoque res quadam vice pensatae. Philippus hostis tempore haud satis opportuno factus; Aetoli novi adsciti socii, Attalusque Asiae rex, jam velut despondente fortuna Romanis imperium orientis. Carthaginienses quoque Capuam amissam et Tarentum captum

ptum aequabant: et, ut ad moenia urbis Romanae nullo prohibente se pervenisse in gloria ponebant, ita pigebat irriti incepti: pudebatque adeo se spretos, ut, sedentibus ipsis ad Romana moenia, alia porta exercitus Romanus in Hispaniam duceretur. Ipsae quoque Hispaniae, quo propius spem venerant, tantis duobus ducibus exercitibusque caesis, debellatum ibi, ac pulsos inde Romanos esse; eo plus, ab L. Marcio tumultuario duce ad vanum et irritum victoriam redactam esse, indignationis praebebant. Ita aequante fortuna, suspensa omnia utrinque erant, integra spe, integro metu, velut illo tempore primum bellum inciperent.

XXXVIII. Hannibalem ante omnia angebat, quod Capua, pertinacius oppugnata ab Romanis, quam defensa ab se, multorum Italiae populorum animos averterat: quos neque omnes tenere praesidiis, nisi vellet in multas parvasque partes carpere exercitum, quod minime tum expediebat, poterat: nec, deductis praesidiis, spei liberam vel obnoxiam timori sociorum relinquere fidem. Praeceps in avaritiam et crudelitatem animus ad spolianda, quae tueri nequibat, ut vastata hosti relinquerentur, inclinavit. Id foedum consilium, cum incepto, tum etiam exitu fuit. neque enim indigna patientium modo abalienabantur animi, sed ceterorum etiam. quippe ad plures exemplum, quam calamitas, pertinebat. Nec consul Romanus tentandis urbibus, sicunde spes aliqua se ostendisset, deerat. Salapiae principes erant Dasius et Blattius: Dasius Hannibali amicus; Blattius, quantum ex tuto poterat, rem Romanam fovebat, et per occultos nuntios spem proditionis fecerat Marcello, sed sine adjutore Dasio res transigi non poterat. Multum ac diu cunctatus, et tum quoque magis inopia consilii potioris, quam spe effectus, Dasium appellabat. at ille, cum ab re aversus, tum aemulo potentatus inimicus, rem Hannibali aperit. Arcessito utroque, Hannibal cum pro tribunali quaedam ageret, mox de Blattio cogniturus, starentque submoto populo accusator et reus; Blattius de proditione Dasium appellabat. *Enimvero*, ille, velut in manifesta re, exclamat, *sub oculis*

lis Hannibalis ſecum de proditione agi. Hannibali atque eis, qui aderant, quo audacior res erat, minus ſimilis veri viſa eſt. *aemulationem profecto atque odium eſſe: et id crimen afferri, quod, quia teſtem habere non poſſet, liberius fingenti ſit.* Ita inde dimiſſi ſunt. nec Blattius ante abſtitit tamen tam audaci incepto, quam idem obtundendo, docendoque, quam ea res ipſis patriaeque ſalutaris eſſet, pervicit, ut praeſidium Punicum (quingenti autem Numidae erant) Salapiaque traderetur Marcello. Nec ſine caede multa tradi potuit. longe fortiſſimi equitum toto Punico exercitu erant. Itaque, quanquam improviſa res fuit, nec uſus equorum in urbe erat; tamen, armis inter tumultum captis, et eruptionem tentaverunt, et, cum evadere nequirent, pugnantes ad ultimum occubuerunt. nec plus quinquaginta ex his in poteſtatem hoſtium vivi venerunt. plusque aliquanto damni haec ala equitum amiſſa Hannibali, quam Salapia, fuit: nec deinde unquam Poenus (quo longe plurimum valuerat) equitatu ſuperior fuit.

XXXIX. Per idem tempus, cum in arce Tarentina vix inopia tolerabilis eſſet, ſpem omnem praeſidium, quod ibi erat, Romanum praefectusque praeſidii atque arcis M. Livius in commeatibus ab Sicilia miſſis habebant. qui ut tuto praeterveherentur oram Italiae, claſſis viginti ferme navium Rhegii ſtabat. Praeerat claſſi commeatibusque D. Quinctius, obſcuro genere ortus, ceterum multis fortibus factis gloria militari illuſtris. Primo quinque naves, quarum maximae duae triremes a Marcello ei traditae erant, habuit: poſtea rem impigre ſaepe gerenti tres additae quinqueremes: poſtremo ipſe a ſociis, Rheginisque, et a Velia, et a Paeſto, debitas ex foedere exigendo, claſſem viginti navium, ſicut ante dictum eſt, effecit. Huic ab Rhegio profectae claſſi Democrates, cum pari claſſe navium Tarentinarum numero, quindecim millia ferme ab urbe ad Sacriportum obvius fuit. Velis tum forte, improvidus futuri certaminis, Romanus veniebat. ſed circa Crotonem Sybarimque ſuppleverat remigio naves, inſtructamque et armatam egregie pro magnitudine navium claſſem habebat; et tum forte ſub

idem

idem fere tempus et venti vis omnis cecidit, et hostes in conspectu fuere, ut ad componenda armamenta, expediendumque remigem ac militem ad imminens certamen satis temporis esset. Raro alias tantis animis justae concurrerunt classes: quippe cum in majoris discrimen rei, quam ipsae erant, pugnarent. Tarentini, ut, recuperata urbe ab Romanis post centesimum prope annum, arcem etiam liberarent; spe commeatus quoque hostibus, si navali proelio possessionem maris ademissent, interclusuros: Romani, ut, retenta possessione arcis, ostenderent, non vi aut virtute, sed proditione ac furto, Tarentum amissum. Itaque ex utraque parte signo dato cum rostris concurrissent, neque retro navem inhiberent, nec dirimi ab se hostem paterentur, quam quis indeptus navem erat, ferrea injecta manu; ita conferebant ex propinquo pugnam, ut non missilibus tantum, sed gladiis etiam prope collato pede gereretur res. Prorae inter se junctae haerebant, puppes alieno remigio circumagebantur. ita in arcto stipatae erant naves, ut vix ullum telum in mari vanum intercideret. frontibus velut pedestris acies urgebant: perviaeque naves pugnantibus erant. Insignis tamen inter ceteras pugna fuit duarum, quae primae agminis concurrerant inter se. In Romana nave ipse Quinctius erat, in Tarentina Nico, cui Perconi fuit cognomen, non publico modo, sed privato etiam odio invisus atque infestus Romanis: quod ejus factionis erat, quae Tarentum Hannibali prodiderat. Hic Quinctium, simul pugnantem hortantemque suos, incautum hasta transfigit: ille atque praeceps cum armis procidit ante proram. victor Tarentinus, in turbatam duce amisso navem impigre transgressus, cum summovisset hostes, et pora jam Tarentinorum esset, puppim male conglobati tuerentur Romani; repente et alia a puppi triremis hostium apparuit. Ita in medio circumventa Romana navis capitur. hinc ceteris terror injectus, ut praetoriam navem captam videre: fugientesque passim, aliae in alto mersae, aliae in terram remis abreptae, mox praedae fuere Thurinis Metapontinisque. ex onerariis, quae cum commeatu sequebantur, perpaucae in potestatem hostium venere: aliae, ad incertos ventos hinc atque

que illinc obliqua transferentes vela, in altum evectae ſunt. Nequaquam pari fortuna per eos dies Tarenti res geſta. nam ad quatuor millia hominum frumentatum egreſſa, cum in agris paſſim vagarentur; Livius, qui arci praeſidioque Romano praeerat, intentus in omnes occaſiones gerendae rei, C. Perſium, impigrum virum, cum duobus millibus armatorum ex arce emiſit. qui, vage effuſos per agros palatosque adortus, cum diu paſſim cecidiſſet, paucos ex multis, trepida fuga incidentes ſemiapertis portarum foribus, in urbem compulit, ne urbs eodem impetu caperetur. Ita aequatae res ad Tarentum; Romanis victoribus terra, Tarentinis mari. frumenti ſpes, quae in oculis fuerat, utrosque fruſtrata pariter.

XL. Per idem tempus Laevinus conſul, jam magna parte anni circumacta, in Siciliam, veteribus novisque ſociis exſpectatus, cum veniſſet, primum ac potiſſimum omnium ratus, Syracuſis nova pace inconditas componere res. Agrigentum inde (quod belli reliquum erat, tenebaturque a Carthaginienſium valido praeſidio) duxit legiones. et adfuit fortuna incepto. Hanno erat imperator Carthaginienſium, ſed omnem in Mutine Numidisque ſpem repoſitam habebant. Per totam Siciliam vagus praedas agebat ex ſociis Romanorum: neque intercludi ab Agrigento vi aut arte ulla, nec, quin erumperet, ubi vellet, prohiberi poterat. Haec ejus gloria, quia jam imperatoris quoque famae officiebat, poſtremo in invidiam vertit; ut ne bene geſtae quidem res jam Hannoni propter auctorem ſatis laetae eſſent. propter quae poſtremo praefecturam ejus filio ſuo dedit, ratus, cum imperio auctoritatem quoque ei inter Numidas erepturum. quod longe aliter evenit. Nam veterem favorem ejus ſua inſuper invidia auxit. neque ille indignitatem injuriae tulit, confeſtimque ad Laevinum occultos nuntios miſit de tradendo Agrigento. Per quos ut eſt facta fides, compoſitusque rei gerendae modus, portam ad mare ferentem Numidae cum occupaſſent, pulſis inde cuſtodibus, aut caeſis, Romanos ad id ipſum miſſos in urbem acceperunt. Et cum agmine jam in media urbis

bis ac forum magno tumultu iretur, ratus Hanno non aliud, quam tumultum ac secessionem (id quod et ante acciderat) Numidarum esse, ad comprimendam seditionem processit. atque ille, cum ei multitudo major, quam Numidarum, procul visa, et clamor Romanus haudquaquam ignotus ad aures accidisset, prius, quam ad ictum teli veniret, capessit fugam; per aversam portam emissus, assumto comite Epicyde, cum paucis ad mare pervenit: nactique opportune parvum navigium, relicta hostibus Sicilia, de qua per tot annos certatum erat, in Africam trajecerunt. alia multitudo Poenorum Siculorumque, ne tanto quidem certamine, cum caeci in fugam ruerent, clausique exitus essent, circa portas caesa. Oppido recepto Laevinus, qui capita rerum Agrigenti erant, virgis caesos securi percussit: ceteros praedamque vendidit. omnem pecuniam Romam misit. Fama Agrigentinorum cladis Siciliam cum pervasisset, omnia repente ad Romanos inclinaverunt. Prodita brevi sunt viginti oppida: sex vi capta: voluntaria deditione in fidem venerunt ad quadraginta. quarum civitatum principibus cum pro cujusque merito consul pretia poenasque exsolvisset, coëgissetque Siculos, positis tandem armis, ad agrum colendum animos convertere, ut esset non incolarum modo alimentis frugifera insula, sed urbis Romae atque Italiae (id quod multis saepe tempestatibus fecerat) annonam levaret; ab Agathyrna inconditam multitudinem secum in Italiam transvexit. quatuor millia hominum erant, mixti ex omni colluvione exsules, obaerati, capitalia ausi plerique; et cum in civitatibus suis ac sub legibus vixerant, et postquam eos ex variis caussis fortuna similis conglobaverat Agathyrnam, per latrocinia ac rapinam tolerantes vitam. hos neque relinquere Laevinus in insula, tum primum nova pace coalescente, velut materiam novandis rebus, satis tutum ratus est: et Rheginis usui futuri erant ad populandum Bruttium agrum, assuetam latrociniis quaerentibus manum. Et, quod ad Siciliam attinet, eo anno debellatum est.

XLI.

XLI. In Hispania principio veris P. Scipio, navibus deductis, evocatisque edicto Tarraconem sociorum auxiliis, classem onerariasque ostium inde Iberi fluminis petere jubet. Eodem legiones ex hibernis convenire cum jussisset: ipse cum quinque millibus sociorum ab Tarracone profectus ad exercitum est. Quo cum venisset, alloquendos maxime veteres milites, qui tantis superfuerant cladibus, ratus, concione advocata, ita disseruit: *Nemo ante me novus imperator militibus suis prius, quam opera eorum usus esset, gratias agere jure ac merito potuit. Me vobis prius, quam provinciam aut castra viderem, obligavit fortuna: primum, quod ea pietate erga patrem patruumque meum vivos mortuosque fuistis: deinde, quod amissam tanta clade provinciae possessionem, integram et populo Romano et successori mihi, virtute vestra obtinuistis. Sed cum jam benignitate Deûm id paremus atque agamus, non ut ipsi maneamus in Hispania, sed ne Poeni maneant, nec ut pro ripa Iberi stantes arceamus transitu hostes, sed ut ultro transeamus, transferamusque bellum; vereor, ne cui vestrûm majus id audaciusque consilium, quam aut pro memoria cladium nuper acceptarum, aut pro aetate mea, videatur. Adversae pugnae in Hispania nullius in animo, quam meo, minus obliterari possunt. Quippe cui pater et patruus intra triginta dierum spatium, ut aliud super aliud cumularetur familiae nostrae funus, interfecti sunt. Sed ut familiaris paene orbitas ac solitudo frangit animum; ita publica cum fortuna tum virtus desperare de summa rerum prohibet. Ea fato quodam data nobis sors est, ut magnis omnibus bellis victi vicerimus. Vetera omitto, Porsenam, Gallos, Samnites: a Punicis bellis incipiam. Quot classes, quot duces, quot exercitus priore bello amissi sunt? Jam quid hoc bello memorem? Omnibus aut ipse adfui cladibus: aut, quibus abfui, maxime unus omnium eas sensi. Trebia, Trasimenus, Cannae, quid aliud sunt, quam monumenta occisorum exercituum consulumque Romanorum? Adde defectionem Italiae, Siciliae majoris partis, Sardiniae. Adde ultimum terrorem ac pavorem, castra Punica inter Anienem et moenia Romana posita, et visum prope in portis victorem Hannibalem. In*

hac

hac ruina rerum stetit una integra atque immobilis virtus populi Romani. Haec omnia strata humi erexit ac sustulit. Vos omnium primi, milites, post Cannensem cladem vadenti Hasdrubali ad Alpes Italiamque, qui si se cum fratre conjunxisset, nullum jam nomen esset populi Romani, ductu auspicioque patris mei obstitistis. et hae secundae res illas adversas sustinuerunt. Nunc, benignitate Deûm, omnia secunda, prospera, in dies laetiora ac meliora in Italia Siciliaque geruntur. In Sicilia Syracusae, Agrigentum captum, pulsi tota insula hostes, receptaque provincia in ditione populi Romani est. In Italia Arpi recepti, Capua capta. Iter omne ab urbe Roma trepida fuga emensus Hannibal, in extremum angulum agri Bruttii compulsus, nihil jam majus precatur Deos, quam ut incolumi cedere atque abire ex hostium terra liceat. Quid igitur minus conveniat, milites, quam, cum aliae super alias clades cumularentur, ac Dii prope ipsi cum Hannibale starent, vos hic cum parentibus meis (aequentur enim etiam honore nominis) sustinuisse labantem fortunam populi Romani; nunc eosdem, quia illic omnia secunda laetaque sunt, animis deficere? Nuper quoque quae acciderunt, utinam tam sine meo luctu, quam vestro, transissent! Nunc Dii immortales imperii Romani praesides, qui centuriis omnibus, ut mihi imperium juberent dari, fuere auctores, iidem auguriis auspiciisque, et per nocturnos etiam visus omnia laeta ac prospera portendunt. Animus quoque meus, maximus mihi ad hoc tempus vates, praesagit, nostram Hispaniam esse: brevi extorre hinc omne Punicum nomen, maria terrasque foeda fuga impleturum. Quod mens sua sponte divinat, idem subjicit ratio haud fallax. Vexati ab iis socii nostram fidem per legatos implorant. tres duces discrepantes, prope ut defecerint alii ab aliis, trifariam exercitum in diversissimas regiones distraxere. Eadem in illos ingruit fortuna, quae nuper nos afflixit. nam et deseruntur ab sociis, ut prius ab Celtiberis nos: et diduxerunt exercitus; quae patri patruoque meo causa exitii fuit. Nec discordia intestina coire eos in unum sinet, neque singuli nobis resistere poterunt. Vos modo, milites, favete nomini Scipionum, soboli imperatorum vestrorum, velut accisis recrescenti stir-

ſtirpibus. Agite, milites veteres, novum exercitum novumque ducem traducite Iberum, traducite in terras cum multis fortibus factis ſaepe a vobis peragratas. Brevi faciam, ut, quemadmodum nunc noſcitatis in me patris patruique ſimilitudinem oris vultusque, et lineamenta corporis; ita ingenii, fidei, virtutisque exemplum expreſſam ad effigiem vobis reddam, ut revixiſſe, aut renatum ſibi quisque Scipionem imperatorem dicat.

XLII. Hac oratione accenſis militum animis, relicto ad praeſidium regionis ejus M. Silano, cum tribus millibus peditum et trecentis equitibus, ceteras omnes copias (erant autem viginti quinque millia peditum, duo millia et quingenti equites) Iberum trajecit. Ibi quibusdam ſuadentibus, ut, quoniam in tres tam diverſas regiones disceſſiſſent Punici exercitus, proximum aggrederetur, periculum eſſe ratus, ne eo facto in unum omnes contraheret, nec par eſſet unus tot exercitibus, Carthaginem Novam interim oppugnare ſtatuit, urbem cum ipſam opulentam ſuis opibus, tum hoſtium omni bellico apparatu plenam; (ibi arma, ibi pecunia, ibi totius Hispaniae obſides erant) ſitam praeterea cum opportune ad trajiciendum in Africam, tum ſuper portum ſatis amplum quantaevis claſſi, et neſcio an unum in Hispaniae ora, qua noſtro adjacet mari. Nemo omnium, quo iretur, ſciebat; praeter C. Laelium. Is, claſſe circummiſſus, ita moderari curſum navium juſſus erat, ut eodem tempore exercitus oſtenderetur, et claſſis portum intraret. Septimo die ab Ibero Carthaginem ventum eſt ſimul terra marique. caſtra ab regione urbis, qua in ſeptentrionem verſa eſt, poſita: his ab tergo (nam frons natura tuta erat) vallum objectum. Ceterum ſita Carthago ſic eſt: Sinus eſt maris media fere Hispaniae ora, maxime Africo vento oppoſitus, et quingentos paſſus introrſus retractus, paululo plus paſſuum in latitudinem patens. hujus in oſtio ſinus parva inſula objecta ab alto portum ab omnibus ventis, praeterquam Africo, tutum facit. ab intimo ſinu peninſula excurrit, tumulus is ipſe, in quo condita urbs eſt, ab ortu ſolis et a meridie cincta mari: ab occaſu ſtagnum claudit, paulum et ad ſeptemtrio-

trionem fusum, incertae altitudinis, utcunque exaestuat aut deficit mare. Continenti urbem jugum ducentos fere et quinquaginta passus patens conjungit. unde cum tam parvi operis munitio esset, non objecit vallum imperator Romanus: seu fiduciam hosti superbe ostentans, sive ut subeunti saepe ad moenia urbis recursus pateret.

XLIII. Cetera, quae munienda erant, cum perfecisset, naves etiam in portu, velut maritimam quoque ostentans obsidionem, instruxit: circumvectusque classem, cum monuisset praefectos navium, ut vigilias nocturnas intenti servarent, omnia ubique primo obsessum hostem conari: regressus in castra, ut consilii sui rationem, quod ab urbe potissimum oppugnanda bellum orsus esset, militibus ostenderet, et spem potiundae cohortando faceret, concione advocata ita disseruit: *Ad urbem unam oppugnandum si quis vos adductos credit, is magis operis vestri, quam emolumenti rationem exactam, milites, habet. Oppugnabitis enim vere moenia unius urbis, sed in una urbe universam ceperitis Hispaniam. Hic sunt obsides omnium nobilium regum populorumque: qui, simul in potestate vestra erunt, extemplo omnia, quae nunc sub Carthaginiensibus sunt, in ditionem tradent. Hic pecunia omnis hostium, sine qua neque illi gerere bellum possunt, quippe qui mercenarios exercitus alant; et quae nobis maximo usui ad conciliandos animos barbarorum erit. Hic tormenta, arma, armamenta, et omnis apparatus belli est, qui simul et vos instruet, et hostes nudabit. Potiemur praeterea cum pulcherrima opulentissimaque urbe, tum opportunissima portu egregio, unde terra marique, quae belli usus poscunt, suppeditentur. quae cum magna ipsi habebimus, tum demserimus hostibus multo majora. Haec illis arx, hoc horreum, aerarium, armamentarium, hoc omnium rerum receptaculum est. Hin rectus in Africam cursus est: haec una inter Pyrenaeum et Gades statio: hinc omni Hispaniae imminet Africa. Sed, quoniam vos instructos et ordinatos cognosco, ad Carthaginem Novam oppugnandam totis viribus et bono animo transeamus.* Cumque omnes una voce,

voce, *hoc faciendum*, ſucclamarent, eos Carthaginem duxit. tum terra marique eam oppugnari jubet.

XLIV. Contra Mago Poenorum dux, cum terra marique inſtrui oppugnationem videret, et ipſe copias ita disponit. Oppidanorum duo millia ab ea parte, qua caſtra Romana erant, opponit: quingentis militibus arcem inſedit: quingentos tumulo urbis in orientem verſo imponit: multitudinem aliam, quo clamor, quo ſubita vocaſſet res, intentam ad omnia occurrere jubet. Patefacta deinde porta, eos, quos in via ferente ad caſtra hoſtium inſtruxerat, mittit. Romani, duce ipſo praecipiente, parumper ceſſere, ut propiores ſubſidiis in certamine ipſo ſubmittendis eſſent. Et primo haud impari ſtetere acie: ſubſidia deinde, identidem ſubmiſſa e caſtris, non averterunt ſolum in fugam hoſtes, ſed adeo effuſis inſtiterunt, ut, niſi receptui ceciniſſet, permixti fugientibus irrupturi fuiſſe in urbem viderentur. Trepidatio vero non in proelio major, quam tota urbe fuit. multae ſtationes pavore atque fuga deſertae ſunt, relictique muri; cum, qua cuique erat proximum, deſiluiſſent. Quod ubi egreſſus Scipio in tumulum, quem Mercurii vocant, animadvertit, multis partibus nudata defenſoribus moenia eſſe; omnes e caſtris excitos ire ad oppugnandam urbem, et ferre ſcalas jubet. ipſe, trium prae ſe juvenum validorum ſcutis oppoſitis, (ingens enim jam vis omnis generis telorum e muris volabat) ad urbem ſuccedit, hortatur, imperat, quae in rem ſunt: quodque plurimum ad accendendos militum animos intererat, teſtis ſpectatorque virtutis atque ignaviae cujusque adeſt. Itaque in vulnera ac tela ruunt; neque illos muri, neque ſuperſtantes armati arcere queunt, quin certatim aſcendant. Et ab navibus eodem tempore ea, quae mari alluitur, pars urbis oppugnari coepta eſt. Ceterum tumultus inde major, quam vis, adhiberi poterat. dum applicant, dum partim exponunt ſcalas militesque, dum, qua cuique proximum eſt, in terram evadere properant, ipſa feſtinatione et certamine alii alios impediunt.

XLV.

XLV. Inter haec repleverat jam Poenus armatis muros, et vis magna, ex ingenti copia congesta, telorum suppeditabat. Sed neque viri, nec tela, nec quidquam aliud aeque, quam moenia ipsa sese, defendebant. rarae enim scalae altitudini aequari poterant: et, quo quaeque altiores, eo infirmiores erant. Itaque, cum summus quisque evadere non posset, subirent tamen alii, onere ipso frangebantur. quidam, stantibus scalis, cum altitudo caliginem oculis offudisset, ad terram delati sunt. Et cum passim homines scalaeque ruerent, et ipso successu audacia atque alacritas hostium cresceret, signum receptui datum est; quod spem non praesentis modo ab tanto certamine ac labore quietis obsessis, sed etiam in posterum dedit, scalis et corona capi urbem non posse. opera et difficilia esse, et tempus datura ad ferendam opem, imperatoribus suis. Vix prior tumultus conticuerat, cum Scipio ab defessis jam vulneratisque recentes integrosque alios accipere scalas jubet, et vi majore aggredi urbem. Ipse, ut ei nuntiatum est, aestum decedere, quod per piscatores Tarraconenses, nunc levibus cymbis, nunc, ubi eae siderent, vadis pervagatos stagnum, compertum habebat, facilem pedibus ad murum transitum dari, eo secum armatos duxit. Medium ferme diei erat: et ad id, quod sua sponte cedente in mare aestu trahebatur aqua, acer etiam Septemtrio ortus inclinatum stagnum eodem, quo aestus, ferebat, et adeo nudaverat vada, ut alibi umbilico tenus aqua esset, alibi genua vix superaret. Hoc, cura ac ratione compertum, in prodigium ac Deos vertens Scipio, qui ad transitum Romanis mare verterent, et stagno auferrent, viasque ante nunquam initas humano vestigio aperirent, Neptunum jubebat ducem itineris sequi, ac medio stagno evadere ad moenia.

XLVI. Ab terra ingens labor succedentibus erat: nec altitudine tantum moenium impediebantur, sed quod euntes ad ancipites utrinque ictus subjectos habebant Romanos; ut latera infestiora subeuntibus, quam adversa corpora, essent. At parte in alia quingentis et per stagnum facilis transitus, et in murum ascensus inde

fuit.

fuit. nam neque opere emunitus erat, ut ubi ipsius loci ac stagni praesidio satis creditum foret; nec ulla armatorum statio aut custodia opposita, intentis omnibus ad opem eo ferendam, unde periculum ostendebatur. Ubi urbem sine certamine intravere, pergunt inde, quanto maximo cursu poterant, ad eam portam, circa quam omne contractum certamen erat. in quod adeo intenti omnium non animi solum fuere, sed etiam oculi auresque pugnantium spectantiumque et adhortantium pugnantes, ut nemo ante ab tergo senserit captam urbem, quam tela in aversos inciderunt, et utrinque ancipitem hostem habebant. tunc, turbatis defensoribus metu, et moenia capta, et porta intus forisque pariter refringi coepta: et mox caedendo confractis, ne iter impediretur, foribus, armati impetum fecerunt. Magna multitudo et muros transscendebat; sed hi passim ad caedem oppidanorum versi. illa, quae portam ingressa erat, justa acies, cum ducibus, cum ordinibus, media urbe in forum processit. Inde cum duobus itineribus fugientes videret hostes, alios ad tumulum in orientem versum, qui tenebatur quingentorum militum praesidio, alios in arcem, in quam et ipse Mago cum omnibus fere armatis, qui muris pulsi fuerant, refugerat; partim copiarum ad tumulum expugnandum mittit, partim ipse ad arcem ducit. et tumulus primo impetu est captus, et Mago, arcem conatus defendere, cum omnia hostium plena videret, neque spem ullam esse, se arcemque et praesidium dedidit. Quoad dedita arx est, caedes tota urbe passim factae; nec ulli puberum, qui obvius fuit, parcebatur. tum, signo dato, caedibus finis factus. ad praedam victores versi, quae ingens omnis generis fuit.

XLVII. Liberorum capitum virile secus ad decem millia capta. inde, qui cives Novae Carthaginis erant, dimisit: urbemque et sua omnia, quae reliqua eis bellum fecerat, restituit. Opifices ad duo millia hominum erant; eos publicos fore populi Romani edixit, cum spe propinqua libertatis, si ad ministeria belli enise operam navassent. Ceteram multitudinem incolarum juvenum, ac validorum servorum, in classem ad supplementum

re-

remigum dedit. et auxerat navibus octo captivis classem. Extra hanc multitudinem Hispanorum obsides erant: quorum perinde, ac si sociorum liberi essent, cura habita. Captus et apparatus ingens belli; catapultae maximae formae centum viginti, minores ducentae octoginta et una: ballistae majores viginti tres, minores quinquaginta duae: scorpionum majorum minorumque, et armorum telorumque, ingens numerus: signa militaria septuaginta quatuor. Et auri argentique relata ad imperatorem magna vis: paterae aureae fuerunt ducentae septuaginta sex, libras ferme omnes pondo: argenti facti signatique decem et octo millia et trecenta pondo: vasorum argenteorum magnus numerus. Haec omnia C. Flaminio quaestori appensa annumerataque sunt. tritici quadraginta millia modiûm, hordei ducenta septuaginta. Naves onerariae sexaginta tres in portu expugnatae captaeque: quaedam cum suis oneribus, frumento, armis, aere praeterea, ferroque, et linteis, et sparto, et navali alia materia ad classem aedificandam: ut minimum omnium, inter tantas opes belli captas, Carthago ipsa fuerit.

XLVIII. Eo die Scipio, C. Laelio cum sociis navalibus urbem custodire jusso, ipse in castra legiones reduxit: fessosque milites omnibus uno die belli operibus (quippe qui et acie dimicassent, et capienda urbe tantum laboris periculique adissent, et capta, cum iis, qui in arcem confugerant, iniquo etiam loco pugnassent) curare corpora jussit. Postero die, militibus navalibusque sociis convocatis, primum Diis immortalibus laudesque et grates egit, qui se non urbis solum opulentissimae omnium in Hispania uno die compotem fecissent, sed ante eo congessissent omnis paene Africae atque Hispaniae opes: ut neque hostibus quidquam relinqueretur, et sibi ac suis omnia superessent. Militum deinde virtutem collaudavit, quod eos non eruptio hostium, non altitudo moenium, non inexplorata stagni vada, non castellum in alto tumulo situm, non munitissima arx deterruisset, quo minus transscenderent omnia perrumperentque. Itaque, quanquam omnibus omnia deberet, praecipuum muralis coronae decus ejus esse, qui primus mu-

murum ascendisset; profiteretur, qui se dignum eo duceret dono. Duo professi sunt: Q. Trebellius centurio legionis quartae, et Sex. Digitius socius navalis. nec ipsi tam inter se acriter contendebant, quam studia excitaverant uterque sui corporis hominum. Sociis C. Laelius praefectus classis; legionariis M. Sempronius Tuditanus aderat. Ea contentio cum prope seditionem veniret, Scipio tres recuperatores cum se daturum pronuntiasset, qui cognita causa testibusque auditis, judicarent, uter prior in oppidum transscendisset; C. Laelio et M. Sempronio advocatis partis utriusque P. Cornelium Caudinum de medio adjecit; eosque tres recuperatores considere, et causam cognoscere jussit. Cum res eo majore ageretur certamine, quod amoti tantae dignitatis non tam advocati, quam moderatores studiorum fuerant; C. Laelius, relicto consilio, ad tribunal ad Scipionem accedit, eumque docet, *rem sine modo ac modestia agi: ac prope esse, ut manus inter se conferant. Ceterum, etiamsi vis absit, nihilominus detestabili exemplo rem agi; quippe ubi fraude ac perjurio decus petatur virtutis. Stare hinc legionarios milites, hinc classicos, per omnes Deos paratos jurare, magis quae velint, quam quae sciant, vera esse, et obstringere perjurio non se solum suumque caput, sed signa militaria, et aquilas, sacramentique religionem. Haec se ad eum de sententia P. Cornelii et M. Sempronii deferre.* Scipio, collaudato Laelio, ad concionem advocavit, pronuntiavitque, *Se satis compertum habere, Q. Trebellium et Sex. Digitium pariter in murum escendisse: seque eos ambos, virtutis causa, coronis muralibus donare.* Tum reliquos, prout cuique meritum virtusque erat, donavit. ante omnes C. Laelium praefectum classis et omni genere laudis sibimet ipse aequavit, et corona aurea ac triginta bubus donavit.

XLIX. Tum obsides civitatum Hispaniae vocari jussit: quorum quantus numerus fuerit, piget scribere, quippe cum alibi trecentos ferme, alibi septingentos viginti quinque fuisse inveniam. Aeque et alia inter auctores discrepant. Praesidium Punicum alius decem, alius septem, alius haud plus quam duûm millium fuisse

fuiſſe ſcribit. Capta alibi decem millia capitum, alibi ſupra quinque et viginti invenias. Scorpiones majores minoresque ad ſexaginta captos ſcripſerim, ſi auctorem Graecum ſequar Silenum: ſi Valerium Antiatem, majorum ſcorpionum ſex millia, minorum tredecim: adeo nullus mentiendi modus eſt. Ne de ducibus quidem convenit. plerique Laelium praefuiſſe claſſi; ſunt, qui M. Junium Silanum dicant. Arinem praefuiſſe Punico praeſidio deditumque Romanis, Antias Valerius; Magonem alii ſcriptores tradunt. Non de numero navium captarum, non de pondere auri atque argenti, et redactae pecuniae, convenit. Si aliquibus aſſentiri neceſſe eſt, media ſimillima veris ſunt. Ceterum Scipio, vocatis obſidibus, primum univerſos bonum animum habere juſſit. *Veniſſe eos in populi Romani poteſtatem, qui beneficio, quam metu, obligare homines malit; exterasque gentes fide ac ſocietate junctas habere, quam triſti ſubjectas ſervitio.* Deinde, acceptis nominibus civitatum, recenſuit captivos, quot cujusque populi eſſent: et nuntios domum miſit, ut ad ſuos quisque recipiendos veniret. Si quarum forte civitatum legati aderant, eis praeſentibus ſuos reſtituit: ceterorum curam benigne tuendorum C. Flaminio quaeſtori attribuit. Inter haec e media turba obſidum mulier magno natu, Mandonii uxor, qui frater Indibilis Ilergetum reguli erat, flens ad pedes imperatoris procubuit, obteſtarique coepit, ut curam cultumque feminarum impenſius cuſtodibus commendaret. cum Scipio, *nihil profecto defuturum*, diceret: tum rurſus mulier, *Haud magni iſta facimus*, inquit. *quid enim huic fortunae non ſatis eſt? Alia me cura, aetatem harum intuentem, (nam ipſa jam extra periculum injuriae muliebris ſum) ſtimulat.* Aetate et forma florentes circa erant Indibilis filiae, aliaeque nobilitate pari, quae omnes eam pro parente colebant. Tum Scipio, *Meae populique Romani diſciplinae cauſa facerem*, inquit, *ne quid, quod ſanctum usquam eſſet, apud nos violaretur. nunc, ut id curem impenſius, veſtra quoque virtus dignitasque facit: quae ne in malis quidem oblitae decoris matronalis eſtis.* Spectatae deinde integritatis viro tradidit eas, tuerique haud ſecus ve-

verecunde ac modeste, quam hospitum conjuges ac matres, jussit.

L. Captiva deinde a militibus adducitur ad eum adulta virgo, adeo eximia forma, ut, quacunque incedebat, converteret omnium oculos. Scipio, percontatus patriam parentesque, inter cetera accepit, desponsam eam principi Celtiberorum adolescenti: Allucio nomen erat. Extemplo igitur parentibus sponsoque ab domo accitis, cum interim audiret, deperire eum sponsae amore, ubi primum venit, accuratiore eum sermone, quam parentes, alloquitur. *Juvenis*, inquit, *juvenem appello, quo minor sit inter nos hujus sermonis verecundia. Ego, cum sponsa tua capta a militibus nostris ad me ducta esset, audiremque, eam tibi cordi esse, et forma faceret fidem, quia ipse, si frui liceret ludo aetatis, (praesertim recto et legitimo amore) et non respublica animum nostrum occupasset, veniam mihi dari sponsam impensius amanti vellem: tuo, cujus possum, amori faveo. Fuit sponsa tua apud me eadem, qua apud soceros tuos parentesque suos, verecundia: servata tibi est, ut inviolatum et dignum me teque dari tibi donum posset. Hanc mercedem unam pro eo munere pacifcor: amicus populo Romano sis. et, si me virum bonum credis esse, quales patrem patruumque meum jam ante hae gentes norant, scias multos nostri similes in civitate Romana esse; nec ullum in terris populum hodie dici posse, quem minus tibi hostem tuisque esse velis, aut amicum malis.* Adolescens, simul pudore et gaudio perfusus, dextram Scipionis tenens, Deos omnes invocare ad gratiam illi pro se referendam, quoniam sibi nequaquam satis facultatis, pro suo animo atque illius erga se merito, esset. Parentes inde cognatique virginis appellati. qui, quoniam gratis sibi redderetur virgo, ad quam redimendam satis magnum attulissent auri pondus, orare Scipionem, ut id ab se donum acciperet, coeperunt: haud minorem ejus rei apud se gratiam futuram esse, affirmantes, quam redditae inviolatae foret virginis. Scipio, quando tanto opere peterent, accepturum se pollicitus, poni ante pedes jussit: vocatoque ad se Allucio, *Super dotem*, inquit,

quit, *quam accepturus a ſocero es, haec tibi a me dotalia dona accedent:* aurumque tollere, ac ſibi habere juſſit. His laetus donis honoribusque dimiſſus domum, implevit populares laudibus meritis Scipionis: *Veniſſe Diis ſimillimum juvenem, vincentem omnia, cum armis, tum benignitate ac beneficiis.* Itaque, delectu clientium habito, cum delectis mille et quadringentis equitibus intra paucos dies ad Scipionem revertit.

LI. Scipio retentum ſecum Laelium, dum captivos obſidesque et praedam ex conſilio ejus disponeret, ſatis omnibus compoſitis, data quinquereme, captivisque, Magone et quindecim fere ſenatoribus, qui ſimul cum eo capti erant, in navem impoſitis, nuntium victoriae Romam mittit. ipſe paucos dies, quibus morari Carthagine ſtatuerat, exercendis navalibus pedeſtribusque copiis abſumſit. Primo die legiones in armis quatuor millium ſpatio decurrerunt: ſecundo die arma curare et tergere ante tentoria juſſit: tertio die rudibus inter ſe in modum juſtae pugnae concurrerunt, praepilatisque miſſilibus jaculati ſunt: quarto die quies data: quinto iterum in armis decurſum eſt. Hunc ordinem laboris quietisque, quoad Carthagine morati ſunt, ſervarunt. Remigium claſſicique milites, tranquillo in altum evecti, agilitatem navium ſimulacris navalis pugnae experiebantur. Haec extra urbem terra marique corpora ſimul animosque ad bellum acuebant. urbs ipſa ſtrepebat apparatu belli, fabris omnium generum in publica officina incluſis. dux cuncta pari cura obibat. nunc in claſſe ac navali erat: nunc cum legionibus decurrebat; nunc operibus adſpiciendis tempus dabat, quaeque in officinis, quaeque in armamentario ac navalibus fabrorum multitudo plurima in ſingulos dies certamine ingenti faciebat. His ita inchoatis, refectisque, qua quaſſi erant, muris, dispoſitisque praeſidiis ad cuſtodiam urbis, Tarraconem eſt profectus, a multis legationibus protinus in via aditus; quas partim dato reſponſo ex itinere dimiſit, partim distulit Tarraconem, quo omnibus novis veteribusque ſociis edixerat conventum. Et cuncti fere, qui cis Iberum incolunt, populi, multi etiam ulterioris provinciae

 con-

convenerunt. Carthaginiensium duces primo ex industria famam captae Carthaginis compresserunt: deinde, ut clarior res erat, quam ut tegi ac dissimulari posset, elevabant verbis. *Necopinato adventu ac prope furto unius diei urbem unam Hispaniae interceptam. cujus rei tam parvae praemio elatum insolentem juvenem, immodico gaudio speciem magnae victoriae imposuisse. At, ubi appropinquare tres duces, tres victores hostium exercitus audisset; occursuram ei extemplo domesticorum funerum memoriam.* Haec in vulgus jactabant, haudquaquam ipsi ignari, quantum sibi ad omnia virium, Carthagine amissa, decessisset.

EPITOME LIBRI XXVII.

Cn. Fulvius proconsul cum exercitu ab Hannibale ad Herdoneam caesus est. Meliore eventu a Claudio Marcello consule adversus eundem ad Numistronem pugnatum est. inde Hannibal noctu recessit. Marcellus insecutus est, et subinde cedentem pressit, donec confligeret. priore pugna Hannibal superior fuit, Marcellus insequenti. Fabius Maximus pater consul Tarentinos per proditionem recepit. In Hispania ad Baeculam Scipio cum Hasdrubale Hamilcaris conflixit, et vicit. inter alia captum puerum regalem eximiae formae ad avunculum Masinissam cum donis dimisit. Claudius Marcellus, T. Quinctius Crispinus consules, speculandi causa progressi e castris, insidiis ab Hannibale circumventi sunt. Marcellus occisus fuit, Crispinus fugit. Res praeterea a P. Sulpicio praetore adversus Philippum et Achaeos gestas continet. Lustrum a censoribus conditum est: censa sunt civium capita centum triginta septem millia centum et octo, ex quo numero apparuit, quantum hominum tot proeliorum adversa fortuna populo Romano abstulisset. Hasdrubal, qui cum exercitu novo transscenderat Alpes, ut se Hannibali conjungeret, cum millibus hominum quinquaginta sex

fex caefus eft, M. Livii confulis ductu, fed non minore opera Claudii Neronis confulis, qui, cum Hannibali oppofitus effet, relictis caftris, ita ut hoftem falleret, cum electa manu profectus, Hasdrubalem circumvenit.

LIBER XXVII.

Hic ftatus rerum Hispaniae erat. In Italia conful Marcellus, Salapia per proditionem recepta, Maroneam et Meles de Samnitibus vi cepit. Ad tria millia militum ibi Hannibalis, quae praefidii caufa relicta erant, oppreffa. Praeda (et aliquantum ejus fuit) militi conceffa. tritici quoque ducenta quadraginta millia modiûm, et centum decem millia hordei inventa. Ceterum nequaquam inde tantum gaudium fuit, quanta clades intra paucos dies accepta eft, haud procul ab Herdonea urbe. Caftra ibi Cn. Fulvius proconful habebat, fpe recipiendae Herdoneae, quae poft Cannenfem cladem ab Romanis defecerat, nec loco fatis tuto pofita, nec praefidiis firmata. Negligentiam infitam ingenio ducis augebat fpes ea, quod labâre iis adverfus Poenum fidem fenferat, poftquam, Salapia amiffa, exceffiffe his locis in Bruttios Hannibalem auditum eft. Ea omnia, ab Herdonea per occultos nuntios delata Hannibali, fimul curam fociae retinendae urbis, et fpem fecere incautum hoftem aggrediendi. exercitu expedito, ita ut famam prope praeveniret, magnis itineribus ad Herdoneam contendit, et, quo plus terroris hofti objiceret, acie inftructa acceffit. Par audacia Romanus, confilio et viribus impar, copiis raptim eductis, conflixit. quinta legio et finiftra ala acriter pugnam inierunt. Ceterum Hannibal, figno equitibus dato, ut, cum pedeftres acies occupaffent praefenti certamine oculos animosque, circumvecti, pars caftra hoftium, pars terga trepidantium invaderent, ipfe in Fulvii fimilitudinem nominis, quod Cn. Fulvium praetorem biennio ante in iisdem devicerat locis, increpans, fimilem eventum pugnae fore affirmabat. Neque ea fpes vana fuit. nam, cum cominus acie et peditum certamine multi cecidiffent Romanorum, ftarent tamen ordines

nes signaque, equestris a tergo tumultus, simul a castris clamor hostilis auditus, sextam ante legionem, quae, in secunda acie posita, prior ab Numidis turbata est: quintam deinde atque eos, qui ad prima signa erant, avertit. Pars in fugam effusi, pars in medio caesi: ubi et ipse Cn. Fulvius cum undecim tribunis militum cecidit. Romanorum sociorumque quot caesa in proelio millia sint, quis pro certo affirmet? cum tredecim millia alibi, alibi haud plus, quam septem, inveniam. Castris praedaque victor potitur. Herdoneam, quia et defecturam fuisse ad Romanos comperit, nec mansuram in fide, si inde abscessisset, multitudine omni Metapontum ac Thurios traducta, incendit: occidit principes, qui cum Fulvio colloquia occulta habuisse comperti sunt. Romani, qui ex tanta clade evaserant, diversis itineribus semermes ad Marcellum consulem in Samnium perfugerunt.

II. Marcellus, nihil admodum tanta clade territus, literas Romam ad senatum de duce et exercitu ad Herdoneam amisso scribit. *ceterum, eundem se, qui post Cannensem pugnam ferocem victoria Hannibalem contudisset, ire adversus eum, brevem illi laetitiam, qua exsultet, facturum.* Et Romae quidem cum luctus ingens ex praeterito, tum timor in futurum erat. Consul, ex Samnio in Lucanos transgressus, ad Numistronem in conspectu Hannibalis loco plano, cum Poenus collem teneret, posuit castra. Addidit et aliam fidentis speciem, quod prior in aciem eduxit. nec detrectavit Hannibal, ut signa portis efferri vidit. Ita tamen aciem instruxerunt, ut Poenus dextrum cornu in collem erigeret, Romani sinistrum ad oppidum applicarent. Ab hora tertia cum ad noctem pugnam extendissent, fessaeque pugnando primae acies essent, ab Romanis prima legio et dextera ala, ab Hannibale Hispani milites et funditor Baliaris, elephanti quoque, commisso jam certamine in proelium acti. Diu pugna neutro inclinata stetit. Primae legioni tertia, dexterae alae sinistra subiit, et apud hostes integri a fessis pugnam accepere. Novum atque atrox proelium ex tam segni repente exarsit, recentibus animis corporibusque: sed nox incerta victoria diremit

pugnan-

pugnantes. Poſtero die Romani ab ſole orto in multum diei ſtetere in acie: ubi nemo hoſtium adverſus prodiit, ſpolia per otium legere, et congeſtos in unum locum cremavere ſuos. Nocte inſequenti Hannibal ſilentio movit caſtra, et in Apuliam abiit: Marcellus, ubi lux fugam hoſtium aperuit, ſauciis cum praeſidio modico Numiſtrone relictis, praepoſitoque his L. Furio Purpureone tribuno militum, veſtigiis inſtitit ſequi. Ad Venuſiam adeptus eum eſt. Ibi per dies aliquot cúm ab ſtationibus procurſaretur, mixta equitum peditumque tumultuoſa magis proelia, quam magna, et ferme omnia Romanis ſecunda fuerunt. Inde per Apuliam ducti exercitus ſine ullo memorando certamine; cum Hannibal nocte ſigna moveret, locum inſidiis quaerens; Marcellus, niſi certa luce, et explorato ante, non ſequeretur.

III. Capuae interim Flaccus dum bonis principum vendendis, agro, qui publicatus fuerat, locando (locavit autem omnem frumento) tempus terit; ne deeſſet materia in Campanos ſaeviendi, novum in occulto gliſcens per indicium protractum eſt facinus. Milites aedificiis emotos, ſimul ut cum agro tecta urbis fruenda locarentur, ſimul metuens, ne ſuum quoque exercitum, ſicut Hannibalis, nimia urbis amoenitas emolliret, in portis murisque ſibimet ipſos tecta militariter coëgerat aedificare. erant autem pleraque ex cratibus aut tabulis facta, alia arundine texta, ſtramento intecta omnia, velut de induſtria, alimentis ignis. Haec noctis una hora ut omnia incenderent, centum ſeptuaginta Campani, principibus fratribus Bloſiis, conjuraverunt. indicio ejus rei ex familia Bloſiorum facto, portis repente juſſu proconſulis clauſis, cum ad arma ſigno dato milites concurriſſent; comprehenſi omnes, qui in noxa erant, et, quaeſtione acriter habita, damnati necatique: indicibus libertas, et aeris dena millia data. Nucerinos et Acerranos querentes, ubi habitarent, non eſſe, Acerris ex parte incenſis, Nuceria deleta, Romam Fulvius ad ſenatum miſit. Acerranis permiſſum, ut aedificarent, quae incenſa erant: Nucerini Atellam, quia id maluerant, (Atellanis Calatiam migrare juſſis) traducti. Inter mul-

multas magnasque res, quae nunc secundae, nunc adversae, occupabant cogitationes hominum, ne Tarentinae quidem arcis excidit memoria. M. Ogulnius et P. Aquillius in Etruriam legati ad frumentum coëmendum, quod Tarentum portaretur, profecti: et mille milites de exercitu urbano, par numerus Romanorum sociorumque, eodem in praesidium cum frumento missi sunt.

IV. Jam aestas in exitu erat, comitiorumque consularium instabat tempus. sed literae Marcelli, negantis e republica esse, vestigium abscedi ab Hannibale, cui cedenti certamenque abnuenti gravis ipse instaret, curam injecerant, ne aut consulem, tum maxime res agentem, a bello avocarent, aut in annum consules deessent. Optimum visum est, quanquam extra Italiam esset, Valerium potius consulem ex Sicilia revocari. Ad eum literae jussu senatus ab L. Manlio praetore urbis missae, cum literis consulis M. Marcelli: ut ex iis nosceret, quae causa Patribus eum potius, quam collegam revocandi ex provincia esset. Eo fere tempore legati ab rege Syphace Romam venerunt, quae is prospera proelia cum Carthaginiensibus fecisset, memorantes. *Regem nec inimiciorem ulli populo, quam Carthaginiensi, nec amiciorem, quam Romano*, affirmabant, *esse. misisse eum antea legatos in Hispaniam ad Cn. et P. Cornelios imperatores Romanos. nunc ab ipso velut fonte petere Romanam amicitiam voluisse.* Senatus non legatis modo benigne respondit, sed et ipse legatos cum donis ad regem misit, L. Genucium, P. Poetelium, P. Popillium. Dona tulere, togam, et tunicam purpuream, sellam eburneam, pateram ex quinque pondo auri factam. Protinus et alios Africae regulos jussi adire, iis quoque quae darentur, portata, togae praetextae, et terna pondo paterae aureae. Et Alexandriam ad Ptolemaeum Cleopatramque reges M. Atilius et M'. Acilius legati, ad commemorandam renovandamque amicitiam missi, dona tulere, regi togam et tunicam purpuream cum sella eburnea: reginae, pallam pictam cum amiculo purpureo. Multa ea aestate, qua haec facta sunt, ex propinquis urbibus agrisque nuntiata

sunt

ſunt prodigia; Tuſculi agnum cum ubere lactenti natum: Jovis aedis culmen fulmine ictum, ac prope omni tecto nudatum: iisdem ferme diebus, Anagniae terram ante portam ictam, diem ac noctem ſine ullo ignis alimento arſiſſe: et aves, ad compitum Anagninum, in luco Dianae nidos in arboribus reliquiſſe: Tarracinae in mari haud procul portu angues magnitudinis mirae, laſcivientium piſcium modo exſultaſſe: Tarquiniis porcum cum ore humano genitum: et in agro Capenate, ad lucum Feroniae, quatuor ſigna ſanguine multo diem ac noctem ſudaſſe. Haec prodigia hoſtiis majoribus procurata decreto pontificum: et ſupplicatio diem unum Romae ad omnia pulvinaria, alterum in Capenate agro, ad Feroniae lucum, indicta.

V. M. Valerius conſul literis excitus, provincia exercituque mandato Cincio praetori, M. Valerio Meſſalla praefecto claſſis cum parte navium in Africam praedatum ſimul ſpeculatumque, quae populus Carthaginienſis ageret pararetque, miſſo, ipſe decem navibus Romam profectus cum proſpere perveniſſet, ſenatum extemplo habuit. ibi de ſuis rebus geſtis commemoravit. *Cum annos prope ſexaginta in Sicilia terra marique ſaepe magnis cladibus bellatum eſſet, ſe eam provinciam confeciſſe. neminem Carthaginienſem in Sicilia eſſe: neminem Siculum, qui metu inde fugati abfuerint, non eſſe: omnes in urbes, in agros ſuos reductos, arare, ſerere: deſertam recoli tandem terram, frugiferam ipſis cultoribus, populoque Romano pace ac bello fidiſſimum annonae ſubſidium.* Exin Mutine, et ſi quorum aliorum merita erga populum Romanum erant, in ſenatum introductis, honores omnibus, ad exſolvendam fidem a conſule, habiti. Mutines etiam civis Romanus factus, rogatione ab tribuno plebis, ex auctoritate Patrum, ad plebem lata. Dum haec Romae geruntur, M. Valerius Meſſalla quinquaginta navibus cum ante lucem ad Africam acceſſiſſet, improviſo in agrum Uticenſem exſcenſionem fecit: eumque late depopulatus, multis mortalibus cum alia omnis generis praeda captis, ad naves rediit, atque in Siciliam tranſmiſit: tertiodecimo die, quam profectus inde erat, Lily-
baeum

baeum revectus. Ex captivis, quaeſtione habita, haec comperta, conſulique Laevino omnia ordine perſcripta, ut ſciret, quo in ſtatu res Africae eſſent. *Quinque millia Numidarum cum Maſiniſſa, Galae filio, acerrimo juvene, Carthagine eſſe; et alios per totam Africam milites mercede conduci, qui in Hiſpaniam ad Hasdrubalem trajicerentur: ut is, quam maximo exercitu primo quoque tempore in Italiam transgreſſus, conjungeret ſe Hannibali. in eo poſitam victoriam credere Carthaginienſes. Claſſem praeterea ingentem apparari ad Siciliam repetendam, eamque ſe credere brevi trajecturam.* Haec recitata a conſule ita movere ſenatum, ut non exſpectanda comitia conſuli cenſerent, ſed dictatorem comitiorum habendorum cauſa dici, et extemplo in provinciam redeundum. Illa diſceptatio tenebat, quod conſul in Sicilia ſe M. Valerium Meſallam, qui tum claſſi praeeſſet, dictatorem dicturum eſſe ajebat: Patres extra Romanum agrum (eum autem in Italia terminari) negabant dictatorem dici poſſe. M. Lucretius tribunus plebis cum de ea re conſuleret, ita decrevit ſenatus, *Ut conſul prius, quam ab urbe diſcederet, populum rogaret, quem dictatorem dici placeret; eumque, quem populus juſſiſſet, diceret dictatorem. Si conſul noluiſſet, praetor populum rogaret: ſi ne is quidem vellet, tum tribuni ad plebem ferrent.* Cum conſul ſe populum rogaturum negaſſet, quod ſuae poteſtatis eſſet, praetoremque vetuiſſet rogare; tribuni plebis rogarunt, plebesque ſcivit, ut Q. Fulvius, qui tum ad Capuam erat, dictator diceretur. ſed, quo die id plebis concilium futurum erat, conſul clam nocte in Siciliam abiit; deſtitutique Patres literas ad M. Claudium mittendas cenſuerunt, ut deſertae ab collega reipublicae ſubveniret, diceretque, quem populus juſſiſſet, dictatorem. Ita a M. Claudio conſule Q. Fulvius dictator dictus, et ex eodem plebiſcito et ab Q. Fulvio dictatore P. Licinius Craſſus pontifex maximus magiſter equitum dictus.

VI. Dictator poſtquam Romam venit, Cn. Sempronium Blaeſum legatum, quem ad Capuam habuerat, in

Etru-

Etruriam provinciam ad exercitum misit, in locum C. Calpurnii praetoris; quem, ut Capuae exercituique suo praeesset, literis excivit. Ipse comitia, in quem diem primum potuit, edixit: quae, certamine inter tribunos dictatoremque injecto, perfici non potuerunt. Galeria juniorum, quae sorte praerogativa erat, Q. Fulvium et Q. Fabium consules dixerat, eodemque jure vocatae inclinassent, ni tribuni plebis C. et L. Arennii se interposuissent: qui, *neque magistratum continuari satis civile esse*, ajebant; *et multo foedioris exempli, eum ipsum creari, qui comitia haberet. Itaque, si suum nomen dictator acciperet, se comitiis intercessuros: si aliorum, praeterquam ipsius, ratio haberetur, comitiis se moram non facere.* Dictator causam comitiorum auctoritate senatus, plebiscito, exemplis tutabatur. *Namque, Cn. Servilio consule, cum C. Flaminius alter consul ad Trasimenum cecidisset, ex auctoritate Patrum ad plebem latum, plebemque scivisse, ut, quoad bellum in Italia esset, ex iis, qui consules fuissent, quos et quoties vellet, reficiendi consules populo jus esset. exemplumque eam in rem se habere vetus L. Postumii Megelli, qui interrex iis comitiis, quae ipse habuisset, consul cum C. Junio Bubulco creatus esset; recens Q. Fabii, qui sibi continuari consulatum, nisi id bono publico fieret, profecto nunquam sivisset.* His orationibus cum diu certatum esset, postremo ita inter dictatorem ac tribunos convenit, ut eo, quod censuisset senatus, staretur. Patribus id tempus reipublicae visum est, ut per veteres, et expertos, bellique peritos imperatores respublica gereretur. itaque moram fieri comitiis non placere. Concedentibus tribunis, comitia habita. Declarati consules Q. Fabius Maximus quintum, Q. Fulvius Flaccus quartum. Praetores inde creati, L. Veturius Philo, T. Quinctius Crispinus, C. Hostilius Tubulus, C. Aurunculejus. Magistratibus in annum creatis, Q. Fulvius dictatura se abdicavit. Extremo aestatis hujus classis Punica navium quadraginta, cum praefecto Hamilcare in Sardiniam trajecta, Olbiensem primo, dein, postquam ibi P. Manlius Vulso praetor cum exercitu apparuit, circumacta inde ad alterum insulae latus, Caralitanum agrum vastavit, et cum

praeda omnis generis in Africam rediit. Sacerdotes Romani eo anno mortui aliquot ſuffectique. C. Servilius Pontifex factus in locum T. Otacilii Craſſi. Ti. Sempronius Ti. F. Longus augur factus in locum T. Otacilii Craſſi. Decemvir item ſacris faciundis in locum Ti. Sempronii C. F. Longi, Ti. Sempronis Ti. F. Longus ſuffectus. M. Marcius rex ſacrorum mortuus eſt, et M. Aemilius Papus maximus curio. neque in eorum locum ſacerdotes eo anno ſuffecti. Et cenſores hic annus habuit L. Veturium Philonem et P. Licinium Craſſum, maximum pontificem. Craſſus Licinius nec conſul, nec praetor ante fuerat, quam cenſor eſt factus. ex aedilitate gradum ad cenſuram fecit. Sed hi cenſores neque ſenatum legerunt, nec quidquam publicae rei egerunt: mors diremit L. Veturii. inde et Licinius cenſura ſe abdicavit. Aediles curules L. Veturius et P. Licinius Varus ludos Romanos diem unum inſtaurarunt. Aediles plebis Q. Catius et L. Porcius Licinus ex multaticio argento ſigna aenea ad Cereris dedere: et ludos, pro temporis ejus copia, magnifici apparatus fecerunt.

VII. Exitu anni hujus, die quarto et triceſimo, quam ab Tarracone profectus erat, C. Laelius legatus Scipionis Romam venit: isque, cum agmine captivorum ingreſſus urbem, magnum concurſum hominum fecit. Poſtero die in ſenatum introductus, captam Carthaginem, caput Hiſpaniae, uno die, receptasque aliquot urbes, quae defeciſſent, novasque in ſocietatem adſcitas, expoſuit. Ex captivis comperta his fere congruentia, quae in literis fuerant M. Valerii Meſſallae. Maxime movit Patres Hasdrubalis transitus in Italiam, vix Hannibali atque ejus armis ſubſiſtentem. Productus et in concionem Laelius eadem ediſſeruit. Senatus ob res feliciter a P. Scipione geſtas ſupplicationem in unum diem decrevit. C. Laelium primo quoque tempore, cum quibus venerat navibus, redire in Hiſpaniam juſſit. Carthaginis expugnationem in hunc annum contuli, multis auctoribus; haud neſcius, quosdam eſſe, qui anno inſequenti captam tradiderint: quod mihi minus ſimile veri viſum eſt, annum integrum Scipionem nihil gerundo

in

in Hispania consumsisse. Q. Fabio Maximo quintum, Q. Fulvio Flacco quartum consulibus, Idibus Martiis, quo die magistratum inierunt, Italia ambobus provincia decreta; regionibus tamen partitum imperium: Fabius ad Tarentum, Fulvius in Lucanis ac Bruttiis rem gereret. M. Claudio prorogatum in annum imperium. Praetores sortiti provincias: C. Hostilius Tubulus urbanam, L. Veturius Philo peregrinam cum Gallia, T. Quinctius Crispinus Capuam, C. Aurunculejus Sardiniam. Exercitus ita per provincias divisi. Fulvio duae legiones, quas in Sicilia M. Valerius Laevinus haberet; Q. Fabio, quibus in Etruria C. Calpurnius praefuisset, decretae. Exercitus urbanus ut in Etruriam succederet: C. Calpurnius eidem praeesset provinciae exercituique: Capuam exercitumque, quem Q. Fulvius habuisset, T. Quinctius obtineret. C. Hostilius ab C. Laetorio propraetore provinciam exercitumque, qui tum jam Arimini erat, acciperet. M. Marcello, quibus consul bene rem gesserat, legiones decretae. M. Valerio cum L. Cincio (his quoque est enim prorogatum in Sicilia imperium) Cannensis exercitus datus: eumque supplere ex militibus, qui ex legionibus Cn. Fulvii superessent, jussi. Conquisitos eos consules in Siciliam miserunt: additaque eadem militiae ignominia, sub qua Cannenses militabant, quique ex praetoris Cn. Fulvii exercitu, ob similis iram fugae, missi eo ab senatu fuerant. C. Aurunculejo eaedem in Sardinia legiones, quibus P. Manlius Vulso eam provinciam obtinuerat, decretae. P. Sulpicio, eadem legione eademque classe Macedoniam obtinere jusso, prorogatum in annum imperium. triginta quinqueremes ex Sicilia Tarentum ad Q. Fabium consulem mitti jussae: cetera classe praedatum in Africam aut ipsum M. Valerium Laevinum trajicere; aut mittere, seu L. Cincium, seu M. Valerium Messallam. Nec de Hispania quidquam mutatum, nisi quod non in annum Scipioni Silanoque, sed donec revocati ab senatu forent, prorogatum imperium est. Ita provinciae exercituumque in eum annum partita imperia.

VIII. Inter majorum rerum curas comitia maximi curionis, cum in locum M. Aemilii ſacerdos crearetur, vetus excitaverunt certamen; patriciis negantibus C. Mamilii Vituli, qui unus ex plebe petebat, habendam rationem eſſe, quia nemo ante eum, niſi ex Patribus, id ſacerdotium habuiſſet. Tribuni appellati ad ſenatum rejecerunt. Senatus populi poteſtatem fecit. Ita primus ex plebe creatus maximus curio C. Mamilius Vitulus. Et flaminem Dialem invitum inaugurari coëgit P. Licinius pontifex maximus C. Valerium Flaccum. Decemvir ſacris faciundis creatus in locum Q. Mucii Scaevolae demortui C. Laetorius. Cauſam inaugurari coacti flaminis libens reticuiſſem, ni ex mala fama in bonam vertiſſet. Ob adoleſcentiam negligentem luxurioſamque C. Flaccus flamen captus a P. Licinio pontifice maximo erat, L. Flacco fratri germano cognatisque aliis ob eadem vitia inviſus. Is, ut animum ejus cura ſacrorum et caerimoniarum cepit, ita repente exuit antiquos mores, ut nemo tota juventute haberetur prior, nec probatior primoribus Patrum, ſuis pariter alienisque, eſſet. Hujus famae conſenſu elatus ad juſtam fiduciam ſui, rem intermiſſam per multos annos ob indignitatem flaminum priorum repetivit, ut in ſenatum introiret. Ingreſſum eum curiam cum L. Licinius praetor inde eduxiſſet, tribunos plebis appellavit flamen. Vetuſtum jus ſacerdotii repetebat: datum id cum toga praetexta, et ſella curuli, et flaminio eſſe. Praetor, non exoletis vetuſtate annalium exemplis ſtare jus, ſed recentiſſimae cujusque conſuetudinis uſu, volebat: nec patrum, nec avorum memoria Dialem quenquam id jus uſurpaſſe. Tribuni, rem inertia flaminum obliteratam ipſis, non ſacerdotio, damno fuiſſe, cum aequum cenſuiſſent, ne ipſo quidem contra tendente praetore, magno aſſenſu Patrum plebisque, flaminem in ſenatum introduxerunt; omnibus ita exiſtimantibus, magis ſanctitate vitae, quam ſacerdotii jure, rem eam flaminem obtinuiſſe. Conſules prius, quam in provincias irent, duas urbanas legiones, in ſupplementum, quantum opus erat ceteris exercitibus militum, ſcripſerunt. Urbanum veterem exercitum Fulvius conſul C. Fulvio Flacco legato (frater hic conſulis

ſulis erat) in Etruriam dedit ducendum, et legiones, quae in Etruria erant, Romam deducendas. Et Fabius conſul reliquias exercitus Fulviani conquiſitas (fuere autem ad tria millia trecenti triginta ſex) Q. Maximum filium ducere in Siciliam ad M. Valerium proconſulem juſſit, atque ab eo duas legiones et triginta quinqueremes accipere. Nihil hae eductae ex inſula legiones minuerunt, nec viribus, nec ſpecie, ejus provinciae praeſidium. nam cum, praeter egregie ſuppletas duas veteres legiones, transfugarum etiam Numidarum equitum peditumque magnam vim haberet, Siculos quoque, qui in exercitu Epicydis aut Poenorum fuerant, belli peritos viros, milites ſcripſit. Ea externa auxilia cum ſingulis Romanis legionibus adjunxiſſet, duorum ſpeciem exercituum ſervavit: altero L. Cincium partem inſulae, qua regnum Hieronis fuerat, tueri juſſit; altero ipſe ceteram inſulam tuebatur, diviſam quondam Romani Punicique imperii finibus; claſſe quoque navium ſeptuaginta partita, ut omni ambitu litorum praeſidia orae maritimae eſſent. Ipſe cum Mutinis equitatu provinciam peragrabat, ut viſeret agros, cultaque ab incultis notaret, et perinde dominos laudaret caſtigaretque. Ita tantum ea cura frumenti provenit, ut et Romam mitteret, et Catanam conveheret, unde exercitui, qui ad Tarentum aeſtiva acturus eſſet, poſſet praeberi.

IX. Ceterum transportati milites in Siciliam (et erant major pars Latini nominis ſociorumque) prope magni motus cauſa fuere: adeo ex parvis ſaepe magnarum momenta rerum pendent. Fremitus enim inter Latinos ſociosque in conciliis ortus: *Decimum annum delectibus, ſtipendiis exhauſtos eſſe. quotannis ferme clade magna pugnare. Alios in acie occidi, alios morbo abſumi: magis perire ſibi civem, qui ab Romano miles lectus ſit, quam qui a Poeno captus. quippe ab hoſte gratis remitti in patriam; ab Romanis extra Italiam in exſilium verius, quam in militiam, ablegari. Octavum jam ibi annum ſeneſcere Cannenſem militem, morituros ante, quam Italia hoſtis (quippe nunc cum maxime florens viribus) excedat. Si veteres milites non redeant*

 cánt

eant in patriam, novi legantur, brevi neminem superfuturum. Itaque, quod propediem res ipsa negatura sit, priusquam ad ultimam solitudinem atque egestatem perveniant, negandum populo Romano esse. Si consentientes in hoc socios videant Romani, profecto de pace cum Carthaginiensibus jungenda cogitaturos. aliter nunquam, vivo Hannibale, sine bello Italiam fore. Haec acta in conciliis. Triginta tum coloniae populi Romani erant. ex iis duodecim, cum omnium legationes Romae essent, negaverunt consulibus esse, unde milites pecuniamque darent. Eae fuere Ardea, Nepete, Sutrium, Alba, Carseoli, Cora, Suessa, Circeji, Setia, Cales, Narnia, Interamna. Nova re consules icti, cum absterrere eos a tam detestabili consilio vellent, castigando increpandoque plus, quam leniter agendo, profecturos rati, *eos ausos esse consulibus dicere*, ajebant, *quod consules, in senatu ut pronuntiarent, in animum inducere non possent. non enim detrectationem eam numerum militiae, sed apertam defectionem a populo Romano esse. Redirent itaque propere in colonias, et, tanquam integra re, locuti magis, quam ausi, tantum nefas, cum suis consulerent. admonerent, non Campanos, neque Tarentinos eos esse, sed Romanos; inde oriundos, inde in colonias atque in agrum bello captum stirpis augendae causa missos: quae liberi parentibus deberent, ea illos Romanis debere, si ulla pietas, si memoria antiquae patriae esset. Consulerent igitur de integro. nam, tum quidem quae temere agitassent, ea prodendi imperii Romani, tradendae Hannibali victoriae esse.* Cum alternis haec consules diu jactassent, nihil moti legati, *neque se, quod domum renuntiarent, habere*, dixerunt, *neque senatum suum, quid novi consuleret, ubi nec miles, qui legeretur, nec pecunia, quae daretur in stipendium, esset.* Cum obstinatos eos viderent consules, rem ad senatum detulerunt; ubi tantus pavor animis omnium est injectus, ut magna pars, *actum de imperio*, diceret. *idem alias colonias facturas; idem socios consensisse omnes, ad prodendam Hannibali urbem Romanam.*

X. Consules hortari et consolari senatum, et dicere, *Alias colonias in fide atque officio pristino fore, eas* quo-

quoque ipsas, quae officio decessissent, si legati circa eas colonias mittantur, qui castigent, non qui precentur, verecundiam imperii habituras esse. Permissum ab senatu iis cum esset, agerent, facerentque, ut e republica ducerent; pertentatis prius aliarum coloniarum animis, citaverunt legatos, quaesiveruntque ab iis, *ecquid milites ex formula paratos haberent?* Pro duodeviginti coloniis M. Sextilius Fregellanus respondit: *et milites ex formula paratos esse: et, si pluribus opus esset, plures daturos: et, quidquid aliud imperaret velletque populus Romanus, enise facturos. ad id sibi neque opes deesse, animum etiam superesse.* Consules, sibi parum videri, praefati, pro merito eorum, sua voce collaudari eos, nisi universi Patres iis in curia gratias egissent, sequi in senatum jusserunt. Senatus, quam poterat honoratissimo decreto allocutus eos, mandat consulibus, ut ad populum quoque eos producerent, et inter multa alia praeclara, quae ipsis majoribusque suis praestitissent, recens etiam meritum eorum in rem publicam commemorarent. Ne nunc quidem post tot secula sileantur, fraudenturve laude sua. Signini fuere, et Norbani, Saticulanique, et Brundisini, et Fregellani, et Lucerini, et Venusini, et Hadriani, et Firmani, et Ariminenses: et ab altero mari, Pontiani, et Paestani, et Cosani: et mediterranei, Beneventani, et Aesernini, et Spoletini, et Placentini, et Cremonenses. Harum coloniarum subsidio tum imperium populi Romani stetit: iisque gratiae et in senatu, et ad populum actae. Duodecim aliarum coloniarum, quae detrectaverunt imperium, mentionem fieri Patres vetuerunt, neque illos dimitti, neque retineri, neque appellari a consulibus. ea tacita castigatio maxime ex dignitate populi Romani visa est. Cetera expedientibus, quae ad bellum opus erant, consulibus, aurum vicesimarium, quod in sanctiore aerario ad ultimos casus servabatur, promi placuit. Promta ad quatuor millia pondo auri. inde quingena pondo data consulibus, et M. Marcello, et P. Sulpicio proconsulibus, et L. Veturio praetori, qui Galliam provinciam sortitus erat; additumque Fabio consuli centum pondo auri praecipuum, quod in arcem Tarentinam portaretur. cetero usi sunt ad

vestimenta praesenti pecunia locanda exercitui, qui in Hispania bellum secunda sua fama ducisque gerebat.

XI. Prodigia quoque, priusquam ab urbe consules proficiscerentur, procurari placuit. In Albano monte tacta de coelo erant signum Jovis, arborque templo propinqua, et Ostiae lacus, et Capuae murus, Fortunaeque aedes, et Sinuessae murus portaque. Haec de coelo tacta. Cruentam etiam fluxisse aquam Albanam, quidem auctores erant. Et Romae intus cellam aedis Fortis Fortunae de capite signum, quod in corona erat, in manus sponte sua prolapsum. Et Priverni satis constabat bovem locutum, volturiumque frequenti foro in tabernam devolasse, et Sinuessae natum ambiguo inter marem ac feminam sexu infantem: quos androgynos vulgus (ut pleraque, faciliore ad duplicanda verba Graeco sermone) appellat: et lacte pluisse, et cum elephanti capite puerum natum. Ea prodigia hostiis majoribus procurata et supplicatio circa omnia pulvinaria, et obsecratio in unum diem indicta: et decretum, ut C. Hostilius praetor ludos Apollini, sicut his annis voti factique erant, voveret faceretque. Per eos dies et censoribus creandis Q. Fulvius consul comitia habuit. Creati censores, ambo qui nondum consules fuerant, M. Cornelius Cethegus, P. Sempronius Tuditanus. Hi censores, ut agrum Campanum fruendum locarent, ex auctoritate Patrum latum in plebem est, plebesque scivit. Senatus lectionem contentio inter censores de principe legendo tenuit. Sempronii lectio erat: ceterum Cornelius *morem traditum a patribus sequendum*, ajebat, *ut, qui primus censor ex iis, qui viverent, fuisset, eum principem legerent:* is T. Manlius Torquatus erat. Sempronius, *cui Dii sortem legendi dedissent, ei jus liberum eosdem dedisse Deos. Se id suo arbitrio facturum: lecturumque Q. Fabium Maximum, quem tum principem Romanae civitatis esse, vel Hannibale judice, victurus esset.* Cum diu certatum verbis esset, concedente collega, lectus a Sempronio princeps in senatu Q. Fabius Maximus consul: inde alius lectus senatus, octo praeteritis, inter quos L. Caecilius Metellus erat, infamis auctor deserendae Italiae post Can-

nen-

nensem cladem. In equestribus quoque notis eadem servata causa. sed erant perpauci, quos ea infamia attingeret. Illis omnibus (et multi erant) ademti equi, qui Cannensium legionum equites in Sicilia erant. addiderunt acerbitati etiam tempus, ne praeterita stipendia procederent iis, quae equo publico emeruerant, sed dena stipendia equis privatis facerent. Magnum praeterea numerum eorum conquisiverunt, qui equo merere deberent: atque ex iis, qui principio ejus belli septemdecim annos nati fuerant, neque militaverant, omnes aerarios fecerunt. Locaverunt inde reficienda, quae circa forum incendio consumta erant, septem tabernas, macellum, atrium regium.

XII. Transactis omnibus, quae Romae agenda erant, consules ad bellum profecti. Prior Fulvius praegressus Capuam. Post paucos dies consecutus Fabius; qui et collegam coram obtestatus, et per literas Marcellum, ut quam acerrimo bello detineret Hannibalem, dum ipse Tarentum oppugnaret: ea urbe ademta hosti jam undique pulso, nec ubi consisteret, nec, quid fidum respiceret habenti, ne remorandi quidem causam in Italia fore. Rhegium etiam nuntium mittit ad praefectum praesidii, quod ab Laevino consule adversus Bruttios ibi locatum erat, octo millia hominum, pars maxima ab Agathyrna (sicut antea dictum est) ex Sicilia traducta, rapto vivere hominum assuetorum. additi erant Bruttiorum indidem perfugae, et audacia et audendi omnia necessitatibus pares. Hanc manum ad Bruttium primum agrum depopulandum duci jussit, inde ad Cauloniam urbem oppugnandam. Imperata non impigre solum, sed etiam avide, exsecuti, direptis fugatisque cultoribus agri, summa vi urbem oppugnabant. Marcellus, et consulis literis excitus, et quia ita in animum induxerat, neminem ducem Romanum tam parem Hannibali, quam se, esse, ubi primum in agris pabuli copia fuit, ex hibernis profectus, ad Cannusium Hannibali occurrit. Sollicitabat ad defectionem Canusinos Poenus. ceterum, ut appropinquare Marcellum audivit, castra inde movit. Aperta erat regio, sine ullis ad insidias latebris; itaque in loca

ſaltuoſa cedere inde coepit. Marcellus veſtigiis inſtabat, caſtraque caſtris conferebat; et, opere perfecto, extemplo in aciem legiones educebat. Hannibal, turmatim per equites peditumque jaculatores levia certamina ſerens, caſum univerſae pugnae non neceſſarium ducebat. tractus eſt tamen ad id, quod vitabat, certamen. Nocte praegreſſum aſſequitur locis planis ac patentibus Marcellus. caſtra inde ponentem, pugnando undique in munitores, operibus prohibet. Ita ſigna collata, pugnatumque totis copiis: et, cum jam nox inſtaret, Marte aequo diſceſſum eſt. caſtra, exiguo diſtantia ſpatio, raptim ante noctem permunita. Poſtero die luce prima Marcellus in aciem copias eduxit. nec Hannibal detrectavit certamen, multis verbis adhortatus milites, *Ut, memores Traſimeni Cannarumque, contunderent ferociam hoſtis. urgere atque inſtare eum. non iter quietos facere, non caſtra ponere pati, non reſpirare aut circumſpicere. quotidie ſimul orientem ſolem et Romanam aciem in campis videndam eſſe. Si uno proelio haud incruentus abeat, quietius deinde tranquilliusque eum bellaturum.* His irritati adhortationibus, ſimulque taedio ferociae hoſtium quotidie inſtantium laceſſentiumque, acriter proelium ineunt. Pugnatum amplius duabus horis eſt. cedere inde ab Romanis dextra ala et extraordinarii coepere. Quod ubi Marcellus vidit, duodeviceſimam legionem in primam aciem inducit. Dum alii trepidi cedunt, alii ſegniter ſubeunt, turbata tota acies eſt, dein prorſus fuſa; et, vincente pudorem metu, terga dabant. Cecidere in pugna fugaque ad duo millia et ſeptingenti civium ſociorumque: in his quatuor Romani centuriones, duo tribuni militum, M. Licinius et M. Helvius. Signa militaria quatuor de ala, prima quae fugit; duo de legione, quae cedentibus ſociis ſucceſſerat, amiſſa.

XIII. Marcellus, poſtquam in caſtra reditum eſt, concionem adeo ſaevam atque acerbam apud milites habuit, ut proelio, per diem totum infeliciter tolerato, triſtior iis irati ducis oratio eſſet. *Diis immortalibus, ut in tali re, laudes gratesque*, inquit, *ago, quod victor hoſtis, cum tanto pavore incidentibus vobis in vallum*

por-

portasque, non ipsa castra est aggressus. deseruissetis profecto eodem terrore castra, quo omisistis pugnam. Qui pavor hic, qui terror, quae repente, qui, et cum quibus pugnaretis, oblivio animos cepit? nempe iidem sunt hi hostes, quos vincendo et victos sequendo priorem aestatem absumsistis; quibus dies noctesque fugientibus per hos dies institistis; quos levibus proeliis fatigastis; quos hesterno die nec iter facere, nec castra ponere passi estis. Omitto ea, quibus gloriari potestis: cujus et ipsius pudere ac poenitere vos oportet, referam. nempe, aequis manibus hesterno die diremistis pugnam. Quid haec nox, quid hic dies attulit? vestrae his copiae imminutae sunt, an illorum auctae? Non equidem mihi cum exercitu meo loqui videor, nec cum Romanis militibus. corpora tantum atque arma eadem sunt. An, si eosdem animos habuissetis, terga vestra vidisset hostis? signa alicui manipulo aut cohorti abstulisset? Adhuc caesis Romanis legionibus gloriabatur. vos illi hodierno die primum fugati exercitus dedistis decus. Clamor inde ortus, ut veniam ejus diei daret; ubi vellet, deinde experiretur militum suorum animos. *Ego vero experiar*, inquit, *milites, et vos crastino die in aciem educam, ut victores potius, quam victi, veniam impetretis, quam petitis.* Cohortibus, quae signa amiserant, hordeum dari jussit: centurionesque manipulorum, quorum signa amissa fuerant, destrictis gladiis discinctos destituit; et, ut postero die omnes, equites, pedites, armati adessent, edixit. Ita concio dimissa fatentium, jure ac merito sese increpitos; neque illo die virum quenquam in acie Romana fuisse, praeter unum ducem; cui aut morte satisfaciendum, aut egregia victoria, esset. Postero die ornati armatique ad edictum aderant. Imperator eos collaudat, pronuntiatque, *a quibus orta pridie fuga esset, cohortesque, quae signa amisissent, se in primam aciem inducturum. edicere jam sese, omnibus pugnandum ac vincendum esse: et annitendum singulis universisque, ne prius hesternae fugae, quam hodiernae victoriae, fama Romam perveniat.* Inde cibo corpora firmare jussi, ut, si longior pugna esset, viribus sufficerent. Ubi omnia dicta factaque sunt, quibus excitarentur animi militum, in aciem procedunt.

XIV.

XIV. Quod ubi Hannibali nuntiatum est: *Cum eo nimirum*, inquit, *hoste res est, qui nec bonam, nec malam ferre fortunam potest. Seu vicit, ferociter instat victis: seu victus est, instaurat cum victoribus certamen.* Signa inde canere jussit, copias educit. Pugnatum utrinque aliquanto, quam pridie, acrius est: Poenis ad obtinendum hesternum decus annitentibus, Romanis ad demendam ignominiam. Sinistra ala ab Romanis et cohortes, quae amiserant signa, in prima acie pugnabant, et legio vicesima ab dextro cornu instructa. L. Cornelius Lentulus et C. Claudius Nero legati cornibus praeerant, Marcellus mediam aciem, hortator testisque praesens, firmabat. Ab Hannibale Hispani primam obtinebant frontem, et id roboris in omni exercitu erat. Cum anceps diu pugna esset, Hannibal elephantos in primam aciem induci jussit: si quem injicere ea res tumultum ac pavorem posset. Et primo turbarunt signa ordinesque, et partim occulcatis, partim dissipatis terrore, qui circa erant, nudaverant una parte aciem. latiusque fuga manasset, ni C. Decimius Flavus tribunus militum, signo arrepto primi hastati, manipulum ejus signi se sequi jussisset. duxit, ubi maxime tumultum conglobatae belluae faciebant, pilaque in eas conjici jussit. Haesere omnia tela haud difficili ex propinquo in tanta corpora ictu, et tam conferta turba. sed ut non omnes vulnerati sunt; ita, in quorum tergis infixa stetere pila, (ut est genus anceps) in fugam versi etiam integros avertere. Tum jam non unus manipulus, sed pro se quisque miles, qui modo assequi agmen fugientium elephantorum poterat, pila conjicere. eo magis ruere in suos belluae; tantoque majorem stragem edere, quam inter hostes ediderant, quanto acrius pavor consternatam agit, quam insidentis magistri imperio regitur. In perturbatam transcursu belluarum aciem signa inferunt Romani pedites: et haud magno certamine dissipatos trepidantesque avertunt. Tum in fugientes equitatum immittit Marcellus, nec ante finis sequendi est factus, quam in castra paventes compulsi sunt. Nam super alia, quae terrorem trepidationemque facerent, elephanti quoque duo in ipsa porta corruerant, coactique erant milites per fossam vallum-

lumque ruere in caſtra. ibi maxima hoſtium caedes facta: caeſa ad octo millia hominum, quinque elephanti. Nec Romanis incruenta victoria fuit. mille ferme et ſeptingenti de duabus legionibus, et ſociorum ſupra mille et trecentos occiſi: vulnerati permulti civium ſociorumque. Hannibal nocte proxima caſtra movit. Cupientem inſequi Marcellum prohibuit multitudo ſauciorum.

XV. Speculatores, qui proſequerentur agmen, miſſi, poſtero die retulerunt, Bruttios Hannibalem petere. Iisdem fere diebus et ad Q. Fulvium conſulem Hirpini, et Lucani, et Volcentes, traditis praeſidiis Hannibalis, quae in urbibus habebant, dediderunt ſeſe; clementerque a conſule, cum verborum tantum caſtigatione ob errorem praeteritum, accepti. Et Bruttiis ſimilis ſpes veniae facta eſt: cum ab iis Vibius et Pactius fratres, longe nobiliſſimi gentis ejus, eandem, quae data Lucanis erat, conditionem deditionis petentes veniſſent. Q. Fabius conſul oppidum in Sallentinis Manduriam vi cepit. ibi ad quatuor millia hominum capta, et ceterae praedae aliquantum. Inde Tarentum profectus, in ipſis faucibus portus poſuit caſtra. naves, quas Livius tutandis commeatibus habuerat, partim machinationibus onerat apparatuque moenium oppugnandorum, partim tormentis et ſaxis omnique miſſilium telorum genere inſtruit; onerarias quoque, non eas ſolum, quae remis agerentur; ut alii machinas ſcalasque ad muros ferrent, alii procul ex navibus vulnerarent moenium propugnatores. Eae naves, ab aperto mari ut urbem aggrederentur, inſtructae parataeque ſunt. Et erat liberum mare, claſſe Punica, cum Philippus oppugnare Aetolos pararet, Corcyram transmiſſa. In Bruttiis interim Caulonis oppugnatores, ſub adventum Hannibalis, ne opprimerentur, in tumulum, a praeſenti impetu tutum, ſe recepere. Fabium, Tarentum obſidentem, leve dictu momentum ad rem ingentem potiundam adjuvit. Praeſidium Bruttiorum datum ab Hannibale Tarentini habebant. ejus praeſidii praefectus deperibat amore mulierculae, cujus frater in exercitu Fabii conſulis erat. Is, certior literis ſororis factus de nova conſuetudine advenae, locu-

locupletis, atque inter populares tam honorati, ſpem nactus per ſororem quolibet impelli amantem poſſe, quid ſperaret, ad conſulem detulit. quae cum haud vana cogitatio viſa eſſet, pro perfuga juſſus Tarentum transire, ac per ſororem praefecto conciliatus, primo occulte animum ejus tentando, dein, ſatis explorata levitate, blanditiis muliebribus perpulit eum ad proditionem cuſtodiae loci, cui praepoſitus erat. Ubi et ratio agendae rei, et tempus convenit, miles, nocte per intervalla ſtationum clam ex urbe emiſſus, ea, quae acta erant, quaeque ut agerentur, convenerat, ad conſulem refert. Fabius vigilia prima, dato ſigno iis, qui in arce erant, quique cuſtodiam portus habebant, ipſe circuito portu ab regione urbis in orientem verſa occultus conſedit. Canere inde tubae ſimul ab arce, ſimul a portu et ab navibus, quae ab aperto mari appulſae erant; clamorque undique cum ingenti tumultu, unde minimum periculi erat, de induſtria ortus. Conſul interim ſilentio continebat ſuos. Igitur Democrates, qui praefectus antea claſſis fuerat, forte illo loco praepoſitus, poſtquam quieta omnia circa ſe vidit, alias partes eo tumultu perſonare, ut captae urbis interdum excitaretur clamor, veritus ne inter cunctationem ſuam conſul aliquam vim faceret, ſignaque inferret, praeſidium ad arcem, unde maxime terribilis accidebat ſonus, traducit. Fabius, cum et ex temporis ſpatio et ex ſilentio ipſo (quod, ubi paulo ante ſtrepebant excitantes vocantesque ad arma, inde nulla accidebat vox) deductas cuſtodias ſenſiſſet; ferri ſcalas ad eam partem muri, qua Bruttiorum cohortem praeſidium agitare proditionis conciliator nuntiaverat, jubet. Ea primum eſt captus murus, adjuvantibus recipientibusque Bruttiis: et transſcenſum in urbem eſt. inde et proxima refracta porta, ut frequenti agmine ſigna inferrentur. Tum, clamore ſublato, ſub ortum ferme lucis, nullo obvio armato, in forum perveniunt: omnesque undique, qui ad arcem portumque pugnabant, in ſe converterunt.

XVI. Proelium in aditu fori majore impetu, quam perſeverantia, commiſſum eſt. non animo, non armis,

non

non arte belli, non vigore aut viribus corporis, par Romano Tarentinus erat. Igitur, pilis tantum conjectis, prius pene, quam confererent manus, terga dederunt, dilapsique per nota urbis itinera in suas amicorumque domos. Duo ex ducibus Nico et Democrates fortiter pugnantes cecidere. Philemenus, qui proditionis ad Hannibalem auctor fuerat, cum citato equo ex proelio avectus esset; vagus paulo post equus errans per urbem cognitus; corpus nusquam inventum est. creditum vulgo est, in puteum apertum ex equo praecipitasse. Carthalonem autem, praefectum praesidii Punici, cum commemoratione paterni hospitii positis armis venientem ad consulem, miles obvius obtruncat. Alii alios passim sine discrimine armatos, inermes, caedunt, Carthaginienses Tarentinosque pariter. Bruttii quoque multi interfecti, seu per errorem, seu vetere in eos insito odio, seu ad proditionis famam (ut vi potius atque armis captum Tarentum videretur) exstinguendam. Tum ab caede ad diripiendam urbem discursum. millia triginta servilium capitum dicuntur capti: argenti vis ingens facti signatique: auri octoginta tria millia pondo: signa tabulaeque, prope ut Syracusarum ornamenta aequaverint. Sed majore animo generis ejus praeda abstinuit Fabius, quam Marcellus; qui interroganti scribae, quid fieri signis vellet, ingentis magnitudinis Dii sunt, suo quisque habitu in modum pugnantium formati) *Deos iratos Tarentinis relinqui* jussit. Murus inde, qui urbem ab arce dirimebat, dirutus est ac disjectus. Dum haec Tarenti aguntur, Hannibal iis, qui Cauloniam obsidebant, in deditionem acceptis, audita oppugnatione Tarenti, dies noctesque cursim agmine acto, cum, festinans ad opem ferendam, captam urbem audisset; *Et Romani*, inquit, *suum Hannibalem habent. eadem, qua ceperamus, arte Tarentum amisimus.* Ne tamen fugientis modo convertisse agmen videretur, quo constituerat loco, quinque millia ferme ab urbe posuit castra. ibi paucos moratus dies, Metapontum sese recepit. inde duos Metapontinos cum literis principum ejus civitatis ad Fabium Tarentum mittit, fidem ab consule accepturos, impunita iis priora fore, si Metapontum ei cum praesidio Pu-

Punico prodidiſſent. Fabius, vera, quae afferrent, eſſe ratus, diem, qua acceſſurus eſſet Metapontum, conſtituit: literasque ad principes dedit, quae ad Hannibalem delatae ſunt. Enimvero laetus ſucceſſu fraudis, ſi ne Fabius quidem dolo invictus fuiſſet, haud procul Metaponto inſidias ponit. Fabio auſpicanti prius, quam egrederetur ab Tarento, aves ſemel atque iterum non addixerunt. hoſtia quoque caeſa conſulenti Deos haruſpex, cavendum a fraude hoſtili et ab inſidiis, praedixit. Metapontini, poſtquam ad conſtitutam non venerat diem, remiſſi, ut cunctantem hortarentur, repente comprehenſi, metu gravioris quaeſtionis, detegunt inſidias.

XVII. Aeſtatis ejus principio, qua haec agebantur, P. Scipio in Hispania cum hiemem totam reconciliandis barbarorum animis, partim donis, partim remiſſione obſidum captivorumque, abſumſiſſet; Edeſco ad eum, clarus inter duces Hispanos, venit. Erant conjux liberique ejus apud Romanos. ſed praeter eam cauſam etiam velut fortuita inclinatio animorum, quae Hispaniam omnem averterat ad Romanum a Punico imperio, traxit eum. Eadem cauſa Indibili Mandonioque fuit, haud dubie omnis Hispaniae principibus, cum omni popularium manu, relicto Hasdrubale, ſecedendi in imminentes caſtris ejus tumulos, unde per continentia juga tutus receptus ad Romanos eſſet. Hasdrubal, cum hoſtium res tantis augeſcere incrementis cerneret, ſuas imminui, ac fore, ut, niſi audendo aliquid moveret, qua coepiſſent, fluerent, dimicare quam primum ſtatuit. Scipio avidior etiam certaminis erat, cum a ſpe, quam ſucceſſus rerum augebat, tum quod prius, quam jungerentur hoſtium exercitus, cum uno dimicare duce exercituque, quam ſimul cum univerſis, malebat. Ceterum, etiam, ſi cum pluribus pariter dimicandum foret, arte quadam copias auxerat. nam cum videret, nullum eſſe navium uſum, quia vacua omnis Hispaniae ora claſſibus Punicis erat, ſubductis navibus Tarracone, navales ſocios terreſtribus copiis addidit. et armorum affatim erat captorum Carthagine, et quae poſt captam eam fecerat, tanto opificum numero incluſo. Cum iis copiis Scipio, veris prin-

principio ab Tarracone egreſſus, (jam enim et Laelius redierat ab Roma, ſine quo nihil majoris rei motum volebat) ducere ad hoſtem pergit. Per omnia pacata eunti, ut cujusque populi fines transiret, proſequentibus excipientibusque ſociis, Indibilis et Mandonius cum ſuis copiis occurrerunt. Indibilis pro utroque locutus, haudquaquam ut barbarus ſtolide incauteque, ſed potius cum verecunda gravitate, propiorque excuſanti transitionem ut neceſſariam, quam glorianti eam velut primam occaſionem raptam. *Scire enim ſe, transfugae nomen exſecrabile veteribus ſociis, novis ſuſpectum eſſe. neque eum ſe reprehendere morem hominum, ſi tamen anceps odium cauſa, non nomen, faciat.* Merita inde ſua in duces Carthaginienſes commemoravit, avaritiam contra eorum, ſuperbiamque, et omnis generis injurias in ſe atque populares. *Itaque corpus dumtaxat ſuum ad id tempus apud eos fuiſſe: animum jam pridem ibi eſſe, ubi jus ac fas crederent coli. ad Deos quoque confugere ſupplices, qui nequeant hominum vim atque injurias pati. Se id Scipionem orare, ut transitio ſibi nec fraudi apud eum, nec honori ſit. quales ex hac die experiundo cognorit, perinde operae eorum pretium faceret.* Ita prorſus reſpondet facturum Romanus: nec pro transfugis habiturum, qui non duxerint ſocietatem ratam, ubi nec divini quidquam, nec humani ſanctum eſſet. Productae deinde in conſpectum iis conjuges liberique lacrimantibus gaudio redduntur; atque eo die in hoſpitium abducti. Poſtero die foedere accepta fides; dimiſſique ad copias adducendas. Iisdem deinde caſtris tendebant, donec ducibus iis ad hoſtem perventum eſt.

XVIII. Proximus Carthaginienſium exercitus Hasdrubalis prope urbem Baeculam erat. pro caſtris equitum ſtationes habebat. In eas velites anteſignanique, et qui primi agminis erant, advenientes ex itinere, priusquam caſtris locum caperent, adeo contemtim impetum fecerunt, ut facile appareret, quid utrique parti animorum eſſet. In caſtra trepida fuga compulſi equites ſunt: ſignaque Romana portis prope ipſis illata. Atque illo quidem die, irritatis tantum ad certamen animis, caſtra

Romani poſuerunt. Nocte Hasdrubal in tumulum copias recipit, plano campo in ſummo patentem: fluvius ab tergo; ante circaque velut ripa praeceps oram ejus omnem cingebat. Suberat et altera inferior ſubmiſſa faſtigio planities. eam quoque altera crepido haud facilior in aſcenſum ambibat. In hunc inferiorem campum poſtero die Hasdrubal, poſtquam ſtantem pro caſtris hoſtium aciem vidit, equites Numidas, leviumque armorum Baliares, et Afros dimiſit. Scipio, circumvectus ordines ſignaque, oſtendebat, *hoſtem, praedamnata ſpe aequo dimicandi campo, captantem tumulos, loci fiducia, non virtutis armorumque, ſtare in conſpectu. ſed altiora moenia habuiſſe Carthaginem, quae transſcendiſſet miles Romanus. Nec tumulos, nec arcem, ne mare quidem armis obſtitiſſe ſuis. ad id fore altitudines, quas cepiſſent hoſtes, ut per praecipitia et praerupta ſalientes fugerent. eam quoque ſe illis fugam clauſurum.* Cohortesque duas alteram tenere fauces vallis, per quam deferretur amnis, jubet; alteram, viam inſidere, quae ab urbe per tumuli obliqua in agros ferret. ipſe expeditos, qui pridie ſtationes hoſtium pepulerant, ad levem armaturam, infimo ſtantem ſupercilio, ducit. Per aſpreta primo, nihil aliud quam via impediti, iere. deinde, ut ſub ictum venerunt, telorum primo omnis generis vis ingens effuſa eſt in eos: ipſi contra, ſaxa, quae locus ſtrata paſſim, omnia ferme miſſilia, praebet, ingerere, non milites ſolum, ſed etiam turba calonum immixta armatis. Ceterum, quanquam aſcenſus difficilis erat, et prope obruebantur telis ſaxisque, aſſuetudine tamen ſuccedendi muros, et pertinacia animi, ſubierunt primi. Qui, ſimul cepere aliquid aequi loci, ubi firmo conſiſterent gradu, levem et concurſatorem hoſtem, atque intervallo tutum, cum procul miſſilibus pugna eluditur, inſtabilem eundem ad cominus conſerendas manus, expulerunt loco, et cum caede magna in aciem altiori ſuperſtantem tumulo impegere. Inde Scipio, juſſis adverſus mediam evadere aciem victoribus, ceteras copias cum Laelio dividit; atque eum parte dextra tumuli circumire, donec mollioris aſcenſus viam inveniret, jubet. ipſe ab laeva, circuitu haud magno, in transverſos hoſtes incurrit. In-

Inde primo turbata acies eſt, dum ad circumſonantem undique clamorem flectere cornua et obvertere ordines volunt. Hoc tumultu et Laelius ſubiit; et, dum pedem referunt, ne ab tergo vulnerarentur, laxata prima acies, locusque ad evadendum et mediis datus eſt; qui per tam iniquum locum, ſtantibus integris ordinibus, elephantisque ante ſigna locatis, nunquam evaſiſſent. Cum ab omni parte caedes fieret, Scipio, qui laevo cornu in dextrum incurrerat, maxime in nuda hoſtium latera pugnabat. Et jam ne fugae quidem patebat locus. nam et ſtationes utrinque Romanae dextra laevaque inſederant vias: et portam caſtrorum ducis principumque fuga clauſerat; addita trepidatione elephantorum, quos territos aeque atque hoſtes timebant. Caeſa igitur ad octo millia hominum.

XIX. Hasdrubal jam ante, quam dimicaret, pecunia rapta elephantisque praemiſſis, quam plurimos poterat, de fuga excipiens, praeter Tagum flumen ad Pyrenaeum tendit. Scipio, caſtris hoſtium potitus, cum praeter libera capita omnem praedam militibus conceſſiſſet, in recenſendis captivis decem millia peditum, duo millia equitum invenit. ex iis Hiſpanos ſine pretio omnes domum dimiſit: Afros vendere quaeſtorem juſſit. Circumfuſa inde multitudo Hiſpanorum, et ante deditorum, et pridie captorum, regem eum ingenti conſenſu appellavit. Tum Scipio, ſilentio per praeconem facto, *ſibi maximum nomen imperatoris eſſe*, dixit, *quo ſe milites ſui appellaſſent*, *regium nomen alibi magnum*, *Romae intolerabile eſſe. Regalem animum in ſe eſſe*, *ſi id in hominis ingenio ampliſſimum ducerent*, *tacite judicarent; vocis uſurpatione abſtinerent.* Senſere etiam barbari magnitudinem animi; cujus miraculo nominis alii mortales ſtuperent, id ex tam alto faſtigio aſpernantis. Dona inde regulis principibusque Hiſpanorum diviſa, et ex magna copia captorum equorum trecentos, quos vellet, eligere Indibilem juſſit. Cum Afros venderet juſſu imperatoris quaeſtor, puerum adultum inter eos forma inſigni, cum audiſſet regii generis eſſe, ad Scipionem miſit. quem cum percontaretur Scipio, *quis, et cujas,*

et cur id aetatis in castris fuisset? Numidam esse, ait, *Massivam populares vocare. orbum a patre relictum, apud maternum avum Galam, regem Numidarum, eductum, cum avunculo Masinissa, qui nuper cum equitatu subsidio Carthaginiensibus venisset, in Hispaniam trajecisse. Prohibitum propter aetatem a Masinissa, nunquam ante proelium iniisse. Eo die, quo pugnatum cum Romanis esset, inscio avunculo, clam armis equoque sumto, in aciem exisse: ibi, prolapso equo effusum in praeceps, captum ab Romanis esse.* Scipio, cum asservari Numidam jussisset, quae pro tribunali agenda erant, peragit. inde, cum se in praetorium recepisset, vocatum eum interrogat, *velletne ad Masinissam reverti?* Cum, effusis gaudio lacrimis, *cupere vero*, diceret; tum puero annulum aureum, tunicam lato clavo, cum Hispano sagulo et aurea fibula, equumque ornatum donat, jussisque prosequi, quoad vellet, equitibus dimisit.

XX. De bello inde consilium habitum. et, auctoribus quibusdam, ut confestim Hasdrubalem consequeretur, anceps id ratus, ne Mago atque Hasdrubal cum eo jungerent copias, praesidio tantum ad insidendum Pyrenaeum misso, ipse reliquum aestatis recipiendis in fidem Hispaniae populis absumsit. Paucis post proelium factum ad Baeculam diebus, cum Scipio, rediens jam Tarraconem, saltu Castulonensi excessisset: Hasdrubal Gisgonis filius et Mago imperatores ex ulteriore Hispania ad Hasdrubalem venere, serum post male gestam rem auxilium; consilio in cetera exsequenda belli haud parum opportuni. Ibi conferentibus, quid in cujusque provinciae regione animorum Hispanis esset, unus Hasdrubal Gisgonis, ultimam Hispaniae oram, quae ad Oceanum et Gades vergit, ignaram adhuc Romanorum esse, eoque Carthaginiensibus satis fidam, censebat. Inter Hasdrubalem alterum et Magonem constabat, *beneficiis Scipionis occupatos omnium animos publice privatimque esse: nec transitionibus finem ante fore, quam omnes Hispani milites aut in ultima Hispaniae amoti, aut traducti in Galliam forent. Itaque, etiamsi senatus Carthaginiensium non censuisset, eundum tamen Hasdrubali fuisse in*

Ita-

Italiam, ubi belli caput rerumque summa esset; simul, ut Hispanos omnes procul ab nomine Scipionis ex Hispania abduceret. exercitum ejus, cum transitionibus, tum adverso proelio imminutum, Hispanis repleri militibus. Et Magonem, Hasdrubali, Gisgonis filio, tradito exercitu, ipsum cum grandi pecunia ad conducenda mercede auxilia in Baliares trajicere. Hasdrubalem Gisgonis cum exercitu penitus in Lusitaniam abire, nec cum Romanis manus conserere. Masinissae ex omni equitatu, quod roboris esset, tria millia equitum expleri; eumque vagum per citeriorem Hispaniam sociis opem ferre, hostium oppida atque agros populari. his decretis, ad exsequenda, quae statuerant, duces digressi. Haec eo anno in Hispania acta. Romae fama Scipionis in dies crescere. Fabio Tarentum captum astu magis, quam virtute, gloriae tamen esse. Fulvii senescere fama. Marcellus etiam adverso rumore esse, super quam quod primo male pugnaverat, quia, vagante per Italiam Hannibale, media aestate Venusiam in tecta milites abduxisset. Inimicus erat ei C. Publicius Bibulus tribunus plebis. Is jam a prima pugna, quae adversa fuerat, assiduis concionibus infamem invisumque plebei Claudium fecerat, et jam de imperio abrogando ejus agebat: cum tamen necessarii Claudii obtinuerunt, ut, relicto Venusiae legato, Marcellus Romam rediret ad purganda ea, quae inimici decernerent: nec de imperio ejus abrogando, absente ipso, ageretur. Forte sub idem tempus et Marcellus ad deprecandam ignominiam, et Q. Fulvius consul comitiorum causa Romam venit.

XXI. Actum de imperio Marcelli in circo Flaminio est, ingenti concursu plebisque et omnium ordinum. Accusavitque tribunus plebis, non Marcellum modo, sed omnem nobilitatem. *Fraude eorum et cunctatione fieri, ut Hannibal decimum jam annum Italiam provinciam habeat: diutius ibi, quam Carthagine, vixerit. Habere fructum imperii prorogati Marcello populum Romanum: bis caesum exercitum ejus aestiva Venusiae sub tectis agere.* Hanc tribuni orationem ita obruit Mar-

 cel-

cellus commemoratione rerum ſuarum, ut non rogatio ſolum de imperio ejus abrogando antiquaretur, ſed poſtero die conſulem eum ingenti conſenſu centuriae omnes crearent. Additur collega T. Quinctius Criſpinus, qui tum praetor erat. Poſtero die praetores creati P. Licinius Craſſus Dives, pontifex maximus, P. Licinius Varus, Sex. Julius Caeſar, Q. Claudius Flamen. Comitiorum ipſorum diebus ſollicita civitas de Etruriae defectione fuit. Principium ejus rei ab Arretinis fieri, C. Calpurnius ſcripſerat, qui eam provinciam pro praetore obtinebat. Itaque confeſtim eo miſſus Marcellus, conſul deſignatus, qui rem inſpiceret, ac, ſi digna videretur, exercitu accito, bellum ex Apulia in Etruriam transferret. Eo metu compreſſi Etruſci quieverunt. Tarentinorum legatis pacem petentibus cum libertate ac legibus ſuis reſponſum ab ſenatu eſt, ut redirent, cum Fabius conſul Romam veniſſet. Ludi et Romani et plebeji eo anno in ſingulos dies inſtaurati. Aediles curules fuere L. Cornelius Caudinus et Ser. Sulpicius Galba: plebeji C. Servilius et Q. Caecilius Metellus. Servilium negabant jure aut tribunum plebis fuiſſe, aut aedilem eſſe; quod patrem ejus, quem triumvirum agrarium occiſum a Bojis circa Mutinam eſſe opinio per decem annos fuerat, vivere atque in hoſtium poteſtate eſſe, ſatis conſtabat.

XXII. Undecimo anno Punici belli conſulatum inierunt M. Marcellus quintum (ut numeretur conſulatus, quem vitio creatus non geſſit) et T. Quinctius Criſpinus. Utrisque conſulibus Italia decreta provincia eſt, et duo conſulares prioris anni exercitus: tertius tum erat Venuſiae, cui M. Marcellus praefuerat: ita, ut ex tribus eligerent duo, quos vellent; tertius ei traderetur, cui Tarentum et Sallentini provincia eveniſſet. Ceterae provinciae ita diviſae praetoribus. P. Licinio Varo urbana, P. Licinio Craſſo pontifici maximo peregrina, et quo ſenatus cenſuiſſet: Sex Julio Caeſari Sicilia, Q. Claudio Flamini Tarentum. Prorogatum imperium in annum eſt Q. Fulvio Flacco, ut provinciam Capuam, quae

T. Quin-

T. Quinctii praetoris fuerat, eum una legione obtineret. prorogatum et C. Hostilio Tubulo est, ut pro praetore in Etruriam ad duas legiones succederet C. Calpurnio: prorogatum et L. Veturio Philoni est, ut pro praetore Galliam eandem provinciam cum iisdem duabus legionibus obtineret, quibus praetor obtinuisset. Quod in L. Veturio, idem in C. Aurunculejo decretum ab senatu, latumque de prorogando imperio ad populum est, qui praetor Sardiniam provinciam cum duabus legionibus obtinuerat. additae ei ad praesidium provinciae quinquaginta naves, quas P. Scipio ex Hispania misisset. Et P. Scipioni, et M. Silano suae Hispaniae, suique exercitus in annum decreti. Scipio ex octoginta navibus, quas aut secum ex Italia adductas aut captas Carthagine habebat, quinquaginta in Sardiniam transmittere jussus: quia fama erat, magnum navalem apparatum eo anno Carthagine esse; ducentis navibus omnem oram Italiae, Siciliaeque, ac Sardiniae impleturos. Et in Sicilia ita divisa res est. Sex. Caesari exercitus Cannensis est datus. M. Valerius Laevinus (ei quoque enim prorogatum imperium est) classem, quae ad Siciliam erat, navium septuaginta obtineret. Adderet eo triginta naves, quae ad Tarentum priore anno fuerant. cum ea centum navium classe, si videretur ei, praedatum in Africam trajiceret. Et P. Sulpicio, ut eadem classe Macedoniam Graeciamque provinciam haberet, prorogatum in annum imperium est. De duabus, quae ad urbem Romam fuerant, legionibus nihil mutatum. Supplementum, quo opus esset, scriberent consules, permissum. Una et viginti legionibus eo anno defensum imperium Romanum est. Et P. Licinio Varo praetori urbis negotium datum, *ut naves longas triginta veteres reficeret, quae Ostiae erant, et viginti novas naves sociis navalibus impleret: ut quinquaginta navium classe oram maris vicinam urbi Romanae tueri posset.* C. Calpurnius vetitus ab Arretio movere exercitum, nisi cum successor venisset. Idem et Tubulo imperatum, ut inde praecipue caveret, ne qua nova consilia caperentur.

XXIII. Praetores in provincias profecti. Conſules religio tenebat, quod, prodigiis aliquot nuntiatis, non facile litabant. Et ex Campania nuntiata erant: Capuae duas aedes, Fortunae et Martis, et ſepulchra aliquot de coelo tacta. Cumis (adeo minimis etiam rebus prava religio inſerit Deos) mures in aede Jovis aurum roſiſſe. Caſini examen apium ingens in foro conſediſſe. Et Oſtiae murum portamque de coelo tactam. Caere vulturium volaſſe in aedem Jovis. Volſiniis ſanguine lacum manaſſe. Horum prodigiorum cauſa diem unum ſupplicatio fuit. Per dies aliquot hoſtiae majores ſine litatione caeſae, diuque non impetrata pax Deûm. In capita conſulum, republica incolumi, exitiabilis prodigiorum eventus vertit. Ludi Apollinares, Q. Fulvio, Ap. Claudio conſulibus, a P. Cornelio Sulla praetore urbis primum facti erant. inde omnes deinceps praetores urbani fecerant: ſed in unum annum vovebant, dieque incerta faciebant. Eo anno peſtilentia gravis incidit in urbem agrosque: quae tamen magis in longos morbos, quam in perniciales, evaſit. Ejus peſtilentiae cauſa et ſupplicatum per compita tota urbe eſt, et P. Licinius Varus praetor urbis legem ferre ad populum juſſus, ut hi ludi in perpetuum in ſtatam diem voverentur. Ipſe primus ita vovit, fecitque ante diem tertium Nonas Quinctiles. Is dies deinde ſollemnis ſervatus.

XXIV. De Arretinis et fama in dies gravior, et cura creſcere Patribus. Itaque C. Hoſtilio ſcriptum eſt, ne differret obſides ab Arretinis accipere: et, cui traderet Romam deducendos, C. Terentius Varro cum imperio miſſus. qui ut advenit, extemplo Hoſtilius legionem unam, quae ante urbem caſtra habebat, ſigna in urbem ferre juſſit, praeſidiaque locis idoneis diſpoſuit, tum in foro citatis ſenatoribus obſides imperavit. Cum ſenatus biduum ad conſiderandum peteret tempus, aut ipſos extemplo dare, aut ſe poſtero die ſenatorum omnes liberos ſumturum, edixit. inde portas cuſtodire juſſi tribuni militum, praefectique ſociûm, et centuriones; ne quis nocte urbe exiret. Id ſegnius negligentiusque factum. ſeptem principes ſenatus, priusquam cuſtodiae in portis loca-

locarentur, ante noctem cum liberis evaserunt. Postero die luce prima, cum senatus in forum citari coeptus esset, desiderati, bonaque eorum venierunt. a ceteris senatoribus centum viginti obsides, liberi ipsorum, accepti, traditique C. Terentio Romam deducendi. Is omnia suspectiora, quam ante fuerant, in senatu fecit. Itaque, tanquam imminente Etrusco tumultu, legionem alteram ex urbanis Arretium ducere jussus ipse C. Terentius, eamque habere in praesidio urbis. C. Hostilium cum cetero exercitu placet totam provinciam peragrare, et cavere, ne qua occasio novare cupientibus res daretur. C. Terentius, ut Arretium cum legione venit, claves portarum cum magistratus poposcisset, negantibus iis comparere, fraude amotas magis ratus, quam negligentia intercidisse, ipse alias claves omnibus portis imposuit, cavitque cum cura, ut omnia in potestate sua essent. Hostilium intentius monuit, ut in eo spem, non moturos quidquam Etruscos, poneret, si, ne quid moveri posset, cavisset.

XXV. De Tarentinis inde magna contentione in senatu actum coram Fabio, defendente ipso, quos ceperat armis, aliis infensis, et plerisque aequantibus eos Campanorum noxae poenaeque. Senatusconsultum in sententiam M'. Acilii factum est, ut oppidum praesidio custodiretur: Tarentinique omnes intra moenia continerentur: res integra postea referretur, cum tranquillior status Italiae esset. Et de M. Livio, praefecto arcis Tarentinae, haud minore certamine actum est, aliis senatus consulto notantibus praefectum, quod ejus socordia Tarentum proditum hosti esset; aliis praemia decernentibus, quod per quinquennium arcem tutatus esset, maximeque unius ejus opera receptum Tarentum foret: mediis ad censores, non ad senatum, notionem de eo pertinere dicentibus. cujus sententiae et Fabius fuit. adjecit tamen, *fateri se, opera Livii Tarentum receptum, quod amici ejus vulgo in senatu jactassent; neque enim recipiundum fuisse, nisi amissum foret.* Consulum alter T. Quinctius Crispinus ad exercitum, quem Q. Fulvius Flaccus habuerat, cum supplemento in Lucanos est profectus.

Marcellum aliae atque aliae objectae animo religiones tenebant. in quibus, quod, cum bello Gallico ad Clastidium aedem Honori et Virtuti vovisset, dedicatio ejus a pontificibus impediebatur: quod negabant, unam cellam duobus recte dedicari: quia, si de coelo tacta, aut prodigii aliquid in ea factum esset, difficilis procuratio foret: quod, utri Deo res divina fieret, sciri non posset. neque enim duobus, nisi certis, Deis rite una hostia fieri. ita addita Virtutis aedes approperato opere: neque tamen ab ipso aedes eae dedicatae sunt. Tum demum ad exercitum, quem priore anno Venusiae reliquerat, cum supplemento proficiscitur. Locros in Bruttiis Crispinus oppugnare conatus, quia magnam famam attulisse Fabio Tarentum rebatur, omne genus tormentorum machinarumque ex Sicilia arcessierat: et naves indidem accitae erant, quae vergentem ad mare partem urbis oppugnarent. Ea omissa oppugnatio est, quia Lacinium Hannibal admoverat copias: et collegam eduxisse jam ab Venusia exercitum fama erat, cui conjungi volebat. Itaque in Apuliam ex Bruttiis reditum, et inter Venusiam Bantiamque, minus trium millium passuum intervallo, consules binis castris consederant. In eandem regionem et Hannibal rediit, averso ab Locris bello. Ibi ambo consules, ingenio feroces, prope quotidie in aciem exire; haud dubia spe, si duobus exercitibus consularibus junctis commisisset sese hostis, debellari posse.

XXVI. Hannibal quia cum Marcello bis priore anno congressus vicerat victusque erat, ut, cum eodem si dimicandum foret, nec spem, nec metum ex vano haberet; ita duobus consulibus haudquaquam sese parem futurum credebat, itaque, totus in suas artes versus, insidiis locum quaerebat. Levia tamen proelia inter bina castra vario eventu fiebant: quibus cum extrahi aestatem posse consules crederent, nihilominus oppugnari Locros posse rati, L. Cincio, ut ex Sicilia Locros cum classe trajiceret, scribunt. Et, ut ab terra quoque oppugnari moenia possent, ab Tarento partem exercitus, qui in praesidio erat, duci eo jusserunt. Ea ita futura per quosdam Thurinos compertum Hannibali cum esset, mittit

ad

ad insidendam ab Tarento viam. ibi sub tumulo Peteliae tria millia equitum, peditum duo in occulto locata: in quae inexplorato euntes Romani cum incidissent, ad duo millia armatorum caesa, et mille ducenti ferme vivi capti. alii dissipati fuga per agros saltusque Tarentum rediere. Tumulus erat silvestris inter Punica et Romana castra, ab neutris primo occupatus: quia Romani, qualis pars ejus, quae vergeret ad hostium castra, esset, ignorabant; Hannibal insidiis, quam castris, aptiorem eum crediderat. Itaque nocte ad id missas aliquot Numidarum turmas medio in saltu condiderat, quorum interdiu nemo ab statione movebatur, ne aut arma, aut ipsi procul conspicerentur. Fremebant vulgo in castris Romanis; occupandum eum tumulum esse, et castello firmandum: ne, si occupatus ab Hannibale foret, velut in cervicibus haberent hostem. Movit ea res Marcellum, et collegae, *quin imus*, inquit, *ipsi cum equitibus paucis exploratum? Subjecta res oculis nostris certius dabit consilium.* Consentiente Crispino, cum equitibus ducentis et viginti, ex quibus quadraginta Fregellani, ceteri Etrusci erant, proficiscuntur. Secuti M. Marcellus consulis filius, et A. Manlius, tribuni militum: simul et duo praefecti sociûm, L. Arennius, et M'. Aulius. Immolasse eo die quidam memoriae prodidere consulem Marcellum, et, prima hostia caesa, jecur sine capite inventum; in secunda omnia comparuisse, quae assolent. Auctum etiam visum in capite: nec id sane haruspici placuisse, quod, secundum trunca et turpia exta, nimis laeta apparuissent.

XXVII. Ceterum consulem Marcellum tanta cupiditas tenebat dimicandi cum Hannibale, ut nunquam satis castra castris collata crederet. tum quoque vallo egrediens signum dedit, ut ad locum miles esset paratus: ut, si collis, in quem speculatum irent, placuisset, vasa colligerent, ac sequerentur. Exiguum campi ante castra erat: inde in collem aperta undique et conspecta ferebat via. Numidis speculator, nequaquam in spem tantae rei positus, sed si quos vagos, pabuli aut lignorum causa longius a castris progressos, possent excipere,

signum

ſignum dat, ut pariter ab ſuis quisque latebris exorirentur. Non ante apparuere, quibus obviis ab jugo ipſo conſurgendum erat, quam circumiere, qui a tergo includerent viam. Tum undique omnes exorti, et clamore ſublato impetum fecere. Cum in ea valle conſules eſſent, ut neque evadere poſſent in jugum occupatum ab hoſte, nec receptum ab tergo circumventi haberent; extrahi tamen diutius certamen potuiſſet, ni coepta ab Etruſcis fuga pavorem ceteris injeciſſet. Non tamen omiſere pugnam deſerti ab Etruſcis Fregellani, donec integri conſules hortando, ipſique ex parte pugnando rem ſuſtinebant. Sed, poſtquam vulneratos ambo conſules, Marcellum etiam transfixum lancea prolabentem ex equo moribundum videre, tum et ipſi (perpauci autem ſupererant) cum Criſpino conſule duobus jaculis icto, et Marcello adoleſcente, ſaucio et ipſo, effugerunt. Interfectus A. Manlius tribunus militum, et ex duobus praefectis ſociûm M'. Aulius occiſus, L. Arennius captus, et lictores conſulum quinque vivi in hoſtium poteſtatem venerunt: ceteri aut interfecti, aut cum conſule effugerunt. equites tres et quadraginta, aut in proelio, aut in fuga, ceciderunt; duodeviginti vivi capti. Tumultuatum et in caſtris fuerat, ut conſulibus irent ſubſidio; cum conſulem et filium alterius conſulis ſaucios, exiguasque infelicis expeditionis reliquias, ad caſtra venientes cernunt. Mors Marcelli cum alioqui miſerabilis fuit, tum quod nec pro aetate, (major jam enim ſexaginta annis erat) neque pro veteris prudentia ducis, tam improvide ſe, collegamque, et prope totam rempublicam, in praeceps dederat. Multos circa unam rem ambitus fecerim, ſi, quae de Marcelli morte variant auctores, omnia exſequi velim. Ut omittam alios, L. Coelius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama; alteram ſcriptam laudatione filii, qui rei geſtae interfuerit; tertiam, quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert. Ceterum ita fama variat, ut tamen plerique loci ſpeculandi cauſa caſtris egreſſum; omnes inſidiis circumventum tradant.

XXVIII. Hannibal, magnum terrorem hoſtibus, morte conſulis unius, vulnere alterius, injectum eſſe ratus,

ratus, ne cui deeſſet occaſioni, caſtra in tumulum, in quo pugnatum erat, extemplo transfert. ibi inventum Marcelli corpus ſepelit. Criſpinus, et morte collegae, et ſuo vulnere territus, ſilentio inſequentis noctis profectus, quos proximos nactus eſt montes, in iis loco alto et tuto undique caſtra poſuit. Ibi duo duces ſagaciter moti ſunt, alter ad inferendam, alter ad cavendam fraudem. Annulo Marcelli ſimul cum corpore Hannibal potitus erat. ejus ſigni errore ne cui dolus necteretur a Poeno, metuens Criſpinus, circa civitates proximas miſerat nuntios: occiſum collegam eſſe, annuloque ejus hoſtem potitum: ne quibus literis crederent nomine Marcelli compoſitis. Paulo ante hic nuntius conſulis Salapiam venerat, cum literae ab Hannibale allatae ſunt, Marcelli nomine compoſitae: *ſe nocte, quae diem illum ſecutura eſſet, Salapiam venturum. parati milites eſſent, qui in praeſidio erant, ſi quo opera eorum opus eſſet.* Senſere Salapitani fraudem: et ab ira, non defectionis modo, ſed etiam equitum interfectorum, rati occaſionem ſupplicii peti, remiſſo retro nuntio, (perfuga autem Romanus erat) ut ſine arbitrio milites, quae vellent, agerent, oppidanos per muros urbisque opportuna loca in ſtationibus diſponunt: cuſtodias vigiliasque in eam noctem intentius inſtruunt: circa portam, qua venturum hoſtem rebantur, quod roboris in praeſidio erat, opponunt. Hannibal quarta vigilia ferme ad urbem acceſſit. Primi agminis erant perfugae Romanorum, et arma Romana habebant. ii, ubi ad portam eſt ventum, Latine omnes loquentes excitant vigiles, aperirique portam jubent: conſulem adeſſe. Vigiles, velut ad vocem eorum excitati, tumultuari, trepidare, moliri portam. cataracta dejecta clauſa erat. eam partim vectibus levant: partim funibus ſubducunt in tantum altitudinis, ut ſubire recti poſſent. Vixdum ſatis patebat iter, cum perfugae certatim ruunt per portam: et cum ſexcenti ferme intraſſent, remiſſo fune, quo ſuspenſa erat, cataracta magno ſonitu cecidit. Salapitani, alii perfugas negligenter ex itinere ſuspenſa humeris, ut inter pacatos, gerentes arma, invadunt: alii e turri ejus portae murisque ſaxis, ſudibus, pilis, absterrent hoſtem. Ita inde

Han-

Hannibal ſuamet ipſe fraude captus abiit: profectusque ad Locrorum ſolvendam obſidionem, quam Cincius ſumma vi, operibus tormentorumque omni genere ex Sicilia advecto, oppugnabat. Magoni, jam haud ferme fidenti retenturum defenſurumque ſe urbem, prima ſpes, morte nuntiata Marcelli, affulſit. Secutus inde nuntius, Hannibalem, Numidarum equitatu praemiſſo, ipſum, quantum accelerare poſſet, cum peditum agmine ſequi. Itaque ubi primum Numidas edito e ſpeculis ſigno adventare ſenſit, et ipſe, patefacta repente porta, ferox in hoſtes erumpit. Et primo, magis quia improviſo id fecerat, quam quod par viribus eſſet, anceps certamen erat. deinde, ut ſupervenere Numidae, tantus pavor Romanis eſt injectus, ut paſſim ad mare ac naves fugerent; relictis operibus machinisque, quibus muros quatiebant. Ita adventu Hannibalis ſoluta Locrorum obſidio eſt.

XXIX. Criſpinus, poſtquam in Bruttios profectum Hannibalem ſenſit, exercitum, cui collega praefuerat, M. Marcellum tribunum militum Venuſiam abducere juſſit. ipſe, cum legionibus ſuis Capuam profectus, vix lecticae agitationem prae gravitate vulnerum patiens, Romam literas de morte collegae ſcripſit, quantoque ipſe in discrimine eſſet. *Se comitiorum cauſa non poſſe Romam venire: quia nec viae laborem paſſurus videretur, et de Tarento ſollicitus eſſet, ne ex Bruttiis Hannibal eo converteret agmen. Legatos opus eſſe ad ſe mitti, viros prudentes: cum quibus, quae vellet, de republica loqueretur.* Hae literae recitatae magnum et luctum morte alterius conſulis, et metum de altero fecerunt. Itaque et Q. Fabium filium ad exercitum Venuſiam miſerunt; et ad conſulem tres legati miſſi, Sext. Julius Caeſar, L. Licinius Pollio, L. Cincius Alimentus, cum paucis ante diebus ex Sicilia rediſſet. Hi nuntiare conſuli juſſi, ut, ſi ad comitia ipſe Romam venire non poſſet, dictatorem in agro Romano diceret comitiorum cauſa. Si conſul Tarentum profectus eſſet, Q. Claudium praetorem placere in eam regionem inde abducere legiones, in qua plurimas ſociorum urbes tueri poſſet. Eadem aeſtate M. Valerius cum claſſe centum navium ex Sicilia in Africam trans-

transmisit: et, ad Clupeam urbem exscensione facta, agrum late, nullo ferme obvio armato, vastabat. inde ad naves raptim praedatores recepti, quia repente fama accidit, classem Punicam adventare. octoginta erant et tres naves. Cum iis haud procul Clupea prospere pugnat Romanus. decem et octo navibus captis, fugatis aliis, cum magna terrestri navalique praeda, Lilybaeum rediit. Eadem aestate et Philippus implorantibus Achaeis auxilium tulit. quos et Machanidas tyrannus Lacedaemoniorum finitimo bello urebat; et Aetoli, navibus per fretum, quod Naupactum et Patras interfluit, (Rhion incolae vocant) exercitu trajecto, depopulati erant. Attalum quoque regem Asiae, quia Aetoli summum gentis suae magistratum ad eum proximo concilio detulerant, fama erat in Europam trajecturum.

XXX. Ob haec Philippo in Graeciam descendenti ad Lamiam urbem Aetoli, duce Pyrrhia, qui praetor in eum annum cum absente Attalo creatus erat, occurrerunt. Habebant et ab Attalo auxilia secum: et mille ferme ex Romana classe, a P. Sulpicio missos. Adversus hunc ducem atque has copias Philippus bis prospero eventu pugnavit: mille admodum hostium utraque pugna occidit. Inde cum Aetoli metu compulsi Lamiae urbis moenibus tenerent sese, Philippus ad Phalara exercitum reduxit. in Maliaco sinu is locus est, quondam frequenter habitatus propter egregium portum, tutasque circa stationes, et aliam opportunitatem maritimam terrestremque. Eo legati ab rege Aegypti Ptolemaeo, Rhodiisque, et Atheniensibus, et Chiis venerunt, ad dirimendum inter Philippum atque Aetolos bellum. Adhibitus ab Aetolis et ex finitimis pacificator Amynander, rex Athamanum. Omnium autem non tanta pro Aetolis cura erat, ferocioribus quam pro ingeniis Graecorum gentis: quam ne Philippus regnumque ejus, grave libertati futurum, rebus Graeciae immisceretur. De pace dilata consultatio est in concilium Achaeorum; concilioque ei et locus et dies certa indicta. interim triginta dierum induciae impetratae. Profectus inde rex per Thessaliam Boeotiamque, Chalcidem Euboeae venit, ut Attalum, quem

classe Euboeam petiturum audierat, portubus et litorum appulsu arceret. Inde, praesidio relicto adversus Attalum, si forte interim trajecisset, profectus ipse cum paucis equitum levisque armaturae, Argos venit. Ibi curatione Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi ad eum delata, quia se Macedonum reges ex ea civitate oriundos referunt, Heraeis peractis, ab ipso ludicro extemplo Aegium profectus est, ad indictum multo ante sociorum concilium. Ibi de Aetolico finiendo bello actum, ne causa aut Romanis, aut Attalo intrandi Graeciam esset. Sed ea omnia, vixdum induciarum tempore circumacto, Aetoli turbavere, postquam et Attalum Aeginam venisse, et Romanam classem stare ad Naupactum audivere. Vocati enim in concilium Achaeorum, in quo eaedem legationes erant, quae ad Phalara egerant de pace, primum questi sunt quaedam parva contra fidem conventionis tempore induciarum facta: postremo negarunt dirimi bellum posse, nisi Messeniis Achaei Pylum redderent, Romanis restitueretur Atintania, Scerdilaedo et Pleurato Ardyaei. Enimvero indignum ratus Philippus, victos victori sibi ultro conditiones ferre: *ne antea quidem se aut de pace audisse, aut inducias pepigisse*, dixit, *spem ullam habentem quieturos Aetolos; sed ut omnes socios testes haberet, se pacis, illos belli causam quaesisse.* ita infecta pace concilium dimisit, quatuor millibus armatorum relictis ad praesidium Achaeorum, et quinque longis navibus acceptis. quas si adjecisset missae nuper ad se classi Carthaginiensium, et ex Bithynia ab rege Prusia venientibus navibus, statuerat navali proelio lacessere Romanos, jam diu in ea regione potentes maris. ipse ab eo concilio Argos regressus: jam enim Nemeorum appetebat tempus, quae celebrari volebat praesentia sua.

XXXI. Occupato rege apparatu ludorum, et per dies festos licentius, quam inter belli tempora, remittente animum, P. Sulpicius, ab Naupacto profectus, classem appulit inter Sicyonem et Corinthum, agrumque nobilissimae fertilitatis effuse vastavit. Fama ejus rei Philippum ab ludis excivit: raptimque cum equitatu profectus, jussis subsequi peditibus, palatos passim per agros

gra-

gravesque praeda (ut qui nihil tale metuerent) adortus Romanos, compulit in naves. Claſſis Romana, haudquaquam laeta praeda, Naupactum rediit. Philippusque ludorum, qui reliqui erant, celebritatem quantaecunque, de Romanis tamen, victoriae partae fama auxerat; laetitiaque ingenti celebrati feſti dies: eo magis etiam, quod, populariter demto capitis inſigni, purpuraque, atque alio regio habitu, aequaverat ceteris ſe in ſpeciem: quo nihil gratius eſt civitatibus liberis. Praebuiſſetque haud dubiam eo facto ſpem libertatis, niſi omnia intoleranda libidine foeda ac deformia effeciſſet. vagabatur enim cum uno aut altero comite per maritas domos dies noctesque: et, ſubmittendo in privatum faſtigium, quo minus conſpectus, eo ſolutior erat: et libertatem cum aliis vanam oſtendiſſet, totam in ſuam licentiam verterat. Neque enim omnia emebat aut eblandiebatur, ſed vim etiam flagitiis adhibebat: periculoſumque et viris et parentibus erat, moram incommoda ſeveritate libidini regiae feciſſe. uni etiam principi Achaeorum Arato ademta uxor nomine Polycratia, ac ſpe regiarum nuptiarum in Macedoniam asportata fuerat. Per haec flagitia ſollemni Nemeorum peracto, paucisque additis diebus, Dymas eſt profectus, ad praeſidium Aetolorum, quod ab Eleis accitum acceptumque in urbem erat, ejiciendum. Cycliadas, (penes eum ſumma imperii erat) Achaeique ad Dymas regi occurrere: et Eleorum accenſi odio, quod a ceteris Achaeis diſſentirent: et infenſi Aetolis, quos Romanum quoque adverſus ſe moviſſe bellum credebant. Profecti ab Dymis, conjuncto exercitu transeunt Lariſum amnem, qui Eleum agrum ab Dymaeo dirimit.

XXXII. Primum diem, quo fines hoſtium ingreſſi ſunt, populando abſumſerunt. Poſtero die acie inſtructa ad urbem acceſſerunt, praemiſſis equitibus; qui, obequitando portis, promtum ad excurſiones genus laceſſerent Aetolorum. Ignorabant, Sulpicium cum quindecim navibus ab Naupacto Cyllenen trajeciſſe, et, expoſitis in terram quatuor millibus armatorum, ſilentio noctis, ne

conſpici agmen poſſet, intraſſe Elim. Itaque improviſa res ingentem injecit terrorem, poſtquam inter Aetolos Eleosque Romana ſigna atque arma cognovere. Et primo recipere ſuos voluerat rex: dein, contracto jam inter Aetolos et Trallos (Illyriorum id eſt genus) certamine, cum urgeri videret ſuos, et ipſe rex cum equitatu in cohortem Romanam incurrit. Ibi equus pilo trajectus cum prolapſum per caput regem effudiſſet, atrox pugna utrinque accenſa eſt, et ab Romanis impetu in regem facto, et protegentibus regiis. Inſignis et ipſius pugna fuit, cum pedes inter equites coactus eſſet proelium inire. dein, cum jam impar certamen eſſet, caderentque circa eum multi, et vulnerarentur, raptus ab ſuis, atque alteri equo injectus, fugit. Eo die caſtra quinque millia paſſuum ab urbe Eleorum poſuit. poſtero die ad caſtellum (Pyrgum vocant) copias omnes eduxit: quo agreſtium multitudinem cum pecoribus metu populationum compulſam audierat. eam inconditam inermemque multitudinem primo ſtatim terrore adveniens cepit: compenſaveratque ea praeda, quod ignominiae ad Elim acceptum fuerat. Dividenti praedam captivosque (fuerant autem quatuor millia hominum, pecoris omnis generis ad millia viginti) nuntius ex Macedonia venit, Eropum quendam, corrupto arcis praeſidiique praefecto, Lychnidum cepiſſe: tenere et Daſſaretiorum quosdam vicos, et Dardanos etiam concire. Omiſſo igitur Achaico bello, relictis tamen duobus millibus et quingentis omnis generis armatorum cum Menippo et Polyphanta ducibus ad praeſidium ſociorum, profectus ab Dymis, per Achajam Boeotiamque et Euboeam, decimis caſtris Demetriadem in Theſſaliam pervenit.

XXXIII. Ibi alii, majorem afferentes tumultum, nuntii occurrunt: Dardanos, in Macedoniam effuſos, Oreſtidem jam tenere, ac deſcendiſſe in Argeſtaeum campum: famamque inter barbaros celebrem eſſe, Philippum occiſum. Expeditione ea, qua cum populatoribus agri ad Sicyonem pugnavit, in arborem illatus impetu equi, ad eminentem ramum cornu alterum galeae praefregit. id inventum ab Aetolo quodam, perlatumque in Aeto-

Aetoliam ad Scerdilaedum, cui notum erat insigne galeae, famam interfecti regis vulgavit. Post profectionem ex Achaja regis, Sulpicius, Aeginam classe profectus, cum Attalo sese conjunxit. Achaei cum Aetolis Eleisque haud procul Messene prosperam pugnam fecerunt. Attalus rex et P. Sulpicius Aeginae hibernarunt. Exitu hujus anni T. Quinctius Crispinus consul, dictatore comitiorum ludorumque faciendorum causa dicto T. Manlio Torquato, ex vulnere moritur. alii Tarenti, alii in Campania mortuum tradunt. Id quod nullo ante bello acciderat, duo consules, sine memorando proelio interfecti, velut orbam rempublicam reliquerant. Dictator Manlius magistrum equitum C. Servilium (tum aedilis curulis erat) dixit. Senatus, quo die primum est habitus, ludos magnos facere dictatorem jussit, quos M. Aemilius praetor urbis, C. Flaminio, Cn. Servilio consulibus, fecerat, et in quinquennium voverat. Tum dictator et ludos fecit, et in insequens lustrum vovit. Ceterum, cum duo consulares exercitus tam prope hostem sine ducibus essent, omnibus aliis omissis, una praecipua cura Patres populumque incessit, consules primo quoque tempore creandi; et ut eos potissimum crearent, quorum virtus satis tuta a fraude Punica esset; *cum toto eo bello damnosa praepropera ac fervida ingenia imperatorum fuissent, tum eo ipso anno consules, nimia cupiditate conserendi cum hoste manum, in necopinatam fraudem lapsos esse. ceterum Deos immortales, miseritos nominis Romani, pepercisse innoxiis exercitibus: temeritatem consulum ipsorum capitibus damnasse.*

XXXIV. Cum circumspicerent Patres, quosnam consules facerent, longe ante alios eminebat C. Claudius Nero. Ei collega quaerebatur. et virum quidem eum egregium ducebant, sed promtiorem acrioremque, quam tempora belli postularent, aut hostis Hannibal: temperandum acre ejus ingenium moderato et prudenti viro adjuncto collega censebant. M. Livius erat, multis ante annis ex consulatu populi judicio damnatus. quam ignominiam adeo aegre tulerat, ut et rus migraret, et per multos annos et urbe et omni coetu careret homi-

 num.

num. octavo ferme poſt damnationem anno M. Claudius Marcellus et M. Valerius Laevinus conſules reduxerant eum in urbem: ſed erat veſte obſoleta, capilloque et barba promiſſa, praeferens in vultu habituque inſignem memoriam ignominiae acceptae. L. Veturius et P. Licinius cenſores eum tonderi, et ſqualorem deponere, et in ſenatum venire, fungique aliis publicis muneribus coëgerunt. ſed tum quoque aut verbo aſſentiebatur, aut pedibus in ſententiam ibat, donec cognati hominis eum cauſa M. Livii Macati, cum fama ejus ageretur, ſtantem coëgit in ſenatu ſententiam dicere. Tum ex tanto intervallo auditus convertit ora hominum in ſe, cauſamque ſermonibus praebuit, *indigno injuriam a populo factam, magnoque id damno fuiſſe, quod tam gravi bello nec opera, nec conſilio talis viri uſa respublica eſſet. C. Neroni neque Q. Fabium, neque M. Valerium Laevinum dari collegas poſſe, quia duos patricios creari non liceret. eandem cauſam in T. Manlio eſſe, praeterquam quod recuſaſſet delatum conſulatum, recuſaturusque eſſet. Egregium par conſulum fore, ſi M. Livium C. Claudio collegam adjunxiſſent.* Nec populus mentionem ejus rei ortam a Patribus eſt aſpernatus. Unus eam rem in civitate, is, cui deferebatur honos, abnuebat, levitatem civitatis accuſans. *Sordidati rei non miſeritos, candidam togam invito offerre: eodem honores poenasque congeri. Si bonum virum ducerent, quid ita pro malo ac noxio damnaſſent? ſi noxium comperiſſent, quid ita, male credito priore conſulatu, alterum crederent?* Haec taliaque arguentem et querentem caſtigabant Patres, *et M. Furium*, memorantes, *revocatum de exſilio, patriam pulſam ſede ſua reſtituiſſe. Ut parentum ſaevitiam, ſic patriae, patiendo ac ferendo leniendam eſſe.* anniſi omnes, cum C. Claudio M. Livium conſulem fecerunt.

XXXV. Poſt diem tertium ejus diei praetorum comitia habita. Praetores creati L. Porcius Licinus, C. Mamilius, A. et C. Hoſtilii Catones. Comitiis perfectis, ludisque factis, dictator et magiſter equitum magiſtratu abierunt. C. Terentius Varro in Etruriam propraetor miſſus, ut ex ea provincia C. Hoſtilius Tarentum ad

eum

eum exercitum iret, quem T. Quinctius conſul habuerat; et L. Manlius trans mare legatus iret, viſeretque quae res ibi gererentur: ſimul, quod Olympiae ludicrum ea aeſtate futurum erat, quod maximo coetu Graeciae celebraretur, ut, ſi tuto per hoſtem poſſet, adiret id concilium: ut, qui Siculi bello ibi profugi, aut Tarentini cives relegati ab Hannibale eſſent, domos redirent, ſcirentque, ſua omnia, quae ante bellum habuiſſent, reddere populum Romanum. Quia periculoſiſſimus annus imminere videbatur, neque conſules in republica erant, in conſules deſignatos omnes verſi, quam primum eos ſortiri provincias, et praeſciſcere, quam quisque eorum provinciam, quem hoſtem haberet, volebant. De reconciliatione etiam gratiae eorum in ſenatu actum eſt, principio facto a Q. Fabio Maximo. Inimicitiae autem nobiles inter eos erant, et acerbiores eas indignioresque Livio ſua calamitas fecerat, quod ſpretum ſe in ea fortuna credebat. itaque is magis implacabilis erat: et, *nihil opus eſſe reconciliatione*, ajebat. *acrius et intentius omnia geſturos, timentes ne creſcendi ex ſe inimico collegae poteſtas fieret.* Vicit tamen auctoritas ſenatus, ut, poſitis ſimultatibus, communi animo conſilioque adminiſtrarent rempublicam. Provinciae iis non permixtae regionibus, ſicut ſuperioribus annis, ſed diverſae extremis Italiae finibus, alteri adverſus Hannibalem Bruttii, Lucani; alteri Gallia adverſus Hasdrubalem (quem jam Alpibus appropinquare fama erat) decreta. Exercitum ex duobus, qui in Gallia, quique in Etruria eſſent, addito urbano, eligeret, quem mallet, qui Galliam eſſet ſortitus. Cui Bruttii provincia eveniſſet, novis legionibus urbanis ſcriptis, utrius mallet conſulum prioris anni, exercitum ſumeret. Relictum a conſule exercitum Q. Fulvius proconſul acciperet; eique in annum imperium eſſet. et C. Hoſtilio, cui pro Etruria Tarentum mutaverant provinciam, pro Tarento Capuam mutaverunt. legio una data, cui Fulvius proximo anno praefuerat.

XXXVI. De Hasdrubalis adventu in Italiam cura in dies creſcebat. Maſſilienſium primum legati nuntiaverant, eum in Galliam transgreſſum: erectosque adventu

ejus, quia magnum pondus auri attulisse diceretur ad mercede auxilia conducenda, Gallorum animos. missi deinde cum iis legati ab Roma Sex. Antistius et M. Raecius ad rem inspiciendam retulerant, misisse se cum Massiliensibus ducibus, qui per hospites eorum, principes Gallorum, omnia explorata referrent. Pro comperto habere, Hasdrubalem ingenti jam coacto exercitu proximo vere Alpes trajecturum: nec tum eum quidquam aliud morari, nisi quod clausae hieme Alpes essent. In locum M. Marcelli P. Aelius Paetus augur creatus inauguratusque: et Cn. Cornelius Dolabella rex sacrorum inauguratus est in locum M. Marcii, qui biennio ante mortuus erat. Hoc eodem anno et lustrum conditum est a censoribus P. Sempronio Tuditano et M. Cornelio Cethego. Censa civium capita centum triginta septem millia, centum et octo. minor aliquanto numerus, quam qui ante bellum fuerat. Eo anno primum, ex quo Hannibal in Italiam venisset, comitium tectum esse, memoriae proditum est, et ludos Romanos semel instauratos ab aedilibus curulibus Q. Metello et C. Servilio. et plebejis ludis biduum instauratum ab Q. Mamilio et M. Caecilio Metello aedilibus plebis. et tria signa ad Cereris iidem dederunt: et Jovis epulum fuit ludorum causa. Consulatum inde ineunt C. Claudius Nero et M. Livius iterum. qui, quia jam designati provincias sortiti erant, praetores sortiri jusserunt. C. Hostilio urbana evenit: addita et peregrina, ut tres in provincias exire possent. A. Hostilio Sardinia, C. Mamilio Sicilia, L. Porcio Gallia evenit. Summa legionum trium et viginti ita per provincias divisa, ut binae consulum essent; quatuor Hispania haberet; tres praetores binas, in Sicilia, in Sardinia, et Gallia; duas C. Terentius in Etruria; duas Q. Fulvius in Bruttiis; duas Q. Claudius circa Tarentum et Sallentinos; unam C. Hostilius Tubulus Capuae: duae urbanae ut scriberentur. primis quatuor legionibus populus tribunos creavit: in ceteras consules miserunt.

XXXVII. Priusquam consules proficiscerentur, novendiale sacrum fuit, quia Vejis de coelo lapidaverat. Sub unius prodigii (ut fit) mentionem alia quoque nuntiata;

tiata; Minturnis aedem Jovis et lucum Maricae; item Ateliae murum et portam de coelo tacta. Minturnenſes, terribilius quod eſſet, adjiciebant, ſanguinis rivum in porta fluxiſſe. et Capuae lupus, nocte portam ingreſſus, vigilem laniaverat. Haec procurata hoſtiis majoribus prodigia, et ſupplicatio diem unum fuit ex decreto pontificum. inde iterum novendiale inſtauratum, quod in Armiluſtro lapidibus viſum pluere. Liberatas religione mentes turbavit rurſus nuntiatum, Fruſinone infantem natum eſſe quadrimo parem: nec magnitudine tam mirandum, quam quod is quoque, ut Sinueſſae biennio ante, incertus, mas an femina eſſet, natus erat. Id vero haruſpices, ex Etruria acciti, foedum ac turpe prodigium dicere. extorrem agro Romano, procul terrae contactu, alto mergendum. Vivum in arcam condidere, provectumque in mare projecerunt. Decrevere item pontifices, ut virgines ter novenae, per urbem euntes, carmen canerent. Id cum in Jovis Statoris aede diſcerent, conditum ab Livio poëta carmen, tacta de coelo aedes in Aventino Junonis Reginae. prodigiumque id ad matronas pertinere, haruſpices cum reſpondiſſent, donoque Divam placandam eſſe; aedilium curulium edicto in Capitolium convocatae, quibus in urbe Romana, intraque decimum lapidem ab urbe, domicilia eſſent, ipſae inter ſe quinque et viginti delegerunt, ad quas ex dotibus ſtipem conferrent. Inde donum pelvis aurea facta, lataque in Aventinum, pureque et caſte a matronis ſacrificatum. Confeſtim ad aliud ſacrificium eidem Divae ab decemviris edicta dies, cujus ordo talis fuit: ab aede Apollinis boves feminae albae duae porta Carmentali in urbem ductae. poſt eas duo ſigna cupreſſea Junonis Reginae portabantur. tum ſeptem et viginti virgines, longam indutae veſtem, carmen in Junonem Reginam canentes ibant; illa tempeſtate forſitan laudabile rudibus ingeniis, nunc abhorrens et inconditum, ſi referatur. Virginum ordinem ſequebantur decemviri coronati laurea, praetextatique. A porta Jugario vico in forum venere. in foro pompa conſtitit; et, per manus reſte data, virgines ſonum vocis pulſu pedum modulantes inceſſerunt. inde vico Tuſco Velabroque, per Boarium forum, in clivum Publicium atque aedem Juno-

Junonis Reginae perrectum. ibi duae hostiae ab decemviris immolatae, et simulacra cupressea in aedem illata.

XXXVIII. Diis rite placatis, delectum consules habebant acrius intentiusque, quam prioribus annis quisquam meminerat habitum. nam et belli terror duplicatus novi hostis in Italiam adventu: et minus juventutis erat, unde scriberent milites. Itaque colonos etiam maritimos, qui sacrosanctam vacationem dicebantur habere, dare milites cogebant. quibus recusantibus, edixere in diem certam, ut, quo quisque jure vacationem haberet, ad senatum deferret. Ea die hi populi ad senatum venerunt: Ostiensis, Alsiensis, Antias, Anxuras, Minturnensis, Sinuessanus, et ab supero mari Senensis. Cum vacationes suas quisque populus recitaret; nullius, cum in Italia hostis esset, praeter Antiatem Ostiensemque, vacatio observata est: et earum coloniarum juniores jurejurando adacti, supra dies triginta non pernoctaturos se esse extra moenia coloniae suae, donec hostis in Italia esset. Cum omnes censerent, primo quoque tempore consulibus eundum ad bellum, (nam et Hasdrubali occurrendum esse descendenti ab Alpibus, ne Gallos Cisalpinos, neve Etruriam, erectam in spem rerum novarum, sollicitaret: et Hannibalem suo proprio occupandum bello, ne emergere ex Bruttiis atque obviam fratri ire posset) Livius cunctabatur, parum fidens suarum provinciarum exercitibus: collegam ex duobus consularibus egregiis exercitibus, et tertio, cui Q. Claudius Tarenti praeesset, electionem habere. intuleratque mentionem de volonibus revocandis ad signa. Senatus liberam potestatem consulibus fecit, et supplendi unde vellent, et eligendi de omnibus exercitibus, quos vellent, permutandique, et ex provinciis, quos e republica censerent esse, traducendi. Ea omnia cum summa concordia consulum acta. Volones in undevicesimam et vicesimam legiones scripti. Magni roboris auxilia ex Hispania quoque a P. Scipione M. Livio missa quidam ad id bellum auctores sunt: octo millia Hispanorum Gallorumque, et duo millia de legione militum, equitum mille, mixtos Numidas Hispanosque. M. Lucretium has

has copias navibus addûxiſſe: et ſagittariorum funditorumque ad quatuor millia ex Sicilia C. Mamilium miſiſſe.

XXXIX. Auxerunt Romae tumultum literae ex Gallia allatae ab L. Porcio praetore: *Hasdrubalem moviſſe ex hibernis, et jam Alpes tranſire: octo millia Ligurum conſcripta armataque, conjunctura ſe transgreſſo in Italiam eſſe, niſi mitteretur in Ligures, qui eos bello occuparet. ſe cum invalido exercitu, quoad tutum putaret, progreſſurum.* Hae literae conſules, raptim confecto delectu, maturius, quam conſtituerant, exire in provincias coëgerunt, ea mente, ut uterque hoſtem in ſua provincia contineret, neque conjungi, aut conferre in unum vires pateretur. Plurimum in eam rem adjuvit opinio Hannibalis: quod, etſi ea aeſtate transiturum in Italiam fratrem crediderat, recordando quae ipſe in transitu nunc Rhodani, nunc Alpium, cum hominibus locisque pugnando per quinque menſes exhauſiſſet, haudquaquam tam facilem maturumque transitum exſpectabat. ea tardius movendi ex hibernis cauſa fuit. Ceterum Hasdrubali et ſua et aliorum ſpe omnia celeriora atque expeditiora fuere. non enim receperunt modo Arverni eum, deincepsque aliae Gallicae atque Alpinae gentes; ſed etiam ſecutae ſunt ad bellum. et cum per munita pleraque transitu fratris, quae antea invia fuerant, ducebat; tum etiam, duodecim annorum asſuetudine perviis Alpibus factis, inter mitiora jam hominum transibat ingenia. Inviſitati namque antea alienigenis, nec videre ipſi advenam in ſua terra aſſueti, omni generi humano inſociabiles erant. et primo ignari, quo Poenus pergeret, ſuas rupes ſuaque caſtella, et pecorum hominumque praedam peti crediderant: fama deinde Punici belli, quo duodecimum annum Italia urebatur, ſatis edocuerat, viam tantum Alpes eſſe: duas praevalidas urbes, magno inter ſe maris terrarumque ſpatio discretas, de imperio et opibus certare. hae cauſae aperuerant Alpes Hasdrubali. Ceterum quod celeritate itineris profectum erat, id mora ad Placentiam, dum fruſtra obſidet magis, quam oppugnat, corrupit. Crediderat campeſtris oppidi facilem expugnationem eſſe: et nobilitas

litas coloniae induxerat eum, magnum ſe excidio ejus urbis terrorem ceteris ratum injecturum. Non ipſum ſolum ea oppugnatio impediit: ſed Hannibalem poſt famam transitus ejus, tanto ſpe ſua celeriorem, jam moventem ex hibernis, continuerat: quippe reputantem, non ſolum quam lenta urbium oppugnatio eſſet, ſed etiam quam ipſe fruſtra eandem illam coloniam, ab Trebia victor regreſſus, tentaſſet.

XL. Conſules, diverſis itineribus profecti ab urbe, velut in duo pariter bella diſtenderant curas hominum, ſimul recordantium, quas primus adventus Hannibalis intuliſſet Italiae clades; ſimul, cum illa angeret cura, *quos tam propitios urbi atque imperio fore Deos, ut eodem tempore utrobique respublica proſpere gereretur? adhuc adverſa ſecundis penſando rem ad id tempus extractam eſſe. cum in Italia ad Traſimenum et Cannas praecipitaſſet Romana res, proſpera bella in Hiſpania prolapſam eam erexiſſe. poſtea, quam in Hiſpania alia ſuper aliam clades, duobus egregiis ducibus amiſſis, duos exercitus ex parte deleſſet, multa ſecunda in Italia Siciliaque geſta quaſſatam rempublicam excepiſſe: et ipſum intervallum loci, quod in ultimis terrarum oris alterum bellum gereretur, ſpatium dediſſe ad reſpirandum. Nunc duo bella in Italiam accepta, duo celeberrimi nominis duces circumſtare urbem Romanam, et unum in locum totam periculi molem, omne onus incubuiſſe. qui eorum prior viciſſet, intra paucos dies caſtra cum altero juncturum.* Terrebat et proximus annus lugubris duorum conſulum funeribus. His anxii curis homines digredientes in provincias conſules proſecuti ſunt. Memoriae proditum eſt, plenum adhuc irae in cives M. Livium, ad bellum proficiſcentem, monenti Q. Fabio, *ne, priusquam genus hoſtium cognoſſet, temere manum conſereret*, reſpondiſſe: *Ubi primum hoſtium agmen conſpexiſſet, pugnaturum.* Cum quaereretur, quae cauſa feſtinandi eſſet? *Aut ex hoſte egregiam gloriam*, inquit, *aut ex civibus victis gaudium, meritum certe, etſi non honeſtum, capiam.* Priusquam Claudius conſul in provinciam perveniret, per extremum finem agri Larinatis ducentem in Sallentinos exercitum Hannibalem cum

expe-

expeditis cohortibus adortus C. Hoſtilius Tubulus, incompoſito agmini terribilem tumultum intulit. ad quatuor millia hominum occidit, novem ſigna militaria cepit. Moverat ex hibernis ad famam hoſtis Q. Claudius, qui per urbes agri Sallentini caſtra diſpoſita habebat. Itaque, ne cum duobus exercitibus ſimul confligeret, Hannibal nocte caſtra ex agro Tarentino movit, atque in Bruttios conceſſit. Claudius in Sallentinos agmen convertit. Hoſtilius, Capuam petens, obvius ad Venuſiam fit conſuli Claudio. Ibi ex utroque exercitu electa peditum quadraginta millia, duo millia et quingenti equites, quibus conſul adverſus Hannibalem rem gereret: reliquas copias Hoſtilius Capuam ducere juſſus, ut Q. Fulvio proconſuli traderet.

XLI. Hannibal, undique contracto exercitu, quem in hibernis, aut in praeſidiis agri Bruttii habuerat, in Lucanos ad Grumentum venit, ſpe recipiendi oppida, quae per metum ad Romanos defeciſſent. eodem a Venuſia conſul Romanus exploratis itineribus contendit, et mille fere et quingentos paſſus caſtra ab hoſte locat. Grumenti moenibus prope injunctum videbatur Poenorum vallum. quingenti paſſus intererant. Caſtra Punica ac Romana inter jacebat campus; colles imminebant nudi ſiniſtro lateri Carthaginienſium, dextro Romanorum, neutris ſuſpecti, quod nihil ſilvae neque ad inſidias latebrarum habebant. In medio campo ab ſtationibus procurſantes certamina, haud ſatis digna dictu, ſerebant. Id modo Romanum quaerere apparebat, ne abire hoſtem pateretur. Hannibal, inde evadere cupiens, totis viribus in aciem deſcendebat. Tum conſul, ingenio hoſtis uſus, quo minus in tam apertis collibus timeri inſidiae poterant, quinque cohortes, additis quinque manipulis, nocte jugum ſuperare, et in averſis vallibus conſidere jubet. tempus exſurgendi ex inſidiis, et aggrediendi hoſtem, Ti. Claudium Aſellum tribunum militum et P. Claudium praefectum ſociûm edocet, quos cum iis mittebat. Ipſe luce prima copias omnes peditum equitumque in aciem eduxit. Paulo poſt et ab Hannibale ſignum pugnae propoſitum eſt: clamorque in caſtris ad arma diſcur-

currentium eſt ſublatus. inde eques pedesque certatim portis ruere, ac palati per campum properare ad hoſtes. Quos ubi effuſos conſul videt, tribuno militum tertiae legionis C. Aurunculejo imperat, ut equites legionis, quanto maximo impetu poſſit, in hoſtem emittat. ita pecorum modo incompoſitos toto paſſim campo ſe fudiſſe, ut ſterni obterique, priusquam inſtruantur, poſſint.

XLII. Nondum Hannibal e caſtris exierat, cum pugnantium clamorem audivit. itaque, excitus tumultu, raptim ad hoſtem copias agit. Jam primos occupaverat equeſter terror. peditum etiam prima legio et dextra ala proelium inibant. incompoſiti hoſtes, ut quemque aut peditі, aut equiti caſus obtulit, ita conſerunt manus. creſcit pugna ſubſidiis, et procurrentium ad certamen numero augetur: pugnantesque (quod niſi in vetere exercitu, et duci veteri haud facile eſt) inter tumultum ac terrorem inſtruxiſſet Hannibal, ni cohortium ac manipulorum decurrentium per colles clamor, ab tergo auditus, metum, ne intercluderentur a caſtris, injeciſſet. Inde pavor incuſſus, et fuga paſſim fieri coepta eſt. minorque caedes fuit, quia propinquitas caſtrorum breviorem fugam perculſis fecit. Equites enim tergo inhaerebant: in transverſa latera invaſerant cohortes, ſecundis collibus via nuda ac facili decurrentes. tamen ſupra octo millia hominum occiſa: ſupra ſeptingentos capti: ſigna militaria novem ademta: elephanti etiam, quorum nullus uſus in repentina ac tumultuaria pugna fuerat, quatuor occiſi, duo capti. Circa quingentos Romanorum ſociorumque victores ceciderunt. poſtero die Poenus quievit. Romanus, in aciem copiis eductis, poſtquam neminem ſigna contra efferre vidit, ſpolia legi caeſorum hoſtium, et ſuorum corpora collata in unum ſepeliri juſſit. inde inſequentibus continuis diebus aliquot ita inſtitit portis, ut prope inferre ſigna videretur: donec Hannibal tertia vigilia, crebris ignibus tabernaculisque, quae pars caſtrorum ad hoſtes vergebat, et Numidis paucis, qui in vallo portisque ſe ostenderent, relictis, profectus Apuliam petere intendit. Ubi illuxit, ſucceſſit vallo Romana acies. et Numidae ex compoſito paulisper in portis

ſe

ſe valloque ostentavere: fruſtratique aliquamdiu hoſtes, citatis equis agmen ſuorum aſſequuntur. Conſul, ubi ſilentium in caſtris, et ne paucos quidem, qui prima luce obambulaverant, parte ulla cernebat, duobus equitibus ſpeculatum in caſtra praemiſſis, poſtquam ſatis tuta omnia eſſe exploratum eſt, inferri ſigna juſſit. tantumque ibi moratus, dum milites ad praedam discurrunt, receptui deinde cecinit, multoque ante noctem copias reduxit. Poſtero die prima luce profectus, magnis itineribus famam et veſtigia agminis ſequens, haud procul Venuſia hoſtem aſſequitur. Ibi quoque tumultuaria pugna fuit. ſupra duo millia Poenorum caeſa. Inde nocturnis montanisque itineribus Poenus, ne locum pugnandi daret, Metapontum petiit. Hanno inde (is enim praeſidio ejus loci praefuerat) in Bruttios cum paucis ad exercitum novum comparandum miſſus. Hannibal, copiis ejus ad ſuas additis, Venuſiam retro, quibus venerat itineribus, repetit, atque inde Canuſium procedit. Nunquam Nero veſtigiis hoſtis abſtiterat: et Q. Fulvium, cum Metapontum ipſe proficiſceretur, in Lucanos, ne regio ea ſine praeſidio eſſet, acceſſierat.

XLIII. Inter haec ab Hasdrubale, poſtquam a Placentiae obſidione abſceſſit, quatuor Galli equites, duo Numidae, cum literis ad Hannibalem miſſi, cum per medios hoſtes totam ferme longitudinem Italiae emenſi eſſent, dum Metapontum cedentem Hannibalem ſequuntur, incertis itineribus Tarentum delati, a vagis per agros pabulatoribus Romanis ad Q. Claudium propraetorem deducuntur. Eum primo incertis implicantes reſponſis, ut metus tormentorum admotus fateri vera coëgit, edocuerunt, literas ſe ab Hasdrubale ad Hannibalem ferre. Cum iis literis, ſicut erant, ſignatis, L. Virginio tribuno militum ducendi ad Claudium conſulem traduntur. duae ſimul turmae Samnitium praeſidii cauſa miſſae. qui ubi ad conſulem pervenerunt, literaeque lectae per interpretem ſunt, et ex captivis percontatio facta; tum Claudius, non id tempus eſſe reipublicae ratus, quo conſiliis ordinariis provinciae ſuae quisque finibus per exercitus ſuos cum hoſte deſtinato ab ſenatu bellum gereret:

reret: audendum aliquid improvifum, inopinatum, quod coeptum non minorem apud cives, quam hoftes, terrorem faceret, perpetratum in magnam laetitiam ex magno metu verteret; literis Hasdrubalis Romam ad fenatum miffis, fimul et ipfe Patres confcriptos, quid pararet, edocet, ut, cum in Umbria fe occurfurum Hasdrubal fratri fcribat, legionem a Capua Romam arceffant; delectum Romae habeant; exercitum urbanum ad Narniam hofti opponant. Haec fenatui fcripta. Praemiffi item per agrum Larinatem, Marrucinum, Frentanum, Praetutianum, qua exercitum ducturus erat, ut omnes ex agris urbibusque commeatus paratos militi ad vefcendum in viam deferrent, equos jumentaque alia producerent, ut vehiculorum feffis copia effet. Ipfe de toto exercitu civium fociorumque, quod roboris erat, delegit, fex millia peditum, mille equites: pronuntiat, occupare fe in Lucanis proximam urbem Punicumque in ea praefidium velle; ut ad iter parati omnes effent. Profectus nocte flexit in Picenum. Et conful quidem, quantis maximis itineribus poterat, ad collegam ducebat, relicto Q. Catio legato, qui caftris praeeffet.

XLIV. Romae haud minus terroris ac tumultus erat, quam fuerat biennio ante, cum caftra Punica objecta Romanis moenibus portisque fuerant. neque fatis conftabat animis, tam audax iter confulis laudarent vituperarentne. Apparebat (quo nihil iniquius eft) ex eventu famam habiturum. *Caftra prope Hannibalem hoftem relicta fine duce cum exercitu, cui detractum foret omne, quod roboris, quod floris fuerit; et confulem in Lucanos oftendiffe iter, cum Picenum et Galliam peteret, caftra relinquentem nulla alia re tutiora, quam errore hoftis, qui ducem inde atque exercitus partem abeffe ignoraret. Quid futurum, fi id palam fiat? et aut infequi Neronem, cum fex millibus armatorum profectum, Hannibal toto exercitu velit, aut caftra invadere, praedae relicta, fine viribus, fine imperio, fine aufpicio?* Veteres ejus belli clades, duo confules proximo anno interfecti terrebant. *Et ea omnia accidiffe, cum unus imperator, unus exercitus hoftium in Italia effet: nunc duo bella Punica facta, duos*

duos ingentes exercitus, duos prope Hannibales in Italia esse. quippe et Hasdrubalem, patre eodem Hamilcare genitum, aeque impigrum ducem, per tot in Hispania annos Romano exercitatum bello, gemina victoria insignem, duobus exercitibus cum clarissimis ducibus deletis. Nam itineris quidem celeritate ex Hispania et concitatis ad arma Gallicis gentibus multo magis, quam Hannibalem ipsum, gloriari posse. quippe in iis locis hunc coëgisse exercitum, quibus ille majorem partem militum fame ac frigore, quae miserrima mortis genera sunt, amisisset. Adjiciebant etiam periti rerum Hispaniae, *haud cum ignoto duce C. Nerone congressurum: sed quem in saltu impedito deprehensus forte, haud secus quam puerum, conscribendis fallacibus conditionibus pacis frustratus elusisset.* Omnia majora etiam vero praesidia hostium, minora sua, metu interprete, semper in deteriora inclinato, ducebant.

XLV. Nero, postquam jam tantum intervalli ab hoste fecerat, ut detegi consilium satis tutum esset, paucis milites alloquitur. Negat *ullius consilium imperatoris in speciem audacius, re ipsa tutius fuisse, quam suum. Ad certam eos se victoriam ducere. quippe ad quod bellum collega non ante, quam ad satietatem ipsius peditum atque equitum datae ab senatu copiae fuissent majores instructioresque, quam si adversus ipsum Hannibalem iret, profectus sit, eo ipsos, quantumcunque virium momentum addiderint, rem omnem inclinaturos. Auditum modo in acie (nam, ne ante audiretur, daturum operam) alterum consulem et alterum exercitum advenisse, haud dubiam victoriam facturum. Famam bellum conficere, et parva momenta in spem metumque impellere animos. Gloriae quidem ex re bene gesta partae fructum prope omnem ipsos laturos. Semper, quod postremum adjectum sit, id rem totam videri traxisse. Cernere ipsos, quo concursu, qua admiratione, quo favore hominum iter suum celebretur.* Et, Hercule, per instructa omnia ordinibus virorum mulierumque, undique ex agris effusorum, inter vota et preces et laudes ibant: illos praesidia reipublicae, vindices urbis Romae imperiique appellabant:

bant: in illorum armis dextrisque ſuam liberûmque ſuorum ſalutem ac libertatem repoſitam eſſe. Deos omnes Deasque precabantur, ut illis fauſtum iter, felixque pugna, matura ex hoſtibus victoria eſſet: damnarenturque ipſi votorum, quae pro iis ſuscepiſſent: ut, quemadmodum nunc ſolliciti proſequerentur eos, ita paucos poſt dies laeti ovantibus victoria obviam irent. Invitare inde pro ſe quisque, et offerre, et fatigare precibus, ut, quae ipſis jumentisque uſui eſſent, ab ſe potiſſimum ſumerent. benigne omnia cumulata dare. Modeſtia certare milites, ne quid ultra uſum neceſſarium ſumerent: nihil morari, nec ab ſignis abſiſtere cibum capientes; diem ac noctem ire: vix, quod ſatis ad naturale deſiderium corporum eſſet, quieti dare. Et ad collegam praemiſſi erant, qui nuntiarent adventum, percontarenturque, clam an palam, interdiu an noctu, venire ſeſe vellet, iisdem an aliis conſidere caſtris. Nocte clam ingredi melius viſum eſt.

XLVI. Teſſera per caſtra ab Livio conſule data erat, ut tribunum tribunus, centurio centurionem, eques equitem, pedes peditem acciperet. neque enim dilatari caſtra opus eſſe, ne hoſtis adventum alterius conſulis ſentiret: et coarctatio plurium in anguſto tendentium facilior futura erat, quod Claudianus exercitus nihil ferme, praeter arma, ſecum in expeditionem tulerat. Ceterum in ipſo itinere auctum voluntariis agmen erat; offerentibus ſeſe ultro et veteribus militibus perfunctis jam militia, et juvenibus, quos certatim nomina dantes, ſi quorum corporis ſpecies roburque virium aptum militiae videbatur, conſcripſerat. Ad Senam caſtra alterius conſulis erant: et quingentos inde ferme paſſus Hasdrubal aberat. Itaque cum jam appropinquaret, tectus montibus ſubſtitit Nero, ne ante noctem caſtra ingrederetur. Silentio ingreſſi, ab ſui quisque ordinis hominibus in tentoria abducti, cum ſumma omnium laetitia hoſpitaliter excipiuntur. Poſtero die conſilium habitum, cui et L. Porcius Licinus praetor affuit. Caſtra juncta conſulum caſtris habebat: et ante adventum eorum, per loca alta ducendo exercitum, cum modo inſideret anguſtos

gustos saltus, ut transitum clauderet, modo ab latere aut ab tergo carperet agmen, ludificatus hostem omnibus artibus belli fuerat. is tum in consilio aderat. Multorum eo inclinant sententiae, ut, dum fessum via ac vigiliis reficeret militem Nero, simul et ad noscendum hostem paucos sibi sumeret dies, tempus pugnae differretur. Nero non suadere modo, sed summa ope orare institit, *ne consilium suum, quod tutum celeritas fecisset, temerarium morando facerent. Errore (qui non diuturnus futurus esset) velut torpentem Hannibalem, nec castra sua sine duce relicta aggredi, nec ad sequendum se iter intendisse. antequam se moveat, deleri exercitum Hasdrubalis posse, redireque in Apuliam. Qui prolatando spatium hosti det, eum et illa castra prodere Hannibali, et aperire in Galliam iter, ut per otium, ubi velit, Hasdrubali conjungatur. Extemplo signum dandum, et exeundum in aciem: abutendumque errore hostium absentium praesentiumque; dum neque illi sciant cum paucioribus, nec hi cum pluribus et validioribus rem esse.* Consilio dimisso, signum pugnae proponitur, confestimque in aciem procedunt.

XLVII. Jam hostes ante castra instructi stabant. moram pugnae attulit, quod Hasdrubal, provectus ante signa cum paucis equitibus, scuta vetera hostium notavit, quae ante non viderat, et strigosiores equos. multitudo quoque major solita visa est. Suspicatus enim id, quod erat, receptui propere cecinit, ac misit ad flumen, unde aquabantur: ubi et excipi aliqui possent, et notari oculis, si qui forte adustioris coloris, ut ex recenti via, essent: simul circumvehi procul castra jubet speculari-que, num auctum aliqua parte sit vallum: et ut attendant, semel bisne signum canat in castris. Ea cum ordine omnia relata essent, castra nihil aucta errorem faciebant. Bina erant, sicut ante adventum consulis alterius fuerant: una M. Livii, altera L. Porcii: neutris quidquam, quo latius tenderetur, ad munimenta adjectum. Illud veterem ducem assuetumque Romano hosti movit, quod semel in praetoriis castris signum, bis in consularibus referebant cecinisse. duos profecto consules

eſſe, et quonam modo alter ab Hannibale abſceſſiſſet, cura angebat. Minime id, quod erat, ſuſpicari poterat, tantae rei fruſtratione Hannibalem eluſum, ut, ubi dux, ubi exercitus eſſet, cum quo caſtra collata haberet, ignoraret. Profecto haud mediocri clade abſterritum inſequi non auſum. magnopere vereri, ne perditis rebus ſerum ipſe auxilium veniſſet: Romaniſque eadem jam fortuna in Italia, quae in Hiſpania, eſſet. interdum, literas ſuas ad eum non perveniſſe, credere: interceptiſque iis, conſulem ad ſeſe opprimendum acceleraſſe. His anxius curis, exſtinctis ignibus, vigilia prima dato ſigno, ut taciti vaſa colligerent, ſigna ferri juſſit. In trepidatione et nocturno tumultu duces parum intente aſſervati, alter in deſtinatis jam ante animo latebris ſubſedit, alter per vada nota Metaurum flumen tranavit. ita deſertum a ducibus agmen primo per agros palatur; feſſique aliquot ſomno ac vigiliis ſternunt corpora paſſim, atque infrequentia relinquunt ſigna. Hasdrubal, dum lux viam oſtenderet, ripa fluminis ſigna ferri jubet: et per tortuoſi amnis ſinus flexusque errorem volvens haud multum proceſſit, ubi prima lux tranſitum opportunum oſtendiſſet, tranſiturus. ſed cum, quantum mare abſcedebat, tanto altioribus coërcentibus amnem ripis, non inveniret vada, diem terendo ſpatium dedit ad inſequendum ſeſe hoſti.

XLVIII. Nero primum cum omni equitatu advenit. Porcius deinde aſſecutus cum levi armatura. Qui cum feſſum agmen carperent ab omni parte incurſarentque, et jam, omiſſo itinere, quod ſugae ſimile erat, caſtra metari Poenus in tumulo ſuper fluminis ripam vellet; advenit Livius peditum omnibus copiis, non itineris modo, ſed ad conferendum extemplo proelium inſtructis armatiſque. Sed ubi omnes copias conjunxerunt, directaque acies eſt, Claudius dextro in cornu, Livius ab ſiniſtro pugnam inſtruit: media acies praetori tuenda datur. Hasdrubal, omiſſa munitione caſtrorum, poſtquam pugnandum vidit, in prima acie ante ſigna elephantos collocat. circa eos laevo in cornu adverſus Claudium Gallos opponit, haud tantum eis fidens, quantum

ab

ab hoste timeri eos credebat. ipse dextrum cornu adversus M. Livium sibi atque Hispanis (et ibi maxime in vetere milite spem habebat) sumsit. Ligures in medio post elephantos positi; sed longior, quam latior, acies erat. Gallos prominens collis tegebat. Ea frons, quam Hispani tenebant, cum sinistro Romanorum cornu concurrit. dextra omnis acies extra proelium eminens cessabat. collis oppositus arcebat, ne aut a fronte, aut ab latere aggrederentur. Inter Livium Hasdrubalemque ingens contractum certamen erat, atroxque caedes utrinque edebatur. ibi duces ambo, ibi pars major peditum equitumque Romanorum: ibi Hispani, vetus miles peritusque Romanae pugnae, et Ligures, durum in armis genus. eodem versi elephanti, qui primo impetu turbaverant antesignanos, et jam signa moverant loco: deinde crescente certamine et clamore, impotentius jam regi, et inter duas acies versari, velut incerti quorum essent: haud dissimiliter navibus sine gubernaculo vagis. Claudius, *Quid ergo praecipiti cursu tam longum iter emensi sumus?* clamitans militibus, cum in adversum collem frustra signa erigere conatus esset, postquam ea regione penetrari ad hostem non videbat posse; cohortes aliquot subductas e dextro cornu, ubi stationem magis segnem, quam pugnam, futuram cernebat, post aciem circumducit. et, non hostibus modo, sed etiam suis inopinantibus, in sinistrum hostium latus incurrit: tantaque celeritas fuit, ut, cum ostendissent se ab latere, mox in terga jam pugnarent. Ita ex omnibus partibus, ab fronte, ab latere, ab tergo, trucidantur Hispani Liguresque: et ad Gallos jam caedes pervenerat. Ibi minimum certaminis fuit. nam et pars magna ab signis aberant, nocte dilapsi, stratique somno passim per agros: et, qui aderant, itinere ac vigiliis fessi, intolerantissima laboris corpora, vix arma humeris gestabant. Et jam diei medium erat, sitisque et calor hiantes caedendos capiendosque affatim praebebat.

XLIX. Elephanti plures ab ipsis rectoribus, quam ab hoste, interfecti. fabrile scalprum cum malleo habebant: id, ubi saevire belluae ac ruere in suos coeperant,

magiſter inter aures poſitum, ipſo in articulo, quo jungitur capiti cervix, quanto maximo poterat ictu, adigebat. Ea celerrima via mortis in tantae molis bellua inventa erat, ubi regendi ſpem viciſſent. primusque id Hasdrubal inſtituerat, dux cum ſaepe alias memorabilis, tum illa praecipue pugna. Ille pugnantes hortando, pariterque obeundo pericula, ſuſtinuit: ille feſſos abnuentesque taedio et labore, nunc precando, nunc caſtigando, accendit: ille fugientes revocavit, omiſſamque pugnam aliquot locis reſtituit. poſtremo, cum haud dubie fortuna hoſtium eſſet, ne ſupereſſet tanto exercitui ſuum nomen ſecuto, concitato equo ſe in cohortem Romanam immiſit. Ibi, ut patre Hamilcare et Hannibale fratre dignum erat, pugnans cecidit. Nunquam eo bello una acie tantum hoſtium interfectum eſt, redditaque aequa Cannenſi clades, vel ducis, vel exercitus interitu, videbatur. Quinquaginta ſex millia hoſtium occiſa: capta quinque millia et quadringenti: praeda alia magna tum omnis generis, tum auri etiam argentique. Civium etiam Romanorum, qui capti apud hoſtes erant, ſupra quatuor millia capitum recepta. id ſolatii fuit pro amiſſis eo proelio militibus. Nam haudquaquam incruenta victoria fuit: octo ferme millia Romanorum ſociorumque occiſa. Adeoque etiam victores ſanguinis caedisque ceperat ſatietas, ut poſtero die, cum eſſet nuntiatum Livio conſuli, Gallos Cisalpinos Liguresque, qui aut proelio non affuiſſent, aut inter caedem effugiſſent, uno agmine abire ſine certo duce, ſine ſignis, ſine ordine ullo, aut imperio; poſſe, ſi una equitum ala mittatur, omnes deleri: *Superſint*, inquit, *aliqui nuntii, et hoſtium cladis, et noſtrae virtutis.*

L. Nero ea nocte, quae ſecuta eſt pugnam, citatiore, quam inde venerat, agmine, die ſexto ad ſtativa ſua, atque ad hoſtem pervenit. Iter ejus frequentia minore, quia nemo praeceſſerat nuntius, laetitia vero tanta, vix ut compotes mentium prae gaudio eſſent, celebratum eſt. Nam Romae neuter animi habitus ſatis dici enarrarique poteſt; nec quo incerta exſpectatione eventus civitas fuerat, nec quo victoriae famam accepit.

Nun-

Nunquam per omnes dies, ex quo Claudium consulem profectum fama attulit, ab orto sole ad occidentem, aut senator quisquam a curia atque ab magistratibus abscessit, aut populus e foro. Matronae, quia nihil in ipsis opis erat, in preces obtestationesque versae, per omnia delubra vagae suppliciis votisque fatigare Deos. tam sollicitae ac suspensae civitati fama incerta primo accidit, duos Narnienses equites in castra, quae in faucibus Umbriae opposita erant, venisse ex proelio, nuntiantes caesos hostes. Et primo magis auribus, quam animis, id acceptum erat, ut majus laetiusque, quam quod mente capere, aut satis credere possent: et ipsa celeritas fidem impediebat, quod biduo ante pugnatum dicebatur. Literae deinde ab L. Manlio Acidino missae ex castris afferuntur de Narniensium equitum adventu. Eae literae, per forum ad tribunal praetoris latae, senatum curia exciverunt: tantoque certamine ac tumultu populi ad fores curiae concursum est, ut adire nuntius non posset, traheretur que a percunctantibus vociferantibusque, ut in Rostris prius, quam in senatu, literae recitarentur. tandem submoti et coërciti a magistratibus: dispensarique laetitia inter impotentes ejus animos potuit. In senatu primum, deinde in concione, literae recitatae sunt: et, pro cujusque ingenio, aliis jam certum gaudium, aliis nulla ante futura fides erat, quam legatos consulumve literas audissent.

LI. Ipsos deinde appropinquare legatos allatum est. tum enimvero omnis aetas currere obvii, primus quisque oculis auribusque haurire tantum gaudium cupientes. ad Mulvium usque pontem continens agmen pervenit. Legati (erant L. Veturius Philo, P. Licinius Varus, Q. Caecilius Metellus) circumfusi omnis generis hominum frequentia in forum pervenerunt; cum alii ipsos, alii comites eorum, quae acta essent, percontarentur, et ut quisque audierat, exercitum hostium imperatoremque occisum, legiones Romanas incolumes, salvos consules esse, extemplo aliis porro impertiebant gaudium suum. Cum aegre in curiam perventum esset, multo aegrius submota turba, ne Patribus misceretur, literae in senatu recitatae sunt. inde producti in concionem le-

gati. L. Veturius, literis recitatis, ipſe planius omnia, quae acta erant, expoſuit cum ingenti aſſenſu, poſtremo etiam clamore univerſae concionis, cum vix gaudium animis caperent. Discurſum inde ab aliis circa templa Deûm, ut grates agerent; ab aliis domos, ut conjugibus liberisque tam laetum nuntium impertirent. Senatus, quod M. Livius et C. Claudius conſules, incolumi exercitu, ducem hoſtium legionesque occidiſſent, ſupplicationem in triduum decrevit. eam ſupplicationem C. Hoſtilius praetor pro concione edixit, celebrataque a viris feminisque eſt. Omnia templa per totum triduum aequalem turbam habuere: cum matronae ampliſſima veſte cum liberis, perinde ac ſi debellatum foret, omni ſolutae metu, Deis immortalibus grates agerent. Statum quoque civitatis ea victoria movit: ut jam inde, haud ſecus quam in pace, res inter ſe contrahere, vendendo, emendo, mutuum dando, argentum creditum ſolvendo, auderent. C. Claudius conſul cum in caſtra rediſſet, caput Hasdrubalis, quod ſervatum cum cura attulerat, projici ante hoſtium ſtationes, captivosque Afros vinctos, ut erant, ostendi, duos etiam ex iis ſolutos ire ad Hannibalem, et expromere, quae acta eſſent, juſſit. Hannibal, tanto ſimul publico familiarique ictus luctu, *agnoſcere ſe fortunam Carthaginis*, fertur dixiſſe: caſtrisque inde motis, ut omnia auxilia, quae diffuſa latius tueri non poterat, in extremum Italiae angulum Bruttios contraheret, et Metapontinos, civitatem univerſam, excitos ſedibus ſuis, et Lucanorum qui ſuae ditionis erant, in Bruttium agrum traduxit.

EPITO-

EPITOME LIBRI XXVIII.

Res in Hispania prospere gestae a Silano, Scipionis legato, et ab L. Scipione fratre adversus Poenos, a Sulpicio proconsule et ab Attalo rege Asiae adversus Philippum regem Macedonum, pro Aetolis, referuntur. Cum M. Livio et Claudio Neroni consulibus triumphus decretus esset, Livius, qui in provincia sua rem gesserat, quadrigis invectus est; Nero, qui in collegae provinciam, ut victoriam ejus adjuvaret, venerat, equo est secutus, et in hoc habitu plus gloriae reverentiaeque habuit: nam et plus in bello, quam collega, fecerat. Ignis in aede Vestae negligentia virginis, quae non custodierat, exstinctus est: virgo caesa est flagro. P. Scipio in Hispania cum Poenis debellavit quarto decimo anno ejus belli, quinto post anno, quam ierat: exclusisque in totum possessione ejus hostibus, Hispaniam recepit. et a Tarracone in Africam ad Syphacem regem Numidarum duobus navigiis transvectus, foedus junxit. Hasdrubal Gisgonis ibi cum eo in eodem lecto accubuit. Munus gladiatorium in honorem patris patruique Carthagini novae edidit, non ex gladiatoribus, sed ex iis, qui aut in honorem ducis, aut ex provocatione in certamen descendebant: in quo reguli fratres de regno ferro contenderunt. Cum Astapa urbs ab Romanis oppugnaretur, oppidani liberos et conjuges rogo exstructo occiderunt, et se insuper praecipitaverunt. Ipse Scipio, dum gravi morbo implicitus est, seditionem, in parte exercitus motam, confirmatus discussit, rebellantesque Hispaniae populos coëgit in deditionem venire; et, amicitia facta cum Masinissa rege Numidarum, qui illi auxilium, si in Africam trajecisset, pollicebatur, cum Gaditanis quoque post discessum inde Magonis, cui ex Carthagine scriptum erat, ut in Italiam trajiceret, Romam reversus, consulque creatus. Africam provinciam petenti, contradicente Q. Fabio Maximo, Sicilia data est: permissumque, in Africam trajiceret, si ex republica esse censeret. Mago, Hamilcaris filius, a minore Baliari insula, ubi hiemarat, in Italiam trajecit.

LIBER XXVIII.

Cum transitu Hasdrubalis, quantum in Italiam declinaverat belli, tantum levatae Hispaniae viderentur; renatum ibi subito par priori bellum est. Hispanias ea tempestate sic habebant Romani Poenique. Hasdrubal, Gisgonis filius, ad Oceanum penitus Gadesque concesserat. Nostri maris ora omnisque ferme Hispania, qua in Orientem vergit, Scipionis ac Romanae ditionis erat. Novus imperator Hanno, in locum Barcini Hasdrubalis novo cum exercitu ex Africa transgressus, Magonique junctus, cum in Celtiberia, quae media inter duo maria est, brevi magnum hominum numerum armasset: Scipio adversus eum M. Silanum, cum decem haud plus millibus militum, equitibus quingentis, misit. Silanus, quantis maximis potuit itineribus, (impediebant autem et asperitates viarum, et angustiae saltibus crebris, ut pleraque Hispaniae sunt, inclusae) tamen non solum nuntios, sed etiam famam adventus sui praegressus, ducibus indidem ex Celtiberia transfugis, ad hostem pervenit. Eisdem auctoribus compertum est, cum decem circiter millia ab hoste abessent, bina castra circa viam, qua irent, esse: laeva Celtiberos, novum exercitum, supra novem millia hominum, dextra Punica tenere castra. haec stationibus, vigiliis, omni justa militari custodia tuta et firma esse: illa altera soluta neglectaque, ut barbarorum et tironum, et minus timentium, quod in sua terra essent. Ea prius aggredienda ratus Silanus, signa quam maxime ad laevam jubebat ferri, necunde ab stationibus Punicis conspiceretur. ipse, praemissis speculatoribus, citato agmine ad hostem pergit.

II. Tria millia ferme aberat, cum haud dum quisquam hostium senserat. confragosa loca et obsita virgultis tenebant colles. Ibi in cava valle, atque ob id occulta, considere militem, et cibum capere jubet. interim speculatores, transfugarum dicta affirmantes, venerunt. Tum, sarcinis in medium conjectis, arma Romani capiunt, acieque justa in pugnam vadunt. Mille pas-

passuum aberant, cum ab hoste conspecti sunt, trepidarique repente coeptum. et Mago ex castris citato equo ad primum clamorem et tumultum advehitur. Erant autem in Celtibero exercitū quatuor millia scutatorum et ducenti equites; hanc justam legionem (et id ferme roboris erat) in prima acie locat: ceteros, levem armaturam, in subsidiis posuit. Cum ita instructos educeret castris, vixdum in egressos vallo Romani pila conjecerunt. Subsidunt Hispani adversus emissa tela ab hoste, inde ad mittenda ipsi consurgunt; quae cum Romani conferti, ut solent, densatis excepissent scutis, tum pes cum pede collatus, et gladiis geri res coepta est. Ceterum asperitas locorum et Celtiberis, quibus in proelio concursare mos est, velocitatem inutilem faciebat; et haud iniqua eadem erat Romanis stabili pugnae assuetis; nisi quod angustiae et internata virgulta ordines dirimebant, et singuli binique, velut cum paribus, conferere pugnam cogebantur. quod ad fugam impedimento hostibus erat, id ad caedem eos, velut vinctos, praebebat. Et jam, ferme omnibus scutatis Celtiberorum interfectis, levis armatura et Carthaginienses, qui ex alteris castris subsidio venerant, perculsi caedebantur. duo haud amplius millia peditum et equitatus omnis, vix inito proelio, cum Magone effugerunt. Hanno, alter imperator, cum eis, qui postremi, jam profligato proelio, advenerant, vivus capitur. Magonem fugientem equitatus ferme omnis, et quod veterum peditum erat, secuti, decimo die in Gaditanam provinciam ad Hasdrubalem pervenerunt. Celtiberi, novus miles, in proximas dilapsi silvas, inde domos diffugerunt. Peropportuna victoria nequaquam tantum jam conflatum bellum, quanta futuri materia belli (si licuisset eis, Celtiberorum gente excita, et alios ad arma sollicitare populos) oppressa erat. Itaque, collaudato benigne Silano, Scipio spem debellandi, si nihil eam ipse cunctando moratus esset, nactus, ad id, quod reliquum belli erat, in ultimam Hispaniam adversus Hasdrubalem pergit. Poenus, cum castra tum forte ad sociorum animos in Baetica continendos in fide haberet, signis repente sublatis, fugae magis, quam itineris modo, penitus ad Oceanum et Gades ducit. Ceterum, quoad continuisset exer-

exercitum, propofitum bello fe fore ratus, antequam freto Gades trajiceret, exercitum omnem paffim in civitates divifit, ut et muris fe ipfi, et armis muros tutarentur.

III. Scipio ubi animadvertit, diffipatum paffim bellum, et circumferre ad fingulas urbes arma diutini magis, quam magni, effe operis, retro vertit iter. Ne tamen hoftibus eam relinqueret regionem, L. Scipionem fratrem cum decem millibus peditum, et mille equitum, ad oppugnandam opulentiffimam in iis locis urbem, Oringin barbari appellabant, mittit. Sita in Meleffum finibus eft Hispanae gentis. ager frugifer. argentum etiam incolae fodiunt. ea arx fuit Hasdrubali ad excurfiones circa in mediterraneos populos faciendas. Scipio, caftris prope urbem pofitis, priusquam circumvallaret urbem, mifit ad portas, qui ex propinquo alloquio animos tentarent, fuaderentque, ut amicitiam potius, quam vim, experirentur Romanorum. Ubi nihil pacati refpondebatur, foffa duplicique vallo circumdata urbe, in tres partes exercitum dividit: ut una femper pars, quietis interim duabus, oppugnaret. Prima pars cum adorta oppugnare eft, atrox fane et anceps proelium fuit: non fubire, non fcalas ferre ad muros prae incidentibus telis facile erat. et jam, qui erexerant ad murum fcalas, alii furcis ad id ipfum factis detrudebantur, in alios lupi fuperne ferrei injecti, ut in periculo effent, ne fuspenfi in murum extraherentur. quod ubi animadvertit Scipio, nimia paucitate fuorum exaequatum certamen effe, et jam eo fuperare hoftem, quod ex muro pugnaret; duabus fimul partibus, prima recepta urbem eft aggreffus. Quae res tantum pavoris injecit feffis jam cum primis pugnando, ut et oppidani moenia repentina fuga defererent: et Punicum praefidium metu, ne prodita urbs effet, relictis ftationibus in unum fe colligeret. Timor inde oppidanos inceffit, ne, fi hoftis urbem intraffet, fine discrimine, Poenus an Hispanus effet, obvii paffim caederentur. itaque, patefacta repente porta, frequentes ex oppido fefe ejecerunt, fcuta prae fe tenentes, ne tela procul conjicerentur; dextras nudas

osten-

ostentantes, ut gladios abjecisse appareret. id utrum parum ex intervallo sit conspectum, an dolus aliquis suspectus fuerit, incompertum est. Impetus hostilis in transfugas factus: nec secus, quam adversa acies, caesi. Eademque porta signa infesta in urbem illata: et aliis partibus securibus dolabrisque caedebantur et refringebantur portae, et, ut quisque intraverat eques, ad forum occupandum (ita enim praeceptum erat) citato equo pergebat. Additum erat et triariorum equiti praesidium. legionarii ceteras partes pervadunt: direptione et caede obviorum, nisi qui armis se tuebantur, abstinuerunt. Carthaginienses omnes in custodiam dati sunt: oppidanorum quoque trecenti ferme, qui clauserant portas. ceteris traditum oppidum, suae redditae res. Cecidere in urbis ejus oppugnatione hostium duo millia ferme; Romanorum haud amplius nonaginta.

IV. Laeta et ipsis, qui rem gessere, urbis ejus oppugnatio fuit, et imperatori ceteroque exercitui; et speciosum adventum suum, ingentem turbam captivorum prae se agentes, fecerunt. Scipio, collaudato fratre, cum, quanto poterat verborum honore, Carthagini ab se captae captam ab eo Oringin aequasset, quia et hiems instabat, ut nec tentare Gades, nec disjectum passim per provinciam exercitum Hasdrubalis consectari posset, in citeriorem Hispaniam omnes suas copias reduxit: dimissisque in hiberna legionibus, L. Scipione fratre Romam misso, et Hannone hostium imperatore, ceterisque nobilibus captivis, ipse Tarraconem concessit. Eodem anno classis Romana, cum M. Valerio Laevino proconsule ex Sicilia in Africam transmissa, in Uticensi Carthaginiensique agro late populationes fecit. extremis finibus Carthaginiensium circa ipsa moenia Uticae praedae actae sunt. Repetentibus Siciliam classis Punica (septuaginta erant longae naves) occurrit. decem et septem naves ex iis captae sunt, quatuor in alto mersae. cetera fusa ac fugata classis. Terra marique victor Romanus cum magna omnis generis praeda Lilybaeum repetit. Toto inde mari pulsis hostium navibus, magni commeatus frumenti Romam subvecti.

V.

V. Principio aeſtatis ejus, qua haec ſunt geſta, P. Sulpicius proconſul et Attalus rex cum Aeginae (ſicut ante dictum eſt) hibernaſſent, Lemnum inde, claſſe juncta, Romanae quinque et viginti quinqueremes, regiae quinque et triginta, transmiſerunt. Et Philippus, ut, ſeu terra, ſeu mari obviam eundum hoſti foret, paratus ad omnes conatus eſſet, ipſe Demetriadem ad mare deſcendit: Lariſſam diem ad conveniendum exercitui edixit. Undique ab ſociis legationes Demetriadem ad famam regis convenerunt. Suſtulerant enim animos Aetoli, cum ab Romana ſocietate, tum poſt Attali adventum, finitimosque depopulabantur. nec Acarnanes ſolum Boeotique, et qui Euboeam incolunt, in magno metu erant: ſed Achaei quoque, quos ſuper Aetolicum bellum Machanidas etiam, Lacedaemonius tyrannus, haud procul Argivorum fine poſitis caſtris, terrebat. hi omnes ſuis quisque urbibus, quae pericula terra marique portendebantur, memorantes, auxilia regem orabant. Ne ex regno quidem ipſius tranquillae nuntiabantur res. et Scerdilaedum Pleuratumque motos eſſe, et Thracum maxime Maedos, ſi quod longinquum bellum regem occupaſſet, proxima Macedoniae incurſuros. Boeoti quidem et interiores Graeciae populi, Thermopylarum ſaltum, ubi anguſtae fauces coarctant iter, foſſa valloque intercludi ab Aetolis, nuntiabant, ne transitum ad ſociorum urbes tuendas Philippo darent. Vel ſegnem ducem tot excitare tumultus circumfuſi poterant. Legationes dimittit, pollicitus, prout tempus ac res ſe daret, omnibus laturum ſe auxilium. in praeſentia, quae maxime urgebat res, Peparethum praeſidium urbi mittit; unde allatum erat, Attalum, ab Lemno claſſe transmiſſa, omnem circa urbem agrum depopulatum. Polyphantam cum modica manu in Boeotiam, Menippum item quendam ex regiis ducibus cum mille peltaſtis (pelta cetrae haud diſſimilis eſt) Chalcidem mittit. additi quingenti Agrianum, ut omnes inſulae partes tueri poſſent. ipſe Scotuſſam eſt profectus: eodemque ab Lariſſa Macedonum copias traduci juſſit. Eo nuntiatum eſt, concilium Aetolis Heracleam indictum, regemque Attalum, ad conſultandum de ſumma belli, venturum. Hunc conventum ut turbaret ſubito ad-

adventu, magnis itineribus Heracleam duxit. et concilio quidem dimisso jam venit: segetibus tamen, quae prope maturitatem erant, maxime in sinu Aenianum vastatis, Scotussam copias reducit. Ibi exercitu omni relicto, cum cohorte regia Demetriadem sese recipit. Inde ut ad omnes hostium motus posset occurrere, in Phocidem, atque Euboeam, et Peparethum mittit, qui loca alta eligerent, unde editi ignes apparerent. ipse in Tisaeo (mons est in altitudinem ingentem cacuminis editi) speculam posuit: ut ignibus procul sublatis signum, ubi quid molirentur hostes, momento temporis acciperet. Romanus imperator et Attalus rex a Peparetho Nicaeam trajecerunt. inde classem in Euboeam ad urbem Oreum transmittunt: quae ab Demetriaco sinu Chalcidem et Euripum petenti ad laevam prima urbium Euboeae posita est. Ita inter Attalum ac Sulpicium convenit, ut Romani a mari, regii a terra oppugnarent.

VI. Quatriduo post, quam appulsa classis est, urbem aggressi sunt. id tempus occultis cum Platore, qui a Philippo praepositus urbi erat, colloquiis absumtum est. Duas arces urbs habet, unam imminentem mari, altera urbis media est. cuniculo inde via ad mare ducit, quam a mari turris quinque tabulatorum, egregium propugnaculum, claudebat. Ibi primo atrocissimum contractum est certamen, et turre instructa omni genere telorum, et tormentis machinisque ad oppugnandam eam ex navibus expositis. Cum omnium animos oculosque id certamen avertisset, porta maritimae arcis Plator Romanos accepit, momentoque arx occupata est. Oppidani, pulsi inde in mediam urbem, ad alteram tendere arcem. Et ibi positi erant, qui fores portae objicerent. ita exclusi in medio caeduntur capiunturque. Macedonum praesidium conglobatum sub arcis muro stetit; nec fuga effuse petita, nec pertinaciter proelio inito. Eos Plator, venia a Sulpicio impetrata, in naves impositos ad Demetrium Phthiotidis exposuit: ipse ad Attalum se recepit. Sulpicius, tam facili ad Oreum successu elatus, Chalcidem inde protinus victrici classe petit. ubi haudquaquam ad spem eventus respondit. Ex patenti utrin-

utrinque coactum in angustias mare, speciem intuenti primo gemini portus in ora duo versi praebuerit: sed haud facile alia infestior classi statio est. nam et venti ab utriusque terrae praealtis montibus subiti ac procellosi se dejiciunt, et fretum ipsum Euripi non septies die, sicut fama fert, temporibus statis reciprocat: sed temere in modum venti, nunc huc, nunc illuc verso mari, velut monte praecipiti devolutus torrens rapitur. ita nec nocte, nec die quies navibus datur. Cum classem tam infesta statio accepit, tum et oppidum, alia parte clausum mari, alia ab terra egregie munitum, praesidioque valido firmatum, et praecipue fide praefectorum principumque, quae fluxa et vana apud Oreum fuerat, stabile atque inexpugnabile fuit. Id prudenter, ut in temere suscepta re, Romanus fecit, quod, circumspectis difficultatibus, ne frustra tempus tereret, celeriter abstitit incepto, classemque inde ad Cynum Locridis (emporium id est urbis Opuntiorum, mille passuum a mari sitae) trajecit.

VII. Philippum et ignes ab Oreo editi monuerant, sed serius Platoris fraude e specula elati: et impari maritimis viribus haud facilis erat in insulam classi accessus. ita res per cunctationem omissa. Ad Chalcidis auxilium, ubi signum accepit, impigre est motus. nam et ipsa Chalcis, quanquam ejusdem insulae urbs est, tamen adeo arcto interscinditur freto, ut ponte continenti jungatur, terraque aditum faciliorem, quam mari, habeat. Igitur Philippus, dejecto praesidio, fusisque Aetolis, qui saltum Thermopylarum insidebant, cum ab Demetriade Scotussam, inde de tertia vigilia profectus, trepidos hostes Heracleam compulisset, ipse uno die Phocidis Elatiam millia amplius sexaginta contendit. Eodem ferme die ab Attalo rege Opuntiorum urbs capta diripiebatur. concesserat eam praedam regi Sulpicius, quia Oreum paucos ante dies ab Romana milite, expertibus regiis, direptum fuerat. Cum Romana classis eo se recepisset, Attalus, ignarus adventus Philippi, pecuniis a principibus exigendis terebat tempus. adeoque improvisa res fuit, ut, nisi Cretensium quidam,

dam, forte pabulatum ab urbe longius progreſſi, agmen hoſtium procul conſpexiſſent, opprimi potuerit. Attalus inermis atque incompoſitus curſu effuſo mare ac naves petit; et molientibus ab terra naves Philippus ſupervenit, tumultumque etiam ex terra nauticis praebuit. inde Opuntem rediit, Deos hominesque accuſans, quod tantae rei fortunam ex oculis prope raptam amiſiſſet. Opuntii quoque ab eadem ira increpiti, quod, cum trahere obſidionem in adventum ſuum potuiſſent, viſo ſtatim hoſte, prope in voluntariam deditionem conceſſiſſent. Compoſitis circa Opuntem rebus, Toronem eſt profectus. Et Attalus primo Oreum ſe recepit. inde, cum fama accidiſſet, Pruſiam Bithyniae regem in fines regni ſui transgreſſum, omiſſis rebus atque Aetolico bello, in Aſiam trajecit. Et Sulpicius Aeginam claſſem recepit, unde initio veris profectus erat. Haud majore certamine, quam Opuntem Attalus ceperat, Philippus Toronem cepit. Incolebant urbem eam profugi ab Thebis Phthioticis. urbe ſua capta a Philippo, cum in fidem Aetolorum perfugiſſent, ſedem eis Aetoli eam dederant, urbis vaſtatae ac deſertae priore ejusdem Philippi bello. Tum ab Torone, ſicut paulo ante dictum eſt, recepta profectus, Tritonon et Drymas, Doridis parva atque ignobilia oppida, cepit. inde Elatiam, juſſis ibi ſe opperiri Ptolemaei Rhodiorumque legatis, venit. Ubi cum de finiendo Aetolico bello ageretur, (affuerant enim legati nuper Heracleae concilio Romanorum Aetolorumque) nuntius affertur, Machanidam Olympiorum ſollemne ludicrum parantes Eleos aggredi ſtatuiſſe. Praevertendum id ratus, legatis cum benigno reſponſo dimiſſis, *ſe neque cauſam ejus belli fuiſſe*, *nec moram (ſi modo aequa et honeſta conditione liceat) paci facturum*, cum expedito agmine profectus per Boeotiam, Megara, atque inde Corinthum deſcendit. unde, commeatibus ſumtis, Phliunta Pheneumque petit. Et jam, cum Heraeam veniſſet, audito, Machanidam, fama adventus ſui territum, refugiſſe Lacedaemonem, Aegium ſe ad concilium Achaeorum recepit; ſimul claſſem Punicam, ut mari quoque aliquid poſſet, accitam, ibi ratus ſe inventurum. Paucis ante diebus in Phoceas trajecerant Poeni; inde

inde portus Acarnanum petierant, cum ab Oreo profectum Attalum Romanosque audissent, veriti ne ad se iretur, et intra Rhium (fauces eae sunt Corinthii sinus) opprimerentur.

VIII. Philippus moerebat quidem et angebatur, cum ad omnia ipse raptim isset, nulli tamen se rei in tempore occurrisse, et rapientem omnia ex oculis elusisse celeritatem suam fortunam. In concilio autem, dissimulans aegritudinem, elato animo disseruit: testatus Deos hominesque, *se nullo loco, nec tempore defuisse, quin, ubi hostium arma concrepuissent, eo, quanta maxima posset celeritate, tenderet: sed vix rationem iniri posse, utrum ab se audacius, an fugacius ab hostibus geratur bellum. Sic ab Opunte Attalum, sic Sulpicium a Chalcide, sic eis ipsis diebus Machanidam e manibus suis elapsum. Sed non semper felicem esse fugam: nec pro difficili id bellum habendum, in quo, si modo congressus cum hostibus sis, viceris. Quod primum esset, confessionem se hostium habere, nequaquam pares esse sibi: brevi et victoriam haud dubiam habiturum, nec meliore eventu eos secum, quam spe, pugnaturos.* Laeti regem socii audierunt. Reddidit inde Achaeis Heraeam et Triphyliam. Aliphera autem Megalopolitis, quod suorum fuisse finium satis probabant, restituit. inde, navibus acceptis ab Achaeis, (erant autem tres quadriremes et biremes totidem) Anticyram trajecit. inde quinqueremibus septem, et lembis viginti amplius, quos, ut adjungeret Carthaginiensium classi, miserat in Corinthium sinum, profectus ad Erythras Aetolorum, quae prope Eupalium sunt, exscensionem fecit. Haud fefellit Aetolos: nam, hominum quod aut in agris, aut in propinquis castellis Potidaniae atque Apolloniae fuit, in silvas montesque refugit. Pecora, quae inter festinationem abigi nequierant, sunt direpta et in naves compulsa. Cum his ceteraque praeda, Nicia praetore Achaeorum Aegium misso, cum Corinthum petisset, pedestres inde copias per Boeotiam terra duci jussit. ipse, ab Cenchreis praeter terram Atticam super Sunium navigans, inter medias prope hostium classes, Chalcidem per-

pervenit. inde, collaudata fide ac virtute, quod neque timor, neque ſpes flexiſſent eorum animos: hortatusque in poſterum, ut eadem conſtantia permanerent in ſocietate, ſi ſuam, quam Oritanorum atque Opuntiorum, fortunam mallent; ab Chalcide Oreum navigat, principumque iis, qui fugere capta urbe, quam ſe Romanis tradere, maluerant, ſumma rerum et cuſtodia urbis permiſſa, ipſe Demetriadem ab Euboea, unde primo ad opem ferendam ſociis profectus erat, trajecit. Caſſandreae deinde centum navium longarum carinis poſitis, contractaque ad effectum ejus operis multitudine fabrorum navalium, quia res in Graecia tranquillas et profectio Attali fecerat, et in tempore laborantibus ſociis latum ab ſe auxilium, retro in regnum conceſſit, ut Dardanis bellum inferret.

IX. Extremo aeſtatis ejus, qua haec in Graecia geſta ſunt, cum Q. Fabius Maximi filius legatus ab M. Livio conſule Romam ad ſenatum nuntiaſſet, conſulem ſatis praeſidii Galliae provinciae credere L. Porcium cum ſuis legionibus eſſe: decedere ſe inde, ac deduci exercitum conſularem poſſe; Patres non M. Livium tantum redire ad urbem, ſed collegam quoque ejus C. Claudium juſſerunt. Id modo in decreto interfuit, quod M. Livii exercitum reduci, Neronis legiones Hannibali oppoſitas manere in provincia juſſerunt. Inter conſules ita per literas convenit, ut, quemadmodum uno animo rempublicam geſſiſſent, ita, quanquam ex diverſis regionibus convenirent, uno tempore ad urbem accederent. Praeneſte qui prior veniſſet, collegam ibi opperiri juſſus. Forte ita evenit, ut eodem die ambo Praeneſte venirent. inde praemiſſo edicto, ut triduo poſt frequens ſenatus ad aedem Bellonae adeſſet, omni multitudine obviam effuſa, ad urbem acceſſere. Non ſalutabant modo univerſi circumfuſi, ſed, contingere pro ſe quisque victrices dextras conſulum cupientes, alii gratulabantur, alii gratias agebant, quod eorum opera incolumis respublica eſſet. In ſenatu cum more omnium imperatorum, expoſitis rebus ab ſe geſtis poſtulaſſent, *ut pro republica fortiter feliciterque adminiſtrata, et Diis immortalibus haberetur honos, et ipſis triumphantibus urbem*

inire liceret; Se vero ea, quae postularent, decernere, Patres, *merito Deorum primum, dein, secundum Deos, consulum*, responderunt; et supplicatione amborum nomine, et triumpho utrique decreto, inter ipsos, ne, cum bellum communi animo gessissent, triumphum separarent, ita convenit: *ut, quoniam et in provincia M. Livii res gesta esset, et eo die, quo pugnatum foret, ejus forte auspicium fuisset, et exercitus Livianus deductus Romam venisset, Neronis deduci non potuisset de provincia, ut M. Livium, quadrigis urbem ineuntem, milites sequerentur; C. Claudius equo sine militibus inveheretur.* Ita consociatus triumphus, cum utrique, tum magis ei, qui, quantum merito anteibat, tantum honore collegae cesserat, gloriam auxit: *illum equitem,* ajebant, *sex dierum spatio transcurrisse longitudinem Italiae: et eo die cum Hasdrubale in Gallia signis collatis pugnasse, quo eum castra adversus sese in Apulia posita habere Hannibal credidisset. Ita unum consulem pro utraque parte Italiae adversus duos duces, duos imperatores, hinc consilium suum, hinc corpus opposuisse. Nomen Neronis satis fuisse ad continendum castris Hannibalem: Hasdrubalem vero, qua alia re, quam adventu ejus, obrutum atque exstinctum esse? Itaque iret alter consul sublimis curru multijugis, si vellet, equis: Uno equo per urbem verum triumphum vehi: Neronemque, etiamsi pedes incedat, vel parta eo bello, vel spreta eo triumpho gloria, memorabilem fore.* Hi sermones spectantium Neronem usque in Capitolium prosecuti sunt. Pecuniam in aerarium tulerunt sestertiûm tricies, octoginta millia aeris. militibus M. Livius quinquagenos senos asses divisit. tantundem C. Claudius absentibus militibus suis est pollicitus, cum ad exercitum redisset. Notatum, eo die plura carmina militaribus jocis in C. Claudium, quam in consulem suum, jactata. Equites L. Veturium et Q. Caecilium legatos magnis tulisse laudibus, hortatosque esse plebem, ut eos consules in proximum annum crearent. adjecisse equitum praerogativae auctoritatem consules, postero die in concione, quam forti fideliqne duorum praecipue legatorum opera usi essent, commemorantes.

X. Cum

X. Cum comitiorum tempus appeteret, et per dictatorem comitia haberi placuisset, C. Claudius consul M. Livium collegam dictatorem dixit: Livius Q. Caecilium magistrum equitum. a M. Livio dictatore creati consules L. Veturius, Q. Caecilius; is ipse, qui tum erat magister equitum. Inde praetorum comitia habita. creati C. Servilius, M. Caecilius Metellus, Ti. Claudius Asellus, Q. Mamilius Turinus, qui tum aedilis plebis erat. Comitiis perfectis, dictator, magistratu abdicato, dimissoque exercitu, in Etruriam provinciam ex senatusconsulto est profectus ad quaestiones habendas, qui Etruscorum Umbrorumve populi defectionis ab Romanis ad Hasdrubalem sub adventum ejus consilia agitassent, quique eum auxiliis, aut commeatu, aut ope aliqua juvissent. Haec eo anno domi militiaeque gesta. Ludi Romani ter toti instaurati ab aedilibus curulibus, Cn. Servilio Caepione, Ser. Cornelio Lentulo. Item ludi plebeji semel toti instaurati ab aedilibus plebis, M. Pomponio Mathone, et Q. Mamilio Turino. Tertiodecimo anno Punici belli, L. Veturio Philone et Q. Caecilio Metello consulibus, Bruttii ambobus, ut cum Hannibale bellum gererent, provincia decreta. Praetores exinde sortiti sunt: M. Caecilius Metellus urbanam, Q. Mamilius peregrinam, C. Servilius Siciliam, Ti. Claudius Sardiniam. Exercitus ita divisi: consulum alteri, quem C. Claudius prioris anni consul; alteri, quem Q. Claudius propraetor (eae binae legiones erant) habuisset exercitum: in Etruria duas volonum legiones a C. Terentio propraetore M. Livius proconsul, cui prorogatum in annum imperium erat, acciperet. et Q. Mamilio, ut, collegae jurisdictione tradita, Galliam cum exercitu, cui L. Porcius propraetor praefuerat, obtineret, decretum est: jussusque populari agros Gallorum, qui ad Poenos sub adventum Hasdrubalis defecissent. C. Servilio cum Cannensibus duabus legionibus, sicut C. Mamilius tenuerat, Sicilia tuenda data. Ex Sardinia vetus exercitus, cui A. Hostilius praefuerat, deportatus. novam legionem, quam Ti. Claudius trajiceret secum, consules conscripserunt. Q. Claudio, ut Tarentum, C. Hostilio Tubulo, ut Capuam provinciam haberet, prorogatum in

 annum

annum imperium est. M. Valerius proconsul, qui tuendae circa Siciliam maritimae orae praefuerat, triginta navibus C. Servilio praebitis, cum cetera omni classe redire ad urbem jussus.

XI. In civitate tanto discrimine belli sollicita, cum omnium secundorum adversorumque causas in Deos verterent, multa prodigia nuntiabantur: Tarracinae Jovis aedem, Satrici Matris Matutae de coelo tactam. Satricanos haud minus terrebant in aedem Jovis foribus ipsis duo perlapsi angues. Ab Antio nuntiatum est, cruentas spicas metentibus visas esse. Caere porcus biceps, et agnus mas idemque femina natus erat. Et Albae duo soles visos referebant: et nocte Fregellis lucem obortam. Et bos in agro Romano locutus, et ara Neptuni multo sudore manasse in circo Flaminio dicebatur: et aedes Cereris, Salutis, Quirini de coelo tactae. Prodigia consules hostiis majoribus procurare jussi, et supplicationem unum diem habere. Ea ex senatusconsulto facta. Plus omnibus aut nuntiatis peregre, aut visis domi prodigiis, terruit animos hominum ignis in aede Vestae exstinctus, caesaque flagro est Vestalis, cujus custodia noctis ejus fuerat, jussu P. Licinii pontificis. Id quanquam, nihil portendentibus Deis, ceterum negligentia humana acciderat, tamen et hostiis majoribus procurari, et supplicationem ad Vestae haberi placuit. Priusquam proficiscerentur consules ad bellum, moniti ab senatu sunt, *ut in agros reducendae plebis curam haberent. Deûm benignitate submotum bellum ab urbe Romana et Latio esse; et posse sine metu in agris habitari. Minime convenire, Siciliae, quam Italiae, colendae majorem curam esse.* Sed res haudquaquam erat populo facilis, et liberis cultoribus bello absumtis, et inopia servitiorum, et pecore direpto, villisque dirutis aut incensis. magna tamen pars auctoritate consulum compulsa in agros remigravit. Moverant autem hujusce rei mentionem Placentinorum et Cremonensium legati, querentes, agrum suum ab accolis Gallis incursari ac vastari, magnamque partem colonorum suorum dilapsam esse, et infrequentes se urbes, agrum vastum ac desertum habere. Mamilio praetori man-

mandatum, ut colonias ab hoste tueretur. Consules ex senatusconsulto edixerunt, ut, qui cives Cremonenses atque Placentini essent, ante certam diem in colonias reverterentur. principio deinde veris et ipsi ad bellum profecti sunt. Q. Caecilius consul exercitum ab C. Nerone, L. Veturius ab Q. Claudio propraetore accepit, novisque militibus, quos ipse conscripserat, supplevit. In Consentinum agrum consules exercitum duxerunt, passimque depopulati, cum agmen jam grave praeda esset, in saltu angusto a Bruttiis jaculatoribusque Numidis turbati sunt; ita ut non praeda, sed armati quoque in periculo fuerint. major tamen tumultus, quam pugna, fuit: et praemissa praeda, incolumes et legiones in loca tuta evasere. Inde in Lucanos profecti. ea sine certamine tota gens in ditionem populi Romani rediit.

XII. Cum Hannibale nihil eo anno rei gestum est. nam neque ipse se obtulit in tam recenti vulnere publico privatoque, neque lacessierunt quietum Romani. tantam inesse vim, etsi omnia alia circa eum ruerent, in uno illo duce censebant. Ac nescio, an mirabilior adversis, quam secundis rebus, fuerit. quippe qui, cum et in hostium terra per annos tredecim, tam procul ab domo, varia fortuna bellum gereret exercitu non suo civili, sed mixto ex colluvione omnium gentium, quibus non lex, non mos, non lingua communis; alius habitus, alia vestis, alia arma, alii ritus, alia sacra, alii prope Dei essent; ita quodam uno vinculo copulaverit eos, ut nulla nec inter ipsos, nec adversus ducem seditio exstiterit; cum et pecunia saepe in stipendium, et commeatus in hostium agro deessent: quorum inopia priore Punico bello multa infanda inter duces militesque commissa fuerant. Post Hasdrubalis vero exercitum cum duce, in quibus spes omnis reposita victoriae fuerat, deletum, cedendoque in angulum Bruttium cetera Italia concessum, cui non videatur mirabile, nullum motum in castris factum? nam ad cetera id quoque accesserat, ut ne alendi quidem exercitus, nisi ex Bruttio agro, spes esset; qui, ut omnis coleretur, exiguus tamen tanto alendo exercitui erat: tum magnam partem juventutis abstractam a

 cultu

cultu agrorum bellum occupaverat, et mos vitio etiam insitus genti per latrocinia militiam exercendi. nec ab domo quidquam mittebatur, de Hispania retinenda sollicitis, tanquam omnia prospera in Italia essent. In Hispania res quadam ex parte eandem fortunam, quadam longe disparem habebant: eandem, quod proelio victi Carthaginienses, duce amisso, in ultimam Hispaniae oram usque ad Oceanum compulsi erant: disparem autem, quod Hispania, non quam Italia modo, sed quam ulla pars terrarum, bello reparando aptior erat, locorum hominumque ingeniis. itaque ergo prima Romanis inita provinciarum, quae quidem continentis sint, postrema omnium, nostra demum aetate, ductu auspicioque Augusti Caesaris, perdomita est. Ibi tum Hasdrubal Gisgonis, maximus clarissimusque eo bello secundum Barcinos dux, regressus ab Gadibus, rebellandi spem adjuvante Magone Hamilcaris filio, delectibus per ulteriorem Hispaniam habitis, ad quinquaginta millia peditum, et quatuor millia et quingentos equites armavit. De equestribus copiis ferme inter auctores convenit: peditum septuaginta millia quidam adducta ad Silpiam urbem scribunt. Ibi super campos patentes duo duces Poeni ea mente, ne detrectarent certamen, consederunt.

XIII. Scipio, cum ad eum fama tanti comparati exercitus perlata esset, neque Romanis legionibus tantae se parem fore multitudini ratus, ut non in speciem saltem opponerentur barbarorum auxilia, neque in iis tamen tantum virium ponendum, ut mutando fidem, quae cladis causa fuisset patri patruoque, magnum momentum facerent, praemisso Silano ad Colcham, duodetriginta oppidis regnantem, ut equites peditesque ab eo, quos se per hiemem conscripturum pollicitus erat, acciperet, ipse ab Tarracone profectus, protinus ab sociis, qui accolunt viam, modica contrahendo auxilia, Castulonem pervenit. Eo adducta ab Silano auxilia, tria millia peditum et quingenti equites. inde ad Baeculam urbem progressus omni exercitu civium, sociorum, peditum equitumque quinque et quadraginta millibus. Castra ponentes eos Mago et Masinissa cum omni equitatu aggres-

aggressi sunt; turbassentque munientes, ni abditi post tumulum, opportune ad id positum, ab Scipione equites improviso in effusos incurrissent. Hi promtissimum quemque, et proxime vallum, atque in ipsos munitores primum invectum, vixdum proelio inito, fuderunt: cum ceteris, qui sub signis atque ordine agminis incesserant, longior et diu ambigua pugna fuit. sed cum ab stationibus primum expeditae cohortes, deinde ex opere deducti milites, atque arma capere jussi plures et integri fessis, magnumque jam agmen armatorum a castris in proelium rueret, terga haud dubie vertunt Poeni Numidaeque. Et primo turmatim abibant, nihil propter pavorem festinationemve confusis ordinibus: dein, postquam acrius ultimis incidebat Romanus, neque sustineri impetus poterat, nihil jam ordinum memores, passim, qua cuique proximum fuit, in fugam effunduntur. Et quanquam eo proelio aliquantum et Romanis aucti et deminuti hostibus animi erant; tamen nunquam aliquot insequentes dies ab excursionibus equitum levisque armaturae cessatum est.

XIV. Ubi satis tentatae per haec levia certamina vires sunt, prior Hasdrubal in aciem copias eduxit: deinde et Romani processere. sed utraque acies pro vallo stetit instructa: et cum ab neutris pugna coepta esset, jam die ad occasum inclinante, a Poeno prius, deinde ab Romano in castra copiae reductae. Hoc idem per dies aliquot factum. prior semper Poenus copias castris educebat. prior fessis stando signum receptui dabat. ab neutra parte procursum, telumve missum, aut vox ulla orta. mediam aciem hinc Romani, illinc Carthaginienses mixti Afris, cornua socii tenebant: erant autem utrinque Hispani pro cornibus. ante Punicam aciem elephanti castellorum procul speciem praebebant. Jam hoc in utrisque castris sermonis erat, ita, ut instructi stetissent, pugnaturos. medias acies Romanum Poenumque, quos inter belli causa esset, pari robore animorum armorumque concursuros. Scipio ubi haec obstinate credita animadvertit, omnia de industria in eum diem, quo pugnaturus erat, mutavit. Tesseram vesperi per castra dedit,

 ut

ut ante lucem viri equique curati et pransi essent: armatus eques frenatos instratosque teneret equos. Vixdum satis certa luce, equitatum omnem cum levi armatura in stationes Punicas immisit: inde confestim ipse cum gravi agmine legionum procedit, praeter opinionem destinatam suorum hostiumque, Romano milite cornibus firmatis, sociis in mediam aciem acceptis. Hasdrubal, clamore equitum excitatus, ut ex tabernaculo prosiluit, tumultumque ante vallum et trepidationem suorum, et procul signa legionum fulgentia, plenosque hostium campos vidit, equitatum omnem extemplo in equites emittit. ipse cum peditum agmine castris egreditur: nec ex ordine solito quidquam acie instruenda mutat. Equitum jam diu anceps pugna erat: nec ipsa per se decerni poterat, quia pulsis (quod prope invicem fiebat) in aciem peditum tutus receptus erat. sed ubi jam haud plus quingentos passus acies inter sese aberant, signo receptui dato, Scipio, patefactisque ordinibus, equitatum omnem levemque armaturam, in medium acceptam divisamque in partes duas, in subsidiis post cornua locat. Inde, ubi incipiendae jam pugnae tempus erat, Hispanos (ea media acies fuit) presso gradu incedere jubet. ipse e dextro cornu (ibi namque praeerat) nuntium ad Silanum et Marcium mittit, ut cornu extenderent in sinistra parte, quemadmodum se tendentem a dextra vidissent: et cum expeditis peditum equitumque prius pugnam consererent cum hoste, quam coire inter se mediae acies possent. Ita diductis cornibus cum ternis peditum cohortibus, ternisque equitum turmis, ad hoc velitibus, citato gradu in hostem ducebant, sequentibus in obliquum aliis. Sinus in medio erat, quia segnius Hispanorum signa incedebant. et jam conflixerant cornua, cum, quod roboris in acie hostium erat, Poeni veterani Afrique nondum ad teli conjectum venissent, neque in cornua, ut adjuvarent pugnantes, discurrere auderent, ne aperirent mediam aciem venienti ex adverso hosti. Cornua ancipiti proelio urgebantur: eques, levisque armatura, velites, circumductis alis in latera incurrebant; cohortes a fronte urgebant, ut abrumperent cornua a cetera acie.

XV.

XV. Et cum ab omni parte haudquaquam par pugna erat, tum quod turba Baliarium tironumque Hispanorum Romano Latinoque militi objecta erat, et, procedente jam die, vires etiam deficere Hasdrubalis exercitum coeperant, oppreſſos matutino tumultu coactosque, priusquam cibo corpora firmarent, raptim in aciem exire. Ad id ſedulo diem extraxerat Scipio, ut ſera pugna eſſet. nam ab ſeptima demum hora peditum ſigna cornibus incurrerunt. ad medias acies aliquanto ſerius pervenit pugna: ita ut prius aeſtus a meridiano ſole, laborque ſtandi ſub armis, et ſimul fames ſitisque corpora afficerent, quam manus cum hoſte conſererent. Itaque ſteterunt ſcutis innixi. nam ſuper cetera elephanti etiam, tumultuoſo genere pugnae equitum velitumque et levis armaturae conſternati, e cornibus in mediam aciem ſeſe intulerant. Feſſi igitur corporibus animisque retulere pedem, ordines tamen ſervantes, haud ſecus, quam ſi imperio ducis cederet integra acies. Sed cum eo ipſo acrius, ubi inclinatam ſenſere rem, victores ſe undique inveherent, nec facile impetus ſuſtineri poſſet; quanquam retinebat, obſiſtebatque cedentibus Hasdrubal, *ab tergo eſſe colles tutumque receptum, ſi modice ſe reciperent*, clamitans; tamen, vincente verecundiam metu, (cum proximus quisque hoſtem cederet) terga extemplo data, atque in fugam ſeſe omnes effuderunt. Ac primo conſiſtere ſigna in radicibus collium, ac revocare in ordines militem coeperant; cunctantibus in adverſum collem erigere aciem Romanis. inde ut inferri impigre ſigna viderunt, integrata fuga, in caſtra pavidi compelluntur. Nec procul vallo Romanus aberat: cepiſſetque tanto impetu caſtra, ni ſe ex vehementi ſole, qualis inter graves imbre nubes effulget, tanta vis aquae dejeciſſet, ut vix in caſtra ſua receperint ſe victores; quosdam etiam religio ceperit ulterius quidquam eo die conandi. Carthaginienſes, quanquam feſſos labore ac vulneribus nox imberque ad neceſſariam quietem vocabat, tamen, quia metus et periculum ceſſandi non dabat tempus, prima luce oppugnaturis hoſtibus caſtra, ſaxis undique circa ex propinquis vallibus congeſtis augent vallum, munimento ſeſe, quando in armis parum praeſidii foret, de-

 ſen-

ſenſuri. Sed tranſitio ſociorum, fuga ut tutior mora videretur, fecit. Principium defectionis ab Attane regulo Turdetanorum factum eſt. is cum magna popularium manu transfugit. inde duo munita oppida cum praeſidiis tradita a praefectis Romano. Et ne latius, inclinatis ſemel ad defectionem animis, ſerperet res, ſilentio proximae noctis Hasdrubal caſtra movet.

XVI. Scipio, ut prima luce, qui in ſtationibus erant, retulerunt: profectos hoſtes, praemiſſo equitatu ſigna ferri jubet. adeoque citato agmine ducti ſunt, ut, ſi via recta veſtigia ſequentes iſſent, haud dubie aſſecuturi fuerint. ducibus eſt creditum, brevius aliud eſſe iter ad Baetim fluvium, ut transeuntes aggrederentur. Hasdrubal, clauſo tranſitu fluminis, ad Oceanum flectit. et jam inde fugientium modo effuſi abibant; idque ab legionibus Romanis aliquantum intervalli fecit. Eques levisque armatura, nunc ab tergo, nunc ab lateribus occurrendo, fatigabat morabaturque: ſed cum ad crebros tumultus ſigna conſiſterent, et nunc equeſtria, nunc cum velitibus auxiliisque peditum proelia conſererent, ſupervenerunt legiones. Inde non jam pugna, ſed trucidatio velut pecorum fieri; donec ipſe dux fugae auctor in proximos colles cum ſex millibus ferme ſemiermium evadit. ceteri caeſi captique. caſtra tumultuaria raptim Poeni tumulo editiſſimo communierunt: atque inde, cum hoſtis nequidquam ſubire iniquo aſcenſu conatus eſſet, haud difficulter ſeſe tutati ſunt. Sed obſidio in loco nudo atque inopi vix in paucos dies tolerabilis erat. itaque tranſitiones ad hoſtem fiebant. Poſtremo dux ipſe, navibus acceptis, (nec procul inde aberat mare) nocte relicto exercitu, Gades perfugit. Scipio, fuga ducis hoſtium audita, decem millia peditum, mille equites relinquit Silano ad caſtrorum obſidionem. ipſe cum ceteris copiis, ſeptuageſimis caſtris, protinus cauſis regulorum civitatumque cognoſcendis, ut praemia ad veram meritorum aeſtimationem tribui poſſent, Tarraconem rediit. Poſt profectionem ejus Maſiniſſa, cum Silano clam congreſſus, ut ad nova conſilia gentem quoque ſuam obedientem haberet, cum paucis popularibus in Africam tra-

trajecit; non tam evidenti eo tempore fubitae mutationis caufa, quam documento poft id tempus conftantiffimae ad ultimam fenectam fidei, ne tum quidem eum fine probabili caufa feciffe. Mago inde, remiffis ab Hasdrubale navibus, Gades petit. Ceteri, deferti ab ducibus, pars tranfitione, pars fuga, diffipati per proximas civitates funt: nulla manus numero aut viribus infignis. Hoc maxime modo, ductu atque aufpicio P. Scipionis, pulfi Hifpania Carthaginienfes funt; tertiodecimo anno poft bellum initum; quinto, quam P. Scipio provinciam et exercitum accepit. Haud multo poft Silanus, debellatum referens, Tarraconem ad Scipionem rediit.

XVII. L. Scipio cum multis nobilibus captivis nuntius receptae Hifpaniae Romam eft miffus. et cum ceteri laetitia gloriaque ingenti eam rem vulgo ferrent, unus, qui gefferat, inexplebilis virtutis veraeque laudis, parvum inftar eorum, quae fpe ac magnitudine animi concepiffet, receptas Hifpanias ducebat. jam Africam magnamque Carthaginem, et in fuum decus nomenque velut confummatam ejus belli gloriam fpectabat. Itaque, praemoliendas fibi ratus jam res conciliandosque regum gentiumque animos, Syphacem primum regem ftatuit tentare. Mafaefylorum is rex erat. Mafaefyli, gens affinis Mauris, in regionem Hifpaniae, maxime qua fita Nova Carthago eft, fpectant. Foedus ea tempeftate regi cum Carthaginienfibus erat, quod haud gravius ei fanctiusque, quam vulgo barbaris, quibus ex fortuna pendet fides, ratus fore, oratorem ad eum C. Laelium cum donis mittit. Quibus barbarus laetus, et quia res tum profperae ubique Romanis, Poenis in Italia adverfae, in Hifpania nullae jam erant, amicitiam fe Romanorum accipere annuit. firmandae ejus fidem nec dare, nec accipere, nifi cum ipfo coram duce Romano. Ita Laelius, in id modo fide ab rege accepta, tutum adventum fore, ad Scipionem rediit. Magnum in omnia momentum Syphax affectanti res Africae erat, opulentiffimus ejus terrae rex, bello jam expertus ipfos Carthaginienfes, finibus etiam regni apte ad Hifpaniam, quod freto exiguo dirimuntur, pofitis. Dignam itaque rem Scipio ratus,

ratus, quae, quoniam non aliter posset, magno periculo peteretur; L. Marcio Tarracone, M. Silano Carthagine Nova, quo pedibus ab Tarracone itineribus magnis ierat, ad praesidium Hispaniae relictis, ipse cum C. Laelio duabus quinqueremibus ab Carthagine profectus tranquillo mari plurimum remis, interdum et leni adjuvante vento, in Africam trajecit. Forte ita incidit, ut eo ipso tempore Hasdrubal pulsus Hispania, septem triremibus portum invectus, ancoris positis terrae applicaret naves; cum conspectae duae quinqueremes, haud cuiquam dubio, quin hostium essent, opprimique a pluribus, priusquam portum intrarent, possent, nihil aliud, quam tumultum ac trepidationem simul militum ac nautarum, nequidquam armaque et naves expedientium, fecerunt. percussa enim ex alto vela paulo acriori vento prius in portum intulerunt quinqueremes, quam Poeni ancoras molirentur. nec ultra tumultum ciere quisquam in regio portu audebat. Itaque prior in terram Hasdrubal, mox Scipio et Laelius egressi, ad regem pergunt.

XVIII. Magnificumque id Syphaci (nec erat aliter) visum, duorum opulentissimorum ea tempestate duces populorum uno die suam pacem amicitiamque petentes venisse. Utrumque in hospitium invitat; et, quoniam fors eos sub uno tecto esse, atque ad eosdem penates, voluisset: contrahere ad colloquium dirimendarum simultatum causa est conatus; Scipione abnuente, aut privatim sibi ullum cum Poeno odium esse, quod colloquendo finiret, aut de republica se cum hoste agere quidquam injussu senatus posse. Illud magno opere tendente rege, ne alter hospitum exclusus mensa videretur, ut in animum induceret ad easdem venire epulas, haud abnuit. Coenatumque simul apud regem est; et eodem etiam lecto Scipio atque Hasdrubal (quia ita cordi erat regi) accubuerunt. Tanta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dexteritas, ut non Syphacem modo, barbarum insuetumque moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum, facunde alloquendo sibi conciliaret, *mirabilioremque sibi eum virum congresso coram visum* prae se ferebat, *quam bello rebus ge-*

gestis. Nec dubitare, quin Syphax regnumque ejus jam n Romanorum essent potestate. eam artem illi viro ad conciliandos animos esse. Itaque non, quo modo Hispaniae missae sint, quaerendum magis Carthaginiensibus esse, quam, quo modo Africam retineant, cogitandum. Non peregrinabundum, neque circa amoenas oras vagantem antum ducem Romanum, relicta provincia novae ditionis, relictis exercitibus, duabus navibus in Africam trajecisse ese in hostilem terram, regiam in fidem inexpertam: sed potiundae Africae spem affectantem. Hoc eum jam pridem volutare in animo, hoc palam fremere, quod non, quemadmodum Hannibal in Italia, sic Scipio in Africa bellum gereret. Scipio, foedere icto cum Syphace, profectus ex Africa, dubiisque et plerumque saevis in alto actatus ventis, die quarto Novae Carthaginis portum enuit.

XIX. Hispaniae sicut a bello Punico quietae erant, ta quasdam civitates, propter conscientiam culpae, metu nagis, quam fide, quietas esse apparebat: quarum maxine insignes et magnitudine et noxa Illiturgi et Castulo rant. Castulo, cum prosperis rebus socii fuissent, post aesos cum exercitibus Scipiones defecerant ad Poenos. Illiturgitani prodendis, qui ex illa clade ad eos perfugerant, interficiendisque, scelus etiam defectioni addiderant. In eos populos primo adventu, cum dubiae Hispaniae essent, merito magis, quam utiliter, saevitum foret. Tunc, jam tranquillis rebus, quia tempus expetendae poenae videbatur venisse, accitum ab Tarracone L. Marcium cum tertia parte copiarum ad Castulonem oppugnandum mittit: ipse cum cetero exercitu quintis ferme ad Illiturgin castris pervenit. Clausae erant portae, omniaque instructa et parata ad oppugnationem arcendam: adeo conscientia, quid se meritos scirent, pro indicto eis bello fuerat. Hinc et hortari milites Scipio orsus est. *Ipsos claudendis portis indicasse Hispanos, quid, ut timerent, meriti essent. itaque multo infestioribus animis cum iis, quam cum Carthaginiensibus, bellum gerendum esse. Quippe cum illis prope sine ira de imperio et gloria certari; ab his perfidiae et crudelitatis*

et sceleris poenas expetendas esse. Venisse tempus, quo et nefandam commilitonum necem, et in semet ipsos, si eodem fuga delati forent, instructam fraudem ulciscerentur: et in omne tempus gravi documento sancirent, ne quis unquam Romanum civem militemve in ulla fortuna opportunum injuriae duceret. Ab hac cohortatione ducis incitati, scalas electis per manipulos viris dividunt: partitoque exercitu, ita ut parti alteri Laelius praeesset legatus, duobus simul locis ancipiti terrore urbem aggrediuntur. Non dux unus, aut plures principes oppidanos, sed suus ipsorum ex conscientia culpae metus ad defendendam impigre urbem hortatur. et meminerant, et admonebant alii alios, *supplicium ex se, non victoriam, peti. Ubi quisque mortem oppeteret, id referre, utrum in pugna et in acie, ubi Mars communis et victum saepe erigeret, et affligeret victorem; an postmodo, cremata et diruta urbe, ante ora captarum conjugum liberorumque, inter verbera et vincula, omnia foeda atque indigna passi, exspirarent.* Igitur non militaris modo aetas, aut viri tantum, sed feminae puerique supra animi corporisque vires adsunt: propugnantibus tela ministrant, saxa in muros munientibus gerunt. Non libertas solum agebatur, quae virorum fortium tantum pectora acuit; sed ultima omnium supplicia, et foeda mors ob oculos erat. Accendebantur animi et certamine laboris ac periculi, atque ipso inter se conspectu. Itaque tanto ardore certamen initum est, ut domitor ille totius Hispaniae exercitus, ab unius oppidi juventute saepe repulsus a muris, haud satis decoro proelio trepidaret. Id ubi vidit Scipio, veritus, ne vanis conatibus suorum et hostibus cresceret animus, et segnior miles fieret, sibimet conandum ac partem periculi capessendam esse ratus, increpita ignavia militum, ferri scalas jubet: se ipsum, si ceteri cunctentur, escensurum minatur. Jam subierat haud mediocri periculo moenia, cum clamor undique ab sollicitis vicem imperatoris militibus sublatus, scalaeque multis simul partibus erigi coeptae. Et ex altera parte Laelius instat. Tum victa oppidanorum vis, dejectisque propugnatoribus occupantur muri. arx etiam ab ea parte, qua inexpugnabilis videbatur, inter tumultum capta est.

XX.

XX. Transfugae Afri, qui tum inter auxilia Romana erant, et oppidanis in ea tuenda, unde periculum videbatur, versis, et Romanis subeuntibus, qua adire poterant, conspexerunt editissimam urbis partem, quia rupe praealta tegebatur, neque opere ullo munitam, et ab defensoribus vacuam. levium corporum homines, et multa exercitatione pernicium, clavos secum ferreos portantes, qua per inaequaliter eminentia rupis poterant, scandunt. sicubi nimis arduum et leve saxum occurrebat, clavos per modica intervalla figentes, cum velut gradus fecissent, primi sequentes extrahentes manu, postremi sublevantes eos, qui praeirent, in summum evadunt. inde decurrunt cum clamore in urbem jam captam ab Romanis. Tum vero apparuit, ab ira et ab odio urbem oppugnatam esse. nemo capiendi vivos, nemo, patentibus ad direptionem omnibus, praedae memor est. Trucidant inermes juxta atque armatos, feminas pariter ac viros: usque ad infantium caedem ira crudelis pervenit. Ignem deinde tectis injiciunt, ac diruunt, quae incendio absumi nequeunt: adeo vestigia quoque urbis exstinguere, ac delere memoriam hostium sedis, cordi est. Castulonem inde Scipio exercitum ducit: quam urbem non Hispani modo convenae, sed Punici etiam exercitus ex dissipata passim fuga reliquiae tutabantur. sed adventum Scipionis praevenerat fama cladis Illiturgitanorum, terrorque inde ac desperatio invaserat; et in diversis causis, cum sibi quisque consultum sine alterius respectu vellet, primo tacita suspicio, deinde aperta discordia secessionem inter Carthaginienses atque Hispanos fecit. His Cerdubellus propalam deditionis auctor. Himilco Punicis auxiliaribus praeerat: quos urbemque, clam fide accepta, Cerdubellus Romano prodit. Mitior ea victoria fuit. nec tantundem noxae admissum erat, et aliquantum irae lenierat voluntaria deditio.

XXI. Marcius inde in barbaros, si qui nondum perdomiti erant, sub jus ditionemque redigendos missus. Scipio Carthaginem, ad vota solvenda Diis, munusque gladiatorium, quod mortis causa patris patruique paraverat, edendum, rediit. Gladiatorium spectaculum fuit non

non ex eo genere hominum, ex quo laniſtis comparare mos eſt, ſervorum, quive venalem ſanguinem habent. Voluntaria omnis et gratuita opera pugnantium fuit. nam alii miſſi ab regulis ſunt ad ſpecimen inſitae genti virtutis oſtendendum: alii ipſi profeſſi, ſe pugnaturos in gratiam ducis: alios aemulatio et certamen, ut provocarent, provocatique haud abnuerent, traxit. quidam, quas diſceptando controverſias finire nequiverant, aut noluerant, pacto inter ſe, ut victorem res ſequeretur, ferro decreverunt. Neque obſcuri generis homines, ſed clari illuſtresque, Corbis et Orſua patrueles fratres, de principatu civitatis, quam Ibem vocabant, ambigentes, ferro ſe certaturos profeſſi ſunt. Corbis major erat aetate. Orſuae pater princeps proxime fuerat, a fratre majore poſt mortem ejus principatu accepto. Cum verbis diſceptare Scipio vellet, ac ſedare iras; negatum id ambo dicere communibus cognatis, nec alium Deorum hominumve, quam Martem, ſe judicem habituros eſſe. Robore major, minor flore aetatis ferox, mortem in certamine, quam ut alter alterius imperio ſubjiceretur, praeoptantes, cum dirimi ab tanta rabie nequirent, inſigne ſpectaculum exercitui praebuere documentumque, quantum cupiditas imperii malum inter mortales eſſet. Major uſu armorum et aſtu facile ſtolidas vires minoris ſuperavit. Huic gladiatorum ſpectaculo ludi funebres additi pro copia, et provinciali et caſtrenſi apparatu.

XXII. Res interim nihilominus ab legatis gerebantur. Marcius, ſuperato Baete amni, quam incolae Certim appellant, duas opulentas civitates ſine certamine in deditionem accipit. Aſtapa urbs erat, Carthaginienſium ſemper partis: neque id tam dignum ira erat, quam quod, extra neceſſitates belli, praecipuum in Romanos gerebant odium. nec urbem aut ſitu aut munimento tutam habebant, quae ferociores iis animos faceret: ſed ingenia incolarum latrocinio laeta, ut excurſiones in finitimum agrum ſociorum populi Romani facerent, impulerant, et vagos milites Romanos lixasque et mercatores exciperent. magnum etiam comitatum, quia paucis parum tutum fuerat, transgredientem fines, poſitis inſidiis

cir-

circumventum, iniquo loco interfecerunt. Ad hanc urbem oppugnandam cum admotus exercitus esset, oppidani conscientia scelerum, quia nec deditio tuta ad tam infestos videbatur, nec spes moenibus aut armis tuendae salutis erat, facinus in se ac suos foedum ac ferum consciscunt. Locum in foro destinant, quo pretiosissima rerum suarum congererent. super eum cumulum conjuges ac liberos considere cum jussissent, ligna circa exstruunt, fascesque virgultorum conjiciunt. Quinquaginta deinde armatis juvenibus praecipiunt, *ut, donec incertus eventus pugnae esset, praesidium eo loco fortunarum suarum corporumque, quae cariora fortunis essent, servarent. Si rem inclinatam viderent, atque in eo jam esse, ut urbs caperetur; scirent omnes, quos euntes in proelium cernerent, mortem in ipsa pugna obituros. Illos se per Deos superos inferosque orare, ut memores libertatis, quae illo die aut morte honesta, aut servitute infami finienda esset, nihil relinquerent, in quod saevire iratus hostis posset. Ferrum ignemque in manibus esse. Amicae ac fideles potius ea, quae peritura essent, absumerent manus, quam insultarent superbo ludibrio hostes.* His adhortationibus exsecratio dira adjecta, si quem a proposito spes mollitiave animi flexisset. inde concitato agmine patentibus portis ingenti tumultu erumpunt. Neque erat ulla satis firma statio opposita; quia nihil minus, quam ut egredi moenibus auderent, timeri poterat. perpaucae equitum turmae, levisque armatura repente e castris ad id ipsum emissa occurrit. Acrior impetu atque animis, quam compositior ullo ordine, pugna fuit. Itaque pulsus eques, qui primus hosti se obtulerat, terrorem intulit levi armaturae. pugnatumque sub ipso vallo foret, ni robur legionum, perexiguo ad instruendum dato tempore, aciem direxisset. Ibi quoque trepidatum parumper circa signa est, cum caeci furore in vulnera ac ferrum vecordi audacia ruerent. dein vetus miles, adversus temerarios impetus pertinax, caede primorum insequentes suppressit. conatus paulo post ultro inferre pedem, ut neminem cedere, atque obstinatos mori in vestigio quemque suo vidit; patefacta acie (quod ut facere posset, multitudo armatorum facile sup-

 pedi-

peditabat) cornua hoſtium amplexus, in orbem pugnantes ad unum omnes occidit.

XXIII. Atque haec tamen hoſtium iratorum, ac tum maxime dimicantium, jure belli in armatos repugnantesque edebantur. foedior alia in urbe trucidatio erat, cum turbam feminarum puerorumque imbellem inermemque cives ſui caederent, et in ſuccenſum rogum ſemianima pleraque injicerent corpora, rivique ſanguinis flammam orientem reſtinguerent: poſtremo ipſi, caede miſeranda ſuorum fatigati, cum armis medio ſe incendio injecerunt. Jam caedi perpetratae victores Romani ſupervenerunt. ac primo conſpectu tam foedae rei mirabundi parumper obſtupuerunt. dein cum aurum argentumque, cumulo rerum aliarum interfulgens, aviditate ingenii humani, rapere ex igne vellent, correpti alii flamma ſunt, alii ambuſti afflatu vaporis: cum receptus primis, urgente ingenti turba, non eſſet. Ita Aſtapa, ſine praeda militum, ferro ignique abſumta eſt. Marcius, ceteris ejus regionis metu in deditionem acceptis, victorem exercitum Carthaginem ad Scipionem reduxit. Per eos ipſos dies perfugae a Gadibus venerunt, pollicentes, urbem Punicumque praeſidium, quod in ea urbe eſſet, et imperatorem praeſidii cum claſſe prodituros eſſe. Mago ibi ex fuga ſubſtiterat, navibusque in Oceano collectis, aliquantum auxiliorum et trans fretum ex Africa ora, et ex proximis Hiſpaniae locis per Hannonem praefectum coëgerat. Fide accepta dataque perfugis, et Marcius eo cum expeditis cohortibus, et Laelius cum ſeptem triremibus, quinqueremi una, eſt miſſus, ut terra marique communi conſilio rem gererent.

XXIV. Scipio ipſe gravi morbo implicitus, graviore tamen fama, cum ad id quisque, quod audierat, (inſita hominum libidine alendi de induſtria rumores) adjiceret aliquid, provinciam omnem ac maxime longinqua ejus turbavit: apparuitque, quantam excitatura molem vera fuiſſet clades, cum vanus rumor tantas procellas excivisset. non ſocii in fide, non exercitus in officio manſit. Mandonius et Indibilis, quibus (quia regnum

ſibi

ſibi Hiſpaniae, pulſis inde Carthaginienſibus, deſtinarant animis) nihil pro ſpe contigerat, concitatis popularibus (Lacetani autem erant) et juventute Celtiberorum excita, agrum Sueſſetanum Sedetanumque ſociorum populi Romani hoſtiliter depopulati ſunt. Civilis alius furor in caſtris ad Sucronem ortus. Octo ibi millia militum erant; praeſidium gentibus, quae cis Iberum incolunt, impoſitum. Motae autem eorum mentes ſunt non tum primum, cum de vita imperatoris dubii rumores allati ſunt; ſed jam ante, licentia ex diutino, ut fit, otio collecta, et nonnihil, quod in hoſtico laxius rapto ſuetis vivere arctiores in pace res erant. Ac primo ſermones tantum occulti ferebantur, *ſi bellum in provincia eſſet, quid ſeſe inter pacatos facere? ſi debellatum jam et confecta provincia eſſet, cur in Italiam non revehi?* Flagitatum quoque ſtipendium procacius, quam ex more et modeſtia militari erat; et ab cuſtodibus probra in circumeuntes vigilias tribunos jacta: et noctu quidam praedatum in agrum circa pacatum ierant: poſtremo interdiu ac propalam ſine commeatu ab ſignis abibant. omnia libidine ac licentia militum, nihil inſtituto ac diſciplina militiae, aut imperio eorum, qui praeerant, gerebatur. forma tamen Romanorum caſtrorum conſtabat una ea ſpe, quod tribunos ex contagione furoris haud expertes ſeditionis defectionisque rati fore, et jura reddere in principiis ſinebant, et ſignum ab eis petebant, et in ſtationes ac vigilias in ordinem ibant: et, ut vim imperii abſtulerant, ita ſpeciem dicto parentium, ultro ſibi imperantes, ſervabant. Erupit deinde ſeditio, poſtquam reprehendere atque improbare tribunos ea, quae fierent, et conari obviam ire, et propalam abnuere, furoris eorum ſe futuros ſocios, ſenſerunt. Fugatis itaque ex principiis, ac poſt paulo e caſtris tribunis, ad principes ſeditionis, gregarios milites, C. Albium Calenum et C. Atrium Umbrum, delatum omnium conſenſu imperium eſt. qui, nequaquam tribuniciis contenti ornamentis, inſignia etiam ſummi imperii, faſces ſecureſque, attrectare auſi: neque venit in mentem, ſuis tergis ſuiſque cervicibus virgas illas ſecureſque imminere, quas ad metum aliorum praeferrent. Mors Scipionis falſo credita occaecabat animos:

ſub cujus vulgatam mox famam non dubitabant totam Hispaniam arſuram bello. in eo tumultu et ſociis pecunias imperari, et diripi propinquas urbes poſſe. et, turbatis rebus, cum omnia omnes auderent, minus inſignia fore, quae ipſi feciſſent.

XXV. Cum alios ſubinde recentes nuntios, non mortis modo, ſed etiam funeris, exſpectarent, neque ſuperveniret quisquam, evaneſceretque temere ortus rumor; tum primi auctores requiri coepti. et, ſubtrahente ſe quoque, ut credidiſſe potius temere, quam finxiſſe, rem talem videri poſſet, deſtituti duces jam ſua ipſi inſignia, et pro vana imagine imperii, quod gererent, veram juſtamque mox in ſe verſuram poteſtatem horrebant. Stupente ita ſeditione, cum vivere primo, mox etiam valere Scipionem, certi auctores afferrent, tribuni militum ſeptem ab ipſo Scipione miſſi ſunt. Ad quorum primum adventum exaſperati animi; mox, ipſis placido ſermone permulcentibus notos, cum quibus congreſſi erant, leniti ſunt. circumeuntes enim tentoria primo, deinde in principiis praetorioque, ubi ſermones inter ſe ſerentium circulos vidiſſent, alloquebantur, percontantes magis, quae cauſſa irae conſternationisque ſubitae foret, quam factum accuſantes. Vulgo *ſtipendium non datum ad diem* jactabatur: *et, cum eodem tempore, quo ſcelus Illiturgitanorum exſtitiſſet, poſt duorum imperatorum duorumque exercituum ſtragem, ſua virtute defenſum nomen Romanum ac retenta provincia eſſet: Illiturgitanos poenam noxae meritam habere; ſuis recte factis gratiam qui exſolvat, non eſſe. Talia querentes aequa orare, ſeque ea relaturos ad imperatorem*, reſpondebant: *laetari, quod nihil triſtius, nec inſanabilius eſſet: et P. Scipionem Deûm benignitate, et rempublicam, eſſe gratiae referendae.* Scipionem bellis aſſuetum, ad ſeditionum procellas rudem, ſollicitum habebat res, ne aut exercitus peccando, aut ipſe puniendo, modum excederet. in praeſentia, ut coepiſſet, leniter agi placuit, et miſſis circa ſtipendarias civitates exactoribus, ſtipendii ſpem propinquam facere. Edictum ſubinde propoſitum, ut ad ſtipendium petendum convenirent Carthaginem, ſeu carptim partes, ſeu uni-

niverſi mallent. Tranquillam ſeditionem, jam per ſe angueſcentem, repentina quies rebellantium Hiſpano-um fecit. redierant enim in fines, omiſſo incepto, Mandonius et Indibilis, poſtquam vivere Scipionem al-atum eſt. nec jam erat aut civis, aut externus, cum quo urorem ſuum conſociarent. Omnia circumſpectantes onſilia nihil reliqui habebant, praeter non tutiſſimum malis conſiliis receptum, ut imperatoris vel juſtae irae, el non deſperandae clementiae ſeſe committerent. etiam oſtibus eum ignoviſſe, cum quibus ferro dimicaſſet. uam ſeditionem ſine vulnere, ſine ſanguine fuiſſe: nec pſam atrocem, nec atroci poena dignam: ut ingenia umana ſunt ad ſuam cuique levandam culpam nimio lus facunda. Illa dubitatio erat, ſingulaene cohortes, n univerſi, ad ſtipendium petendum irent. inclinavit ententia, quod tutius cenſebant, univerſos ire.

XXVI. Per eosdem dies, quibus haec illi conſulta-ant, conſilium de iis Carthagini erat: certabaturque ententiis, utrum in auctores tantum ſeditionis (erant utem hi numero haud plus, quam quinque et triginta) nimadverteretur, an plurimum ſupplicio vindicanda tam oedi exempli defectio magis, quam ſeditio, eſſet. Vicit ententia lenior, ut, unde orta culpa eſſet, ibi poena onſiſteret. ad multitudinem caſtigationem ſatis eſſe. Conſilio dimiſſo, ut id actum videretur, expeditio ad-erſus Mandonium Indibilemque edicitur exercitui, qui Carthagine erat, et cibaria dierum aliquot parare juben-ur. tribunis ſeptem, qui et antea Sucronem ad lenien-dam ſeditionem ierant, obviam exercitui miſſis, quina omina principum ſeditionis edita ſunt; ut eos, per doneos homines benigno vultu ac ſermone in hoſpi-ium invitatos ſopitosque vino, vincirent. Haud procul am Carthagine aberant, cum ex obviis auditum, po-ſtero die omnem exercitum cum M. Silano in Lacetanos proficiſci, non metu modo omni, qui tacitus inſidebat nimis, liberavit eos, ſed laetitiam ingentem fecit: quod magis habituri ſolum imperatorem, quam ipſi futuri in poteſtate ejus eſſent. Sub occaſum ſolis urbem ingreſſi ſunt; exercitumque alterum parantem omnia ad iter vi-derunt.

derunt. Excepti ſermonibus de induſtria compoſitis, *laetum opportunumque adventum eorum imperatori eſſe; quod ſub ipſam profectionem alterius exercitus veniſſent,* corpora curant. A tribunis ſine ullo tumultu auctores ſeditionis, per idoneos homines perducti in hoſpitia, comprehenſi ac vincti ſunt. Vigilia quarta impedimenta exercitus, cujus ſimulabatur iter, proficiſci coepere. ſub lucem ſigna mota, et ad portam retentum agmen, cuſtodesque circa omnes portas miſſi, ne quis urbe egrederetur. Vocati deinde ad concionem, qui pridie venerant, ferociter in forum ad tribunal imperatoris, ut ultro territuri ſucclamationibus, concurrunt. Simul et imperator in tribunal eſcendit, et reducti armati a portis inermi ſe concioni ab tergo circumfuderunt. tum omnis ferocia concidit, et, ut poſtea fatebantur, nihil aeque eos terruit, quam praeter ſpem robur et color imperatoris, quem affectum viſuros crediderant, vultusque, qualem ne in acie quidem ajebant meminiſſe. Sedit tacitus pauliſper, donec nuntiatum eſt, deductos in forum auctores ſeditionis, et parata jam omnia eſſe.

XXVII. Tum, ſilentio per praeconem facto, ita coepit: *Nunquam mihi defuturam orationem, qua exercitum meum alloquerer, credidi. non quo verba unquam potius, quam res, exercuerim; ſed quia prope a pueritia in caſtris habitus, aſſueram militaribus ingeniis. Ad vos quemadmodum loquar, nec conſilium, nec oratio ſuppeditat: quos ne quo nomine quidem appellare debeam, ſcio. Cives? qui a patria veſtra deſciſtis: an milites? qui imperium auſpiciumque abnuiſtis, ſacramenti religionem rupiſtis. hoſtes? corpora, ora, veſtitum, habitum civium agnoſco: facta, dicta, conſilia, animos hoſtium video. Quid enim vos, niſi quod Ilergetes et Lacetani, aut optaſtis aliud, aut ſperaſtis? Et illi tamen Mandonium atque Indibilem, regiae nobilitatis viros, duces furoris ſecuti ſunt: vos auſpicium et imperium ad Umbrum Atrium et Calenum Albium detuliſtis. Negate, vos id omnes feciſſe, aut factum voluiſſe, milites: paucorum eum furorem atque amentiam eſſe, libenter credam negantibus. nec enim ea ſunt commiſſa, quae vulgata in omnem exercitum ſine pia-*

cu-

culis ingentibus expiari possint. Invitus ea, tanquam vulnera, attingo. sed nisi tacta tractataque sanari non possunt. Equidem, pulsis Hispania Carthaginiensibus, nullum locum tota provincia, nullos homines credebam esse, ubi vita invisa esset mea. sic me non solum adversus socios gesseram, sed etiam adversus hostes. In castris en meis (quantum me opinio fefellit?) fama mortis meae non accepta solum, sed etiam exspectata est. Non quod ego vulgari facinus per omnes velim, (equidem si totum exercitum meum mortem mihi obtasse crederem, hic statim ante oculos vestros morerer; nec me vita juvaret, invisa civibus et militibus meis) sed multitudo omnis, sicut natura maris, per se immobilis est, venti et aurae cient; ita aut tranquillum, aut procellae in vobis sunt: et causa atque origo omnis furoris penes auctores est; vos contagione insanistis. / Qui mihi ne hodie quidem scire videmini, quo amentiae progressi sitis, quid facinoris in me, quid in patriam parentesque ac liberos vestros, quid in Deos, sacramenti testes, quid adversus auspicia, sub quibus militatis, quid adversus morem militiae disciplinamque majorum, quid adversus summi imperii majestatem ausi sitis. De me ipso taceo. temere potius, quam avide, credideritis. denique ego sim, cujus imperii taedere exercitum minime mirandum sit. patria quid de vobis meruerat, quam cum Mandonio et Indibili consociando consilia prodebatis? Quid populus Romanus, cum imperium, ablatum ab tribunis suffragio populi creatis, ad homines privatos detulistis? cum, eo ipso non contenti, si pro tribunis illos haberetis, fasces imperatoris vestri ad eos, quibus servus, cui imperarent, nunquam fuerat, Romanus exercitus detulistis. In praetorio tetenderunt Albius et Atrius: classicum apud eos cecinit: signum ab iis petitum est: sederunt in tribunali P. Scipionis: lictor apparuit: submoto incesserunt: fasces cum securibus praelati sunt. Lapides pluere, et fulmina jaci de coelo, et insuetos foetus animalia edere, vos portenta esse putatis: hoc est portentum, quod nullis hostiis, nullis supplicationibus, sine sanguine eorum, qui tantum facinus ausi sunt, expiari possit.

XXVIII *Atque ego (quanquam nullum ſcelus rationem habet) tamen, ut in re nefaria, quae mens, quod conſilium veſtrum fuerit, ſcire velim. Rhegium quondam in praeſidium miſſa legio, interfectis per ſcelus principibus civitatis, urbem opulentam per decem annos tenuit. propter quod facinus tota legio, millia hominum quatuor, in foro Romae ſecuri percuſſi ſunt. Sed illi primum, non Atrium Umbrum ſemilixam, nominis etiam abominandi ducem, ſed Decium Jubellium tribunum militum ſecuti ſunt: nec cum Pyrrho, nec cum Samnitibus aut Lucanis, hoſtibus populi Romani, ſe conjunxerunt. vos cum Mandonio et Indibili conſilia communicaſtis, et arma conſociaturi fuiſtis. Illi, ſicut Campani Capuam, Tuſcis veteribus cultoribus ademtam, Mamertini in Sicilia Meſſanam, ſic Rhegium habituri perpetuam ſedem erant: nec populum Romanum, nec ſocios populi Romani ultro laceſſituri bello. Sucronemne vos domicilium habituri eratis? ubi ſi vos decedens confecta provincia imperator relinquerem, Deûm hominumque fidem implorare debebatis, quod non rediretis ad conjuges liberosque veſtros. Sed horum quoque memoriam, ſicut patriae meique, ejeceritis ex animis veſtris. Viam conſilii ſcelerati, ſed non ad ultimum dementis, exſequi volo. Mene vivo, et cetero incolumi exercitu, cum quo ego die uno Carthaginem cepi, cum quo quatuor imperatores, quatuor exercitus Carthaginienſium fudi, fugavi, Hiſpania expuli, vos octo millia hominum, minoris certe omnes pretii, quam Albius et Atrius ſunt, quibus vos ſubjeciſtis, Hiſpaniam provinciam populo Romano erepturi eratis? Amolior et amoveo nomen meum. nihil ultra facile creditam mortem meam a vobis violatus ſim. Quid? ſi ego morerer, mecum exſpiratura respublica, mecum caſurum imperium populi Romani erat? ne iſtuc Jupiter optimus maximus ſirit, urbem, auſpicato Diis auctoribus in aeternum conditam, fragili huic et mortali corpori aequalem eſſe. Flaminio, Paullo, Graccho, Poſtumio Albino, M. Marcello, T. Quinctio Criſpino, Cn. Fulvio, Scipionibus meis, tot tam praeclaris imperatoribus uno bello abſumtis, ſuperſtes eſt populus Romanus, eritque, mille aliis nunc ferro, nunc morbo morientibus: meo unius funere elata populi Romani*

mani esset respublica? Vos ipsi hic in Hispania, patre et patruo meo, duobus imperatoribus, interfectis, Septimum Marcium ducem vobis adversus exsultantes recenti victoria Poenos delegistis. et sic loquor, tanquam sine duce Hispaniae futurae fuerint. M. Silanus, eodem jure, eodem imperio mecum in provinciam missus, L. Scipio frater meus, et C. Laelius, legati, vindices majestatis imperii deessent? Utrum exercitus exercitui, an duces ducibus, an dignitas, an causa comparari poterat? quibus si omnibus superiores essetis, arma cum Poenis contra patriam, contra cives vestros ferretis? Africam Italiae, Carthaginem urbi Romanae imperare velletis? Quam ob noxam patriae?

XXIX. *Coriolanum quondam damnatio injusta, miserum et indignum exsilium, ut iret ad oppugnandam patriam, impulit: revocavit tamen a publico parricidio privata pietas. Vos qui dolor, quae ira incitavit? Stipendiumne diebus paucis imperatore aegro serius numeratum satis digna causa fuit, cur patriae indiceretis bellum? cur ad Ilergetes desciscceretis a populo Romano? cur nihil divinarum humanarumve rerum inviolatum vobis esset? Insanistis profecto, milites: nec major in corpus meum vis morbi, quam in vestras mentes, invasit. Horret animus referre, quid crediderint homines; quid speraverint, quid optaverint. Auferat omnia irrita oblivio, si potest: si non, utcunque silentium tegat. Non negaverim, tristem atrocemque vobis visam orationem meam; quanto credititis facta vestra atrociora esse, quam dicta mea? et me ea, quae fecistis, pati aequum censetis: vos ne dici quidem omnia aequo animo ferretis? Sed ne ea quidem ipsa ultra exprobrabuntur. utinam tam facile vos obliviscamini eorum, quam ego obliviscar. Itaque, quod ad vos universos attinet, si erroris poenitet, satis superque poenarum habeo. Albius Calenus, et Atrius Umber, et ceteri nefariae seditionis auctores, sanguine luent, quod admiserunt. Vobis supplicii eorum spectaculum non modo non acerbum, sed laetum etiam, si sana mens rediit, debet esse, de nullis enim, quam de vobis, infestius aut inimicius consuluerunt.* Vix finem dicendi fecerat, cum ex prae-

parato simul omnium rerum terror oculis auribusque est offusus. Exercitus, qui corona concionem circumdederat, gladiis ad scuta concrepuit. praeconis audita vox citantis nomina damnatorum in consilio. Nudi in medium protrahebantur. et simul omnis apparatus supplicii expromebatur. deligati ad palum, virgisque caesi, et securi percussi, adeo torpentibus metu, qui aderant, ut non modo ferocior vox adversus atrocitatem poenae, sed ne gemitus quidem, exaudiretur. Tracti inde de medio omnes, purgatoque loco citati milites nominatim apud tribunos militum in verba P. Scipionis jurarunt, stipendiumque ad nomen singulis persolutum est. Hunc finem exitumque seditio militum coepta apud Sucronem habuit.

XXX. Per idem tempus ad Baetim fluvium Hanno, praefectus Magonis, missus a Gadibus, cum parva manu Afrorum, mercede Hispanos sollicitando ad quatuor millia juvenum armavit. castris deinde exutus ab L. Marcio, maxima parte militum inter tumultum captorum castrorum, quibusdam etiam in fuga amissis, palatos persequente equite, cum paucis ipse effugit. Dum haec ad Baetim fluvium geruntur, Laelius interim, freto in oceanum evectus, ad Cartejam classe accessit. Urbs ea in ora oceani sita est, ubi primum e faucibus angustis panditur mare. Gades, sine certamine, proditione recipiendi, ultro qui eam rem pollicerentur, in castra Romana venientibus, spes, sicut ante dictum est, fuerat. patefacta immatura proditio est, comprehensosque omnes Mago Adherbali praetori Carthaginem devehendos tradit. Adherbal, conjuratis in quinqueremem impositis, praemissaque ea, quia tardior, quam triremis, erat, ipse cum octo triremibus modico intervallo sequitur. Jam fretum intrabat quinqueremis, cum Laelius, et ipse in quinqueremi e portu Cartejae, sequentibus septem triremibus, evectus, in Adherbalem ac triremes invehitur, quinqueremem satis credens deprensam rapido in freto, in adversum aestum reciprocari non posse. Poenus in re subita parumper incertus trepidavit, utrum quinqueremem sequeretur, an in hostes rostra converteret. Ipsa cunctatio facultatem detrectandae pugnae ademit: jam enim sub

ſub ictu teli erant, et undique inſtabant hoſtes. aeſtus quoque arbitrium moderandi naves ademerat. neque erat navali pugna ſimilis: quippe ubi nihil voluntarium, nihil artis aut conſilii eſſet. Una natura freti, aeſtusque totius certaminis potens, ſuis, alienis navibus nequidquam remigio in contrarium tendentes invehebat, ut fugientem navem videres retro vortice intortam victoribus illatam; et ſequentem, ſi in contrarium tractum inciſiſſet maris, fugientis modo ſeſe avertentem. Jam in ipſa pugna haec, cum infeſto roſtro peteret hoſtium navem, obliqua ipſa ictum alterius roſtri accipiebat: illa, cum transverſa objiceretur hoſti, repente intorta in proram circumagebatur. Cum inter triremes, fortuna regente, anceps proelium miſceretur, quinqueremis Romana, ſeu pondere tenacior, ſeu pluribus remorum ordinibus ſcindentibus vortices, cum facilius regeretur, duas triremes ſuppreſſit, unius praelata impetu lateris alterius remos deterſit. ceterasque, quas indepta eſſet, mulcaſſet, ni cum reliquis quinque navibus Adherbal velis in Africam transmiſiſſet.

XXXI. Laelius, victor Cartejam revectus, auditis, quae acta Gadibus erant, patefactam proditionem, conjuratosque miſſos Carthaginem, ſpem ad irritum redactam, qua veniſſent, nuntiis ad L. Marcium miſſis, niſi ſi terere fruſtra tempus ſedendo ad Gades vellent, redeundum ad imperatorem eſſe, aſſentiente Marcio, paucos poſt dies ambo Carthaginem rediere. Ad quorum diſceſſum non reſpiravit modo Mago, cum terra marique ancipiti metu urgeretur; ſed etiam, audita rebellione Ilergetum, ſpem recuperandae Hispaniae nactus, nuntios Carthaginem ad ſenatum mittit; qui, ſimul ſeditionem civilem in caſtris Romanis, ſimul defectionem ſociorum in majus verbis extollentes, hortarentur, ut auxilia mitterent, quibus traditum a patribus imperium Hispaniae repeti poſſet. Mandonius et Indibilis, in fines regreſſi, paulisper, dum, quidnam de ſeditione ſtatueretur, ſcirent, ſuspenſi quieverunt; ſi civium errori ignoſceretur, non diffidentes ſibi quoque ignoſci poſſe. poſtquam vulgata eſt atrocitas ſupplicii, ſuam quoque noxam pari

poena

poena aestimatam rati, vocatis rursus ad arma popularibus, contractisque, quae ante habuerant, auxiliis, in Sedetanum agrum, ubi principio defectionis stativa habuerant, cum viginti millibus peditum, duobus millibus equitum et quingentis transscenderunt.

XXXII. Scipio, cum fide solvendi pariter omnibus noxiis innoxiisque stipendii, tum vultu ac sermone in omnes placato, facile reconciliatis militum animis, priusquam castra ab Carthagine moveret, concione advocata, multis verbis in perfidiam rebellantium regulorum invectus, *nequaquam eodem animo se ire professus est ad vindicandum id scelus, quo civilem errorem nuper sanaverit. Tum se, haud secus quam viscera secantem sua, cum gemitu et lacrimis triginta hominum capitibus expiasse octo millium seu imprudentiam, seu noxam: nunc laeto et erecto animo ad caedem Ilergetum ire. Non enim eos, neque natos in eadem terra, nec ulla secum societate junctos esse, eam, quae sola fuerit, fidei atque amicitiae ipsos per scelus rupisse. In exercitu suo se, praeterquam quod omnes cives, aut socios Latinique nominis videat, etiam eo moveri, quod nemo fere sit miles, qui non aut a patruo suo Cn. Scipione, qui primus Romani nominis in eam provinciam venerit, aut a patre consule, aut a se sit ex Italia advectus. Scipionum nomini auspiciisque omnes assuetos, quos secum in patriam ad meritum triumphum deducere velit: quos consulatum petenti, velut si omnium communis agatur honos, affuturos speret. Quod ad expeditionem attineat, quae instet, immemorem esse rerum suarum gestarum, qui id bellum ducat. Magonis, Hercule, sibi, qui extra orbem terrarum in circumfusam oceano insulam cum paucis perfugerit navibus, majorem curam esse, quam Ilergetum. quippe illic et ducem Carthaginiensem, et quantumcunque Punicum praesidium esse: hic latrones, latronumque duces. quibus ut ad populandos finitimorum agros, tectaque urenda, et rapienda pecora aliqua vis sit, ita in acie ac signis collatis nullam esse. magis velocitate ad fugam, quam armis fretos, pugnaturos esse. Itaque non, quod ullum inde periculum, aut semen majoris belli videat,*

deat, ideo se, priusquam provincia decedat, opprimendos Ilergetes duxisse: sed primum, ne impunita tam scelerata defectio esset: deinde, ne quis in provincia, simul virtute tanta et felicitate perdomita, relictus hostis dici posset. Proinde Deis bene juvantibus sequerentur, non tam ad bellum gerendum, (neque enim cum pari hoste certamen esse) quam ad expetendas ab hominibus sceleſtis poenas.

XXXIII. Ab hac oratione dimiſſos ad iter ſe comparare in diem poſterum jubet, profectusque decimis caſtris pervenit ad Iberum flumen. Inde, ſuperato amni, die quarto in conſpectu hoſtium poſuit caſtra. Campus ante montibus circa ſeptus erat. in eam vallem Scipio cum pecora, rapta pleraque ex hoſtium agris, propelli ad irritandam feritatem barbarorum juſſiſſet, velites ſubſidio miſit. á quibus ubi per procurſationem commiſſa pugna eſſet, Laelium cum equitatu impetum ex occulto facere jubet. Mons opportune prominens equitum inſidias texit: nec ulla mora pugnae facta eſt. Hispani in conſpecta procul pecora, velites in Hispanos praeda occupatos incurrere. Primo miſſilibus territavere: deinde, emiſſis levibus telis, quae irritare magis, quam decernere, pugnam poterant, gladios nudant, et collato pede res coepta geri eſt: ancepsque pedeſtre certamen erat, niſi equites ſupervèniſſent. neque ex adverſo tantum illati obvios obtrivere, ſed circumvecti etiam quidam per infima clivi ab tergo ſe, ut pleroſque intercluderent, objecerunt. majorque caedes fuit, quam quantam edere levia per excurſiones proelia ſolent. Ira magis accenſa adverſo proelio barbaris eſt, quam imminuti animi. itaque, ne perculſi viderentur, prima luce poſtero die in aciem procèſſere. Non capiebat omnes copias anguſta, ſicut ante dictum eſt, vallis: duae fermo peditum partes, omnis equitatus in aciem deſcendit. quod reliquum peditum erat, obliquo conſtituerunt colle. Scipio, pro ſe eſſe loci anguſtias ratus, et quod in arcto pugna Romano aptior, quam Hispano militi, futura videbatur, et quod in eum locum detracta hoſtium acies eſſet, qui non omnem multitudinem eorum caperet, novo etiam conſilio adjecit animum: equitem nec ſe poſſe circumdare cornibus in tam anguſto ſpatio; et hoſti, quem cum pedite

dite eduxiſſet, inutilem fore. Itaque imperat Laelio, ut per colles quam occultiſſimo itinere circumducat equites, ſegregetque, quantum poſſit, equeſtrem a pedeſtri pugnam. Ipſe omnia ſigna peditum in hoſtes vertit: quatuor cohortes in fronte ſtatuit, quia latius pandere aciem non poterat. Moram pugnandi nullam fecit, ut ipſo certamine averteret ab conſpectu transeuntium per colles equitum. neque ante circumductos ſenſere, quam tumultum equeſtris pugnae ab tergo accepere. Ita duo proelia erant: duae peditum acies, duo equitatus per longitudinem campi (quia miſceri ex genere utroque proelium anguſtiae non patiebantur) pugnabant. Hispanorum cum neque pedes equiti, nec eques pediti auxilio eſſet, pedes fiducia equitis temere commiſſus campo caederetur, eques circumventus nec peditem a fronte, (jam enim ſtratae pedeſtres copiae erant) nec ab tergo equitem ſustineret, et ipſi, cum diu in orbem ſeſe ſtantibus equis defendiſſent, ad unum omnes caeſi ſunt: nec quisquam peditum equitumque ſuperfuit, qui in valle pugnaverunt. Tertia pars, quae in colle ad ſpectaculum magis tutum, quam ad partem pugnae capeſſendam, ſteterat, et locum et tempus ad fugiendum habuit. inter eos et reguli ipſi fugerunt; priusquam tota circumveniretur acies, inter tumultum elapſi.

XXXIV. Caſtra eodem die Hispanorum, praeter reliquam praedam, cum tribus ferme millibus hominum capiuntur. Romani ſociique ad mille ducentos eo proelio ceciderunt: vulnerata amplius tria millia hominum. minus cruenta victoria fuiſſet, ſi patentiore campo, et ad fugam capeſſendam facili, foret pugnatum. Indibilis, abjectis belli conſiliis, nihil tutius in afflictis rebus experta ſide et clementia Scipionis ratus, Mandonium fratrem ad eum mittit: qui, advolutus genibus, *fatalem rabiem temporis ejus* accuſat, *cum velut contagione quadam peſtifera, non Ilergetes modo et Lacetani, ſed caſtra quoque Romana inſanierint. Suam quidem et fratris et reliquorum popularium eam conditionem eſſe, ut aut, ſi ita videatur, reddant ſpiritum P. Scipioni, ab eodem illo acceptum: aut ſervati bis uni debitam vitam*

pro

pro eo in perpetuum devoveant. *Antea in causa sua fiduciam sibi fuisse, nondum experta clementia ejus: nunc contra, nullam in causa, omnem in misericordia victoris spem positam habere.* Mos vetustus erat Romanis, cum quo nec foedere, nec aequis legibus jungeretur amicitia, non prius imperio in eum tanquam pacatum uti, quam omnia divina humanaque dedidisset, obsides accepti, arma ademta, praesidia urbibus imposita forent. Scipio, multis invectus in praesentem Mandonium absentemque Indibilem verbis, *illos quidem merito perisse ipsorum maleficio*, ait: *victuros suo atque populi Romani beneficio. Ceterum, se neque arma iis ademturum, (quippe ea pignora timentium rebellionem esse, se libera arma relinquere, solutosque metu animos) neque se in obsides innoxios, sed in ipsos, si defecerint, saeviturum: nec ab inermi, sed ab armato hoste, poenas expetiturum. Utramque fortunam expertis permittere sese, utrum propitios an iratos, habere Romanos mallent.* Ita dimissus Mandonius; pecunia tantummodo imperata, ex qua stipendium militi praestari posset. ipse, Marcio in ulteriorem Hispaniam praemisso, Silano Tarraconem remisso, paucos moratus dies, dum imperatam pecuniam Ilergetes pernumerarent, cum expeditis Marcium jam appropinquantem oceano assequitur.

XXXV. Inchoata res jam ante de Masinissa aliis atque aliis de causis dilata erat, quod Numida cum ipso utique congredi Scipione volebat, atque ejus dextra fidem sancire. ea tum itineris tam longi ac tam devii causa Scipioni fuit. Masinissa cum Gadibus esset, certior adventare eum a Marcio factus, causando corrumpi equos inclusos in insula, penuriamque omnium rerum et facere ceteris, et ipsos sentire, ad hoc equitem marcescere desidia, Magonem perpulit, ut se trajicere in continentem ad depopulandos proximos Hispaniae agros pateretur. Transgressus tres principes Numidarum praemittit, ad tempus locumque colloquio statuendum; duos pro obsidibus retineri a Scipione jubet. remisso tertio, qui, quo jussus erat, adduceret Masinissam, cum paucis in colloquium venerunt. Ceperat jam ante Numidam

midam ex fama rerum geftarum admiratio viri: fubftitueratque animo fpeciem quoque corporis amplam ac magnificam. ceterum major praefentis veneratio cepit; et, praeterquam quod fuapte natura multa majeftas inerat, adornabat promiffa caefaries, habitusque corporis non cultus munditiis, fed virilis vere ac militaris, et aetas in medio virium robore; quod plenius nitidiusque ex morbo velut renovatus flos juventae faciebat. Prope attonitus ipfo congreffu Numida, *gratias de fratris filio remiffo agit. Ex eo tempore,* affirmat, *eam fe quaefiffe occafionem, quam tandem oblatam Deûm immortalium beneficio non omiferit. Cupere fe illi populoque Romano operam navare, ita ut nemo unus externus magis enife adjuverit rem Romanam. Id fe, etiamfi jam pridem vellet, minus praeftare in Hifpania, aliena atque ignota terra, potuiffe: in qua autem genitus educatusque in fpem paterni regni effet, facile praeftaturum. Siquidem eundem Scipionem ducem in Africam mittant Romani, fatis fperare perbrevis aevi Carthaginem effe.* Laetus eum Scipio vidit audivitque: cum caput rerum in omni hoftium equitatu Mafiniffam fuiffe fciret, et ipfe juvenis fpecimen animi prae fe ferret. Fide data acceptaque, profectus retro Tarraconem eft. Mafiniffa permiffu Romanorum, ne fine caufa trajeciffe in continentem videretur, populatus proximos agros, Gades rediit.

XXXVI. Magoni, defperatis in Hispania rebus, in quarum fpem feditio primum militaris, deinde defectio Indibilis animos ejus fuftulerant, paranti trajicere in Africam, nuntiatum ab Carthagine eft, jubere fenatum, ut claffem, quam Gadibus haberet, in Italiam trajiceret; conducta ibi Gallorum ac Ligurum quanta maxima poffet juventute, conjungeret fe Hannibali: neu fenefcere bellum, maximo impetu, majore fortuna coeptum, fineret. Ad eam rem et a Carthagine pecunia Magoni advecta eft: et ipfe, quantam potuit, a Gaditanis exegit, non aerario modo eorum, fed etiam templis fpoliatis, et privatim omnibus coactis aurum argentumque in publicum conferre. Cum praetervcheretur Hispaniae oram, haud procul Carthagine Nova expofitis in terram militibus,

bus, proximos depopulatus agros, inde ad urbem classem appulit. ibi cum interdiu milites in navibus tenuisset, nocte in litus expositos ad partem eam muri, qua capta Carthago ab Romanis fuerat, ducit: nec praesidio satis valido urbem teneri ratus, et aliquos oppidanorum ad spem novandi res aliquid moturos. Ceterum nuntii ex agris trepidi simul populationem agrestiumque fugam et hostium adventum attulerant: et visa interdiu classis erat, nec sine causa electam ante urbem stationem apparebat. itaque instructi armatique intra portam, ad stagnum ac mare versam, continebantur. Ubi effusi hostes, mixta inter milites navalis turba, ad muros tumultu majore, quam vi, subierunt, patefacta repente porta, Romani cum clamore erumpunt: turbatosque hostes, et ad primum incursum conjectumque telorum aversos, usque ad litus cum multa caede persequuntur. nec, nisi naves litori appulsae trepidos accepissent, superfuisset pugnae aut fugae quisquam. In ipsis quoque trepidatum navibus est, dum, ne hostes cum suis simul irrumperent, trahunt scalas, orasque et ancoras, ne in moliendo mora esset, praecidunt. multique adnantes navibus, incerto prae tenebris, quid aut peterent aut vitarent, foede interierunt. Postero die cum classis inde retro ad oceanum, unde venerat, fugisset, ad octingenti homines caesi inter murum litusque, et ad duo millia armorum inventa.

XXXVII. Mago, cum Gades repetisset, exclusus inde, ad Cimbim (haud procul a Gadibus is locus abest) classe appulsa, mittendis legatis, querendoque, quod portae sibi socio atque amico clausae forent, purgantibus iis, multitudinis concursu factum, infestae ob direpta quaedam abs conscendentibus naves militibus, ad colloquium Suffetes eorum, qui summus Poenis est magistratus, cum quaestore elicuit, laceratosque verberibus cruci affigi jussit: inde navibus ad Pityusam insulam, centum millia ferme a continenti, (Poeni tum eam incolebant) trajecit: itaque classis bona cum pace accepta est, nec commeatus modo benigne praebiti, sed in supplementum classis juventus armaque data, quorum fiducia Poe-

Poenus in Baliares insulas (quinquaginta inde millia absunt) transmisit. Duae sunt Baliares insulae, major altera atque opulentior armis virisque: et portum habet, ubi commodo hibernaturum se (et jam extremum autumni erat) credebat. ceterum, haud secus quam si Romani eam insulam incolerent, hostiliter classi occursum est. Fundis ut nunc plurimum, ita tunc solo eo telo utebantur. nec quisquam alterius gentis unus tantum ea arte, quantum inter alios omnes Baliares excellunt, itaque tanta vis lapidum creberrimae grandinis modo in propinquantem jam terrae classem effusa est, ut, intrare portum non ausi, averterent in altum naves. In minorem inde Baliarium insulam trajecerunt, fertilem agro; viris, armis haud aeque validam. Itaque egressi navibus supra portum loco munito castra locant: ac, sine certamine urbe agroque potiti, duobus millibus auxiliarium inde conscriptis, missisque Carthaginem, ad hibernandum naves subduxerunt. Post Magonis ab oceani ora discessum, Gaditani Romanis deduntur.

XXXVIII. Haec in Hispania P. Scipionis ductu auspicioque gesta. Ipse, L. Lentulo et L. Manlio Acidino provincia tradita, decem navibus Romam rediit. et, senatu extra urbem dato in aede Bellonae, quas res in Hispania gessisset, disseruit: quoties signis collatis dimicasset, quot oppida ex hostibus vi cepisset, quas gentes in ditionem populi Romani redegisset. *adversus quatuor se imperatores, quatuor victores exercitus in Hispaniam isse: neminem Carthaginiensem in iis terris reliquisse.* Ob has res gestas magis tentata est triumphi spes, quam petita pertinaciter; quia neminem ad eam diem triumphasse, qui sine magistratu res gessisset, constabat. Senatu misso, urbem est ingressus, argentique prae se in aerarium tulit quatuordecim millia pondo trecenta quadraginta duo, et signati argenti magnum numerum. Comitia inde creandis consulibus habuit L. Veturius Philo: centuriaeque omnes ingenti favore P. Scipionem consulem dixerunt. collega additur ei P. Licinius Crassus pontifex maximus. Ceterum, comitia majore, quam ulla per id bellum, celebrata frequentia, proditum memo-

moriae est. Convenerant undique non suffragandi modo, sed etiam spectandi causa P. Scipionis. concurrebantque et domum frequentes, et in Capitolium ad immolantem eum, cum centum bubus votis in Hispania Jovi sacrificaret: spondebantque animis, sicut L. Lutatius superius bellum Punicum finisset, ita id, quod instaret, P. Cornelium finiturum; atque, ut Hispania omni Poenos expulisset, sic Italia pulsurum esse: Africamque ei, perinde ac debellatum in Italia foret, provinciam destinabant. Praetoria inde comitia habita. creati duo, qui tum aediles plebis erant, Sp. Lucretius et Cn. Octavius, et ex privatis Cn. Servilius Caepio et L. Aemilius Papus. *Quartodecimo anno Punici belli P. Cornelius Scipio et P. Licinius Crassus ut consulatum inierunt, nominatae consulibus provinciae sunt, Sicilia Scipioni extra sortem, concedente collega, quia sacrorum cura pontificem maximum in Italia retinebat; Bruttii Crasso. Tum praetoriae provinciae in sortem conjectae. urbana Cn. Servilio obtigit, Ariminum (ita Galliam appellabant) Sp. Lucretio, Sicilia L. Aemilio, Cn. Octavio Sardinia. Senatus in Capitolio habitus. ibi, referente P. Scipione, senatusconsultum factum est, ut, quos ludos inter seditionem militarem in Hispania vovisset, ex ea pecunia, quam ipse in aerarium detulisset, faceret.

XXXIX. Tum Saguntinorum legatos in senatum introduxit. Ex eis maximus natu: *Etsi nihil ultra malorum est, Patres conscripti, quam quod passi sumus, ut ad ultimum fidem vobis praestaremus; tamen ea vestra merita, imperatorumque vestrorum erga nos fuerunt, ut nos cladium nostrarum non poeniteat. Bellum propter nos suscepistis: susceptum quartumdecimum annum tam pertinaciter geritis, ut saepe ad ultimum discrimen et ipsi veneritis, et populum Carthaginiensem adduxeritis. Cum in Italia tam atrox bellum et Hannibalem hostem haberetis, consulem cum exercitu in Hispaniam, velut ad colligendas reliquias naufragii nostri, misistis. P. et Cn. Cornelii, ex quo in provinciam venerunt, nullo tempore destiterunt, quae nobis secunda, quaeque adversa hostibus nostris essent, facere. Jam omnium primum oppidum nobis restituerunt: per omnem*

Hispaniam cives nostros venumdatos, dimissis, qui conquirerent, ex servitute in libertatem restituerunt. Cum jam prope esset, ut optabilem ex miserrima fortunam haberemus; P. et Cn Cornelii imperatores vestri luctuosius nobis quoque, quam vobis, perierunt. Tum vero ad hoc retracti ex distantibus locis in sedem antiquam videbamur, ut iterum periremus, et alterum excidium patriae videremus: nec ad perniciem nostram Carthaginiensi utique aut duce aut exercitu opus esse: ab Turdulis nos veterrimis hostibus, qui prioris quoque excidii causa nobis fuerant. exstingui posse. cum ex insperato repente misistis nobis P. hunc Scipionem: quem, fortunatissimi omnium Saguntinorum videmur, quia consulem declaratum videmus, ac vidisse nos civibus nostris renuntiaturi sumus, spem omnem salutemque nostram. qui. cum plurimas hostium vestrorum cepisset in Hispania urbes, ubique ex captorum numero excretos Saguntinos in patriam remisit; postremo Turdetaniam, adeo infestam nobis, ut illa gente incolumi stare Saguntum non posset, ita bello afflixit, ut non modo nobis, (absit verbo invidia) ne posteris quidem timenda nostris esset. Deletam urbem cernimus eorum, quorum in gratiam Saguntum deleverat Hannibal. vectigal ex agro eorum capimus, quod nobis non fructu jucundius est, quam ultione. Ob haec, quibus majora neque sperare, neque optare ab Diis immortalibus poteramus, gratias actum nos decem legatos Saguntinus senatus populusque ad vos misit: simul gratulatum, quod ita res hos annos in Hispania atque Italia gessistis, ut Hispaniam non Ibero amne tenus, sed qua terrarum ultimas finit oceanus. domitam armis habeatis: Italiae, nisi quatenus vallum castrorum cingit, nihil reliqueritis Poeno. Jovi optimo maximo, praesidi Capitolinae arcis, non grates tantum ob haec agere jussi sumus, sed donum hoc etiam, si vos permitteretis, coronam auream in Capitolium victoriae ergo ferre. Id uti permittatis, quaesumus: utique, si vobis ita videtur, quae nobis imperatores vestri commoda tribuerunt, ea rata atque perpetua auctoritate vestra faciatis. Senatus legatis Saguntinis respondit, *Et dirutum et restitutum Saguntum fidei socialis utrinque servatae documentum omnibus gentibus fore. Suos imperatores recte, et ordine, et ex voluntate senatus fecisse, quod Saguntum restitu-*

ſtituerint, civesque Saguntinos ſervitio exemerint: quaeque alia eis benigne fecerint, ea ſenatum ita voluiſſe fieri, donum permittere, ut in Capitolio ponerent. Locus inde lautiaque legatis praeberi juſſa, et muneris ergo in ſingulos dari ne minus dena millia aeris. Legationes deinde ceterae in ſenatum introductae, auditaeque. Et petentibus Saguntinis, ut, quatenus tuto poſſent, Italiam ſpectatum irent, duces dati, literaeque per oppida miſſae, ut Hispanos comiter acciperent. Tum de republica, de exercitibus ſcribendis, de provinciis relatum.

XL. Cum Africam novam provinciam extra ſortem P. Scipioni deſtinari homines fama ferrent, et ipſe, nulla jam modica gloria contentus, non ad gerendum modo bellum, ſed ad finiendum, diceret ſe conſulem declaratum eſſe, neque aliter id fieri poſſe, quam ſi ipſe in Africam exercitum transportaret, et, acturum ſe id per populum, aperte ferret, ſi ſenatus adverſaretur, id conſilium haudquaquam primoribus Patrum cum placeret, ceterique per metum aut ambitionem muſſarent; Q. Fabius Maximus rogatus ſententiam, *Scio,* inquit, *multis veſtrûm videri, Patres conſcripti, rem actam hodierno die agi, et fruſtra habiturum orationem, qui, tanquam de integra re, de Africa provincia ſententiam dixerit. Ego autem primum illud ignoro, quemadmodum jam certa provincia Africa conſulis viri fortis ac ſtrenui ſit, quam nec ſenatus cenſuit in hunc annum provinciam eſſe, nec populus juſſit: deinde, ſi eſt, conſulem peccare arbitror, qui de re transacta ſimulando ſe referre, ſenatum ludibrio habet, non ſenatorem modo, qui, de quo conſulitur, ſuo loco dicit ſententiam. Atque ego certum habeo, diſſentienti mihi ab iſta feſtinatione in Africam trajiciendi, duarum rerum ſubeundam opinionem eſſe: unius, inſitae ingenio meo cunctationis, quam metum pigritiamque homines adoleſcentes ſane appellent, dum ne poeniteat, adhuc aliorum ſpecioſiora primo adſpectu conſilia ſemper viſa, mea uſu meliora: alterius, obtrectationis atque invidiae adverſus creſcentem in dies gloriam fortiſſimi conſulis. A qua ſuſpicione ſi me neque vita acta et mores mei,*

mei, neque dictatura cum quinque consulatibus, tantumque gloriae belli domique partae vindicat, ut propius fastidium ejus sim, quam desiderium; aetas saltem liberet. quae enim mihi aemulatio cum eo esse potest, qui ne filio quidem meo aequalis sit? Me dictatorem, cum vigerem adhuc viribus, et in cursu maximarum rerum essem, recusantem nemo aut in senatu, aut ad populum audivit, quo minus insectanti me magistro equitum, quod fando nunquam ante auditum erat, imperium mecum aequaretur. Rebus, quam verbis, assequi malui, ut, qui aliorum judicio mihi comparatus erat, sua mox confessione me sibi praeferret: nedum ego, perfunctus honoribus, certamina mihi atque aemulationes cum adolescente florentissimo proponam. videlicet ut mihi jam vivendo, non solum rebus gerendis fesso, si huic negata fuerit, Africa provincia decernatur. cum ea gloria, quae parta est, vivendum atque moriendum est. Vincere ego prohibui Hannibalem, ut a vobis, quorum vigent nunc vires, etiam vinci posset.

XLI. *Illud te mihi ignoscere, P. Corneli, aequum erit, si, cum in me ipso nunquam pluris famam hominum, quam rempublicam, fecerim, ne tuam quidem gloriam bono publico praeponam. quanquam, si aut bellum nullum in Italia, aut is hostis esset, ex quo victo nihil gloriae quaereretur, qui te in Italia retineret, etsi id bono publico faceret, simul cum bello materiam gloriae tuae isse ereptum videri posset. Cum vero Hannibal hostis incolumi exercitu quartumdecimum annum Italiam obsideat, poenitebit te, P. Corneli, gloriae tuae, si hostem eum, qui tot funerum, tot cladium nobis causa fuit, tu consul Italia expuleris, et, sicut penes C. Lutatium prioris Punici perpetrati belli titulus fuit, ita penes te hujus fuerit? Nisi aut Hamilcar Hannibali dux est praeferendus, aut illud bellum huic, aut victoria illa major clariorque, quam haec, (modo contingat, ut te consule vincamus) futura est. Ab Drepanis atque Eryce detraxisse Hamilcarem, quam Italia expulisse Poenos atque Hannibalem, malis? Ne tu quidem, etsi magis partam, quam speratam gloriam amplecteris, Hispania potius, quam*

quam Italia, bello liberata gloriatus fueris. Nondum is est Hannibal, quem non magis timuisse videatur, quam contemsisse, qui aliud bellum maluerit. Quin igitur ad hoc accingeris, nec per istos circuitus, ut, cum in Africam trajeceris, secuturum te illuc Hannibalem speres potius, quam recto hinc itinere, ubi Hannibal est, eo bellum intendis? Egregiam istam palmam belli Punici patrati petis? Hoc et natura prius est, tua cum defenderis, aliena ire oppugnatum. Pax ante in Italia, quam bellum in Africa sit: et nobis prius decedat timor, quam ultro aliis inferatur. Si utrumque tuo ductu auspicioque fieri potest, Hannibale hic victo, illic Carthaginem expugna. si altera utra victoria novis consulibus relinquenda est; prior cum major clariorque, tum causa etiam insequentis fuerit. Nam nunc quidem praeterquam quod et in Italia et in Africa duos diversos exercitus alere aerarium non potest; praeterquam quod, unde classes tueamur, unde commeatibus praebendis sufficiamus, nihil reliqui est; quid? periculi tandem, quantum adeatur, quem fallit? P. Licinius in Italia, P. Scipio bellum in Africa geret. Quid? si (quod omnes Dii omen avertant, et dicere etiam reformidat animus, sed, quae acciderunt, accidere possunt) et victor Hannibal ire ad urbem pergat; tum demum te consulem ex Africa, sicut Q. Fulvium a Capua, arcessemus? Quid? quod in Africa quoque Mars communis belli erit? Domus tibi tua, pater patruusque, intra triginta dies cum exercitibus caesi, documento sint; ubi per aliquot annos, maximis rebus terra marique gerendis, amplissimum nomen apud exteras gentes populi Romani vestraeque familiae fecerant. Dies me deficiat, si reges imperatoresque, temere in hostium terras transgressos cum maximis cladibus suis exercituumque suorum, numerare velim. Athenienses, prudentissima civitas, bello domi relicto, auctore aeque impigro ac nobili juvene, magna classe in Siciliam transmissa, una navali pugna florentem rempublicam suam in perpetuum afflixerunt.

XLII. *Externa et nimis antiqua repeto. Africa eadem ista et M. Atilius, insigne utriusque fortunae exemplum, nobis documento sint. Nae tibi, P. Corneli,*

cum ex alto Africam conspexeris, ludus et jocus fuisse Hispaniae tuae videbuntur. Quid enim simile? pacato mari praeter oram Italiae Galliaeque vectus Emporias, in urbem sociorum, classem appulisti: expositos milites, per tutissima omnia, ad socios et amicos populi Romani Tarraconem duxisti. ab Tarracone deinde iter per praesidia Romana: circa Iberum exercitus patris patruique tui, post amissos imperatores ferociores et calamitate ipsa: dux tumultuarius quidem ille L. Marcius, et militari suffragio ad tempus lectus, ceterum, si nobilitas ac justi honores adornarent, claris imperatoribus qualibet arte belli par: oppugnata per summum otium Carthago, nullo trium Punicorum exercituum socios defendente. Cetera, neque ea elevo, nullo tamen modo Africo bello comparanda; ubi non portus ullus classi nostrae apertus, non ager pacatus, non civitas socia, non rex amicus, non consistendi usquam locus, non procedendi. Quacunque circumspexeris, hostilia omnia atque infesta. An Syphaci Numidisque credis? satis sit semel creditum. Non semper temeritas est felix: et fraus fidem in parvis sibi praestruit, ut, cum operae pretium sit, cum mercede magna fallat. Non hostes patrem patruumque tuum armis prius, quam Celtiberi socii fraude, circumvenerunt: nec tibi ipsi a Magone et Hasdrubale, hostium ducibus, quantum ab Indibili et Mandonio in fidem acceptis, periculi fuit. Numidis tu credere potes, defectionem militum tuorum expertus? Et Syphax et Masinissa se, quam Carthaginienses, malunt potentes in Africa esse: Carthaginienses, quam quenquam alium. Nunc illos aemulatio inter sese et omnes causae certaminum acuunt, quia procul externus metus est. Ostende Romana arma, exercitum alienigenam; velut ad commune restinguendum incendium concurrent. Aliter iidem illi Carthaginienses Hispaniam defenderunt: aliter moenia patriae, templa Deûm, aras et focos, defendent: cum euntes in proelium pavida prosequetur conjux, et parvi liberi occursabunt. Quid porro? Si satis confisi Carthaginienses consensu Africae, fide sociorum regum, moenibus suis, cum tuo exercitusque tui praesidio nudatam Italiam viderint, ipsi ultro novum exercitum in Italiam aut ex Africa miserint; aut

Mago-

Magonem, quem a Baliaribus classe transmissa, jam praeter oram Ligurum Alpinorum vectari constat, Hannibali se conjungere jusserint? Nempe in eodem terrore erimus, in quo nuper fuimus, cum Hasdrubal in Italiam transscendit: quem tu, qui non solum Carthaginem, sed omnem Africam, exercitu tuo es clausurus, e manibus tuis in Italiam emisisti. Victum a te dices: eo quidem minus vellem, et id tua, non reipublicae solum, causa, iter datum victo in Italiam esse. Patere, nos omnia, quae prospera tibi ac populi Romani imperio evenere, tuo consilio assignare; adversa casibus incertis belli et fortunae delegare. Quo melior fortiorque es, eo magis talem praesidem sibi patria atque universa Italia retinet. Non potes ne ipse quidem dissimulare, ubi Hannibal sit, ibi caput atque arcem hujus belli esse. quippe qui prae te feras, eam tibi causam trajiciendi in Africam esse, ut Hannibalem eo trahas. Sive igitur hic, sive illic, cum Hannibale est tibi futura res. Utrum ergo tandem firmior eris in Africa solus, an hic, tuo collegaeque tui exercitu conjuncto? ne Claudius quidem et Livius consules tam recenti exemplo, quantum id intersit, documento sunt? Quid? Hannibalem utrum tandem extremus angulus agri Bruttii, frustra jam diu poscentem ab domo auxilia, an propinqua Carthago et tota socia Africa potentiorem armis virisque faciet? Quod istud consilium est, ibi malle decernere, ubi tuae dimidio minores copiae sint, hostium multo majores, quam ubi duobus exercitibus adversus unum, tot proeliis et tam diuturna et gravi militia fessum, pugnandum sit? Quam compar consilium tuum parentis tui consilio sit, reputa. Ille, consul profectus in Hispaniam, ut Hannibali ab Alpibus descendenti occurreret, in Italiam ex provincia rediit: tu, cum Hannibal in Italia sit, relinquere Italiam paras; non quia reipublicae id utile, sed quia tibi amplum et gloriosum censes esse: sicut cum, provincia et exercitu relicto, sine lege, sine senatusconsulto, duabus navibus populi Romani imperator fortunam publicam et majestatem imperii, quae tum in tuo capite periclitabantur, commisisti. Ego P. Cornelium, Patres conscripti, reipublicae nobisque, non sibi ipsi privatim

creatum consulem existimo: exercitusque ad custodiam urbis atque Italiae scriptos esse, non quos regio more per superbiam consules, quo terrarum velint, trajiciant.

XLIII. Cum oratione ad tempus parata Fabius, tum auctoritate et inveterata prudentiae fama, magnam partem senatus, et seniores maxime, movisset, pluresque consilium senis, quam animum adolescentis ferocem, laudarent: Scipio ita locutus fertur: *Et ipse Q. Fabius principio orationis, Patres conscripti, commemoravit, in sententia sua posse obtrectationem suspectam esse. Cujus ego rei non tam ipse ausim tantum virum insimulare, quam ea suspicio, vitio orationis, an rei, haud sane purgata est. Sic enim honores suos et famam rerum gestarum extulit verbis, ad exstinguendum invidiae crimen, tanquam mihi ab infimo quoque periculum sit, ne mecum aemuletur: et non ab eo, qui, quia super ceteros excellat, quo me quoque niti non dissimulo, me sibi aequari nolit. sic senem se perfunctum honoribus, et me infra aetatem filii etiam sui posuit; tanquam non longius, quam quantum vitae humanae spatium est, cupiditas gloriae extendatur, maximaque pars ejus in memoriam ac posteritatem promineat. Maximo cuique id accidere animo certum habeo, ut se non cum praesentibus modo, sed cum omnis aevi claris viris, comparent. Equidem haud dissimulo, me tuas, Q. Fabi, laudes non assequi solum velle, sed, (bona venia tua dixerim) si possim, etiam exsuperare. Illud nec tibi in me, neu mihi in minoribus natu animi sit, ut nolimus, quemquam nostri similem evadere civem. id enim non eorum modo, quibus inviderimus, sed reipublicae, et paene omnis generis humani, detrimentum sit. Commemoravit, quantum essem periculi aditurus, si in Africam trajicerem: ut meam quoque, non solum reipublicae et exercitus, vicem videretur sollicitus. Unde haec repente cura de me exorta? cum pater patruusque meus interfecti, cum duo exercitus eorum prope occidione occisi essent, cum amissae Hispaniae, cum quatuor exercitus Poenorum, quatuorque duces omnia metu armisque tenerent, cum quaesitus ad id bellum imperator nemo se ostenderet, praeter me, nemo profiteri nomen ausus esset,*

esset, cum mihi quatuor et viginti annos nato detulisset imperium populus Romanus; quid ita tum nemo aetatem meam, vim hostium, difficultatem belli, patris patruique recentem cladem commemorabat? Utrum major aliqua nunc in Africa calamitas accepta est, quam tunc in Hispania erat? An majores nunc sunt exercitus in Africa, duces plures melioresque, quam tunc in Hispania fuerunt? An aetas mea nunc maturior bello gerendo fuit, quam nunc est? An cum Carthaginiensi hoste in Hispania, quam in Africa, bellum geri aptius est? Facile est, post fusos fugatosque quatuor exercitus Punicos, post tot urbes vi captas, aut metu subactas in ditionem, post perdomita omnia usque ad oceanum, tot regulos, tot saevas gentes, post receptam totam Hispaniam, ita ut vestigium nullum belli reliquum sit, elevare meas res gestas: tam, Hercule, quam, si victor ex Africa redierim, ea ipsa elevare, quae nunc, retinendi mei causa, ut terribilia eadem videantur, verbis extolluntur. Negat aditum esse in Africam, negat ullos patere portus. M. Atilium captum in Africa commemorat; tanquam M. Atilius primo accessu ad Africam offenderit. neque recordatur, illi ipsi tam infelici imperatori patuisse tamen portus Africae, et res egregias primo anno gessisse, et, quantum ad Carthaginienses duces attinet, invictum ad ultimum permansisse. Nihil igitur me isto tu exemplo terrueris: si hoc bello, non priore, si nuper, et non annis ante quadraginta, ista clades accepta foret, qui ego minus in Africam, Regulo capto, quam, Scipionibus occisis, in Hispaniam trajicerem? Nec felicius Xanthippum Lacedaemonium Carthagini, quam me patriae meae sinerem natum esse: crescеretque mihi ex eo ipso fiducia, quod possit in hominis unius virtute tantum momenti esse. At etiam Athenienses audiendi sunt, temere in Siciliam, omisso domi bello, transgressi. Cur ergo, quoniam Graecas fabulas enarrare vacat, non Agathoclem potius, Syracusanum regem, cum diu Sicilia Punico bello ureretur, transgressum in hanc eandem Africam, avertisse eo bellum, unde venerat, refert?

XLIV.

XLIV. *Sed quid, ultro metum inferre hosti, et ab se remoto periculo alium in discrimen adducere, quale sit, veteribus externisque exemplis admonere opus est? Majus praesentiusve ullum exemplum esse, quam Hannibal, potest? Multum interest, alienos populere fines, an tuos uri, exscindi, videas. plus animi est inferenti periculum, quam propulsanti. Ad hoc major ignotarum rerum est terror: bona malaque hostium ex propinquo ingressus fines aspicias. Non speraverat Hannibal fore, ut tot in Italia populi ad se deficerent, quot defecerunt post Cannensem cladem; quanto minus quidquam in Africa Carthaginiensibus firmum ac stabile sit, infidis sociis, gravibus ac superbis dominis? Ad hoc nos, etiam deserti ab sociis, viribus nostris, milite Romano, stetimus. Carthaginiensi nihil civilis roboris est. mercede paratos milites habent, Afros Numidasque, levissima fidei mutandae ingenia. Hic modo nihil morae sit, una et trajecisse me audietis, et ardere bello Africam, et molientem hinc Hannibalem, et obsideri Carthaginem. laetiores et frequentiores ex Africa exspectate nuntios, quam ex Hispania accipiebatis. Has mihi spes subjicit fortuna populi Romani, Dii foederis ab hoste violati testes, Syphax et Masinissa reges: quorum ego fidei ita innitar, ut bene tutus a perfidia sim. Multa, quae nunc ex intervallo non apparent, bellum aperiet. et id est viri et ducis, non deesse fortunae praebenti se, et oblata casu flectere ad consilium. Habebo, Q. Fabi, parem, quem das, Hannibalem; sed illum potius ego traham, quam ille me retineat. In sua terra cogam pugnare eum, et Carthago praemium victoriae erit, quam semiruta Bruttiorum castella. Ne quid interim, dum trajicio, dum expono exercitum in Africa, dum castra ad Carthaginem promoveo, respublica hic detrimenti capiat; quod tu, Q. Fabi, cum victor tota Italia volitaret Hannibal, potuisti praestare, hoc vide ne contumeliosum sit, concusso jam et paene fracto Hannibale, negare, posse P. Licinium consulem virum fortissimum praestare: qui, ne a sacris absit pontifex maximus, ideo in sortem tam longinquae provinciae non venit. Si, Hercule, nihilo maturius hoc, quo ego censeo, modo perficeretur bellum, tamen ad dignitatem populi Romani, famamque apud reges gentesque externas pertinebat, non ad defendendam*

modo

modo Italiam, ſed ad inferenda etiam Africae arma, videri nobis animum eſſe; nec hoc credi vulgarique, quod Hannibal auſus ſit, neminem ducem Romanorum audere; et priore Punico bello, tum cum de Sicilia certaretur, toties Africam ab noſtris exercitibusque et claſſibus oppugnatam; nunc, cum de Italia certetur, Africam pacatam eſſe. Requieſcat aliquando vexata tam diu Italia: uratur evaſteturque invicem Africa. Caſtra Romana potius Carthaginis portis immineant, quam nos iterum vallum hoſtium ex moenibus noſtris videamus. Africa ſit reliqui belli ſedes: illuc terror fugaque, populatio agrorum, defectio ſociorum, ceterae belli clades, quae in nos per quatuordecim annos ingruerunt, vertantur. Quae ad rempublicam pertinent, et bellum, quod inſtat, et provincias, de quibus agitur, dixiſſe ſatis eſt. Illa longa oratio, nec ad vos pertinens ſit, ſi, quemadmodum Q. Fabius meas res geſtas in Hiſpania elevavit, ſic et ego contra gloriam ejus eludere, et meam verbis extollere velim. Neutrum faciam, Patres conſcripti: et, ſi ulla alia re, modeſtia certe et temperando linguae adoleſcens ſenem vicero. Ita et vixi, et res geſſi, ut tacitus ea opinione, quam veſtra ſponte conceptam animis haberetis, facile contentus eſſem.

XLV. Minus aequis animis auditus eſt Scipio, quia vulgatum erat, ſi apud ſenatum non obtinuiſſet, ut provincia Africa ſibi decerneretur, ad populum extemplo laturum. itaque Q. Fulvius, qui conſul quater et cenſor fuerat, poſtulavit a conſule, ut palam in ſenatu diceret, *permitteretne Patribus, ut de provinciis decernerent? ſtaturusque eo eſſet, quod cenſuiſſent, an ad populum laturus?* Cum Scipio reſpondiſſet, ſe, quod e republica eſſet, facturum; tum Fulvius, *Non ego ignarus, quid reſponſurus facturusve eſſes, quaeſivi, quippe cum prae te feras, tentare magis, quam conſulere ſenatum, et, ni provinciam tibi, quam volueris, extemplo decernamus, paratam rogationem habeas. Itaque a vobis, tribuni plebis, poſtulo,* inquit, *ut ſententiam mihi ideo non dicenti, quod, etſi in meam ſententiam diſcedatur, non ſit ratum habiturus conſul, auxilio ſitis.* Inde altercatio orta, cum conſul negaret, aequum eſſe tribunos inter-

intercedere, quo minus suo quisque loco senator rogatus sententiam diceret. Tribuni ita decreverunt, *Si consul senatui de provinciis permittit, stari eo, quod senatus censuerit, placet; nec de ea re ferri ad populum patiemur: si non permittit, qui de ea re sententiam recusabit dicere, auxilio erimus.* Consul diem ad colloquendum cum collega petiit. Postero die permissum senatui est. Provinciae ita decretae: alteri consuli Sicilia et triginta rostratae naves, quas C. Servilius superiore anno habuisset; permissumque, ut in Africam, si id e republica esse censeret, trajiceret, alteri Bruttii et bellum cum Hannibale, cum eo exercitu, quem L. Veturius, aut Q. Caecilius. hi et sortirentur inter se, compararentve, uter in Bruttiis duabus legionibus, quas consul reliquisset, rem gereret: imperiumque in annum prorogaretur, cui ea provincia evenisset. et ceteris, praeter consules praetoresque, qui exercitibus provinciisque praefuturi erant, prorogata imperia. Q. Caecilio sorte evenit, ut cum consule in Bruttiis adversus Hannibalem bellum gereret. Ludi deinde Scipionis magna frequentia et favore spectantium celebrati. Legati, Delphos ad donum ex praeda Hasdrubalis portandum missi, M. Pomponius Matho et Q. Catius, tulerunt coronam auream ducentûm pondo, et simulacra spoliorum, ex mille pondo argenti facta. Scipio, cum, ut delectum haberet, neque impetrasset, neque magnopere tetendisset, ut voluntarios ducere sibi milites liceret, tenuit: et, quia impensae negaverat reipublicae futuram classem, ut, quae ab sociis darentur ad novas fabricandas naves, acciperet. Etruriae primum populi, pro suis quisque facultatibus, consulem adjuturos polliciti. Caerites frumentum sociis navalibus commeatumque omnis generis; Populonienses ferrum; Tarquinienses lintea in vela; Volaterrani interamenta navium et frumentum; Arretinî triginta millia scutorum, galeas totidem, pila, gaesa, hastas longas, millium quinquaginta summam pari cujusque generis numero expleturos, secures, rutra, falces, alveolos, molas, quantum in quadraginta longas naves opus esset, tritici centum et viginti millia modiûm, et in viaticum decurionibus remigibusque collaturos:

turos: Perusini, Clusini, Rusellani abietem in fabricandas naves, et frumenti magnum numerum. abiete ex publicis silvis est usus. Umbriae populi, et praeter hos Nursini, et Reatini, et Amiternini, Sabinusque ager omnis, milites polliciti. Marsi, Peligni, Marrucinique, multi voluntarii nomina in classem dederunt. Camertes, cum aequo foedere cum Romanis essent, cohortem armatam sexcentorum hominum miserunt. Triginta navium carinae, viginti quinqueremes, decem quadriremes, cum essent positae, ipse ita institit operi, ut die quadragesimo quinto, quam ex silvis detracta materia erat, naves instructae armataeque in aquam deductae sint.

XLVI. Profectus in Siciliam est triginta navibus longis, voluntariorum septem ferme millibus in naves impositis. Et P. Licinius in Bruttios ad duos exercitus consulares venit. ex eis eum sibi sumsit, quem L. Veturius consul habuerat. Metello, ut, quibus praefuisset legionibus, iis praeesset, (facilius cum assuetis imperio rem gesturum ratus) permisit. Et praetores diversi in provincias profecti. Et, quia pecunia ad bellum deerat, agri Campani regionem, a fossa Graeca ad mare versam, vendere quaestores jussi; indicio quoque permisso, qui ager civis Campani fuisset, ut is publicus populi Romani esset. indici praemium constitutum, quantae pecuniae ager indicatus esset, pars decima. Et Cn. Servilio praetori urbis negotium datum, ut Campani cives, ubi cuique ex senatusconsulto liceret habitare, ibi habitarent; (animadverteretque in eos, qui alibi habitarent.) Eadem aestate Mago, Hamilcaris filius, ex minore Baliarium insula, ubi hibernarat, juventute lecta in classem imposita, in Italiam triginta ferme rostratis navibus et multis onerariis, duodecim millia peditum, duo ferme equitum trajecit: Genuamque, nullis praesidiis maritimam oram tutantibus, repentino adventu cepit. inde ad oram Ligurum Alpinorum, si quos ibi motus facere posset, classem appulit. Ingauni (Ligurum ea gens est) bellum ea tempestate gerebant cum Epanteriis montanis. Igitur Poenus, Savone oppido Alpino praeda deposita, et decem longis navibus in statio-

tione ad praesidium relictis, ceteris Carthaginem missis ad tuendam maritimam oram, quia fama erat Scipionem trajecturum esse, ipse, societate cum Ingaunis, quorum gratiam malebat, composita, montanos instituit oppugnare. Et crescebat exercitus in dies, ad famam nominis ejus Gallis undique confluentibus. Ea literis cognita Sp. Lucretii, ne frustra, Hasdrubale cum exercitu deleto biennio ante, forent laetati, si par aliud inde bellum, duce tantum mutato, oriretur, curam ingentem accenderunt Patribus. Itaque et M. Livium proconsulem ex Etruria volonum exercitum admovere Ariminum jusserunt, et Cn. Servilio praetori negotium datum, ut, si e republica censeret esse, urbanas legiones, cui imperio videretur dato, ex urbe duci juberet. M. Valerius. Laevinus Arretium eas legiones duxit. Eisdem diebus naves onerarias Poenorum ad octoginta circa Sardiniam ab Cn. Octavio, qui provinciae praeerat, captas, Coelius frumento misso ad Hannibalem commeatuque onustas, Valerius praedam Etruscam Ligurumque montanorum captivos Carthaginem perportantes, tradit. in Bruttiis nihil ferme anno eo memorabile gestum. Pestilentia incesserat pari clade in Romanos Poenosque: nisi quod Punicum exercitum super morbum etiam fames affecit. Propter Junonis Laciniae templum aestatem Hannibal egit; ibique aram condidit dedicavitque, cum ingenti rerum ab se gestarum titulo, Punicis Graecisque literis insculpto.

EPITO-

EPITOME LIBRI XXIX.

Ex Sicilia C. Laelius in Africam a Scipione missus ingentem praedam reportavit, et mandata Masinissae Scipioni exposuit, conquerentis, quod nondum exercitum in Africam trajecisset. Bellum in Hispania finitum, victore Romano, quod Indibilis excitaverat; ipse in acie occisus. Mandonius exposcentibus Romanis a suis deditus est. Magoni, qui in Gallia et Liguribus erat, ex Africa et militum ampla manus missa, et pecuniae, quibus auxilia conduceret: praeceptumque, ut se Hannibali jungeret. Scipio a Syracusis in Bruttios trajecit, et Locros, pulso Punico praesidio, fugatoque Hannibale, recepit. Pax cum Philippo facta est. Idaea mater deportata est Romam a Pessinunte oppido Phrygiae, carmine in libris Sibyllinis invento, pelli Italia alienigenam hostem posse, si mater Idaea deportata Romam esset. *tradita autem est Romanis per Attalum regem Asiae. Lapis erat, quem matrem Deûm incolae dicebant. Excepit P. Scipio Nasica Cn. filius, ejus, qui in Hispania perierat, vir optimus a senatu judicatus, adolescens nondum quaestorius, quoniam ita responsum jubebat:* ut numen id ab optimo viro reciperetur consecraretur que. *Locrenses legatos Romam miserunt, qui de impotentia Q. Pleminii legati quererentur, quod pecuniam Proserpinae abstulerat, et liberos eorum ac conjuges stupraverat. Pleminius, in catenis Romam perductus, in carcere mortuus est. Cum falsus rumor de P. Scipione proconsule, qui in Sicilia erat, in urbem perlatus esset, tanquam is luxuriaretur; missis ob hoc legatis a senatu, qui explorarent, an ea vera essent, purgatus infamia Scipio in Africam trajecit, senatus permissu. Syphax, accepta in matrimonium filia Hasdrubalis Gisgonis, amicitiae, quam cum Scipione ipse junxerat, renuntiavit. Masinissa rex Massyliorum, dum pro Carthaginiensibus in Hispania militat, amisso patre Gala, de regno exciderat. quo per bellum saepe repetito, aliquot proeliis a Syphace rege Numidarum victus, in totum privatus est:*

 et

et cum ducentis equitibus exſul Scipioni ſe junxit: et cum eo primo ſtatim bello Hannonem Hamilcaris filium cum ampla manu interemit. Scipio, adventu Hasdrubalis et Syphacis, qui prope cum centum millibus armatorum venerant, ab obſidione Uticae depulſus, hiberna communivit. Sempronius conſul in agro Crotonienſi proſpere adverſus Hannibalem pugnavit. Luſtrum a cenſoribus conditum eſt. cenſa ſunt civium capita ducenta quatuordecim millia. Inter cenſores, M. Livium et Claudium Neronem, notabilis discordia fuit. nam et Claudius Livio collegae equum ademit, quod a populo damnatus actusque in exilium fuerat: et Livius Claudio, quod falſum in ſe teſtimonium dixiſſet, et quod non bona fide ſecum in gratiam rediſſet. Idem omnes tribus extra unam, aerarias reliquit, quod et innocentem ſe damnaſſent, et poſtea conſulem cenſoremque feciſſent.

LIBER XXIX.

I. Scipio, poſtquam in Siciliam venit, voluntarios milites ordinavit centuriavitque: ex iis trecentos juvenes, florentes aetate et virium robore, inermes circa ſe habebat, ignorantes, quem ad uſum, neque centuriati, neque armati, ſervarentur. Tum ex totius Siciliae juniorum numero principes genere et ſortuna trecentos equites, qui ſecum in Africam trajicerent, legit: diemque iis, qua equis armisque inſtructi atque ornati adeſſent, edixit. Gravis ea militia, procul domo, terra marique multos labores, magna pericula allatura videbatur; neque ipſos modo, ſed parentes cognatosque eorum ea cura angebat. Ubi dies, quae dicta erat, advenit, arma equosque oſtenderunt. tum Scipio, *renuntiari ſibi*, dixit, *quosdam equites Siculorum, tanquam gravem et duram horrere eam militiam. Si qui ita animati eſſent, malle eos ſibi jam tum fateri, quam poſtmodo querentes, ſegnes atque inutiles milites reipublicae eſſe. Expromerent, quid ſentirent: cum bona venia ſe auditurum.* Ubi ex his unus auſus eſt dicere, *ſe prorſus, ſi ſibi,*

utrum velit, liberum esset, nolle militare; tum Scipio ei, *Quoniam igitur, adolescens, quid sentires, non dissimulasti, vicarium tibi expediam, cui tu arma equumque et cetera instrumenta militiae tradas, et tecum hinc extemplo domum ducas, exerceas, docendum cures equo armisque.* Laeto conditionem accipienti unum ex trecentis, quos inermes habebat, tradit. Ubi hoc modo exauctoratum equitem cum gratia imperatoris ceteri viderunt, se quisque excusare, et vicarium accipere. Ita trecentis Siculis Romani equites substituti, sine publica impensa. Docendorum atque exercendorum curam Siculi habuerunt: quia edictum imperatoris erat, ipsum militaturum, qui ita non fecisset. Egregiam hanc alam equitum evasisse ferunt, multisque proeliis rempublicam adjuvisse. Legiones inde cum inspiceret, plurimorum stipendiorum ex iis milites delegit: maxime qui sub duce Marcello militaverant: quos cum optima disciplina institutos credebat, tum etiam ab longa Syracusarum obsidione peritissimos esse urbium oppugnandarum. nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. Inde exercitum per oppida dispertit: frumentum Siculorum civitatibus imperat; ex Italia advecto parcit; veteres naves reficit, et cum iis C. Laelium in Africam praedatum mittit; novas Panormi subducit, quia ex viridi materia raptim factae erant, ut in sicco hibernarent. Praeparatis omnibus ad bellum, Syracusas, nondum ex magnis belli motibus satis tranquillas, venit. Graeci res a quibusdam Italici generis, eadem vi, qua per bellum ceperant, retinentibus, concessas sibi ab senatu, repetebant. Omnium primum ratus tueri publicam fidem, partim edicto, partim judiciis etiam in pertinaces ad obtinendam injuriam redditis, suas res Syracusanis restituit. Non ipsis tantum ea res, sed omnibus Siciliae populis, grata fuit; eoque enisius ad bellum adjuverunt. Eadem aestate in Hispania coortum ingens bellum, conciente Ilergete Indibili, nulla alia de causa, quam per admirationem Scipionis contemtu imperatorum aliorum orto. *Eum superesse unum ducem Romanis, ceteris ab Hannibale interfectis,* rebatur: *eo nec in Hispania caesis Scipionibus alium, quem mitterent, habuisse:*

buisse: et, postquam in Italia gravius bellum urgeret, adversus Hannibalem eum arcessitum. praeterquam quod nomina tantum ducum in Hispania Romani haberent, exercitum quoque inde veterem deductum. Trepida omnia, ut inconditam turbam tironum, esse. nunquam talem occasionem liberandae Hispaniae fore. Servitum ad eam diem aut Carthaginiensibus, aut Romanis: nec invicem his aut illis, sed interdum utrisque simul. Pulsos ab Romanis Carthaginienses; ab Hispanis, si consentirent, pelli Romanos posse: ut ab omni externo imperio soluta in perpetuum Hispania in patrios rediret mores ritusque. Haec aliaque dicendo non populares modo, sed Ausetanos quoque, vicinam gentem, concitat, et alios finitimos sibi atque illis populos. itaque intra paucos dies triginta millia peditum, quatuor ferme equitum in Sedetanum agrum, quo edictum erat, convenerunt.

II. Romani quoque imperatores, L. Lentulus et L. Manlius Acidinus, ne glisceret prima negligendo bellum, junctis et ipsi exercitibus, per agrum Ausetanum, hostico, tanquam pacato, clementer ductis militibus, ad sedem hostium pervenere. trium millium spatio procul a castris eorum posuerunt castra. Primo per legatos nequidquam tentatum, ut discederetur ab armis. dein, cum in pabulatores Romanos impetus repente ab equitibus Hispanis factus esset, submisso ab statione Romana equitatu, proelium equestre fuit, haud sane memorando in partem ullam eventu. Sole oriente, postero die armati instructique omnes mille ferme passus procul a castris Romanis aciem ostendere. Medii Ausetani erant: cornua dextrum Ilergetes, laevum ignobiles tenebant Hispani populi. Inter cornua et mediam aciem intervalla patentia satis late fecerant, qua equitatum, ubi tempus esset, emitterent. Et Romani, more suo exercitum cum instruxissent, id modo hostium imitati sunt, ut inter legiones et ipsi patentes equiti relinquerent vias. Ceterum Lentulus, ei parti usum equiti fore ratus, quae prior in dehiscentem intervallis hostium aciem equites emisisset, Ser. Cornelio tribuno militum imperat, equites per patentes in hostium acie vias permittere

equos

equos jubeat: ipſe, coepta parum proſpere pedeſtri pugna, tantum moratus, dum cedenti duodecimae legioni, quae in laevo cornu adverſus Ilergetes locata erat, tertiam decimam legionem ex ſubſidiis in primam aciem firmamentum ducit; poſtquam aequata ibi pugna eſt, ad L. Manlium, inter prima ſigna hortantem, ac ſubſidia, quibus res poſtulabat locis, inducentem, venit. indicat tuta ab laevo cornu eſſe: jam miſſum ab ſe Cornelium Servium procella equeſtri hoſtes circumfuſurum. Vix haec dicta dederat, cum Romani equites, in medios invecti hoſtes, ſimul pedeſtres acies turbarunt, ſimul equitibus Hiſpanorum viam immittendi equos clauſerunt. Itaque, omiſſa pugna equeſtri, ad pedeſtrem Hiſpani deſcenderunt. Romani imperatores, ut turbatos hoſtium ordines, et trepidationem pavoremque, et fluctuantia viderunt ſigna, hortantur, orant milites, *ut perculſos invadant, neu reſtitui aciem patiantur.* non ſuſtinuiſſent tam infeſtum impetum barbari, ni regulus ipſe Indibilis cum equitibus ad pedes degreſſis ante prima ſigna peditum ſe objeciſſet. Ibi aliquamdiu atrox pugna ſtetit. tandem, poſtquam ii, qui circa regem, ſeminecem reſtantem, deinde pilo terrae affixum, pugnabant, obruti telis occubuerunt, tum fuga paſſim coepta, pluresque caeſi, quia equos conſcendendi equitibus ſpatium non fuerat, et quia perculſis acriter inſtiterunt Romani. nec ante abſceſſum eſt, quam caſtris quoque exuerunt hoſtem. Tredecim millia Hiſpanorum caeſa eo die, octingenti ferme capti. Romanorum ſociorumque paulo amplius ducenti, maxime in laevo cornu, ceciderunt. Pulſi caſtris Hiſpani, aut qui ex proelio effugerant, ſparſi primo per agros, deinde in ſuas quisque civitates redierunt.

III. Tum a Mandonio evocati in concilium, conqueſtique ibi clades ſuas, increpitis auctoribus belli, legatos mittendos ad arma tradenda deditionemque faciendam cenſuerunt. Quibus, culpam in auctorem belli Indibilem, ceteroſque principes, quorum plerique in acie cecidiſſent, conferentibus, tradentibusque arma, et dedentibus ſeſe, reſponſum eſt: *In deditionem ita*

 accipi

accipi eos, si Mandonium ceterosque belli concitores tradidissent vivos: sin minus, exercitus se in agrum Ilergetum Ausetanorumque, et deinceps aliorum populorum ducturos. Haec dicta legatis, renuntiataque in concilium. Ibi Mandonius ceterique principes comprehensi et traditi ad supplicium. Hispaniae populis reddita pax: stipendium ejus anni duplex et frumentum sex mensium imperatum, sagaque et togae exercitui, et obsides ab triginta ferme populis accepti. Ita Hispaniae rebellantis tumultu, haud magno motu, intra paucos dies concito et compresso, in Africam omnis terror versus. C. Laelius nocte ad Hipponem Regium cum accessisset, luce prima ad populandum agrum sub signis milites sociosque navales duxit. Omnibus, pacis modo incuriose agentibus, magna clades illata: nuntiique trepidi Carthaginem terrore ingenti complevere, classem Romanam Scipionemque imperatorem (et fama fuerat, jam in Siciliam transgressum) advenisse. Nec quot naves vidissent, nec quanta manus agros popularetur, satis gnari, omnia in majus, metu augente, accipiebant. itaque primo terror pavorque, dein moestitia animos incessit: *tantum fortunam mutasse, ut, qui modo ipsi exercitum ante moenia Romana habuissent victores, stratisque tot hostium exercitibus, omnes Italiae populos aut vi aut voluntate in deditionem accepissent; ii, verso Marte, Africae populationes et obsidionem Carthaginis visuri forent, nequaquam pari ad patienda ea robore, ac Romani fuissent. Illis Romanam plebem, illis Latium juventutem praebuisse; majorem semper frequentioremque pro tot caesis exercitibus subolescentem. Suam plebem imbellem in agris esse. mercede parari auxilia ex Afris, gente ad omnem auram spei mobili atque infida. Jam reges, Syphacem post colloquium cum Scipione alienatum; Masinissam aperta defectione infestissimum hostem. nihil usquam spei, nihil auxilii esse. Nec Magonem ex Gallia movere tumultus quidquam, nec conjungere sese Hannibali: et Hannibalem ipsum jam et fama senescere, et viribus.*

IV. In haec deflenda prolapsos ab recenti nuntio animos rursus terror instans revocavit ad consultandum, quo-

quonam modo obviam praesentibus periculis iretur. Delectus raptim in urbe agrisque haberi placet, mittere ad conducenda Afrorum auxilia, munire urbem, frumentum convehere, tela, arma parare, instruere naves ac mittere ad Hipponem adversus Romanam classem. Jam haec agentibus nuntius tandem venit, Laelium, non Scipionem, copiasque, quantae ad incursiones agrorum satis sint, transvectas; summae belli molem adhuc in Sicilia esse. ita respiratum, mittique ad Syphacem legationes, aliosque regulos, firmandae societatis causa, coeptae. Ad Philippum quoque missi, qui ducenta argenti talenta pollicerentur, ut in Siciliam aut in Italiam trajiceret. Missi et ad duos imperatores in Italiam, ut omni terrore Scipionem retinerent: ad Magonem non legati modo, sed viginti quinque naves longae, sex millia peditum, octingenti equites, septem elephanti, ad hoc magna pecunia ad conducenda auxilia, quibus fretus propius urbem Romanam exercitum admoveret, conjungeretque se Hannibali. Haec Carthagine parabant agitabantque. Ad Laelium praedas ingentes ex agro inermi ac nudo praesidiis agentem Masinissa, fama Romanae classis excitus, cum equitibus paucis venit. Is *segniter rem agi ab Scipione* questus, *quod tum non jam exercitum in Africam trajecisset, perculsis Carthaginiensibus, Syphace impedito finitimis bellis, quem incertum haerere: si spatium ad sua, ut velit, componenda detur, nihil sincera fide cum Romanis acturum. Hortaretur, ac stimularet Scipionem, ne cessaret. Se, quanquam regno pulsus esset, cum haud contemnendis copiis affuturum peditum equitumque. Nec ipsi Laelio morandum in Africa esse. classem credere profectam a Carthagine, cum qua, absente Scipione, non satis tutum esse contrahi certamen.*

V. Ab hoc sermone dimisso Masinissa, Laelius postero die naves praeda onustas ab Hippone solvit, revectusque in Siciliam mandata Masinissae Scipioni exposuit. Eisdem ferme diebus naves, quae ab Carthagine ad Magonem missae erant, inter Albingaunos Ligures Genuamque accesserunt. In iis locis tum forte Mago tenebat

classem: qui, legatorum auditis verbis, jubentium exercitus quam maximos comparare, extemplo Gallorum et Ligurum (namque utriusque gentis ingens ibi multitudo erat) concilium habuit. *et missum se ad eos vindicandos in libertatem*, ait, *et*, *ut ipsi cernant*, *mitti sibi ab domo praesidia; sed*, *quantis viribus*, *quanto exercitu id bellum geratur*, *in eorum potestate esse. Duos exercitus Romanos*, *unum in Gallia*, *alterum in Etruria esse. satis scire*, *Sp. Lucretium se cum M. Livio juncturum. multa millia ipsis etiam armanda esse*, *ut duobus ducibus*, *duobus exercitibus Romanis resistatur.* Galli, *summam ad id suam voluntatem esse*, dicere: *sed*, *cum una castra Romana intra fines*, *altera in finitima terra Etruria prope in conspectu habeant*, *si palam fiat*, *auxiliis adjutum ab sese Poenum*, *extemplo infestos utrinque exercitus in agrum suum incursuros. Ea ab Gallis desideraret*, *quibus occulte adjuvari posset. Liguribus*, *quod procul agro urbibusque eorum castra Romana sint*, *libera consilia esse. illos armare juventutem*, *et capessere pro parte bellum*, *aequum esse.* Ligures haud abnuere: tempus modo duorum mensium petere ad delectus habendos. Interim Mago milites, Gallis dimissis, clam per agros eorum mercede conducere, commeatus quoque omnis generis occulte ad eum a Gallis populis mittebantur. M. Livius exercitum volonum ex Etruria in Galliam traducit: junctusque Lucretio, si se Mago ex Liguribus propius urbem moveat, obviam ire parat: si Poenus sub angulo Alpium quietus se contineat, et ipse in eadem regione circa Ariminum Italiae praesidio futurus.

VI. Post reditum ex Africa C. Laelii, et Scipione stimulato Masinissae adhortationibus, et militibus, praedam ex hostium terra cernentibus tota classe efferri, accensis ad trajiciendum quam primum, intervenit majori minor cogitatio, Locros urbem recipiendi, quae sub defectionem Italiae desciverat et ipsa ad Poenos. Spes autem affectandae ejus rei ex minima re affulsit. Latrociniis magis, quam justo bello, in Bruttiis gerebantur res, principio ab Numidis facto, et Bruttiis, non socie-

tate

tate magis Punica, quam fuopte ingenio, congruentibus in eum morem. Poftremo Romani quoque, jam contagione quadam rapto gaudentes, quantum per duces licebat, excurfiones in hoftium agros facere. Ab iis egreffi quidam urbem Locrenfes circumventi, Rhegiumque abstracti fuerant. in eo captivorum numero fabri quidam fuere, affueti forte apud Poenos mercede opus in arce Locrorum facere. Ii, cogniti ab Locrenfium principibus, qui pulfi ab adverfa factione, quae Hannibali Locros tradiderat, Rhegium fe contulerant, cum cetera percontantibus, (ut mos eft, qui diu abfunt) quae domi agerentur, expofuiffent, fpem fecerunt, fi redemti ac remiffi forent, arcem fe iis tradituros. ibi fe habitare, fidemque fibi rerum omnium inter Carthaginienfes effe. Itaque, ut qui fimul defiderio patriae angerentur, fimul cupiditate inimicos ulcifcendi arderent, redemtis extemplo iis remiffisque, cum ordinem agendae rei compofuiffent, fignaque, quae procul edita obfervarent, ipfi ad Scipionem Syracufas profecti, apud quem pars exfulum erat, referentes ibi promiffa captivorum: cum fpem ab effectu haud abhorrentem confuli feciffent; tribuni militum cum iis M. Sergius et P. Matienus miffi, juffique ab Rhegio tria millia militum Locros ducere: et Q. Pleminio propraetori fcriptum, ut rei agendae adeffet. Profecti ab Rhegio, fcalas ad editam altitudinem arcis fabricatas portantes, media ferme nocte ex eo loco, unde convenerat, fignum dedere proditoribus arcis. qui parati intentique, et ipfi fcalas ad id ipfum factas cum demififfent, pluribusque fimul locis fcandentes accepiffent, priusquam clamor oriretur, in vigiles Poenorum, ut in nullo tali metu, fopitos impetus eft factus. quorum gemitus primo morientium exauditus; deinde fubita confternatio ex fomno et tumultus cum caufa ignoraretur; poftremo certior res, aliis excitantibus alios. jamque *ad arma* pro fe quisque vocabat: *hoftes in arce effe, et caedi vigiles.* oppreffique forent Romani, nequaquam numero pares, ni clamor ab iis, qui extra arcem erant, fublatus, incertum, unde accidiffet, (omnia vana augente nocturno tumultu) feciffet. Itaque velut plena jam hoftium arce territi Poeni, omiffo

 cer-

certamine, in alteram arcem (duae ſunt haud multum inter ſe diſtantes) confugiunt. Oppidani urbem habebant, victoribus praemium in medio poſitam. Ex arcibus duabus proeliis quotidie levibus certabatur. Q. Plemi-nius Romano, Hamilcar Punico praeſidio praeerat: arceſſentes ex propinquis locis ſubſidia copias augebant. Ipſe poſtremo veniebat Hannibal, nec ſuſtinuiſſent Romani, niſi Locrenſium multitudo, exacerbata ſuperbia atque avaritia Poenorum, ad Romanos inclinaſſet.

VII. Scipioni ut nuntiatum eſt, in majore diſcrimine Locris rem verti, ipſumque Hannibalem adventare; ne praeſidium etiam periclitaretur, haud facili inde receptu, et ipſe a Meſſana, L Scipione fratre in praeſidio ibi relicto, cum primum aeſtu fretum inclinatum eſt, naves mari ſecundo miſit. Et Hannibal, a Butroto amni (haud procul is ab urbe Locris abeſt) nuntio praemiſſo, ut ſui luce prima ſumma vi proelium cum Romanis ac Locrenſibus conſererent, dum ipſe, averſis omnibus in eum tumultum, ab tergo urbem incautam aggrederetur, ubi luce coeptam invenit pugnam, ipſe nec in arcem ſe includere, turba locum arctum impediturus, voluit; neque ſcalas, quibus ſcanderet muros, attulerat. ſarcinis in acervum conjectis, cum haud procul muris ad terrorem hoſtium aciem oſtendiſſet, cum equitibus Numidis circumequitabat urbem, dum ſcalae, quaeque alia ad oppugnandum opus erant, parantur, ad viſendum qua maxime parte aggrederetur. progreſſus ad murum, ſcorpione icto, qui proximus eum forte ſteterat, territus inde tam periculoſo caſu, receptui canere cum juſſiſſet, caſtra procul ab ictu teli communiit. Claſſis Romana a Meſſana Locros, aliquot horis die ſuperante, acceſſit: expoſiti omnes e navibus, et ante occaſum ſolis urbem ingreſſi ſunt. Poſtero die coepta ex arce a Poenis pugna: et Hannibal, jam ſcalis aliisque omnibus ad oppugnationem paratis, ſubibat muros: cum repente in eum, nihil minus quam tale quidquam timentem, patefacta porta erumpunt Romani. ad ducentos improvidos, cum invaſiſſent, occidunt. ceteros Hannibal, ut conſulem adeſſe ſenſit, in caſtra recipit:

pit: nuntioque miſſo ad eos, qui in arce erant, ut ſibimet ipſi conſulerent, nocte motis caſtris abiit. Et qui in arce erant, igni injecto tectis, quae tenebant, ut is tumultus hoſtem moraretur, agmen ſuorum fugae ſimili curſu ante noctem aſſecuti ſunt.

VIII. Scipio, ut et arcem relictam ab hoſtibus et vacua vidit caſtra, vocatos ad concionem Locrenſes graviter ob defectionem incuſavit, de auctoribus ſupplicium ſumſit, bonaque eorum alterius factionis principibus, ob egregiam fidem adverſus Romanos, conceſſit. *Publice nec dare, nec eripere ſe quidquam Locrenſibus*, dixit, *Romam mitterent legatos: quam ſenatus aequum cenſuiſſet, eam fortunam habituros. Illud ſatis ſcire, etſi male de populo Romano meriti eſſent, in meliore ſtatu ſub iratis Romanis futuros, quam ſub amicis Carthaginienſibus fuerint.* Ipſe, Q. Pleminio legato praeſidioque, quod arcem ceperat, ad tuendam urbem relicto, cum quibus venerat copiis, Meſſanam trajecit. Ita ſuperbe et crudeliter habiti Locrenſes ab Carthaginienſibus poſt defectionem ab Romanis fuerant, ut modicas injurias non aequo modo animo pati, ſed prope lubenti poſſent. verum enimvero tantum Pleminius Hamilcarem praeſidii praefectum, tantum praeſidiarii milites Romani Poenos ſcelere atque avaritia ſuperaverunt, ut non armis, ſed vitiis videretur certari. nihil omnium, quae inopi inviſas opes potentioris faciunt, praetermiſſum in oppidanos eſt ab duce, aut a militibus: in corpora ipſorum, in liberos, in conjuges infandae contumeliae editae. Nam avaritia ne ſacrorum quidem ſpoliatione abſtinuit: nec alia modo templa violata, ſed Proſerpinae etiam, intacti omni aetate, theſauri; praeterquam quod a Pyrrho, qui cum magno piaculo ſacrilegii ſui manubias retulit, ſpoliati dicebantur. Ergo ſicut ante regiae naves, laceratae naufragiis, nihil in terram integri, praeter ſacram pecuniam Deae, quam asportabant, extulerant; tum quoque alio genere cladis eadem illa pecunia omnibus contactis ea violatione templi furorem objecit, atque inter ſe ducem in ducem, militem in militem rabie hoſtili vertit.

IX.

IX. Summae rei Pleminius praeerat: militum pars ſub eo, quam ipſe ab Rhegio abduxerat, pars ſub tribunis erat. Rapto poculo argenteo ex oppidani domo Pleminii miles fugiens, ſequentibus quorum erat, obvius forte Sergio et Matieno tribunis militum fuit. cui cum juſſu tribunorum ademtum poculum eſſet, jurgium inde et clamor, pugna poſtremo orta inter Pleminii milites, tribunorumque; ut ſuis quisque opportunus advenerat, multitudine ſimul ac tumultu creſcente. Victi Pleminii milites cum ad Pleminium, cruorem ac vulnera oſtentantes, non ſine vociferatione atque indignatione concurriſſent, probra in eum ipſum jactata in jurgiis referentes; accenſus ira domo ſeſe proripuit, vocatosque tribunos nudari, ac virgas expediri jubet. Dum ſpoliandis iis (repugnabant enim, militemque implorabant) tempus teritur, repente milites, feroces recenti victoria, ex omnibus locis, velut adverſus hoſtes ad arma conclamatum eſſet, concurrerunt. et, cum violata jam virgis corpora tribunorum vidiſſent, tum vero in multo impotentiorem ſubito rabiem accenſi, ſine reſpectu, non majeſtatis modo, ſed etiam humanitatis, in legatum impetum, lictoribus prius indignum in modum mulcatis, faciunt. tum ipſum, ab ſuis interceptum et ſecluſum, hoſtiliter lacerant, et prope exſanguem, naſo auribusque mutilatis, relinquunt. His Meſſanam nuntiatis, Scipio, poſt paucos dies Locros hexeri advectus, cum cauſam Pleminii et tribunorum audiſſet, Pleminio noxa liberato, relictoque in ejusdem loci praeſidio, tribunis ſontibus judicatis, et in vincula conjectis, ut Romam ad ſenatum mitterentur, Meſſanam atque inde Syracuſas rediit. Pleminius impotens irae, neglectam ab Scipione et nimis leviter latam ſuam injuriam ratus, nec quenquam aeſtimare alium eam litem poſſe, niſi qui atrocitatem ejus patiendo ſenſiſſet, tribunos attrahi ad ſe juſſit; laceratosque omnibus, quae pati corpus ullum poteſt, ſuppliciis interfecit: nec ſatiatus vivorum poena, inſepultos projecit. Simili crudelitate et in Locrenſium principes eſt uſus, quos ad conquerendas injurias ad P. Scipionem profectos audivit. et, quae antea per libidinem atque avaritiam foeda exempla in ſocios ediderat,

tunc

tunc ab ira multiplicia edere: infamiae atque invidiae non ſibi modo, ſed etiam imperatori, eſſe.

X. Jam comitiorum appetebat tempus, cum P. Licinii conſulis literae Romam allatae, *ſe exercitumque ſuum gravi morbo affectari: nec ſiſti potuiſſe, ni eadem vis mali, aut gravior etiam, in hoſtes ingruiſſet. Itaque, quoniam ipſe venire ad comitia non poſſet; ſi ita Patribus videretur, ſe Q. Caecilium Metellum dictatorem comitiorum cauſa dicturum: exercitum Q. Caecilii dimitti, e republica eſſe. Nam neque uſum ejus ullum in praeſentia eſſe, cum Hannibal jam in hiberna ſuos receperit; et tanta inceſſerit in ea caſtra vis morbi, ut, niſi mature dimittantur, nemo omnium ſuperfuturus videatur.* ea conſuli a Patribus facienda, ut e republica fideque ſua duceret, permiſſa. Civitatem eo tempore repens religio invaſerat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de coelo lapidatum inſpectis. *Quandoque hoſtis alienigena terrae Italiae bellum intuliſſet, eum pelli Italia vincique poſſe, ſi mater Idaea a Peſſinunte Romam advecta foret.* Id carmen ab decemviris inventum eo magis Patres movit, quod et legati, qui donum Delphos portaverant, referebant, et ſacrificantes ipſos Pythio Apollini litaviſſe, et reſponſum oraculo editum, majorem multo victoriam, quam cujus ex ſpoliis dona portarent, adeſſe populo Romano. In ejusdem ſpei ſummam conferebant P. Scipionis velut praeſagientem animum de fine belli, quod depopoſciſſet provinciam Africam. Itaque quo maturius fatis, ominibus, oraculisque portendentis ſeſe victoriae compotes fierent, id cogitare, quae ratio transportandae Romam Deae eſſet.

XI. Nullasdum in Aſia civitates ſocias habebat populus Romanus. tamen memores, Aeſculapium quoque ex Graecia quondam, haud dum ullo foedere ſociata, valetudinis populi cauſa arceſſitum, et jam cum Attalo rege, propter commune adverſus Philippum bellum, coeptam amicitiam eſſe, facturum eum, quae poſſit, populi Romani cauſa, legatos ad eum decernunt, M. Valerium Laevinum, qui bis conſul fuerat, ac res in Graecia geſſerat,

ſerat, M. Caecilium Metellum praetorium, Ser. Sulpicium Galbam aedilitium, duos quaeſtorios, Cn. Tremellium Flaccum, et M. Valerium Faltonem. His quinque naves quinqueremes, ut ex dignitate populi Romani adirent eas terras, ad quas concilianda majeſtas nomini Romano eſſet, decernunt. Legati Aſiam petentes protinus Delphos cum eſcendiſſent, oraculum adierunt, conſulentes, ad quod negotium domo miſſi eſſent, perficiendi ejus, quam ſibi ſpem populoque Romano portenderet. Reſponſum eſſe ferunt, *Per Attalum regem compotes ejus fore, quod peterent. cum Romam Deam devexiſſent, tum curarent, ut eam, qui vir optimus Romae eſſet, hoſpitio exciperet.* Pergamum ad regem venerunt. Is legatos comiter acceptos Peſſinuntem in Phrygiam deduxit: ſacrumque iis lapidem, quam matrem Deûm eſſe incolae dicebant, tradidit, ac deportare Romam juſſit. Praemiſſus ab legatis M. Valerius Falto nuntiavit, Deam apportari. quaerendum virum optimum in civitate eſſe, qui eam rite hoſpitio exciperet. Q. Caecilius Metellus dictator ab conſule in Bruttiis comitiorum cauſa dictus, exercitusque ejus dimiſſus: magiſter equitum L. Veturius Philo. Comitia per dictatorem habita. Conſules facti M. Cornelius Cethegus, P. Sempronius Tuditanus abſens, cum provinciam Graeciam haberet. Praetores inde creati, Ti. Claudius Nero, M. Marcius Ralla, L. Scribonius Libo, M. Pomponius Matho. Comitiis peractis, dictator ſeſe magiſtratu abdicavit. Ludi Romani ter, plebeji ſepties inſtaurati. Curules erant aediles Cn. et L. Cornelii Lentuli. Lucius Hiſpaniam provinciam habebat: abſens creatus, abſens eum honorem geſſit. Ti. Claudius Aſellus et M. Junius Pennus plebeji aediles fuerunt. Aedem Virtutis eo anno ad portam Capenam M. Marcellus dedicavit, ſeptimodecimo anno poſtquam a patre ejus primo conſulatu vota in Gallia ad Claſtidium fuerat. Et flamen Martialis eo anno eſt mortuus M. Aemilius Regillus.

XII. Neglectae eo biennio res in Graecia erant. itaque Philippus Aetolos, deſertos ab Romanis, cui uni fidebant auxilio, quibus voluit conditionibus, ad peten-

tendam et pacifcendam fubegit pacem. quod nifi omni vi perficere maturaffet, bellantem eum cum Aetolis L. Sempronius proconful, fucceffor imperii miffus Sulpicio, cum decem millibus peditum, et mille equitibus, et triginta quinque roftratis navibus (haud parvum momentum ad opem ferendam fociis) oppreffiffet. Vixdum pace facta, nuntius regi venit, Romanos Dyrrachium veniffe: Parthinosque et propinquas alias gentes motas effe ad fpem novandi res: Dimallumque oppugnari. Eo fe verterant Romani ab Aetolorum, quo miffi erant, auxilio, irati, quod fine auctoritate fua adverfus foedus cum rege pacem feciffent. Ea cum audiffet Philippus, ne qui motus major in finitimis gentibus populisque oriretur, magnis itineribus Apolloniam contendit; quo Sempronius fe receperat, miffo Laetorio legato cum parte copiarum et quindecim navibus in Aetoliam, et ad vifendas res, pacemque, fi poffet, turbandam. Philippus agros Apolloniatium vaftavit, et, ad urbem admotis copiis, poteftatem pugnae Romano fecit. quem poftquam quietum muros tantummodo tueri vidit, nec fatis fidens viribus, ut urbem oppugnaret, et cum Romanis quoque, ficut cum Aetolis, cupiens pacem, fi poffet, fin minus, inducias facere, nihil ultra irritatis novo certamine odiis, in regnum fe recepit. Per idem tempus, taedio diutini belli, Epirotae, tentata prius Romanorum voluntate, legatos de pace communi ad Philippum mifere; fatis confidere, conventuram eam, affirmantes, fi ad colloquium cum P. Sempronio imperatore Romano veniffet. Facile impetratum, (neque enim ne ipfius quidem regis abhorrebat animus) ut in Epirum transiret. Phoenice urbs eft Epiri: ibi prius collocutus rex cum Aeropo, et Darda, et Philippo Epirotarum praetoribus, poftea cum P. Sempronio congreditur. Affuit colloquio et Amynander Athamanum rex, et magiftratus alii Epirotarum et Acarnanum. Primus Philippus praetor verba fecit, et petiit fimul ab rege et ab imperatore Romano, ut finem belli facerent, darentque eam Epirotis veniam. P. Sempronius conditiones pacis dixit, ut Parthini, et Dimallum, et Bargulum, et Eugenium Romanorum effent. Atintania, fi, miffis Romam legatis,

tis, ab ſenatu impetraſſet, Macedoni accederet. In eas conditiones cum pax conveniret, ab rege foederi adſcripti, Pruſia Bithyniae rex, Achaei, Boeoti, Theſſali, Acarnanes, Epirotae: ab Romanis, Ilienſes, Attalus rex, Pleuratus, Nabis Lacedaemoniorum tyrannus, Elei, Meſſenii, Athenienſes. Haec conſcripta conſignataque ſunt, et in duos menſes induciae factae, donec Romam mitterentur legati, ut populus in has conditiones pacem juberet. juſſeruntque omnes tribus: quia, verſo in Africam bello, omnibus aliis in praeſentia levari volebant bellis. P. Sempronius, pace facta, ad conſulatum Romam deceſſit.

XIII. * P. Sempronio, M. Cornelio conſulibus (quintusdecimus is annus Punici belli erat) provinciae, Cornelio Etruria cum vetere exercitu, Sempronio Bruttii, ut novas ſcriberet legiones, decretae. Praetoribus, M. Marcio urbana, L. Scribonio Liboni peregrina, et eidem Gallia, M. Pomponio Mathoni Sicilia, Ti. Claudio Neroni Sardinia evenit. P. Scipioni cum eo exercitu, cum ea claſſe, quam habebat, porogatum in annum imperium eſt. item P. Licinio, ut Bruttios cum duabus legionibus obtineret, quoad eum in provincia cum imperio morari conſuli e republica viſum eſſet. Et M. Livio, et Sp. Lucretio, cum binis legionibus, quibus adverſus Magonem Galliae praeſidio fuiſſent, prorogatum imperium eſt. Et Cn. Octavio, ut, cum Sardiniam legionemque Ti. Claudio tradidiſſet, ipſe navibus longis quadraginta maritimam oram, quibus finibus ſenatus cenſuiſſet, tutaretur. M. Pomponio praetori in Sicilia Cannenſis exercitus duae legiones decretae. T. Quinctius Tarentum, C. Hoſtilius Tubulus Capuam, propraetores, ſicut priore anno, cum vetere uterque praeſidio, obtinerent. De Hiſpaniae imperio, quos in eam provinciam duos proconſules mitti placeret, latum ad populum eſt. Omnes tribus eosdem, L. Cornelium Lentulum et L. Manlium Acidinum, proconſules, ſicut priore anno tenuiſſent, obtinere eas provincias juſſerunt. Conſules delectum habere inſtituerunt, et ad novas ſcribendas in Bruttios legiones, et in ceterorum (ita enim juſſi ab ſenatu erant) exercituum ſupplementum.

XIV. Quanquam nondum aperte Africa provincia decreta erat, (occultantibus id, credo, Patribus, ne praefcifcerent Carthaginienfes) tamen in eam fpem erecta civitas erat, in Africa eo anno debellatum iri, finemque bello Punico adeffe. Impleverat ea res fuperftitionum animos, pronique et ad nuntianda, et ad credenda prodigia erant: eo plura vulgabantur. *Duos foles vifos: et nocte interluxiffe: et facem Setiae ab ortu folis ad occidentem porrigi vifam. Tarracinae portam, Anagniae et portam et multis locis murum de coelo tactum. In aede Junonis Sofpitae Lanuvii cum horrendo fragore ftrepitum editum.* Eorum procurandorum caufa diem unum fupplicatio fuit: et novendiale facrum, quod de coelo lapidatum effet, factum. Eo acceffit confultatio de matre Idaea accipienda, quam praeterquam quod M. Valerius, unus ex legatis praegreffus, actutum in Italia fore nuntiaverat, recens nuntius aderat, Tarracinae jam effe. Haud parvae rei judicium fenatum tenebat, qui vir optimus in civitate effet. Veram certe victoriam ejus rei fibi quisque mallet, quam ulla imperia honoresve, fuffragio feu Patrum, feu plebis delatos. P. Scipionem, Cn. filium, ejus qui in Hispania ceciderat, adolefcentem nondum quaeftorium, judicaverunt in tota civitate virum bonorum optimum effe. id quibus virtutibus inducti ita judicarint, ficut proditum a proximis memoriae temporum illorum fcriptoribus libens pofteris traderem; ita meas opiniones, conjectando rem vetuftate obrutam, non interponam. P. Cornelius cum omnibus matronis Oftiam ire juffus obviam Deae, isque eam de nave accipere, et in terram elatam tradere ferendam matronis. Poftquam navis ad oftium amnis Tiberini acceffit, ficut erat juffus, in falum nave evectus, ab facerdotibus Deam accepit, extulitque in terram. Matronae primores civitatis, inter quas unius Claudiae Quintae infigne eft nomen, accepere: cui dubia (ut traditur) antea fama clariorem ad pofteros tam religiofo minifterio pudicitiam fecit. Eae per manus, fuccedentes deinceps aliae aliis, omni effufa civitate obviam, turibulis ante januas pofitis, qua praeferebatur, atque accenfo ture, precantibus, ut volens propitiaque urbem Romanam iniret, in aedem Victoriae, quae

quae est in Palatio, pertulere Deam pridie Idus Aprilis; isque dies festus fuit. populus frequens dona Deae in Palatium tulit, lectisterniumque et ludi fuere, Megalesia appellata.

XV. Cum de supplemento legionum, quae in provinciis erant, ageretur; *tempus esse*, a quibusdam senatoribus subjectum est, *quae dubiis in rebus utcunque tolerata essent, ea, demto jam tandem Deûm benignitate metu, non ultra pati* Erectis exspectatione Patribus, subjecerunt: *colonias Latinas duodecim, quae Q. Fabio et Q. Fulvio consulibus abnuissent milites dare, eas annum jam ferme sextum vacationem militiae, quasi honoris et beneficii caussa, habere: cum interim boni obedientesque socii, pro fide atque obsequio in populum Romanum, continuis omnium annorum delectibus exhausti essent.* Sub hanc vocem non memoria magis Patribus renovata rei prope jam obliteratae, quam ira irritata est. itaque, nihil prius referre consules passi, decreverunt, *ut consules magistratus denosque principes Nepete, Sutrio, Ardea, Calibus, Alba, Carseolis, Sora, Suessa, Setia, Circejis, Narnia, Interamna,* (eae namque coloniae in ea causa erant) *Romam excirent: iis imperarent, quantum quaeque earum coloniarum militum plurimum dedisset populo Romano, ex quo hostes in Italia essent, duplicatum ejus summae numerum peditum daret, et equites centenos vicenos. si qua eum numerum equitum explere non posset, pro equite uno tres pedites liceret dare: pedites equitesque quam locupletissimi legerentur, mitterenturque, ubicunque extra Italiam supplemento opus esset. Si qui ex iis recusarent, retineri ejus coloniae magistratus legatosque placere: neque, si postularent, senatum dari, priusquam imperata fecissent. stipendium praeterea iis coloniis in millia aeris asses singulos imperari exigique quotannis: censumque in iis coloniis agi ex formula ab Romanis censoribus data. dari autem placere eandem, quam populo Romano: deferrique Romam ab juratis censoribus coloniarum, priusquam magistratu abirent.* Ex hoc senatusconsulto, accitis Romam magistratibus primoribusque earum coloniarum,

con-

consules cum militem stipendiumque imperassent, alii aliis magis recusare ac reclamare. negare *tantum militum effici posse: vix, si simplum ex formula imperetur, enisuros.* Orare atque obsecrare, *ut sibi senatum adire ac deprecari liceret. nihil se, quare perire merito deberent, admisisse: sed, si pereundum etiam foret, neque suum delictum, neque iram populi Romani, ut plus militum darent, quam haberent, posse efficere.* Consules obstinati manere legatos Romae jubent; magistratus ire domos ad delectus habendos. nisi summa militum, quae imperata esset, Romam adducta, neminem iis senatum daturum. Ita praecisa spe senatum adeundi deprecandique, delectus in iis duodecim coloniis, per longam vacationem numero juniorum aucto, haud difficulter est perfectus.

XVI. Altera item res, prope aeque longo neglecta silentio, relata a M. Valerio Laevino est. qui, *privatis collatas pecunias, se ac M. Claudio consulibus, reddi tandem, aequum esse* dixit. *nec mirari quenquam debere, in publica obligata fide suam praecipuam curam esse. Nam, praeterquam quod aliquid proprie ad consulem ejus anni, quo collatae pecuniae essent, pertineret, etiam se auctorem ita conferendi fuisse, inopi aerario, nec plebe ad tributum sufficiente.* Grata ea Patribus admonitio fuit: jussisque referre consulibus, decreverunt, *ut tribus pensionibus ea pecunia solveretur: primam praesentem ii, qui tum essent, duas tertii et quinti consules numerarent.* Omnes deinde alias curas una occupavit, postquam Locrensium clades, quae ignoratae ad eam diem fuerant, legatorum adventu vulgatae sunt. nec tam Q. Pleminii scelus, quam Scipionis in eo aut ambitio aut negligentia iras hominum irritavit. Decem legati Locrensium, obsiti squalore et sordibus, in comitio sedentibus consulibus velamenta supplicum, ramos oleae, (ut Graecis mos est) porrigentes, ante tribunal cum flebili vociferatione humi procubuerunt. Quaerentibus consulibus *Locrenses se* dixerunt *esse, ea passos a Q. Pleminio legato Romanisque militibus, quae pati ne Carthaginienses quidem velit populus Romanus. Rogare, ut*

sibi Patres adeundi, deplorandique aerumnas suas potestatem facerent.

XVII. Senatu dato, maximus natu ex iis: *Scio, quanti aestimentur nostrae apud vos querelae, Patres conscripti, plurimum in eo momenti esse, si probe sciatis, et quomodo proditi Locri Hannibali sint, et quomodo, pulso Hannibalis praesidio, restituti in ditionem vestram. quippe si et culpa defectionis procul a publico consilio absit, et reditum in vestram ditionem appareat, non voluntate solum, sed ope etiam ac virtute nostra: magis indignemini, bonis ac fidelibus sociis tam atroces atque indignas injurias ab legato vestro militibusque fieri. Sed ego causam utriusque defectionis nostrae in aliud tempus differendam arbitror esse, duarum rerum gratia; unius, ut coram P. Scipione, qui Locros recepit, omnium nobis recte perperamque factorum testis, agatur; alterius, quod, qualescunque sumus, tamen haec, quae passi sumus, pati non debuimus. Non possumus dissimulare, Patres conscripti, nos, cum praesidium Punicum in arce nostra haberemus, multa foeda et indigna, et a praefecto praesidii Hamilcare, et ab Numidis Afrisque passos esse. Sed quid illa sunt, collata cum iis, quae hodie patimur? Cum bona venia, quaeso, audiatis, Patres conscripti, id, quod invitus dicam. In discrimine est nunc humanum omne genus, utrum vos, an Carthaginienses principes terrarum videat. si ex iis, quae Locrenses aut ab illis passi sumus, aut a vestro praesidio nunc cum maxime patimur, aestimandum Romanum ac Punicum imperium sit: nemo non illos sibi, quam vos, dominos praeoptet. Et tamen videte, quemadmodum Locrenses in vos animati sint. Cum a Carthaginiensibus injurias tanto minores acciperemus, ad vestrum imperatorem confugimus: cum a vestro praesidio plus quam hostilia patiamur, nusquam alio, quam ad vos, querelas detulimus. Aut vos respicietis perditas res nostras, Patres conscripti, aut ne ab Diis quidem immortalibus quod precemur, quidquam superest. Q. Pleminius legatus missus est cum praesidio ad recipiendos a Carthaginiensibus Locros, et cum eodem ibi relictus est praesidio. In hoc legato vestro (dant enim animum ad loquen-*

loquendum libere ultimae miseriae) nec homini quidquam est, Patres conscripti, praeter figuram et speciem; neque Romani civis, praeter habitum, vestitumque, et sonum Latinae linguae: Pestis ac bellua immanis, quales fretum quondam, quo ab Sicilia dividimur, ad perniciem navigantium circumsedisse fabulae ferunt. At si scelus, libidinemque, et avaritiam solus ipse exercere in socios vestros satis haberet, unam profundam quidem voraginem tamen patientia nostra expleremus. nunc omnes centuriones militesque vestros (adeo in promiscuo licentiam atque improbitatem esse voluit) Pleminios fecit: omnes rapiunt, spoliant, verberant, vulnerant, occidunt: constuprant matronas, virgines, ingenuos, raptos ex complexu parentum. Quotidie capitur urbs nostra, quotidie diripitur; dies noctesque omnia passim mulierum puerorumque, qui rapiuntur atque asportantur, ploratibus sonant. Miretur, qui sciat, quomodo aut nos ad patiendum sufficiamus, aut illos, qui faciunt, nondum tantarum injuriarum satietas ceperit. Neque ego exsequi possum, nec vobis operae est audire singula, quae passi sumus. communiter omnia amplectar. Nego domum ullam Locris; nego quemquam hominem expertem injuriae esse; nego ullum genus sceleris, libidinis, avaritiae superesse, quod in ullo, qui pati potuerit, praetermissum sit. Vix ratio iniri potest, uter casus civitatis sit detestabilior, cum hostes bello urbem cepere, an cum exitiabilis tyrannus vi atque armis oppressit. Omnia, quae captae urbes patiuntur, passi sumus, et cum maxime patimur, Patres conscripti; omnia, quae crudelissimi atque importunissimi tyranni scelera in oppressos cives edunt, Pleminius in nos, liberosque nostros, et conjuges, edidit.

XVIII. *Unum est, de quo nominatim et nos queri religio infixa animis cogat, et vos audire, et exsolvere rempublicam vestram religione, si ita vobis videbitur, velimus, Patres conscripti. Vidimus enim, cum quanta caerimonia non vestros solum colatis Deos, sed etiam externos accipiatis. Fanum est apud nos Proserpinae, de cujus sanctitate templi credo aliquam famam ad vos per-*

venisse Pyrrhi bello: qui cum, ex Sicilia rediens, Locros classe praeterveheretur, inter alia foeda, quae propter fidem erga vos in civitatem nostram facinora edidit, thesauros quoque Proserpinae, intactos ad eam diem, spoliavit: atque ita, pecunia in naves imposita, ipse terra est profectus. Quid ergo evenit, Patres conscripti? Classis postero die foedissima tempestate lacerata, omnesque naves, quae sacram pecuniam habuerunt, in litora nostra ejectae sunt. Qua tanta clade edoctus tandem Deos esse superbissimus rex, pecuniam omnem conquisitam in thesauros Proserpinae referri jussit. nec tamen illi unquam postea prosperi quidquam evenit: pulsusque Italia, ignobili atque inhonesta morte, temere nocte ingressus Argos, occubuit. — Haec cum audisset legatus vester, tribunique militum, et mille alia, quae non augendae religionis causa, sed praesentis Deae numine saepe comperta nobis majoribusque nostris, referebantur; ausi sunt nihilominus sacrilegas admovere manus intactis illis thesauris, et nefanda praeda se ipsos ac domos contaminare suas et milites vestros. quibus, per vos, fidem vestram, Patres conscripti, priusquam eorum scelus expietis, neque in Italia, neque in Africa quidquam rei gesseritis; ne, quod piaculum commiserunt, non suo solum sanguine, sed etiam publica clade luant. — Quanquam ne nunc quidem, Patres conscripti, aut in ducibus, aut in militibus vestris cesset ira Deae. Aliquoties jam inter se signis collatis concurrerunt. dux alterius partis Pleminius, alterius duo tribuni militum erant: non acrius cum Carthaginiensibus, quam inter se ipsi, ferro dimicaverunt. praebuissentque occasionem furore suo Locros recipiendi Hannibali, ni accitus ab nobis Scipio intervenisset. At, Hercule, milites contactos sacrilegio furor agitat: in ducibus ipsis puniendis nullum Deae numen apparuit? Immo ibi praesens maxime fuit. Virgis caesi tribuni ab legato sunt. Legatus deinde insidiis tribunorum interceptus, praeterquam quod toto corpore laceratus, naso quoque auribusque decisis, exsanguis est relictus: recreatus deinde legatus ex vulneribus, tribunos militum in vincula conjectos, dein verberatos, servilibusque omnibus suppliciis cruciatos trucidando occidit; mortuos deinde prohibuit

buit ſepeliri. His Dea poenas a templi ſui ſpoliatoribus habet: nec ante deſinet omnibus eos agitare furiis, quam repoſita ſacra pecunia in theſauris fuerit. Majores quondam noſtri, gravi Crotonienſium bello, quia extra urbem templum eſt, transferre in urbem eam pecuniam voluerunt. noctu audita ex delubro vox eſt, abstinerent manus: Deam ſua templa defenſuram. *Quia movendi inde theſauros incuſſa erat religio, muro circumdare templum voluerunt. ad aliquantum jam altitudinis excitata erant moenia, cum ſubito collapſa ruina ſunt. Sed et nunc, et ſaepe alias Dea ſuam ſedem, ſuumque templum aut tutata eſt, aut a violatoribus gravia piacula exegit. noſtras injurias nec poteſt, nec poſſit alius ulciſci, quam vos, Patres conſcripti. Ad vos veſtramque fidem ſupplices confugimus. nihil noſtra intereſt, utrum ſub illo legato, ſub illo praeſidio Locros eſſe ſinatis, an irato Hannibali et Poenis ad ſupplicium dedatis. Non poſtulamus, ut extemplo nobis, ut de abſente, ut indicta cauſa credatis. Veniat, coram ipſe audiat, ipſe diluat. Si quidquam ſceleris, quod homo in homines edere poteſt, in nos praetermiſit; non recuſamus, quin et nos omnia eadem iterum, ſi pati poſſumus, patiamur; et ille omni divino humanoque liberetur ſcelere.*

XIX. Haec cum ab legatis dicta eſſent, quaeſiſſetque ab iis Q. Fabius, detuliſſentne eas querelas ad P. Scipionem; reſponderunt, *miſſos legatos eſſe; ſed eum belli apparatu occupatum eſſe: et in Africam aut jam trajeciſſe, aut intra paucos dies trajecturum. Et, legati gratia quanta eſſet apud imperatorem, expertos eſſe: cum, inter eum et tribunos cognita cauſa, tribunos in vincula conjecerit; legatum aeque ſontem, aut magis etiam, in ea poteſtate reliquerit.* Juſſis excedere e templo legatis, non Pleminius modo, ſed etiam Scipio, principum orationibus lacerari. ante omnes Q. Fabius, natum eum ad corrumpendam diſciplinam militarem, arguere. *Sic et in Hiſpania plus prope per ſeditionem militum, quam bello, amiſſum. externo et regio more et indulgere licentiae militum, et ſaevire in eos.* Sententiam deinde aeque trucem orationi adjecit. *Pleminium legatum*

tum vinctum Romam deportari placere, et ex vinculis causam dicere: ac, si vera forent, quae Locrenses quererentur, in carcere necari, bonaque ejus publicari. P. Scipionem, quod de provincia decessisset injussu senatus, revocari: agique cum tribunis plebis, ut de imperio ejus abrogando ferrent ad populum. Locrensibus coram senatum respondere, Quas injurias sibi factas quererentur, eas neque senatum, neque populum Romanum factas velle. Viros bonos, sociosque, et amicos eos appellari: liberos, conjuges, quaeque alia erepta essent, restitui: pecuniam, quanta ex thesauris Proserpinae sublata esset, conquiri, duplamque pecuniam in thesauros reponi: et sacrum piaculare fieri, ita ut prius ad collegium pontificum referretur, quod sacri thesauri moti, violati essent, quae piacula, quibus Diis, quibus hostiis, fieri placeret. Milites, qui Locris essent, omnes in Siciliam transportari: quatuor cohortes sociorum Latini nominis in praesidium Locros adduci. Perrogari eo die sententiae, accensis studiis pro Scipione et adversus Scipionem, non potuere. Praeter Pleminii facinus Locrensiumque cladem, ipsius etiam imperatoris non Romanus modo, sed ne militaris quidem cultus jactabatur: *cum pallio crepidisque inambulare in gymnasio, libellis eum palaestraeque operam dare: aeque segniter molliterque cohortem totam Syracusarum amoenitate frui: Carthaginem atque Hannibalem excidisse de memoria: exercitum omnem licentia corruptum, qualis Sucrone in Hispania fuerit, qualis nunc Locris, sociis magis, quam hosti, metuendum.*

XX. Haec quanquam partim vera, partim mixta, eoque similia veris jactabantur, vicit tamen Q. Metelli sententia: qui, de ceteris Maximo assensus, de Scipionis causa dissensit. *Qui enim convenire, quem modo civitas juvenem admodum recuperandae Hispaniae delegerit ducem, quem, recepta ab hostibus Hispania, ad imponendum Punico bello finem creaverit consulem, spe destinaverit Hannibalem ex Italia detracturum, Africam subacturum, eum repente, tanquam Q. Pleminium, indicta causa prope damnatum, ex provincia revocari? cum*

ea,

ea, quae in se nefarie facta Locrenses quererentur, ne praesente quidem Scipione facta dicerent, neque aliud, quam patientia, aut pudor, quod legato pepercisset, insimulari possit? Sibi placere, M. Pomponium praetorem, cui Sicilia provincia sorte evenisset, triduo proximo in provinciam proficisci: consules decem legatos, quos iis videretur, ex senatu legere, quos cum praetore mitterent, et duos tribunos plebei, atque aedilem. cum eo consilio praetorem cognoscere. si ea, quae Locrenses facta quererentur, jussu aut voluntate P. Scipionis facta essent, ut eum de provincia decedere juberent. Si P. Scipio jam in Africam trajecisset, tribuni plebis atque aedilis cum duobus legatis, quos maxime praetor idoneos censuisset, in Africam proficiscerentur; tribuni atque aedilis, qui reducerent inde Scipionem: legati, qui exercitui praeessent, donec novus imperator ad eum exercitum venisset. Sin M. Pomponius et decem legati comperissent, neque jussu, neque voluntate P. Scipionis ea facta esse, ut ad exercitum Scipio maneret, bellumque, ut proposuisset, gereret. Hoc facto senatusconsulto, cum tribunis plebis actum est, ut compararent inter se, aut sorte legerent, qui duo cum praetore ac legatis irent. Ad collegium pontificum relatum de expiandis, quae Locris in templo Proserpinae tacta, violata, elataque inde essent. Tribuni plebis cum praetore et decem legatis profecti M. Claudius Marcellus et M. Cincius Alimentus: iis aedilis plebis datus, quem, si aut in Sicilia praetori dicto audiens non esset Scipio, aut jam in Africam trajecisset, prendere tribuni juberent, ac jure sacrosanctae potestatis reducerent. Prius Locros ire, quam Messanam, consilium erat.

XXI. Ceterum duplex fama est, quod ad Pleminium attinet. alii, auditis, quae Romae acta essent, in exsilium Neapolim euntem forte in Q. Metellum, unum ex legatis, incidisse, et ab eo Rhegium vi retractum tradunt: alii, ab ipso Scipione legatum cum triginta nobilissimis equitum missum, qui Q. Pleminium in catenas, et cum eo seditionis principes, conjicerent. Ii omnes, seu ante Scipionis, seu tum praetoris jussu, traditi in custodiam Rheginis. Praetor legatique Locros profecti,

 pri-

primam, ſicuti mandatum erat, religionis curam habuere. omnem enim ſacram pecuniam, quaeque apud Pleminium, quaeque apud milites erat, conquiſitam, cum ea quam ipſi ſecum attulerant, in theſauris repoſuerunt, ac piaculare ſacrum fecerunt. tum vocatos ad concionem milites praetor ſigna extra urbem efferre jubet, caſtraque in campo locat, cum gravi edicto, *Si quis miles aut in urbe reſtitiſſet, aut ſecum extuliſſet, quod ſuum non eſſet: Locrenſibus ſe permittere, ut, quod ſui quisque cognoſſet, prehenderet. ſi quid non compareret, repeteret. Ante omnia, libera corpora placere ſine mora Locrenſibus reſtitui. non levi defuncturum poena, qui non reſtituiſſet.* Locrenſium deinde concionem habuit, atque, *iis libertatem legesque ſuas populum Romanum ſenatumque reſtituere,* dixit. *Si qui Pleminium aliumve quem accuſare vellet, Rhegium ſe ſequeretur. Si de P. Scipione publice queri vellent, ea, quae Locris nefarie in Deos homines que facta eſſent, juſſu aut voluntate P. Scipionis facta eſſe, legatos mitterent Meſſanam; ibi ſe cum conſilio cogniturum.* Locrenſes praetori legatisque, et ſenatui ac populo Romano gratias egere: *ſe ad Pleminium accuſandum ituros. Scipionem, quanquam parum injuriis civitatis ſuae doluerit, eum eſſe virum, quem amicum ſibi, quam inimicum, malint eſſe. pro certo ſe habere, neque juſſu, neque voluntate P. Scipionis tot tam nefanda commiſſa: aut Pleminio nimium, aut ſibi parum creditum. Natura inſitum quibusdam eſſe, ut magis peccari nolint, quam ſatis animi ad vindicanda peccata habeant.* Et praetori et conſilio haud mediocre onus demtum erat de Scipione cognoſcendi. Pleminium, et ad duo et triginta homines cum eo damnaverunt, atque in catenis Romam miſerunt: ipſi ad Scipionem profecti ſunt, ut ea quoque, quae vulgata ſermonibus erant de cultu ac deſidia imperatoris ſolutaque militiae diſciplina, comperta oculis perferrent Romam.

XXII. Venientibus eis Syracuſas, Scipio res, non verba, ad purgandum ſeſe paravit. Exercitum omnem eo convenire, claſſem expediri juſſit, tanquam dimicandum eo die terra marique cum Carthaginienſibus eſſet.

Quo

Quo die venerunt, hoſpitio comiter acceptis poſtero die terreſtrem navalemque exercitus, non inſtructos modo, ſed hos decurrentes, claſſem in portu, ſimulacrum et ipſam edentem navalis pugnae, oſtendit: tum circa armamentaria et horrea aliumque belli apparatum viſendum praetor legatique ducti. Tantaque admiratio ſingularum univerſarumque rerum incuſſa, ut ſatis crederent, aut illo duce atque exercitu vinci Carthaginienſem populum, aut nullo alio poſſe: juberentque, quod Dii bene verterent, trajicere, et ſpei conceptae, quo die illum omnes centuriae priorem conſulem dixiſſent, primo quoque tempore compotem populum Romanum facere: adeoque laetis inde animis profecti ſunt, tanquam victoriam, non belli magnificum apparatum, nuntiaturi Romam eſſent. Pleminius, quique in eadem cauſa erant, poſtquam Romam eſt ventum, extemplo in carcerem conditi. ac primo producti ad populum ab tribunis, apud praeoccupatos Locrenſium clade animos, nullum miſericordiae locum habuerunt. poſtea, cum ſaepius producerentur, jam ſeneſcente invidia, molliebantur irae: et ipſa deformitas Pleminii, memoriaque abſentis Scipionis, favorem ad vulgum conciliabat. Mortuus tamen prius in vinculis eſt, quam judicium de eo populi perficeretur. Hunc Pleminium Clodius Licinius in libro tertio rerum Romanarum refert, ludis votivis, quos Romae Africanus iterum conſul faciebat, conatum per quosdam, quos pretio corruperat, aliquot locis urbem incendere, ut frangendi carceris fugiendique haberet occaſionem. patefacto dein ſcelere, delegatum in Tullianum ex ſenatusconſulto. De Scipione nusquam, niſi in ſenatu, actum. ubi omnes legatique et tribuni, claſſem eam, exercitum, ducemque verbis extollentes, effecerunt, ut ſenatus cenſeret, primo quoque tempore in Africam trajiciendum; Scipionique permitteretur, ut ex iis exercitibus, qui in Sicilia eſſent, ipſe legeret, quos in Africam ſecum trajiceret, quos provinciae relinqueret praeſidio.

XXIII. Dum haec apud Romanos geruntur, Carthaginienſes quoque, cum, ſpeculis per promontoria omnia

omnia politis, percontantes paventesque ad ſingulos nuntios ſollicitam hiemem egiſſent, haud parvum et ipſi tuendae Africae momentum adjecerunt ſocietatem Syphacis regis, cujus maxime fiducia trajecturum in Africam Romanum crediderunt. Erat Hasdrubali Gisgonis filio non hoſpitium modo cum rege, de quo ante dictum eſt, cum ex Hispania forte in idem tempus Scipio atque Hasdrubal convenerunt: ſed mentio quoque inchoata affinitatis, ut rex duceret filiam Hasdrubalis. Ad eam rem conſummandam tempusque nuptiis ſtatuendum (jam enim et nubilis erat virgo) profectus Hasdrubal, ut accenſum cupiditate (et ſunt ante omnes Numidae barbaros effuſi in Venerem) ſenſit, virginem ab Carthagine arceſſit, maturatque nuptias, et inter aliam gratulationem, ut publicum quoque foedus privato adjiceretur, ſocietas inter populum Carthaginienſem regemque, data ultro citroque fide, eosdem amicos inimicosque habituros, jurejurando affirmatur. Ceterum Hasdrubal, memor et cum Scipione initae regi ſocietatis, quam vana et mutabilia barbarorum ingenia eſſent, veritus, ne, ſi trajiceret in Africam Scipio, parvum vinculum eae nuptiae eſſent, dum accenſum recenti amore Numidam habet, perpellit, blanditiis quoque puellae adhibitis, ut legatos in Siciliam ad Scipionem mittat, per quos moneat eum, *Ne prioribus ſuis promiſſis fretus in Africam trajiciat. Se et nuptiis civis Carthaginienſis, filiae Hasdrubalis, quem viderit apud ſe in hoſpitio, et publico etiam foedere cum populo Carthaginienſi junctum. Optare primum, ut procul ab Africa, ſicut adhuc fecerint, bellum Romani cum Carthaginienſibus gerant, ne ſibi intereſſe certaminibus eorum, armaque aut haec, aut illa, abnuentem alteram ſocietatem, ſequi neceſſe ſit. Si non abſtineat Africa Scipio, et Carthagini exercitum admoveat, ſibi neceſſarium fore, et pro terra Africa, in qua et ipſe ſit genitus, et pro patria conjugis ſuae, proque parente ac penatibus dimicare.*

XXIV. Cum his mandatis ab rege legati ad Scipionem miſſi, Syracuſis eum convenerunt. Scipio, quanquam magno momento rerum in Africa gerendarum magna-

magnaque ſpe deſtitutus erat, legatis propere, priusquam res vulgaretur, remiſſis in Africam, literas dat ad regem, quibus etiam atque etiam monet eum, *Ne jura hoſpitii ſecum, neu cum populo Romano initae ſocietatis, neu fas, fidem, dextras, Deos teſtes atque arbitros conventorum, fallat.* Ceterum, quando neque celari adventus Numidarum poterat, (vagati enim in urbe, obverſatique praetorio erant) et, ſi ſileretur, quid petentes veniſſent, periculum erat, ne vera eo ipſo, quod celarentur, ſua ſponte magis emanarent, timorque in exercitum incideret, ne ſimul cum rege et Carthaginienſibus foret bellandum, avertit a vero falſis praeoccupando mentes hominum. Et, vocatis ad concionem militibus, *Non ultra eſſe cunctandum*, ait. *Inſtare, ut in Africam quamprimum trajiciat, ſocios reges. Maſiniſſam prius ipſum ad Laelium veniſſe, querentem, quod cunctando tempus tereretur. nunc Syphacem mittere legatos, idem admirantem, quae tam diuturnae morae ſit cauſa: poſtulantemque, ut aut trajiciatur tandem in Africam exercitus, aut, ſi mutata conſilia ſint, certior fiat, ut et ipſe ſibi ac regno ſuo poſſit conſulere. Itaque, paratis jam omnibus inſtructisque, et re jam non ultra recipiente cunctationem, in animo ſibi eſſe, Lilybaeum claſſe traducta, eodemque omnibus peditum equitumque copiis contractis, quae prima dies curſum navibus daret, Deis bene juvantibus, in Africam trajicere.* Literas ad M. Pomponium mittit, ut, ſi ei videretur, Lilybaeum veniret, ut communiter conſulerent, quas potiſſimum legiones, et quantum militum numerum in Africam trajiceret. item circum oram omnem maritimam mitit, ut naves onerariae comprehenſae Lilybaeum omnes contraherentur. Quidquid militum naviumque in Sicilia erat, cum Lilybaeum conveniſſent, et nec urbs multitudinem hominum, nec portus naves caperet, tantus omnibus ardor erat in Africam trajiciendi, ut non ad bellum duci viderentur, ſed ad certa victoriae praemia. praecipue, qui ſuperabant ex Cannenſi exercitu, milites, illo, non alio duce, credebant, navata reipublicae opéra, finire ſe militiam ignominioſam poſſe. Et Scipio minime id genus militum aſpernabatur: ut qui

neque

neque ad Cannas ignavia eorum cladem acceptam sciret, neque ullos aeque veteres milites in exercitu Romano esse, expertosque non variis proeliis modo, sed urbibus etiam oppugnandis. Quinta et sexta Cannenses erant legiones. eas se trajecturum in Africam cum dixisset, singulos milites inspexit: relictisque, quos non idoneos credebat, in locum eorum subjecit, quos secum ex Italia adduxerat; supplevitque ita eas legiones, ut singulae sena millia et ducenos pedites, trecenos haberent equites: sociorum item Latini nominis pedites equitesque de exercitu Cannensi legit.

XXV. Quantum militum in Africam transportatum sit, non parvo numero inter auctores discrepat. Alibi decem millia peditum, duo millia et ducentos equites; alibi sedecim millia peditum, mille et sexcentos equites; alibi parte plus dimidia rem auctam, quinque et triginta millia peditum equitumque in naves imposita invenio. quidam non adjecere numerum: inter quos me ipse in re dubia poni malim. Coelius, ut abstinet numero, ita ad immensum multitudinis speciem auget. Volucres ad terram delapsas clamore militum ait, tantamque multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium, aut in Italia, aut in Sicilia, relinqui videretur. Milites ut in naves ordine ac sine tumultu conscenderent, ipse eam sibi curam sumsit. nauticos C. Laelius, qui classis praefectus erat, in navibus, ante conscendere coactos, continuit. Commeatus imponendi M. Pomponio praetori cura data: quinque et quadraginta dierum cibaria, e quibus quindecim dierum cocta, imposita. Ut omnes jam in navibus erant, scaphas circummisit, ut ex navibus gubernatoresque et magistri navium et bini milites in forum convenirent ad imperia accipienda. Postquam convenerunt, primum ab iis quaesivit, si aquam hominibus jumentisque in totidem dies, quot frumentum, imposuissent. Ubi responderunt, aquam dierum quinque et quadraginta in navibus esse; tum edixit militibus, ut silentium quieti nautis sine certamine ad ministeria exsequenda bene obedientes praestarent. cum viginti rostratis se ac L. Scipionem ab dextro cornu, laevum,

vum, totidem roſtratas, et C. Laelium praefectum claſſis cum M. Porcio Catone (quaeſtor is tum erat) onerariis futurum praeſidio. Lumina in navibus ſingula roſtratae, bina onerariae haberent: in praetoria nave inſigne nocturnum trium luminum fore. Emporia ut peterent, gubernatoribus edixit. Fertiliſſimus ager, eoque abundans omnium copia rerum eſt regio, et imbelles (quod plerumque in uberi agro evenit) barbari ſunt: priusque, quam Carthagine ſubveniretur, opprimi videbantur poſſe. Iis editis imperiis, redire ad naves juſſi: et poſtero die, Deis bene juvantibus, ſigno dato ſolvere naves.

XXVI. Multae claſſes Romanae e Sicilia atque ipſo illo portu profectae erant. Ceterum non eo bello ſolum, (nec id mirum; praedatum enim tantummodo pleraeque claſſes ierant) ſed ne priore quidem, ulla profectio tanti ſpectaculi fuit. quanquam ſi magnitudine claſſis aeſtimaretur, et bini conſules cum binis exercitibus ante trajecerant; et prope totidem roſtratae in illis claſſibus fuerant, quot onerariis Scipio tum trajiciebat. nam, praeter quadraginta longas naves, quadringentis ferme onerariis exercitum transvexit. Sed et bellum bello, ſecundum priore, ut atrocius Romanis videretur, cum quod in Italia bellabatur, tum ingentes ſtrages tot exercituum, ſimul caeſis ducibus, effecerant: et Scipio dux, partim factis fortibus, partim ſuapte fortuna quadam ingentis ad incrementa gloriae celebratus, converterat animos: ſimul et mens ipſa trajiciendi, nulli ante eo bello duci tentata, quod ad Hannibalem detrahendum ex Italia, transferendumque et finiendum in Africa bellum, ſe transire vulgaverat. Concurrerat ad ſpectaculum in portum omnis turba, non habitantium modo Lilybaei, ſed legationum omnium ex Sicilia: quae et ad proſequendum Scipionem officii cauſa convenerant, et praetorem provinciae M. Pomponium ſecutae fuerant. ad hoc legiones, quae in Sicilia relinquebantur, ad proſequendos commilitones proceſſerant: nec claſſis modo proſpectantibus e terra, ſed terra etiam omnis circa referta turba ſpectaculo navigantibus erat.

XXVII. Ubi illuxit, Scipio e praetoria nave, silentio per praeconem facto, *Divi Divaeque*, inquit, *maria terrasque qui colitis, vos precor quaesoque, uti, quae in meo imperio gesta sunt, geruntur, postque gerentur, ea mihi, populo plebique Romanae, sociis nominique Latino, qui populi Romani, quique meam sectam, imperium, auspiciumque terra, mari, amnibusque sequuntur, bene verruncent: eaque vos omnia bene juvetis: bonis auctibus auxitis: salvos incolumesque, victis perduellibus victores, spoliis decoratos, praeda onustos triumphantesque, mecum domos reduces sistatis: inimicorum hostiumque ulciscendorum copiam faxitis: quaeque populus Carthaginiensis in civitatem nostram facere molitus est, ea ut mihi populoque Romano in civitatem Carthaginiensium exempla edendi facultatem detis.* Secundum eas preces cruda exta victimae, uti mos est, in mare porricit, tubaque signum dedit proficiscendi. Vento secundo vehementi satis profecti, celeriter e conspectu terrae ablati sunt: et a meridie nebula occepit, ita ut vix concursus navium inter se vitarent. lenior ventus in alto factus. noctem insequentem eadem caligo obtinuit: sole orto est discussa, et addita vis vento. Jam terram cernebant. haud ita multo post gubernator Scipioni ait, *non plus quinque millia passuum Africam abesse: Mercurii promontorium se cernere. si jubeat eo dirigi, jam in portu fore omnem classem.* Scipio, ut in conspectu terra fuit, precatus, uti bono reipublicae suoque Africam viderit, dare vela, et alium infra navibus accessum petere jubet. Vento eodem ferebantur. ceterum nebula sub idem ferme tempus, quo pridie, exorta conspectum terrae ademit, et ventus premente nebula cecidit. Nox deinde incertiora omnia fecit. itaque ancoras, ne aut inter se concurrerent naves, aut terrae inferrentur, jecere. Ubi illuxit, ventus idem coortus, nebula disjecta, aperuit omnia Africae litora. Scipio, quod esset proximum promontorium, percontatus, cum Pulchri promontorium id vocari audisset, *Placet omen*, inquit; *huc dirigite naves.* Eo classis decurrit: copiae omnes in terram expositae sunt. Prosperam navigationem sine terrore ac tumultu fuisse, permultis Graecis Latinisque auctoribus credi-

credidi: Coelius unus, praeterquam quod non merſas fluctibus naves, ceteros omnes coeleſtes maritimosque terrores, poſtremo abreptam tempeſtate ab Africa claſſem ad Inſulam Aegimurum, inde aegre correctum curſum, exponit: et, prope obrutis navibus, injuſſu imperatoris, ſcaphis, haud ſecus quam naufragos, milites ſine armis cum ingenti tumultu in terram evaſiſſe.

XXVIII. Expoſitis copiis, Romani caſtra in proximis tumulis metantur. Jam non in maritimos modo agros, conſpectu primum claſſis, dein tumultu egredientium in terram, pavor terrorque pervenerat, ſed in ipſas urbes. neque enim hominum modo turba, mulierum puerorumque agminibus immixta, omnes paſſim compleverat vias, ſed pecora quoque prae ſe agreſtes agebant; ut relinqui ſubito Africam diceres. Urbibus vero ipſis majorem, quam quem ſecum attulerant, terrorem inferebant. praecipue Carthaginis prope ut captae tumultus fuit. Nam poſt M. Atilium Regulum et L. Manlium conſules, annis prope quinquaginta, nullum Romanum exercitum viderant, praeter praedatorias claſſes, quibus exſcenſiones in agros maritimos factae erant: raptisque, quae obvia fors fecerat, prius recurſum ſemper ad naves, quam clamor agreſtes conciret, fuerat. eo major tum fuga pavorque in urbe fuit. Et, Hercule, neque exercitus domi validus, neque dux, quem opponerent, erat. Hasdrubal, Gisgonis filius, genere, fama, divitiis, regia tum etiam affinitate, longe primus civitatis erat: ſed eum ab illo ipſo Scipione aliquot proeliis fuſum pulſumque in Hispania meminerant: nec magis ducem duci parem, quam tumultuarium exercitum ſuum Romano exercitui eſſe. Itaque, velut ſi urbem extemplo aggreſſurus Scipio foret, ita ad arma eſt conclamatum: portaeque raptim clauſae, et armati in muris, vigiliaeque et ſtationes diſpoſitae, ac nocte inſequenti vigilatum eſt. Poſtero die quingenti equites, ſpeculatum ad mare turbandosque egredientes ex navibus miſſi, in ſtationes Romanorum inciderunt. jam enim Scipio, claſſe Uticam miſſa, ipſe haud ita multum progreſſus a mari, tumulos proximos ceperat; equites et in ſtationibus locis idoneis poſuerat, et per agros miſerat praedatum.

XXIX. Ii cum Carthaginienſi equitatu proelium cum commiſiſſent, paucos in ipſo certamine, plerosque fugientes perſecuti (in quibus praefectum quoque Hannonem, nobilem juvenem) occiderunt. Scipio non agros modo circa vaſtavit, ſed urbem etiam proximam Afrorum ſatis opulentam cepit. ubi praeter cetera, quae extemplo in naves onerarias impoſita, miſſaque in Siciliam erant, octo millia liberorum ſervorumque capitum ſunt capta. Laetiſſimus tamen Romanis in principio rerum gerendarum adventus fuit Maſiniſſae, quem quidam cum ducentis haud amplius equitibus, plerique cum duûm millium equitatu, tradunt veniſſe. Ceterum cum longe maximus omnium aetatis ſuae regum hic fuerit, plurimumque rem Romanam juverit, operae pretium videtur excedere paululum ad enarrandum, quam varia fortuna uſus ſit in amittendo recuperandoque paterno regno. Militanti pro Carthaginienſibus in Hiſpania pater ei moritur, Galae nomen erat. Regnum ad fratrem regis Oeſalcem, pergrandem natu, (mos ita apud Numidas eſt) pervenit. haud multo poſt, Oeſalce quoque mortuo, major ex duobus filiis ejus Capuſa, puero admodum altero, paternum imperium accepit. Ceterum cum magis jure gentis, quam auctoritate inter ſuos aut viribus, obtineret regnum; exſtitit quidam, Mezetulus nomine, non alienus ſanguine regibus, familiae ſemper inimicae, ac de imperio varia fortuna cum iis, qui tum obtinebant, certantis. Is, concitatis popularibus, apud quos, invidia regum, magnae auctoritatis erat, caſtris palam poſitis, deſcendere regem in aciem, ac dimicare de regno coëgit. in eo proelio Capuſa cum multis principum cecidit, gens Maſſylorum omnis in ditionem imperiumque Mezetuli conceſſit. regio tamen nomine abstinuit: contentusque nomine modico tutoris, puerum Lacumacen, qui ſtirpis regiae ſupererat, regem appellat. Carthaginienſem nobilem feminam, ſororis filiam Hannibalis, quae proxime Oeſalci regi nupta fuerat, matrimonio ſibi jungit, ſpe Carthaginienſium ſocietatis; et cum Syphace hoſpitium vetuſtum legatis miſſis renovat, omnia ea auxilia praeparans adverſus Maſiniſſam.

XXX.

XXX. Et Masinissa, audita morte patrui, dein nece fratris patruelis, ex Hispania in Mauritaniam (Bocchar ea tempestate rex Maurorum erat) trajicit. ab eo supplex infimis precibus auxilium itineri, quoniam bello non poterat, quatuor millia Maurorum impetravit. Cum iis, praemisso nuntio ad paternos suosque amicos, cum ad fines regni pervenisset, quingenti ferme Numidae ad eum convenerunt. Igitur Mauris inde, sicut convenerat, retro ad regem remissis, quanquam aliquanto minor spe multitudo, nec cum qua tantam rem aggredi satis auderet, conveniret; ratus agendo ac moliendo vires quoque ad agendum aliquid collecturum, proficiscenti ad Syphacem Lacumaci regulo ad Thapsum occurrit. Trepidum agmen cum in urbem refugisset, urbem Masinissa primo impetu capit: ex regiis alios tradentes se recipit, alios vim parantes occidit. pars maxima cum ipso puero inter tumultum ad Syphacem, quo primum intenderant iter, pervenerunt. Fama hujus modicae rei, in principio rerum prospere actae, convertit ad Masinissam Numidas. affluebantque undique ex agris vicisque veteres milites Galae, et invitabant juvenem ad recuperandum paternum regnum. Numero militum aliquantum Mezetulus superabat. nam et ipse eum exercitum, quo Capusam vicerat, et ex receptis post caedem regis aliquot habebat: et puer Lacumaces ab Syphace auxilia ingentia adduxerat. quindecim millia peditum Mezetulo, decem millia equitum erant. Quibuscum Masinissa, nequaquam tantum peditum equitumve habens, acie conflixit. vicit tamen et veterum militum virtus, et prudentia inter Romana et Punica arma exercitati ducis. Regulus cum tutore et exigua Masaesylorum manu in Carthaginiensium agrum perfugit. Ita recuperato regno paterno, Masinissa, quia sibi adversus Syphacem haud paulo majorem restare dimicationem cernebat, optimum ratus cum fratre patruele gratiam reconciliare, missis, qui et puero spem facerent, si in fidem Masinissae sese permisisset, futurum in eodem honore, quo apud Galam Oesalces quondam fuisset; et qui Mezetulo, praeter impunitatem, sua omnia cum fide restitui sponderent; ambo praeoptantes exsilio modicam domi fortunam (omnia,

ne id fieret, Carthaginienſibus de induſtria agentibus) ad ſeſe perduxit.

XXXI. Hasdrubal tum forte, cum haec gerebantur, apud Syphacem erat: qui Numidae, haud ſane multum ad ſe pertinere credenti, utrum penes Lacumacen, an Maſiniſſam, regnum Maſſylorum eſſet, *falli eum magnopere*, ait, *ſi Maſiniſſam eisdem contentum fore, quibus patrem Galam, aut patruum ejus Oeſalcem, credat. multo majorem indolem in eo animi ingeniique eſſe, quam in ullo gentis ejus unquam fuiſſet. Saepe eum in Hispania rarae inter homines virtutis ſpecimen dediſſe ſociis pariter hoſtibusque: et Syphacem, et Carthaginienſes, niſi orientem illum ignem oppreſſiſſent, ingenti mox incendio, cum jam nullam opem ferre poſſent, arſuros. Adhuc teneras et fragiles ejus vires eſſe, vixdum coaleſcens foventis regnum.* Inſtando ſtimulandoque pervincit, ut exercitum ad fines Maſſylorum admoveat, atque in agro, de quo ſaepe cum Gala non verbis modo disceptatum, ſed etiam armis certatum fuerat, tanquam haud dubie juris ſui, caſtra locet. *Si quis arceat, id quod maxime opus ſit, acie dimicaturum: ſin per metum agro cedatur, in medium regnum eundum. aut ſine certamine conceſſuros in ditionem ejus Maſſylos, aut nequaquam pares futuros armis.* His vocibus incitatus Syphax Maſiniſſae bellum infert, et primo certamine Maſſylos fundit fugatque. Maſiniſſa cum paucis equitibus ex acie in montem (Balbum incolae vocant) perfugit. familiae aliquot cum mapalibus pecoribusque ſuis (ea pecunia illis eſt) perſecuti ſunt regem: cetera Maſſylorum multitudo in ditionem Syphacis conceſſit. Quem ceperant exſules montem, herbidus aquoſusque eſt; et, quia pecori bonus alendo erat, hominum quoque, carne, ac lacte veſcentium, abunde ſufficiebat alimentis. Inde nocturnis primo ac furtivis incurſionibus, deinde aperto latrocinio, infeſta omnia circa eſſe: maxime uri Carthaginienſis ager, quia et plus praedae, quam inter Numidas, et latrocinium tutius erat. jamque adeo licenter eludebant, ut ad mare devectam praedam venderent mercatoribus, appellentibus naves ad id ipſum; pluresque, quam

justo saepe in bello, Carthaginiensium caderent caperenturque. Deplorabant ea apud Syphacem Carthaginienses, infensumque, et ipsum ad reliquias belli persequendas instigabant. sed vix regium videbatur, latronem vagum in montibus consectari.

XXXII. Bocchar, ex praefectis regiis vir acer et impiger, ad id delectus. ei data quatuor millia peditum, duo equitum; praemiorumque ingentium spe oneratus, si caput Masinissae retulisset, aut vivum (id vero inaestimabile gaudium fore) cepisset. palatos incurioseque agentes improviso adortus, pecorum hominumque ingenti multitudine a praesidio armatorum exclusa, Masinissam ipsum cum paucis in verticem montis compellit. Inde, prope ut jam debellato, nec praeda modo pecorum hominumque captorum missa ad regem, sed copiis etiam, ut aliquanto majoribus, quam pro reliquiis belli, remissis, cum quingentis haud amplius peditibus ducentisque equitibus, degressum jugis Masinissam persecutus, in valle arcta, faucibus utrinque obsessis, inclusit. ibi ingens caedes Massylorum facta. Masinissa cum quinquaginta haud amplius equitibus per anfractus montis ignotos sequentibus se eripuit. Tenuit tamen vestigia Bocchar: adeptusque eum patentibus prope Clupeam urbem campis, ita circumvenit, ut, praeter quatuor equites, omnes ad unum interficeret. cum iis ipsum quoque Masinissam saucium prope e manibus inter tumultum amisit. In conspectu erant fugientes; ala equitum, dispersa toto campo, quibusdam, ut occurrerent, per obliqua tendentibus, quinque hostes sequebatur. amnis ingens fugientes accepit; (neque enim cunctanter, ut quos major metus urgeret, immiserant equos) raptique gurgite, et in obliquum praelati. duobus in conspectu hostium in praerapidum gurgitem haustis, ipse periisse creditus. ad duo reliqui equites cum eo inter virgulta ulterioris ripae emerserunt. Is finis Bocchari sequendi fuit, nec ingredi flumen auso, nec habere credenti se jam, quem sequeretur. Inde vanus auctor absumti Masinissae ad regem rediit; missique, qui Carthaginem gaudium ingens nuntiarent: totaque Africa fama

mortis Masinissae repleta varie animos affecit. Masinissa in spelunca occulta, cum herbis curaret vulnus, duorum equitum latrocinio per dies aliquot vixit. ubi primum ducta cicatrix, patique posse visa jactationem, audacia ingenti pergit ire ad regnum repetendum: atque, in ipso itinere haud plus quadraginta equitibus collectis, cum in Massylos, palam jam quis esset ferens, venisset, tantum motum cum favore pristino, tum gaudio insperato, quod, quem perisse crediderant, incolumem cernebant, fecit, ut intra paucos dies sex millia peditum armatorum, quatuor equitum, ad eum convenirent: jamque non in possessione modo paterni regni esset, sed etiam socios Carthaginiensium populos Masaesyliorumque fines (id Syphacis regnum erat) vastaret. inde, irritato ad bellum Syphace, inter Cirtam Hipponemque in jugis opportunorum ad omnia montium consedit.

XXXIII. Majorem igitur eam rem Syphax ratus, quam ut per praefectum ageret, cum filio juvene (nomen Verminae erat) parte exercitus missa, imperat, ut circumducto agmine, in se intentum hostem ab tergo invadat. Nocte profectus Vermina, qui ex occulto aggressurus erat: Syphax autem interdiu aperto itinere, ut qui, signis collatis, acie dimicaturus esset, movit castra. Ubi tempus visum est, quo pervenisse jam circummissi videri poterant, et ipse leni clivo ferente ad hostem, cum multitudine fretus, tum praeparatis ab tergo insidiis, per adversum montem erectam aciem ducit. Masinissa fiducia maxime loci, quo multo aequiore pugnaturus erat, et ipse dirigit suos. Atrox proelium et diu anceps fuit; loco et virtute militum Masinissam, multitudine, quae nimio major erat, Syphacem juvante, Ea multitudo divisa, cum pars a fronte urgeret, pars a tergo se circumfudisset, victoriam haud dubiam Syphaci dedit: et ne effugium quidem patebat hinc a fronte, hinc ab tergo inclusis. Itaque ceteri pedites equitesque caesi aut capti. ducentos ferme equites Masinissa circa se conglobatos, divisosque turmatim in tres partes, erumpere jubet; loco praedicto, in quem ex dissipata convenirent fuga. Ipse, qua intenderat, inter media tela ho-

hoſtium evaſit. duae turmae haeſere: altera metu dedita hoſti; pertinacior in repugnando telis obruta et confixa eſt. Verminam prope veſtigiis inſtantem, in alia atque alia flectendo itinera eludens taedio et deſperatione tandem feſſum, abſiſtere ſequendo coëgit. ipſe cum ſexaginta equitibus ad minorem Syrtim pervenit. Ibi cum conſcientia egregia ſaepe repetiti regni paterni, inter Punica Emporia gentemque Garamantum omne tempus, usque ad C. Laelii claſſisque Romanae adventum in Africam, conſumſit. Haec animum inclinant, ut cum modico potius, quam cum magno praeſidio equitum, ad Scipionem quoque poſtea veniſſe Maſiniſſam credam: quippe illa regnantis multitudo, haec paucitas exſulis fortunae conveniens eſt.

XXXIV. Carthaginienſes, ala equitum cum praefecto amiſſa, alio equitatu per novum delectum comparato, Hannonem Hamilcaris filium praeficiunt. Hasdrubalem ſubinde ac Syphacem per literas nuntiosque, poſtremo etiam per legatos, arceſſunt: Hasdrubalem opem ferre prope circumſeſſae patriae jubent: Syphacem orant, ut Carthagini, ut univerſae Africae ſubveniat. Ad Uticam tum caſtra Scipio, ferme mille paſſus ab urbe, habebat, translata a mari, ubi paucos dies ſtativa conjuncta claſſi fuerant. Hanno, nequaquam ſatis valido, non modo ad laceſſendum hoſtem, ſed ne ad tuendos quidem a populationibus agros, equitatu accepto, id omnium primum egit, ut per conquiſitionem numerum equitum augeret. nec aliarum gentium aſpernatus, maxime tamen Numidas (id longe primum equitum in Africa eſt genus) conducit. Jam ad quatuor millia equitum habebat, cum Saleram nomine urbem occupavit; quindecim ferme millia ab Romanis caſtris. Quod ubi Scipioni relatum eſt, *Aeſtiva ſub tectis equitatus* (inquit) *ſint vel plures; dum talem ducem habeant.* eoque minus ſibi ceſſandum ratus, quo illi ſegnius rem agerent, Maſiniſſam cum equitatu praemiſſum portis obequitare, atque hoſtem ad pugnam elicere, jubet. ubi omnis multitudo ſe effudiſſet, graviorque jam in certamine eſſet, quam ut facile ſuſtineri poſſet, cederet paulatim; ſe in tempore

pugnae obventurum. Tantum moratus, quantum satis temporis praegresso visum ad eliciendos hostes, cum Romano equitatu secutus, tegentibus tumulis, qui peropportune circa viae flexus oppositi erant, occultus processit. Masinissa, ex composito, nunc terrentis, nunc timentis modo, aut ipsis obequitabat portis, aut cedendo, cum timoris simulatio audaciam hosti faceret, ad insequendum temere eliciebat. Nondum omnes egressi erant, varieque dux fatigabatur, alios vino et somno graves arma capere, et frenare equos cogendo, aliis, ne sparsi et inconditi sine ordine, sine signis omnibus portis excurrerent, obsistendo. Primo incaute se evehentes Masinissa excipiebat: mox plures simul conferti porta effusi aequaverant certamen; postremo, jam omnis equitatus proelio cum adesset, sustineri ultra nequiere. Non tamen effusa fuga Masinissa, sed cedendo sensim, impetus eorum excipiebat: donec ad tumulos tegentes Romanum equitatum pertraxit. Inde exorti equites, et ipsi integris viribus, et recentibus equis, Hannoni Afrisque pugnando ac sequendo fessis se circumfudere: et Masinissa, flexis subito equis, in pugnam rediit. Mille ferme, qui primi agminis fuerant, ut quibus haud facilis receptus fuit, cum ipso duce Hannone interclusi atque interfecti sunt, ceteros, ducis praecipue territos caede, effuse fugientes per tria millia passuum victores secuti, ad duo praeterea millia equitum aut ceperunt, aut occiderunt. inter eos satis constabat, non minus ducentos Carthaginiensium equites fuisse, et divitiis quosdam et genere illustres.

XXXV. Eodem forte, quo haec gesta sunt, die naves, quae praedam in Siciliam vexerant, cum commeatu rediere; velut ominatae, ad praedam alteram repetendam sese venisse. Duos eodem nomine Carthaginiensium duces duobus equestribus proeliis interfectos, non omnes auctores sunt: veriti, credo, ne falleret bis relata eadem res. Coelius quidem et Valerius captum etiam Hannonem tradunt. Scipio praefectos equitesque, prout cujusque opera fuerat, ante omnes Masinissam, insignibus donis donat. et, firmo praesidio Salerae imposito, ipse

cum

cum cetero exercitu profectus, non agris modo, quacunque incedebat, populatis, ſed urbibus etiam quibusdam vicisque expugnatis, late fuſo terrore belli, ſeptimo die, quam profectus erat, magnam vim hominum et pecoris et omnis generis praedae trahens, in caſtra redit; gravesque iterum hoſtilibus ſpoliis naves dimittit. Inde, omiſſis expeditionibus parvis populationibusque, ad oppugnandam Uticam omnes belli vires convertit: eam deinde, ſi cepiſſet, ſedem ad cetera exſequenda habiturus. Simul et a claſſe navales ſocii, qua ex parte urbs mari alluitur, ſimul et terreſtris exercitus ab imminente prope ipſis moenibus tumulo eſt admotus. Tormenta machinasque et advexerat ſecum, et ex Sicilia miſſa cum commeatibus erant: et nova in armamentario, multis talium operum artificibus de induſtria incluſis, fiebant. Uticenſibus tanta undique mole circumſeſſis in Carthaginienſi populo, Carthaginienſibus in Hasdrubale ita, ſi is moviſſet Syphacem, ſpes omnis erat. ſed deſiderio indigentium auxilii tardius cuncta movebantur. Hasdrubal, intentiſſima conquiſitione cum ad triginta millia peditum, tria equitum confeciſſet, non tamen ante adventum Syphacis caſtra propius hoſtem movere eſt auſus. Syphax cum quinquaginta millibus peditum, decem equitum advenit: confeſtimque motis ab Carthagine caſtris, haud procul Utica munitionibusque Romanis conſedit. Quorum adventus hoc tamen momenti fecit, ut Scipio, cum quadraginta ferme dies nequidquam omnia experiens obſediſſet Uticam, abſcederet inde irrito incepto. et (jam enim hiems inſtabat) caſtra hiberna in promontorio, quod tenui jugo continenti adhaerens in aliquantum maris ſpatium extenditur, communit: uno vallo et navalia caſtra amplectitur. jugo medio legionum caſtris impoſitis, litus ad ſeptemtrionem verſum ſubductae naves navalesque ſocii tenebant: meridianam vallem ad alterum litus devexam equitatus. Haec in Africa usque ad extremum autumni geſta.

XXXVI. Praeter convectum undique ex populatis circa agris frumentum, commeatusque ex Sicilia atque Italia advectos, Cn. Octavius propraetor ex Sardinia ab

Ti. Claudio praetore, cujus ea provincia erat, ingentem vim frumenti advexit: horreaque non ſolum, quae jam facta erant, repleta, ſed nova aedificata. Veſtimenta exercitui deerant. id mandatum Octavio, ut cum praetore ageret, ſi quid ex ea provincia comparari ac mitti poſſet. ea quoque haud ſegniter curata res. Mille ducentae togae brevi ſpatio, et duodecim millia tunicarum miſſa. Aeſtate ea, qua haec in Africa geſta ſunt, P. Sempronius conſul, cui Bruttii provincia erat, in agro Crotonienſi cum Hannibale in ipſo itinere tumultuario proelio conflixit. agminibus magis, quam acie, pugnatum eſt. Romani pulſi, et tumultu verius, quam pugna, ad mille et ducenti de exercitu conſulis interfecti: in caſtra trepide reditum. Neque oppugnare tamen ea hoſtes auſi. ceterum ſilentio proximae noctis profectus inde conſul, praemiſſo nuntio ad P. Licinum proconſulem, ut ſuas legiones admoveret, copias conjunxit. ita duo duces, duo exercitus ad Hannibalem redierunt. nec mora dimicandi facta eſt: cum conſuli duplicatae vires, Poeno recens victoria animo eſſet. In primam aciem ſuas legiones Sempronius induxit: in ſubſidiis locatae P. Licinii legiones. Conſul principio pugnae aedem Fortunae Primigeniae vovit, ſi eo die hoſtes fudiſſet: composque ejus voti fuit. Fuſi ac fugati Poeni: ſupra quatuor millia armatorum caeſa: paulo minus trecenti vivi capti, et equi quadraginta, et undecim militaria ſigna. Perculſus adverſo proelio Hannibal Crotonem exercitum abduxit. Eodem tempore M. Cornelius conſul in altera parte Italiae non tam armis, quam judiciorum terrore, Etruriam continet, totam ferme ad Magonem, ac per eum ad ſpem novandi res, verſam. Eas quaeſtiones ex ſenatusconſulto minime ambitioſe habuit. multique nobiles Etruſci, qui aut ipſi ierant, aut miſerant ad Magonem de populorum ſuorum defectione, primo praeſentes erant condemnati; poſtea, conſcientia ſibimet ipſi exſilium conſciſcentes, cum abſentes damnati eſſent, corporibus ſubtractis, bona tantum, quae publicari poterant, pignoranda poenae praebebant.

XXXVII. Dum haec consules diversis regionibus agunt, censores interim Romae M. Livius et C. Claudius senatum recitaverunt. Princeps iterum lectus Q. Fabius Maximus. notati septem: nemo tamen, qui sella curuli sedisset. Sarta tecta acriter et cum summa fide exegerunt. viam e foro Boario ad Veneris, et circa foros publicos, et aedem Matris Magnae in Palatio faciendam locaverunt. Vectigal etiam novum ex salaria annona statuerunt. sextante sal et Romae et per totam Italiam erat. Romae pretio eodem, pluris in foris et conciliabulis, et alio alibi pretio praebendum locaverunt. Id vectigal commentum alterum ex censoribus satis credebant, populo iratum, quod iniquo judicio quondam damnatus esset: et in pretio salis maxime oneratas tribus, quarum opera damnatus erat, credebant. inde Salinatori Livio inditum cognomen. Lustrum conditum serius, quia per provincias dimiserunt censores, ut civium Romanorum in exercitibus, quantus ubique esset, referretur numerus. Censa cum iis ducenta decem quatuor millia hominum. condidit lustrum C. Claudius Nero. Duodecim deinde coloniarum, (quod nunquam antea factum erat) deferentibus ipsarum coloniarum censoribus, censum acceperunt: ut, quantum numero militum, quantum pecunia valerent, in publicis tabulis monumenta exstarent. Equitum deinde census agi coeptus est: et ambo forte censores equum publicum habebant. Cum ad tribum Polliam ventum est, in qua M. Livii nomen erat, et praeco cunctaretur citare ipsum censorem; *Cita*, inquit Nero, *M. Livium*: et, sive ex residua et vetere simultate, sive intempestiva jactatione severitatis inflatus, M. Livium, quia populi judicio esset damnatus, equum vendere jussit. item M. Livius, cum ad tribum Arniensem et nomen collegae ventum est, vendere equum Claudium jussit, duarum rerum causa; unius, quod falsum adversus se testimonium dixisset; alterius, quod non sincera fide secum in gratiam redisset. Itaque ibi foedum certamen inquinandi famam alterius, cum suae famae damno, factum est. Exitu censurae cum in leges jurasset C. Claudius, et in aerarium escendisset, inter nomina eorum, quos aerarios relinquebat,

bat, dedit collegae nomen. Deinde M. Livius in aerarium venit, et, praeter Maeciam tribum, quae se nec condemnasset, neque condemnatum aut consulem aut censorem fecisset, populum Romanum omnem, quatuor et triginta tribus, aerarios reliquit: quod et innocentem se condemnassent, et condemnatum consulem et censorem fecissent: neque infitiari possent, aut judicio semel, aut comitiis bis ab se peccatum esse. Inter quatuor et triginta tribus et C. Claudium aerarium fore. quod si exemplum haberet bis eundem aerarium relinquendi, C. Claudium nominatim se inter aerarios fuisse relicturum. Pravum certamen notarum inter censores; castigatio inconstantiae populi censoria, et gravitate temporum illorum digna. In invidia censores cum essent, crescendi ex his ratus esse occasionem Cn. Baebius tribunus plebis diem ad populum utrique dixit. Ea res consensu Patrum discussa est, ne postea obnoxia populari aurae censura esset.

XXXVIII. Eadem aestate in Bruttiis Clampetia a consule vi capta, Consentia et Pandosia, et ignobiles aliae civitates, voluntate in ditionem venerunt. Et, cum comitiorum jam appeteret tempus, Cornelium potius ex Etruria, ubi nihil belli erat, Romam acciri placuit. Is consules C. Servilium Caepionem et C. Servilium Geminum creavit. Inde praetoria comitia habita. creati P. Cornelius Lentulus, P. Qinctilius Varus, P. Aelius Paetus, P. Villius Tappulus. Hi duo, cum aediles plebis essent, praetores creati sunt. Consul, comitiis perfectis, ad exercitum in Etruriam rediit. Sacerdotes eo anno mortui, atque in locum eorum suffecti: T. Veturius Philo flamen Martialis, in locum M. Aemilii Regilli, qui priore anno mortuus erat, creatus inauguratusque; et in M. Pomponii Mathonis auguris et decemviri locum creati, decemvir M. Aurelius Cotta, augur Ti. Sempronius Gracchus admodum adolescens, quod tunc perrarum in mandandis sacerdotiis erat. Quadrigae aureae eo anno in Capitolio positae ab aedilibus curulibus, C. Livio et M. Servilio Gemino. Et ludi Romani biduum instaurati. Idem per biduum plebeji ab aedilibus P. Aelio, P. Villio: et Jovis epulum fuit ludorum causa.

EPITOME LIBRI XXX.

In Africa Scipio Carthaginienſes et eundem Syphacem, Numidarum regem, Hasdrubalemque pluribus proeliis vicit, adjuvante Maſiniſſa, binaque hoſtium caſtra expugnavit: in quibus quadraginta millia hominum ferro ignique conſumta ſunt. Syphacem per C. Laelium et Maſiniſſam cepit. Maſiniſſa Sophonisbam, uxorem Syphacis, filiam Hasdrubalis, captam ſtatim adamavit, et, nuptiis factis, uxorem habuit: caſtigatus a Scipione venenum ei miſit: quo hauſto illa deceſſit. Effectumque eſt multis Scipionis victoriis, ut Carthaginienſes, in deſperationem acti, in auxilium publicae ſalutis Hannibalem ex Italia revocarent, isque, anno decimoſexto Italia decedens, in Africam trajecit, tentavitque per colloquium pacem cum Scipione componere: et, cum de conditionibus pacis non conveniſſet, acie victus eſt. Pax Carthaginienſibus data eſt petentibus. Hannibal Gisgonem, pacem disſuadentem, manu ſua detraxit: excuſata deinde temeritate facti, ipſe pacem ſuaſit. Mago, qui bello in agro Inſubriûm cum Romanis conflixerat, vulneratus, dum in Africam per legatos revocatus revertitur, ex vulnere mortuus eſt. Maſiniſſae regnum reſtitutum eſt. Reverſus in urbem Scipio ampliſſimum nobiliſſimumque egit triumphum, quem Q. Terentius Culleo ſenator pileatus ſecutus eſt. Scipio Africanus (incertum militari prius favore, an populari aura ita cognominatus) primus certe hic imperator victae a ſe nomine gentis nobilitatus eſt.

LIBER XXX.

Cn. Servilius Caepio et C. Servilius Geminus conſules, (ſextus decimus is annus belli Punici erat) cum de republica belloque et provinciis ad ſenatum retuliſſent, cenſuerunt Patres, ut conſules inter ſe compararent, ſorti-

ſortirenturve, uter Bruttios adverſus Hannibalem, uter Etruriam ac Ligures provinciam haberet. cui Bruttii eveniſſent, exercitum a P. Sempronio acciperet. P. Sempronius (ei quoque enim proconſuli imperium in annum prorogabatur) P. Licinio ſuccederet: is Romam reverteretur, bello quoque bonus habitus ad cetera, quibus nemo ea tempeſtate inſtructior civis habebatur, congeſtis omnibus humanis a natura fortunaque bonis. Nobilis idem ac dives erat: forma viribusque corporis excellebat. Facundiſſimus habebatur, ſeu cauſa oranda, ſeu in ſenatu ad populum ſuadendi ac diſſuadendi locus eſſet: juris pontificii peritiſſimus. Super haec bellicae quoque laudis conſulatus compotem fecerat. Quod in Bruttiis provincia, idem in Etruria ac Liguribus decretum. M. Cornelius novo conſuli tradere exercitum juſſus: ipſe, prorogato imperio, Galliam provinciam obtinere cum legionibus iis, quas praetor L. Scribonius priore anno habuiſſet. Sortiti deinde provincias Caepioni Bruttii, Servilio Gemino Etruria evenit. Tum praetorum provinciae in ſortem conjectae. Jurisdictionem urbanam Paetus Aelius, Sardiniam P. Lentulus, Siciliam P. Villius, Ariminum cum duabus legionibus (ſub Lucretio Spurio eae fuerant) Quinctilius Varus eſt ſortitus. Et Lucretio prorogatum imperium, ut Genuam oppidum a Magone Poeno dirutum exaedificaret. P. Scipioni, non temporis, ſed rei gerendae fine, donec debellatum in Africa foret, prorogatum imperium eſt: decretumque, ut ſupplicatio fieret, quod is in Africam provinciam trajeciſſet, ut ea res ſalutaris populo Romano ipſique duci atque exercitui eſſet.

II. In Siciliam tria millia militum ſunt ſcripta. et, quia, quod roboris ea provincia habuerat, in Africam transvectum fuerat, ne qua claſſis ex Africa trajiceret, quadraginta navibus cuſtodiri placuerat Siciliae maritimam oram. Tredecim novas naves Villius ſecum in Siciliam duxit: ceterae in Sicilia veteres refectae. Huic claſſi M. Pomponius, prioris anni praetor, prorogato imperio praepoſitus, novos milites ex Italia advectos in naves impoſuit. Parem navium numerum Cn. Octavio, praetori item prioris anni, cum pari jure imperii ad tuendam Sar-

Sardiniae oram Patres decreverunt. Lentulus praetor duo millia militum dare in naves juſſus. Et Italiae ora, quia incertum erat, quo miſſuri claſſem Carthaginienſes forent, (videbantur autem, quidquid nudatum praeſidiis eſſet, petituri) M. Marcio, praetori prioris anni, cum totidem navibus tuenda data eſt. tria millia militum in eam claſſem ex decreto Patrum conſules ſcripſerunt, et duas legiones urbanas ad incerta belli. Hispaniae cum exercitibus imperioque veteribus imperatoribus, L. Lentulo et L. Manlio Acidino, decretae. Viginti omnino legionibus, et centum ſexaginta navibus longis res Romana eo anno geſta. Praetores in provincias ire juſſi. Conſulibus imperatum, priusquam ab urbe proficiſcerentur, ludos magnos facerent, quos T. Manlius Torquatus dictator in quintum annum voviſſet, ſi eodem ſtatu respublica ſtaret. Et novas religiones excitabant in animis hominum prodigia, ex pluribus locis nuntiata. Aurum in Capitolio corvi non laceraſſe tantum roſtris crediti, ſed etiam ediſſe. Mures Antii coronam auream arroſere. Circa Capuam omnem agrum locuſtarum vis ingens, ita ut, unde adveniſſent, parum conſtaret, complevit. Equuleus Reate cum quinque pedibus natus. Anagniae ſparſi primum ignes in coelo, dein fax ingens arſit. Fruſinone arcus ſolem tenui linea amplexus eſt; circulum deinde ipſum major ſolis orbis extrinſecus incluſit. Arpini terra campeſtri agro in ingentem ſinum conſedit. Conſulum alteri, primam hoſtiam immolanti, caput jecinoris defuit. Ea prodigia majoribus hoſtiis procurata. editi a collegio pontificum Dii, quibus ſacrificaretur.

III. Iis transactis, conſules praetoresque in provincias profecti. omnibus tamen, velut eam ſortitis, Africae cura erat; ſeu quia ibi ſummam rerum bellique verti cernebant; ſeu ut Scipioni gratificarentur, in quem tum omnis verſa civitas erat. Itaque non ex Sardinia tantum, (ſicut ante dictum eſt) ſed ex Sicilia quoque et Hispània veſtimenta, frumentumque, et arma etiam ex Sicilia, et omne genus commeatus eo portabantur. Nec Scipio ullo tempore hiemis belli opera remiſerat, quae multa

multa ſimul undique eum circumſtabant. Uticam obſidebat. caſtra in conſpectu Hasdrubalis erant. Carthaginienſes deduxerant naves. claſſem paratam inſtructamque ad commeatus intercipiendos habebant. Inter haec ne Syphacis quidem reconciliandi curam ex animo miſerat: ſi forte jam ſatias amoris in uxore ex multa copia cepiſſet. Ab Syphace magis pacis cum Carthaginienſibus conditiones, ut Romani Africa, Poeni Italia excederent, quam, ſi bellaretur, ſpes ulla deſciturum afferebatur. Haec per nuntios magis equidem acta crediderim, (et ita pars major auctores ſunt) quam ipſum Syphacem, ut Antias Valerius prodit, in caſtra Romana ad colloquium veniſſe. Primo eas conditiones imperator Romanus vix auribus admiſit. poſtea, ut cauſa probabilis ſuis commeandi foret in caſtra hoſtium, mollius eadem illa abnuere, ac ſpem facere, ſaepius ultro citroque agitantibus rem conventuram. Hibernacula Carthaginienſium, congeſta temere ex agris materia exaedificata, lignea ferme tota erant. Numidae praecipue arundine textis, ſtoreaque pars maxima tectis, paſſim nullo ordine, quidam, ut ſine imperio occupatis locis, extra foſſam etiam vallumque habitabant. Haec relata Scipioni ſpem fecerant caſtra hoſtium per occaſionem incendendi.

IV. Cum legatis, quos mitteret ad Syphacem, calonum loco primos ordines ſpectatae virtutis atque prudentiae ſervili habitu mittebat; qui, dum in colloquio legati eſſent, vagi per caſtra, alius alia, aditus exitusque omnes, ſitum formamque et univerſorum caſtrorum, et partium, qua Poeni, qua Numidae haberent, quantum intervalli inter Hasdrubalis ac regia caſtra eſſet, ſpecularentur: moremque ſimul noſcerent ſtationum vigiliarumque: nocte, an interdiu opportuniores inſidianti eſſent. Et inter crebra colloquia alii atque alii de induſtria, quo pluribus omnia nota eſſent, mittebantur. Cum ſaepius agitata res certiorem ſpem pacis in dies et Syphaci et Carthaginienſibus per eum faceret; legati Romani *vetitos ſe reverti ad imperatorem* ajunt, *niſi certum reſponſum detur. Proinde, ſeu ipſi ſtaret jam ſententia, ſeu conſulendus Hasdrubal et Carthaginienſes*

ticenses essent, consuleret. Tempus esse, aut pacem componi, aut bellum naviter geri. Dum consulitur Hasdrubal ab Syphace, ab Hasdrubale Carthaginienses; et speculatores omnia visendi, et Scipio ad comparanda ea, quae in rem erant, tempus habuit. et ex mentione ac spe pacis negligentia, ut fit, apud Poenos Numidamque orta cavendi, ne quid hostile interim paterentur. Tandem relatum responsum, quibusdam (quia nimis cupere Romanus pacem videbatur) iniquis per occasionem adjectis; quae peropportune cupienti tollere inducias Scipioni caussam praebuere. ac nuntio regis, cum relaturum se ad consilium dixisset, postero die respondit, *Se uno frustra tendente, nulli alii pacem placuisse. Renuntiaret igitur, nullam aliam spem pacis, quam relictis Carthaginiensibus, Syphaci cum Romanis esse.* Ita tollit inducias, ut libera fide incepta exsequeretur: deductisque navibus (et jam veris principium erat) machinas tormentaque, velut a mari aggressurus Uticam, imponit. Et duo millia militum ad capiendum, quem antea tenuerat, tumulum super Uticam mittit: simul ut ab eo, quod parabat, in alterius rei curam converteret hostium animos: simul ne qua, cum ipse ad Syphacem Hasdrubalemque profectus esset, eruptio ex urbe et impetus in castra sua, relicta cum levi praesidio, fieret.

V. His praeparatis, advocatoque consilio, edicere exploratoribus jussis, quae comperta afferrent, Masinissaque, cui omnia hostium nota erant; postremo ipse, quid pararet in proximam noctem, proponit. Tribunis edicit, ut, ubi, praetorio dimisso, signa concinuissent, extemplo educerent castris legiones. Ita, ut imperaverat, signa sub occasum solis efferri sunt coepta. ad primam ferme vigiliam agmen explicaverunt: media nocte (septem enim millia itineris erant) modico gradu ad castra hostium perventum. Ibi Scipio partem copiarum Laelio, Masinissamque ac Numidas, attribuit: et castra Syphacis invadere, ignesque conjicere jubet. Singulos deinde separatim, Laelium ac Masinissam, seductos obtestatur, *ut, quantum nox providentiae adimat, tantum diligentia expleant curaque. Se Hasdrubalem Punicaque*

castra aggressurum. Ceterum non ante coepturum, quam ignem in regiis castris conspexisset. Neque ea res morata diu est. nam, ut proximis casis injectus ignis haesit, extemplo proxima quaeque, et deinceps continua amplexus, totis se passim dissipavit castris. Et trepidatio quidem, quanta necesse erat, in nocturno effuso tam late incendio orta est: ceterum, fortuitum, non hostilem ac bellicum, ignem rati esse, sine armis ad restinguendum incendium effusi, in armatos incidere hostes; maxime Numidas, ab Masinissa notitia regiorum castrorum ad exitus itinerum idoneis locis dispositos. Multos in ipsis cubilibus semisomnos hausit flamma: multi in praecipiti fuga, ruentes super alios alii, in angustiis portarum obtriti sunt.

VI. Relucentem flammam primo vigiles Carthaginiensium, deinde excitati alii nocturno tumultu cum conspexissent, ab eodem errore credere et ipsi sua sponte incendium ortum. et clamor inter caedem et vulnera sublatus, an ex trepidatione nocturna esset, confusus, sensum veri adimebat. Igitur pro se quisque inermes, ut quibus nihil hostile suspectum esset, omnibus portis, qua cuique proximum erat, ea modo, quae restinguendo igni forent, portantes, in agmen Romanum ruebant. Quibus caesis omnibus, praeterquam hostili odio, etiam ne quis nuntius effugeret, extemplo Scipio neglectas, ut in tali tumultu, portas invadit: ignibusque in proxima tecta conjectis, effusa flamma primo veluti sparsa pluribus locis reluxit, dein per continua serpens, uno repente omnia incendio hausit. Ambusti homines jumentaque foeda primum fuga, dein strage, obruerant itinera portarum. Quos non oppresserat ignis, ferro absumti: binaque castra clade una deleta. Duces tamen ambo, et ex tot millibus armatorum duo millia peditum et quingenti equites semiermes, magna pars saucii, afflatique incendio, effugerunt. Caesa aut hausta flammis quadraginta millia hominum sunt; capta supra quinque millia; multi Carthaginiensium nobiles, undecim senatores, signa militaria centum septuaginta quatuor, equi Numidici supra duo millia septingenti,

ele-

elephanti sex capti: octo flamma ferroque absumti, magnaque vis armorum capta. Ea omnia imperator Vulcano sacrata incendit.

VII. Hasdrubal ex fuga, cum paucis, Afrorum urbem proximam petierat: eoque omnes, qui supererant, vestigia ducis sequentes, se contulerant. metu deinde, ne dederetur Scipioni, urbe excessit. Mox eodem patentibus portis Romani accepti: nec quidquam hostile, quia voluntate concesserant in ditionem, factum. Duae subinde urbes captae direptaeque. ea praeda, et quae castris ex incensis et igne rapta erat, militi concessa est. Syphax octo millium ferme inde spatio loco communito consedit. Hasdrubal Carthaginem contendit, ne quid per metum ex recenti clade mollius consuleretur. quo tantus primo terror est allatus, ut, omissa Utica, Carthaginem crederent extemplo Scipionem obsessurum. Senatum itaque Suffetes (quod velut consulare imperium apud eos erat) vocaverunt. Ibi e tribus (una de pace legatos ad Scipionem decernebat: altera Hannibalem ad tuendam ab exitiabili bello patriam revocabat: tertia Romanae in adversis rebus constantiae erat; reparandum exercitum, Syphacemque hortandum, ne bello absisteret, censebat) haec sententia, quia Hasdrubal praesens Barcinaeque omnes factionis bellum malebant, vicit. Inde delectus in urbe agrisque haberi coeptus, et ad Syphacem legati missi, summa ope et ipsum reparantem bellum: cum uxor non jam, ut ante, blanditiis, satis potentibus ad animum amantis, sed precibus et misericordia valuisset, plena lacrimarum obtestans, ne patrem suum patriamque proderet, iisdemque flammis Carthaginem, quibus castra conflagrassent, absumi sineret. Spem quoque opportune oblatam afferebant legati: quatuor millia Celtiberorum circa urbem nomine Abbam, ab conquisitoribus suis conducta in Hispania, egregiae juventutis, sibi occurrisse: et Hasdrubalem propediem affore cum manu haudquaquam contemnenda. Igitur non benigne modo legatis respondit, sed ostendit etiam multitudinem agrestium Numidarum, quibus per eosdem dies arma equosque dedisset, et omnem juventutem affirmat

exciturum ex regno. *Scire incendio, non proelio, cladem acceptam. eum bello inferiorem esse, qui armis vincatur.* Haec legatis responsa. Et post dies paucos rursus Hasdrubal et Syphax copias junxerunt. is omnis exercitus fuit triginta ferme millium armatorum.

VIII. Scipionem, velut jam debellato, quod ad Syphacem Carthaginiensesque attineret, Uticae oppugnandae intentum, jamque machinas admoventem muris, avertit fama redintegrati belli: modicisque praesidiis ad speciem modo obsidionis terra marique relictis, ipse cum robore exercitus ire ad hostes pergit. Primo in tumulo, quatuor ferme millia distante ab castris regiis, consedit: postero die cum equitatu in Magnos (ita vocant) campos, subjectos ei tumulo, degressus, succedendo ad stationes hostium, lacessendoque levibus proeliis, diem absumsit: et per insequens biduum tumultuosis hinc atque illinc excursionibus invicem, nihil dictu satis dignum fecerunt. quarto die utrinque in aciem descensum est. Romanus principes post hastatorum prima signa, in subsidiis triarios constituit: equitatum Italicum ab dextro cornu, ab laevo Numidas Masinissamque oppofuit. Syphax Hasdrubalque, Numidicis adversus Italicum equitatum, Carthaginiensibus contra Masinissam locatis, Celtiberos in mediam aciem in adversa signa legionum accepere. ita instructi concurrunt. Primo impetu simul utraque cornua, et Numidae et Carthaginienses pulsi. nam neque Numidae, maxima pars agrestes, Romanum equitatum, neque Carthaginienses, et ipse novus miles, Masinissam, recenti super cetera victoria terribilem, sustinuere. Nudata utrinque cornibus Celtiberûm acies stabat: quod nec in fuga salus ulla ostendebatur locis ignotis, neque spes veniae ab Scipione erat; quem, bene meritum de se et gente sua, mercenariis armis in Africam oppugnatum venissent. Igitur, circumfusis undique hostibus, alii super alios cadentes, obstinati moriebantur: omnibusque in eos versis, aliquantum ad fugam temporis Syphax et Hasdrubal praeceperunt. Fatigatos caede diutius, quam pugna, victores nox oppressit.

IX.

IX. Postero die Scipio Laelium Masinissamque cum omni Romano et Numidico equitatu expeditisque militum, ad persequendos Syphacem atque Hasdrubalem, mittit. ipse, cum robore exercitus, urbes circa, quae omnes Carthaginiensium ditionis erant, partim spe, partim metu, partim vi subegit. Carthagini quidem erat ingens terror, et circumferentem arma Scipionem, omnibus finitimis raptim perdomitis, ipsam Carthaginem repente aggressurum credebant. Itaque et muri reficiebantur, propugnaculisque armabantur: et pro se quisque, quae diutinae obsidioni tolerandae sunt, ex agris convehit. Rara mentio est pacis, frequentior legatorum ad Hannibalem arcessendum mittendorum. pars maxima classem, quae ad commeatus excipiendos parata erat, mittere jubent ad opprimendam stationem navium ad Uticam, incaute agentem: forsitan etiam navalia castra, relicta cum levi praesidio, oppressuros. In hoc consilium maxime inclinant: legatos tamen ad Hannibalem mittendos censent. quippe, classi ut felicissime gerantur res, parte aliqua levari Uticae obsidionem; Carthaginem ipsam qui tueatur, neque imperatorem alium, quam Hannibalem, neque exercitum alium quam Hannibalis, superesse. Deductae ergo postero die naves, simul et legati in Italiam profecti, raptimque omnia, stimulante fortuna, agebantur; et, in quo quisque cessasset, prodi ab se salutem omnium rebatur. Scipio, gravem jam spoliis multarum urbium exercitum trahens, captivis aliaque praeda in vetera castra ad Uticam missis, jam in Carthaginem intentus, occupat relictum fuga custodum Tuneta: abest ab Carthagine quindecim millia ferme passuum locus, cum operibus, tum suapte natura tutus, et qui et ab Carthagine conspici, et praebere ipse prospectum, cum ad urbem, tum ad circumfusum mare urbi, posset.

X. Inde, cum maxime vallum Romani jacerent, conspecta classis hostium est, Uticam Carthagine petens. Igitur, omisso opere, pronuntiatum iter, signaque raptim ferri sunt coepta: ne naves, in terram et obsidionem versae, ac minime navali proelio aptae, opprimerentur. Qui enim restitissent agili et nautico instrumento aptae et ar-

matae claſſi naves, tormenta machinasque portantes, et aut in onerarium uſum verſae, aut ita appulſae ad muros, ut pro aggere ac pontibus praebere aſcenſus poſſent? Itaque Scipio, contra quam in navali certamine ſolet, roſtratis, quae praeſidio aliis eſſe poterant, in poſtremam aciem receptis prope terram, onerariarum quadruplicem ordinem pro muro adverſus hoſtem oppoſuit: easque ipſas, ne in tumultu pugnae turbari ordines poſſent, malis antennisque de nave in navem trajectis, ac validis funibus velut uno inter ſe vinculo illigatis, comprendit: tabulasque ſuperinſtravit, ut pervium ordinem faceret: et ſub ipſis pontibus intervalla fecit, qua procurrere ſpeculatoriae naves in hoſtem, ac tuto recipi poſſent. His raptim pro tempore inſtructis, mille ferme delecti propugnatores onerariis imponuntur: telorum maxime miſſilium, ut, quamvis longo certamine, ſufficerent, vis ingens congeritur. Ita parati atque intenti hoſtium adventum opperiebantur. Carthaginienſes, qui, ſi maturaſſent, omnia permixta turba trepidantium primo impetu oppreſſiſſent, percuſſi terreſtribus cladibus, atque inde ne in mari quidem, ubi ipſi plus poterant, ſatis fidentes, die ſegni navigatione abſumto, ſub occaſum ſolis in portum (Ruſcinona Afri vocant) claſſe appulere. poſtero die ſub ortum ſolis inſtruxere ab alto naves, velut ad juſtum proelium navale, et tanquam exituris contra Romanis. Cum diu ſtetiſſent, poſtquam nihil moveri ab hoſtibus viderunt, tum demum onerarias aggrediuntur. Erat res minime certamini navali ſimilis, proxime ſpeciem muros oppugnantium navium. altitudine aliquantum onerariae ſuperabant: ex roſtratis Poeni vana pleraque (utpote ſupino jactu) tela in ſuperiorem locum mittebant: gravior ac pondere ipſo libratior ſuperne ex onerariis ictus erat. Speculatoriae naves ac levia ipſa navigia, quae ſub conſtratis pontium per intervalla excurrebant, primo ipſo tantum impetu ac magnitudine roſtratarum obruebantur: deinde et propugnatoribus quoque incommoda erant, quod permixtae cum hoſtium navibus inhibere ſaepe tela cogebant; metu ne ambiguo ictu ſuis inciderent: poſtremo aſſeres ferreo unco praefixi (harpagones vocant) ex Punicis navibus

bus injici in Romanas coepti. Quos cum neque ipfos, neque catenas, quibus fuspenfi injiciebantur, incidere poffent; ut quaeque retro inhibita roftrata onerariam haerentem unco traheret, fcindi videres vincula, quibus alia aliis innexa erat, feriem aliam fimul plurium navium trahi. Hoc maxime modo lacerati quidem omnes pontes, et vix transfiliendi in fecundum ordinem navium fpatium propugnatoribus datum eft. Sex ferme onerariae puppibus abstractae Carthaginem funt: major quam pro re laetitia, fed eo gratior, quod inter affiduas clades ac lacrimas unum quantumcunque ex infperato gaudium affulferat; cum eo, ut appareret, haud procul exitio fuiffe Romanam claffem, ni ceffatum a praefectis fuarum navium foret, et Scipio in tempore fubveniffet.

XI. Per eosdem forte dies, cum Laelius et Mafiniffa quintodecimo ferme die in Numidiam perveniffent, Maffyli, regnum paternum Mafiniffae, laeti, ut ad regem diu defideratum, conceffere. Syphax, pulfis inde praefectis praefidiisque fuis, vetere fe continebat regno, neutiquam quieturus. Stimulabant aegrum amore uxor focerque: et ita viris equisque abundabat, ut fubjectae oculis regni per multos florentis annos vires etiam minus barbaro atque impotenti animo fpiritus poffent facere. Igitur omnibus, qui bello apti erant, in unum coactis equos, arma, tela dividit. equites in turmas, pedites in cohortes, ficut quondam ab Romanis centurionibus didicerat, distribuit. Exercitu haud minore, quam quem prius habuerat; ceterum omni prope novo atque incondito, ire ad hoftes pergit. Et, caftris in propinquo pofitis, primo pauci equites ex tuto fpeculantes ab ftationibus progredi; inde jaculis fubmoti recurrere ad fuos: inde excurfiones invicem fieri, et, cum pulfos indignatio accenderet, plures fubire: quod irritamentum certaminum equeftrium eft, cum aut vincentibus fpes, aut pulfis ira aggregat fuos. Ita tum a paucis proelio accenfo, omnem utrinque poftremo equitatum certaminis ftudium effudit. ac, dum fincerum equeftre proelium erat, multitudo Mafaefylorum, ingentia agmina Syphace emit-

emittente, ſustineri vix poterat: deinde, ut pedes Romanus repentino per turmas ſuas viam dantes intercurſu ſtabilem aciem fecit, absterruitque effuſe invehentem ſeſe hoſtem, primo barbari ſegnius permittere equos; deinde ſtare ac prope turbari novo genere pugnae; poſtremo, non pediti ſolum cedere, ſed ne equitem quidem ſustinere, peditis praeſidio audentem. Jam ſigna quoque legionum appropinquabant. tum vero Maſaeſyli non modo primum impetum, ſed ne conſpectum quidem ſignorum atque armorum, tulerunt: tantum ſeu memoria priorum cladium, ſeu praeſens terror, valuit.

XII. Ibi Syphax, dum obequitat hoſtium turmis, ſi pudore, ſi periculo ſuo fugam ſiſtere poſſet, equo graviter icto, effuſus opprimitur capiturque, et vivus, laetum ante omnes Maſiniſſae praebiturus ſpectaculum, ad Laelium pertrahitur. Cirta caput regni Syphacis erat: eo ſe ingens hominum contulit vis. Caedes in eo proelio minor, quam victoria, fuit, quia equeſtri tantummodo proelio certatum fuerat. non plus quinque millia occiſa, minus dimidium ejus hominum captum eſt, impetu in caſtra facto, quo perculſa rege amiſſo multitudo ſe contulerat. Maſiniſſa, *Sibi quidem*, dicere, *nihil eſſe in praeſentia pulchrius, quam victorem, recuperatum tanto poſt intervallo, patrium inviſere regnum: ſed tam ſecundis, quam adverſis rebus non dari ſpatium ad ceſſandum. Si ſe Laelius cum equitatu vinctoque Syphace Cirtam praecedere ſinat, trepida omnia metu ſe oppreſſurum: Laelium cum peditibus ſubſequi modicis itineribus poſſe.* Aſſentiente Laelio, praegreſſus Cirtam, evocari ad colloquium principes Cirtenſium jubet. ſed apud ignaros regis caſus, neque quae acta eſſent promendo, nec minis, nec ſuadendo, ante valuit, quam rex vinctus in conſpectum datus eſt. Tum ad ſpectaculum tam foedum comploratio orta: et partim pavore moenia ſunt deſerta, partim repentino conſenſu gratiam apud victorem quaerentium patefactae portae. Et Maſiniſſa, praeſidio circa portas opportunaque moenium dimiſſo, ne cui fugae pateret exitus, ad regiam occupandam citato vadit equo. Intranti veſtibulum in ipſo limine Sophonisba,

uxor

uxor Syphacis, filia Hasdrubalis Poeni, occurrit: et, cum in medio agmine armatorum Masinissam insignem, cum armis, tum cetero habitu, conspexisset, regem esse (id quod erat) rata, genibus advoluta ejus: *Omnia quidem ut posses in nobis, Dii dederunt, virtusque et felicitas tua. Sed, si captivae apud dominum vitae necisque suae vocem supplicem mittere licet, si genua, si victricem attingere dextram, precor quaesoque per majestatem regiam, in qua paulo ante nos quoque fuimus, per gentis Numidarum nomen, quod tibi cum Syphace commune fuit, per hujusce regiae Deos, qui te melioribus ominibus accipiant, quam Syphacem hinc miserunt, hanc veniam supplici des, ut ipse, quodcunque fert animus, de captiva statuas, neque me in cujusquam Romani superbum ac crudele arbitrium venire sinas. Si nihil aliud, quam Syphacis uxor, fuissem, tamen Numidae, atque in eadem mecum Africa geniti, quam alienigenae et externi, fidem experiri mallem. Quid Carthaginiensi ab Romano, quid filiae Hasdrubalis timendum sit, vides. Si nulla alia re potes, morte me ut vindices ab Romanorum arbitrio, oro obtestorque.* Forma erat insignis et florentissima aetas. itaque cum modo, dextram amplectens, in id, ne cui Romano traderetur, fidem exposceret, propiusque blanditias oratio esset, quam preces; non in misericordiam modo prolapsus est animus victoris, sed (ut est genus Numidarum in Venerem praeceps) amore captivae victor captus, data dextera in id, quod petebatur, obligandae fidei, in regiam concedit. Instituit deinde reputare secum ipse, quemadmodum promissi fidem praestaret. quod cum expedire non posset, ab amore temerarium atque impudens mutuatur consilium. Nuptias in eum ipsum diem repente parari jubet, ne quid relinqueret integri aut Laelio, aut ipsi Scipioni, consulendi velut in captivam, quae Masinissae jam nupta foret. Factis nuptiis supervenit Laelius: et adeo non dissimulavit improbare se factum, ut primo etiam cum Syphace et ceteris captivis detractam eam toro geniali mittere ad Scipionem conatus sit. victus deinde precibus Masinissae orantis, ut arbitrium, utrius regum duorum fortunae accessio Sophonisba esset, ad Scipionem rejiceret; misso Syphace

et captivis, ceteras urbes Numidiae, quae praesidiis regiis tenebantur, adjuvante Masinissa, recipit.

XIII. Syphacem in castra adduci, cum esset nuntiatum, omnis velut ad spectaculum triumphi multitudo effusa est. Praecedebat ipse vinctus; sequebatur grex nobilium Numidarum. Tum, quantum quisque plurimum posset, magnitudini Syphacis, famae gentis, victoriam suam augendo, addebat: *illum esse regem, cujus tantum majestati duo potentissimi in terris tribuerint populi, Romanus Carthaginiensisque, ut Scipio imperator suus ad amicitiam ejus petendam, relicta provincia Hispania exercituque, duabus quinqueremibus in Africam navigaverit: Hasdrubal, Poenorum imperator, non ipse modo ad eum in regnum venerit, sed etiam filiam ei nuptum dederit. Habuisse eum uno tempore in potestate duos imperatores, Poenum Romanumque. Sicut ab Diis immortalibus pars utraque hostiis mactandis pacem petisset, ita ab eo utrinque pariter amicitiam petitam. Jam tantas habuisse opes, ut Masinissam regno pulsum eo redegerit, ut vita ejus fama mortis et latebris, ferarum modo in silvis rapto viventis, tegeretur.* His sermonibus circumstantium celebratus rex in praetorium ad Scipionem est perductus. Movit et Scipionem cum fortuna pristina viri praesenti fortunae collata, tum recordatio hospitii dextraeque datae, et foederis publice ac privatim juncti. Eadem haec et Syphaci animum dederunt in alloquendo victore. nam cum Scipio, *quid sibi voluisset*, quaereret, *qui non societatem solum abnuisset Romanam, sed ultro bellum intulisset;* tum ille, *peccasse quidem sese atque insanisse*, fatebatur; *sed (non) tum demum, cum arma adversus populum Romanum cepisset; exitum sui furoris fuisse, non principium. Tunc se insanisse, tunc hospitia privata et publica foedera omnia ex animo ejecisse, cum Carthaginiensem matronam domum acceperit. Illis nuptialibus facibus regiam conflagrasse suam: illam furiam pestemque omnibus delinimentis animum suum avertisse atque alienasse: nec conquiesse, donec ipsa manibus suis nefaria sibi arma adversus hospitem atque amicum induerit. Perdito tamen atque afflicto*

sibi

sibi hoc in miseriis solatii esse, quod in omnium hominum inimicissimi sibi domum ac penates eandem pestem ac furiam transisse videat. neque prudentiorem, neque constantiorem Masinissam, quam Syphacem, esse, etiam juventa incautiorem. certe stultius illum atque intemperantius eam, quam se, duxisse.

XIV. Haec non hostili modo odio, sed amoris etiam stimulis, amatam apud aemulum cernens, cum dixisset; non mediocri cura Scipionis animum pepulit. et fidem criminibus raptae prope inter arma nuptiae, neque consulto, neque exspectato Laelio, faciebant; tamque praeceps festinatio, ut, quo die captam hostem vidisset, eodem matrimonio junctam acciperet, et ad penates hostis sui nuptiale sacrum conficeret. eo foediora haec videbantur Scipioni, quod ipsum in Hispania juvenem nullius forma pepulerat captivae. Haec secum volutanti Laelius ac Masinissa supervenerunt; quos cum pariter ambo et benigno vultu excepisset, et egregiis laudibus frequenti praetorio celebrasset; abductum in secretum Masinissam sic alloquitur: *Aliqua te existimo, Masinissa, intuentem in me bona, et principio in Hispania ad jungendam mecum amicitiam venisse, et postea in Africa te ipsum spesque omnes tuas in fidem meam commisisse. Atqui nulla earum virtus est, propter quas appetendus tibi visus sim, qua ego aeque, atque temperantia et continentia libidinum, gloriatus fuerim. Hanc te quoque ad ceteras tuas eximias virtutes, Masinissa, adjecisse velim. non est, non (mihi crede) tantum ab hostibus armatis aetati nostrae periculum, quantum ab circumfusis undique voluptatibus. qui eas sua temperantia frenavit ac domuit, multo majus decus majoremque victoriam sibi peperit, quam nos Syphace victo habemus. Quae, me absente, strenue ac fortiter fecisti, libenter et commemoravi, et memini. cetera te ipsum reputare tecum, quam, me dicente, erubescere malo. Syphax populi Romani auspiciis victus captusque est. Itaque ipse, conjux, regnum, ager, oppida, homines, qui incolunt, quidquid denique Syphacis fuit, praeda populi Romani est; et regem conjugemque ejus, etiamsi non civis Carthaginiensis esset,*

esset, etiamsi non patrem ejus imperatorem hostium videremus, Romam oporteret mitti, ac senatus populique Romani de ea judicium atque arbitrium esse, quae regem nobis socium alienasse, atque in arma egisse praecipitem dicatur. Vince animum. cave deformes multa bona uno vitio, et tot meritorum gratiam majore culpa, quam causa culpae est, corrumpas.

XV. Masinissae haec audienti non rubor solum suffusus, sed lacrimae etiam obortae; et, cum *se quidem in potestate futurum imperatoris* dixisset, orassetque eum, *ut, quantum res sineret, fidei suae temere obstrictae consuleret; promisisse enim, sese in nullius potestatem eam traditurum*, ex praetorio in tabernaculum suum confusus concessit. Ibi, arbitris remotis, cum crebro suspiritu et gemitu, quod facile ab circumstantibus tabernaculum exaudiri posset, aliquantum temporis consumsisset; ingenti ad postremum edito gemitu, fidum e servis vocat, sub cujus custodia regio more ad incerta fortunae venenum erat, et mixtum in poculo ferre ad Sophonisbam jubet, ac simul nuntiare: *Masinissam libenter primam ei fidem praestaturum fuisse, quam vir uxori debuerit. Quoniam arbitrium ejus, qui possint, adimant, secundam fidem praestare, ne viva in potestatem Romanorum veniat. Memor patris imperatoris, patriaeque, et duorum regum, quibus nupta fuisset, sibi ipsa consuleret.* Hunc nuntium ac simul venenum ferens minister cum ad Sophonisbam venisset, *Accipio*, inquit, *nuptiale munus; neque ingratum, si nihil majus vir uxori praestare potuit. Hoc tamen nuntia, melius me morituram fuisse, si non in funere meo nupsissem.* non locuta est ferocius, quam acceptum poculum, nullo trepidationis signo dato, impavide hausit. Quod ubi nuntiatum est Scipioni, ne quid aeger animi ferox juvenis gravius consuleret, accitum eum extemplo nunc solatur; nunc, quod temeritatem temeritate alia luerit, tristioremque rem, quam necesse fuerit, fecerit, leniter castigat. Postero die, ut a praesenti motu averteret animum ejus, in tribunal escendit, et concionem advocari jussit. Ibi Masinissam, primum regem appellatum, eximiisque orna-

ornatum laudibus, aurea corona, aurea patera, fella curuli, et fcipione eburneo, toga picta, et palmata tunica donat. Addit verbis honorem, *Neque magnificentius quidquam triumpho apud Romanos, neque triumphantibus ampliorem eo ornatu effe; quo unum omnium externorum dignum Mafiniffam populus Romanus ducat.* Laelium deinde, et ipfum collaudatum, aurea corona donat. et alii militares viri, prout a quoque navata opera erat, donati. His honoribus mollitus regis animus, erectusque in fpem propinquam, fublato Syphace, omnis Numidiae potiundae.

XVI. Scipio, C. Laelio cum Syphace aliisque captivis Romam miffo, cum quibus et Mafiniffae legati profecti funt, ipfe ad Tuneta rurfum caftra refert, et, quae munimenta inchoaverat, permunit. Carthaginienfes, non brevi folum, fed prope vano gaudio, ab fatis profpera in praefens oppugnatione claffis perfufi, poft famam capti Syphacis, in quo plus prope, quam in Hasdrubale atque in exercitu fuo fpei repofuerant, perculfi, jam nullo auctore belli ultra audito, oratores ad pacem petendam mittunt triginta feniorum principes. id erat fanctius apud illos confilium, maximaque ad ipfum fenatum regendum vis. Qui ubi in caftra Romana et praetorium pervenerunt, more adulantium (accepto, credo, ritu ex ea regione, ex qua oriundi erant) procubuerunt. Conveniens oratio tam humili adulationi fuit, non culpam purgantium, fed transferentium initium culpae in Hannibalem impotentiaeque ejus fautores. Veniam civitati petebant, civium temeritate bis jam ante everfae, incolumi futurae iterum hoftium beneficio. *Imperium ex victis hoftibus populum Romanum, non perniciem, petere. Paratis obedienter fervire, quae vellet, imperaret.* Scipio, *et veniffe ea fpe in Africam fe*, ait, *et fpem fuam profpero belli eventu auctam, victoriam fe, non pacem, domum reportaturum effe. tamen, cum victoriam prope in manibus habeat, pacem non abnuere; ut omnes gentes fciant, populum Romanum et fufcipere jufte bella, et finire. Leges pacis fe has dicere. Captivos, et perfugas, et fugitivos reftituant: exercitus ex*

Italia

Italia et Gallia deducant: Hispania abstineant: insulis omnibus, quae inter Italiam et Africam sunt, decedant: naves longas, praeter viginti, omnes tradant: tritici quingenta, hordei trecenta millia modiûm. Pecuniae summam quantam imperaverit, parum convenit. alibi quinque millia talentûm, alibi quinque millia pondo argenti, alibi duplex stipendium militibus imperatum invenio. *His conditionibus*, inquit, *placeatne pax, triduum ad consultandum dabitur. Si placuerit, mecum inducias facite, Romam ad senatum mittite legatos.* Ita dimissi Carthaginienses, nullas recusandas conditiones pacis cum censuissent, (quippe qui moram temporis quaererent, dum Hannibal in Africam trajiceret) legatos alios ad Scipionem, ut inducias facerent, alios Romam ad pacem petendam mittunt, ducentes paucos in speciem captivos, perfugasque, et fugitivos, quo impetrabilior pax esset.

XVII. Multis ante diebus Laelius, cum Syphace primoribusque Numidarum captivis, Romam venit: quaeque in Africa gesta essent, omnia exposuit ordine Patribus, ingenti omnium et in praesens laetitia, et in futurum spe. Consulti inde Patres regem in custodiam Albam mittendum censuerunt: Laelium retinendum, donec legati Carthaginienses venirent. Supplicatio in quatriduum decreta est. P. Aelius praetor, senatu misso, et concione inde advocata, cum C. Laelio in Rostra escendit. Ibi vero audientes, fusos Carthaginiensium exercitus, devictum et captum ingentis nominis regem, Numidiam omnem egregia victoria peragratam; tacitum continere gaudium non poterant, quin clamoribus, quibusque aliis multitudo solet, laetitiam immodicam significarent. Itaque praetor extemplo edixit, *Uti aeditui aedes sacras omnes tota urbe aperirent, circumeundi, salutandique Deos, agendique grates per totum diem populo potestas fieret.* Postero die legatos Masinissae in senatum introduxit. Gratulati primum senatui sunt, *quod P. Scipio prospere res in Africa gessisset:* deinde gratias egerunt, *quod Masinissam non appellasset modo regem, sed fecisset, restituendo in paternum regnum: in quo post* Sypha-

Syphacem sublatum, si ita Patribus visum esset, sine metu et certamine esset regnaturus. Dein, *quod collaudatum pro concione amplissimis decorasset donis: quibus ne indignus esset, et dedisse operam Masinissam, et porro daturum esse. Petere, ut regium nomen ceteraque Scipionis beneficia et munera senatus decreto confirmaret: et, nisi molestum esset, illud quoque petere Masinissam, ut Numidas captivos, qui Romae in custodia essent, remitterent. Id sibi amplum apud populares futurum esse.* Ad ea responsum legatis: *Rerum gestarum in Africa prospere communem sibi cum rege gratulationem esse. Scipionem recte atque ordine videri fecisse, quod eum regem appellaverit: et, quidquid aliud fecerit, quod cordi foret Masinissae, ea Patres comprobare atque laudare.* Munera, quae legati ferrent regi, decreverunt: sagula purpurea duo cum fibulis aureis singulis, et lato clavo tunicis: et equos duo phaleratos: bina equestria arma cum loricis, et tabernacula, militaremque supellectilem, qualem praeberi consuli mos esset. Haec regi praetor mittere jussus. legatis in singulos dona ne minus quinûm millium, comitibus eorum millium aeris: et vestimenta bina legatis, singula comitibus Numidisque, qui ex custodia emissi redderentur regi. ad hoc aedes liberae, loca, lautia legatis decreta.

XVIII. Eadem aestate, qua haec decreta Romae, et in Africa gesta sunt, P. Quinctilius Varus praetor et M. Cornelius proconsul in agro Insubrium Gallorum cum Magone Poeno signis collatis pugnarunt. Praetoris legiones in prima acie fuerunt: Cornelius suas in subsidiis tenuit, ipse ad prima signa equo advectus: proque duobus cornibus praetor ac proconsul milites ad inferenda in hostes signa summa vi hortabantur. Postquam nihil commovebant, tum Cornelio Quinctilius: *Lentior, ut vides, fit pugna: et induratus praeter spem resistendo hostium timor: ac, ne vertat in audaciam, periculum est. Equestrem procellam excitemus, oportet, si turbare ac statu movere volumus. Itaque vel tu ad prima signa proelium sustine, ego inducam in pugnam equites: vel ego hic in prima acie rem geram, tu*

qua-

quatuor legionum equites in hostem emitte. Utram vellet praetor, muneris partem proconsule accipiente, Quinctilius praetor cum filio, cui Marco praenomen erat, impigro juvene, ad equites pergit: jussosque escendere in equos repente in hostem emittit. Tumultum equestrem auxit clamor ab legionibus additus: nec stetisset hostium acies, ni Mago, ad primum equitum motum, paratos elephantos extemplo in proelium induxisset. Ad quorum stridorem odoremque et adspectum territi equi vanum equestre auxilium fecerunt. et ut permixtus, ubi cuspide uti et cominus gladio posset, roboris majoris Romanus eques erat; ita in ablatum paventibus procul equis melius ex intervallo Numidae jaculabantur. Simul et peditum legio duodecima, magna ex parte caesa, pudore magis, quam viribus, tenebat locum. nec diutius tenuisset, ni ex subsidiis tertiadecima legio, in primam aciem inducta, proelium dubium excepisset. Mago quoque ex subsidiis Gallos integrae legioni opposuit. Quibus haud magno certamine fusis, hastati legionis undecimae conglobant sese, atque elephantos jam peditum aciem turbantes invadunt. in quos cum pila confertos conjecissent, nullo ferme frustra emisso, omnes retro in aciem suorum averterunt: quatuor gravati vulneribus corruerunt. Tum prima commota hostium acies, simul omnibus peditibus, ut aversos videre elephantos, ad augendum pavorem ac tumultum effusis. sed, donec stetit ante signa Mago, gradum sensim referentes ordines, tenorem pugnae servabant; postquam femore transfixo cadentem, auferrique ex proelio prope exsanguem videre, extemplo in fugam omnes versi. ad quinque millia hostium eo die caesa, et signa militaria duo et viginti capta. Nec Romanis incruenta victoria fuit: duo millia et trecenti de exercitu praetoris, pars multo maxima ex legione duodecima, amissi. inde et tribuni militum duo, M. Cosconius, et M. Maenius: tertiae decimae quoque legionis, quae postremo proelio affuerat, Cn. Helvius tribunus militum in restituenda pugna cecidit, et duo et viginti ferme equites illustres, obtriti ab elephantis, cum centurionibus aliquot perierunt: et longius certamen fuisset, ni vulnere ducis concessa victoria esset.

XIX.

XIX. Mago, proximae noctis filentio profectus, quantum pati viae per vulnus poterat, itineribus extentis, ad mare in Ligures Ingaunos pervenit. Ibi eum legati ab Carthagine, paucis ante diebus in finum Gallicum appulfis navibus, adierunt, jubentes, primo quoque tempore in Africam trajicere: *idem et fratrem ejus Hannibalem (nam ad eum quoque isse legatos eadem jubentes) facturum. Non in eo esse Carthaginienfium res, ut Galliam atque Italiam armis obtineant.* Mago, non imperio modò fenatus periculoque patriae motus, fed metuens etiam, ne victor hostis moranti inftaret, Liguresque ipfi, relinqui Italiam a Poenis cernentes, ad eos, quorum mox in poteftate futuri effent, deficerent; fimul fperans leniorem in navigatione, quam in via, jactationem vulneris fore, et curationi omnia commodiora, impofitis copiis in naves profectus, vixdum fuperata Sardinia, ex vulnere moritur: naves quoque aliquot Poenorum disjectae in alto a claffe Romana, quae circa Sardiniam erat, capiuntur. Haec terra marique in parte Italiae, quae jacet ad Alpes, gefta. Conful C. Servilius, nulla memorabili re in provincia Etruria et Gallia (quoniam eo quoque procefferat) gefta, patre C. Servilio et C. Lutatio ex fervitute poft fextumdecimum annum receptis, qui ad vicum Tanetum a Bojis capti fuerant, hinc patre, hinc Catulo lateri circumdatis, privato magis, quam publico decore infignis, Romam rediit. Latum ad populum eft, *ne C. Servilio fraudi effet, quod patre, qui fella curuli fediffet, vivo, cum id ignoraret, tribunus plebis atque aedilis plebis fuiffet, contra quam fanctum legibus erat.* Hac rogatione perlata, in provinciam rediit. Ad Cn. Servilium confulem, qui in Bruttiis erat, Confentia, Uffugum, Vergae, Befidiae, Hetriculum, Sypheum, Argentanum, Clampetia, multique alii ignobiles populi, fenefcere Punicum bellum cernentes, defecere. Idem conful cum Hannibale in agro Crotonienfi acie conflixit. Obfcura ejus pugnae fama eft. Valerius Antias quinque millia hoftium caefa ait. quae tanta res eft, ut aut impudenter ficta fit, aut negligenter praetermiffa. Nihil certe ultra rei in Italia ab Hannibale geftum. Nam ad eum quoque lagati ab Carthagine, vocan-

vocantes in Africam, iis forte diebus, quibus ad Magonem, venerunt.

XX. Frendens gemensque, ac vix lacrimis temperans, dicitur legatorum verba audiſſe. poſtquam edita ſunt mandata, *Jam non perplexe*, inquit, *ſed palam revocant, qui, vetando ſupplementum et pecuniam mitti, jampridem retrahebant. Vicit ergo Hannibalem non populus Romanus toties caeſus fugatusque, ſed ſenatus Carthaginienſis obtrectatione atquè invidia. neque hac deformitate reditus mei tam P. Scipio exſultabit atque efferet ſeſe, quam Hanno, qui domum noſtram, quando alia re non potuit, ruina Carthaginis oppreſſit.* Jam hoc ipſum praeſagiens animo, praeparaverat ante naves. itaque, inutili militum turba praeſidii ſpecie in oppida Bruttii agri, quae pauca magis metu, quam fide, continebantur, dimiſſa, quod roboris in exercitu erat, in Africam transvexit: multis Italici generis (quia in Africam ſecuturos abnuentes conceſſerant in Junonis Laciniae delubrum, inviolatum ad eam diem) in templo ipſo foede interfectis. Raro quenquam alium, patriam exilii cauſa relinquentem, magis moeſtum abiſſe ferunt, quam Hannibalem hoſtium terra excedentem: reſpexiſſe ſaepe Italiae litora, et Deos hominesque accuſantem, in ſe quoque ac ſuum ipſius caput exſecratum, *Quod non cruentum ab Cannenſi victoria militem Romam duxiſſet. Scipionem ire ad Carthaginem auſum, qui conſul hoſtem in Italia Poenum non vidiſſet. ſe, centum millibus armatorum ad Traſimenum et Cannas caeſis, circa Caſilinum, Cumasque, et Nolam conſenuiſſe.* Haec accuſans querensque, ex diutina poſſeſſione Italiae eſt detractus.

XXI. Romam per eosdem dies, et Magonem et Hannibalem profectos, allatum eſt. cujus duplicis gratulationis minuit laetitiam, et quod parum duces in retinendis iis (cum id mandatum ab ſenatu eſſet) aut animi, aut virium habuiſſe videbantur: et quod ſolliciti erant, omni belli mole in unum ducem exercitumque inclinata, quo evaſura eſſet res. Per eosdem dies legati Saguntini venerunt, comprehenſos cum pecunia adducen-

centes Carthaginienses, qui ad conducenda auxilia in Hispaniam trajecissent. ducentûm et quinquaginta auri, octingentûm pondo argenti in vestibulo curiae posuerunt. Hominibus acceptis et in carcerem conditis, auro argentoque reddito, gratiae legatis actae: atque insuper munera data ac naves, quibus in Hispaniam reverterentur. Mentio deinde ab senioribus facta est, *Segnius homines bona, quam mala, sentire. Transitu in Italiam Hannibalis, quantum terroris pavorisque, sese meminisse, quas deinde clades, quos luctus incidisse? Visa castra hostium e muris urbis: quae vota singulorum universorumque fuisse? quoties in conciliis voces, manus ad coelûm porrigentium auditas, En unquam ille dies futurus esset, quo vacuam hostibus Italiam bona pace florentem visuri essent? Dedisse tandem id Deos sextodecimo demum anno: nec esse, qui Diis grates agendas censeant. Adeo ne advenientem quidem gratiam homines benigne accipere, nedum ut praeteritae satis memores sint.* Conclamatum deinde ex omni parte curiae est, uti referret P. Aelius praetor: decretumque, ut quinque dies circa omnia pulvinaria supplicaretur, victimaeque majores immolarentur centum viginti. Jam dimisso Laelio legatisque Masinissae, cum Carthaginiensium legatos de pace ad senatum venientes Puteolis visos, inde terra venturos allatum esset; revocari C. Laelium placuit, ut coram eo de pace ageretur. Q. Fulvius Gillo, legatus Scipionis, Carthaginienses Romam adduxit: quibus, vetitis ingredi urbem, hospitium in villa publica, senatus ad aedem Bellonae datus est.

XXII. Orationem eandem ferme, quam apud Scipionem, habuerunt; culpam omnem belli a publico consilio in Hannibalem vertentes. *Eum injussu senatus non Alpes modo, sed Iberum quoque, transgressum: nec Romanis solum, sed ante etiam Saguntinis, privato consilio bellum intulisse. Senatui ac populo Carthaginiensi, si quis vere aestimet, foedus ad eam diem inviolatum esse cum Romanis. Itaque nihil aliud sibi mandatum esse, uti peterent, quam ut in ea pace, quae postremo cum consule Lutatio facta esset, manere liceret.* Cum, more

 tra-

tradito, Patribus potestatem interrogandi, si quis quid vellet, legatos, praetor fecisset; senioresque, qui foederibus interfuerant, alia alii interrogarent, nec meminisse per aetatem (etenim omnes ferme juvenes erant) dicerent legati; conclamatum ex omni parte curiae est, *Punica fraude electos, qui veterem pacem repeterent, cujus ipsi non meminissent.*

XXIII. Emotis deinde curia legatis, sententiae interrogari coeptae. M. Livius C. *Servilium consulem, qui propior esset, arcessendum, ut coram eo de pace ageretur.* censebat. *cum de re majore, quam quanta ea esset, consultatio incidere non posset, non videri sibi, absente consulum altero, ambobusve, eam rem agi, satis ex dignitate populi Romani esse.* Q. Metellus, qui triennio ante consul dictatorque fuerat, *Cum P. Scipio, caedendo exercitus, agros populando, in eam necessitatem compulisset hostes, ut supplices pacem peterent: et nemo omnium verius existimare posset, qua mente ea pax peteretur, quam is, qui ante portas Carthaginis bellum gereret; nullius alterius consilio, quam Scipionis, accipiendam abnuendamve pacem esse.* M. Valerius Laevinus, qui bis consul fuerat, *Speculatores, non legatos, venisse,* arguebat: *jubendosque Italia excedere, et custodes cum iis usque ad naves mittendos; Scipionique scribendum, ne bellum remitteret.* Laelius Fulviusque adjecerunt: *Et Scipionem in eo positam habuisse spem pacis, si Hannibal et Mago ex Italia non revocarentur. Omnia simulaturos Carthaginienses, duces eos exercitusque exspectantes. deinde, quamvis recentium foederum et Deorum omnium oblitos, bellum gesturos.* Eo magis in Laevini sententiam discessum. Legati pace infecta, ac prope sine responso, dimissi.

XXIV. Per eos dies Cn. Servilius consul, haud dubius, quin pacatae Italiae penes se gloria esset, velut pulsum ab se Hannibalem persequens, in Siciliam, inde in Africam transiturus, trajecit. Quod ubi Romae vulgatum est, primo censuerunt Patres, ut praetor scriberet consuli, senatum aequum censere, in Italiam reverti

eum:

eum: deinde, cum praetor, spreturum eum literas suas, diceret, dictator ad id ipsum creatus P. Sulpicius, pro jure majoris imperii, consulem in Italiam revocavit: reliquum anni, cum M. Servilio magistro equitum, circumeundis Italiae urbibus, quae bello alienatae fuerant, noscendisque singularum caussis consumsit. Per induciarum tempus et ex Sardinia ab Lentulo praetore centum onerariae naves, cum commeatu et viginti rostratarum praesidio, et ab hoste, et ab tempestatibus mari tuto, in Africam transmiserunt. Cn. Octavio ducentis onerariis, triginta longis navibus ex Sicilia trajicienti, non eadem fortuna fuit. In conspectum ferme Africae prospero cursu vectum primo destituit ventus: deinde versus in Africum turbavit, ac passim naves disjecit. ipse cum rostratis, per adversos fluctus ingenti remigum labore enisus, Apollinis promontorium tenuit. onerariae, pars maxima ad Aegimurum (insula ea sinum ab alto claudit, in quo sita Carthago est, triginta ferme millia ab urbe) aliae adversus urbem ipsam ad Calidas Aquas delatae sunt. Omnia in conspectu Carthaginis erant. itaque ex tota urbe in forum concursum est. Magistratus senatum vocare, populus in curiae vestibulo fremere, ne tanta ex oculis manibusque amitteretur praeda. Cum quidam pacis petitae, alii induciarum (necdum enim dies exierat) fidem opponerent, permixto pene senatus populique concilio, consensum est, ut classe quinquaginta navium Hasdrubal Aegimurum trajiceret: inde per litora portusque dispersas Romanas naves colligeret. Desertae fuga nautarum, primum ab Aegimuro, dein ab Aquis onerariae Carthaginem puppibus tractae sunt.

XXV. Nondum reverterant ab Roma legati, neque sciebatur, quae senatus Romani de bello aut pace sententia esset; necdum induciarum dies exierat: eo indigniorem injuriam ratus Scipio, ab iis, qui petiissent pacem et inducias, et spem pacis et fidem induciarum violatam esse, legatos Carthaginem, L. Baebium, L. Sergium, L. Fabium extemplo misit. qui, cum multitudinis concursu prope violati essent, nec reditum tutiorem cer-

nerent futurum, petierunt a magiſtratibus, quorum auxilio vis prohibita erat, ut naves mitterent, quae ſe proſequerentur. Datae triremes duae, cum ad Bagradam flumen perveniſſent, unde caſtra Romana conſpiciebantur, Carthaginem rediere. Claſſis Punica ad Uticam ſtationem habebat. ex ea tres quadriremes, ſeu clam miſſo a Carthagine nuntio, uti fieret, ſeu Hasdrubale, qui claſſi praeerat, ſine publica fraude auſo facinus, quinqueremem Romanam ſuperantem promontorium ex alto repente aggreſſae ſunt. ſed neque roſtro ferire celeritate ſubterlabentem poterant, neque tranſilire armati ex humilioribus in altiorem navem: et defendebatur egregie, quoad tela ſuppeditarunt. quîs deficientibus, cum jam nulla alia res eam, quam propinquitas terrae, multitudoque a caſtris in litus effuſa, tueri potuiſſet; concitatam remis, quanto maximo impetu poterant, in terram cum immiſiſſent, navis tantum jactura facta, incolumes ipſi evaſerunt. Ita alio ſuper aliud ſcelere cum haud dubie induciae ruptae eſſent, Laelius Fulviusque ab Roma cum legatis Carthaginienſibus ſupervenerunt. quibus Scipio, *Etſi non induciarum modo fides a Carthaginienſibus, ſed jus etiam gentium in legatis violatum eſſet; tamen ſe nihil, nec inſtitutis populi Romani, nec ſuis moribus indignum, in iis facturum eſſe*, cum dixiſſet, legatis dimiſſis, bellum parabat. Hannibali jam terrae appropinquanti juſſus e nauticis unus eſcendere in malum, ut ſpecularetur, quam tenerent regionem, cum dixiſſet, ſepulcrum dirutum proram ſpectare, abominatus, praetervehi juſſo gubernatore, ad Leptim appulit claſſem, atque ibi copias expoſuit.

XXVI. Haec eo anno in Africa geſta. Inſequentia excedunt in eum annum, quo M. Servilius Geminus, qui tum magiſter equitum erat, et Ti. Claudius Nero conſules facti ſunt. Ceterum exitu ſuperioris anni cum legati ſociarum urbium ex Graecia queſti eſſent, vaſtatos agros ab regiis praeſidiis, profectosque in Macedoniam legatos ad res repetendas non admiſſos ad Philippum regem: ſimul nuntiaſſent, quatuor millia militum cum Sopatro duce trajecta in Africam dici, ut eſſent

Car-

Carthaginienſibus praeſidio, et pecuniae aliquantum una miſſum; legatos ad regem, qui haec adverſus foedus facta videri Patribus nuntiarent, mittendos cenſuit ſenatus. Miſſi C. Terentius Varro, C. Mamilius, M. Aurelius. iis tres quinqueremes datae. Annus inſignis incendio ingenti, quo clivus Publicius ad ſolum exuſtus eſt, et aquarum magnitudine: ſed annonae vilitas fuit, praeterquam quod pace omnis Italia erat aperta, etiam quod magnam vim frumenti, ex Hispania miſſam, M. Valerius Falto et M. Fabius Buteo aediles curules quaternis aeris vicatim populo deſcripſerunt. Eodem anno Q. Fabius Maximus moritur, exactae aetatis; ſiquidem verum eſt, augurem duos et ſexaginta annos fuiſſe, quod quidam auctores ſunt. Vir certe fuit dignus tanto cognomine, vel ſi novum ab eo inciperet. Superavit paternos honores, avitos aequavit. Pluribus victoriis et majoribus proeliis avus inſignis Rullus; ſed omnia aequare unus hoſtis Hannibal poteſt. Cautior tamen, quam promtior, hic habitus fuit: et, ſicut dubites, utrum ingenio cunctator fuerit, an quia ita bello proprie, quod tum gerebatur, aptum erat: ſic nihil certius eſt, quam unum hominem nobis cunctando rem reſtituiſſe, ſicut Ennius ait. Augur in locum ejus inauguratus Q. Fabius Maximus, filius: in ejusdem locum pontifex (nam duo ſacerdotia habuit) Ser. Sulpicius Galba. Ludi Romani diem unum, plebeji ter toti inſtaurati ab aedilibus, M. Sextio Sabino et Cn. Tremellio Flacco. ii ambo praetores facti, et cum iis C. Livius Salinator et C. Aurelius Cotta. Comitia ejus anni utrum C. Servilius conſul habuerit, an (quia eum res in Etruria tenuerint, quaeſtiones ex ſenatusconſulto de conjurationibus principum habentem) dictator ab eo dictus P. Sulpicius, incertum ut ſit, diverſi auctores faciunt.

XXVII. Principio inſequentis anni, M. Servilius et Ti. Claudius, ſenatu in Capitolium vocato, de provinciis retulerunt. Italiam atque Africam in ſortem conjici, Africam ambo cupientes, volebant. ceterum, Q. Metello maxime annitente, neque data, neque negata eſt Africa. Conſules juſſi cum tribunis plebis agere, ut,

 ſi iis

ſi iis videretur, populum rogarent, quem vellet in Africa bellum gerere. Omnes tribus P. Scipionem juſſerunt. Nihilominus conſules provinciam Africam (ita enim ſenatus decreverat) in ſortem conjecerunt. Ti. Claudio Africa evenit, ut quinquaginta navium claſſem, omnes quinqueremes, in Africam trajiceret, parique imperio cum Scipione imperator eſſet. M. Servilius Etruriam ſortitus. in eadem provincia et C. Servilio prorogatum imperium, ſi conſulem manere ad urbem ſenatui placuiſſet. Praetores, M. Sextius Galliam eſt ſortitus, ut duas legiones provinciamque traderet ei P. Quinctilius Varus; C. Livius Bruttios cum duabus legionibus, quibus P. Sempronius proconſul priore anno praefuerat; Cn. Tremellius Siciliam, ut ab P. Villio Tapulo praetore prioris anni provinciam et duas legiones acciperet; Villius propraetor viginti navibus longis, militibus mille, oram Siciliae tutaretur: inde M. Pomponius viginti navibus reliquis mille et quingentos milites Romam deportaret. C. Aurelio Cottae urbana evenit. ceteris, ita ut quisque obtinebant provincias exercitusque, prorogata imperia. Sexdecim non amplius eo anno legionibus defenſum imperium eſt. Et ut placatis Diis omnia inciperent agerentque, ludos, quos, M. Claudio Marcello, T. Quinctio conſulibus, T. Manlius dictator, quasque hoſtias majores voverat, ſi per quinquennium illud reſpublica eodem ſtatu fuiſſet, ut eos ludos conſules, priusquam ad bellum proficiſcerentur, facerent. Ludi in circo per quatriduum facti: hoſtiaeque, quibus votae erant Diis, caeſae.

XXVIII. Inter haec ſimul ſpes, ſimul cura in dies creſcebat: nec ſatis certum conſtare apud animum poterat, utrum gaudio dignum eſſet, Hannibalem, poſt ſextumdecimum annum ex Italia decedentem, vacuam poſſeſſionem ejus reliquiſſe populo Romano, an magis metuendum, quod incolumi exercitu in Africam tranſiſſet. *Locum nimirum, non periculum, mutatum; cujus tantae dimicationis vatem, qui nuper deceſſiſſet, Q. Fabium haud fruſtra canere ſolitum, graviorem in ſua terra futurum hoſtem Hannibalem, quam in aliena fuiſſet.*

nec

nec Scipioni aut cum Syphace, inconditae barbariae rege, cui Statorius semilixa ducere exercitus solitus sit, aut cum socero ejus Hasdrubale, fugacissimo duce, rem futuram, aut tumultuariis exercitibus, ex agrestium semiermi turba subito collectis; sed cum Hannibale, prope nato in praetorio patris fortissimi ducis, alito atque educato inter arma, puero quondam milite, vixdum juvene imperatore: qui senex vincendo factus, Hispanias, Gallias, Italiam ab Alpibus ad fretum monumentis ingentium rerum complesset: ducere exercitum aequalem stipendiis suis, duratum omnium rerum patientia, quas vix fides fiat homines passos; perfusum millies cruore Romano, exuvias non militum tantum, sed etiam imperatorum, portantem. Multos occursuros Scipioni in acie, qui praetores, qui imperatores, qui consules Romanos sua manu occidissent, muralibus vallaribusque insignes coronis, pervagatos capta castra, captas urbes Romanas. Non esse hodie tot fasces magistratibus populi Romani, quot captos ex caede imperatorum praeferre posset Hannibal. Has formidines agitando animis, ipsi curas et metus augebant etiam, quod, cum assuessent per aliquot annos bellum ante oculos aliis atque aliis in Italiae partibus lenta spe, in nullum propinquum debellandi finem gerere, erexerant omnium animos Scipio et Hannibal, velut ad supremum certamen comparati duces. Ii quoque, quibus ingens erat in Scipione fiducia et victoriae spes, quo magis in propinquam eam imminebant animis, eo curae intentioris erant. Haud dispar habitus animorum Carthaginiensibus erat. quos modo petisse pacem, intuentes Hannibalem ac rerum gestarum ejus magnitudinem, poenitebat: modo, cum respicerent, bis sese acie victos, Syphacem captum, pulsos se Hispania, pulsos Italia, atque ea omnia unius virtute et consilio Scipionis facta, velut fatalem eum ducem in exitium suum natum horrebant.

XXIX. Jam Adrumetum venerat Hannibal: unde, ad reficiendum ex jactatione maritima militem paucis diebus sumtis, excitus pavidis nuntiis, omnia circa Carthaginem obtineri armis, afferentium, magnis itineribus Zamam contendit. Zama quinque dierum iter ab

Carthagine abeſt. inde praemiſſi ſpeculatores cum excepti a cuſtodibus Romanis deducti ad Scipionem eſſent, traditos eos tribunis militum, juſſosque omiſſo metu viſere omnia, per caſtra, qua vellent, circumduci juſſit: percontatusque, ſatin' per commodum omnia exploraſſent, datis, qui proſequerentur, retro ad Hannibalem dimiſit. Hannibal nihil quidem eorum, quae nuntiabantur, (nam et, Maſiniſſam cum ſex millibus peditum, quatuor equitum veniſſe eo ipſo forte die, afferebant) laeto animo audiit, maxime hoſtis fiducia, quae non de nihilo profecto concepta eſt, perculſus. Itaque, quanquam et ipſe cauſa belli erat, et adventu ſuo turbaverat et pactas inducias, et ſpem foederum; tamen, ſi integer, quam ſi victus, peteret pacem, aequiora impetrari poſſe ratus, nuntium ad Scipionem miſit, ut colloquendi ſecum poteſtatem faceret. Id utrum ſua ſponte fecerit, an publico conſilio, neutrum cur affirmem, habeo. Valerius Antias, primo proelio victum eum a Scipione, quo duodecim millia armatorum in acie ſunt caeſa, mille et ſeptingenti capti, legatum cum aliis decem legatis tradit in caſtra ad Scipionem veniſſe. Ceterum Scipio cum colloquium haud abnuiſſet, ambo ex compoſito duces caſtra protulerunt, ut coire ex propinquo poſſent. Scipio haud procul Naraggara urbe, tum ad cetera loco opportuno, tum quod aquatio intra teli conjectum erat, conſedit. Hannibal tumulum a quatuor millibus inde, tutum commodumque alioquin, niſi quod longinquae aquationis erat, cepit. ibi in medio locus conſpectus undique, ne quid inſidiarum eſſet, delectus.

XXX. Submotis pari ſpatio armatis, cum ſingulis interpretibus congreſſi ſunt, non ſuae modo aetatis maximi duces, ſed omnis ante ſe memoriae, omnium gentium cuilibet regum imperatorumve pares. Paulisper alter alterius conſpectu, admiratione mutua prope attoniti conticuere. Tum Hannibal prior, *Si hoc ita fato datum erat, ut, qui primus bellum intuli populo Romano, quique toties prope in manibus victoriam habui, is ultro ad pacem petendam venirem: laetor te mihi ſorte potiſſimum datum, a quo peterem. Tibi quoque inter mul-*

multa egregia non in ultimis laudum hoc fuerit, Hannibalem, cui tot de Romanis ducibus victoriam Dii dedissent, tibi cessisse; teque huic bello, vestris prius, quam nostris, cladibus insigni, finem imposuisse. Hoc quoque ludibrium casus ediderit fortuna, ut, cum patre tuo consule ceperim arma, cum eodem primum Romano imperatore signa contulerim, ad filium ejus inermis ad pacem petendam veniam. Optimum quidem fuerat, eam patribus nostris mentem datam ab Diis esse, ut et vos Italiae, et nos Africae imperio contenti essemus: neque enim ne vobis quidem Sicilia ac Sardinia satis digna pretia sunt pro tot classibus, tot exercitibus, tot tam egregiis amissis ducibus. Sed praeterita magis reprehendi possunt, quam corrigi. Ita aliena appetivimus, ut de nostris dimicaremus, nec in Italia solum vobis bellum, nobis in Africa esset: sed et vos in portis vestris prope ac moenibus signa armaque hostium vidistis, et nos ab Carthagine fremitum castrorum Romanorum exaudimus. Quod igitur nos maxime abominaremur, vos ante omnia optaretis, in meliore vestra fortuna de pace agitur: agimus ii, quorum et maxima interest pacem esse, et qui quodcunque egerimus, ratum civitates nostrae habiturae sint. animo tantum nobis opus est non abhorrente a quietis consiliis. Quod ad me attinet, jam aetas senem in patriam revertentem, unde puer profectus sum, jam secundae, jam adversae res, ita erudierunt, ut rationem sequi, quam fortunam, malim. Tuam et adolescentiam et perpetuam felicitatem, ferociora utraque, quam quietis opus est consiliis, metuo. Non temere incerta casuum reputat, quem fortuna nunquam decepit. Quod ego fui ad Trasimenum, ad Cannas, id tu hodie es. Vixdum militari aetate imperio accepto, omnia audacissime incipientem nusquam fefellit fortuna. Patris et patrui persecutus mortem, ab calamitate vestrae domus decus insigne virtutis pietatisque eximiae cepisti: amissas Hispanias reciperasti, quatuor inde Punicis exercitibus pulsis: consul creatus, cum ceteris ad tutandam Italiam parum animi esset, transgressus in Africam, duobus hic exercitibus caesis, binis eadem hora captis simul incensisque castris, Syphace potentissimo rege capto, tot urbibus regni ejus, tot nostri imperii ereptis, me sex-

sextumdecimum jam annum haerentem in possessione Italiae detraxisti. Possit victoriam, inquam, malle, quam pacem, animus. Novi spiritus magis magnos, quam utiles. et mihi talis aliquando fortuna affulsit. Quod si in secundis rebus bonam quoque mentem darent Dii; non ea solum, quae evenissent, sed etiam ea, quae evenire possent, reputaremus. Ut omnium obliviscaris aliorum, satis ego documenti in omnes casus sum. Quem modo, castris inter Anienem atque urbem vestram positis, signa inferentem ad moenia Romana; hic cernis, duobus fortissimis viris, fratribus clarissimis imperatoribus, orbatum, ante moenia prope obsessa patriae, quibus terrui vestram urbem, ea pro mea deprecantem. Maximae cuique fortunae minime credendum est. In bonis tuis rebus, nostris dubiis, tibi ampla ac speciosa danti est pax; nobis petentibus magis necessaria, quam honesta. Melior tutiorque est certa pax, quam sperata victoria. haec in tua, illa in Deorum manu est. Ne tot annorum felicitatem in unius horae dederis discrimen. Cum tuas vires, tum vim fortunae Martemque belli communem, propone animo. Utrinque ferrum, corpora humana erunt. nunquam minus, quam in bello, eventus respondent. Non tantum ad id, quod data pace jam habere potes, si proelio vincas, gloriae adjeceris; quantum ademeris, si quid adversi eveniat. Simul parta ac sperata decora unius horae fortuna evertere potest. Omnia in pace jungenda tuae potestatis sunt, P. Corneli; tunc ea habenda fortuna erit, quam Dii dederint. Inter pauca felicitatis virtutisque exempla M. Atilius quondam in hac eadem terra fuisset, si victor pacem petentibus dedisset patribus nostris: non statuendo tandem felicitati modum, nec cohibendo efferentem se fortunam, quanto altius elatus erat, eo foedius corruit. Est quidem ejus, qui dat, non qui petit, conditiones dicere pacis: sed forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus. Non recusamus, quin omnia, propter quae bellum initum est, vestra sint, Sicilia, Sardinia, Hispania, quidquid insularum toto inter Africam Italiamque continetur mari. Carthaginienses, inclusi Africae litoribus, vos (quando ita Diis placuit) externa etiam terra marique videamus regentes imperia. Haud negaverim,

rim, propter non nimis sincere petitam aut exspectatam nuper pacem, suspectam esse vobis Punicam fidem. multum, per quos petita sit, ad fidem tuendae pacis pertinet, Scipio. Vestri quoque (ut audio) Patres nonnihil etiam ob hoc, quia parum dignitatis in legatione erat, negaverunt pacem. Hannibal peto pacem: qui neque peterem, nisi utilem crederem: et propter eandem utilitatem tuebor eam, propter quam petii. et, quemadmodum, quia a me bellum coeptum est, ne quem ejus poeniteret, quoad ipsi invidere Dei, praestiti; ita annitar, ne quem pacis per me partae poeniteat.

XXXI. Adverſus haec imperator Romanus in hanc fere ſententiam reſpondit. *Non me fallebat, Hannibal, adventus tui spe Carthaginienses et praesentem induciarum fidem, et spem pacis turbasse. neque tu id sane dissimulas, qui de conditionibus superioribus pacis omnia subtrahas, praeter ea, quae jam pridem in nostra potestate sunt. Ceterum, sicut tibi curae est, sentire cives tuos, quanto per te onere leventur: sic mihi laborandum est, ne, quae tunc pepigerunt, hodie subtracta ex conditionibus pacis, praemia perfidiae habeant. Indigni, quibus eadem pateat conditio, ut etiam prosit vobis fraus, petitis. Neque patres nostri priores de Sicilia, neque nos de Hispania fecimus bellum. et tunc Mamertinorum sociorum periculum, et nunc Sagunti excidium nobis pia ac justa induerunt arma. Vos lacessisse, et tu ipse fateris, et Dei testes sunt: qui et illius belli exitum secundum jus fasque dederunt, et hujus dant et dabunt. Quod ad me attinet, et humanae infirmitatis memini, et vim fortunae reputo, et omnia, quaecunque agimus, subjecta esse mille casibus scio. Ceterum, quemadmodum superbe et violenter me faterer facere, si prius, quam in Africam trajecissem, te tua voluntate cedentem Italia, et, imposito in naves exercitu, ipsum venientem ad pacem petendam aspernarer; sic nunc, cum prope manu consertа restitantem ac tergiversantem in Africam attraxerim, nulla sum tibi verecundia obstrictus. Proinde si quid ad ea, in quae tum pax conventura videbatur, (quae sint, nosti) mulctae navium cum commeatu per inducias ex-*

expugnatarum legatorumque violatorum adjicitur, eſt, quod referam ad conſilium. Sin illa quoque gravia videntur, bellum parate, quoniam pacem pati non potuiſtis. Ita infecta pace, ex colloquio ad ſuos cum ſe recepiſſent, fruſtra verba jactata renuntiant. armis decernendum eſſe, habendamque eam fortunam, quam Dii dediſſent.

XXXII. In caſtra ut eſt ventum, pronuntiant ambo, *Arma expedirent milites animosque ad ſupremum certamen, non in unum diem, ſed in perpetuum, ſi felicitas adeſſet, victores. Roma, an Carthago, jura gentibus darent, ante craſtinam noctem ſcituros. neque enim Africam, aut Italiam, ſed orbem terrarum victoriae praemium fore; par periculum praemio, quibus adverſae pugnae fortuna fuiſſet.* nam neque Romanis effugium ullum patebat in aliena ignotaque terra: et Carthagini, ſupremo auxilio effuſo, adeſſe videbatur praeſens excidium. Ad hoc diſcrimen procedunt poſtero die duorum opulentiſſimorum populorum duo longe clariſſimi duces, duo fortiſſimi exercitus, multa ante parta decora aut cumulaturi eo die, aut everſuri. Anceps igitur ſpes et metus miſcebant animos: contemplantibusque modo ſuam, modo hoſtium aciem, cum oculis magis, quam ratione, penſarent vires, ſimul laeta, ſimul triſtia obverſabantur. Quae ipſis ſua ſponte non ſuccurrebant, ea duces admonendo atque hortando ſubjiciunt. Poenus ſedecim annorum in terra Italia res geſtas, tot duces Romanos, tot exercitus occidione occiſos, et ſua cuique decora, ubi ad inſignem alicujus pugnae memoria militem venerat, referebat. Scipio Hiſpanias, et recentia in Africa proelia, et confeſſionem hoſtium, quod neque non petere pacem propter metum, neque manere in ea prae inſita animis perfidia potuiſſent. ad hoc, colloquium Hannibalis in ſecreto habitum, ac liberum fingenti, qua velit, flectit. Ominatur, quibus quondam auſpiciis patres eorum pugnaverint ad Aegates inſulas, ea illis exeuntibus in aciem portendiſſe Deos. *Adeſſe finem belli ac laboris. In manibus eſſe praedam Carthaginis, reditum domum in patriam, ad parentes, liberos,*

con-

conjuges, Penatesque Deos. Celsus haec corpore, vultuque ita laeto, ut vicisse jam crederes, dicebat. Instruit deinde primos hastatos, post eos principes: triariis postremam aciem clausit.

XXXIII. Non confertas autem cohortes ante sua quamque signa instruebat, sed manipulos aliquantum inter se distantes, ut esset spatium, quo elephanti hostium accepti nihil ordines turbarent. Laelium (cujus ante legati, eo anno quaestoris extra sortem ex senatusconsulto opera utebatur) cum Italico equitatu ab sinistro cornu, Masinissam Numidasque ab dextro opposuit. vias patentes inter manipulos antesignanorum velitibus (ea tunc levis armatura erat) complevit; dato praecepto, ut, ad impetum elephantorum, aut post rectos refugerent ordines, aut, in dextram laevamque discursu applicantes se antesignanis, viam, qua irruerent in ancipitia tela, belluis darent. Hannibal ad terrorem primum elephantos (octoginta autem erant, quot nulla unquam in acie ante habuerat) instruxit: deinde auxilia Ligurum Gallorumque, Baliaribus Maurisque admixtis: in secunda acie Carthaginienses Afrosque et Macedonum legionem; modico inde intervallo relicto, subsidiariam aciem Italicorum militum (Bruttii plerique erant, vi ac necessitate plures, quam sua voluntate, decedentem ex Italia secuti) instruxit. Equitatum etiam ipsum circumdedit cornibus: dextrum Carthaginienses, sinistrum Numidae tenuerunt. Varia adhortatio erat in exercitu inter tot homines, quibus non lingua, non mos, non lex, non arma, non vestitus habitusque, non causa militandi eadem esset. Auxiliaribus et praesens, et multiplicata merces ex praeda ostentatur. Galli proprio atque insito in Romanos odio accenduntur. Liguribus campi uberes Italiae, deductis ex asperrimis montibus, in spem victoriae ostentantur. Mauros Numidasque Masinissae impotenti futuro dominatu terret. Aliis aliae spes ac metus jactantur. Carthaginiensibus moenia patriae, Dii Penates, sepulcra majorum, liberi cum parentibus, conjuges pavidae, aut excidium servitiumque, aut imperium orbis terrarum, nihil aut in metum, aut in spem medium

dium ostentatur. Cum maxime haec imperator apud Carthaginienſes, duces ſuarum gentium inter populares, plerique per interpretes inter immixtos alienigenis, agerent, tubae cornuaque ab Romanis cecinerunt: tantusque clamor ortus, ut elephanti in ſuos, ſiniſtro maxime cornu, verterentur, Mauros ac Numidas. Addidit facile Maſiniſſa perculſis terrorem, nudavitque ab ea parte aciem equeſtri auxilio. Paucae tamen beſtiarum, intrepidae in hoſtem actae, inter velitum ordines cum multis ſuis vulneribus ingentem ſtragem edebant. reſilientes enim ad manipulos velites, cum viam elephantis, ne obtererentur, feciſſent; in ancipites ad ictum utrinque conjiciebant haſtas; nec pila ab anteſignanis ceſſabant; donec undique incidentibus telis exacti ex Romana acie, hi quoque in ſuo dextro cornu ipſos Carthaginienſium equites in fugam verterunt. Laelius, ut turbatos vidit hoſtes, addit perculſis terrorem.

XXXIV. Utrinque equite nudata erat Punica acies, cum pedes concurrit, nec ſpe, nec viribus jam par. ad hoc, dictu parva, ſed magni eadem in re gerenda momenti res, congruens clamor a Romanis, eoque major et terribilior; diſſonae illis, ut gentium multarum diſcrepantibus linguis, voces. pugna Romana ſtabilis, et ſuo et armorum pondere incumbentium in hoſtem: concurſatio et velocitas illinc major, quam vis. Igitur primo impetu extemplo movere loco hoſtium aciem Romani. ala deinde et umbonibus pulſantes, in ſubmotos gradu illato, aliquantum ſpatii, velut nullo reſiſtente, inceſſere; urgentibus et noviſſimis primos, ut ſemel motam aciem ſenſere: quod ipſum vim magnam ad pellendum hoſtem addebat. Apud hoſtes, auxiliares cedentes ſecunda acies, Afri et Carthaginienſes, adeo non ſuſtinebant, ut contra etiam, ne reſiſtentes pertinaciter primos caedendo ad ſe perveniret hoſtis, pedem referrent. Igitur auxiliares terga dant repente: et, in ſuos verſi, partim refugere in ſecundam aciem, partim non recipientes caedere, uti paulo ante non adjuti, et tunc excluſi. Et prope duo jam permixta proelia erant, cum Carthaginienſes ſimul cum hoſtibus, ſimul cum ſuis cogerentur

con-

conferere manus. non tamen ita perculſos iratosque in aciem accepere; ſed, denſatis ordinibus, in cornua vacuumque circa campum extra proelium egcere, ne pavidos fuga vulneribusque milites in certam et integram aciem miſcerent. Ceterum tanta ſtrages hominum armorumque locum, in quo ſteterant paulo ante auxiliares, compleverat, ut prope difficilior trânsitus eſſet, quam per confertos hoſtes fuerat. Itaque, qui primi erant, haſtati, per cumulos corporum armorumque et tabem ſanguinis, qua quisque poterat, ſequentes hoſtem, et ſigna et ordines confuderunt. principum quoque ſigna fluctuari coeperant, vagam ante ſe cernendo aciem. Quod Scipio ubi vidit, receptui propere canere haſtatis juſſit: et, ſauciis in poſtremam aciem ſubductis, principes triariosque in cornua inducit; quo tutior firmiorque media haſtatorum acies eſſet. Ita novum de integro proelium ortum eſt: quippe ad veros hoſtes perventum erat, et armorum genere, et uſu militiae, et fama rerum geſtarum, et magnitudine vel ſpei vel periculi pares. Sed et numero Romanus ſuperior erat, et animo: quod jam equites, jam elephantos fuderat: jam, prima acie pulſa, in ſecundam pugnabat.

XXXV. In tempore Laelius ac Maſiniſſa, pulſos per aliquantum ſpatii ſecuti equites, revertentes in averſam hoſtium aciem incurrere. Is demum equitum impetus fudit hoſtem. multi circumventi in acie caeſi: multi per patentem circa campum fuga ſparſi, tenente omnia equitatu, paſſim interierunt. Carthaginienſium ſociorumque caeſa eo die ſupra millia viginti: par ferme numerus captus eſt, cum ſignis militaribus centum triginta tribus, elephantis undecim. Victores ad duo millia cecidere. Hannibal, cum paucis equitibus inter tumultum elapſus, Adrumetum perfugit: omnia et in proelio, et ante aciem, priusquam excederet pugna, expertus; et confeſſione etiam Scipionis, omniumque peritorum militiae, illam laudem adeptus, ſingulari arte aciem eo die inſtruxiſſe. Elephantos in prima fronte; quorum fortuitus impetus atque intolerabilis vis, ſigna ſequi, et ſervare ordines, (in quo plurimum ſpei ponerent) Ro-

manos prohiberet. Deinde auxiliares ante Carthaginienſium aciem, ne homines mixti et colluvione omnium gentium, quos non fides teneret, ſed merces, liberum receptum fugae haberent: ſimul primum ardorem atque impetum hoſtium excipientes fatigarent; ac, ſi nihil aliud, vulneribus ſuis ferrum hoſtile hebetarent. Tum, ubi omnis ſpes eſſet, milites Carthaginienſes Afrosque: ut, omnibus rebus aliis pares, eo, quod integri cum feſſis ac ſauciis pugnarent, ſuperiores eſſent; Italicos, intervallo quoque diremtos, incertos, ſocii an hoſtes eſſent, in poſtremam aciem ſubmotos. Hoc edito velut ultimo virtutis opere, Hannibal, cum Adrumetum refugiſſet, accitusque inde Carthaginem ſexto ac triceſimo poſt anno, quam puer inde profectus erat, rediſſet, faſſus in curia eſt, non proelio modo ſe, ſed bello victum, nec ſpem ſalutis alibi, quam in pace impetranda, eſſe.

XXXVI. Scipio, confeſtim a proelio expugnatis hoſtium caſtris direptisque, cum ingenti praeda ad mare ac naves rediit; nuntio allato, P. Lentulum cum quinquaginta roſtratis, centum onerariis, cum omni genere commeatus, ad Uticam acceſſiſſe. Admovendum igitur undique terrorem perculſae Carthagini ratus, miſſo Laelio Romam cum victoriae nuntio, C. Octavium terreſtri itinere ducere legiones Carthaginem jubet: ipſe, ad ſuam veterem nova Lentuli claſſe adjuncta, profectus ab Utica portum Carthaginis petit. Haud procul aberat, cum velata infulis ramisque oleae Carthaginienſium occurrit navis. Decem legati erant principes civitatis, auctore Hannibale miſſi ad petendam pacem. qui cum ad puppim praetoriae navis acceſſiſſent, velamenta ſupplicum porrigentes, orantes, implorantesque fidem et miſericordiam Scipionis; nullum iis aliud reſponſum datum, quam ut Tunetem venirent: eo ſe moturum caſtra. ipſe ab contemplato ſitu Carthaginis, non tam noſcendi in praeſentia, quam deprimendi hoſtis cauſa, Uticam, eodem et Octavio revocato, rediit. Inde procedentibus ad Tunetem nuntius allatus, Verminam, Syphacis filium, cum equitibus pluribus, quam peditibus, venire Carthaginienſibus auxilio. pars exercitus cum omni equitatu Sa-

tur-

turnalibus primis agmen aggressa, Numidas levi certamine fudit. exitu quoque fugae interclufo, a parte omni circumdatis equitibus, quindecim millia hominum caesa; mille et ducenti vivi capti sunt, et equi Numidici mille et quingenti, signa militaria duo et septuaginta. Regulus ipse inter tumultum cum paucis effugit. Tum ad Tunetem eodem, quo antea, loco castra posita, legatique triginta Carthagine ad Scipionem venerunt. et illi quidem multo miserabilius, quam ante, (quo magis cogebat fortuna) egerunt: sed aliquanto minore cum misericordia ab recenti memoria perfidiae auditi sunt. In consilio quanquam justa ira omnes ad delendam stimulabat Carthaginem; tamen, cum, et quanta res esset, et quam longi temporis obsidio tam munitae et tam validae urbis, reputarent, et ipsum Scipionem exspectatio successoris, venturi ad paratam alterius labore ac periculo finiti belli famam, sollicitaret, ad pacem omnium animi versi sunt.

XXXVII. Postero die, revocatis legatis, et cum multa castigatione perfidiae monitis, ut, tot cladibus edocti, tandem Deos et jusjurandum esse crederent; conditiones pacis dictae: *ut liberi legibus suis viverent. quas urbes, quosque agros, quibusque finibus ante bellum tenuissent, tenerent, populandique finem eo die Romanus faceret. Perfugas, fugitivosque, et captivos omnes redderent Romanis, et naves rostratas, praeter decem triremes, traderent, elephantosque, quos haberent domitos: neque domarent alios. Bellum neve in Africa, neve extra Africam, injussu populi Romani gererent. Masinissae res redderent, foedusque cum eo facerent. Frumentum stipendiumque auxiliis, donec ab Roma legati redissent, praestarent. Decem millia talentûm argenti, descripta pensionibus aequis in annos quinquaginta, solverent. Obsides centum arbitratu Scipionis darent: ne minores quatuordecim annis, neu triginta majores. Inducias ita se daturum, si per priores inducias naves onerariae captae, quaeque fuissent in navibus, restituerentur. Aliter nec inducias, nec spem pacis ullam esse.* Has conditiones legati cum domum referre jussi in concione ederent,

rent, et Gisgo ad disſuadendam pacem proceſſiſſet, audireturque a multitudine, inquieta eadem et imbelli: indignatus Hannibal, dici ea in tali tempore audirique, arreptum Gisgonem manu ſua ex ſuperiore loco detraxit. Quae inſueta liberae civitati ſpecies cum fremitum populi moviſſet, perturbatus militaris vir urbana libertate, *Novem*, inquit, *annorum a vobis profectus, poſt ſextum et triceſimum annum redii. Militares artes, quas me a puero fortuna nunc privata, nunc publica docuit, probe videor ſcire. Urbis ac fori jura, leges, mores, vos me oportet doceatis.* Excuſata imprudentia, de pace multis verbis disſeruit, quam nec iniqua, et neceſſaria eſſet. Id omnium maxime difficile erat, quod ex navibus per inducias captis nihil, praeter ipſas comparebat naves; neque inquiſitio erat facilis, adverſantibus paci, qui arguerentur. Placuit naves reddi, et homines utique inquiri. Cetera, quae abeſſent, aeſtimanda Scipioni permitti: atque ita pecunia luere Carthaginienſes. Sunt qui Hannibalem ex acie ad mare perveniſſe, inde praeparata nave ad regem Antiochum extemplo profectum tradant: poſtulantique ante omnia Scipioni, ut Hannibal ſibi traderetur, reſponſum eſſe, Hannibalem in Africa non eſſe.

XXXVIII. Poſtquam redierunt ad Scipionem legati; quae publica in navibus fuerant, ex publicis deſcripta rationibus quaeſtores, quae privata, profiteri domini juſſi; pro ea ſumma pecuniae viginti quinque millia pondo argenti praeſentia exacta: induciaeque Carthaginienſibus datae in tres menſes. Additum, ne per induciarum tempus alio usquam, quam Romam, mitterent legatos: et, quicunque legati Carthaginem veniſſent, ne ante dimitterent eos, quam Romanum imperatorem, qui, et quae petentes veniſſent, certiorem facerent. Cum legatis Carthaginienſibus Romam miſſi L. Veturius Philo, et M. Marcius Ralla, et L. Scipio imperatoris frater. Per eos dies commeatus ex Sicilia Sardiniaque tantam vilitatem annonae effecerunt, ut pro vectura frumentum mercator nautis relinqueret. Romae ad nuntium primum

re-

rebellionis Carthaginienſium trepidatum fuerat; juſſusque erat Ti. Claudius mature in Siciliam claſſem ducere, atque inde in Africam trajicere, et alter conſul M. Servilius ad urbem morari, donec, quo ſtatu res in Africa eſſent, ſciretur. Segniter omnia in comparanda deducendaque claſſe ab Ti. Claudio conſule facta erant; quod Patres de pace Scipionis potius arbitrium eſſe, quibus legibus daretur, quam conſulis, cenſuerant. Prodigia quoque, nuntiata ſub ipſam famam rebellionis, terrorem attulerant. Cumae ſolis orbis minui viſus, et pluit lapideo imbri, et in Veliterno agro terra ingentibus cavernis conſedit, arboresque in profundum hauſtae. Ariciae forum, et circa tabernae, Fruſinone murus aliquot locis, et porta, de coelo tacta: et in Palatio lapidibus pluit. Id prodigium more patrio novemdiali ſacro, cetera hoſtiis majoribus expiata. inter quae etiam aquarum inſolita magnitudo in religionem verſa. nam ita abundavit Tiberis, ut ludi Apollinares, circo inundato, extra portam Collinam ad aedem Erycinae Veneris parati ſint. Ceterum ludorum ipſo die, ſubita ſerenitate orta, pompa, duci coepta ad portam Collinam, revocata deductaque in circum eſt, cum deceſſiſſe inde aquam nuntiatum eſſet. laetitiamque populo et ludis celebritatem addidit ſedes ſua ſollemni ſpectaculo reddita.

XXXIX. Claudium conſulem, profectum tandem ab urbe, inter portus Coſanum Lauretanumque atrox vis tempeſtatis adorta in metum ingentem adduxit. Populonios inde cum perveniſſet, ſtetiſſetque ibi, dum reliquum tempeſtatis exſaeviret, Ilvam inſulam, et ab Ilva Corſicam, a Corſica in Sardiniam trajecit. Ibi ſuperantem Inſanos montes, multo et ſaevior et infeſtioribus locis tempeſtas adorta, disjecit claſſem. Multae quaſſatae armamentisque ſpoliatae naves: quaedam fractae. Ita vexata ac lacerata claſſis Carales tenuit. ubi, dum ſubductae reficiuntur naves, hiems oppreſſit: circumactumque anni tempus, et, nullo prorogante imperium, privatus Ti. Claudius claſſem Romam reduxit. M. Servilius, ne comitiorum cauſa ad urbem revocaretur, dictatore dicto C. Servilio Gemino, in provinciam eſt profectus.

fectus. Dictator magiſtrum equitum P. Aelium Paetum dixit. Saepe comitia indicta perfici tempeſtates prohibuerunt. itaque, cum pridie Idus Martias veteres magiſtratu abiſſent, novi ſuffecti non eſſent, reſpublica ſine curulibus magiſtratibus erat. T. Manlius Torquatus pontifex eo anno mortuus. in locum ejus ſuffectus C. Sulpicius Galba. Ab L. Licinio Lucullo et Q. Fulvio aedilibus curulibus ludi Romani ter toti inſtaurati. Pecuniam ex aerario ſcribae viatoresque aedilitii clam egeſſiſſe per indicem comperti, damnati ſunt, non ſine infamia Luculli aedilis. P. Aelius Tubero et L. Laetorius aediles plebis vitio creati, magiſtratu ſe abdicarunt, cum ludos ludorumque cauſa epulum Jovi feciſſent, et ſigna tria ex mulctaticio argento facta in Capitolio poſuiſſent. Cerealia ludos dictator et magiſter equitum ex ſenatusconſulto fecerunt.

XL. Legati ex Africa Romani ſimul Carthaginienſesque cum veniſſent Romam, ſenatus ad aedem Bellonae habitus eſt. ubi cum L. Veturius Philo, pugnatum cum Hannibale eſſe ſuprema Carthaginienſibus pugna, finemque tandem lugubri bello impoſitum ingenti laetitia Patrum expoſuiſſet; adjecit, Verminam etiam, Syphacis filium, quae parva bene geſtae rei acceſſio erat, devictum. in concionem inde prodire juſſus, gaudiumque id populo impartire. Tum patuere, facta gratulatione, omnia in urbe templa, ſupplicationesque in triduum decretae. Legatis Carthaginienſium et Philippi regis (nam ii quoque venerant) petentibus, ut ſenatus ſibi daretur, reſponſum juſſu Patrum ab dictatore eſt, conſules novos eis ſenatum daturos eſſe. † Comitia inde habita. creati conſules Cn. Cornelius Lentulus, P. Aelius Paetus: praetores, M. Junius Pennus, cui ſors urbana evenit; M. Valerius Falto Bruttios, M. Fabius Buteo Sardiniam, P. Aelius Tubero Siciliam eſt ſortitus. De provinciis conſulum nihil ante placebat agi, quam legati Philippi regis et Carthaginienſium auditi eſſent. belli finem alterius, principium alterius proſpiciebant animis. Cn. Lentulus conſul cupiditate flagrabat provinciae Africae; ſeu bellum foret, facilem victoriam, ſeu

jam

jam finiretur, finiti tanti belli ſe conſule gloriam petens. Negare itaque prius quidquam agi paſſurum, quam ſibi Africa decreta eſſet, concedente collega, moderato viro et prudenti; qui gloriae ejus certamen cum Scipione, praeterquam quod iniquum eſſet, etiam impar futurum cernebat. Q. Minucius Thermus et M. Acilius Glabrio, tribuni plebis, *rem, priore anno nequidquam tentatam ab Ti. Claudio conſule, Cn. Cornelium tentare* ajebant. *Ex auctoritate Patrum latum ad populum eſſe, cujus vellent imperium in Africa eſſe. Omnes quinque et triginta tribus P. Scipioni id imperium decreſſe.* Multis contentionibus, et in ſenatu et ad populum acta res, poſtremo eo deducta eſt, ut ſenatui permitterent. Patres igitur jurati (ita enim convenerat) cenſuerunt, uti conſules provincias inter ſe compararent, ſortirenturve, uter Italiam, uter claſſem navium quinquaginta haberet. Cui Claſſis obveniſſet, in Siciliam navigaret: ſi pax cum Carthaginienſibus componi nequiſſet, in Africam trajiceret. Conſul mari, Scipio eodem, quo adhuc, jure imperii terra rem gereret. Si conditiones convenirent pacis, tribuni plebis populum rogarent, utrum conſulem, an P. Scipionem, juberent pacem dare; et quem, ſi deportandus exercitus victor ex Africa eſſet, deportare. Si pacem per P. Scipionem dari, atque ab eodem exercitum deportari juſſiſſent, ne conſul ex Sicilia in Africam trajiceret. Alter conſul, cui Italia eveniſſet, duas legiones a. M. Sextio praetore acciperet.

XLI. P. Scipioni cum exercitibus, quos haberet, in provincia Africa prorogatum imperium. Praetori M. Valerio Faltoni duae legiones in Bruttiis, quibus C. Livius priore anno praefuerat, decretae. P. Aelius praetor duas legiones in Sicilia ab Cn. Tremellio acciperet. Legio una M. Fabio in Sardiniam, quam P. Lentulus pro praetore habuiſſet, decernitur. M. Servilio prioris anni conſuli, cum ſuis duabus item legionibus, in Etruria prorogatum imperium eſt. Quod ad Hiſpanias attineret, aliquot jam annos ibi L. Cornelium Lentulum et L. Manlium Acidinum eſſe. uti conſules cum tribunis agerent, ſi eis videretur, ut plebem rogarent, cui juberent

 in

in Hispania imperium esse. is ex duobus exercitibus in unam legionem conscriberet Romanos milites, et in quindecim cohortes socios Latini nominis, quibus provinciam obtineret: veteres milites L. Cornelius et L. Manlius in Italiam deportarent. Cornelio consuli quinquaginta navium classis ex duabus classibus, Cn. Octavii, quae in Africa esset, P. Villii, quae Siciliae oram tuebatur, decreta, ut, quas naves vellet, deligeret. P. Scipio quadraginta longas naves haberet, quas habuisset. quibus si Cn. Octavium, sicut praefuisset, praeesse vellet, Octavio pro praetore in eum annum imperium esset: si Laelium praeficeret, Octavius Romam decederet; reduceretque naves, quibus consuli usus non esset. Et M. Fabio in Sardiniam decem longae naves decretae. Et consules duas legiones urbanas scribere jussi: ut quatuordecim legionibus eo anno, centum navibus longis respublica administraretur.

XLII. Tum de legatis Philippi et Carthaginiensium actum. Priores Macedonas introduci placuit: quorum varia oratio fuit; partim purgantium, quae questi erant missi ad regem a Roma legati de populatione sociorum; partim ultro accusantium quidem et socios populi Romani, sed multo infestius M. Aurelium; (quem ex tribus ad se missis legatis, delectu habito, substitisse, et se bello lacessisse contra foedus, et saepe cum praefectis suis signis collatis pugnasse) partim postulantium, ut Macedones duxque eorum Sopater, qui apud Hannibalem mercede militassent, captique in vinculis essent, sibi restituerentur. Adversus ea M. Furius, missus ad id ipsum ab Aurelio ex Macedonia, disseruit, *Aurelium relictum, ne socii populi Romani, fessi populationibus atque injuria, ad regem deficerent, finibus sociorum non excessisse: dedisse operam, ne impune in agros eorum transscenderent populatores. Sopatrum ex purpuratis et propinquis regis esse: eum cum quatuor millibus Macedonum et pecunia missum nuper in Africam esse, Hannibali Carthaginiensibusque auxilio.* De his rebus interrogati Macedones, cum perplexe responderent ipsi, ante responsum tulerunt, *Bellum quaerere regem, et, si pergat, propediem inventurum. Dupli-*

pliciter ab eo foedus violatum: et quod ſociis populi Romani injurias fecerit, bello armisque laceſſierit: et quod hoſtes auxiliis et pecunia juverit. Et P. Scipionem recte atque ordine videri feciſſe et facere, quod eos, qui arma contra populum Romanum ferentes capti ſunt, hoſtium numero in vinculis habeat. et M. Aurelium e republica facere, gratumque id ſenatui eſſe, quod ſocios populi Romani, quando jure foederis non poſſet, armis tueatur. Cum hoc tam triſti reſponſo dimiſſis Macedonibus, legati Carthaginienſes vocati. quorum aetatibus dignitatibusque conſpectis, (nam longe primi civitatis erant) tum pro ſe quisque dicere, vere de pace agi. Inſignis tamen inter ceteros Hasdrubal erat, (Haedum populares cognomine appellabant) pacis ſemper auctor, adverſusque factioni Barcinae. Eo tum plus illi auctoritatis fuit, belli culpam in paucorum cupiditatem a republica transferenti. qui cum varia oratione uſus eſſet, nunc purgando crimina, nunc quaedam fatendo, ne impudenter certa negantibus difficilior venia eſſet, nunc monendo etiam Patres conſcriptos, ut rebus ſecundis modeſte ac moderate uterentur: *Si ſe atque Hannonem audiſſent Carthaginienſes, et tempore uti voluiſſent, daturos fuiſſe pacis conditiones, quas tunc peterent. Raro ſimul hominibus bonam fortunam bonamque mentem dari. Populum Romanum eo invictum eſſe, quod in ſecundis rebus ſapere et conſulere meminerit. et, Hercule, mirandum fuiſſe, ſi aliter facerent. Ex inſolentia, quibus nova bona fortuna ſit, impotentes laetitiae inſanire. Populo Romano uſitata ac prope jam obſoleta ex victoria gaudia eſſe, ac plus paene parcendo victis, quam vincendo, imperium auxiſſe.* Ceterorum miſerabilior oratio fuit, commemorantium, *Ex quantis opibus quo recidiſſent Carthaginienſium res. nihil eis, qui modo orbem prope terrarum obtinuiſſent armis, ſupereſſe, praeter Carthaginis moenia. Iis incluſos, non terra, non mari quidquam ſui juris cernere. Urbem quoque ipſam ac penates ita habituros, ſi non in ea quoque, quo nihil ulterius ſit, ſaevire populus Romanus velit.* Cum flecti miſericordia Patres appareret, ſenatorum unum infeſtum perfidiae Carthaginienſium ſuccclamaſſe ferunt, *Per quos*

Deos

Deos foedus icturi essent, cum eos, per quos ante ictum esset, fefellissent? Per eosdem, inquit Hasdrubal, *qui tam infesti sunt foedera violantibus.*

XLIII. Inclinatis omnium ad pacem animis, Cn. Lentulus consul, cui classis provincia erat, senatusconsulto intercessit. Tum M'. Acilius et Q. Minucius tribuni plebis ad populum tulerunt, *Vellent, juberentne senatum decernere, ut cum Carthaginiensibus pax fieret; et quem eam pacem dare, quemque ex Africa exercitus deportare juberent?* De pace uti rogassent, omnes tribus jusserunt: pacem dare P. Scipionem, eundem exercitus deportare. Ex hac rogatione senatus decrevit, ut P. Scipio ex decem legatorum sententia pacem cum populo Carthaginiensi, quibus legibus ei videretur, faceret. Gratias deinde Patribus egere Carthaginienses, petieruntque, ut sibi in urbem introire, et colloqui cum civibus suis liceret, qui capti in publica custodia essent. esse in iis partim propinquos amicosque suos, nobiles homines; partim ad quos mandata a propinquis haberent. Quibus conventis, cum rursus peterent, ut sibi, quos vellent, ex iis redimendi potestas fieret; jussi nomina edere: et, cum ducentos ferme ederent, senatusconsultum factum est, *Ut legati Romani ducentos ex captivis, quos Carthaginienses vellent, ad P. Cornelium Scipionem in Africam deportarent; nuntiarentque ei, ut, si pax convenisset, sine pretio eos Carthaginiensibus redderet.* Feciales cum in Africam ad foedus feriendum ire juberentur; ipsis postulantibus, senatusconsultum in haec verba factum est: *Ut privos lapides silices, privasque verbenas secum ferrent: uti praetor Romanus his imperaret, ut foedus ferirent, illi praetorem sagmina poscerent.* Herbae id genus ex arce sumtum dari fecialibus solet. Ita dimissi ab Roma Carthaginienses, cum in Africam venissent ad Scipionem; quibus ante dictum est legibus, pacem fecerunt. Naves longas, elephantos, perfugas, fugitivos, captivorum quatuor millia tradiderunt. inter quos Q. Terentius Culleo senator fuit. Naves provectas in altum incendi jussit. quingentas fuisse omnis generis, quae remis agerentur, quidam tradunt:

qua-

quarum conſpectum repente incendium tam lugubre fuiſſe Poenis, quam ſi tum ipſa Carthago arderet. De perſugis gravius, quam de fugitivis, conſultum; nominis Latini qui erant, ſecuri percuſſi, Romani in crucem ſublati.

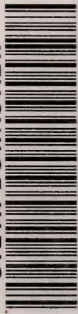
XLIV. Annis ante quadraginta pax cum Carthaginienſibus poſtremo facta erat, Q. Lutatio, A. Manlio conſulibus. bellum initum annis poſt tribus et viginti, P. Cornelio, Ti. Sempronio conſulibus. Finitum eſt ſeptimodecimo anno, Cn. Cornelio, P. Aelio Paeto conſulibus. Saepe poſtea ferunt Scipionem dixiſſe, Ti. Claudii primum cupiditatem, deinde Cn. Cornelii, fuiſſe in mora, quo minus id bellum exitio Carthaginis finiret. Carthagini cum prima collatio pecuniae diutino bello exhauſtis difficilis videretur, moeſtitiaque et fletus in curia eſſet, ridentem Hannibalem ferunt conſpectum. cujus cum Haſdrubal Haedus riſum increparet in publico fletu, cum ipſe lacrimarum cauſa eſſet: *Si, quemadmodum oris habitus cernitur oculis*, inquit, *ſic et animus intus cerni poſſet, facile vobis appareret, non laeti, ſed prope amentis malis cordis hunc, quem increpatis, riſum eſſe. qui tamen nequaquam adeo eſt intempeſtivus, quam veſtrae iſtae abſurdae atque abhorrentes lacrimae ſunt. Tunc fleſſe decuit, cum ademta nobis arma, incenſae naves, interdictum externis bellis. illo enim vulnere concidimus. Nec eſſe in vos, odio veſtro, conſultum ab Romanis credatis. Nulla magna civitas diu quieſcere poteſt. ſi foris hoſtem non habet, domi invenit: ut praevalida corpora ab externis cauſis tuta videntur, ſed ſuis ipſa viribus onerantur. Tantum, nimirum, ex publicis malis ſentimus, quantum ad privatas res pertinet: nec in eis quidquam acrius, quam pecuniae damnum, ſtimulat. Itaque, cum ſpolia victae Carthagini detrahebantur, cum inermem jam ac nudam deſtitui inter tot armatas gentes Africae cerneretis, nemo ingemuit. nunc, quia tributum ex privato conferendum eſt, tanquam in publico funere comploratis. Quam vereor, ne propediem ſentiatis, leviſſimo in malo vos hodie lacrimaſſe!* Haec Hannibal apud Carthaginienſes. Scipio, con-

concione advocata, Maſiniſſam, ad regnum paternum Cirta oppido et ceteris urbibus agrisque, quae ex regno Syphacis in populi Romani poteſtatem veniſſent, adjectis donavit. Cn. Octavium claſſem in Siciliam ductam Cn. Cornelio conſuli tradere juſſit. legatos Carthaginienſium Romam proficiſci, ut, quae ab ſe ex decem legatorum ſententia acta eſſent, ea Patrum auctoritate populique juſſu confirmarentur.

XLV. Pace terra marique parta, exercitu in naves impoſito, in Siciliam Lilybaeum trajecit. inde magna parte militum in navibus miſſa, ipſe per laetam pace non minus, quam victoria, Italiam, effuſis non urbibus modo ad habendos honores, ſed agreſtium etiam turba obſidente vias, Romam pervenit, triumphoque omnium clariſſimo urbem eſt invectus. Argenti tulit in aerarium pondo centum millia viginti tria. militibus ex praeda quadragenos aeris diviſit. Morte ſubtractus ſpectaculo magis hominum, quam triumphantis gloriae, Syphax eſt, Tibure haud ita multo ante mortuus, quo ab Alba traductus fuerat. conſpecta mors tamen ejus fuit, quia publico funere eſt elatus. Hunc regem in triumpho ductum Polybius, haudquaquam ſpernendus auctor, tradit. Secutus Scipionem triumphantem eſt pileo capiti impoſito Q. Terentius Culleo: omnique deinde vita, ut dignum erat, libertatis auctorem coluit. Africanum cognomen militaris prius favor, an popularis aura, celebraverit, an, ſicuti Felicis Sullae Magnique Pompeji patrum memoria, coeptum ab aſſentatione familiari ſit, parum compertum habeo. Primus certe hic imperator nomine victae ab ſe gentis eſt nobilitatus. exemplo deinde hujus, nequaquam victoria pares, inſignes imaginum titulos claraque cognomina familiae fecere.

aliquid imminere auf etwas lauern. lex Vorschlag, fürs
speciem facere alicujus rei Schein von einer Sache geben.
non vulnus super vulnus nicht immer neuen über einen
alten Wunde beibringen. non ulla gens jedes Volk.
variante fortuna i.e. inter variam fortunam (ist im
zerrütteten Zustand) nescio an ich weiß nicht, ob nicht, ob
wahrscheinlich (praefecto) rem divinam facere i.e. sacra
facere opfern. habitare Unterkunft haben.
urbem oppugnare die Stadt belagern, occupare einnehmen
urbem occidere die Stadt einschließen
dilabi entfliehen. accire herbeyrufen.
diem traducere einen Tag vermeiden. cadere insidiis
ihren Nachstellungen in Acht nehmen.
urbem expugnare mit Gewalt die Stadt erobern.
fieri copia eine Gelegenheit darbieten.
rem gerere Feindseligkeiten anfangen.
stragem facere eine Niederlage anrichten.
deficere verschlafen. Commeatus Urlaub.
efferre ali aliquare ausgeben. pretium convenit man bestimmt
zum Preis. auctorem alicui rei esse rathen. priores = pri-
mum. mensarius Wechsler. respicere Rücksicht nehmen.
ad hoc i.e. praeterea L. 23 c. 22. | referre de aliqua re
Anfrage machen. in senatum aliquem movere einem aus
dem Senat stoßen. vertere gloriae aliquem einem
den Ruhm zu schreiben. esse aliquare potestate alicujus in jemandes Gewalt
stehen. differre aliquid etwas aufschieben. classem instruere
eine Flotte ausrüsten kommen. res movere Krieg anfangen
Carpesii werden bey keinem andern Schriftsteller erwähnt.
tripudiare im Kriegstanz. ut – ita, zwar – doch.
signis collatis Schaar gegen Schaar.
commodare alicui aliquid jemandem etwas leihen.
conducere ~~miethen~~ Lib 24 pecuniam praebendam Geld vorschießen.
locare vermiethen. jactatio animi Uebermuth.

fors erit mihi das Loos fällt auf mich. praeroga[tiva]
die Tribus, die zuerst gefragt wird. ceterae ve[...]
i.e. jure vocatae. 24, 9. par ein gleiches [illegible]
ipso habente eine ungewöhnliche Construct. st. [...]
ipso habenti. exquiro mich [illegible] [...]
fidem exsolvere Versprechen erfüllen. fec[...]
facere i.e. fecedere aufhören. stat per[...]
bey mir, ad causam dicere [illegible]
Publ. aedes ein Gebäude im [illegible]
curules equi Kutschpferde. manu emittere, f[...]
perscribere eine Anweisung ertheilen. fec[...]
esse ab aliquo von jemandem [illegible]
concio Volksversamml. cernere [illegible]
quid quod [illegible] XXIV, 21. [illegible]
incondite [illegible] 29. festina [illegible] 29. [illegible]
[illegible] 29.
Lib: 25. publicanus Pachtpächter
Cap. 3. suffragium ferre [illegible]. cogere [...]
[illegible] [illegible]
aliquid [illegible] Cap. 4. bona venire [...]
[illegible]. esse alicui pro aliquo [illegible]
[illegible]. Cap. 7. Reate [illegible]. expedit ali[...]
[illegible] C. [illegible] Cap. 8 facere fidem, [illegible]
ex praeparato [illegible]. Cap: 9 in tempore
[illegible] adeo nihil [illegible] juxta i.e. aeque [...]
Cap: 12. Amnem Trojugena Cannam fuge ne te ali[...]
Cogant, in campo Diomedis manus conserere
Sedneq credas tu mihi, donec compleris sangu[...]
Campum milia que multa deficisa tua deluleris
Amnit in pontum magnum ex terra frugife[...]
Piscibus atque feris que, quae incolunt te[...]
fuat esca caro tua, ita Jupiter mi[...]
velle alicui consultum für jemandes Sorge [illegible]

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 16 02 06 006 9